

Dr. Hermann G. G. G.
Feldman Puri

க. அ. இராமசுப்பிரமணியன்,
கருப்பன், (அஞ்சல்)
கோட்டுக்குள், தஞ்சை மாவட்டம்.

சுவமயம்.

ஸ்ரீ சிவஞான போதம்

ஸமஸ்கிருத சுலோகத்திற்கு ஸ்ரீமேய்கண்ட
தேவநாயனரால்

மொழிபெயர்த்தருளிய தமிழ்ச்சுத்திரமும்
திருத்தருந்த இந்திரிடம்
கடபாத்த சுவாமிகள்

ஆதீனம்
நகர் சச்சிதானந்தசுவாமிகள்
மாணக்கராகிய

பழனிச்சாமி சுவாமிகள்
அவர்களால் இயற்றிய

வேதாந்த தீபிகையுரையும்.

ஸ்ரீசிவஞானபோத ஸமஸ்கிருத ஸூத்ரத்திற்கு
திருவையாற்றில் ருத்தும்
உகடயானந்தத்தினாலியற்றியவுரையும்.

குடபகோணம்

“ஸ்டார் அச்சுக்கூடத்தில்”
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1922.

இதன் விலை] Copy Right Registered. [ரூபா. 3

எண் ௩.

உ
ஓம் தத் சத்.

சிதம்பரம்.

நான் என்மனதிற்கு அறிவுறுத்தல். சேங்கரியம்பற்ற.

ஹே! என்மனதே! சற்று நில், சற்று நில். ஈதொன்றைக் கவனி, மலரும் மணமும்போல நாமிருவரும் ஒன்றுபட்டு முன் முன் மனிதப்பிறவியில் தன்னிலை மறந்து செய்த எண்ணிலாப் பழவினை பலவால் புல் புழு விலங்கு பறவையாதி பல்வேறு பல் கோழிப் பிறவியில் பிறந்து அளவிலாத் துன்ப இன்பங்களை அஞ் பவித்து அலுத்துளோ மன்றோ? என் அருந்துணை மனதே! இப்போது ஏதோ ஓர் புண்ணிய பரிபாகவயத்தால்; ஈசன் விழிப்பார்வையால்; கையால்சீர்திக் கடலைக்கடர்த்தொப்ப அடைதற்கு அரிது அரிதெனும் இம்மானிடப் பிறவியை மீண்டும் பெற்றுளோமே! மனதே! அரிதிற்பெற்ற இப்பிறவி என்ன! நிலையா? இப்பவோ எப்பவோ இனிவருங்கணத்தோ என அறிதற்கரிய அவதிபுடையதன்றோ? நன்னலமெல்லாம் நாடுமென்மனதே! இங்ஙனம் அடைதற்கருமையும் அறிதற்கரிய நிலைமையும் உடைய இந்த மானிடப்பிறவியில் நாமுள்ளபோதே இவ்வரும்பெரும் பிறவிப்பயனும் இந்த உடம்பினிற்றினே நம்மையும் நம் ஆதாரத் தலைவனைபுங்கண்டு பின் அத்தலைவனை நாமாய், சிவமாய்கிற்கும் துன்பவொழிவும் இடையறு இன்ப அடைவுமாய முத்தியை யன்றோ! பெறவேண்டும். சற்று நில் நில் மனதே! ஒப்பு உயர்வு இலா இம்முத்தியைப் பெறுதற்கு நாம் இனிப்பிறவா நெறியி னன்றோ செல்லவேண்டும். அங்ஙனமின்றி, என் சஞ்சலமனதே! முன்னைய நாய்நரி விலங்காதி பிறப்பினைப்போன்று உண்ணல் உறங்கல் களித்தல் குழந்தைகுட்டிகளை நியமமின்றிப் பெறல், தனம் நிலமாதிய தாறுமாறாய்த் தேடல், கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமெனக்கோடல் என்பனவாதியில் முந்தி முனைந்து நீ சென்று என்னைபுங்கூட இழுத்து அவற்றில் அழுத்தி இம்மனிதப்பிறப்பிற்கு உரித்தான பகுத்தறிவாய விவேகத்தை நாளும் நாளும் தொலைத்துவருகின்றனவே? ஆஹா! ஈதேன்

அஃதி! மனதே! இனிமேலும் உண்ணல் உடுத்தலாதி பழக்கவழக் கங்களை நமக்கு இன்றியமையா சிவமவகையில் நடத்திக்கொண்டு இனிப்பிறவாநெற்பில் சாமிநுவரும் ஊசி தூல்போல் ஒன்றுபட்டுச் செல்வோம். போன்போலிலங்கும் என் புண்ணிய மனதே! அந்தோ! இதேன்! சாம் சிவனடிக்குத் தொண்டனாகவேண்டாமா? மங்கலம் செய்ய நம் கண்டத்தில் ஓர் உருத்திராக்க மணியை விநும்பிச்சுட்டவேண்டாமா? நமது துன்பம் தொலைத்து இன்ப மளிக்குதல் விபூதிபை முப்போது மெப்போதும் சிவ சிவ சிவ எனச் சிந்தித்துச் சிறக்க அணியவேண்டாமா? நம் தீவினைகளா மகற்றும் சிவனடியானாச் சிவமே எனத் தெரிசிக்கவேண்டாமா? மனதே! இவற்றற்கினியாயினும் உடன்படு உடன்படு. என் அருந் தவமனதே! சாம் செல்லுதற்குரிய இனிப்பிறவாநெறி யாதென விநும்பிக் கேட்பாயேல்! அதனை யான் முடிந்தநிலையில் சுருக்கிக் கூறுகின்றேன். மனதே! ஒருமைநிலையினின்று சீ கேள். நாம் இனிப்பிறவா நெற்பென்பது! நாம் பிறக்கும்பொழுது கொண்டு வராததும் மண்மேல் இறக்கும்பொழுது கூடக்கொண்டு போகா ததுமாய் இடைநடுவில் உழமுடையதெனக் குறிக்கும் இத்தேகம் மனைவி மக்கள் வீடு காடு தனமாதிய அனைத்தயும் உண்மையில் எல்லாம்வல்ல இறைவன் தந்தவைகளேயென சிச்சயித்து; மனதே! இவ்வுடமைகளுக்கு உடையவனான இறைவனுக்கே இப்போதும் இவற்றைமுழு நம்பிக்கையுடன் ஒப்படைத்து, இத்தேகமாதிய வனைத்திற்கும் உயிர்த்துணையாய இறைவனையே தலைவனாக்கி அவனடிக்கு சாம் அடிமையாயிருந்து நமக்கு இன்றியமையாத விபாபாரம் விவசாயம் உத்தியோகமாதிகளையும் நித்திய ஸ்ரானம் அதுட்டானம் ஜபம் ஆலயவழிபாடு அடியார்வழிபாடு அத் துடன் தானம் தரும் விரதம் முதலானவைகளையும் எங்கு முள்ள இறைவன்பணியாய், செய்தற்குரிய கடமை நமதாய், யாதொருபயனையும் விரும்பாது, செய்யும் முறையிற் சிறிதும் பிற ழாது அவைகளைச் செய்துவருதலே நாம் செல்லுதற்குரிய இனிப்பிறவா நெறியாமென்க. ஹே! என்மனமே! நாம் உறுதி கொண்டு இவ்வாறே செய்யின் சித்தசத்தியேனும் காணத்தாய் மையாய் மலபரிபாகமும் சித்த ஏகாக்கிரமேனும் காணவொரு மையாய் இருக்கின்றபொப்பும் இப்பிறவிநாளிலேயே உண்டாய் இவற்றன் பயனாய் சிவஞானமும் அதனால் நாம் புக்கும் நால்வகை

மோனியின் விதேயைய இன்பவடிவ முத்தியும் மகக்குண்டா
மென்பது சத்தியம் சத்தியம். ஹா! என் தவவுருவாய மனதே!
தெரிப்படுத்திய இவைபனைத்தும் நாம் சுருவிலடைய உபாய
மொன்றுளது. அதனைபுங் கூறுகிறேன். இன்னஞ்சற்று நன்று
கேள். மனமே! ஒப்புஉயர்வற்ற இடரிலா இன்பமாய இம்முத்தி
ஒன்றிலேயே விருப்பமும், கருணை பக்தி துறவு சிவஞானம்
என்ற நான்கினையும் உண்மையில் உடைய அடியார் உறவும், சிவ
நீந்தை, விஷ்ணுநீந்தை, அவதாரமாய மதாசாரியர் முதலிய
பெரியோர் நீந்தை, வேதநீந்தை, வேதமார்க்கநீந்தை ஆகிய
இவற்றைப் புகட்டி நம்மை மீனாக துன்பத்திற்கு ஆளாக்காத
உத்தமமான கீதையாதி நூல்ஆராச்சியும், ஆகிய இவைகளை
மந்திரித்துணையாய்க் கொள்ளுதலே நாம் முறைமாய் துன்ப
மற்ற இன்பமாய முத்தியை அடைதற்கு உபாய மென்றது!
ஆகையால் என்உருவாயமனமே! எவ்விதத்தேனும் இவற்றையே
தேடி அடைந்துஅழிவிலா இன்பவாழ்வில் உய்வோம் உய்வேளாம்
உய்வேளாம். சுபம்.

இம்மை உறமை இன்பத்தை விருப்பும் உத்தமர் யாவரும்
இதனைச்சிந்தித்து நன்மார்க்கமடையுங்கள்.

மௌனம் தயானந்தசுவாமி.

“உடம்பினைப்பெற்ற பயனாவதெல்லாம்
உடம்பினில் உத்தமனைக் காண்”

“அகரவுயிர்போல் அறிவாகியெங்கும்
நிகரில் இறைநிற்கும் நிறைந்து”

“இருள்சேர் இருவினையுஞ்சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு”

“இறந்த பிறப்பில் தான்செய்த வினையைப்
பிறந்த பிறப்பால் அறிக—பிறந்திருந்து
செய்யும் வினைபால் அறிக இனிப்பிறந்து
எய்தும் வினையின் பயன்.”

கார்த்திகேயன் பிரஸ், சிதம்பரம்.

உ

சிவமயம்.

பதினாறாம் பெற்றுப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்திரு!

மறைகள் நிக்தனை சைவ நிக்தனை பொருமனமும் ?
தறுகண் ஐம்புலன்களுக்கேவல் செய்யுறச் சதூரும்
பிறவி தீதேனுப் பேதையர் தம்மோடு பிணக்கும்
உறுதிநல்லறம் செய்பவர் தங்களோ றேவும். க.

யாதநல்லன்பர் கேட்பினும் உதவுறும் இயல்பும்
மாதவத்தினோர் ஒறுப்பினும் வணங்கிடு மகிழ்வும்
ஒதுநல் லுபதேச மெய்உறுதியும் அன்பர்
தீதுசெய்யினுஞ் சிவச்செயல் எனக்கொளுந் தெளிவும். உ.

மனமும் வாக்குநின் அன்பர்பால் ஒருப்படு செயலும்
கனவிலும் உனதன்பருக்கு அடிமையாங் கருத்தும்
நினைவில் வேறொரு கடவுளைவழிபடா நிலையும்
புனித! நின்புகழ் நாடோறும் உரைத்திடும் பொலிவும். டு.

தீமையாம் புறச்சமயங்கள் ஒழித்திடுந் திறனும்
வாய்மையாகவே பிறர்பொருள் விழைவுறு வளனும்
ஏழறும் பரதாரம் நச்சிடாத நல் னோன்பும்
தூய்மைநெஞ்சில் யான் எனதேனுஞ் செருக்குறத் துறவும். ச.

துறக்க மீதுறையினும் நாகிற் றேய்கினும்
இறக்கினும் பிறக்கினும் இன்பந் துயக்கினும்
பிறைக் கொழுந்தணி சடைப்பெரும! இவ்வறம்
மறுத்திடா தேனக்கு நீ வழங்கல் வேண்டுமால். ரு.

இவ்விதம் சிவபரம்பொருளை நந்தியெப்பெருமான் வேண்டிப்
பெற்றவாறு நாமும் நாள்தோறும் இறைஞ்சிவேண்டி இப்பதி
னாற்பேறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்திருப்போமாக.

அரிமனம் நகர தனவைசியர் தருமச்செய்கையின் நினைவிற்காக
வெளியிடப்பட்டது.

உ அறிவிப்பு.

—❦—

தேவர்திரசாத்த சமரச ஸ்ரீநிலைப விளக்குவதாதும்
பெருந்தகனத பொருது பரப்பர்கள் எனது மாணவர்களாகிய
பெருபெருந்த, 10 பரி, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

1922-1923-ல் (தூண்டுதல் மார்க்கிஸ் 8உ) குடும்பகோ
னம், டவுன் ஹவுஸ், தமிழ்ப்பண்டி, அ. பாலசுப்பிரமணிய
பிள்ளை, குடும்பகோனம், பதார்த்தவசனி அச்சுக்கடத்தலைவராக
கொண்டி. கோவிந்தசாமி பிள்ளையும், என்னிடம் பாரம் 1-க்கு
7 ரூபாய் உரிபேசி, பாதம் 10 பாரம் கொடுப்பதாக சம்மதித்து,
30 ரீம் பிரிண்டிங் பெப்பரையும், 101 ரூபாயையும், பெற்றுக்
கொண்டி 15 பாரம் அடத்துவிட்டு, 13-1-23-ல் ரூபாய் 150
பெற்றுக்கொண்டு மற்றைய வான்கு மாதத்திற்கும் பத்து பாரம்
அடத்தும் ஒரே நேரம் பணத்தையும் கைப்பற்றிக்கொண்டிகெடுத்தி
செம்புக தொடங்கிவிட்ட அதக்கண்டு 13-4-23-ல் ஷெபார்க்கிடம்
எழுதிவாங்கினபின், குடும்பகோனம் பாணாறுதற மேலவீதி 3-கொ
யிட்டிருக்கும் பண்டி, சாவிசாதபிள்ளை 23-4-23-ல் பூசாரி
பிசுப்பு, ரேடஸ் உடைபாருக்கு போட்ட லெட்டரில் ஷெபார்க்கர்
அச்சிடமுடியாதென்று சொல்லிவிட்ட ஷெபார்க்கைத்தெரிந்து, வந்து
கேட்க, ஷெபார்க்கர் முதல் நுத்திரக் தொடங்கி அச்சிட்ட 25 பாரம்
கொண்டும், வெத்துப்பேப்பர், 11 ரீமையும் 4-5-22-ல் கொடுத்தி
விட்டு, பாக்கி 76 ரூபாயையும், 4 ரீம் பேப்பரையும் எடுத்துக்கொ
ண்டு விண்வழக்குப்பேசி மருட்கிண்டனர்கள். அதன்பின்னர், குடும்ப
கோணம் ஸ்டார் பிரஸின் சொத்தக்காரர்களாகிய டி. கே. காசிநாத
ரூவ் கோவில்கர் பிரதர்ஸ் அவர்களால் மாதம் 1-க்கு 16 பாரம்வீதம்
1922-ஸ்ர மேமீ 9உ (தூந்துதிஸ்ர சித்திரைமீ 27உ) முதல் ஒன்
றரைமாத டயத்துக்குள் முடித்துக்கொடுத்து எனது சிரமத்தைப்
பரிசுரஞ்செய்தனர். அவர்களது பேருதவியை என்றும் மறக்
கத்தக்கதன்று.

கூ. அ. இராமசாமிப்பிலவர்,
கருப்பக்கிளர் (கி. ரீ. சல்)
கோட்டுர் வதி, சிவமயம்.

உ

சிவமயம்.

சாற்றுக்கவிகள்

திருவாழர்

ஸ்ரீ குருதேவபிணைமுர்த்திசுவாமிகள் மடாலயத்திற்சூரிய

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவானந்தசுவாமிகள் பாதசேகரன்

மாணிக்கசுவாமிகளால்

இயற்றப்பட்ட

❧ நேரிசை யாசிரியப்பா. ❧

உயிரிற் றேன்றாத் துணையா யுற்று
செயிற்று முள்ளத் தின்பறி வாகி
நிறைபாம் பாமர் நின்மல னருளான்
மறையின் விழுப்பொருள் நால்வர்க்கு வழங்கியங்
கப்பொரு ளுணர்தற் காற்ற வின்றிய
தப்புளத் தவர்கள் தனிரிலை யேய்ந்து
மும்மல மொழிந்து முத்திபெற் றுய்வான்
அம்மல மகற்று மாகம நூற்களை
நன்ன ருளத்து நந்தி கணத்தவர்
மன்னருஞ் சிறப்பின் மணிவா சகப்பெயர்
புங்கவர்க் கருளாற் புகன்றன னென்ப
அங்கவை காமிக மாதியா மொழிந்த

பன்னுன் கிசட்டிப் பான்மைய வதனுட்
 சொன்ன ரொளவத் துணிபொரு ஞுணர்த்துந்
 சிவஞான போதமாஞ் செவ்விய நூற்குத்
 தவஞான மின்றித் தனைத்தான் புகழ்ந்தே
 இறுமார் துடற்படு மேழைப் சில்லோர்
 திறமறு முப்பொரு ஞண்மையாத் தெரித்து
 பாடிய மெனப்பெயர் பண்பு வியற்றி
 முடர்கள் வியப்ப முன்னுற விடுத்தனர்
 அவருரை கைக்கொண் டலமரு மாக்கள்
 தவருநர் தெளிந்து தத்துவ முணர்ந்து
 தடையற வின்பத் தடங்கடல் படிந்தே
 யிடையற மகிழ்ச்சி யெய்தினி திருப்பத்
 திருவுளங் கொண்டு திருத்தகு வுரையா
 மிருவே தாந்த தீபிகை யெனவே
 சிவனிய பாடியஞ் சிறப்புற வமைத்துச்
 சிவப்பிர காசஞ் சிவஞான சித்தியார்
 தாந்திரிக துவித சைவசித் தாந்தம்
 சாந்த முரூப்பத முத்தியாச் சாற்றி
 அன்னவர் நூற்களை மேற்கோ ளறைந்து
 முன்னோர் புகன்ற முதனுற் காட்டி
 ஒத்துப் பொருளி னுண்மை யுரைத்தே
 பேத்தி யாவரு முத்தி யெளிதுறக்
 காதலா மலகக் காட்சியிற் றெரித்துச்
 சாதனன் ஞானச் சங்கர பகவற்
 பாதனற் றுண்மலர் பற்றறப் பற்றும்
 சாதசங் கத்தவர் தனதுளங் களிப்ப

இமகிழிக் தோன்றிய என்று மென்னத்
 தமவஞ் ஞானந் தணந்தன னன்னுன்
 கைம்மா றுகவாக் கண்ணுத லொப்பான்
 மைம்மலி யுலகம் பொய்யெனக் தேர்ந்து
 முற்றத் துறந்து முதுக்குறை வெய்தி
 கற்பன் யாவுந் தன்னிடைத் தோற்றுஞ்
 சொப்பன மென்னத் துணிந்த பேறறிஞன்
 செப்பு தத்துவ மசிப்பொரு டேர்த்தோன்
 சிவன் முத்தியா நிலையினிற் றிகழ்வோன்
 பாவவர் போற்றும் பழனிச் சுவாமியாம்
 பண்புறு நாமம் படைத்த பண்டிதன்
 பண்டை யோர்பரவுஞ் சச்சிதா னந்தப்
 புங்கவன் பதமவர் போற்றும்
 மங்கல மார்புகழ் மாட்சிமைத் தவணை.

வானராங்குடி
பிரம்ம-புரீ ப. கிருஷ்ணசுவாமி அய்யரவர்களால்
இயற்றப்பட்ட

❧ நிலைமண்டல வாசிரியப்பா. ❧

—❧❧❧❧❧❧❧❧—

தாமரை நண்பன் நன்னொளி பரப்பி
திமல மன்ன திமிரம் போககிப்
போகமார் மன்பதை பொன்முக விழிகட்
கேகமாப் நின்றே யிலங்கிடு மாபோல்
சோமன் வன்னி சூரியர்க் கொளியருள்
தாவின வேக தற்பிர காசன்
அங்கண்மா ஞாலத் தகவிரு ளகல
பொங்கற முதலாப் பொதிமறை முதலால்
பாங்கா யியற்றிப் பாஞ்செகஞ் சீவன்
சாங்குவா தத்தாற் சற்று மிலையெனத்
தானே தனித்தொளிர் தத்துவ தயாநிதி
பானேர் மொழியுமை பங்கன் பரமன்
தேனே யனைய திருவா சகஞ்சொலத்
தானே யாகிய தனிமணி வாசகன்
தேசிகோத் தமனாய்த் திருப்பெருந் துறையில்
போதித்த சிவஞான போத மதற்கு
உளக்கண் ணில்லா உத்தம வந்தகர்
அளப்பிலா வானந்த மாம்பதி யென்றும்
அறிவிக்க வறிவது ஆன்மா வென்றும்
அறியுந் திறனிலா தகன்மல மென்றும்
முப்பொருண் முத்தியி லுண்டென முழக்கித்

தப்புரை செப்தித் தாத்தடு மாறுவர்
 பென்னே விந்தை பிவருரை பாடியும்
 அன்னவ ருரைகளு மவர்பா டியமும்
 இவிரி னெதுருறு மிருள தெனுமபடி
 சரகுரு மொழிசிகர் சொன்னபம் பொருண்ப
 வென்றிகொ ளத்வைத வேதாத்த தீயிகை
 பென்றுயர் பெயரா வியற்றினன் பாடியங்
 கலைவலோர் பலரும் கண்டுளங் களிப்பத்
 தலைமையா நூல்பல சாற்றிய பெரியோன்
 அறிவல தறியாமை யலவல வென்போன்
 அறிவே தானல தயலன் றென்போன்
 அறிவினுக் கறிவறி யாமை யறைதல்
 குறியிலர் கூறறே யன்றியின் றென்போன்
 மறைமுடி விளங்கு மந்திர நூற்கும்
 இறைவன் மொழிந்த வினையின நூற்குந்
 துறைபங் கலவன் சொற்றமெய் நூற்கு
 மறைவலோர் பகர்ந்த மற்றுள நூற்குஞ்
 சங்கர குரவன் சாற்றிய படியே
 எங்களுக் குரமுற ஏக முரைத்தோன்
 இந்திர பீடத் திலங்கிய மாபினில்
 வந்தவ தரித்த மாபெருங் கருணைச்
 சச்சிதா னந்த சற்குரு பதத்தே
 பிச்சையா லனுதின மிணைவிழி வைப்பவன்
 மழவிடைப் பாகன் மகனடி துதிக்கும்
 பழனிச் சாமியாம் பண்புறு தவனே.

திருத்துரைப்பூண்டி தாலுக்கா ஆம்மனூர் பிரசங்க வித்வான்

கு. க. சதாசிவம் பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பட்ட

அந்நிலைமண்டல வாசிரியப்பா. ௧௮௮௨

அன்பின் நன்னிய வமைதரு முலகத்து
புன்மனைக் குரீஇ யின்முகம் விளக்க
மின்மினி கூட்டி மென்குரற் பார்ப்பினம்
கனிமிக் கூர வளர்ப்பது கடுப்ப
மாசறக் கிடந்த நீநிறப் படாஅத்து
உடுக்கணம் பரப்பிய உள்ளக் கள்வன்
செம்பதம் தருஉம் செம்பதந் தழுவும்
பயிர்ச்சி பெவர்க்கு மியற்கை யன்றே—பதனால்
மன்னு வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோ
ரறிவூ டளாவிய அன்பின் நுதலிய
ஒத்துமுறைத் தொகுதியின் உறுதியுட் படுத்தி
யனவையிற் படுத்திய வளவினுற் பொருட்களைக்
திரிபி னுணர்ந்தத் தீமையிற் சுழன்று
முப்பொருண் முடிபு முனைவன் மொழியும்
பழுதுபடக் கூறிப் பகைத்தல் காணாஉ
துப்பிய நெறியு முக்குண வயத்தான்
அப்பகை கடிந்து மெய்ப்பொரு ளுணரா
வுண்மை யின்பத் துலகுதாழ்ந் துயர
வொப்ப வுரைத்த பற்பல நூற்களுள்
சைவந் தழைஇய மெய்வந் தெரளிச

மெய்கண் டாரிவர் மெய்கண் டாரென
 மெய்கண் டாட மெய்கண் டார்செய்
 சித்தாந்த விளக்கெனுஞ் சிவஞான போதத்துக்
 கத்திய வுரையிற் சுற்றிய பிழையெலாங்
 கைத்தலா மலக பொப்ப விளக்கியும்
 மாவே தாந்த மறைபுரை புணர்த்தியு
 மிநேவறு கொள்கை யிலையிலே யென்னு
 யுரைவா யொலிப்ப வுரைவா யுரைததனன்—அவனே
 பீண்டுநான் முனிவர் கண்டகங் களிப்ப
 கல்லா னிழற்ற சொல்லாற் சொலாது
 சொற்றுணை யான சோதி வானவன்
 வழிவழி வந்த மாதவர் மரபின்
 தலைபே ரெய்திய கலைமே வுளத்தன்
 உபதே சிப்பா னுருவர் தாங்கிய
 வெருபெருங் கடவு ளுருபே ரணைந்த
 தேரமில் பழனிச் சாமி யென்ன
 உலகமுழு துவப்ப நிலவி யோனே.

வெண்பா.

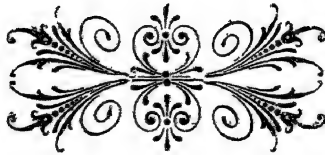

அவஞான நீக்கி யருண்ஞானந் தேக்குஞ்
 சிவஞான போதவுரைச் செம்மை—தவஞானஞ்
 சேமியா ருங்கொள்ளச் செய்தளித்தா னம்பழனிச்
 சாமியா குஞ்சிவநே சன்.

ஒன்றுபொரு ளேயென்ன வொன்றுபட்டாற் போன்மதழு
 மொன்றுபட வேயுரையு மொன்றளித்தா—னின்னுமுதல்
 வேதாந்த சித்தாந்தம் வேறன்று லொன்றென்ன
 வேதாந்த மிற்கண்டா ரேற்று.

-
- (1) காணுஉ—கண்டு. (2) சேமியாரும்—சேமியாதவர்களுங்கூட
 (3) ஒன்றென்னவே—தாம் தம்மில்கண்டார், (4) யேற்று—உரை
 யேற்று எனக்கொங்க.

உ
சிவமயம்.

விஷயசூசிகை.

பக்கம்.

முகவுரை

இருவகை யிலக்கிய இலக்கணமுணர்த்தல்	...	1
தேவிகாலோத்தரத்தின் மகிமை யுரைத்தல்	...	3
இந்நூற் குரையியற்றுவோரின் தன்மையுணர்த்தல்	....	4
இந்நூல் வந்த வரலாறுணர்த்தல்	....	5
இந்நூற்கு வடமொழியில் இருபேருரை யுண்டெனல்	....	5
திருக்குறள் சிவஞானமுனிவர், குமாரசுருபராதி யோரும் நற்றுணையாகக் கொண்டொழுகின்றென்பது....		6
ஐதி இலக்கணவகையாற் கூறத்தகுமென்பதும், அக னைத் திருக்குறள் இலக்கணவகையாற் கூற்றிற் றென்பதும் உணர்த்தல்	....	10
சிவஞான சித்தியில் எண்ணிறந்த சமயங்களுட் தனது சமயத்துக்குச் சௌபாணமென்றலை மறுத்தல்....		24
பூர்வத்தில் சமயங்களறுவகையாமெனல்	....	26
புராணவரலாறும், வாதமுறைமையும்	...	29
கர்மாதி மூன்று காண்டமுணர்த்தும் வேதத்திற்கு ஞானகாண்டத்தை மாத்திரமுணர்த்து மாகமம் விருத்தியுரையாவ தெப்படியெனல்	....	31
வேதம் பலபொருள்கொண்டி முடியாது	...	31
வைதிக பத்தியுணர்த்தல்	....	33
தாந்திரிக பத்தி	...	34
ஆறத்துவாக்களின் விபரம்	....	37
விடடைதற்குரியது வேதநெறியேயெனல்	....	40
முதற் சூத்திரத்திற்குரிய தேவாரங்கள்	....	43
ஆகமச்சிறப்பும் வேதப்பிரமாணமே சிறப்பென்றலும்	...	48
எது பொது, எது சிறப்பு?	...	55

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

ஓம் தத் சத் என்பதின் பொருள்	....	58
பிரமத்திற்குரிய ஒவ்வொரு விசேஷணத்தின் பிரயோசனம்		62
துணித முதலிய மூன்றின் மகாவாக்கியார்த்தம்	...	65

உரைப்பற்றியதின் காரணம்	...	66
ஆலிங்கனசுக முத்திபென்றது கவுணம்	...	70
வேதார்த திபிகைபென்று பெயர்கொடுத்ததின் காரணம்...		70
இந்நூற் கதிகாரிபினிலக்கணம்	...	71
சிவஞானபோத மென்பதின் பொருளுணர்த்தல்	...	72

பொதுப்பாயிரம்.

இராகத்துவேஷாதி குணங்கள்	...	75
இச்சை, பக்தி, சிரத்தை	...	77
மங்குளாசரணை முத லனுபந்த சதுஷ்டய மீறுகிப் நான்கும்		77
சுகத்து நிவிருத்தி யதிட்டானப் பிரஹ்மம்	....	79
சாதன சதுஷ்டய முணர்த்தல்	....	81
கருமாதி முன்று காண்டிகளினிலக்கணம்	....	82
கருமி முத லைவரினிலக்கணம்	...	82
ஆசிரியர் பேதமு மெண்வகையாமெனல்	...	83
வசியாதி அஷ்டகன்மங்கள்	....	83
சற்குருநெறி, அசற்குருநெறி, அவ்வித சீடர்கள்	...	84
வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திற்கு விபாக்பாணம்	...	89

முதல் சூத்திரம்.

காலபரிபாகத்தால் சிருஷ்டியாதி நடக்குமென்பது	..	4
யுகநான்கின் பெயர்	...	7
பிரளயங்களின் முறை	...	8
ஈசனது அபிமான நிலைகள்	..	9
நால்வகையோனி பெழுவகைத் தோற்றம்	...	10
மூவினைமையிற் றேன்றிநின்றமுத்தல்	..	11
மூவினையிற் றேற்றிய திகுியே யொடுங்கி மலத்துளதாம்		11
ஈசனது ஷட்வித குணங்களும், சாமர்த்தியங்களும், பஞ்சகிருத்தியங்களும்	...	12
சிமித்த வுபதானகாரணம் பிரமமெனல்	..	15
மாயாசத்தியின் இலக்கணம்	..	18
தத்துவம் இருபத்தொன்பதென்றதின் விபரம்	...	22
மாயைக்குரிய ஒன்பதுவிதத் தன்மையை யுணர்த்தி அநிர்வாச்சியமெனல்	..	24

உள்ளது பில்லது மாயபொருள் தோன்றுமென்கூழ் பற்றியது	27
மித்தங்கூர சிபாயம்	31
பொந்து ஐந்தெனல்	36

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

அத்திபாரோப அபவாத யுத்தி	38
மீமித்தகாரணக்கடவுள் எல்லாமா பல்லயுமாயி ருத் தல் யாங்ஙனமமைபுமெனல்	42
இருளும் வெளியும் பேதமன்றெனல்	50
உடலுயிர் வேறெனல்	53
கண்ணொளியிற் சூரியனொளி விபாபித்தவின்றெனல்	55
பண்ணிசை முதலிய வுபமானம்	57
பதவி முக்தியுண்டெனல்	58

மூன்றாஞ் சூத்திரம்.

அஷ்டவிதப் பிரமாணங்கள்	64
பிரத்தியக் கான்மாவுளதெனல்	72
அகங்காரங் கற்பிதாத்மாவெனல்	73
ஆத்மா வநாத்மா விலக்கணம்	74
உயிர் சச்சிதானந்தமெனல்	76

நான்காம் சூத்திரம்.

அஞ்ஞான பூமிகள்	87
சீவனுக்கு முன்றுபாதியும், எட்டத்திபாசமுள், ஐந்தவத்தையும், அவிச்சிண்ணோபாதி முதலியன	87
ஞானபூமி யேழு	95
பச்சோந்தி யுபமானம்	101

ஐந்தாம் சூத்திரம்.

கார்தமுன் இரும்பு சேட்டித்தல்போல் ஆன்மசந் நிதியில் தேகேந்திரியாதி கரணங்களையுமெனல்	105
சத்துஞ் சித்துமபேதமெனல்	110
ப்ராபுபாலிகாதி சத்து முன்று	111
எண்வகை யானந்தம்	112
அட்டாங்க யோகம்	115

விஷயகுசிகை.

ஆறாஞ் சூத்திரம்.

தத்துவமசி மகாவாக்கியம்	...	126
நவாவத்தை, நவாபிமானி	...	130
சீவன் முதலிய நான்கு சைதன்யத்தின் பரியாய நாமம் கூறுதல்	...	134
ஆத்மத்திரய இலக்கணம்	...	135
பிறத்திறத்தல் ஆன்மாவுக்கின்றென உபமானங் கூறல்	...	136
நசனுக்கு அபிமானத் திரயங்களையும் அவைகளுக் குப் பரியாய நாமங்களுங் கூறல்	...	137
சொரூபலக்ஷணை முதலிய மூன்றினிலக்கணம்	...	138

ஏழாஞ் சூத்திரம்.

தஸ்மாணை, வீஸ்மாணைபினிலக்கணம்	...	140
ஆன்மா சத்து முதலிய குணங்களுக்கெல்லாங் குணி யாய் நிற்குமறிவெனல்	...	142
பஞ்சகோச இலக்கணம்	...	143
தசமன் திருஷ்டாந்தம்	...	145
சீவசப்தாவத்தை	...	146
சத்தியாதி வாதிமதம்	...	148
அசத்தியாதி வாதிமதம்	...	149
கூணிக விஞ்ஞானவாதி	...	149
சியாய வைசேடிகர்	...	149
கந்தாமணிக்கரார்	...	149
அக்சியாதி	...	150
அகிர்வசனீயக் கியாதியின்றன்மை	...	150

எட்டாஞ்சூத்திரம்.

மகாவாக்கியத்தின் லக்ஷியார்த்தம்	...	165
ஸ்ரீ சங்கரவிஜயம்	...	170
கூடஸ்த பரியாய நாமங்கள்	...	178
பிரமத்தின் ஆறுவித பரியாய நாமங்கள்	...	178
கூடஸ்தபிரம துவிதநாசம்	...	178
ஆன்மா பீந்திலக்கண முடையதெனல்	...	179

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்.

கண்ணிழலாம் பதிவிறியெண்ணு மைந்தெழுத்தே பென்பதற்குதாரணங்கள்	... 183
அசுபை	... 189
அட்டாக்கரம்	... 191
உபமானங்களைப்பற்றி குருகூட சம்வாதம்	... 192
முடிந்த திருஷ்டாந்தம் கூறல்	... 196
கானல்லாத சிவத்தைத் தானெனப் பாவிப்பார்க்கு நாகமெனல்	... 199
நானே பிரமமென்று கூறுதல் கூடாதென்பதின் மறுப்பு	203
ஞாலத்தைப் பேய்த்தேர்போற் கூறுதல் கூடாதென் பதின் மறுப்பு	... 203
எல்லாம் பிரமமாகையால் உபதேசம்பெறுதல்கூடா தென்பதின் மறுப்பு	... 209
அஞ்ஞானி மூன்றினிலக்கணமும், சிவனான மூன்றினிலக்கணமும்	... 212
பிரதிபந்த மூன்றினையும் அவற்றைக் கெடுக்கும் உபாதி முதலிய மூன்றினையு முணர்த்தல்	... 217

பத்தாஞ் சூத்திரம்.

அவனே தானையாகிப் அந்நெறி யேகனாகி பென்ப தற் குதாரணங்கள்	... 219
அத்துவித மொன்றேபென்பது	... 224
சீர்நிழல் கிட்டாந்தத்தின் மறுப்பு	... 225
கருடத்தியானம்	... 226
பாவஸ்துவிற்குச் சுவகதாதி பேதமின்றெனல்	... 228
சுவகதாதி பேதத்தை யொப்புவிவா ரிவரெனல்	... 232
ஞானபூமி யேழின்றன்மை	... 235
சட்சமாதிபினிலக்கணம்	... 236
நிருவிதர்ப சமாதிக்ஞ்ச சாதனமாயிருக்கிற இய மாதி பதினைந்தங்கம்	... 237
வாக்காதி மெனனபேதம் நான்கின் விபரம்	... 239

பதினொஞ் சூத்திரம்.

திரிபுடிபினிலக்கணம்	... 240
திரிபுடிஞான முண்டாயிருக்க ஏகத்துவ பாவனை யெவ்வாறு கூடுமென்றற்குத்தரம்	... 246

பிரமமேகமென்று கூறிப்பேசுவதம் திரிபுடிபைச் சத் தாக உணர்த்தவில்லையென்பது	... 243
வேதார்த்துக்கு ஆத்மாவில் பாதலால் அனுபூதி கூடாதென்பதின் மறுப்பு	... 251
நான்குபாதத்தை யுடையது பிரமமெனல்	... 251
சமாவதுகரணங்கள்	... 252
பிராந்தி யாருக்கென்ற வினாவிற்கு விடை	... 252
திரிபுடிக்குச் சித்திரநாட்டாத் திருட்டாந்தமுணர்த் தல்	... 253
சீவன்முத்திக்குச் சொரூபம், பிரமாணம், சாதனம், பிரயோசனம் யாதென்ற வினாவிற்கு விடை	... 257
இருவகைப் பிரமையுணர்த்தல்	... 260
சீவன்முத்தர்க்குரிய சற்குணங்கள் நான்கு	... 261
சீவன்முத்தர்க்குரிய பயனைந்தினிலக்கணம்	... 262
சீவன்முத்தர்க்குரிய தசவித அடையாளம்	... 262

பனிரண்டாஞ் சூத்திரம்.

பஞ்சபாசங்களினிலக்கணம்	... 265
சாந்தியாதி சாதனங்கள்	... 267
ஞாலமதில் ஞானநிட்டை யுடையேருக்கு சீலந், தவமுதலியவை யின்றெனல்	... 270
அத்வைதிகளே சிவனடியார்களும், சாதுக்களும்	... 277
ஷண்மத, ஷட்சாத்நதிரங்களின் அபிப்பிராயம்	... 289
சேவாயனம் அல்லது அர்ச்சிமார்க்கமுதலியமூன்று மார்க்கங்கள்	... 291
காபேத்தவம், நிட்காமிபத்தவத்தால் சித்திமுத்தி கருண்டெனல்	... 297
ஞானிகளின் பிரார்த்தனைகளை அவர்களது சித்து விவாசமாகக் காணவேண்டுமெனல்	... 299
விதேகமுத்தனிலக்கணமும், அதனை யடைதற்கே துவான நித்தியமும் முதலான அதுட்டான முறை யிருபதுங் கூறல்	... 299

விஷயகுசிகை முற்றிற்று.

உதாரணச் செய்யுட்களின் அகராதி.

பக்கம்.

பக்கம்.

அவையொழுத்தினது	61	அத்தகுத்தா	29
அண்டகோக்க	148	அத்தல்லறிவன்	141
அகமகமன்	242	அப்பொருளான்	84
அகமகென்றிடு	190	அப்பாழுதளவி	282
அகாமுகரங்கி	61	அடலில்லையாதி	102
அகாமுயிரோ	191	அக்கொடுகோத்	42
அக்குருகடாகு	91	அவிலைபழுதை	151
அங்கமாலும்	27	அரவுமுதற்பல	79
அங்கமாலுமறை	30	அரியலாக்கையின்	3
அங்கமுன்று	168	அரியமாயினு	45
அங்கமாகம	187	அருவ மாமறிவான்	100
அசத்தறியாங்கோன்	148	அருட்கண்ணிலா	191
அசத்தொடுசத்து	85	அருளம்பலத்தி	188
அசுபைதன்னி	190	அருமறைநால்	284
அஞ்சக்காமெனும்	188	அருளுநான்மறை	285
அஞ்செழுத்துண்டை	168	அருததியின் நான்	280
அஞ்செழுத்தினில்	188	அருமமறைக்கண்	55
அஞ்சென்மெரு	189	அரையகுமான்	167
அஞ்சனமேனி	48	அலகிரந்தபல்	37
அஞ்செழுத்தினும்	190	அலங்கல்நீருற்று	148
அணு உன்பர்	15	அவனையவனி	4
அணுவாமெவைக்	16	அவனையாரும்	6
அண்ணறன்வீதி	184	அவத்தைதோறு	93
அண்ணாமலையான்	5	அழியாதென்று	49
அண்ணலருளா	49	அழியேனுனதா	160
அண்டமெலாங்	72	அறம்பொருளின்பு	22
அநிகரல்லறநிற்	272	அறம்புகழ்க்கண்ணை	75
அதுமுன்னியற்கை	102	அறக்குறைவை	270
அத்துவிதமென்றே	224	அறிவாகுந்தனில்	27
அத்துவிதத்துக்	224	அறிவையுலகை	79
அத்தனுடைப்புசு	281	அறியாமையறி	48

அறிமுகப்படுத்து	123	ஆதலால் பரமார்த்த	98
அறிவுக்குறிப்பு	124	ஆதலாலகம்பிரம	190
அறிவொன்றியாதா	126	ஆதலிலருச்சிமின்	92
அறிவிக்கவேண்டா	125	ஆதலாலாகாயத்தி	222
அறிவேடநிவன	153	ஆதியாய்கின்ற	62
அறிவினவகற்ப	156	ஆதிதிருகான்மறை	168
அறிவுசகத்தாயின்	158	ஆதியிலான்மா	288
அறிவுரியந்	159	ஆதிதூலெழுதாக்கேள்	36
அறிவாயநிபாசம்	191	ஆதியகார முகார	61
அறிவதாகியவக்தி	232	ஆமாற்றியாதோன்	86
அறிவென்பதனா	244	ஆமேவுபானீர்	79
அறிபொருளநியோ	244	ஆய்த்தபிணிக்கா	102
அறிவானந்த	253	ஆய்த்தபதார்த்த	34
அறிபொருள்	257	ஆய்த்தலிற்றேர்த்த	65
அறிவரியான்	276	ஆரணமார்த்தகத்	256
அறையுமகேசகா	97	ஆரணத்தன்னிய	287
அறையுமறையா	109	ஆரணமார்த்தகமொன்	28
அற்றதபற்றென	18	ஆரணத்திற்கவி	29
அனுகூலிவருப	141	ஆராலுமென்னை	42
அன்புசெய்திட	47	ஆரியர்ப்பெணுவ	269
அன்றியபாச	101	ஆவியாயவியுமாகி	44
அன்னால்வந்தமி	268	ஆறாறகன்ற	162
அன்றியமேவி	281	ஆறாறகந்த	187
அன்பாடவந்தி	282	ஆறமெவேன்வி	272
அவாறுகடவிற்	286	ஆனகடங்க	11
அன்றென்றாமா	26	ஆனந்தவுருவமாகி	37
ஆடல் பொறையு	34	ஆனநிலையாவுடைய	60
ஆன்மவருவின்	35	ஆனந்தவித்திய	62
ஆக்குமவமாய்	6	ஆன்மாமறதியா	102
ஆக்கையல்ல	244	ஆன்மாவேமைந்த	162
ஆக்கையுமாய்த்	6	இதனாற் பத்தமுத்தியு	207
ஆகாயம்போக	124	இதுவே பொருளென்	47
ஆகாயம்போலுன்	275	இதுவே முடிந்த	278
ஆகாயச்சேசாய்	175, 219	இகலிலாவறிவுமாந்	165
ஆசையன்பாச	271	இக்குணங்கன்போலி	110
ஆடியெவாமொன்றாரு	154	இடம்பெறுஞ்சோதி	96
ஆதாத்நோடவிச்சை	83	இத்திறத்திசன்	12

இத்தருவதிகமார்க்கப்	55	இன்னானன்னனிது	207
இத்தத்திதனிற்பணி	72	இன்றமேலு	169
இத்த நான் துராத	72	இன்றெனக்கருளி	47
இத்திரந்தும்பிரமந்து	5	ஈசனையொழிய	42
இத்தவுடம்புறை	82	ஈண்டிசைத்த	209
இத்திரியமஞ்ஞானிக்	99	ஈதலறத்தீவினை	12
இத்திரிய மத்தக்காண	100	ஈதலையறமு	13
இத்தப்பிராண	109	ஈரிசையையரு	76
இத்த நீதொம்பதத்தி	126	உடையாளுன்றன்	267
இத்திரியமுண்டேவ்	155	உணர்வியலாமுயிர்	54
இத்தமாயைக்கழிவி	206	உணர்வொன்றிலா	85
இத்தச்சிவன்கற்பி	207	உணருமனுபூதியி	159
இத்தகெறியிலனு	207	உணர்த்துமதிபக்	88
இத்திரியவயமயங்கி	220	உண்டாய்த்தோன்றி	208
இப்படிப்போலகாம	39	உண்டிலையாமன்	1
இப்பரிசுகிவசெவர்	190	உண்டானதொன்றே	43
இப்படிவேறறவினரவ	274	உத்தியப்பொறி	232
இயக்கினுடலுயிர்	108	உபாதியோவுயிரோ	77
இரண்டாவதிலா	7	உமையோடுகூடி	283
இரத்திரத்தருக	47	உம்மைமயினுயருற	11
இரண்டெனிலான்மா	94	உம்பருமுனிவர்	141
இரதிகனுகிசெவன்	99	உம்மைகானடுத்த	223
இருக்கினுமசேதனத்	108	உரத்தின்வளம்	14
இருக்குமுதன்முன்று	168	உருவமொடுகாமமய	26
இருவினைதாம்வரு	221	உருத்திரகற்றிருமணி	78
இரும்புகுறன்னட	223	உரைபோற்பொருளுந்	52
இலகொளியகதி	90	உறையற்றத்தொன்றை	265
இல்லாதாயினுமுண்டு	152	உலகினையிறந்து	33
இல்லாமாயைதக்கண்	205	உலகினிடையத்தனை	281
இல்லாமாயைதானிருத்	206	உலகமியாவு	283
இல்லாதவிடமிலையா	61, 231	உழிதருபிராண	110
இறையடிதாழ்த்தை	88	உள்ளதுமிலதுமின்றி	28
இறையுணர்த்து	264	உள்ளம்பெருங்கோயி	82
இனையஞானிதனை	286	உறக்குமவ்வியத்த	81
இன்னுமவன்றன்	286	உறக்கமோகமதிற்	198
இன்னவையிண்ணி	284	உறக்குவதுபோலு	54
இன்றுகாரையே	233	உற்றுணர்ந்தெலா	16

எங்கெவிய்ப்பாறு	60	ஏறுகெறியே
எங்கெவியெனென்று	11	ஏனைமற்றுமியம்பா
எனஞ்செய்கமெம	80	ஈயமில்நிலினாலே
எங்குஞ்செய்கமொழிய	29	ஐயத்திரியின்
எங்குமாய்க்கிறை	47	ஐயன்சைவாகமத்
எடுத்தவெம்மதமெர்	65	ஐயைத்தமத்திமை
எத்தனைநாண்ஞாதா	254	ஒப்பவர்க்கோர்
எத்தனையகாதி	15	ஒப்பரியானெண்
எத்தனையநிலை	61	ஒருமொழியேபல
எத்தவடவெனு	55	ஒருமொழியாலே
எப்பொருளறித்தார்	58	ஒருவனொருதேயத்
எப்படியாழ	82	ஒருத்தனொருருளளை
எப்பொருளாய்மார்	9	ஒருதலைமாணிக்க
எப்பொருளெத்தன்மைத்	74	ஒருவனுளதாகை
எப்பொருளாய்மாயி	29	ஒருவனாகித்தனிப்
எல்லாஞ்செய்கமெனற்கு	34	ஒருபொருளைநீத்
எல்லாத்தன்முடிக	60	ஒழியாமாயையால்
எல்லாமறிபுயினை	106	ஒழிந்தேன்பிறவி
எல்லார்க்கிச	205	ஒழியாவுபசர்த்த
எல்லாமாருத்தர்	206	ஒழுக்கத்துநீத்தார்
எல்லாப்பிரமாணம்	54	ஒன்றிரண்டாய்வில
எவ்வாறுகாண்பா	162	ஒன்றுமாய்ப்பலவு
எவ்விடத்திலு	271	ஒன்றதுவாலே
ஏழிவாழியன	75	ஒன்றுமறியார்
ஏற்கமலஞ்செய்யு	220	ஒன்றுடனுந்தோய்
ஏனைத்துயிர்க்கு	272	ஒன்றென்றேசொன்ன
ஏன்றைநீபுகல	141	ஒன்றுமிரண்டெயிலது
ஏன்புகளிர்த்தின்	159	ஒன்றதேபேருர்
ஏன்றுமெவ்விடத்திலு	300	ஒன்றிரண்டாகிநின்
ஏன்வடிவநின்வடிவா	48	ஒன்றோடொன்றொவ்வா
ஏன்றலுமேசெய்மெது	73	ஒன்றதேதன்மை
ஏன்றமோர்தன்மை	64	ஒக்காரத்துள்ளே
ஏதமாய்க்கின்மலமா	80	ஒடினார்சிலவர்
ஏகனாகிநிற்கின்ற	280	ஒதருமகார
ஏதமுறகாரணனை	32	ஒதியதோடமெல்
ஏழுபாசொழுக்கடல்	45	ஒதுகின்றபொருண்
ஏதுடையபிறை	272	ஒமென்கின்றதனியெ
		ஒமென்றுகைத்தே

62	காணபவன்றானே	255
243	காதலாலித்தப்	60
61	காதலாகிக்	183
234	காத்தமதையேதிர்	103
273	காயநீர்க்குமிழி	6
33	காரணமதனாலன்றி	17
41	காரணங்கண்டா	147
46	காரணமாமொரு	181
79	காரியகாரணங்கன்யா	110
60	காரியமேழுங்கரந்	133
155	காரியமேழ்கண்டறு	133
159	காரியகாரணமுதறுணை	153
265	காரிகையாரைப்	7
43	காலமுங்கன்மத்தானு	4
151	காலதேசமு	37
26	காளலிடைத்தென்	143
181	காளநீருக்கயிற	206
181	கிரியையான் ஞான	284
228	கீட்டிசைமுகத்	284
269	குடம்பைதனித்	54
254	குழலையென்னுந்	49
250	குட்டித்திரட்	23
49	குயின்றவைம்பொறி	141
163	குருவென்பவனை	85
23	குருடர்க்குக்கோல்	86
8	கூவலாமை	170
8	கூறுமங்கி	169
37	கேட்டலுடன்சித்தித்	223
198	கேள்விமுதற்பாவ	44
193	கொள் ளுவானுந்	185
193	கோம்பிக்கொதுங்கி	102
211	கோவணமொன்	7
76	கோர்த்துப்பத்து	207
163	சகமுயிர் தற்பா	26
5	சகயிதுமெய்யா	61
84	சச்சிதானந்தமா	223
241	சத்தொடுசித்தானந்த	26

சத்தொடு சிததா	142	சீராருஞானத்தி
சத்தேசிததாரு	231	சீருத்திரததை
சத்துருசத்து	244	சீர்மைகொன்வீடு
சத்தியமாகிவேத	54	சீவனன்மா
சத்தினிபாதத்	72	சிவனுமபாமனும்
சத்பாசுதவத்து	72	சிவதுரியத்துத்
சத்தையிலங்கி—	159	சீஷனென்னச்
சத்ததம்வேதம	279	சிவன்நன்னுரு
சமன்செப்துசர்	9	சிவன்நன்முத்தி
சமடதீக்கை	34	சுத்தமாய்சிரஞ்ச
சம்பந்தர்	275	சுத்திவெள்ளியிற்
சாணத்தி—து	76	சுத்தஞானத்தா
சற்குணம்யாபமை	88	சுத்தியிவற்றிற்
சன்மூர்க்க	245	சுரரினுத்தமரோ
சன்மூர்க்கஞ்	248	சுருதியினுளேக
சாக்நிரசாக்நிர	100	சுருதியுண்மையை
சாதனமேதெனீ	209	சுருதியந்தமா
சாதிதரும	208	சுருதியின்முடிவா
சார்ந்தமெய்து	221	சுவையொளியு
சார்பினிற்	27	செங்கதிரின்முன்
சாற்றுமாமாவேத்	30	செம்மையொளி
செங்கநனத்தி	198	செய்வான்செய்
சிதம்பரமன்றிப்	58	செய்யஞானி
சித்திரசாட்டத்தா	254	செய்தல்விடா
சித்தாத்தத்தே	51	செய்கையுஞ்செய்
செருட்டிதி	15	சென்றவரைத்
செவத்தியுழித்து	44	சேலமாய்
சிவமலிஞானம்	292	சைவகன்னெறியும்
சிவமாதல்வேதாந்த	51	சைவஞ்சிவத்
சிவன்சத்திசிவன்	187	சொச்சமாய்ச்
சிவஞ்சத்திராத	48	சோதிவிசாகத்
சிவரிணப்பாமனுட்	52	ஞாதுருஞானஞ்ஞேம
சிவதத்துவமா	35	ஞாலமதின்ஞான
சிவமாம்பரத்தினி	48	ஞாலமமைத்தவ
சிவாயகமகென	187	ஞானமுஞேயப்
சிறைவான்புனத்	102	ஞானமுற்கரும
சின்மாதிரமாய்	109	ஞானனத்தச்

தெய்வஞானஞா	250	தானவனாகிய	60
தங்கமொன்றே	208	தானவனாக	220
தங்கத்தானே	207	தானவனாகுஞ்	50
தஞ்சமாவ்	161	தானமகமுத	202
தண்டிலத்தை	265	தானுனதன்மயமே	256
தத்துவத்தீர்த்த	183	தானுனவேதார்த்த	49
தத்துவமானது	106	தானுண்டாகி	203
தத்துவஞானத்தா	98	தானென்றவனென்	162
தத்துவமல்லாத	304	தானேமுழுதுணர்ந்து	23
தத்தையாய்த்	44	தானேபரமாகி	1
தத்தைதனது	71	தானேபடைத்திடும்	4
தலையான நான்கும்	48	தானேதனக்கு	12
தவஞ்செய்ந்	36	தானேவிரிசுடர்	60
தற்பரணுருவஞ்	82	தானேயறியும்	80
தற்பரமல்ல	248	தான்வரைவற்றபின்	274
தனக்குமெய்ப்பிரம	244	திரிவிகற்பறப்	209
தனதுசத்தையு	152	திருவாதவூரர்க்கு	275
தனக்கூண்டுகெட்ப்	75	திருவார்கோயில்	34
தனுவனவன்வுமோர்	250	திருமுடிவீவேகர்	96
தனையுவுத்தின்ற	96	திருகொரியாவது	40
தன்யாகமுத்	76	துணிதற்கரிய	35
தன்னுனேதிரைத்	5	துரியமிருப்பது	80
தன்னையறிந்து	125	துவிதமிரண்டாகு	224
தன்னைச்சிவ	192	துவிதமறையளவை	278
தன்னையறியாது	12	துறவறமனையறஞ்	271
தன்னைமறைத்த	206	துய்தாகிய	83
தன்னையறியத்	12	துவருக்குமகாரண	93
தன்னிலையாக்க	256	துவருக்குவஞ்	77
தாக்கரும்பரமன்	81	துவமுதலாச்	129
தாக்கிலாஞான	222	தெரிவன்றியில்லை	155
தாடத்தனிக்கும்	84	தெருட்பெறு	285
தாமருத்தல்போல	183	தேகத்தின்முன்	15
தாமென்றமனன்	51	தேவராயுமசூ	69
தாயரொடுதத்தை	11	தேவர்மனிதர்	96
தாயெனுந்வித்தி	96	தொல்லைகல்	287
தாய்கருவில்	7	தொழிலறிவாளர்	87
தாபமகரவாக்கிய	208	தோற்பாவைக்	100

தொன்றின்னது	50	தினவொன்று	127
தொன்றெனெய்	243	தினவுக்கில்	206
ககரபாக்ய	159	தினவைசீக்கி	206
கடையாழ்வு	54	திங்காச்சிவா	245
கடந்தாழ்வு	246	திருவேதமன	246
கடையறந்	5	தியதுவானு	66
கத்தனடர்	220	தியெனும்பொரு	84
கம்மமடற்றேய	122	தியென்கின்ற	256
ககரபாக்ய	77	திவன்நீயி	41
கல்லவருந்	268	திருக்குட்டப்பம்	124
கல்லவனை	27	திருக்குயி	55
கற்பொருளெய்துந்	64	திருக்கனறு	35
கனவந்துறே	197	திருமகத்திற்	38
கனவுகனவொந்	26	துவஞ்சிகையு	188
கன்மென்றுநீ	222	துவனியம்பே	15
கன்ருயநானக்	13	தேயத்தெனின்	245
கன்ருயநானகன	7	பகுத்தென்றதற்	207
காரவென	191	பசுபதிகைதனத்	156
கானிவசீனப	11	பஞ்சபூதங்க	110
கானொனயே	163	பஞ்சகோசமு	143
கானுவாகத்	207	பஞ்சிதன்சொல்	14
கானென்றுந்	175	படவாவிரச்சு	62
கானென்ப	210	படமாடக்	272
கானேமுழுது	256	படியிற்பொருளின்	205
ககரபாக்ய	269	படிசுச்சரித்த	196
கித்தராயுள்ள	252	பண்ணகை	57
கித்தியமாகுமாண்மா	99	பண்டைமறைகள்	182
கித்தியானத்த	234	பதிபலவாவது	25
கித்தம்பரேனெ	50	பதிபசுபாச	25
கீமலமாமலம்	4	பதியாகியுறை	17
கீமலசத்தியி	14	பதைத்தொழிந்	87
கிருமலசென்றன்	29	புத்தர்சரியைப்	221
கிவசீகெருப்	36	புத்திக்குவித்து	133
கிவநிலையப்	97	புத்தியுடனேவியுதி	281
கிவநசாசா	37	புத்திப்போர்வீத்	285
கிப்பனடப்பன	16	புத்தியின்றி விடின்றி	205
கினைப்புமாட்	17	பாளுனத்தாத்	274

பாடநிலை	287	பூதபொனதிக	221
பாபான அன்பு	280	புதகீயலை	250
பாபுடனே	280	புதியணிவது	273
பாபுமீர்த்தொகு	47	புதியிலங்க	281
பாழைபென்	151	பூவிற்குத் தாமரை	6
பாழைபதனின்	199	பூமேவுதேவும்	66
பாழ்த்தனைவங்	187	பெண்ணுகிவங்	103
பாழைதமிழ்கிளிஞ்	211	பெத்தத்துர்தன்பணி	274
பற்பலகறுக	29	பெருக்கப்பிதற்றி	192
பற்றுமாகிவானு	69	பெருகுறுபாமா	99
பன்னிறக்களவை	234	பெற்றமுமானு	4
பாசத்தைக்கி	84	பெற்றவல்லாகமங்	49
பாசமாகிய	189	பேதமான துவங்	127
பாசவல்லிவே	152	பேர்வேறுபாட்	42
பாசவியலை	265	பொங்குகடலு	96
பாதகங்கன்செய்திதனும்	199	பொய்ப்பொருள்	252
பாருருவினீரொரி	5	பொருவில்சிய	230
பாவகத்தாலழி	98	பொருகடலிற்	231
பாவபுண்ணியங்	82	பொருவில்வேதாத்த	110
பாவுதானென்னு	109	பொற்பொருள்புதைத்த	81
பாணயாமிறை	189	பொன்னைமறைத	45
பிரமபூதந்	16	பொன்னிடைப்பிற்த	46
பிரமனிகனே	49	பொன்னிறக்கட்டி	48
பிரமமாஞர்	232	பொன்னவிர்சடையோ	29
பிறப்பகாதிபா	25	போகமாய்வினாத்தோபி	47
பிறத்தலுமிறத்தலு	79	போதமாகும்புனித்த	232
பிறிவிலாவுயிரும்	245	போதமென்பதே	83
பிண்ணொருபிறப்	142	போத்தகனவிற்	102
புக்கிலமைத்தின்று	54	போத்துவிகாரஞ்	108
புண்ணியநீறு	282	போனகமிருக்கின்ற	25
புத்தர்முதலாய	274	மண்ணல்லலவிண்	69
புத்திரமித்திரர்	77	மண்முதலாந்துத்துவ	257
புலவர்புகழ்	95	மண்ணீர்விசும்பு	247
புண்ணிகாமத்	75	மண்ணிரையவிகாரம்	18
புறச்சமயகெறிநன்று	24	மண்ணாய்ப்புனலாய்	48
புற்றாவணித்து	27	மண்ணென்றுதான்பல	59
பூமிமுடிப்பனவு	187	மண்டனில்வாழ்வு	204

மண்ணெண்ணெய்	43	மாயையென்	141
மத்திமமாம்பகல்	58	மாயையையக்கழித்த	108
மத்தமாட்டத்தி	29	மானாதகாதலெனும்	242
மத்தவிருளிந்கயத்	208	மாறாமலமைத்தா	11
மத்திராவது	189	மிக்ககடாதி	27
மத்தாங்கைலை	223	மித்தையுடற்	222
மயக்கமுற்றவன்	152	மெய்வாய்கண்	106
மரத்தையெறந்த	45	மெய்தெரியாரண	36
மரத்தையெறக்கின்	46	மெய்யுணர்ந்தார்	8
மருவகுதலை	286	மிருதிபுராணஞ்சைவ	276
மருவற்கெண்ணை	32	முகத்திர்கண்கொண்டு	246
மருவியபொருண்மே	273	முத்தியிருப்பதனானே	301
மலப்புரையுயவன்	256	முதலொன்றாமானே	26
மலயிவ்வைமலசில்லை	274, 275	முதலுக்கீரார்	284
மலமாயையகன்ம	265	முத்திகெரியறியாத	220
மல்லவான்மா	98	முளரியோன்முதலாஞ்	31
மறித்துதோன்றிய	47	முன்னையறிவினிற்	80
மறைபலமுகம்	284	முன்னேமுதல்வினை	12
மறையேகமது	54	முன்னுறைத்த	98
மறைவழிமதக்கட்	284	முன்னாமண்	7
மனமாயையமாயை	55, 274	மேவகுஞ்ஞகத்த	141
மனத்திலெழுந்ததோர்	86	மேவியசேவன்	80
மனத்திற்கனவிற	198	மேவுகுதுன்ப	271
மனைமக்கள்கடுமபு	205	மேனியிற்சீவ	27
மன்னுமலமைத்து	86	மேனியிற்புறத்தின்	231
மன்னுமுதற்	48	மையாடுகண்ணியு	6
மன்னையுமுறத்து	162	மோனமாகியோகநிலை	208
மன்னவன்றன்	162	யாக்கன்முற்காலே	286
மன்னியசோகமா	52	யாதுயறியலா	42
மாயனுயினே	247	யானுதீதானே	233
மாயனுய்மாவா	44	யானேபிரமமென்	202
மாயாட்டிபொருட	188	வத்தவிப்பத்தியாலே	223
மாயாவுபாதி	81	வத்துபிரவாதமனை	11
மாயையெனுயில்	80	வருக்கஞ்சகமா	62
மாயைப்பெய்த்தேர்	6	வருத்துமுயிர்	55
மாயையதனில்	205	வழியாறினையும்	34
மாயையறைக்க	46	வழுவாதொழுகும்	33

கண்மணக்கார்த்த	76	வீடொன்றுபாயிர	21
காக்கிஞன்மாத்	69	வெறியாகும்பொருப்	165
காழிதிருச்செருர்	275	வேடம்பேடதாரி	93
காஞ்சிபுத்தூர்	6	வேட்டைவிநெறி	88
காஞ்சிமண்டி	36	வேண்டார்கண்ணம்	221
காஞ்சுடங்கும்	59	வேண்டியகம்ப	126
கானேவிலையே	47	வேண்டென்பிறர்	76
கானேவளியே	16	வேதமுடிவின்	57
கிச்சகாதிசைம்	17	வேதநூல்களவந்	30
கிஞ்ஞானத்தொர்க்	50	வேதவேதாங்க	252
கிடயசூசகமணி	62	வேதநெறியின்மேள்	165
கிடயமறித்திம்	104	வேதமார்க்கத்தி	28
கிட்டவிலக்கண	10	வேதவேன்வியை	33
கிண்ணினைச்சென்	215	வேதமோதியதே	30
கிதிக்கும்பிரபஞ்ச	201	வேதநூன்மிருதி	53
கித்தைக்கெடுத்து	50	வேதமோடாகம்	52
கித்துண்டாமூல	31	வேதத்தானே	54
கித்தெழுந்தார	32	வேதத்தைவிட்ட	40
கிரித்தபுகளளி	47	வேதவீதியாகமால்	55
கிரித்தான	28	வேதாந்தத்தன்னரி	50
கிழியுறும்பொரு	209	வேதாந்ததொம்பத	51
கிணங்குமெய்ப்பொரு	79	வேதாந்தங்கண்டோர்	125
கிணக்குமிரவிட	230	வேதாந்தஞ்சித்	50
கிணம்புதலுற்ற	27	வேறுவேறுபல்	152
கிறகித்தீயின்	264	வையமதிவேயன்ன	257
கிணையாண்டுமகற்	302		

அகராதி முற்றிற்று.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுரை.

~*~*~

காப்ப.

தானே பரமாத்மியாகத் தடித்ததூஉம்
தானே பலவாத் தனித்ததூஉம்—தானே
திருந்தபடி நிற்பதூஉ மென்ற லுனலென்
பெருங்காப்பிற் தூங்கிதுவே பேறு.

கடவுள் வாழ்த்து.

உண்டிலை யாமன் றெனப்படாஅ முத்தலை
அங்கன மாத லதுவழுத் தலபிற.

(இதன் பொருள்) இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், உண்டெனற்கும், இன்றெனற்கும், ஆமெனற்கும், அன்றெனற்கும் உடன்படாது ஒளியவநாகிய ஓர் முதற்பாம்பொருளைத் தன்மையாது மூன்றிடமில்லாவிடத் தலாங்கனம் வழத்தல் கடும். கூடாததால் அஃதெவ்வனமோ அங்கனமாகத் தனது சேட்டையின்றி கிற்றல் வழத்தலெனப்படும். இதற்குமாறாக உற்று வழத்தல் அனைத்தும் வழத்தலன்று பிறவாதலின்.—என்றவாறு.

தனக்கயலான வஸ்துவைக்கருதி இச்சால்வகையானும், இவற்றுள் யா தாறு மொன்றானும் நிலையுறுத்தப்புகுந்தால் முரணாயமைவதன்றி என்றுத் தொலையாவழக்காய் முடியும்; முடிவதைப்பற்றி இவ்வனங்கூறியதென்க. இல்லையென்பது - இலையென்றும், அல்லவென்பது - அவ்வென்றுத் தொகுத்தல் பெற்றன. அது - எழுவாய், வழத்து - பயனிலை, பிற - எழுவாய், அவ் - பயனிலை. சுசாதியாதி விகற்பவிறத்ததை வழத்தியது. இன்னுலுரை இனிதுமுடியப் பலவாறாக விரிந்துள்ள பற்பல பாவைகளி லொன்றாகிய தமிழென்னும் இலக்கியமும், அதனைத் தூய்தாக்கற்கியைந்த எழுத்துமுத லிய பஞ்சவிலக்கணமும்பேரல அனந்தமதப் பிரவாகபேத முரணுள்ள நிச் சயங்களைத்தும் புத்திவிகற்பத்தா லாயதெனச் சோதனைஞாயம் பெரு

த்த முகத்தாலுஞ்சாது உன்று அவற்றைப் பூர்வபட்சமாக்கற்கும், அவர்போற் சொல்லால்லது வாச்சியம், இலட்சியமென்னும் அர்த்தங்காரணமாக அங் னோர் திசைகாணுதகற்றதும், அபிமானத்தாலல்லது எதார்த்தமாய் நின்று உன்மையை வினக்கற்கும் சர்வமத கோளரியாமெனல். இதனை மதாபிமான மற்ரோர் யாண்டு மேற்றற்கும், அங்ஙனம் உண்மையாக வேற்று அனுசந்த னஞ் செம்தோர்க்கு மறுமையி லென்பதின்றி இம்மைக்கண்ணேதானே துக்கவித்தியும், தடைபற்ற ஆனத்தமுமெய்தற்கும் செய்ய மிக்க வலியுந் னது வேதாந்தமாதலினுமை. இதனை ஏற்றற்பாலார் விடயதோடதிருட்டி மிக்கோராதலினுமை, இங்ஙனம் எவற்றினுஞ்சிறத்த மேலா மனுபுகினை யடவாயமைத்த ஏகமேவாத்வைத சுயமபிரகாச சைதன்யத்தை மாத்திரம் பரிதிபாதிக்கும் ஞானகாண்டத்திற் கூறப்படும் விடயம் பின்னர் ஏகமாகி ஈற்கு முன்னர் திருக்கு திருசியமெனப்படுவது. இங்ஙனங் கூறப்படுவதும், சகலபர விகற்பபேதங்க ள் அகற்றற்காதல் இனிது பொருத்தம். திருக்கு திருசியமெனப்பயற்றிற் ச்சக்கிதானந்த நித்திய பரிபூரணமெனவும், அதர்த சடதுக்க அநீத்திய கண்டமெனவும் இலக்கணமிருப்பதால், இவ்விரண்ட பம் இலக்கியமாகி இவ்வுரை கூறப்படுதலின் இதனை வேதாந்த தீபிகை மெனக் காரணஞ்சூழியாக மூதுணர்வோர் ஏற்கப் பெயர்த்ததென்க. இவ் வேதாந்த விலக்கியமும், இலக்கணமும், இவற்றை யமைத்துக்கூறுந் தமிழ் வக்கியமும், இலக்கணமும் வக்கியமின்றி நிறைவேறக் ஈடவுளவாழ்த்துக் கூறியதென்க. இலக்கண மிலக்கியத்தின் அமைதியாதலினுமை, இலக்கி யங்கண்டதற்கு இலக்கணமென விதிபுரப்பதினும், வேதாந்தவிலக்கியம் இன்னதென்றறியார் தமது இலக்கணம் எங்ஙனத் தெரிதற்பாலார். அதனை யினக்குவிப்பான் இவ்வுரை கூறப்படுத்தென்க.

திருமந்திரதாள்முதல் 11-வது பக்கத்தில் மேலும், “காலோத்தரம்” என்னும் உபாகமம், சிவபிரானுக்கும், கார்த்திகேயக்கடவுளுக்கும் பெரும்பா ழும் சரிசை வரலாற்றைப்பற்றியும் கிரியை வரலாற்றைப்பற்றியும், நிகழ்த் தூர்வித சம்பவாதம். புரோத்தோகமத்திலடங்கும் உபாகமங்களுள் ஒன்றாகி, “சூரிகாலஞானம்” என்று மறுபெயர்தாங்கும் “தீரிகால ஞானம்” என் னும் ஆகமத்தை, அதற்குரித்தான “தேவிகாலோத்தரம்” என்னும் பெயரை விட்டு, அறிவினமையால் சிலர் “காலோத்தரம்” எனக்கூறுவர். அது பெருந்தவறு. என்றும்,

கரம் மேற்சொல்லிய ஆகமங்கன்யாவும் கோளவேந்தனது “எட்டுதூற் கஞ்சிய”த்தில் உள்வேயன்றி, அச்சேறவில்லை என்றும், வேதாண்யங் கைய. 2வ. இரமணசாஸ்திரியங்கன் அழுக்காறுதியை மேற்கொண்டதைத் ததுபோலாகாமல், மாள்போலும் கோக்கத்தையும் கூர்மையினால் வேளை பொத்த ஒன்றிய எயனத்தையும், வாசனைநிறைந்த செவ்வாம்பல்போன்ற

செவ்வாயையும், வண்டுகள்தங்கிய மலரைமுடித்த கூத்திலடிமுடைய உமா தேவியார் சிவபெருமானது குற்றமற்ற ஸ்ரீபாதத்தில் எமஸ்கரித்துத் துதித்து, பிரமன், விஷ்ணுக்கள்முதலிய தேவர்களுக்கெல்லாம் நாயகனே! த்விராம, நிவிரதாமுதலான சத்திநிபாதத்தினாலே பலத்திரமாகிய அந்தக்காணத்தைபுடையாய் சித்தியராயிருக்கிற பக்குவான்மாக்கள் யாவர்க்கும் ஆனவாதி பஞ்சபாச பந்தவிவர்த்தியின்பொருட்டி, பசுத்துவ நிவர்த்தியில்விட்டு நீங்காம னிருக்கிற பதித்துவப் பிராப்தியாகிய சிவசாக்ஷாத்காரமாயுள்ள பரமசிவ சாயுச்சியத்தைவினக்கும் ஞானத்தையும், ஞானசாரத்தையுங் கிருபையினாலே அடியேனுக்குத் திருவுளம் பற்றவேண்டும் என்று விண்ணப்பஞ்செய்து கேட்க, எவற்றிற்குமுதற்காரணமாயுள்ள சிவபெருமான் விசேஷமாகிய எல்லுருணத்தையுடையானே! ஞானத்தினாலும், ஞானசாரத்தினாலும் ஞானி களானவர்கள் பஞ்சபாசங்களையுரிக்கிச் சிவசாயுச்சியத்தை அடைதற்குரிய ஞானத்தையும், ஞானசாரத்தையும் விரித்துச் சொல்லுகிறோம். இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட காலோத்தர ஞானபோதத்தினாலே சித்தசலனம் நீங்கி விளங்காதபெருக்கு அந்தேகோடி சாத்திரபோதையினாலும் ஞானம் உண்டாகாது என்று விஸ்தாரமாக மேற்சொல்லப்படும் ஞானசாரங்கினாலே உண்டாகும் மோட்சரூபமாயிருக்கிற ஞானசாதகருடைய சொரூபமுதலியவற்றை எண் பத்தைத்து குத்திரங்களைல் திருவாய்மலர்த்தருளி முத்திச்சொல்லப்பட்ட ஞானமும், ஞானசாரத்தினுடைய முடிவுமாகிய பரிபாக காலத்திலே உண்டாகும் ஞானம் எம்மாலே சொல்லப்பட்டது. அன்றியும், சொல்லத்தக்க எல்லாவற்றையுஞ் சொன்னோம்; ஆதலால், மீண்டும் இனி உனக்கு இதனைச் சொல்லப்புகின், சொல்லத்தக்கது யாது? (ஒன்றும் இல்லை என்ற படி) என அருளிச்செய்த ஞானநூலாகிய இத்தனை அடியில்வரும் மேற்கோ ளானும், பாயிரத்தானுல் கண்டுகொள்க.

அரியவாக்கையின் மாணுடவாக்கையே பார்க்கை
விரியுநோன்பினி லுயிர்கொலாவிரதமே விரதங்
கருகிறற்றெய்வநங் கண்ணுதற்றெய்வமே தெய்வந்
தேரியிற்தேவிகா லோத்தரத்தேற்றமே தேற்றம்.

என்று சிவஞானவள்ளுவர் சிரமேற்கொண்டு துதித்ததுபோல ஞானவான் கன்பலரும் உச்சமேற்கொண்டு துதித்தற்குரிய அரியபெரிய மகத்துவம் பொருந்திய இத்தேவிகாலோத்தரம்;

ஸ்ரீ கைலாசபதியாகிய சிவபெருமானுடைய திருமுகத்திற் றோன்றிய தாயும், உலோகோத்தரமாயும், சிவாகமத்திலே சுத்தமான ஞானத்தையு ஞானசாரத்தையும் போதிப்பதாயுமுள்ள ஞானசாரப் போதகப்படலமானது காமிகாதி சிவாகமமிருப்பதெட்டையுமிக்கசாரமா யெடுத்துச்சேர்த்த சங்கிதையாயிருக்கின்றது. அப்படலத்தி னெண்பத்தைத்து குத்திரங்களையுந்

தம்மின்செய்த ஸ்தலத்திற் பதால் தேவிகாலோத்தரமென்னும் பெயரினு
பாசநாசரின் செட்டப்பட்டதாலால், சாதனை சதுட்டயமுடையவர்கள்தனைப்
பெயர்பெய்தித் தரப்பட்டனா ருற்றங்களைத்தேர்ந்து விவிர்த்திசெய்து கொண்
மாறப்பட்டனர். மயகரமர்க்குநால் னுட்கருத்து வினங்காவாதலா வவர்க
ளார் கூறப்படுக ருமக ருற்றமாகக் கொன்னப்படமாட்டாது.

பாத்தெயிலோத்தரம்போ விர்துலும் இரொளரவாகமத்திற் பாச
ய்மோசாப்பட்டவத்திற் காம்காவி சிவாகமயிருபத்தெட்டையுள் சாராமயெக்
தலாசேர்ந்த சடகாசபாபடுகின்றது. அந்தச் சிவஞானபோதப் பன்னி
தொன்றித் தத்தரகதொத் தமயிற் பன்னிரண்டு குத்திரமாக முதலாலின் பெய
ர்போ மெய்க்கண்டதெவாயனார் மொழிபெயர்த்தருளினார்.

இத்தம் துறாசொகப்பகுவாரணபயிகளாகவேண்டும்; அனுபவமாவது
பாசநாசரின்சொற் காண் காவத்தினு மித்தையாக்கிப் பரமாக்கித் தானுக்க
பெண்டும். இத்தமமாக்கிற் குவலியின்றேல் ஞாயற், சோதனை, பொருத்த
மயானது கட்டிற் குண முரானின்றிய வுத்தியாலேனு மவ்வன மர்க்கவேண்
கம். அதந்தம் வலியின்றேல் சருதிமுகத்தாலேனும் யுத்திக்குமாயின்
கூறியென்றே. மாதாவது உபமான உபமேயக்கட்குப் பொருத்தமின்றிக்
கூறலு முதலாலும் தவழியடைதல்களையும் வழிநூலுத்தப் புடைநூல்களா
உமமேய்க்கோசகக்கடதழித் குதர்க்கபுத்திகளாத் தருக்கபுத்திபோற் கூற
கூறகம்.

அனுபயம்ல்லாவிடத் தினைத்தையுள் சின்மத்திரபாக்கி யனுபவித்தல்
கூடாது. உத்தியெனும்ன்றேற் பிரபலசருதியென்பதற்கு விக்ினம்வரும்.
“வேதமோடாகம மெப்பாயிற்றவனு” வெனத் திருமத்திரமும். “வேத
முடனாகம் பரானிதிகாசமுதல் வேறுமுள கலைகொல்லா” மெனத் தாய
பொருள். “தேவர்குறஞர் திருகான்மறைமுடிவு, மூவர்தமிழு முனிமொ
திகு — கோனபத, திருவாசகமுத் திருமூலர்சொல்லும், ஒருவாசகமென்று
பார்” என்றவ்வையாருள் கூறியவாறு மேற்கோண்காட்டி யுரைகருவிடிக்
கூண்டவர்க்கணக்கல்லாத வேளையபண்டிதர் வித்வான்களைக் காட்டினுள்
தாம் கைவசித்தாத்த சாம்பிரதாயத்தா ரென்பதிற் சிறப்பென்றை.

இன்னும் 1552-ஐ இத்து தியாலாலிகல் யத்திராசாலயில் பதித்துள்ள
செருகருட்பயர் முகவரையில், “மெய்ப்பொருளே திருவெண்ணையல்லார்
மெய்க்காட்டிதலா வவதரித்துச் சிவஞானபோதமென்னு நூலருளிச்செய்
தனர். சிவஞானபோதத்தை விரித்து அவர் மாணக்கர் அருணத்திதேவர்
சிவஞானசித்தி செய்தருளினார். அருணத்திதேவர் மாணக்காகிய மறை
ஞானசுப்பிரதீடம் அதுக்கிரகம்பெற்ற உமாபதிசிவாசாரியார் சிவஞானசித்
திரைபத்தொருததுச் சிவப்பிரகாசமென யாவரும் எளிதினும்படி யோர்
நூலருளிச்செய்தனர். உமாபதிசிவாசாரியார் தாம்செய்த சிவப்பிரகாசம்

மூலபுத்திரம் முதல்தமையால் சிந்த விரித்திருப்பதைப்பற்றி யிருபத்
தமையால் அடியுக்கு வருத்தமின்றி மனமாதம்பொருட்டுத்திருவருட்
பதமாய் திருவருடையம் திருவருட்பயனென் றிந்நாலருளிச் செய்தனர்
என்றிருந்த தமாரக அடுத்த சிறப்பப்பாயிரத்தில்:—செவப்பாகாசத் திருப்
பெயர்ச்செயிச் சைவதாந்சுகதி ரெய்தினிற்கடத்து, மார்க்கலமதற்கு மாலமி
யுடைய, மலிபிணார்த்தம் வருவற்புணர்த்தித், தென்னுச்சர்ப்புலமை வள்ளு
யர் ராந்தேசர், தம்மொழுதாக்கொக் கற்றவர்களிப்ப, வருட்பயனென்
று உதர்வொரு சாமர் தெருட்பட்டபினாந்து செத்தம்ழியப்பிற், குறைய
பெயர்வொ பொருதாயிம்பினன், மந்தவன் பலியுணரகர்க்கீழ்ப்பாற், கொற்
பட்ட நாயிற் குடிகொண்டிறைத்த, புகரனுரைத்த புதுமதிவேணியுள், காச
புது கண்டமுக்கார்த்த, தேசிகனுமாயி சிவனென்பவனே. என்றும்.

திருவருட் பயன்.

உமாபதிகிவனென்னும் பின்னேத்திருநாமத்திற்கும், இர்தூற்கும் முதல்
பாசிய கொற்றவன் குடிமுதலியார், அறம்பொருள் இன்பம் வீடுஎன்று
காந்தினுயிர்வெந்நகாநிலான் தம்மாவெடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட இவச
நியம் இடைபூநின்றி யினிதுமுற்றுதற்பொருட்டு, ஆதிக்கண்ணே கரிமுகக்
கடவின் வாக்கருசெய்தருகின்றார், என்றும் கூறியுள்ளன. ஆதலால்
இவ் செவநான்போதம் மொழிபெயர்ப்பேயென்பதையும், சிவஞானசித்தி
பெயர் பெரிதுலும், செவப்பாகாசம், திருவருட்பயன் முதலியன புடைதூலுமா
பெயர்ப்பதையும், திருக்குறள்முதலியன காற்பொருட்பயக்கும் கலனுடைத்
தென்பதையும், அவரது மதநற்களைக்கொண்டும் விளக்குதும். அதாவது:—

தத்துவஞான சிஷ்டாபாராகிய திருமுலநாயனார் திருவாய்மலர்த்தருளிய
பத்தர்திருமுறைமென்னும் திரு மந்திரத்திற்குமாவை, வே. விசகாபபின்னா
யால் எழுதப்பட்ட குறிப்புறாயில் 29—9—1911, வேதாரண்யம், வை. வே.
இரமண சாஸ்திரியவர்கனால் எழுதப்பட்டுள்ள நான்முகத்தில் எழுவது
பக்கத்தில்:—திருமுலநாயனார் காலம், வடமொழி கொளவாகமத்தின் ஓர்
பகுதியாகிய சிவஞானபோதம் என்னும் நூலைத்தமிழில் மொழிபெயர்த்து,
அதுவாயிலாக ஆகமக்களஞ்சியத்தின் ஞானபாதப் பெரும்பயனைத் தமிழ்
காட்டினர்க்கு அளித்து, ஆகமார்த்தத்தை ஒருவாறு நிலைநிறுத்திய பேரறி
வின் வன்னலான மெய்கண்டார் காட்டுப் பன்னூற்றாண்டுகள் மூத்தியது.
ஆயினும், மொதிருமுலநாயனார்போல் ஆகமார்த்தத்தின் கோட்பாடுகள் அனைத்
தினிடத்தும் அன்புரிமைபாடாட்டி, அவைகளை யியமற அணிவகுத்து, ஒளி
வீசும் மாமணிக்குவியல்போன்ற பாசரங்கன்வழியாகக் கவைபெருக அனிக்
கும்வாய்மை, இத்தென்னித்தியாவில் வேறு தமிழ்நூலாசிரிய ரொவரிடத்தும்
இவ்வண்ணம் இவ்வெயன் ஒருவாறு காமசொல்லுதல்கடும், என்றும்.
(8) இஞ்ஞானக்களஞ்சியத்தின் (சிவஞானபோதத்தின்) மெய்ப்பொருளை

உலர்ந்த உடமொழியில் இருபேருரைகள் உள். அவற்றைச் சமைத்தோர் கள் வித்தியாசராயசுவாமிகளும், சிவாக்கிரயோகிகளுமே. அவ்வுரைகளில் ஒன்றும் தூன்றும் அச்சேறவில்லை, என்றும் வரைந்துள்ளார்.

மத்தும், கொந்தவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியாருளிச்செய்த கோயில் பராணம் சந்தானராவர் வரலாற்றில், பாஞ்சோதிமுனிவர் கைலாயத்தை விட்டுவந்து சிவஞானபோதத்தை, மெய்கண்டதேவருக்கருளிச்செய்ய, அதனைவர்தமத்தில் மொழிபெயர்த்து வார்த்திகப் பொழிப்புரைசெய்து, அருணாதிசிவாசாரியர் முதலிய காற்பத்தொன்பதின்மர்களுக்கருளிச்செய்ய அவர் சிவஞானபோதத்திற்கு வழிதூலாகச் சிவஞானசித்தியார், இருபாலிருபது என்னுமிரண்டையமமைத்து அம்மூன்றையும் மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியருக்கருளிச்செய்ய, அவர் உமாபதிசிவாசாரியருக்கருளிச்செய்ய, அவர் தமியிலே சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன் முதலிய புடைதூல்களைச் செய்தன கொன்றும், தூன்றும் திருவாவடுதறை ஆதீனத்துத் திராவிடமகாபாவிய கந்தராகிய சிவஞானயோகிகளருளிச்செய்த பிரபந்தத்திராட்டு ஷேயாரது வரலாற்றின் கால்காம்பக்கத்தில், அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தைத் தமிழில் வார்த்திகப்பொழிப்பாக மொழிபெயர்த்து அருணாதிசிவாசாரியருக்கு அளித்தருளினார். அவர் அதற்கு வழிதூலாகச் சிவஞானசித்தியாரும் இருபாலிருபதையமியற்றி அவைகளை மறைஞானசிவாசாரியருக்குப் குபதேசித்தருளினார். அவர் உமாபதிசிவாசாரியருக்குப் குபதேசித்தருளினார். அவர் வடமொழியில் பெளஷ்காகமத்துக்கு வியாக்கியானத்தையும், தமிழிலே புடைதூலாகிய சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பகி ரெழுந்த, கொடிக்கவி, செஞ்சவிறுது, உண்மைகெறிவிளக்கம், சங்கநய நிராகாணம் என்னும் எட்டுச் சைவசித்தாக்த சாத்திரங்களைய் மற்றைப்புரணங்களை யியற்றினார் என்பது காணப்படுகின்றது. இன்னும் ஷே சிவஞானசுவாமிகள் பிரபந்தத்திராட்டில் குளத்துர் சோமேசர் முதுமொழி வெண்பாவென்னு தூலமொன்று அது திருக்குறள் நூற்றிழுப்பத்துமூன்று அதிகாரத்தில் அதிகாரத்துக் கொவ்வொரு குறனெடுத்து முதுமொழிகூட்டி 183 வெண்பாவாகப்படிய தூல். அவற்றுள் வீட்டுக்குக்கூறிய வெண்பா கள் உள்.

நிலையாமை.

ஆக்கையு மாயிரத்தெட்டண்டங் களுநிலையா
தூக்கியழிந் தான்றான் சோமேசா—கோக்கியிடில்
நிலைநயற்ற நிலையினவென் றுணரும்
புல்லந் தீ வான்மை கடை.

தருவு.

கோவணமொன் றிச்சிப்பக் கூடினவே பர்தமெலார்
துவணஞ்சேர் மேனியாப் சோமேசா—மேவில்
இயல்பாகு கோன்பிற்கொன் றின்மை யுடைமை
மயலாகும் மற்றும் பெயர்க்து.

மெய்யுணர்தல்.

காரிகைபா ரைப்பொன்னைக் காட்டவுங்கா மாதிழும்மைச்
சோர்விழந்துப் தாராசர் சோமேசா—வொருங்காற்
காமம் வெருளி மயக்க மிவைமுன்றன்
நாமங் கெடக்கெடு ரோய்.

அவாவறுத்தல்.

தாங்கநூலில் வாழ்குழவி தாமெல்லாம் வேண்டுவது
துயயிற் வாயைப்பொன்றே சோமேசா—வாயதனால்
வேண்டிக்கால வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்.

ஊழ்.

முன்ன ரமண்மதத்து முண்டாசர் பின்சைவற்
துன்னிபது மென்விப்போ சோமேசா—வுண்ணுங்காற்
பேதைப் படுக்கு மிழநூ ழறிவகற்று
மாதலா முறற்க் கடை. என்பவைகளும்,

இன்னும் குமாருருபாசவாயிகள் சரித்திரத்தில் 6-ம் பக்கம் : மதுரை
யில் பின்பொருளாக் திருமூலையார் வெகுசோம்வரையில் போசனஞ்செய்
பாதிருந்தமைகண்டு, சவாயிகள், “வருத்தான் வருத்த வகையல்லாற் கோடி,
தொகுத்தார்க்குத் துய்த்த வரிது.” என்னுள் திருக்குறளை யெடுத்தோத;
அரசருவது “அரிய திருக்குறளைப்பெடும் தமிழ்வேதத்தை முற்றும் ஆரா
ய்ந்து தெளிதற்குக் காலமில்லயாதலால், அதிலுள்ள அறமாதி எவ்வினையும்
வினக்கிச் சருக்கமாக ஒருநூல செய்துவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, அவ்
யாதே தீதொழிவினக்கமென்னு நூலிச்செய்தருவினார். அவற்றுள் வீட
க்குரிய வெண்பாக்கள்:—

மேய் மாராயை போய்மேற் புலம்போக்கார் மெய்புணர்ச்சி
கைவருதல் கண்ணுப் புலங்காப்பார்—மெய்புணர்ந்தார்
கரையே விடையப் பழிநாண் நீள்கதவாச்
கொடார் கிறைத்தாழ் செறித்து.

கற்றுச் சிறைபெய காதலற்குக் கற்பினான்
பெற்றுக் கொடுத்த தலைகன்போன்—முற்றத்
கூர்நாக்கு மெய்புணர்விற் றேன்றுவதே மின்ப
மிறந்தவெலாற் றுன்பமலா தில்.

கற்றுக் கறிந்தடங்கித் திகொரிது நன்றாற்றிப்
பெற்றது கொண்டு மனந்திருத்திப்—பற்றுவதே
பற்றுவதே பற்றிப் பணியறநின் றேன்றுணர்ந்து
கீற்பாரோ கிணைநிச்சென்றார்.

கிபர் திரிபின் தளந்துத் தியிற்றெளிந்து
மெய்புணர்ச்சிக் கண்கிழிப்பத் தூக்குவார்—தம்முளே
காண்பதே காட்சி கனவு நனவாகப்
புண்பதே தீர்த்த பொருள். என்னுமிவைகளும்ன்றி

புனிர்க்குத் தாமரைபே போன்னுக்குச் சரம்புனதம்
ஆகிற கருமுளியா பாணிக் கமாரும்பல்
தேவீற் றிருமா லெனச்சிறந்த தென்பவே
பாவிற்ரு வன்னுவர்வென் பா.

என்று கவிசாகரப் பேருத்தேவனார் புதழ்த்துகுறியவண்ணம், உலகில் வழங்
கப்பெறும் துறக்களிற் சிரோமணியாயும், செத்தமிழ்க்கடலாயும், செத்தமிழ்க்
கன்குளியாயும், செத்தமிழ்க்கற்பகமாயும், செத்தமிழ்த்திலகமாயும், புருஷார்
ந்தபொக்கிஷமாயும் விளங்குகின்ற மேம்பாட்டினாலே, திருக்குறள் பல்வேறு
தேசத்தாலும், சாதியாலும், சமயத்தாலும், தங்கடங்கள் பாஷைகளில்
மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, எக்காலத்தும், எவ்விதத்தும், எள்ளளவும் தன்
தூய்மை கெட்டுவதற்கு, ருன்றின்மேலிட்ட வினக்கம்போல இச்சிலவுகத்
தில் விடப்பெற்ற விளவிக் கொண்டிருக்கிறது.

இத்தெய்வனுக்கு உரைவகுத்தார் “தருமர் மனைக்குடவர் தாமத்தர்
எச்சர்; பரிமேலழகர் பருதி—திருமலைவர்; மல்லர் கவிப்பெருமான் காளிக்
கர்.” என்றும் பதின்மர் என்பர். அப்பதினம் ருரைகளுட் சிறப்புற்றத்
துதான் தென்படுகிறது ஆன்றோரால் வழங்கப்பட்டிருந்த பரிமேலழகர் உரை
பெயென்பர்.

யாழ்ப்பாணத்துரெல்லா ஆறுமுகசாவலர் அச்சிட்ட திருக்குறள்மூல
மும், பரிமேலழகர் உரை, மடங்கிய புத்தகத்தின் ஆரம்பத்தில், உரைப்பாய்
கம் என்ற தலைவக்கத்தின்மீது, “இத்திரன்முதலிய இறைபவர் பதங்களுட்,
அந்தமில்லன்பத்தழிவில் வீரம், செறியறிந்து எழுதத்தகுரிய மாந்தர்க்கு
உறுதியென உயர்த்தோரா னெடுக்கப்பட்ட பொருள் காண்க. அது அறம்,
பொருள், இன்பம், வீடுதன்பன். அவற்றுள், வீடுதன்பது, சிந்தையு மொ
ழியுஞ்செல்லா கிலைமைத்தாகலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்
படுவதல்லது, இலக்கணவகையாற் கூறப்படாமையின், கால்களாற் கூறப்படு
கன என மூன்றுமேயாம்.” என்று வரையப்பட்டிருக்கிறது.

இது, ‘பரிமேலழகர் உரைகடைதானோ? அல்லது பிறர் உரைகடை
யோ?’ என்று கையறுதற் கிடத்தா நின்றுது என்ன? இது, பரிமேலழக
ராற் கூறப்பட்டதாயின், தூலினது சிறப்பிப்பாயிரத்துக்கும், தூலகத்தாது
தாமெழுதிய வுரைகடைக்கும், வேறுபட்டு “மாறுகொளக்கூறல், மயங்க
வைத்தல்” முதலிய பங்குகளக் குற்றங்களுக்கிடத்தித்து, காயனாரது
சிறப்பையும், தூத்சிறப்பையும் போக்கும் போக்குற்றதாய் விளங்குவதாயிரு
த்தலின். ஆதலின், இவ்வுரைப்பாயிர வுரைகடையின் ஆரம்பத்தை பொரு
வது ஆராயத்தொடங்குவாம்.

“சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போ லமைத்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி”

“எப்பொருள் யாப்பார்வாப்க் கேட்பினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”

என்றிரு திருக்குறளையும் சுண்டி சிந்தையுட்கொண்டு கவனிக்கவேண்டும்.

இத்திரன்முதலிய இறைபவர் பதவிகளையும், அந்தமி லின்பத்தழிவில்
பீட்டையும் செறியறிந்து எழுதத்தகுரியவர் மாந்தரோனவும், அவர்கள் அங்
விரண்டையும் அடைபம் வழியறிந்து, அடைகற்கு உறுதியென வுயர்த்தோ
ரா னெடுக்கப்பட்ட பொருள், அறம் பொருளின்பம் வீடுதன் காண்கென
வும், அவற்றுள் வீடுதன்பது சிந்தையுமொழியுஞ் செல்லாநிலைமையுடைய
தெனவும், அக்காரணம்பற்றி அது துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்

மேய் மாரா போய்மேற் புலம்போக்கார் மெய்புணர்ச்சி
கைவருகக் கண்ணுப் புலங்காப்பார்—மெய்புணர்ந்தார்
கரையே கிளையப் பதிராண் கிள்கதவாச்
கொடார் கிறைத்தாழ் செறித்து.

கற்றுக் கறைபோய காதலற்குக் கற்பினான்
பெற்றுக் கொடுத்த தலைகன்போன்—முற்றத்
தாராக்கு மெய்புணர்நிற் றேன்றுவதே மின்ப
மற்றக் கைவரை அன்பமன தில்.

கற்றுக் கறித்தடங்கித் திகொரிந் நன்றாற்றிப்
பெற்றது கொண்டு மனந்திருந்திப்—பற்றுவதே
பற்றுவதே பற்றிப் பணியறநின் றேன்றுணர்ந்து
கின்பாரே கினைநிச்சென்றார்.

கியர் திரிபின் தளர்த்துத் திரிற்றெளிந்து
மெய்புணர்ச்சிக் கண்கிழிப்பத் துக்குவார்—தம்முளே
காண்பதே காட்சி கனவு நனவாகப்
புண்பதே தீர்ந்த பொருள். என்னுமிவைகளுமன்றி

புனிர்குக் தாமரைபோ போன்னுக்குச் சரம்புனதம்
ஆகிற கருமுனியா பாணிக் கமாரும்பல்
தேவீற் றிருமா கெனச்சிறந்த தென்பவே
பாவிற்று வன்னுவர்வென்பா.

ரந்து கவிசாரப் பேருத்தெவனார் புதழ்த்துகதரியவண்ணம், உலகில் வழி
பெய்தும் துத்கனிற் கிராமணியாயும், செத்தமிழ்க்கடலாயும், செத்தமிழ்க்
காஞ்சியாயும், செத்தமிழ்க்கற்பமாயும், செத்தமிழ்த்திலகமாயும், புருஷார்
ந்நயைக்கிஷமாயும் விளக்குகின்ற மேம்பாட்டினாலே, திருக்குறள் பல்வேறு
தேசத்தாலும், சாநியாலும், சமயத்தாலும், தங்கடங்கன் பாவைகளில்
மொழிபெயர்க்கப்பட்டே, எக்காலத்தும், எவ்விதத்தும், என்னளவும் தன்
தூய்மை கெட்டுக்கொடுது, குன்றின்மேலிட்ட விளக்கம்போல இந்நிலவுகைத்
தன் நிலைபெற்ற கீவலிச்செண்டிருக்கிறது.

என்றாகுமென்று. அத்துவித நூல்களெல்லாம் விட்டிலுடாத வக்கண
பாபத்தோற்றன் கூறுகின்றனவென்பதை யுணராமல் ஷே. சிவஞான
பொருள் சித்திபாருவாயி வத்துவித சித்தாந்தத்தை மறுத்துத்தமது சித்
தாந்தத்தை எதிர்ப்படுத்தி கதன்மேல் "அங்குமிடப்பட்ட இரைப்பன
வெல்லாம் பொருளல்லவென்பார்; பண்டைமறைகளும் து காளுனென
நயாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவகத்தைக் காணென்றார். எனவே, வே
தாந்த மகாவாக்கியமும் சித்தாந்த மகாவாக்கியமும் பொருளானென்றன்
பொருளும் பெறப்பட்டது" எனக்கூறி, வேதாந்தச்சிந்த அத்துவிதகா
யம் மறுரை தவறெனவத் தாக்கறுமுனரேய சரிபெனவக்கூறினர். இகளு
கையாது கொண்கையெல்லாம் திருமுறைமன்றி சுருத்தித்தரு சுருதிகட்கும்
விசேஷப்படுகின்றது.

சுருதியிக்குதி புராணமிதிகாசமாதிகளைப் பிரமாணமாகக்கொள்ள மிப்
பாதகண்டத்திற் பூர்வீகமாய் வினங்குகரும் வைதிக சமயமாகிய சமுத்திரத்
தின்கண் அப்போதைக்கப்போது எத்தனையோ அமைதிக மதக்களாகிய
புலகன் தோன்றித்தோன்றித் தங்கில்கெட் கொடுக்கின்றவென்பது பிரசித்
தம். அப்படியே மீப்போதுஞ் சில தோன்றியிருக்கின்றன. அவற்றிலகை
திக தாத்திரிக துவதகைவமதமென்பதுமொன்று. அது அவைதிகமாயிருந்
தும், வைதிகம்போனடித்துக்கொண்டு, சுருதியிக்குதி புராணமிதிகாசம்
சீராய் மவற்றிள்முடிபான மகாவாக்கியப்பொருளையு மப்பொருளின் சித்
தாந்தமான அத்துவிதத்தையு் தூஷிப்பதாமன்றி யந்தூல்களுக்குத் தப்
புரை பெழுதியும் வருகின்றது.

மேற்படி சிவஞானசித்தியானது, வேதசித்தாந்தத்தை நீக்குக்குமாறெ
ண்ணியதற்கு மகாவாதமென்று யாதோர் காணமின்றிப் பேரிட்டிப் பா
பக்கத்திலதைத் தூஷித்ததைப்பற்றிச் சிறிதில்கு கூறுவாம்.

மேற்படி சிவஞானசித்தி பாபக்கம் மாயாவாதிமம் 5-வது செய்யுளி்;
அஃதன்றிப் பிரபஞ்ச மெய்போலத்தோன்றிப் பிரகாசிக்கிறபடியும் பாபம்
த்தத்திற் பொய்யாகிறபடியு மெண்ணமென்னில்: வெள்ளிபோலப் பிரகா
சிக்குமிப்பிணையும், வெள்ளியையும் கணலிலிட்டால் இப்பிகெட்டு வெள்ளி
கின்றதற்போல மெய்போலத்தோன்றும் பிரபஞ்சமும் அவிகாரமாகப் பிரம
மும் மாயாமாதத்ததில் நிகுபணஞ்செய்தால் அவிகாரமாகிய பிரமமே பெ
ய்யப் பிரபஞ்சம் பொய்யாகக் கொண்ப்பதும் என்றுரைப்பது வேதாந்த
மெனக் கூறியிருக்கின்றனா. இவ்வுபமான மிவம்மாயாவாதமெனப் பேரி
கைகொட்டியரும் வேதாசமமுதலிய பதினான்குவித்தைகளிலும் கிடையாது.
அவ்விலவ்வுபமான மிருக்குமிடத்தை விவரேனு மிவரினத்தவரேனு மெடுத்த
தூக்காட்டி சத்தியவாதிகளாயினு, மகாவாசுமில்ல.

இன்னும் "தாவதவசிய காரணவகையாத் உதப்புவத விட" என்றார். இதனும் விடிகாரிப்பொருளென்றும், அதனை மனதாநுரீப வசனம் துறவறவென்றும் முடிந்தன. "பந்தந்தனென்றே பிறப்பதென" எனவும், "தா உட்கமென்ப தவாவின்மை" எனவும், "அந்தவென்பது அபாவந்தர்" எனவும், "ஞாயிபந்தை பகாரீப்பின் அர்த்தவிய, வேதவியங்கைதம்" எனவும் ஆரியர் அவசரத்து உததனானும், "அந்தப் பந்தென லுந்தது விட" என ஆர்வார்தன் திவ்யப்பிரபந்த உததனானும், "பந்தந்தனென்றே பிறப்பதென்தம்....." என்ற திருக்குறள் ஸாரீரிக. "இதனும், ஒருவர் தானவ்வாத வடம்பை யானென்றும், தந்தெனவிய பிவ்வாத மனவிமக்கள் விழுந்தவியவந்தற வெனதென்றும் உதத திருவகைப்பதும், தேவிகைப்பாற்பெற்ற வுறதியொழியானும் யோகப்பித்தியானும், அவை யானென தன்னமதெனின்ற, அந்தப்பொழுதே அப்பந்ததரியவன் பிறப்பையதற்கும். காரணந்தப்பொழுதே காரியமுந்ததனானும் ஸைபந்தி, பந்தந்தனென்றே என்றார்." என்று பரிமேதழகர் உததனானும் துறவறவசிய பந்தந்ததவாலாகிட காரியம் பிறவிப்பொழிவெனந்த் விடந்த பிறவிப்பொழிவே, அதுனுட் சொன்னியட்டக்கார்ததிகை கடைக்கவெனத் துறத்தொடியார் தயிர்மத்த ரென்றொருஞ்சுன்போன்ற பாதியாகித் தென்ற சூன்ரு திரிந்துவருந்திப, ஆன்மா தன்னொருப கவந்தவகையவாய் அதுவது தனது வந்தந்த நீர்தசெய இன்பமயமாய் விசக்குறியே விடிகைந்த அத்திருக்குறரின் தெற்றமை. இதுபற்றியே ஓனவகையாட்டியாகும்,

சதவறத் திவினைவிட் பட்டம்பொ தெருளுந் தன்
காத விருவர் கருத்தொருமித்—நாசாவ
பட்டதே பின்பம் பாரினைந் திம்முந்தம்
விட்டதே பேசென்ப விட.

கே ஓனவக்குறத் விட்டு ரெதியாகித் (முதலாவது)

ஆதிபாய் சிந்த வறிய முத்தெழுத்
தொதிய தாகித் பாய். சந்ததகுறத்

தொழிதென்கம்.

அறப்பொரு ளின்பமுத் விடிக் பாய்க்கும்
புறக்கடை கவ்விகையு நாட்டி—தாந்தவியோன்
அந்தழிபுன் கவ்விகைக்குக் கவ்விய தாவக்கிவிட
செந்தயிர்க் குந்த தனை.

திருவாய்மொழி.

கனகாந் தவந்திரபாப் பன்னித் திரிய மெல்லாயித்
நோதல்பக் கீட்த வநம்பெரும்பாழாபதினையுணர்ந்துணர்ந்து
பாசநக கீம்ப துன்பகசர் செற்றுக் களைந்து பசையற்று
கனகாந் தவந்திரபாப் பன்னித் திரிய மெல்லாயித்

கந்தையாதித்யர், துற்றது வீடுபிர்
கோய்து மன்னாதி, ஸத்தியை பற்றே.

ஐ.ராக்கியதீபம்.

சிறீமத பரமஹம்ஸே நம: ||
 1938-ம் ஆண்டு நூதிபயிற் வாழ்க்கை யதனையே யறமெனக் கூறிச்,
 சேஷிகள அப்ப அனேககார மிருத்தல் குறித்துமெய் யுணர்வையுந்
 கூறவும் சொல்லுநர் பெருந் தரிசுத்தமி முருவத் தெரணித்தெதமக்
 களித்தவன் நான்மே.

(சா.நா.) பரகீர்த்தி கொடுக்குதலே தருமமும் அறித்தியமாகிய
 விவகாரத்தினால் துன்பமென்றிழைத்து கைவிட்டு வீணாகுதலே வீடும்
 உலகம் துன்பமென்கொள்வதற்குரிய இவ்வாழ்க்கையையே அறமெனக்கூறித்
 திருவள்ளூர் குறியமற்ற பொருள்களை மிகுத்தலேகோக்கி, மெய்ப்பொருளை
 மீட்டதேதவிர என்னவென்று மெய்ப்புணர்வென்னு மதிசாரத்தையுள் குற
 மீட்டதெனத் சொல்லுகின்றார். வேதார்த்தங்களைத் தமிழ்மொழியுருபத்
 தீரிக் காத்ததெனக் கருவியெடுத்த திருவள்ளுவரையான், எ-று. என்பதில்,

சாதிக்கப்பட்டவர்களை மீருத்தல் குறித்துமெய்

சுயநிர்வாகம் கருவியாகப் போடலாம்.

என்றதாலும்,

[illegible]

கொள்ளப்பாடுத” என்றும். தூன்முகம் 26-ம் ப. “திருமூலர் தென்னிந்தியாவிற்கு வந்தகாலத்துத் தமிழில் ஞானதூல்கள் மிகுதியாயில்லை” என்றும், செந்தாமரம் வை. வே. இராமண சாஸ்திரியவர்களுடைய உறுதி மொழியான, இவரதுவாதம் பெருக்காற்றி வகப்பட்ட விலவம்பஞ்சுபோல் பறந்தொழிந்தவாதிக.

அஃதன்றி, “வீடு என்பது இலக்கணவகையாற் கூறப்படாது.” என்ற கூற்றுமுன்னரே மறுக்கப்பட்டவாறு கண்டுதெளிக.

“தூக்களாற் கூறப்படுவன, வீடொழிந்த ஏனை மூன்றுமேயாம்.” என்றார்.

தூல் என்ற சொற்குப்பொருள் யாதோ வெனின்,

பஞ்சுதன் சொல்லாப் பனுவ விழையாகச்
செஞ்சொற் பனவனை சேயிழையா—எஞ்சாத
கையேவா யாகக் கதிரே மதுபாக
மையினா தான்முடியு மாறு.

உத்தின் வளம்பெருக்கி யுள்ளிய தீமைப்
புத்தின் வளமுருக்கிப் பொல்லா—மாத்தின்
கணக்கோட்டர் தீர்க்குநா லஃதேபோன் மாந்தர்
மணக்கோட்டர் தீர்க்குநான் மாண்பு.

தூவென்றது—உவமவாகுபெயராம்.

பஞ்சுகொண்டு இழைத்து நூர்கப்படும் தூல்போலச் சொற்கொண்டு தொடுத்து அமைக்கப்படுவதும், மாம் முதலியவற்றின் கோணலைத்தீர்த்துச் செப்பஞ்செய்யம் என்றுதூல்போல மனத்தின்கோணலைத்தீர்த்துச் செவ்வை செய்வதும், தூவென்க. இன்னும், தூவென்றது ஒப்பியையேதோர் ஆகுபெயராம். அவ்வொப்பாயவாதென்னையெனின் : குற்றங்களைத்து எஃகின் பன்னுணைப் பஞ்சுகளையெல்லாம், கைவன்மகரீஉத் தூய்மையும் துண்மையுமுடையவாக வோரிழைப்படுத்தினுற்போல, “வினையின் கீங்கிவிளங்கிய அறிவனுலே” வழக்கோத்து, எஃகிய இலக்கணங்களையெல்லாம், முதலுமுடிவு மாறுகோளின்ருகவும், தொகையினும் வகையினும் பொருண்மைகாட்டியும், உரையுந் கரண்டிகையும் உள்நின்றகலவும், ஈனாக்குற்றமுமின்றி, ஈனாதழுக்குபெற, முப்பத்திரண்டு தத்திரவுத்தியோடு புணர்க்கப்படுதல் தன்மையுடைமையானென்க” என்று எச்சினூர்க்கினியர் கூறிய வுரைகடையானுங் கண்டுகொள்க.

அத்தலகம தூல் னியல்ப யாதோவெனின்,

தூலி னியல்பே துவளி ஜோரிந்
பாபிரத் தோற்றி முய்மைபி னொன்றும்
நாற்பொருட் பயத்தோ டெழுமதத் தழுவி
ஐயிந் குற்றமு மகற்றியம் மாட்சியோ
டெண்ணுன் குத்தியி ஜேத்துப் படல
மென்னு முறுப்பினிற் சூத்திரங் காண்டுகை
விருத்தி யாகும் விகற்பநடை பெறுமே.

என்ற சூத்திரங் கூறியங் கமைத்துக்கொள்க.

அத்தூல்தான், 'முதல்வழி சார்பு' என முவ்வகையாகப் பகுக்கப்பெறும். அம்முவ்வகை தூல்களையும், மொழித்திறத்தின் முட்டமுத்துப்பொருண் முடிபுகாண்டற்கு எண்ணும் எழுத்துக்கருவிதாலெனக் கூறுவர். எண்—தருக்கமல்; எழுத்து—தூலக்கணதூல். மீண்டும் அம்முவ்வகை தூலுத்தம் முட்கொண்ட பொருண் யிருதிப்பாட்டால், 'அததூல், பொருள்தூல், இன்பதூல், வீட்டுதூல்' என காண்களையும் பகுக்கப்பெறும். அறத்தினியல்புகளை வினக்குதாலே, அறதூல் என்றும்போல, வீட்டின் இயல்புகளை யுணர்ந்து தூல்களை வீட்டுதூலென்பர் மேலோர்.

'தூல்களாற் கூறப்படுவன வீட்டுமுறித்த மூன்றுமேயாம்.' என்று கூறியதனால், அம்முப்பொருளும் அறதூல், பொருளதூல், இன்பதூல் ஆகிய மூன்றுவும் ஒதப்பெறுதல் முறையேயாம். அம்முறையே வீடு, 'வீட்டுதூலாற் கூறப்படுமுறை யுடைத்தாகும்' என்பதானே போதரும். அவ் வீட்டுதூல்தான் யாவையோவெனின், தமிழ்மொழியின் மேற்கூறிய வேதங்களும்,

எந்தைசன காதுபருக் கீர்த்ததூல் முற்காலம்
நந்திக் குரைத்தருளு ஞானதூல்—செந்துவர்வாய்த்
தேவிக் குரைத்ததூல் சீராமற் கோதுபநா
வாலிக் குரியநா லாம்.

என்றவெண்பாவிற்குச் சொல்லிய தூல்களும், பிறவுமேயாம். அறப் பொருளின்பம் வீட்டைதல் தூற்பயனே என்றபடி நாற்பொருட்பயக்கு கல முடையதெதுவோ அதுதூல் என்ற தூலியல்புக்கு "மூன்றுமேயாம்" என்ற துமாரூபபாது யாங்கணமமையும்.

முன்னர் “தூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம்” எனப் பிரிவினையேகாரம் சுற்றுப்பணர்த்தோதிய இவரோ, ‘வீடு துறவறமாகிய காணவகையாற் கூறப்படும்.’ என்று உடன்பட்டாராதலின், அக்காரணக் கொண்டேனும் துவவீட்டியலைக் கூறுவதற்கு யாதானுமோர் தூல்கேண்டிதலின்றிடமையாதலின், “தூற்களாற் கூறப்படுவன ஏனைய மூன்றுமென்பதோடமையாத, வீடுக்கூறப்படும்.” என்றாகி ‘அந்விதந்தி’ யென்னுந் தோடத்தாற்றுக்துண்டு, ‘மேய்கோனழிவு’ என்னுந் தோல்வித்தானமுமெய்தப்பெறுவாராயினர். ஆகலால், அத்தொடர்மொழியின் மயக்குற்றுநின்ற ‘தூல்கள’ என்னும் மொழி, இருதலைக்கொள்ளியிலகப்பட்ட ஏறுமபுபோலத் தப்பதற்கிடமின்றி யிருந்துத்துவதாயிற்று.

இனி, ‘ஏனைமூன்றுமே’ என்ற தொடர்மொழியின் ஈற்றேகாரத்தைப் படைபெயர்த்து, வீடு என்பதன்றிற்புணர்த்து, ‘தூல்களாற் கூறப்படுவது வீடு’ எனத்தேற்றமாக்கி, ஒருபொருட் பலசொல்லினையும், ஒருசொற் பல பொருளினையும், முறையே சொற்கூட்டமும், பொருட்கூட்டமும் என்பர் இலக்கணநூலோர். வேதாகமபுராண முதலிய தூல்களையும், மாயா காரியமாய்ந்ந சகல பிரபஞ்சங்களையும், முறையே சொற்கூட்டமும் பொருட்கூட்டமும் என்பர் வீட்டுநூலோர். அறமுதலியனகூறும் அந்நான்கு தூலுள், வீட்டுநூலே சிறப்படைத்து. ஏனை அறதூல், பொருணூல், இன்ப தூலாகிய மூன்றும் அச்சிறப்பின்று. வீட்டுநூல் நான்கனுள் அறிவுதூல் சிறப்பு. சரியைமுதலிய மூன்றும் அச்சிறப்பின்று’ என்று திருக்கயிலாய பரம்பரை, திருவாவடுதறை யாதீனத்து, சாமிநாததேசிகாராற் செய்யப்பட்ட சிபிட்டிருக்கும், இலக்கணக் கொத்துரைப்பாயிரம் 7-வது பக்கத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதற்கேற்ப ‘தூல்களாற் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது வீடொன்றே’ எனக் கொடற்கையப்பாடின்றென்க.

அவைபோல, மேதெவ்வுதூலாகிய திருக்குறள் எப்பொருளைக் கூறுவதாகும் என்றுலோ? “அறமுதலிய காற்பொருளின் நிறங்களியாவற்றையும் ஒருசேரத் தொகுத்து, வகுத்து, விரித்துக்கூறும் வனப்பாலும், திட்ட துட்பத்தாலும், தனக்கொப்புயர்வின்றி வீழ்ந்துவிளங்கும் மேம்பாடுடையது” என முற்கூறியுள்ள இத்துற்சிறப்பால் வலியுறுத்தப்பட்டிருப்பினும், வினக்குதற்பொருட்டுத் திருவள்ளுவமாலையிற் சிலவற்றைப் படியெடுத்துரைத்து மேற்சேறும்.

“அறனறித்தே மான்ற பொருளறித்தேம் இன்பத் திறனறித்தேம், விடுதென்தீதேம்” “மும்மையின்—வீடவற்றின் நான்கின் விதிவழங்க வள்ளுவனார் பாடினார்.” “பெறவரிய காண்குமொழித்த பெருகாவலர்.” “மும்பாலி னாற்பாண்மொழித்தவர்.” “அறம்பொரு வின்பம்வீடென்னு மான்கின், திறன்தெரிந்து செய்யதே” என அசரிநாமகன் இறைய

“ஆர் முதலிய கடவுளராலும், பொய்யடிமையில்லாப் புலவர்பலராலும் கூறிய சுற்புப்பாயிரம் அதனை வலியுறுத்தும்.

இன்னும், இத்தாலுரை பதிப்பித்தற்கு பிற்காலத்தின் மகாவித்வான் காராய் விளங்கியவர்களுள், திரிசிரபுரம் மினாகுச்சித்தரம் பிள்ளையவர்கள்— “செந்திரின் வள்ளுவனென்றொரு காமம்மேவத் தோன்றி—மறையகத் தமைத் த அறமுதல் காற்பொருளும்—வைவண்ணாதக — உலகுவப்பவளித் தான்.” என்றும்,

நெடி பிள்ளையவர்கள் மாணுக்கராகிய தியாகராஜ செட்டியாரவர்கள்— “கான்மறைமுழுங்கு நன்னாவுடைக்கடவன்—திருவள்ளுவராய் மகிதலத்து த்து, மக்கள் அறமுதல் காங்குத்திறமுறவணரவும், நன்மைபெங்கணுநனி சுற்றத்தோங்கவும்.....திருவாய்மலர்ந்து.....புகன்ற, தெய்வத்திருக்குறளெ ன்னுள் செத்தமிழ்வேதம்....” என்றும்,

நெடி பிள்ளையவர்கள் மாணுக்கராகிய சோடசாவதானம் சுப்பராயச் செட்டியாரவர்கள், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர்.....அநம்பொருளின் பம் வீடெனும், காற்பொருட்பயக்கும்.....திருக்குறளென்னுத் தெய்வமா மறை.....” என்றும் கூறிய சுற்புப்பாயிரச் செய்யுட்பகுதிகளாலும், இந் தால் காற்பொருள் உணர்த்தும் கலம்பாய்த்தெனவும் உணரப்படுத்,

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைமுகத் துன்ன உரைப்பாயிரமானது, மிகைபடக்கூறல், கூறியதுகூறல், மாறுகொ ளக்கூறல், வழுஉச்சொற்புணர்த்தல், வெற்றெனத்தொடுத்தல் முதலிய பல விதகுற்றங்கள் பொதுளியதாய், தாலுக்கும், தாலகத்துள்ள உரைகூடக்கும் சுற்புப்பாயிரத்துக்கும் முரணுற்று விளங்குவதாயிருத்தலின் பரிமேலழகர் உரைகூடையன்றெனவும், அவ்வாறின்றி அவரது உரைகூடையெனக்கொள் ளின், அதுதன்மாட்டின்ன, மொழிவாக்கிய முதலியவற்றின் ஆற்றலியைபு முறைமைமுதலியவை புரைபட்டு நெறியிற்றொழுமும் புன்மொழித்தொட ராயும், “திருவள்ளுவர் கருத்தமைதிகருதிப் பரிமேலழகன் விரித்துரைத் தான்.” என்றும், “தூலிற்பரித்த வரையெல்லாம் பரிமேலழகன் தெரித்த வரையாமோ?” என்றும், உலகம் புகழ்க்கூறும் அத்தாலுரைமுழுமையும், தன்னியற்கைகலனாகிய பெருமையை யொருக்கேயிழந்து போக்குற்ற வுரைகூடையாயும் முடியுமெனவும், பசுமரத்தாணிபோற் பற்பல தூற்பிரமா ணங்களாலும், யுத்தியகையாலும் விளக்கமாய் உணர்த்தப்பட்டமை யுய்த் துணர்த்துகொள்க! இவ்வுண்மை இவ்வாறாக :—

இவ் வழுஉச் குழுஉ கெழீஇய வுரைகூடையைப் பின்பற்றிச், சென்ற சில னுற்றாண்டாக, எமது செத்தமிழ்கூட்டிலே “கைவசீத்தநந்தி” யெனப் பெயரிட்டுக்கொண்டு வெளிவர்துள்ள சிலர், தமது முன்னொசிரியருக்கும்,

அவர்கள் செய்துள்ள சமட ராயகருக்கும் பெருமையுண்டிபண்ணவேண்டுமென்றும் விருப்பத்தாலோ, வேறெதனாலோ, “திருவள்ளுவதேவர் தமது ராஜாகிப திருத்தறையில், அறமுதல் முப்பாலே கூறிமுடித்தார். அவர் கூறுநவித்த வீட்டுப்பாலாக் கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியார் திருவருட்பயனைய துவிதனைசுவநூலார் கூறலானார்.” என்று சொல்லியும் எழுதியும் வருதிருந்தனானக் காணப்படுகிறது. இதனை, “தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவராய் ராசூர்ச்செய்த திருக்குறட் பரிமேலழகருரை கடினமாயிருத்தலின் பாவருமுணர் ஓர் கருத்துறையாம், அச்சையனார் சொல்லாது சொல்லி விடுத்தருளிய வீட்டுகொறையக் கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியார் ராசூர்ச்செய்த னசுவதித்தார்த சாத்திரததிலொன்று திருவருட்பயனாகக் கூறியிருத்தலால், அதற்கோர் கருத்துறையும், பலருக்கும் உபயோகமாக வாயிமிடக்கருதித் திருமயிலச்செய்தில் வேலுமுதலியாராவர்கள் விருமய்ய வண்ணம் அச்சிட்டிருமுடித்தனன்.

அறிவிப்பில்,

2. உகத்தில் மாணுடதேகத்தை யெடுத்ததனாலுடைய வேண்டிய, அறம் பொருளின் பம் வீடெனும் புருஷார்த்தம் காண்கணன், முதல்முன்றையும தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவராயனார் திருக்குறையுமியாய் வெளியிட்டார். காண்கவதாகிப வீட்டுகொறையைக் கடவுள் குருமூர்த்தமாய் ஆன்மார் என்கு விளக்குமுறையைக் கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் னுடி திருக்குறளுக்கு உறுணையாகக் ‘திருவருட்பயன்’ என்னுஞ் சேத்தார்த நூலைக் குறட்பாவினால் செய்தருளினர்.

யிழையுந் வைகாசி

(ஒப்பம்)

வி. சுத்தரமுதலியார்.

என்றும் இவ்வாறு திருக்குறளும், திருவருட்பயனும், அவற்றின் கருத்துறையுமடங்கிய பதிப்பிலெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இவற்றால், (1) “காயனார் வீட்டுகொறையைச் சொல்லாது சொல்லி விடுத்தார்” என்றும், (2) “அவர் அறம் பொருளின் பமாகிய முப்பாலே கூறி முடி” என்றும், (3) “கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியார் திருவருட்பயனைன்னும் னசுவதித்தார்தனாலால் அவ்வீட்டு கொறிகூறி, திருக்குறளுக்கு உறுணையாகச் சேர்த்தருளினார்” என்றும், (4) “அவ்வீட்டுகொறிதான், கடவுள் குருமூர்த்தமாய் ஆன்மர்களுக்கு விளக்குமுறை” என்றும் வெளியாகின்றன.

ஆதலின், திருக்குறள் னசுவதித்தார்தனாலென முடித்தது. என்னை? திருவருட்பயனாகிய வீட்டுகொறிநூலைத் தனக்குத்துணையாகப் பெற்றமையின். அதுவன்றியும் திருக்குறள் வீட்டுகொறிப்படாத காட்டுகொறியுடைய தெனவும் பெறப்படுகின்றது.

இனி, முதலில், சாயனார் எம்மதத்தை மேற்கொண்டவரென வாராயத் தொடங்குவாம். சாயனாரோ வேதப்பொருளை விரகால் விரித்துரைத்தவர் எனவும், பிறவும் அவர்சிறப்பால் முன்புவிளக்கப்பட்டிருத்தலின், வேதநெறி யொழுதிய வேதியர் என்பது வெள்ளிடைவிலங்கலாம். ஆதலால், வேதந் துதல் 'பசுநால், பொதுநால்' என்பனவாசிய கூறிப்பிறப்பழிக்கும் துவித சைவநெறிக்கு அவர்கருத்து எவ்வாறுபொருந்தும். அவர் சமயக்கணக்கர் மதிவழிப்படைப் பெருநெறியாளரென்பது, அவர்கூறிய கடவன்வாழ்த்தே தக்க சான்றுபகரும். *முதற்குறளால், 'இறைவன் விவர்த்தவுபாதான டிமித் தகாணனாவான்' என்று தன்கோளநாட்டினாராதலின், சாயனாருக்கும், துவி தசைவத்துக்கும் கருமபுக்கும், வேம்புக்கும் எவ்வளவு ஒற்றுமையோ அவ்வ ளவு ஒற்றுமையுண்டென அறிக.

இனி, "சாயனார் வீட்டுநெறியைச் சொல்லாதுசொல்லி விடுத்தார்." என்பதை யாராய்வாம்.

சாயனார் வீட்டுநெறியைச் சொல்லாதுசொல்லினார் என்றால் அவர் அதைக்குறிப்பாற் கூறியுள்ளார் என்பது போதரும். எனவே, அவர்வீட் கூறுதில்லை யென்பதாயிற்று. ஆகவே, அப்பெருநாவலரால் கூறப்பட்ட தொண்டைக் கொற்றங்குடியார் கூறவேண்டாவாயிற்று. அற்றன்று, சாய னார் குறிப்பாக்கூறியதைக் கொற்றங்குடியார் வெளிப்படையாகச் சொன்னா ரெனின்,—அத்தெய்வப்புலவரால் வெளியிடமுடியாதொன்று கொற்றங்குடி யார்மாதிரி எவ்வாறு வெளியிடக்கூடும்? அறம்முதலிய மூன்றமவெளிப் படுத்தியசாயனார், வீட்டைக் குறிப்பாக்கூறக் காரணமென்ன? என்று மாசங்கைகண்டிகழும். அவ்வாறு குறிப்பாலுணர்த்தினாரெனின், "அற னறிந்தேம்.....வீடுதெளிந்தேம்" என்ற சிறப்பச்செய்யுளில் அறமுதல் மூன்றமறிந்தேம், வீடுதெளிந்தேம் அதாவது தெளிவாய், விளக்கமாயத் தெளிந்தேம் என்னும் பொருளுக்கு முரணுறுமனைக்கொள்க. அவர் காற் பொருளுமொருங்கே வெளிப்படையாக் கூறியுள்ளாரென்பது முன்பு தெளிவாய் விளக்கப்பட்டிருத்தலின், அவற்றை யாய்த்தறிக.

ரி, "கொற்றங்குடியார் திருவருட்பயனென்னும் சைவநூலைச் செய்து, திருக்குறளுக்கு நற்றுணையாய்ச் சேர்த்தார்" என்றார். இவ்வாறு கம்பனார் கூறுவது, உலகம் கையாடற்கிடனும், திருக்குறளானது எல் லாப்பொருள்களையுந் தன்னகத்துக்கொண்டு, எப்பாழையிலுமுள்ள எவ்வித துல்களுக்கும் பெருந்துணையாயிருந்துகொண்டிருக்க, அது வேறுதூலொன் னைத் துணைக்கொண்டது என்றால் யாவர்தான் கையார். பூவெனப்படு

* இதனை முதற்குறள் வாதமுதலிய துவித சைவகண்டன நூல்களா லாய்த் துணர்க.

உற பொருட்டிப்பெயர், பாடுவென்பவது வள்ளுவர் வெண்பாடே யென்பது ஆர்ப்புறம் வந்தது. ஆதலால், அத்தெய்வப்புவருக்கும், அவரது பரிசுருது பெறுதற்காகவது பேதமையினும் பேதமையாவதும்ன்றி, ஆன்மீக ஆலோசனையையே ஆதாரமும் ஆகும். அப்படிக்கூறுவதுணையும், அருவத்தும், அண்டத்திற்கும், அறுகுதனி பனித்திவிலக்கும் அலைவீசம் அகலத்தும் துன்பகூரத்தொடங்கியதாய் முடியும்.

இனி, “வீட்டிடுகெ” தான் கடவுள் குருமுர்த்தமாய் ஆன்மாக்களுக்கு விளக்குமுறார்” என்றார். “வீட்டிடுக” அந்தமி விற்பத்தழிவின்மையுமு, “வீட்டிடுக” மாயிட்டு செல்வாநிலையமானது” என உரைப்பாயிரம் கூறு கிறது. ஆகவே “கடவுள் குருமுர்த்தமா” யான்மாக்களுக்கு விளக்குமுறை” என்கார். சிவந்தொட்டிட்டு செல்வாநிலையமுடையதை ஆன்மாக்க ளெல்லாருமறித்தேனும்’ கொறந்தடியார் விளக்கின்ற அம்முறையிலக் கணவருடைய விளக்கினரா? காரணவகையால் விளக்கினரா? இவக் கணததால் விளக்கினார்களின்: தன்முகறியும், அவ்விலக்கணம் தெய்வப்புவருத்தத் தெய்வாதிருத்ததென்றோ? கொற்றந்தடியார் மாத்திரம் அப்பெருக்கணமெல்லாருரைத்தார்’ அற்றன்று. வீடு காரணவகையார் தன் கூறப்பட்டபயிப்புணது. ஆதலால், கொற்றந்தடியார் அவ்வகையிற் கூறினார்’ எனின், அவ்வாறுகூறியது தொகுத்தா? வகுத்தா? விரித்தா? தொகுத்தா? வீட்டா? மாயிடுமயர்த்தா? என்று எக்ழுங்கடக்களுக்கு மாயிடுவீட்டிடுமயர்த்தா? முறையற்றித தலைமடக்கிக்கிடந்த வீட்டினியல்பு களமெல்லாம் முறைப்படுத்தி புலகும்துபகரித்த நாயனாது போற்றறலறி மாய் போலும். உதாரணமாக:—தவத்தி விடப்புகழையெல்லாம் “உற்ற மகை” போன்ற ஸ்திரீக்குகணம் செய்யாமை, பற்றே தவத்திற் குரு.” என் றுருமொழிபுடக்கிக் காட்டியிருக்கும் நாயனா திட்டபுட்பம் நாமா அறிய வல்லென” எனானார் கூறியிருக்கும் வீட்டிடுகெறி பனையொத்து விளங்கு கிறது. கொற்றந்தடியார் கூறியது ஒருதினையிற் பதினாயிரக்கோடியி லெவருபத்தாய்கூறுது. அவ்வாறு வீட்டிடுகெறியை விளக்கவந்த திருவருட் பயனிலுள்ள பத்ததிகாரமும், திருவள்ளவ ரினையடியில் அடங்குவதாயிருக் கின்றன. எவ்வாறெனின்? பதிமுதுவிலை முதலியன கடவுள் வாழ்த்திலும் அருளுத லிலைமுதலியன அருளுடைமையினும், அறிபெறெறி மெய்யுணர்தலி லும், அண்ணதோர் தன்மை நீததா பெருமையிலும், உள்ள ஒருபாவின் சில சேரின், எகதேசரிலைமத் துணையாய்ப்பற்றி, மலையையடைந்த அணுப் போலும் மறைந்தொழிவதாதும். இதனால், திருவருட்பயன், முதல்வழி சார்பு என்றும் யாதொரு நிலைமப்பெறுது, அந்தநிலையை யடையத்தக்க தாய் முடிந்தது. கடவுளானத்துக்குத்துணையாய் மசகத்தைச் சேர்த்தாற் போல திருக் கிறனுக்குத் துணையாய் தத்துவிததுலக் சேர்த்துத் தன்னாலின் றுருவகட கான்கொருடதாய் முடிந்தார்.

இதுகாறுக்கூறியவாற்றால், நாயனார் வேதவழிவந்த வேதியரெனவும், அவரதுதூல் அறமாதி காற்பொருளையும் ஒருவீடு பொருதன்மையா யுணர்ந்திற்றதெனவும், கொற்றங்குடியாரும், அவர்செய்த திருவருட்பயனென்றும் தூலம், நாயனாருக்கும், அவர் வாய்மொழி மான்யுக்கும் அனுத்திணைபுத் துணையாகாவெனவும், அத்தகைய திருவருட்பயனும், நாயனாருது நாடிய னிரண்டொருசீரு னிரும்புண்ட நீர்போற் சுவற்சிச் சொருபமற் றெழியத் தக்கதெனவும் விளக்கப்பெற்றன.

ஆதலின், திருக்குறளையும், திருவருட்பயனையுஞ்சேர்த்துப் பதிப்பித்தல், சுந்தரமுதலியார் கூற்று, கூற்றுண்டொழிந்தவாறாக !

அருந்தமிழுணர்ந்த அறிஞர்கள் !

வீடொன்று பாயிர நான்கு விளக்கற
நாடிய முப்பத்து மூன்றென்றுநாடி—கூடுபொரு
ளெள்ளி லெழுப திருபதிற் நைந்தின்பம்
வள்ளுவர் சொன்ன வகை,

என்று பொய்யடிமையில்லாப் புலவர்மணிகளுள் ஒருவராகிய சிறுமே தாவியார்கூறிய இச்சிறப்புச் செய்யுளானது, திருக்குறளின் பால்க்கு அபி காரவரையறை யுணர்த்துகின்றது.

இதன்தொடக்கத்தில், “வீடொன்று பாயிர நான்கு” என்றது, வீட்டி னிபல்புகளெல்லாம் பொதித்துவிளங்கும் பாயிரமானது நான்கதிகாரமுடை த்து. ஒன்றுதல்—பொருத்துதல். இனி, வீடு—வீட்டி னிபல்புணர்த்தும், ஒன்று—ஒருபால், பாயிரம் நான்கு—பாயிரமாகிய நான்கதிகாரமுடைத்து என்றற்கூறத்தகும். என்னை? இப்பாயிரமானது, நூற்குப்புறவுரையா கிய பொதுப்பாயிரம் சிறப்புப்பாயிரம்போலாது, நூல்துதலிய பொருள்கள னான்களுள் அறத்தின்பகுதியாகவே முடிதலின், பிறநாற்கூறப்படாது, நூலினகத்துறுப்பாக ஆசிரியரற் கூறப்பட்டது. இது அறத்தின் பகுதியாகவே முடிதலால் திருவள்ளுவமாலையில், தொடித்தலைவிழுத் தண்டினர், “அறநான்கு” அதாவது, அறத்துப்பாலினுட், பாயிரம் இவ்வறம், துறவறம், ஊழ் என்னும் நான்கு பிரிவுகளுள்ளனஎன்றுங், எறிச்சுலார் மலாடலார், “பாயிர நான்கு.....அறத்துப்பால் நால்வகை .....” என்றும், மதுரைப்பெருமருதலார் “அறம் முப்பத்தெட்டு...” என்றும் கூறியவாற்றாற் றெளியப்பெறும். இப்பாயிரம் அறத்தின் பகுதியைக் கூறியதெனவே, அதன்பயனாகிய வீட்டியல்புகளைக் கூறியதென்பது சொல்லாமலே போதரும். என்னை? ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யு னியலிலேகூறிய “அந்நிலை மருங்கி னறமுத லாகிய, மும்முதற்பொருட்டு முரியவென்ப” என்ற 106-வது சூத்திரவுரையில், உச்சிமேற் புலவர்கொன

சங்கீரங்கனியர், “உலகப்பற்பொருள் மூன்றினிட மிவையெனக்கூர், அவ்வற விவாறுக உறவே, விடுங்கூற்றும்” என்று கூறிய ஷடாகைபாற் றண்டதெனிக. இன்னும், அறமுதலிய மூன்றினியல்பெல்லாம், அஃ லீட்டியாகத்தே யடக்குவனவாயிருத்தலின், அதனை வலியுறுத்தற்கு ‘விடோ ன்ம பாயிரம்’ என்றொன்றும் பொருள்தும். எவ்வெனினில்? மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தை, சகோதரர் முதலிய உயிர்ச்சார்பு; பவி, தனம், தானியம்; ஆடை, ஆபரணம், ஆடு, மாடு. அடிமை முதலிய பொருட்சார்பு ஆகிய சர்வ சங்கப்பரித்தியாகவாயிரம், உயிர்ந்திய பூரணநீதிசயானந்த சொரூபமாய் வினத்திற்றேலே விடென்று சொலோர்கூறுவர். தருமமாவது பெரும்பான் னுடைய தானத்தடமாகிய நூண்டினு மடங்கும். அவற்றுள், உடலபொரு ளாவியாகிய யாவற்றையுத் தன்னையாட்கொண்ட குருமூர்த்திக்குச் சர்வசுதத் தாமசத் தத்தஞ்செய்தலைவிட மேலான தானமுமில்லை. அதனால், தத் தத்தராய்ளிர் விராத்துத்தன்மையினு மேலான தவமுமில்லை. உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் ஐர் காலத்துத்தோன்றி கசிக்கும் அஃத்தியத்தன்மை யுடையமையால், எக்காடத்தும் அழிவின்றிவிளங்கும் விடே சிறத்த பொரு ள் என்பது ‘சிறப்பினும்.....’ என்று கூறுமாறறற் பெறப்படும். உலக யின்பமெல்லாம் தோற்றக்கேடு, உயர்வு, தாழ்வு முதலியன ஷடைபவாயத் துன்பத்தக்கேதுவாகு மதுபோலாது, காலத்தினாலுத் தேசத்தினாலுத் கண் டக்கப்படாத, “த்தியநீதிசயானந்த சொரூபமாய்வினக்கும் விட்டின்பமே மிகமேலான யின்பமென்று சொலோர் கூறுவர்.

இவ்வாற்றால், அறப் பொருள்களையாகிய மூன்றின் நிறனெல்லாம் பூர்த்தியாகத்தே வினக்குவனவேயன்றிப் பிறிதின்றெனக் கடைப்பிடிக்க உறுதினம்:—

அறப்பொரு ளின்பம்வி டாயவோர் நான்கின்
நிறத்தெரிந்துங் கொன்றக்கிச் சிந்தை—தறங்கென்ன
வாடாது சிற்றற கருநெறி யெல் லாமுறைபிற
சோடா தரிப்போன் குரு.

இன்னும், அரத்துப்பால் கூறுமவைபெல்லாம், பாயிரத்தின் அறன்வலி யுறுத்தலி னடக்குவனாலும், அவ்வறனே மற்றைப்பொரு ளின்பங்கட்டுக் காரணமாதலாலும், அவ்வறன்முதலிய மூன்றும் விட்டினகத்தே யடக்கித்திறந னாலும், ‘விட்டியைப்ப ஒன்றியபாயிரம்’ என்றும்.

இன்னும், “வேதியா விட்டினிலக்கணமெல்லாம், திறவுபேயினுள்” என்று பிறசான்றோர் கூறுமாற்றால், விட்டினியல்புகளெல்லாம் பொலித்து வினக்கும் மெய்யுணர்வு, துறந்தரர் மாடிகேதாதலின், அவாது அதிகாரத்

ஐதத் தன்னகத்துக்கொண்டு வினங்குவது பாயிரமாதலால், “ வீட்டினியல்பு
பொருத்திய பாயிரம் ” என்றும்.

இதுகாறுங்கூறியவாற்றால், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார்,
கனது வாயுறைவாழ்த்தாகிய திருக்குறளினிடத்தே, “ அறம் பொருளின்பம்
ஐ” என்னும் உறுதிப்பொருள் காண்கினியல்புகளெல்லாம், குன்றக்கூறல்
முதலிய குற்றங்களுக்கிடத்தராத நிறைத்துவினங்குகின்றனவென்பது வச்
சொஸ்தம்பம்போல் நிலைந்துத்தவாறறிக,

இவ்வாறே, சைவசித்தாத்திகளென்னுந் துவிதமதவாதிகள், முன்னோர்
மலின் முடிபொருங்குணராத, தத்தம் வாயவத்தவாறே, நூலியல்பையும்,
உரையையும், பிறழ்க்கொண்டுபெசியும், எழுதியும் வருவதைக்கண்ணுற்று,
அவர்கனது திரிபுணர்ச்சியை மாற்றுவாண்கருதி, அவர்கள் சிரமேற்கொண்
டொழுகும் தென்மொழிச் சிவஞானபோதமாகிய நூலின் மூலத்தின் உண்
மைபுரை யொன்றெழுதி வெளியிடலாயினேன். பூரணகல்வியும், போதி
யும்வாய்த்த பெரியோர்கள், செய்தற்குரிய இதனைச்செய்தற்கு, அத்தகைய
அறிவாற்றல் ஒருசிறிதும் அடையப்பெறாத அடியேன் செய்துள்ள இவ்
வகையகத்துக் காணப்படும் குற்றங்களைத்து, குணக்கொண்டொழுகுதல்,
தந்தறித்த மாத்ந் கடமையாமெனப் பண்முறையும் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

வெண்பா.

தானே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண்குறளா.
லானு வறமுதலா வந்நான்கு—மேனோருக்
கூழி னுரைத்தாற்கு மொண்ணீர் முகிலுக்கும்
வாழியுல கென்னுற்று மற்று.

வாயுறைவாழ்த்து.

எப்பொரு ளெத்தன்மைத்தாயினு மப்பொருண்
மெப்பொருள் காண்பதறிவு.

இன்னும், ஆடுகளைபுதென்று கரி கண்ணீர்விட்டமுகுதென்று கூறும்
பழமொழிக்கும்,

குட்டித் திரட்காடி யாரொழுகக் கோண்குதித்துக்
கட்டிப் புதைந்த கதையாகு—துட்டமலப்
பித்திலே முத்தவர்க்குப் பேப்பிதற்றும் பேதைபர்கள்
புத்திபோற் காட்டும் பொருள்.

என்னும் வெண்பாவிற்கு மிலக்கியமாகச் சிவஞானசித்தியார் :

5-ம் சூத்திரம். 19-ம் செய்யுள்.

புறச்சமய நெறிமென்று மகச்சமயம் புக்கும்

புகன்மிருதி வழிபுழன்றும் புகலுமாச் சிரம

வருத்துறைக வைவடைந்து மருத்தவங்கள் புரிந்து

மருக்கலைகள் பலிதரிந்து மாணவர்கள் படித்து

சிறப்பிடைய மாணவக ளுணர்ந்தும் வேதச்

சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துந் சென்றந் சைவத்

இறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகந்

செய்துத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்,

என்றுச் செய்யுளுரையில், “சீவர்கள் பிறத்திறவாப் பெருவாழ்வாகிய பேரன்பமுடைய வாழ்க்கையினாலும், புறப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், அகப்புறச்சமயம், அகச்சமயமென்னு மிருபத்துவான்கு சமயங்களிலும் புருத்தி செய்யுந் துக்கத்துள்ள விதிப்படி மேன்மேன் மதங்களை யிகழாமலொழுதியும், தருமசாஸ்திரங்களை யும், காண்காச்சிரமங்களை யும், அரியதவங்களையும், அதமத்துவான்கு கலைஞானங்கடையும், காண்குவேதங்களையும், பதினெண் புராணங்களையும். வேதாந்தமாகிய அந்நெட் பிபரிடதங்களையும், அவைகளின் பொருளைப் பன்முறை மழுத்தவேங்கி யாராய்ந்து முன்பின் விரோதம் உடையதற் சமன்வயந் செய்தறிந்தும்; இவ்வரிசையில் வருவாதுசென்றந், சதாநிதாசுவமார்க்கத்தி லுணுகப்பெறுவார்கண். இதிற் சரியை கிரியை யோகந் மகனத்தியபின் சிவஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வார்கனென்றும், காம்பிரமமென்றும் வகாணமவாதிசுட்டுச் சிவவபரிடதங்களும், தங்கட்குப் பலவுபரிடதங்களும், தங்கண், தங்கன் கொண்கைக்குத்தக்கபடி பொருள்கொண்டி மகித்தந்திடத்தெது சந்திசென்றதென்றும், சீதிநெறியினிந்து முலகோரும், ஞானநெறியினிந்து முயர்ந்தோருமாகிய இருவரு முய்தற்பொருட்டு வேதத்தையு; ஞானநெறியினின்போர் மட்டுமுய்தற்பொருட்டு ஆகமத்தைப் மருளிச்செய்தனென்றும், உபரிடதங்கள் பலகடவுட்கும் பரத்துவங்குறுதலால், சிவனொருவனுக்கே பரத்துவங்குற வாகமத்தையருளினென்றும், வேதத்துக்கு விரித்தியுறாகாகிய பாஷ்யம்போல்வது ஆகமமென்றும், 14-வது செய்யுளில், “அருமறைபாகம முதனுலனைத்து முரைக்கையினு” வென்றும், 13-வது செய்யுளில் “ஒதுசமயங்கன்பொரு ளுணருதல்க கொன்றோடென்றெய்வா” தென்றும், “சீதியினுவிலையெல்லா மோரிடத்தே காண நின்றயாதொருசமய மதுசாய” மெனவும், “ஆதலினுனிலையெல்லா மருமறைபாகமத்தே யடங்கியிடு” மென்றும், 15-வது செய்யுளில்,

“வேதம் உலகர்க்கும் ஞானாதிகாரிகளுக்குமுரித்தாய் பல கடவுட்கும் பரத் துவக் கூறுதலினால் பொதுவும்” “ஆகமம் ஞானாதிகாரிக்கே யுரித்தாய்ச் சிவ ப்ரமணுக்கே பரத்துவக் கூறுதலினால் சிறப்பு” மாமென்றும், வேதத் தின்புழுவான பொருளைச்சொல்லும் சிவாகமம் சித்தாந்த மெனப்பரிபென் டும், தாயுமானுர் சைவசமயமே சமயமென்று சிறப்பித்துக்கூறினாரென்றும், அன்று மவரே மற்றை பெண்ணிறத்த சமயக்களெல்லா மிவரது சைவசமயத் திற்புதுதற்குச் சொப்பானங்கள் (படிவரிசைகள்) எனக்கூறியிருப்பதாகவும், “தூய்ம்பென்றுத் திரியாம லியமமாகி யெண்ணுமுக் காட்டியுப்பாலின்ட மாகிப், பபனருளப் பொருள்கன்பரி வாரமாகிப் பண்புறவுஞ் சொப்பான பகட்காட்டி, மயலறும் திரஞ்சிகைக் கோதிடாறி மற்றுக் தூய்வணக்க மொனமோலி, யயர்வறுச்சென் னியில்வைத்து ராஜாங்கத்தி லமர்த்ததுவை க்கைசய மழுகித்தேதோ” என்னுஞ்செய்யுளை மெடுத்துக்காட்டினார்.

இச்செய்யு ளிவர்கூறிய சமயங்களைச் சொப்பானமாகக் கூறும், சரியை யாதியை யங்ஙனம் படியாக்கூறியதால் மேற்கோளழிவும், தமது சித்தாந்த சைவத்தை சிறப்பிக்கவேண்டுமென்று மிச்சைகொண்டு, வேதாந்தமாகிய வைதிகைசைவத்தைச் சிறப்பித்தமையால் வேறுபேற்கோளுமாக முடித்தது மன்றி, “அழக்காறுடையார்க் கதுசாறுமொன்றர், வழுக்கியச் சே உன்பது” என்றும், “உலகினிற் கன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றி, குற்றமுமாய் கேதரும்.” என்றுகூறிய குற்றத்திற்கிவரை யிலக்காக்கிவிட்டது. லெடி தாயுமானவரைக்கொண்டே மேற்கோளழிவென்பதை யிவர்க்கு வலியுறுத்த தும்.

போனக மிருக்கின்ற சாலையிடை வேண்டிவ புசித்தற் கிருக்கு மறுபோற், புருஷர்பெறு தர்மாகி வேதமுட னாகமம் புகலுமதி னுளம் பயன், ஞானநெறி முப்பநெறி காட்சியனு மானமுத னு விதங்க டேர்த்து, ஞானனெனக்குளறு படைபுடை பெபர்த்திடைவு ளான்குரா தனமு மோர்த்திட், டானநெறி யாஞ்சரியை யாதிகோ பானமுற் றணுபகடி சம்புபகடி, மாமிரு விகற்பமு மாயாதி சேவை யு மறித்திரண் டொன்றென் னுமோர், மானக விகற்பமற வென்று ிற்பதுமது மாபென்ற பாமருநீவ, மத்தரகுரு வேயோக தத் தரகுரு வேமுனன் மரபில்வரு மொன குருவே.

சிற்குகோதயவிலாசம்.

“இவ்வொன்றபுல வேடர்.....மெய்வருத்துதவ மில்லை நற்சரியை கிரியை யோகமெனு மூன்றதாய், மேவுகின்றசவு பானன்னெறி விரும்ப வில்லையுல கத்திலே, பொய்முடக்குதொழில் யாததற்குல சாரதித்தொழி னடத்திடும்” என்றும், “யோகியர்க்கே ஞானமொழுங்காம்பே ண்பான

சாகிடரும் போகமுன்னே சார்ந்தோர். விரும்பஞ்சரிபைமுதன் மெய்த்
ஞானரான்கு, மரும்புமலர் காங்கனிபோ லன்றோபாபரமே.” என்று சர்
வபாதிபை செனபானமாகக் கூறுதலின் மேற்கோளழிவாயிற்று.

பூர்வத்தில் சமயங்காறுவகையாமென்பதற் குதாரணம்.

திருமந்திரம்.

ஒன்றதே பேரூர் வழிபதற் காறுள
தென்றதே போலு மிருமுச் சமயங்கள்
நன்றிது தீதிது வென்றுரை மாந்தர்கள்
குன்று குரைத்தெழு நாயையொத் தாரே.

முதலொன்ற மாண முதுகுடன் வாலுந்
திதமுறு கொம்பு செவிதுதுக் கைகான்
மதிபுட னந்தகர் வகைவகை பார்த்தே
யதுகற லொக்கு மாறு சமயமே. என்றும்,

பட்டினத்தார்.

அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க
னொன்றோடொன் றெவ்வா துரைத்தாலும். என்றும்

தாயுமானார்.

“பாறுபடு தர்க்கக் தொடுக்கவறிவார்.....திரமென்று தத்தம் மதத்
தகையே தாமதச் செய்கைகொடு முனறவறிவா, ராறுசமயங்கடொறும் வேறு
மேருகிவினை யாமெழினை யாவ ரறிவார்” என்றும், “பேதித்தசமயமோ
மொன்றுசொன படியொன்று பேசாது” என்றும், “ஆனமான சமயங்க
ராறுஞ்சு, தானமாய்தீன்று தன்மயங்காட்டிய, ஞானபுரண காதனைகாடியே,
ஞானனைனின்பர் தேக்கித் திளைக்கவே” என்றும், பிற்காலத்தில் இச்சம
யங்க கொன்றென்றினின்று மகேசமயங்கனாக லிரிர் திருத்தலினாலும் :
அம்வாசமயங்களும் சம்பந்தசுவாயிகள், சங்கராசாரியர் முதலியோரால் வாதி
க்கப்பட்டும் ஒழிவுகடாமல் அனந்தமான அனாவகளைக்கொண்டு நிற்கின்
தனாமினாலும் ; “திக்கடின்ற சமயமு மனந்த” மென்றுக்கறிஞர்.

அவிரோதவுந்தியார்.

ஒன்றோடொன் றெவ்வா மதங்கனொன் றென்றினுந்

* பொன்றுவ திகையே றுத்தீபற

பொப்பென்ப தெத்தைநா முத்தீபற,

என்றும்

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்—திருமுதுகுன்றம்—174.

மேனியிற்சீ வரத்தாரும் விரிதருதட் குடையாரும் விரவலாகா,
புனிகளா யுள்ளார்சொற் கொள்ளாது முள்ளுணர்ந்தங் குய்யின்
தெய்வம், ஞானிகளா யுள்ளார்க ணன்மறையை முழுதுணர்ந்
ததம் புலன்கள் செறறு, மேனிகளாய் முனிசெல்வர் தனித்திரு
ந்து நவம்புரிபு முதுகுன் றம்மே,

அங்கமாரும் வேதநான்கு மேலு பயனெடுமாற்
றங்கனுலு நேடநின்ற சங்கரன் தங்குமிடம்
வங்கமாரு முத்தமிழ்பி வர்கட லுடல்பப்
பங்கமில்லார் பயில்புகாரிற் பல்லவ னீச்சரமே.

திருப்பரங்குன்றம்.—132.

“அங்கமோ சரீறு மருமறை நான்கு மருள்செய்து.”

திருவல்லம்.—149-ப.

“பெரியவன்.....அரியவ னருமறை யங்கமானுன்.”

திருமுதுகுன்றம்.—174-ப.

“அறங்காரு நால்வேத மான்கி ழிருந்தருளி.”

திருவையாறு —322-ப.

“நண்ணியோர் வடத்தினிழ னுல்வர் முனிவர்க்கன்
தெண்ணினி மறைப்பொருள் விரித்தவ ிடஞ்சீர்.”

திருக்கழிப்பாலை,—209-ப.

“பெரிய, மறையார் தருவாய்மையி னுப்.”

புற்றர வணிந்து நீறுமெப்ப் பூசி பூதங்கள் சூழ்தச் சூருர்
பெற்றமொன் றேறிப் பெப்பசி கொள்ளும் பிரானவ னுறைவிடம்
[வினாவிற்
கற்றால் வேத மங்கமோ சாறுங்கருத்தினு ரருத்தியாற் றெரியு
முற்றபல் புகழர் சீராமமாம் புனித ருடையவர் வடதனி யதுவே.

திருநாவுக்கரசுவாமிகள் : திருவேகம்பம்.—518.

நல்லானை நல்லான நான்மறையோ டாறங்கம்
வல்லானை வல்லார்கா மனத்துறையு மைந்தனைச்
சொல்லானைச் சொல்லார்த்த பொருளானைத் துகளோ டு
யில்லானை பெம்மானை பென்மனத்தே வைத்தேனே.

பிரித்தானியா மர்து வெவ்வேறு வேதங்கள்
பிரித்தானியப் புத்தொத்திப் பொருளுருவாம் பண்ணியின்
பிரித்தானியக் கங்கைக் காழ்சடைமேன் மதின்புழன்று
பிரித்தானிய பெம்மாண் பென்மனத்தே வைத்தேனை.

கமச்சிவாயபதிகம்.—522,

வெக்கிற்ருக்கலம் விரதி கட்டுகொம்

புக்கலார்ச் சுருக்கல மருமறைபா றங்கம்.

திருவையாறு.—525.

“ மின்னுரு பொருளும் வேதத்தின் பொருளானுட்.”

திருப்புகலார்.—574,

“ புருவரைத் தாங்கினுறு மருமறை பாதிபாலும் ”

தனி.—641.

“ விண்ணகத்தான் மிக்க வேதத்துளான்.”

கூவதேறை.—839.

“ உம்பின் ரால்வேதங் கரைகண்டானே.”

திருக்கஞ்சனார்.—900.

“ முனிலைந் தும்.....ரால்வேத மாறங்க மாயினுனை ”

கரைகொர்புத் தாதி மார்க்கங்க ளுந்தாவ் கண்டிக்க படுவன வல்ல
வருத்தருக்கத்தாலொருவனோர்மார்க்கமனுட்டக்கினவம்மார்க்கத்திற்
ருபுபனு குணமா வதிற்றி—மாக வுரைத்திடப் பட்டநம் பரமன்
மருவரு மருளான் முறைமுறை யுயர்ந்து மறைநல மார்க்ககன்
[கடைவான்.

வேதபரிக் கத்தின் முக்கியமாக விராம்கிடப் பட்டருந் சிவனே
தெகன் முக்கி கொடுப்பவன் கரும காண்டத்திற் செப்பிடப் பட்ட
நாகனாந் சிவன் ஞானத்திற் பத்தி நல்குவான் ஞானகாண்டத்திற்
பதிடப் பட்ட சிவன் ஞானமுலமாகவோண்முத்தியைக்கொடுப்பான்.

ஆரண மார்க்க மொன்றி னுனை யுண்டா விரம்புத்தி முத்திகளும்
ஆரண சிவகொ ருபத்தும் பந்த சொருபத்தும் புகல்பிர பஞ்ச
காரணத்துஞ்சீர்க்ககிக்கொருபத்துங்கரைஞானசொருபத்தும்வேதக்
காரண வந்தக் திறுக்குமா நகச் செப்பிப் தென்னென்றிற் கேண்மின்

புத்தமார் புத்தி யுடையராய் வல்ல மாயையர்ன் முடிபுப் பட்ட
புத்தா பினருக் கனுருண மாகப் பகர்ந்ததல் லான்மந் தேனுந்
புத்தமார் துபர்ந்த பாமார்த்த மாகச் சாற்றின தில்லையா லுணர்வீர்
நீர்நான்மலர்ப்பூங்கருங்குழல்பாகக்கடவுடாள் கருதுமுள்ளகத்தீர்.

பற்பலக றுவதென்னே பாரிடத்தில் யாரேனும்
ஆற்பவழி ரையுங்கொல்லா தமைதலே பெருந்தவமாஞ்
சொற்படுமு னாகிகடி தூயவுண் வான்ஞானம்
பொற்பமுறை யுண்டாகு மெனப்புதலு மறைமுடிவும்.

முறையினுல கத்தொருவர்க் குதிக்குமுழுச் சிவஞான
மறைமுடிவா னுதிப்பதன்றி மற்றென்று னுதியாது
குறைவறுந் சதுர்த்தசவித் தைகளுநனி கூறுமறை
நிறைவையனு சரித்தலி னிகரில்பிர மானாமம்.

ஆரணத்திற் கவிரோத வாகமச்சார் பினுஞானஞ்
சீரணவ வுதிக்குமெனச் செப்புமா னன்மறைபு
நரணனு மலர்மகனு நாடரியா னுபசிவ
பூரணனுக் காளாகிப் பொலிவுற்ற மாதவத்தீர்.

என்று கூறியதனும் மற்றும் வருவனவற்றினுங் கண்டுகொள்க.

வாயுசங்கிதை : புராணவரலாறு.

பொன்னவீர் சடைபோ னன்னவா கனைப் படைத்துமுன்
புரையற வகுத்த, மன்னிடு பதினெண் விஞ்சையு மறிய வழங்கி
என் மற்றவன் விரித்துப், பன்னிய வகையா லெவர்க்குந் குண
ர்தலரிதெனப் பால்விடை யண்ணல், கன்னவி றிரமோண் மாயரோ
யழைத்துச் சுருங்கரீ கழறுதி பென்றான்.

பூரீ விஷ்ணு புராணம் முன்றும் அர்ச்சம்- ஆறாம் அத்தியாயம், சாம
வேத அதர்வண வேத புராணங்களின் வரலாறு:—

ஆத்தமகோடிகள் அறியவேண்டிய சகல தருமங்களையும் பிரதிபாதித்
கின்ற சாஸ்திரங்களெவையென்றால், முன்சொல்லப்பட்ட இருக்குமுதலான
வேதங்களான்கும், அவற்றின் அங்கங்களாகிய சினை, வியாகரணம், சந்தசு,
நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம் என்கிற ஆறும், மீமாம்சையும், நியாயநூலும்,
இதிகாசபுராணங்களும், தருமசாஸ்திரங்களாகிய இப்பதினான்குமாம்.
இவைகளுக்கு வித்தியாஸ்தானங்களென்றும் பெயர். அன்றியும், ஆபுர்
வேதம் என்கிற வைத்தியசாஸ்திரமும், தனுவேதமென்கிற ஆபுதசாஸ்திரம்.

மும், கார்த்துவேதமென்ற சந்தேசஸ்திரமும், அர்த்தவேதமென்ற
பிராஜ்ஞி சாஸ்திரமும் உபவித்ததைவென்று சொல்லப்படும். ஆகப்பதி
வாட்டித்ததை ஏண்டென்பார்கள்.

இந்த வித்தைகள்தவிர, வாதிகள் பிரதிவாதிகளுக்கிரிய தூல்களையும்,
பிரதிவாதிகள் வாதிகளுக்கிரிய தூல்களையும் எடுத்துக்காட்டவேது மிகவுந்
திசைமாம். அது அதைவாதிகள் விசிட்டாத்துவைதிகளுடன் வாதிஞ்செ
ய்வபோது, திரோமாதஜர் முதலியவர்கள் செய்ததூல்களைப் பிரமாணமாக
எடுத்துக்காண்பிப்பதும், விசிட்டாத்துவைதிகள் சங்கராசாரியர் முதலியவர்
கள் சொல்லியதூல்களை உமெடுத்துப் பிரமாணமாகக் காண்பிப்பதுமாகென்க,

தீருநாவுக்கீதகவாயிகள் திருமுதுதன்றம்—173-ம் ப.

“மெய்த்தாறு.....ஒத்தாறு சமயங்கட்கொரு தலைவன்.”

திருவைகா—487-ம் ப.

“வேதமொடு வேள்வியலவாயின் மிகுத்து விதியாறுசமய

பெய்திமுணர்ந்துமுன் தேவந்தொழ நின்றருள்செய யொருவனிடமாம்.”

தீருநாவுக்கீதகவாயிகள் தசபுராணம்—525-ம் ப.

“...முயருருவிற்சாலவமாகிமிக்கசமயங்கனாநினுருவாகினின்றதழலோன்

திருமறைக்காடு—549-ம் ப.

“அக்கையிலனதும் வைத்தார் அறுவகைச் சமயம்வைத்தார்.”

கந்தாழ்வர்த்திகவாயிகள் திருப்புகூர்—987-ம் ப.

“...அறிஞன்மிக்க வறுவகைச்சமய மவ்வவர்க்காகே யாரருள்புரிந்து.”

கூர்மபுராணம் : திருக்கலியாணம்.

வேத நூல்க ளவற்றின்வழி விராட்டாஞ் சுவாயம் பூமனுமன்

வேது நூல்கள் விபாதமுனி யுரைத்த நூல்க ளவற்றின்வழி

நீதி வருமா மறைக்கிழவர் செப்பு நூல்க ளனைத்துமே

நீதி நூல்க ளவற்றின்வழி நின்றோர் நெறியி னின்றோரே.

அங்க மாறு மறைநர்க்கு மீமாவ் கியமென் றருள்கொழித்துச்

தங்கு நீதி நூலொன்று புராண மொன்று தவறெறிந்து

பேரங்கு தரும நூலொன்று புகன்ற வீரோழ் விஞ்சையினை

அங்க ணுலகின் தவனலித்தா னிவற்றை யுணர்ந்தோ ரறி

[வுடையோர்,

என்று கூறியிருக்கின்றவைகளை யுணருமாற்றலின்றி மனங்கொண்ட படிபெசெய்யுதிவிட்டு மேற்கோள்காட்ட விதியின்றி தாழ்வறுகின்றனர். “தன்குற்றீக்கிப் பிறர்குற்றங் காண்கிறீன், என்குற்றமாகு மிஹை நீந்.” என்னுந் திருக்குறளின்பொருளை யிவர்களுறியாது போயினமைக்கு விசனமுறுகின்றேம்.

இன்னும் கன்மம், பத்தி, ஞானமென்னு மூன்றுகாண்டப் பொருளைக் கூறும் வேதத்திற்கு வேதத்தின் ஞானகாண்டத்தை மாத்திரங்கூறும் ஆகமம் விரித்துரைப்படிய பாடியமாவதெப்படி? வேதத்தில் பலகடவுட்குப் பாத் துவங் கூறியிருந்தால் அதன் பாடியமாகிய ஆகமத்தினு மப்படித்தானே கூறியிருக்கவேண்டும். அதனையிவர்கள் யோசியாமல் சிவனொருவனுக்கே பாத் துவங்கடறுவதற்கும் ஆகமத்தை யருளினனென்று கூறலாமா? கூற வந்தமையின் இவாது சாம்பிரதாயமும் சிவஞானபோதபாடியமும் அப்படித் தானிருக்கும். வேதத்தை ஆராய்ச்சி செய்தோர், பரமசிவனே பரமனக் கூறியதோடு, இதரதேவதைகளை பரமன்றென நியாயவாயிலாக எவ்வளவோ காட்டியிருக்கவும் பெயர்த்தும் அங்ஙனங்கூறுவது விசாரணையின்மையேயாம். உதாரணம்:—அப்பயதிகூதசுவாமிகளியற்றிய

சிவதத்துவவிவேகம்: (சிவஞானசுவாமிகள் மொழிபெயர்ப்பு.)

விச்சவா திகனும் விசுவசே விபனும் விமலஸ்ரீ யேபென மறைக
ளிச்சப மாக முழக்கவு மறிபா நீசர்தாம் பிணங்குவ ரந்தோ
மச்சரத்துணக்கேதிங்கிழைத்தவர்தம்வாழ்க்கையும்பயன்படாதாலத்
துச்சர்சொற் கேட்டோர்க் கிதுதலே தண்டஞ் சொற்றிடு நூலெலா
[மன்றே.

முாரியோன் முதலாந் சுரரெலாம்பூதமுதலவற்றேறுதித்துள்ளோ
ரளவிடுந் தலைமை யாளரென் றவரை யகற்றிமால் விடையவகிணையே
வளமுறுமெல்லாத்தலைமையுமுடையோன் வருமுதற்காரணன்ல்லோ
ருளமுறு திபானப் பொருளெனச் சிகைதேர்ந் துரைப்பவு மயங்
[ருவர் சிலரே.

எத்தமத்தினரும் வேதம் பலபொருள்கொண்டு முடிவதாகச் சொல்ல
தில்லை. வேதத்திற்கூறிய பொருளுொன்றேயென்றும், அப்பொருளை
தாங்கொண்ட கடவுளென்றுங் கூறுகின்றனர். யாச்யார் என்னபேர் சொல்
லிக்கொண்டாலும் அவரவர்க்கும் பரசிவன் ஒருவனே அத்தீத வடிவமாய்கின்
றனுக்கிரகஞ் செய்கின்றமையால், பரமசிவனே பரமபொருள். சிவாருடத்
தை வணங்குவோர்க்குஞ் சிவன்வந்து அருள்செய்கின்றாரென்னில் பரமவ்யூ
கத்திற்பேர்த் திரிமூர்த்திகளான நாராயணன் முதலியோரைத் தியானிப்ப
வர்க்கு அவரிடத்தில் அந்தரியாமியாயிருக்கும் பரமசிவன் அனுக்கிரகஞ்செய்
யக் கேட்பானேன்.

வேதத்திற் பழந்தீயிகள் சொல்லியிருந்தாலும், சச்சிதானந்த சித்தியார் உணரப்பொருள் உவென்று சொல்லவில்லை. மாமா, விட்டாழ்வுகளையே தேவதைகள் மூலமாக நமசித்தும் பஞ்சுத்துக்குயிடாகப் பரம்பொருள் கூறியிருந்தாலும், அவர்களுள் சச்சிதானந்த சித்தியார் மலநிச்சை சிக்குண மாரஞ்சன சிக்குணப்பொருளான துரியசிவன் ஒருவரேயன்றிப் பாரான்றே. அவர் தலைச்சாணை புடைமோராதலி னிவர்புத்திய மப்படி தாளிருக்கும்.

பாமசிவன் ராஜாணப்பொன் மகர்; இதாதேவதைகள் மத்திரிப்பிரதானிகள் ப் பொன் மகர்கள். மத்திரிப்பிரதானிகளிடத்தில் ராஜபுத்தி வைத்தாழ்வுடைக்கலாம்; ராஜாணி—த்தில் மத்திரிப்பிரதானிகள் புத்தி வைக்கப்படாத அக்கலமே பிராதிதேவதைகளிடத்தில் சாக்ஷாத் பாமசிவபுத்தி வைக்கலாம் பாமசிவனிடத்தில் பிரமாதிகள் புத்திவைக்கலாகாது மத்திரியாதியர்களிடத்தில் ராஜபுத்தி பண்ணுவதுபோல் வீஷ்ணுவாதி தேவதைகளிடத்தில் சிவபுத்தி தூதாவது பரத்துவபுத்தி வைக்கச்சொல்வதைக்கண்டு, இதாதேவதைகளிட் பரத்துவமாகச் சொல்வதுபோல் மருண்டனரோ? அல்லது வேதத்தினிடத்தொரு துவேஷபுத்தியால் கூறுகின்றனரோ? அறியேம்! சிவசொல் வேதத்திலும் அதத்தாசாரியத்திய சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரஹத்தால் தற்காலிகங்கள் மருளையொழிந்து தெளிவுறுவாராக.

நகரகீதை.

ஏதமுத நாரணனை பென்னிலயல் காணும்
பேதவிழி யாளர்பிற விப்பினி யறரே
பாதவனை யாவனை மனத்தினினை கிற்கும்
பேதவிழி யாளர்பரி பூண மண்டந்தார்.

ஆதன் ஒருச்சிமினில் வாதுபரி யானுப்க்
காதலோடு காண்மின்மய காகியயல் காண்பார்
திதுதரு மாநாகு சேர்வுறுவர் திதா
திதுபுறு சேரிடை யாணம்பெனி தில்லைன்.

மாநவற் கெண்ண மனம்வைத்தோன் மாநா மிவனைன் வடிவென்ற
பாவிப் பணிவா னென்றேசெம் பலாத் திருவாய் மலர்ந்தருளி
பாவிற் றுபினர் சுதனாக மழுத்தத் தழுவ வவ்விடத்தே
கசையும் றருள வதிசயமாய்க் கண்டார் மேனி கண்டிலரால்.

இனி, அது வேறு மெற்கோணென்பது யாவ்வணமெனின்? இருந்து, யார், சாமம், அதர்வணமென்னு கள்து வேதங்களும், பாதம், அஸ்தம்,

பெரும், ஆக்கிராணம், கேத்திரம், சுரோத்திரம்போற் சந்தசு, கற்ப,வியாகரண
பெண்சு, சோதிட, நிருத்தமென்னு மாறையமங்கமாகவுடைய நூற்றெட்டுபெ
ட்டதங்களும் வணங்கும்படியாக மோனவரம்பாகிய ஞானகிரீடத்தைத் தனர்
வின்றிச் சிரமேற்கொண்டு பிரமபட்டாபிஷேகத்தி னிலபெற்றிருப்பதாகிய
பேதவொழுக்கமென்னும் வைதிகசைவமானது மிக்கவழிகினை யுடைத்தென
மாச்சரியங்கொண்ட தாயுமானவரது கருத்தறியாது முன்னர்த்தமது சரி
மைக்குத் தாழ்த்திடதைச் சிரமேற்கொண்டது தமது பதச்சசயர் தெரியா
மான்பதை விளக்கிறது.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் : திருவீழ்மூலை—449-ப.

மண்ணின்மறை யோர்மருவு வைதிகமூமாதவ மு மற்றுமூலகத்
தெண்ணிப்பொரு ளாயவைபடைத்த விமையோர்கள் பெரு
[பான திடமாம்.

நவாலவாய்—486-ப.

வேதவேள்வியை நிர்த்தனை செய்துழ, லாதமில்லியமனூடுகேதாரை,
வாதில்வென்றழிக்கத்திருவுள்ளமே, பாதிமாதுட னாய பரமனே,
ஞாலநின்புகழேமிகவேண்டுந்தென், னுலவாயினுறையுமெம்மாதியே .
வைதிகத்தின்வழியொழுக்காதவக், கைதவமுடைக்கரசமன்றிடேரரை.
பெய்திவாதுசெயத்திருவுள்ளமே, மைதிகழ்தருமாமணிகண்டனே.
(ஞாலநின்புகழே)

‘மறைவழக்கமில்லாத டீர்பாவின்கள்.’

வேதாணிய புராணம்—விசுவாமித்திரருக்கு உபதேசித்த சருக்கம்.

பக்திவிகற்பம்.

வழுவா தொழுகும் வைதிகதார் திரிக மாரும் வழக்கத்தை
முழுவாழ் வருள்வோ யுரைத்தியென மொழிவான் மெழியு
[மறைமிருகி
பெழுவா யொழுக்கம் வைதிகமா மீச னுரைத்த வாகமத்தின்
குழுவா யொழுக்கர் தாந்திரிக மவையுந் தெரியக் கூறுதுமால்.

அவற்றுள் வைதிகபத்தி.

நீறு மகத்திற் நிகழ்ந்தனவு நிகழ்த்தும் விரசை நிறைந்தனவும்
கூறு மனற்பேர் முதலாகக் கொண்டே யுத்து ளனங்குலவப்
பேரார் திரிபுண் டரபணிகல் பெருமா னெழுத்தஞ் சினைவற்ற
கூறு புனைந்தா னருச்சுனையை யாற்றல் கண்டி யணிவனவே.

செந்நாயர் சோயில் வாய்ப்புதல் சிவனைத் துதித்தல் சிவமகத்தி
 னொருவா துரைத்து பணி திரிக லொருவன் காலை யுருகுமன
 மருமா வரைத்தல் கேட்டல்சிவ மருவுந் தீர்த்த மகிழ்ந்தாடல்
 பெருவாழ் வளிக்கு மான்பதிலிற் பிறங்கல் பணியைப் பேணுதலே.

சீருத் திரத்தைத் துன்பு செபித்தல் சிவன்ற னடியார் திருப்பூசை
 காரிற் துழர் திருமால் கந்த வனமு நரையானு
 மெரிந் திகழும் பணிபணிய தீசுற கீழந் திறமற்றும்
 வாரிற் திகழு முலபுமைபாள் பங்கன் பாமாய் மதிப்பதுவே.

அன்பும் பொறைய முயிர்க்கிர்கு மருளுந் தீமை யகல்வனவு
 மின்ப முயிர்கட் கிபற்றிமறை பென்று மோதி யிசைப்பனவும்
 வன்பாள் மாயன் முத்தறேவர் வண்ணம் பழியா வழக்கதுவும்
 பொன்பாய் கூடையோன் பத்தியெனப் புக்கவை திகமாய்ப் புக்க
 [றனவே.

தாந்திரிகபத்தி.

சமய தீக்கை முதலாகத் தகவிற் சார்த்து தகுந்தீக்கைக்
 கமைப பொழுக்க மதுவாற்றி யன்பாய் பாம னடிக்கமலத்
 திமய மாதி னிருகாளு மின்பார் பூசை யிபற்றியருட்
 கமைபாற் பாவித்தியானித்துச் செபித்துக்காலங்கருத்துறவே.

வழியா நினையும் போனியினை வகுத்துச் சோதித் தவையாறு
 முழியா முப்பத் தாறுகி யுயர்தத் துவமு மவற்றினெடுங்
 கழியா வுயிரு மலமாபை கரும மிவற்றைக் கழிப்பனவு
 மழியாச் சாதாக் கிபமைபஞ் சாகு மகேச மறிவனவும்.

சுந்தி யிவற்றிற் கிபற்றுவதுந் துரிய மிறந்த சுடரிவற்றை
 கித்திற் பயிர் போல் விளைப்பதுவும் விமல மாய வண்பூதிப்
 பத்திக் கடலிற் படிவதுவும் பாகம் படாச் சத்திபதித்
 தத்திக் கருளு மதுவுமாற் கறையு முபாதித் திறமுன்றும்.

ஆய்ந்து பதார்த்தத் திறமுன்று மருளா லளிக்குஞ் சிவன்சத்தி
 வாங்கக் கிருட்டி யிவைமுற்று மதித்தே பாம சிவத்தோடுந்
 தேர்த்து மருவ வாகமத்திற் றுணிதார் திரிக மெனவசிப்ட
 னெய்ந்து பொழிக்குச் சிவகிருட்டி யெதுமற் றேதென் றிடவிசைப்
 [பான்.

துணிதற் கரிய பரமசிவஞ் சொலின்முத் திரமாஞ் சுடரினுல்
சுடரிதிட் களநிட் களசுகள மருளார் சுகள மவற்றின்முதற்
சுடரிதிட் களஞ்சொற் றொடர்பகன்று பரிபு ரணமாய் சே ரஞ்சனமா
பெறுதற் கரிதாய்க் குணங்குறிபெரப் பெல்ல விகார மில்லதுவே.

சுவதத் துவமா மதுஞானந் திகழுங் கிரியை யிச்சையினைக்
சுவதற் சுகள நிட்களமடிங் கருதிற் சாதாக் கியமிதுவே
சுவமைக் கரிய சதாசிவமா யொளியார் பீட லிங்கமதாய்த்
சுவமிக் கிலங்கு மைம்முகமுந் தடந்தோள் பத்துஞ் சார்ந்திலங்குந்.

(பொ-ஐ.) அத்திங்கள சிவமானது ஞானசத்தி, கிரியா சத்தி, இ
சாசத்திகளோடுகூடும், சுகளநிட்கள சிவமுற்பத்தியாம்; இதுவே சாதாக்
கியமாகிய சிவலிங்கவடிவம்; இச்சிவலிங்கமே சதாசிவமெனப்பட்டுப் பீட
லிங்காரமாய், ஈசானமுதலிய வைத்து நிருமுகங்களுட், பத்துத் திருக்காங்
களுமாய் விளங்கும், என்பதாம்.

அன்ன வருவின் மகேச்சரமா மதுவே சுகள மதிற்றோன்றுந்
பன்னு மிருபத் தைந்தாய படிவஞ் சத்தி பரித்தவைபு
மன்னுஞ் சோம தரனாதி வயங்குஞ் சத்தி யுடன்மலிந்தார்
முன்னு மகேச னம்மிசத்திற் சதமா யிரமே மொழியயுகம.

(பொ-ஐ.) அச்சதாசிவத்தினின்றும் சுகளமாகிய மகேச்சரம் உற்பத்
தியாகும்; அது சத்திசமேதமாய்ச் சத்திரசேகரர் முதலிய இருபத்தைத்
திக்காகபேதமாம். அம்மகேச்சரானது தூற்றிலொருகூறு உருத்திரனும்,
ஆயிரத்திலொருகூறு விஷ்ணுவும், பதினாயிரத்திலொருகூறு பிரமாவுமாகத்
தோன்றும், என்பதாம்.

நீலக் களனா முருத்திரனு நெடிய மாணு மறையோனுங்
கோலத் துதித்தா ரவர்தம்பாற் குலவுந் தேவ நாராதி
சாலத் திகழ்ந்தா ரிவர்பரமன் றழையும் பூசைத்திரஞ்சார்ந்தே
பேலச் சாலோக் கிபமாதி யெய்துங் கதியு மீரிரண்டே.

திருமந்திரம்.

வேதாந்தங் கண்டோர் பிரமவித் தியாதார்
நாதாந்தங் கண்டோர் நடுக்கற்ற யோகிகள்
வேதாந்த மில்லாத சித்தாந்தங் கண்டுளோர்
சாதா ரணமன்ன சைவ ருபாயமே.

நிகண்டு 10-வது ஒலிபற்றிய பெயர்த்தொகுதி.

ஆதிநா லெழுதாக் கேள்வி பாரண மோத்துச் சாலை
வதமில் சுருதி தன்னே டிருக்கிவை பேழும் வேதம்
வேததூற் பொருளி மும் விதித்திடு ஞான பாகை
ஆதிபாற் சுருப பாகை யருத்தபா கையுமா மென்ப.

மெய்தெரி யா ணர்தான் வேதத்தின் ஞான பாகை
மைபிலுட் பொருளி மும் மற்றுப ிடத மென்ப
வைதிகம் வேத முற்ற மார்க்கமே பார்க்குந் காலை
ஐயமி விருக்கி னேடு பெளடிக மாகி யாகும்.

அமிர்தசாரம்—நியமம்.

தவஞ்செய்து சுந்தோட மரத்திகற் தானஞ்
சிவன்றநு ல்விரதஞ் சித்தார்த்தக் கேள்வி
யுவந்த சிவபூசை பொண்மதிரண் பத்து
சிவந்த நியமங்க ளாம்.

பெயர்காதி திரண்டாம் புத்தகம் 252-ம் பக்கம் வேதமார்க்கம்—வைதிகம். 250-ம் பக்கம் வைதிகம்—வேதமார்க்கம். வைதிகம்—வைதிகசையத் தோன். வைதிகன்—வேதமுனர்த்த பிராமணன். வைதிகசாரம்—வேத மொழுக்கம்.

295-ம் பக்கம் ஆகமம்—தந்திரம், சிரௌதம், நிகமம், ஞானம். 663-ம் பக்கம் சைவர்—சிவசமயத்தார், விசேடதீட்சை பெற்றவர். சைவநூல்—சைவநூல். சைவசாத்திரம்—சிவாகமம். சைவம்—அது உட்சமயம் ஆற்றினு னோன்று. (சுத்தசாதகம் ஈசனதுரைமுதல் ஆகமம் சுத்தசாதகம் 6-ம் செட்டிபுள்ளரை.)

சைவன் னெய்யுந் தந்திர மவையுந் தற்பான் முகத்தினின்
றுகிக்கும், அப்பவை நிக மும்மறை யவையுந் சுவாசமற் றதனி
னின் றுதிக்கும், உப்புமச் சிவர்த்து விதநெறி யதுவு முபநிட
மும்முனத் துதிக்கும், ஐயமுந் திரிவு மறவினைக் கருத்த மறைந்
துந் தத்துவ மாகியே.

சிவஞானவள்ளலார்,

சைவஞ் சிவத்தோடு சம்பந்த மானமையார்
சைவமே யத்துவிதஞ் சாதிக்குந்—சைவத்தை
வேறென்று கொள்ளற்க வேற்ற வேதாந்தக்
கூறென்று கொள்ளுதலே கோள்.

ஆறத்துவாக்களின் விபரம்.

சித்தாந்தப்படவிளக்கம் 4-வது பக்கம் ஞானசூரியனென்னுஞ் சிவசூரியன். அவருக்கு அக்கினியிற் சூடும், பூவின்மணமும், பரிதியிற் கிரணமும் போற் பிரிவற்றுச் சமவாயமாயும், அனந்தசத்தி ரூபையாயுமுள்ள பராசத்தி யென்றொரு சத்தியுண்டு. சத்தியென்றது வல்லமையை. (சூரியன், சிவன், கண்சிவன்.)

பராசத்தி = அனுக்கிரகசத்தி, ஆதிசத்தி, திரோதானசத்தி யென்று கூறி, இதற்கு அருட்சத்தி யொன்றுமே மற்றநான்கு கிருத்தியங்களுக்குப் காரணமானதென்றும், பராசத்தியொன்றே வியாபாரபேதத்தா லிவ்வாறு காமபேதத்தை யடைவதேயன்றி வஸ்துபேத மில்லையென்றதிலும், பராசத்தி சிவத்தில் சமவாயமென்றபடிச் சிவம் அபின்ன நிமித்தோபாதான காரணமென்பதாயிற்று.

சுத்தாத்துவாக்களாவன :—சுத்தமாயையிலுள்ள கலை, தத்துவம், புவனம், வன்னம், பதம், மந்திரங்களாம்.

மிச்சிராத்துவாக்களாவன :—அசுத்தமாயையிலுள்ள கலாதிகள்.

அசுத்தாத்துவாக்களாவன :— பிரகிருதி மாயையிலுள்ள கலாதிகள். தாத்துவிகமாகிய தத்துவங்கள் சரீராதிகள்போல உடனே யழிவதின்றிப் பிரளயகாலம்வரையு நிலையுறுதலான் தத்துவமெனப்படும்.

தத்துவங்கள் அகக்கருவி மூப்பத்தாலும், புறக்கருவி அறுபதும் ஆக 96-மாம். அகக்கருவிகளாவன :— ஆகாயாதி பஞ்சபூதமும், சத்தமூதலிப தன்மாத்நிரையைத்தும், வாக்காதி கன்மேத்திரியமைத்தும், சுரோத்திராதி ரூணேத்திரியமார்த்தும், அந்தக்கரண சதுட்டயமும், காலமூதலிய வித்திடா தத்துவமேமும், சுத்தவித்தை, ஈஸ்வரம், சாதாக்கியம், விந்து, காதம் என்னுஞ் சிவதத்துவமைத்தும், ஆக 96-ம். புறக்கருவிகளாவன :—பஞ்சபூத காரியமாகிய 25-ம், வசனாதியைத்தும், வாயு பத்தும், காடி பத்தும், வாக்கு கான்கும், ஏடணை மூன்றும், குணமூன்றுமென அறுபதுமாம்.

தத்துவங்களின் தொற்றம்:—பாரசிவத்தினருளினாலே குடிசையிற்
ராதமும், ராதத்தில் வித்தும், வித்துவிவ்ருத்து அக்ஷரங்களும் தோன்றுமென்
பக உபகூயம் பச்சிவ்விருத்தும், ஒவிபடிவிய் தொனியின் வட்டத்து
பிடுத்துத் சதாபெழுத்துக்களுக் தோன்றுவதை. “அகரமுதல் வெழுந
பதி.” மென்னுந் திருக்குறளானும் அறிக. அகரம் = ராதம்.

புலனாவன:—முற்கூறிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் அடங்கிய
பாரசிவதோஷமானது விவ்ந்திகலை, பிரதிட்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்திகலை,
சாந்தியாதிகலையென நான்காகப் பிரிக்கப்படும்.

பிருவித்தத்துவ மொன்னறக்கொண்டது விவ்ந்திகலை, பிரமா--அதி
தெய்வம். அப்புதத்துவமுதல் பிரதிருதி குணதத்துவமீரகவணன தத்துவங்
கள் முப்பத்திரண்டெகொண்டது பிரதிட்டாகலை. விவ்ணு—அதிவத்தவம்,
சாவமுதல் பாயைபிடுகிய வித்தியாதத்துவ மேழுங்கொண்டது வித்தியா
கலை உருத்திரன் -- அதிதெய்வம் சிவதத்துவமென்கில் சுத்தவித்தை,
சவ்வாய், சாதக்கியமென்று முன்றையங்கொண்டது சாந்திகலை. மகே
வான்--அதிதெய்வம். சத்தி, சிவம் (வித்து, சாதம்) இரண்டெகொண்டது
சாந்தியாதிகலை. சதாசிவம்--அதிதெய்வம்.

புலனவர்கள் இருபாற்றிருபத்தினாலும், முப்பத்தாறு தத்துவங்களிலு
நிற்றமுறைபாவன:—பிருதிவித்தத்துவத்தில் 108, அப்பு தத்துவத்தில் 8,
பாடவிய் 8, ஆகாயத்தில் 8, அகங்காரத்தில் 8, புத்தியில் 8, சித்தத்தில் 8,
புருடனில் 6, அராகத்தில் 5, வித்தையில் 2, நியதியில் 2, காலத்தில் 2, மா
ஸயியில் 8, சுத்தவித்தையில் 9, ஈஸ்வரத்தில் 8, சாதாக்கியத்தில் 1, வித்து
விய் 5, ராதத்தில் 10, ஆக 224 புலனவர்கள்.

வண்ணம் (அக்கரங்கள்)—முன்னற்கூறியபடி ராதத்தின் காரியங்கள்
ரும். அவை வி முதல் ஸீ வரை உயிரெழுத்துப்பதினாரும், கூ முதல் கூ
யரை மெய்யெழுத்து முப்பத்தைத்தும், ஆக மீம்பத்தொன்று ஆகும்.
பயிரெழுத்துப்பதினாரும் சாந்தியாதிகலையிலும், கவற என்னுமுன்றுள்
சாந்திகலையிலும், ௨ முதல் ௬ வரை ஏழும் வித்தியாகலையிலும், ௭ முதல்
௨௨ வரை இருபத்தினுள்ளும் பிரதிட்டாகலையிலும், கூ ஒன்றும் நிவிர்த்தி
கலையிலும் அடங்கும்.

பதம் 81: ஓம், வ்யோமவ்யாயிரே, வ்யோமரூபாய, ஸ்வவ்யாயிரே,
சிவாய, அரந்தாய, அராதாய, அராதிரதாய, த்ருவாய, சாச்வதாய, யோகபீட
மம்ஸிதாய, சித்யயோகிரே, த்லாக்ஷகாய, ஓம் சமச்சிவாய, ஸ்வப்பாவே,
சிவாய, சகானமூர்த்தாய தத்ப்ருஷ்வக்தாய, அகோஹ்ருதயாய, வாமதேவ
குஹ்யாய, ஸத்யோஜாதஸ்ரத்தயே, ஓம் சமோசம, ருஹ்யாதி குஹ்யாய,
கோபந்திரே, அரிதாய, சர்வயோகாதித்ருதாய, ஸ்வவித்யாதிபாய, ஜ்யோதி

ரூபாய, பாமேஸ்வரபராய, அசேதந அசேதந, வ்யோமிர் வ்யோமிர், வ்யாபிர் வ்யாபிர், அருபிர் அருபிர், ப்ராதம ப்ராதம, தேஜஸ்தேஜஸ், ஜ்யோதிர்ஜ்யோதிர், அருப, அரக்ஷி, அதும, அபஸ்ம, அநாதே, காராகாரா, தூ தூ தூ தூ, ஒம் ஸ்ரீ, ஒம் புல, ஒம் ஸுவ, அநிதந, நிதந, நித்யோத்பவ, சிவ, சர்வ, பரமாத்மந், மஹேஸ்வர, மகாதேவ, ஸத்பாவேஸ்வர, மகாதேஜ், யோகாதிபதே, மூஞ்சமுஞ்ச, ப்ராதமப்ராதம, சர்வசர்வ, பவபவ, பவோத்பவ, ஸத்யுதஸுத ப்ராத, சர்வஸாத்ரித்யகர, ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரபர, அநர்ச்சித அநர்ச்சித, அஸம்ஸ்துத அஸம்ஸ்துத, பூர்வஸ்தித பூர்வஸ்தித, ஸாக்ஷி ஸாக்ஷி, துரு துரு, பதங்க பதங்க, பிங்க பிங்க, ஜ்ஞாக ஜ்ஞாக, சப்த சப்த, ஸுக்ஷ்ம ஸுக்ஷ்ம, சிவ, சர்வ, சர்வத, ஒம் கமோநம, ஒம் சிவாய கமோநம, ஒம். என் பனவாம்.

இவற்றில் சாந்தியாதீதகலையில், ஒம் என்னும் பதமொன்றும், சாந்திகலையில் வ்யோமவ்யாபிநேமுதல் கித்யயோகிகே யீராகப் பதம் பதினென்றும்; வித்யாகலையில் த்யாகஹாராயமுதல் வ்யாபிந்வ்யாபிந் ஈராகப்பதமிருபதும்; பிரதிட்டாகலையில் அருபிர் அருபிந் முதல் மஹேஸ்வர ஈராகப் பதமிருபத்தொன்றும்; நிவிர்த்திகலையில் மஹாதேவ முதல் ஒம் ஈராகப் பதமிருபத்தெட்டும்; ஆம்.

மந்திரம் 11:—மந்திராத்வாவிற்றிரிய மந்திரங்களாவன:—சிவ, ஈசான, தத்புருஷ, அகோர, வாமதேவ, ஸத்யோஜாத, அஸ்தர், கவச, சிகா, சிரோ, ஹ்ருதய. ஆக பதினென்றாமாம்.

சாந்தியாதீதகலையில் சிவ, ஈசான, அஸ்தர் 3-ம்; சாந்திகலையில் தத்புருஷ, கவச 2-ம்; வித்யாகலையில் அகோர, சிகா 2-ம்; பிரதிட்டாகலையில் வாமதேவ, சிரோ 2-ம்; நிவிர்த்திகலையில் ஸத்யோஜாத, ஹ்ருதய 2-ம் ஆம்.

ரம், பதம், மந்திரம், இம்மூன்றும் சொற்பிரபஞ்சம். புலனம், தத்வம், கலை, இம்மூன்றும் பொருட்பிரபஞ்சம் என்னப்படும்.

இதுபிற்க, உலகிலுள்ள எவ்வுயிர்களுஞ் சவ்வுதுக்கவிவர்த்திபு நித்தியாணந்தப் பிராப்தியும் பெற விரும்புவதாயற்கை. ஆனாலவை பொருளல்லவற் றைப் பொருளெனக்கொள்ளு மயக்கக்காரணமாக வுண்டாக் காமவெருளி யுள்ளவையிலு முண்டாகா; பொருளைப்பொருளாகவும், பொருளல்லவற் றைப் பொருளல்லவாகவுக்கொள்ளுந் தெளிவுணர் வுதித்துக் காமவெருளி மயக்கத்தைவிடுத்தப் பிரமஞானம் பெற்றவழியுண்டாம். இதுவே சிந்தையு முழியுஞ் செல்வா கிலைமைத்தாகிய மோக்ஷமென்று சொல்லப்படும். இத் தகைய மோக்ஷத்திற்குச் சாதனமாயுள்ளது வேதம். இவ்வேதத்தின்வழி கிற்போர் வைதிகரென்பபடுவார். இவர் சற்பிரமாணமாகக்கொள்வது வேதம் காண்க. அங்கம் 6, ஸ்மிருதியொன்று (18), புராணமொன்று (18), நியாய

மொன்று, பீமம்சமொன்று; ஆக பதினாறு வித்தைகளாம். இத்தால்
கர்மம், பத்தி, ஞானங்களைச் சொல்லுகின்றன. கர்மத்தால் செவ்வ
பதி பதவிடம், பத்தியா வியுடதேவதா லோகப்பிராப்தியுமுண்டாம். பதப்
பிராப்திகொல்லா மதியுல்லமைத்தாகவினதிதீவரமுள்ள முழுச்சுக்களவற
வற விரும்புகிறிலை. இனி, ஞானத்தைப்பற்றியோவெனின் : அது பேத
மபேதமென விருவனைப்படும். எங்கெங்கே பேதம் காணப்படுகின்றதோ
அங்கங்கு துவிதர் காணப்படுதலாலும், துவிதமுள்ளவிடத்துத் துக்கமுங்
காரியமுங் கண்டத்துவமும் நிலையாமையும், அசத்தியத்துவமு மருத்தலா
யும் துக்கமுள்ளவிடத் தஞ்ஞானமிருத்தலாலும், பேதஞானத்தால் சர்வ
துக்கவிர்த்திய நித்தியானந்தப் பிராப்திடமான வீண்டாமென்று சொப்பு
கங்குடா; அபேதஞானத்தாலோ மேற்படி குற்றங்கள் யாதுமின்மையின்
ததனால் சர்வதுக்க விர்த்திய நித்தியானந்தப் பிராப்திடமான மோக்யுண்
டாமென்று சொல்வதில் யாதொரு ஆகேபமுமின்று. கர்மமும், பத்தியும்,
பேதஞானமும் சாக்ஷத் மோக்ஷத்தைத் தராவாயினும் அபேதஞான முண்டா
வற்றஞ்ச் சாதனமாயிருக்கும். அவற்றிலும் வீட்டிற்கு கேர்சாதனமான
அபேதஞானத்திற்குச் சித்தசக்தியும், பேதஞானமும், பேதஞானத்திற்குப்
பத்தியும், பத்திக்குக் கர்மமுஞ் சாதனமாயிருக்கின்றனவென்க.

திருமந்திரம்—பாயிரம் 3-வது வேதச்சிறப்பு.

வேதத்தை விட்ட வறமில்லை வேதத்தி
வேதக் தகுமற மெல்லா முளதர்க்க
வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற
வேதத்தை யோதிபே விடுபெற் றார்களே.

(இ-ள்.) வேதத்துக் கன்னியமாகத் துறவற மெத்தாலுமில்லை.
வேதத்தின்கண் ஏனைய மூன்றாட்சிரமத்தார்க்கும் வேண்டிய வறங்கண்முற்
றஞ் கூறியிருக்கின்றன. சமயவாத தர்க்கங்களை விட்டுவிட்டு அறிவுடை
மையார்கள் மாட்சிமைபொருத்திய வேதங்களை ஐயத்திரிபறவோதிச் சமாத
கடி அகண்டேகரசமாகிய இக்கியத்தைப் பெற்றனர்கள் எ-று.

திருநெறி யாவது சித்தசித் தன்றிப்
பெருநெறி யாய பிரானே நினைநது
குருநெறி யாஞ்சிவ மாநெறி கூடு
மொருநெறி யொன்றாக வேதாந்த மோதுமே.

(இ-ள்.) திருநெறியாவது—அழகிய முத்திமார்க்கமாவது, சித்தசித்
தன்றி—அறிவுறியாமை (சகலகேவலம்) நீங்கி, பெருநெறியாய பிரானே
நினைந்து—சர்மார்க்க நெறியிற்சிக்குஞ் சிவபெருமானை மனதிலபேதமாகத்

கூடாவித்து, குருநெறியாஞ் சிவமா நெறிகூடு மொருநெறி—சுற்றுகாத
நாத உழியாட்டாலுஞ் சிவசொருபமா மார்க்கத்தைப் பொருந்தும்படியான
பெயர்ப்பற்ற என்னுவேத மகாவாச்சியார்த்த மார்க்கம், ஒன்றாக வேதாத்த
மோதம்—ஏகமென்றே லுபரிடதக்களனைத்துஞ் சொல்லும், எ-று.

வழாந்தத்திரம் 28-வது—கூடாவொழுக்கம்.

ஒன்றிரண் டாகிநின் றொன்றியொன் றுயிரேனர்க்
கொன்று மிரண்டு மொருக்காலுங் கூட்டா
வொன்றிரண் டென்றே யுரைதரு வேரர்க்கொ
மொன்றிரண் டாய்நிற்கு மொன்றிபொன் றுனதே.

(இ-ள்.) ஒன்றிரண்டாகிநின்று — ஆணவத்தாற் றுவிதிகளாகியும்,
வீசுட்டாத்துவிதக வாகியுநின்று, ஒன்றியொன்றியுயிரேனர்க்கு — ஆணவத்
கெறிதற்குரிய சாதன சதுட்டயர்களாய் குருநெறியே சமாதியைப்பொருத்தி
யேகமாயிரேனர்க்கு, ஒன்றுமிரண்டு மொருக்காலுங் கூட்டா—தடாகசலநாம
பிய சலசத்தை சமுத்திரத்தினு ளமிழ்த்தியதுபோல் ஒன்றிரண்டு ஒன்று
மல்ல, விரண்டிமல்ல என்று கூறுந் தாத்திரிகைசை சித்தாந்தமும், விசிட்
டாத்துவிதமு மெப்போதும் பொருத்தாது, ஒன்றிரண்டென்றே யுரைதரு
வேரர்க்கெல்லாம்—தன்னுளேதிரைத்தெழுந் தாங்கவெண்டடங்கடலென்னு
கான்றோர் வாக்கியத்தையுங்கடத்து முத்திரில யொன்றிரண்டென்றுகூறும்
பெத்திகளுக்கெல்லாம் பிராந்தியா விரண்டாகவேதோன்றும். சமாதியிற்
றெளிந்த அத்துவிதிகளுக் கேகமாக விளங்கிய சைதன்யம், எ-று.

உபதேசம் 1-வது.

“வெளியின் வெளிபோய் விரவிய வாறு.” என்றும்,

ஒன்பதாந்தத்திரம். 25-வது அனைத்தோர்தன்மை.

பாசங்

கழிந்தேன் கடவுளு நாணுமொன் றானே
னிழிந்தாங் கினிவரு மார்க்கமு வேண்டேன்
செழுஞ்சார் புடைய சிவனைக்கண் டேனே.

(இ-ள்.) செழுஞ்சார்புடைய சிவனைக்கண்டேன்— வெற்றிற்கு மழ
கிய முத்தகாரணமுமாகியபரமசிவத்தைச் சுட்டற்றுகின்று தெரிசித்தேன்.
(அதனால்) அச்சிவத்திற் கடஸ்தனாகியகான் ஏகமானேன், இவைசன்மாந்
க்கெறியாதலா விரியிங்குத் தாழ்மையாகவரும் தாசமார்க்கம், சுற்புத்திர
மார்க்கம், சகமார்க்கம் ஆகியசாதனங்களை யிச்சியேன், சென்னமாணத்தி
னின்றுமுய்ந்தேன், சுற்றமென்றுசொல்லும் பாசத்தையுநீக்கினேன், எ-று.

ஆராய்வின மட்டவொண்ணுதினிச்
 சோர் சோர்வின் சிந்தை புதுநகன்
 சோர் பக்கே திவிகல் வாகினி
 யார்பாடுந் சார வாகிவநிற் கேளே.

இரண்டாத்தீர்தம் 12-வது திரோபமும்,

மன்னொன்று தான்பல கற்கல மாகிடு
 முன்னின்ற யோனிக ளெல்லா மொருவனே
 கன்னொன்று தான்பல காணுந் தனைக்காணு
 வன்னொன்று மவன்ன மாகிநின்றனே.

பெருஞ்சீரட்டு, காரணலியல்பு, போதரத்தாகரம்.

காரணமா மொருபொருளைக் கணவத்தின் காரியமாம் பலவுமவன்
 கண்டானது, மேனாமா மன்னொன்றை யுணரவத்தி னிலகமகா
 பங்கனொள முனர்த்தாற்போலக், காரணமா யுள்ளசிற் சத்திரான்
 றத்திற் காரியமா முன்கெவைபு மாகலே, பூரணமா மொன்றுநா
 ளுக்கெல்லாம் புரையறவே யறிவதுமெய்ப் பொருண்மைகாணே.

சுருத்திரட்டு, காரண காரிய மேறின்மை.

யாது மறியலா மொன்றறிய வென்றுமறை
 யோது பொருளை யுணரி லுலகெல்லா
 மாதிரி மேது வறிய வறிந்ததாம்
 ஏதுவா மண்காண வெக்கடமுங் கண்டாற்போல்.

கசனை யொழியவே றில்லை யிச்சகம்
 பேசிய வணிகலம் பொன்னிற் பின்னமோ
 காசினி யல்லவோ கடாதி னுல்லாற்
 னாசனை யுண்டெனச் சொல்ல வாகுமோ.

பேர்வேறு பாட்டாலே பேதமுள தென்னிற்
 பார்வேறு பட்டதிலப் பண்ணுகின்ற பேரொழிப
 வார்வேறு கண்டார் கடந்த ளகிலமெனும்
 பேர்வேறு றொழிபப் பிரமமல தில்லைபாங்.

உண்டான தொன்றே யுரைப்பதனி லுண்டாமோ
வண்டார் குழன்மலடி மைந்தனெனு வார்த்தையாற்
கண்டோ மெனிலுளது போலே கனவத்தார்
வெண்டோர் முதலெத் தனைதோன்று மெய்யேபோல்.

திருஞானசம்பதசுவாமிகள்.

எருக்கதம்புலியூர் 120-ப.

“விண்ணோர்.....பெண்ணுணலியாகும் பித்தாயிறெழுடி.”

திருப்புகழ் 128-ப.

“வையக நீர்தீ வாயுவும் விண்ணு முதலானான்.”

திருமாற்பேறு 149-ப.

“குருத்தவன் குருகவன்கர்மையவன்பெருந்தகைபெண்ணவனு ளவன்.”

திருவெண்ணி 200-ப.

சோதியை.....ஆதியை யாதியு மந்தமு மில்லாத.

திருவாரூர் 402-ப.

அந்த மாயுல காதியு மாயினான்.

திருக்கழிப்பாலை 209-ப.

எளியா யரியாய் நிலநீ ரொடுதீ, வளிகா யமென வெளிமன் னியது,
வெளியே யுளையே தொழுதுன் னுமவர்க்களியாய் கழிப்பாலை யமர்ந்தவனே

திருவெண்காடு 243-ப.

மண்ணொடுநீ மனல்காலோ டாகாய மதியிரவி, யெண்ணில்வரு மிய
மான னிகபாழு மெண்டுகசையும், பெண்ணினொடாண் பெருமையொடு சிறு
மைபுமாம் பேராண், விண்ணவர்கோன் வழிபடவெண் காடிடமா வீரும்பி
னனே.

திருத்தலைச்சங்காடு 253-ப.

நிலநீரோ டாகாச மனல்காலாகி நின்றைத்தி.

திருநாறையூர் 478-ப.

மரையவன் சேயவன் தியாதியவன்.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருவையாறு 525-ப.

கண்ணனுப் மணியானுப் கருத்தானுப் அறுத்தானு
யெண்ணனு யெழுத்தானு யெழுத்தினுக்கோ ரியல்பானுப்
கண்ணனுப் விண்ணிடையே பூமொரித்த வேதியனே
யண்ணுன வையாற்றற் காளாய்நா னுய்ந்தேனே.

திருவாப்பாடி 567-ப.

கடவுள் மேழினோடு (1) ஆகியு மறிவுமாகி (2) சிந்தையுத் தெளிவுமாகி (3) உன்ருமாய்ப் புறமுமாகி வருவுமா யருவமாகி (4) மயக்கமாய்த் தெளிவாகி (5) ஆரழவுருவமாகி (6).

திருப்புகலூர் 574-ப.

“ந்ருமாய்த் தியுமாகி நிலனுமாய் விசும்புமாகி. யேருடைக் கதிர்களாகி.”

திருவண்ணாமலை 585-ப.

இரவியு மதியும்விண்ணு மிருநிலம் புன லங்காற்று முரகமா புவனமெட்டித் திசைபொளி யுருவமானாய்.

திருவீழிமிழலை 625-ப.

“அலைக்கின்ற நீர்நிலங்காற் றனலம்பர மாகிநின்றீர்.”

கோயில் தாண்டகம் 773-ப.

“அருந்தவர்கள்.....மறிகடலுங் குலவரையு மண்ணும் விண்ணும், நிர்த்தொனிய தாரையையுத் திசைகளெட்டித் திரிசுடர்க் கோரிரண்டும் பிறவு மாய், பெருந்தகையை, விரிகின்ற பொருட்டுக் கெல்லாம் வித்துமாகி.”

திருவீரட்டானம் 779-ப.

“எல்லாஞ் சிவனென்ன நின்றாய்போற்றி.”

திருப்பன்குடி 778-ப.

“பின்றுனு முன்றனு மானுன்றன்னே.”

திருவையாறு 826-ப.

“ஓசை மொழியெல்லா மானாய்கீயே.” “எல்லாவுலகமு மானாய்கீயே.”

திருமழபாடி 828-ப.

“நீராகி செடுவரைக ளானுன்கண்டாய்.”

திருவெண்ணி 857-ப.

“மண்ணிலங்கு நீரனல்கால் வானமாகி.”

திருக்கற்குடி 858-ப.

“மண்ணதணி லைதை மாகீரி னுன்கை.”

திருமுதுகுன்றம்—முக்குடல் 870-ப.

நக்கனது.....துறவாதே யாக்கை துறந்தான் றன்னே.

ஆராத வின்னமுதை.

திருவாலங்காடு 884-ப.

ஒன்றுபுலகனைத்து மானுந்தாமே. அல்லும பகலுமாய்.

திருத்தலையாலங்காதி 955-ப.

சிலஞ்சித் திசைமுகஞம்.

திருட்பாரூர் 891-ப.

விண்ணாதி சிலஞ்சி விசம்புமாகி.

திருக்கங்குலூர் 900-ப.

விண்ணாதி . . . திருத்தலையாலங்காதி.

சின்ன 905-ப.

திருத்தலையாலங்காதி. மண்ணாதி விண்ணாதி.

திருத்தலையாலங்காதி—திருவெண்ணெய்வளூர் 915-ப.

விண்ணாதி தானாதி வானாதி காணாதி

வானாதி வானாதி வானாதி வானாதி.

திருக்கோத்திட்டையும்—திருக்கோவலூரும் 916-ப.

பாடலாதி விண்ணாதி பகலுமாகிப் பனிமால் வரையாகிப் பாடலாகி
திருக்கோத்திட்டையும் மாகிடுகென் விடையாகி நிழலுமாகி.

திருத்தலையாலங்காதி 920-ப.

திருத்தலையாலங்காதி மமையே யென்பன.

திருக்கந்தடி 950-ப.

விண்ணாதி திருக்கந்தடி திருக்கந்தடி திருக்கந்தடி.

திருக்கடலூர் 951-ப.

விண்ணாதி திருக்கந்தடி திருக்கந்தடி திருக்கந்தடி

பெண்ணே டாணலியாய் பிறவாவரு வானவனே.

திருக்கருப்பறியலூர் 953-ப.

திருக்கருப்பறியலூர் திருக்கந்தடி திருக்கந்தடி திருக்கந்தடி
திருக்கந்தடி திருக்கந்தடி திருக்கந்தடி திருக்கந்தடி.

திருக்காஞ்சிமுன்னாதி 955-ப.

திருக்காஞ்சிமுன்னாதி திருக்காஞ்சிமுன்னாதி திருக்காஞ்சிமுன்னாதி
திருக்காஞ்சிமுன்னாதி திருக்காஞ்சிமுன்னாதி திருக்காஞ்சிமுன்னாதி
திருக்காஞ்சிமுன்னாதி திருக்காஞ்சிமுன்னாதி திருக்காஞ்சிமுன்னாதி
திருக்காஞ்சிமுன்னாதி திருக்காஞ்சிமுன்னாதி திருக்காஞ்சிமுன்னாதி

திருக்காஞ்சிமுன்னாதி திருக்காஞ்சிமுன்னாதி திருக்காஞ்சிமுன்னாதி
திருக்காஞ்சிமுன்னாதி திருக்காஞ்சிமுன்னாதி திருக்காஞ்சிமுன்னாதி

தமரகுருபரசுவாமிகள்—மதுரைக்கலம்பகம்.

பொசுமாய் ஊர்ந்தோய் நீ, புவனமாய்ப் பொலிந்தோய் நீ
யேகமா யிருந்தோய் நீ, யெண்ணிறந்து நின்றோய் நீ.

வானுநீ, நிலனுநீ, மதியுநீ, சுதிருநீ,
சூனுநீ, யுயிருநீ, யுளதுநீ, யிலதுநீ,

மொழிக்கய லாகிவேத முடிவினின் முடிந்துநின்ற
வழிக்கய லாகார் கூடல் வலைவாணர் பெருவாழ் வன்னீர்.

ஓதுவே பொருளென் றெவரெவர் கூறினு மேற்படுத்த
ஓதுவே பொருளென் றறிந்துகொண் டேனப் பொருளெவர்க்கும்
பொதுவேயென் றுலும் பொருந்துமெல் லோர்க்கும்பொதுவினிற்ரு
ஓதுவேய் மலர்ப்பொழி லாருரினும்வையும் வைகலுமே.

சிதம்பர மும்மணிக்கோவை.

சென்றவரைத் தாமாக்குந் தில்லைச்சிற் றம்பலத்து
மன்றவரைத் தாமாக்க வல்லவர்பா—ஒன்றுமிவ
ராடப் பதஞ்சனியா ராக்கினு ரென்பிறவி
சாடப் பதஞ்சனியார் தாம்.

பல்லுயிர்த் தொகுதியும் பவக்கட லமுத்த
வல்லல் செய்யு மவாவெனப் படுமவ்
வறுமையி னின்றும் வடிங்கி
யறிவின் செல்வ மளித்தரு ளெனக்கே.

சிதம்பர செய்யுட்கோவை.

வானே நிலனை கனலே வளிபுனலே, யானேயவ் ஆனி னுயிரே
புயிர்ந்துணையே, யானேறு மேறே யாசே யாருட்கடலே.

அருவமு முருவமு மாகி நின்றும்வ், வருவமு முருவமு மகன்று
நின்றனை. சொல்லொடு பொருளுமாய்த் தோன்றி நின்றும்சு,
சொல்லையும் பொருளையுந் துறந்து நின்றனை.

தந்தைநீ, தாயுநீ, தமருநீ, பிறருநீ, சிந்தைநீ, யுணர்வுநீ,
வேனீ, யாவுநீ.

அறிவினி ஷ்ரிமவ சரிவதை யாதொ ந
தீர்மினி ஷ்ரிவறு துரிவினை யலை.

பண்டார மும்மனக்கோவை.

என்வடிவ ஷ்ரிவடிவாக் கொண்டா யெளியேற்குள்
தன்வ வரக்கத் தருக்கண்டாம்—மன்வடிவான்
வெர்பத்த சிக்குந் விமலர் மெய் ற்ருநா
சம்பத்த னென்பதனும் நன்.

ஒன்றே தன்மை யுனக்குப் பெறக்கு
மன்றென மொழியினு மாமெனப் படுமே.

குடையென்றுத் தடவயறுப்ப, னாருள்வித்திட்டுக் கருணைநீர்ப்
பாபச்சி, வேறென்றும் பாதபம்வளர்த்தனை, பாதபமதனிற் ப
பயன்படவே, இவ்வளிர நம்பு மலர்ச்சிஞ்சருங்காய், கனிலேதார்க்க
கனிரசஞ்சைவமே.

திருமந்திரம்—ஆகமச்சிறப்பு.

அஞ்சன மேனி மரிவையோர் பாகத்தன்
அஞ்சோ டிருபத்து மூன்றுள வாகமம்
அஞ்சலி கூப்பி யறுபத் தறுவரும்
அஞ்சா முகத்தி ளருப்பொருள் கேட்டதே.

(இ-ங்.) உமையை தூட்பாகத்தில் வைத்திருக்குஞ் சிவபெருமானது
சகலயமுக்கத்திலிருந்து யிருபத்தெட்டாகமங்களின தரியபொருள்களை
நிருபுகணத்திலவர்களாகிய அறுபத்தாறு பேர்களுந் தங்கள் தங்கள் சிவின்
மேற் கைகூப்பின்று கேட்டுத் தெளிந்தனர்கள். ஏ-று.

சிவமாம் பாதத்தினிற் சத்தி சதாசிவ
மூலமா மகேச ருருத்திர தேவர்
தவமால் பிரமீசர் தம்மிற்கும் பெற்ற
நவவாக முமெங்க ணத்திபெற் றானே.

(இ-ங்.) சிருட்டிணவத்திற் பாசசிகந்தனது சிற்சத்தியினால், சதாசிவ
மூர்த்தியை யறிவுபுத்தியின்று அனுக்கிரகம்பண்ண மகேசன், உருத்திரன்,
பால், பிரமணியன் கேட்டுவந்த ஒன்பதாகமங்களையு மொருங்கே எத்திரெச
லார் பெற்றனர். ஏ-று.

பெற்றநல் லாகமங் காரணங் காமிக
முற்றநல் வீர முபர்சிந்தம் வாதுளம்
மற்றவ் விபாமள மாகுங்கா லோக்கிர
துற்றநற் சுப்பிரஞ் சொல்லு மகுடமே.

(தி-நா.) அவ்வாறுபெற்ற வாகமங்களின் பெயர்:—காரணம், காமிகம், வீரம், சிந்தம், வாதுளம், டாமனம், காலோத்திரத்தைக்கூறுஞ் சிவாகமம், சுப்பிரம், மகுடமென்பனவாம். எ-று.

ஆகம மிருபத்தெட்டாவன :—1. காமிகம், 2. யோகஜம், 3. சிந்தியம், 4. காரணம், 5. அசிதம், 6. தீத்தம், 7. சூர்கமம், 8. சகத்திரம், 9. அஞ்சுமான், 10. சுப்பிரபேதம், 11. விசயம், 12. நிசுவாசம், 13. சுவாயம்புவம், 14. அசலம், 15. வீரம், 16. ரௌரவம், 17. மகுடம், 18. விமலம், 19. சகசிராணம், 20. விமபம், 21. புரோந்திதம், 22. இலனிதம், 23. சித்தம், 24. சந்தான சர்வோத்தமம், 25. பாரமேச்சுரம், 26. யாமனம், 27. வாதுளம், 28. சிவாகமம்.

அறுபத்தறுவாவன :—அகத்தியன், புலத்தியன், சனகன், சனாதனன், சனந்தனன், சனந்துமாரன், குசிகன், குட்சன், வான்மகன், வாமதேவன், வைசம்பாயனன், தம்புரு, விபாதன், வசிட்டன், விசுவமித்திரன், சித்திரசேனன், யாதுதீரன், கோதமன், கவுதமன், அசிராகன், கௌருகன், காலவாச்சியன், வஞ்சுமன், அங்கிசுமன், குருசுபாலீசன், தூர்வாசன், கைப்பியதமன், ராரதன், ராசாயணன், பார்த்துவாசன், கபிலன், கன்னன், காசிபன், காவேடன், பராசரன், மார்க்கண்டேயன் முதலியோர்.

அன்ன லருளா லருளுஞ் சிவாகம
மெண்ணிலி கோடி தொகுத்திடு மாயினு
மண்ண லறைந்த வறிவறி யாவிட
மெண்ணிலி கோடியு நீர்மே லெழுத்தே

(தி-நா.) இருபத்தெட்டாகமங்களின் சாரமாகிய காலோத்கர ஞானத் தை உலகமக்குச் சிவபெருமான் கிருபையினு லனுக்கிரகஞ்செய்த சிவாகமத் தி லுளவிலாத கிர்த்தங்களைச் சுருக்கிச் சொல்லியிருக்குமாயினும் அச்சிவபெருமான் சொல்லிய அறிவை யறிந்துகொள்ளவிடி லக்கிர்த்தங்களைப் படித்த போதினு நீர்மேலெழுத்துக் கொப்பாக அத அவர்க்குப் பயன்படா.

தானுன வேதாந்தந் தானென்னுஞ் சித்தாந்த
மாறாத் துரியத் தனுவன் றனைக்கண்டு
தேனார் பராபரஞ் சேர்சிவ யோகமா
யான மலமற் றருஞ்சித்தி யாதலே.

(இ-ள்.) தானதுவானென்னும் வேதாந்தமும், அது காற்றினென்னுஞ் சித்தாந்தமு மொன்றாதல் கொடாத துரியத்தி (லகசசமாதியில்) லுறுவுக்குமுறுவாடன்ன கூடஸ்தவறிவைத் தரிசித்து, மாணந்தமே வடிவாகி-ம், மகத்தத்த மாத்நாகிட, மெவ்வாமாயல்லவமுன்ன பரமத்தத் பரச்சமாதியிற் தரிசித்தும், மற்றெவ்வகை மேதுக்களிளுலுங் கொடாத பஞ்சமலத்தொட்கெடுத்தச சகசசமாதிய் வரியசியளுனவ கைகூடுதலே பென-உமிக. ஏ-று.

ஆர்த்தங்களின் விபரம்.

தானவ னுஞ் சபாதி தலைப்படில்
ஆன கலாந்தரா தாந்தியோ காந்தமு
மேனைய போதாந்த சித்தாந்த மாணது
நான மெனமேப ஞாதுந வாருமே.

(இ-ள்.) தானதுவானென்னும் வேதாந்தம்தவிர மற்றையவத்தங் கங் திரட்டிடன்னவாருமென்றிக. ஏ-று.

சித்தம் பாறே நிரிற்று நீண்மனஞ்
சந்த முதலிந்துந் தத்துவத் தானிங்கிச்
சுத்த மசுத்தந் தொடரா வகைகினைந்
தத்தன் பரன்பா லடைதல்சித் தாந்தமே.

(இ-ள்.) சந்தஞ் சமாதியிலான்மா சிவத்தொடுபெருந்திப், பஞ்சபூதங்களையு மவற்றின் காரியங்களையும் உண்மைஞானத்தாற் கெடுத்து, சுத்தசகல சேவலமும், அசுத்த சகல சேவலமும், பற்றுவகைகின்று, சோகம் பாவனையா னினையாது கினைந்து, பரசிவத்தி லொன்றதலே வாகமசித்தாந்தமாகும். ஏ-று.

வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறிலா முத்திரை
போதாந்த ஞானம்யோ காந்தம் பொதுஞேய
காதாந்த மாணந்தஞ் சீரோதயமாகு
புதாந்த முத்திரை மோனத்து முழுவே.

(இ-ள்.) வேதாகம முடிவிரண்டிற்றுஞ் சீன்முத்திரை யொன்றே, போதாந்த மறிவாய்நிறந், யோகாந்த மிரண்டிற்கும்பொது, காதாந்தம் குறியைப் பற்றிநிறந், ஆனத்தஞ்சிறப்பா யுதயமாதற்குரிய முதலிரண்ட் தத்திற்கும் பொதுவாகிய சின்முத்திரை சிவானந்தத் தொன்றதலேயாகும். ஏ-று.

வேதாந்தந் தன்னி நுபாதிமே லேழ்விட
காதாந்த பாசம் விடுநல்ல தொம்பத

சாந்த சாரண பாதுகெழு பெய்ப்பான்

போதாந்த தற்பதம் போமசி பென்பவே

(இ-ள்.) வேதாந்தத்திற், தொம்பதவாச்சியார்த்தமாகிய சிவன்மே ஸ்ரீஞ்ஞ சாரணபாதி யேழையும்கூட, சாதாந்தமாகிய பாசமற்ற சல்லதொம் பதவிக்கியார்த்தமாகிய கூடஸ்தனும், அதன்மேனின்ற சஸ்வார் காரணே பாதி பெண்புரக்கத் தற்பத விலக்கியார்த்தமாகிய பிரமமாம், அசிபதவாச்ச சாந்தமாகிய கூடஸ்த பிரமத்திற்கு அசிபதவிலக்கியார்த்தத்திற் கடாகாயமு மகாகாயமு முபாதிக்கியவிடத் தொண்ணுவாறுபோற் பண்டைமகமே டாம். எ-று.

வேதாந்த தொம்பத மேவும் பசுவென்ப

சாதாந்த பாசம் விடநின்ற நன்பதி

போதாந்த தற்பதம் போயிரண் டைக்கியஞ்

சாதா ரணஞ்சிவ சாயுச்சிய மாமே.

(இ-ள்.) வேதாந்தத்தில்: தொம்பத வாச்சியார்த்தமாகப் பொருத்திய சிவன், சாதாந்தத்திற் பாசநீக்க விஞ்சிநின்ற சல்ல கூடஸ்தனென்னும் பெய ரும், தற்பத விலக்கியார்த்தப் பிரமமென்னும் பெயரும்போய், அசிபதவிலக் கியார்த்தத்தி லிரண்டினுக்கு மைக்கியமென்று மியல்பாகப் பெற்றிருத்தலே சிவன்முத்தித் தன்மையெனப்படும். எ-று.

சிவமாதல் வேதாந்த சித்தாந்த மாகு

மவமவ மாகு மவ்வவ விரண்டுஞ்

சிவமாஞ் சதாசிவன் செய்தொன்று னு

னவமான வேதாந்த ஞானசித் தாந்தமே.

(இ-ள்.) சிவமே தானாதல் வேதாந்த சித்தாந்தக்கவி னுணர்ச்சியின் பயனு, மேனைய சானகத்தங்கனையு மவமாமெனவிடுத் தைக்கியமா முறை மையிற் சதாசிவனைப் பொருத்தாது போவானேல், அற்புதமான வேதாந்த சித்தாந்த ஞானங்கண் மிகவும் பயனற்றன வாகுமென்க. எ-று.

சித்தாந்தத் தேசிவன் முத்திசித் தித்தலார்

சித்தாந்தத் தேநிற்போர் முத்திசித் தித்தவர்

சித்தாந்த வேதாந்தஞ் செம்பொரு ளாதலார்

சித்தாந்த வேதாந்தம் காட்டுஞ் சிவனையே.

(இ-ள்.) சித்தாந்தத்திலுஞ் சிவன்முத்தி கைகூடலா லச்சித்தாந்தத் தில் வேதத்தை யனுசரித்துச் சோகம் பாவனைசெய்து நிற்பவர், சிவன்முத்தி யடைந்தவராவார், சித்தாந்தமு வேதாந்தமுஞ் செஞ்சொலாற் சிவத்திலைக்கி யஞ் செப்புவனவாதலால், சித்தாந்தம் வேதாந்த மிரண்டும் பக்குவர்க்குச் சிவத்தை தன்னிலபேதமாகத் தெரிசிப்பிக்கும். எ-று.

சிவனைப் பரமனுட் சிவனுட் காட்டும்
 ஆடம்பற் வேதாந்த சித்தாந்த மாறு
 எவழிந் தவத்தையின் ஞானஞ் சிவமாம்
 தவயிக் குணந்தவந் தத்துவத் தோரே.

(தி-அ.) குடாடம்ப வேதாந்த சித்தாந்தமானது அத்துவித சிவத் தத்துவங்களுக்குள் விடக்கிடாத விலக்கின்றபாற் காட்டும், அது மேலான மாபாடந்தமில் அப்பேல சிவமென்னும் பொருளது, மிக்க தடம்பெற்றிருந்தனை மாந்தவந் ஞானம் ஞானிகளாவார்கள். எ-று.

வேதமோ டாகம மெய்யா யிறநவநூ
 ினாதுஞ் சிறப்பும் பொதுவுமென் னுள்ளன
 ித னுரைபவை நாட விரண்டத்தம்
 டாகம தென்பர் பெரியோர்க் கபேசமே.

(தி-அ.) வேதங்களோடு ஆகமங்களுஞ் சிவபெருமானுற் சொல்லு மதே, மாகம மதிதீவிர பக்குவர்க்குரிய ஞானத்தை யறிஞரார் சொல்லுஞ் சிறப்பும் ம, ஏனைய பக்குவர்க்குரிய சரிமை, கிரியை, யோகக்களப் பவாதிகளாந் தக் கொண்டுள்ளன, கடவுள் வாக்கியமாகிய வய்விண்ணுனது சித்தாந்தமும், அதுபல ஞானிகட் கத்துவிதமேயாகும், அதனைத் தாந்திரிக மாமாகந்திராகிட வறிவினார் துவதமெனக் கொணராதிற்பாக்கள். எ-று.

மன்னிய சோகமா மாமறை யாளர்தஞ்
 சென்னிய நான சிவோகமா மீதென்ன
 வன்னது சித்தாந்த மாமறை யாய்பொரு
 னெனிய வாகம நுலெனத் தோன்றுமே.

(தி-அ.) சிவபெற்ற சோகம் பாவனையைபுடைய (அந்தணர்களினது) னாத்திகளினது முடிந்தபொருள சிவோகமாம், இதுவே மமது முடிபுமே - சொல்ல வறுபவஞ் சித்தாந்தமாகு, மதனும் பெருமைவாய்ந்த வேதந் துமாய் உதேசரித்த மெய்ப்பொருளையே தன்னிடத்திலுமுள்ள வாகமநுலெ னாத் சிறப்பும் விளக்கும். எ-று.

முதலாகுந் வேத முமுதா கமமப்
 பதிபாண வீசன் பதர்ந்த திரண்டு
 முதிசான வேத முறைமுறை யாலமர்ந்
 ததிகாதி வேதாந்த சித்தாந்த மாகவே.

(தி-அ.) வேதமுதலிற் ருேன்றியதாகுஞ் சிறிதும் வேதத்தோடு முரண்படாதவாகம மதன்னின்னத் தோன்றியதாகு, மய்விண்ணையும் பதிப் பொருளாகிய விழைவனே சொல்லியதாகும், புண்ணியர்களிடத்தில் விருப்ப

“...ஆறங்காவேதமானப்போற்றி. திருச்சிவபரம் “காணவன்
...கடமொழிபக் தென்றமிழ் மலரகநுந்து மானவன்கான்.”
“கடபாரு துவக்க மாயினுன்காண்.”

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

திருக்கோலக்கா 990-ப. “அக்கமாதமா மறையொரு நுந்து மாயா
புனை.” ஆமாத் தாள் 974-ப. “பொன்னவன்.....வேதகதி ஹம்பொரு
ளாகிய வண்ணவன்.” திருக்காணப்பேர் 1024-ப. “தொண்டர் தமக்க
ரிய சோதியை வேதிபனை தூயமறைப் பொருளாய நீதியை.”

குதசங்கிதை—மோசனையுரைத்த அந்நாயம்

எல்லாப் பிரமாணங்களுக்கு மியைமுகச் சிபமாம் பிரமாணம்
வல்லாருரைக்கும் வேதம் மறை யதற்குக் தன்னுடைய
பல்லாநிற்கும் பிறவாலும் பொருத்து வாதை சுறுமில்
பல்லாப் பிரத்தி யக்கமுத லான பிரமாணங்களுக்கு.

அழியா மாயை யாவ்வாதை யுண்டு மறைக்கு விராதமுறு
மொழியார் தருந் புராணங்கண் முற்றும் பிரமாணங்களை
கழியா மறைமு ககமாகக் கசட்டு நூல்கள் யாவுமிது
பழியார் நூல்கள் பிரமாணப் படாது படிமுற் றளந்தோயே.

பிரமகீதை : சாந்தோக்கியவுபரிதம்—ஆறுமத்யாயம்.

சத்திய மாகி வேத மொன்றுமே யளவையாகும்
இத்தன்மைப் பொருளை யெல்லா வுலகரு மறியும் வண்ணம்
சித்தரா மன்ப ரேத்து நிறைந்தமெய்க் கருணை யீசன்
மெய்த்தகு பொருள் தென்றே விளம்பிடல் செய்ய லுற்றான்.

தீருவினையாட்புராணம்—உலவாக்கிழியருளிய படலம்.

மறையே நமது பிடுகையா மறையே நமது பாதுகையா
மறையே நமது வாகனமா மறையே நமது நூபுரமா
மறையே நமது கோவணமா மறையே நமது விழிபாகு
மறையே நமது மொழியாகு மறையே நமது வடிவாகும்.

வேதந் தானே நமதானைச் சத்தி வடிவாய் விதிவிலக்காய்
போதம் கொளுத்தி நிலைநிறுத்திப் பேரகம் செடுத்திப் பல்லுயிர்க்
பேதஞ் செய்யும் பிணியவிழ்த்தெம் பிரியா விடு தருவதுதேன்கும்
நாதஞ் செய்யுந் தார்வேந்தே நமது செங்கோ லதுவாகும்.

வைதிகத்தின் சிறப்பு—ஷு புராணம்.

மறைவழி மதங்கட் செல்லா மறைபிர மாணம் பின்சென்
நறைதரு மிருகி பெல்லா மவைக்கனு குணமா மின்ன
முறைபிறுன் மார்த்த மென்று மொழிவதம் மார்த்தஞ்சேர்த
மறைகள் வைதிகமா மேலாச் சொல்வதிச் சுத்த மார்க்கம்.
கைத்கமார்க்கப் பிரவிர்த்தியில்லார்க் காகமஞ் சொல்லப்பட்டதென்பதற்கு

குதசங்கிதை—சருவவேதாந்த சங்கிரகம்.

இத்தகு வைதிகமார்க்கப் பிரவர்த்தி யில்லாருக்
கத்தனா டணத்திலவன்னர் தருமமாச் சிரமகல
மொத்தபூ சாகியெலா முரைத்தபடி பற்பலவுஞ்
சித்தசில வாகமத்துஞ் செப்பியிருக் கின்றனனால்.

வேதவிதியை ஆகமிகள் தழுவவேண்டும்.

ஆகமவிதியை வைதிகாழ்முவ வேண்வேதின்றென்பதற்கு ஷு.

வேதவிதி யாகமநல் விதியுடையோ ரனுசரிப்பா
ரேதமிலா கமவிதியை திகர்த்தழுவ வேண்டுவதின்
முதலி னிவைபனைத்து மறிமிதே வென்றுரைத்துச்
குதமுனி வணங்குபுதன் தூயகுர வனைநினைந்தான்.

சந்தமார் புத்தி யுடையராய் வல்ல மாயையால் முடிபட் பட்ட
பந்தராயினருக் கனுகுண மாகப் பகர்ந்ததல் லால்மறந் தேனுஞ்
சந்தமார் துயர்ந்த பரமார்த்த மாகச் சுற்றின தில்லையாதுணர்விர்
கந்தரான் மலர்ப்பூங் குழலுமைபாகக்கடவுடான்கருதுமுள்ளகத்திர்.

கூர்மபுராணம்.— திருக்கலியாணம்.

அருமா மறைகண் முழுவதுமென் சத்தி யாகு மாங்கவைகள்
திருமா லுந்தித் தடம்பூத்த செல்வன் முன்னைப் படைப்பதனி
லொருநான் மறையாம் பெயரோடு நடக்கு மன்னுல்வழிபொழுகார்
மருவார் முத்தி வீடதனின் மம்ம ருறுதூல் வலைப்பட்டே.

எது பொது? எது சிறப்பு?

துவிததார்த்திக மாயாவாதசைவர்கள்: வேதத்தைப் பொதுவென்றும்
ஆகமத்தைச் சிறப்பென்றும் கூறுவர். அவ்வனுமாயின், பொது பொதுவா
யே விருக்கவேண்டுஞ் சிறப்பாகப்படாது. வேதம் பொதுவெனப துண்மை
யானால், பொதுவில் யாவருமே பிரமாணமாகக் கொள்ளவேண்டும். பெனத
தர், சமணர், பாலகீகர், மகம்மதியர், கிறிஸ்தவர், யூதர், இவர் முதலியவர்

அவ்வாறு கொள்வதில்லை. உலகத்துள்ள 150 கோடிச் சனங்களில் வேதப் பரமாணத்தால் 17 கோடிச் சனங்கள்தான். இவர்கள் தவிர மற்றவர்க்கெரிபாமை மாத்திரமல்ல; வேதத்திசுத்தலுஞ் செய்கின்றார்கள். ஆதலால், வேதம் ஆதிம்களுக்கு மாத்திரஞ் சிறப்பாயிருக்கின்றது; அவருளாரும் அந்தணர்க்குமாத்திரஞ் சிறப்பாயிருக்கின்றது; அதனால் சிறப்பென்றே சொல்லாமெனினி லதுவே பொதுவுஞ் சிறப்பாயிருக்கின்றது. எட்டன் மெனின், அப்பேதம் பூங்காண்டம், உத்தரகாண்டமென் றிருபகுதியாகி, பவந்தி ஓதகாண்டஞ் சிறப்பாயிருக்கின்றது. இதிலும் சிவன, மனை, சித்தி, சமாதி, சாக்ஷாத்காரமெனப்படுவதில் சாக்ஷாத்காரமே சிறப்பானது; இவ்விதம் பூரிட்டபதமே சிறப்பானது. இவ்வகையாக மாத்திரமன்று; இங் றும் வேத பவவகையாகவும் பொதுச்சிறப்புச் சொல்லலாம். ஆதலால், வேதத்தையப் பொதுவென்றும், ஆகமத்தைச் சிறப்பென்றுங் கூறுவது தகுநியன்று.

இன்றும் ஆகமத்திலுஞ் சைவாகமம், வைணவாகமம், சாத்தேயவாகமம், திராணிகருப்பவாகமம் முதலிய பலவாகமங்களுள்ளன. அவற்றுள் பாவஞ் சிறப்பாது? ஒவ்வொருவாகமத்தினருந் தங்கன்தங்களாகமமே சிறப்பென்றுகான் கூறுகின்றார்கள். அவற்றுள் பொதுவெது? சிறப்பெது? சைவாகமத்தி் தங்கனாகமமே சிறப்பென வைத்துக்கொண்டாலு மதிதும் பொதுச் சிறப்பில்லாமற் போகவில்லை. சைவாகமத்தில் வைவாகம், வாகம், காராமுகம், மாவிரதம், பாசபதம், சைவமென் றறுவிதபேதமுண்டு. அவற்றிற் சைவமே சிறத்தென றறுவருனொருவான இவர் கூறுகின்றார். இத்தச் சைவர்க்குரிய காமிகமுதலிய இருபத்தெட்டாகமங்களில் வீரசைவ ஆகம முமுள்ளன. அதை இத்தச் சைவர்கள் சாமானியமெனக் கொள்ளுகின்றார்கள். அதுபோக மற்றைய வாகமங்களைச் சிறப்பாகக் கொள்வோமெனின், அவைகளிலுஞ் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென நான்கு பாதங்களுள்ளன. அவைகளில், ஞானமே சிறப்புடையது. அதுவு மபாஞானம், பாஞானமென் றிருவகைத்தாம். அவற்றுள் பாஞானமே சிறப்புடையது. மற்றொருவகையாகச் சிவவருதிகளுங் கூறலாம். இவ்வாறு ஆகமங்களிலும் பொதுவுஞ் சிறப்பு யிருக்கின்றன. எது சிறப்போ, அது மற்றொன்றினுக்குப் பொதுவாயிருக்கின்றது. இத்த வியாயப்படி வேதத்திலு மாகமத்திலும் பொதுவுஞ் சிறப்பு யிருக்கின்றதை யூசித்துணர்தல் வேண்டும்.

சிலவாக்களி லாகமஞ் சிறப்பென்று கூறுகின்றதேயெனினிதிற் பற்றுண்டாவதற் சவ்வாறுகூறும். ஒவ்வொரு தலபுராணமும் தான்தானே சிறப்பென்று கூறுவதுபோலவாம். அத்தலத்திற் பத்திரிசுத்தை யுண்டாவதற் கதையே சிறப்பென்று கூறினு மெல்லவாவற்றினு முத்தமமான தலமிது வெனக் கணிக்கின்றார்களத்துடனே தாசதம்யியமுஞ் செய்கின்றார்கள். சிறப்பல்லதைச் சிறப்பென்று சொல்வது பொய்யல்ல; அர்த்தவாதமாகும்.

யப்படிவே வேதமும் பற்பல வாகமங்களு மதுவதுவே சிறப்பென்று கூறி
யும், அதை சிறப்பாகாமல் வேதமொன்றே சிறப்புடையதாகும். அவரவ
ருந் தந்த வாகமங்களைச் சிறப்பெனவும்பி வழிபடலா மதனாற் பயனுண்டு.
ஆளுவதைக்கொண்டு வேதத்தோ டெதிர்த்துப் போர்செய்யப் போவதுதான்
கருதுவற்று. இது வாக் கொடுத்தவன் றிலையிற் கைவைக்கப் போனவன்
பீபாலாம். இன்னும் வேதத் தானே சுதந்தரப் பிரமாணம்; ஆகமங்கள்
வேதத்தைச்சார்ந்தே பிரமாணங்களாம்; தாமே சுதந்தரப் பிரமாணங்களல்ல.
அக்கேயெக்கே வேதவிரோதங்காணப்படுகிறதோ அங்கக்கே அப்பிரணமாம்.
அப்பிரமாணமாயினு மதுவேறோ அதிகாரிகளுக் குபகாரமாம். அவ்வாறாக
அத்துக்கு வேதம் விரோதப்படின, வேதம்பிரமாணமென்றல் பொருந்தாது.
பல சூகமிகளுக்குள் விவாதம்கேரிட்டு முரணப்பட்டவிடத்து வேதத்தைக்கொ
ண்டே தங்கள் முரணைத் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஒருவ ராகமத்தை
பற்றேருவர் பிரமாணமாகக்கொள்ளார். அவ்வாறு வேதத்தைச் சொல்ல
மாட்டார்கள், சொல்வார்களேல், பெளத்தராதியேர்போல் வேதபாகிய
ரூட்ப் போவார்கள். ஆகமத்தை யொத்துக்கொள்ளாமையா லாகம பாகிய
ராமென்றல் பொருந்தாது. அதற்காக வெவருஞ் சித்தைகொள்ளார். இதனா
லாகமஞ் சிறப்பல்ல வென்பதாயிற்று.

முகவுரை முற்றிற்று.

உ

ஓம் தத் சத்.

பரப்பிரஹ்மணோநம :

சிவஞானபோதம்.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

கணபதி காப்பு.

வேத முடிவிளக்கை மேவச் சிவஞான
போதம் கருணை புரியுமுமை—நாதன்
கரியா னனத்தான் கருதுபுகழ் பெற்ற
கரியா னனத்தான் கழல்.

கடவுள் வணக்கம்.

டெயூத்திரட்டு.

எப்பொரு ளறிந்தா செல்லாப் பொ ருங்களு மறிந்தா ராவ
செப்பொருள் கண்டார் பிண்ணை யாணவயல் காணு ராவ
செப்பொருள் பெற்றேர் வேறேர் பொருள்பெற விரும்பா ரந்தச்
செப்பரு மனந்தா னந்தச் சிவப்பிர காசம் வாழி.

திருக்குத்திரிசிய விவேகம்.

சிதம்பர மன்றிப் பதிபசு பாசநு சிறிதுமில்
சிதம்பர மாக முடிவதென் னுப்தனிற் றேரந்தவர்க்குச்
சிதம்பர மன்றி யிடமே தெமக்குா சிந்தனைக்குச்
சிதம்பர மேபர தெய்வத் துணைபெனத் தேர்ந்தனமே.

பேரோளி விளக்கம்.

மத்திமமாம் பகல்வெயிலிற் புனல்போன் ஞால
மலர்த்துளதாம் யாதொன்றை யறியா ரானுற்
றெத்தலர்மா லையினாகம் போல ஞாலர்
தோன்றாதாம் யாதொன்றை யறியா ரானு
லத்திகழும் பாஞ்சுடரைத் தன்னைத் தானே
யளந்தறியும் போறிவை யறியா தான
நித்தமெனு மொருபொருளை நீங்கா விற்ப
நிறைகின்ற தற்பாதத்தை நினைக்கின் றேனே.

பரமார்த்த தரிசனம்.

ஓமென்கின்ற தனிபெழுத்து முறைத்தற்கரிய தற்பதமுந்
தாமங்கமழர் தார்மார்பா சத்தென்கின்ற தனிப்பதமு
மாமென்கின்ற விவைமுன்று மறிவின்பெயர்மற் றிவற்றுவே
யாமுன்புணரு மறைமறையோர் யாகந்தோன்றிற் றெனவறிவாய்.

(பேர-கா.) மணிவடமும், மணற்பொருந்திய பூமாலையுமணிந்துள்ள
மார்பையுடைய அருச்சுனா! ஓமென்னும் ஏகாட்சரமும், ஸ்துதித்தற்கரிய
தத என்னும் பதமும், சத்தென்று கூறுகின்ற ஒப்பற்ற பதமும் ஆகுமென்று
சொல்லப்பட்ட இம்முப்பதங்களும், அறிவின் பெயர் — பாப்பிராமத்தின்

காமங்களாம்; இக்காமங்களாலேயே பிராமணர் முதலிய கர்த்தாவும், காம் முன்னமே அறிபாற்றித் தம் கண்ணாபமான வேதமும், காம்ரூபமான எக்ஞமும், தோன்றிற்று—சிருத்தியம் இதுகாலத்தில் பிரமாவினு லுற்பக்கமாயின வென்றறிவாய். எ-து.

அகார, உகார, மகாரமென்னு மிம்மூன் றவயவங்கோயுடைய பிரணவமானது ஒரே காமமாய்ப் பிரமத்திற் கெப்படியுள்ளதோ, அப்படியே ஓம், தத், சத் என்னு மூன்றவயவங்களு மொரே காமமாய்ப் பரப்பிரமத்திற்கு வேதாந்த முணர்ந்த மகரிஷிகளால் பூர்வம் ஸ்மரணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது; ஆதலால், இக்காலத்து மப்பிரம பதத்தின் காமம் அவசியமாக ஸ்மரணஞ்செய்து வருகின்றார்கள். இவ்வதிகாரிகட்கு எள்ளும், தானம், தவமுதலிய கர்மங்களில் விருணத்தன்மையென்னுந் தோஷமுண்டாகமாட்டாது; இதனை ஸ்மிருதியாதியிலுங் கூறியிருக்கின்றது. ஸ்மிருதி வசனம்:—எக்ஞமுதலிய கர்மங்களைச் செய்யாற்றித் தம் புருஷருக்குப் பிரமாத வசத்தால் அவ்வெக்ஞ முதலிய கர்மங்களில் மந்திராதி ரூபாங்கங்கள் பங்கமாயின், அம் மந்திராதி ரூபாங்கங்கள் விஷ்ணுபகவானது ஸ்மரணத்தினாலேயே பரிபூரணமாப்படுமென்பது.

திருஞானசம்மத்தசுவாமிகள் 232-ப.

தாமென்று மனந்தளராத் தருதியரா யுலகத்துக்
காமென்று சரண்புகுந்தார் தமைக்காக்குங் கருணையினு
ளோமென்று மறைபயில்வார் பிரமபுரத் துறைகின்ற
காமன்ற னுடலெரியக் கனல்சேர்ந்த கண்ணானே.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருமழபாடி 829-ப. ஒரு கூடராய் .... ஒங்காரத் துட்பொருளாய் நின்றான் கண்டாய். திருவல்லவம் 841-ப. “உய்த் தவன்கா னுடறனக்கோ ருயிரானுன்காண் ஒங்காரத் தொருவன்கா னுலகுக் கெல்லாம், வித்தவன்காண்.” திருக்கீழ்வேளூர் 869-ப. “உளரொளியை யுள்ளத்தி னுள்ளேநின்ற வோங்காரத் துட்பொருள தாயினுனை.” திருவாழம்பொழில் 895-ப. “உருமுன்ற யுணர்வின்கண் ஒன்றானை யோங்கா மெய்ப்பொருளை.”

சுத்தாமூர்த்திசுவாமிகள்—திருவல்லவம் 1001-ப. “உணங்கத் துயிர்ப்பா யுயிர்க்கெல்லா மோங்காரத் துருவாகி நின்றானே.” என்றுங் கூறியுள்ளார்கள் ஆதலால் வேதமறிந்த பெரியோரும் எந்தெந்த வைதிக கர்மங்களை ஆரம்பஞ் செய்வரோ, அத்தந்தக் கர்மங்களி னாரம்பத்தி லிந்தகாமத்தை ஸ்மரணஞ்செய்தே அத்தந்தக் கர்மங்களைச் செய்கின்றனர். இதனால் சிஷ்டாசாரரூபப் பிரமரணத்தாலும், அந்த காமஸ்மரணத்திற்கு விருணதை யென்னுந் தோஷவிவர்த்தி ரூபமானபலம் சித்தமா யுள்ளதெய்யம்.

“கனடையோர்” என்னுமொழி பிரமணம், கந்திரியர், வைசியர் என்ற மூன்று வகுணத்தினர்க்கு முபபட்சணம்.

ஒமென்றுரைத்தே வினைசெய்வார் விதிற் றவர்பி டுறுமவர்க டாமுன் டுரைத்த தற்பதத்தை யுரைத்தே செய்வர் சத்தென்றே பரமென் னின்ற யாகமுதன் மூன்றிற் றிதிபு மவற்றின மும் கரமர் வினையின் மேலுமது கழறு கிற்பார் கதிர்வேலோப்.

(பொ-நா.) ஒமென்னுஞ் சப்தத்தை உச்சாரணஞ்செய்தே, மோட்ச மடைத்த அறிஞர்கள் எஞ்சும், தவம், தானருபமான கிரியைகளை நீர்த்தாஞ் செய்து மாற்றப். மோட்ச மடையும்படியான யோக்கியதையுடைய முமுட்சக்கள் முந் கூறிய தற்பதத்தை உச்சாரணஞ்செய்தே (வினை) செய்வார்—(பலத்தை யிச்ச யாமல் எதெப் பாகாமான) எஞ்சும், தவம், தானருபமான கிரியைகளைச் செய்து மாற்றப். எஞ்சுத்திலும், தவத்திலும், தானத்திலும் தாற்பரிபமான அவஸ்தா னமும், அஹெஞ்சுதிகளின் அறுகலமான கர்மங்களும், சத்து என்றே ஆம் என்கின்ற—சத்தென்றே ஆகுமெனச் கூறப்படுகின்றனவாம்; (அன்றியும்,) காமர்வினையின்மேலும்—விவாகமுதலிய மங்கள கர்மங்களிலும், (சத்பாவத்திலும், சாதூபாவத்திலும்) அது கழறுகிற்பார்—சத்தென்னு மந்நாமத்தைப் பர யோகிப்பார்; கதிர்விட்டிலங்காகின்ற வேலையுடைய அருச்சுன! என்று கூறிய வாற்றால் ஒம், சத், சத் என்னும் பிரமத்தினுடைய நாமத்தின் ஓங்காராதி யவய வத்தி லொவ்வொன்றிற்கு மிவ்வாறான மஹாத்மிய முண்டென்றா லவ்வோங் கார முதலிய மூன்றவயவங்களின் சமுதாயருபமான இந்நாமத்திற்கு அளவிறந்த மஹாத்மிய முண்டெனல் பெற்றும்.

காதலா லிர்தப் பதங்கண்மூன் றினையும் கற்றுணர்ந் தவர்கடங் கருத்தா, லோதலாம் வகையா லுரைத்தலாற் றவமுந் தானமு முதலிய பொழிபா, காதலா லிர்தப் பதங்களை யுரைத்தே வினை செயத் தருவதென் றுரைத்தான், ரீதிலா வுலகந் தன்னுளே யுதிப்பத் தேவசி திருவயிற் றுதித்தேகான்.

(பொ-நா.) ஞானதூற் பொருள்களை கற்றுணர்ந்த அதிகாரிகள் எந் தையோவ ஓம் தத் சத் என்னு மிம்மூன்று பதங்களை யு மவற்றின் பொருளோ மும், உச்சரிக்கும் காரணத்தோடு முச்சரித்தலால் எஞ்சும், தவம், தானங்களை அசத்தாகவிடார்; (பின்னையோ பிரமத்தின் அந்த நாமோச்சாரண மாள்மியத்தா லங்க வையல்ப தோடி சீவ்ருகலின், சாத்துயிச சகுணங்களுக்கே அஹெஞ்சு, தவ, தானங்களைப்பெறுவர்.) ஆகலாம், பிரமத்தின் கர்மங்களான இப்பதங்களை யுச்சரித்தே, தத்தம் வகுணத்திற்குரிய கர்மங்களைச் செயத்தக்கதென்று அருளிச் செய்தனன். குற்றமற்ற உலகம் சச்சிதானந் தான் மகமான தன்னிடத்திலுதிக்க (தான் ஒரு)சிமான வசதேவன் மனைவியின் வயிற்றுதித்தவனாகிய ஸ்ரீபகவான்.

மேற்கூறியவற்றால் சித்தையில்லாமற் செய்யும் எஞ்சும், தவம், தானமுத
பிதாவை தீகபாங்களின் பயன்களைப் பயவாவென்பது பெறப்படுகின்றது. இவ்
வந்தியபத்தில் ஆலசியாத தோஷங்களால் சாஸ்திரவிதியைப் பரித்தியாகஞ்
செய்தல், பிதா, பிதாமகன் முதலிய விருத்த புருஷர்களின் விபவகார மாத்திரத்
தான். எஞ்ஞமுதலிய கம்ங்களிற் பிரவிர்த்தியா கிற்கும் புருஷரிடத்துச் சாஸ்திர
விதியின் பரித்தியாக ரூபமான அகர தர்மமும், சித்தா பூர்வக க்மாணுஷ்டான
ருடமான தேவதர்மமும் காணப்படுதலின் அப்புருஷர் அகரரா? அல்லது தே
வரா? என்றிவ்வாறான அச்சுணன் சமுசயத்திற்கு விஷயபூதரான புருஷரு
மனை யாவர் இராஜஸ, தாமஸ சித்தா பூர்வகமான இராஜஸ, தாமஸரூப எஞ்
முதலிய கம்ங்களையே செய்கின்றனரோ, அவர் அகரர். எ-ம். இப்படிப்பட்ட
அவர் சாஸ்திரங்களிற் பிரதிபாதிக்கின்ற ஞானசாதனங்களின் அதிகாரிகளல்லர்.
எ-ம். யார் சாத்துவிக சித்தாபூர்வகமாகச் சாத்துவிக எஞ்ஞமுதலியவற்றைச்
செய்கின்றனரோ, அப்புருஷர் தேவர் எ-ம். அவர் சாஸ்திரங்களிற் பிரதிபாதிக்க
ின்ற ஞானசாதனங்களின் அதிகாரிகளாவர் எ-ம். இவ்வாறான நிர்ணயம்
பூர்வகமானால் அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்றறிக.

வினாவிளக்கம்.

சுருதி யந்தமா வாக்கிய மதுதுணி பொருளையே சுடர்கின்ற
பெருக வாந்தர வாக்கிய மவைபெலாம் பேசிய வகைத்தானுந்
திரம தொன்றிட வருளிய வகையெனத் திகழ்மோங் காரத்தின்
வரம தொன்றிய பரிசையு மழகுற மதியிலேற் கருனெந்தாய்.

ஆதி யகார முகார மகார
மேதக வேமென வேதம தோது
முதறி வேர்ச்சக முவித மாகு
மாதவி லோமய மாமென வுற்றார்,

ஞால மமைத்தவ ஞான வீசன்
கால மவத்தைக ணற்குணம் வேதஞ்
சாலுல குற்ற சமத்தமு மோமெனு
மூல வெழுத்தொரு முன்றி னடங்கும்.

அகரமுக ரத்தி னுகாமக ரத்தின் மகாமுத னாக மதனி
லகமுறவொ டுக்கி யதுதனை யவிச்சை யதிலை வொடுக்கி யதன்மே
ல்கமெனவு தித்த புருடனி லொடுக்கி யவ்னையழி வற்ற பிரமசிற்
கவடிவெ னத்த னுளமனு பவத்தி லறிபொழுது சுத்த சொருடம்

திருமந்திரம்.

மோமெனு மோங்காரத் துள்ளே யொருமொழி
மோமெனு மோங்காரத் துள்ளே யுருவரு
மோமெனு மோங்காரத் துள்ளே பலபேத
மோமெனு மோங்கார மொண்முத்தி சித்தியே.

மோங்காரத் துள்ளே யுதித்தவைம் பூதங்க
மோங்காரத் துள்ளே யுதித்த சராசர
மோங்காரத் திதத் துயிர்முன்று முற்றன
மோங்காரஞ் சிவ பர்சிவ ரூபமே.

வருக்கஞ் சுகமாம் பிரமமு மாகு, மருக்கஞ் சராசர மரகு
முலகித், நருக்கிய வாதார மெல்லாந்தன் மேனி, சுருக்கமின்
ஞானத் தொகுத்துணர்ந் தோர்க்கே.

ஓம் சிவஞாவே நம:

ஆனந்த நித்திய மும்பிர காச வியாபகமு
மானநா மம்ரூபக் காதாரம் புத்தி யறிகிலது
மானநற் புத்தி யறிவதுஞ் சுத்த மபாரமெனு
ஞான வியறன் னுருவா முருகனை நாடுதுமே.

ஒவ்வொரு விசேஷணத்தின் பிரயோசனம்.

விடயஞ் சுகமெனி னித்திய மாகா விண்காலந்
தொடர்சித் தியமெனி னப்பிர காசஞ் சுடர்தீயும்
விடல்வியா பகமல சி(ன்)னம்பிர கிருதி விண்சீவ
னடர்பெய ருருவக் காதா ரம்மல வதுரச்சேல்.

படவா விரச்சுச் சுயம்பிர காசம் பண்ணுதா
வடர்பல மறியா தறியும் விருத்தி வியாப்தியினில்
சுடரெனி னுன்மா வலித்தை மலத்தாற் சுத்தமுற
தடர்பின் வஸ்துப் பரிச்சின மறையி னபாரமதேர.

1. (வி-மீ.) பிரம்ம ஸக்ஷணத்திற்கு அதிவியாப்திதோஷம் வாராமல்
விடயானந்தமு தியாவவாதிகனி னுத்மாவி னுனந்தகுணமு மறித்தியமென
கேதுதற்கு ஆனந்தத்துட னித்தியகுணஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

2. நியாய மதத்தில் ஆகாசாதிகள் நீத்தியஞ் சடமென்பதை நீக்கற்குப் பாய்ச்சிச் சேர்க்கப்பட்டது.

3. சூரியாதிகளுடைய பிரகாசத்திலும், நியாய மதப்படி ஆத்மாவின் துணைகுணத்திலும், கூணிக விஞ்ஞானம் என்ற ஆத்மாவின் னிடத்திலுமாகிய முன்றைய நீக்க வியாபகஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

4. நாமரூபவாதாரம் ஆகாசாதிகளிடத்திலும், நியாயப் பிரபாகா மதம் என்பது ஆத்மாவின் னிடத்திலும், சாங்கிய மதப்படி பிரகிருதியின் னிடத்திலும் உட்பகமென்றால் நாமரூபத்துக் காதாரமெனக் கூடாமையால் லதுவுஞ் சேர்க்கப் பட்டது.

5. பிரமத்தைக் கேவல நாமரூபத்துக் காதாரமாகச் சொல்லும்படித்தான் பாரம்பரிக சர்ப்பத்தின் நாமரூபங்களுக்கு ரஜ்ஜா ஆதாரமாகியபடியினால் லந்த மயவியாப்திதோஷத்தை நீக்க சுயம்பிரகாசஞ் சேர்க்கப்பட்டது. மற்றெந்த மதத்திலும் நாமரூபங்களுக்குக் காதாரமென்கிற லக்ஷண மெந்தப் பதார்த்தத்துடனும் பரமத்துக் கதிவியாப்திதோஷ முண்டாகாவிட்டாலும், வேதாந்தத்தின் பிரச்சவாதி ல்தவங்களிற் கல்பிக்கப்பட்ட சர்ப்பாதிகளுடைய நாமரூபங்களுக்குக் காதார விரச் சுவ் னுபபலித சைதன்னியமே யங்கீகரித்து விரச்ச முதலியதை யங்கீகரிக்காவி டுனு மிரச்சவாதியை நாமரூபத்துக் காதாரமென விவ்விடத்துக் கூறியது ஸ்தூல திருத்தி மாத்திரத்தாலென்க.

6. உபாசகர்களுடைய மதங்களின் லாத்தா சுயம்பிரகாச மவித்தியாமல சகித மென்றவி னவற்றைநீக்கச் சுத்தமெனச் சேர்க்கப்பட்டது.

7. சாங்கிய மதத்தின் லாத்தா சுத்தமென்றுத் தேசகால பரிச்சேத மில்லாத தென்றும், வஸ்து பரிச்சின்ன முண்டென்றுங் கொண்டமையி னவைகளோடுக் அபரஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

8. புத்தி பிரமத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கவில்லை. பிரம்ம புத்தியைப் பிரகாசிப் பிக்கிறது. சப்தத்தினுடைய சக்திவிருத்தியினால் லறிகுறதில்லையானால் சப் தத்தின் லக்ஷணவிருத்தியாற் புத்தி பிரமத்தை யறிகின்றது. மலவிக்கேபங் குடன்கூடிய புத்தியறியாது, பிரம்மமானபுத்தி யறியு மிவைமுறையே பல வியாப்தி, விருத்திவியாப்தி யெனப்படும். விருத்திவியாப்தியானது தீபம் அன் னிய பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறதுபோல் பிரம்மத்தைப் பிரகாசிப்பிக்க லாமர்த்தமன்று. ஆனால் மிருட்டிற் கடத்தினான் மூடப்பட்டிருக்கு மிரத்தின யானது கடமுடைந்தவழி பிரகாசிப்பதுபோல் அகம் பிரம்மாஸி என்கிற விர்த் தியினால் பிரம்மத்தின் லவாணரூபமான அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திசெய்வதே பிரம் மப்பிரகாச முண்டாவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பிரம்மந்தான் பிரகாசிப்பதில் புத்திமுதலிய வேறுபிரகாசங்களை யபேகிக்காமலும் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப் பிக்கிறதாயு மிருப்பதாலது சுயம்பிரகாசமாயுத் தேசகால வஸ்துக்களால் லந்தமில் லாத வபாஸாயு மிருக்கின்றது.

ஷ. 7-வது பாயம்—அந்தம். அவ்வந்தம் தேசகால வந்துவென மூன்றாம்; அவை மூன்றாமில்லாத பாயம் பாரமெனப்படும்.

1. தேசம்—எது எல்லாவிடம் அந்தம் வியாபிக்காம லோரிடத்தின்மீது வருக்கிரதோ, அதற்குத் தேசத்தா வந்தமுண்டு. உதாரணம்:—கடம்போல் பீர்ம்மம் ஓரிடத்திலினி டெங்கும் வியாபித்திருக்கிரபடியாலும், சர்வதேசமும் பீர்ம்மத்தில் மாயையாற் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிரபடியாலும் பீர்ம்மத்துக்குத் தேசத்தா வந்தமில்லை.

2. காலம்—எதற்கு ஜனபத்துக்கு மூன்னும் காசத்துக்குப் பின்னு மயா மூண்டோ வதற்குக் காலத்தா வந்தமுண்டு. உதாரணம்:—ஆகாசம்போல் பீர்ம்மத்துக் குற்பத்திராச மில்லாதபடியால் பீர்ம்ம நித்தியம். ஆகையாவதற்குக் காலத்தா வந்தமில்லை.

3. வஸ்து—எதுவெதற்கு வேறுபடுகிறதோ அதனாவதற்கு அந்தமுண்டு கடம் வஸ்திதத்துக்கு வேறுபடுவதாற் கடத்துக்கு வஸ்திரத்தா வந்தமுண்டு. பீர்ம்மத்திற் சடசேதனரூப வஸ்துக்களெல்லாவ் கல்பிதங்கள். மண்ணில் கல்பிதமான கடம் மண்ணுபமா யிருப்பதுபோல் பீர்ம்மத்தில் கல்பிக்கப்பட்டவைகளெல்லாம் பீர்ம்மரூபமே. ஆகையால் பீர்ம்ம மெல்லாவற்றிற்கு மாத்மாவாயிருக்கிறது. தூப்படியிருப்பதாற் பீர்ம்ம மெதற்கும் வேறுபடுகிறதில்லை. வேறுபடாமையால் எந்தவஸ்துவாலும் பீர்ம்மத்துக் கந்தமில்லையாகையால் பீர்ம்ம மபாரமாம்.

(க-து.) சகமாயும், நித்தியமாயும், பிரகாசமாயும், வியாபகமாயும், நாம ரூபங்களுக் காதாரமாயும், புத்தியறியாது மறிவதும், சுத்தமாயும், அபாரமாய் மெதுவிருக்கிறதோ வதுதான் நான். மகாவாக்கியத்தின் தாற்பரியமான தன்னைக் காட்டிலும் வேறுகாத பரமாத்மாவே தனது சொரூபமென்பதாம்.

ஞான சூரியன்.

என்றுமோர் தன்மை யாகு மெழிலறி வுருவ தாகிப்
பொன்றுபூ தாதி யுந்தா னுகியே புரையென் றின்றி
சின்றபே ரின்ப நாத னிலவுநா மகட்டுக் கேள்வன்
பொன்றிகழ் தரம ரைத்தாள் பொலிவுறச் சென்னி வைப்பரம்

அறிஞரைப் புகழ்ந்தவை யடக்கம்.

அவ்ரோதபோதம்

நற்பொரு ளெங்கும் கொண்டு நன்றலா தெங்கு நீக்கி
யற்புத வண்டே யென்ன வரும்பயன் கொள்வ தன்றித்
தற்பொரு ளென்று மற்றைத் தமதலாப் பொருள தென்றும்
பற்பல கூறிச் சுதாம் பரிசுது பெரியோர்க் கின்றே.

எதிக்கெனம் மதமெந் தூல்க ளியரவையுந் தாது யாக்து
வந்ததநற் பொருளை கொண்டு வளம்பட மகிழ்வ தல்லாந்,
ப. ந்தொரு பொருளைப் பற்றிப் பாங்கினு லதிலொ துங்கிப்
புத்தது பிடித்துக் காதும் பேதமை பெரியோர்க் கென்றே.

சூரு லணக்கம்.

ஆப்தனிற் தேர்ந்த தறிவன்றோ நீயதுகாண்
நுபின்னிடம் வேறன் றுணர்ந்தினுன்—மரயவிலாச்
சென்னைசச்சி தானந்த சீமான் குரவன்ற
என்மலர்த்தா னென்மகுட நாடு.

தத்துவமசி வாக்கியார்த்தம்.

துவிதம்.

ததுவ—துவம், தத்துவம்,
தத்—பரம், இவ—போல,
துவம்—ரீ, அசி—ஆனாய்.

(க-து.) பாத்தைதப்போல் ரீயானாய்.

உதாணம்:—மதிமுதம், பவனவாய் என்பவற்றில் போலவென்னும் உவ
மம் ருபு தொக்கு கின்றாற்போலும்.

விசிட்டாத்துவிதம்.

தத்துவமசி.

விசிட்டம்—கூடியிருக்கிற, துவிதம். தஸ்யபாவம்—தத்வம்,
தஸ்ய—பரத்தின், பாவம்—தர்மமாக, துவம்—ரீ, அசி—ஆனாய்.

(க-து.) பரவஸ்துவின் தர்மமாக ரீயானாய்.

உதாணம்:—பிராமணத்துவம், சூத்திரத்துவம், சந்நியாசத்துவம் என்ப
வற்றில் துவமென்பது தர்மத்தை விளக்கிகின்றாற்போலும்.

அத்துவிதம்.

தத்துவமசி.

தத்—துவம்—அசி யெனப்பிரித்து, நேரேயேனும், துவம்—
தத்—அசி யென மாற்றியேனும் கொள்ளினும் பதப்பொருள் அது
ரீயானாயெனவும், ரீயதுவானு யெனவுமமையும். அமைபவே, யது

தற்சித்ப்பும்கா யிரம்.

‘வெளி’ என்பது உயிர் தோன்றியதற்குப் பின்னர் உண்டானது. உயிர் தோன்றியதற்குப் பின்னர் உண்டானது. உயிர் தோன்றியதற்குப் பின்னர் உண்டானது.

உதாரணம்:—வேடதாரியொருவன் தான்கொண்ட வேடமாகப் பராமணத் துறையில் வெட்டியாத்துடனும் அவனைப்பற்றி வேறில்லாமையால், அக்கேடர் காரணமாகப் பராமணன் வெட்டியானைப்பற்றிப் பராமணனை வெட்டியார், வெட்டியானே பராமணனைப் பொருள்படுத்தித் தேற்றேகாரர் தொகுத்தான்.

திருமந்திரம்.

நீயது வாறு பெனநின்ற பேருரை
யாயது நானுனை நென்னச் சமைத்தரசு
சேய சிவமாக்குஞ் சீர்நந்தி போரு
ளாயது வாயனர் தானந்தி யாமே.

ஆதிய வச்சோயந் தேவதத் தன்னிடத்
தாகிய விட்டி விடாத விவக்கணைத்
தாருய சாந்தமே தொந்தத் ததியென்ப
வாகிய சேவன் பரன்சுவ னாமே,

இன்னும் அவனை தானையாகிய வங்கொறியென்றும் 10-ம் சூத்திரத்தில் குறு
பதனாகியானும் கண்டு கொள்க.

அவா தூிகை.

ஆதலால் கூறியவந்த சியாயம்பற்றி யினியிச் சிவஞானபோதத்திற்குஅத்து
விதமாக வேதாந்த தீபிகையென்னும் ஒருணயியற்றப் புருவதின் காண
முண்டத்தல்.

நேரிசை யாசிரியப்பா.

பூமேஷ தேவும் பொறிவாழு மாப்பனும்
பாமேஷ வேதமும் பண்ணவரும் போற்றுகின்ற
திருப்பெருந் துறையிற் சிவபெரு மான் முன்
அருப்பொரு ணிற்றைத் தவரகம சாரமாஞ்
சிவஞான போதத்தைச் செப்பக் கேட்ட
தவமநிறை மாணிக்க வரசக ரெங்கோன்
அவையே தானே யாடுபென்ற வதற்குச்
சிவமணக் கமழும் திருவா ககந்தனி

க. அ. இராமசாமிப்பிள்ளை.

கருப்பக்காளர். (அஞ்சல்)

தற் சிறப்புப் பற்றி, ரதஞ்சக மாவட்டம். 67

ஸின் றெனக் கருளி யென்னும் பாலினி
 லொன்றுந் யல்லை யன்றியொன் நிலையென
 வன்னான் மொழிபெயர்த் தருளிய சைவ
 வெண்ணெய் நல்லூர் மெய்கண்ட தேவ
 ராகக்கொடு சேர்த்தி யனைத்தவக் கற்போ
 லுருக்கி யுடன்கியைந் தோதின ருதாரணம்
 வித்துண்டா மூல முனைத்தவா தாரகமர
 மத்தன்ற னின்றன் மண்ணுவிந் தஹந்தன்
 வெதார்த மெய்ப்பொருண் னீமவனின் மூலஞ்
 சாதா ணமடாஞ் சைவகூர் திரிகரை
 திருத்துறை மன்னு ம்ருணந்தி தேவர்
 வருத்தமுற் றதனை மாற்றக் கருதிச்
 சிவஞான சித்திநூற் செப்பினர் வழிபோல்
 தவமில் பலரைச் சந்ததிசொளற்கு
 உணக்கண் ருத்திரத் துராத்நனைத் தேர்த்தென
 ஈனப் பாச மிரித்திடுன் றியம்பிட
 மண்வின் னரசயன் மாலார் வாழ்வு
 மெண்டரு பூத யோனிக ளியாவுங்
 கண்ட சாலங் கனக்கழு திரத
 முண்டுபேர லின்ற முலகென வோதினர்
 முற்று மொழிக்கா வழியென முனிந்து
 கொற்றவன் குடிவந் துற்ற வுமாபதி
 கனவின் பயனு நனவின் பயனும்
 வினையின் பயனவை டொய்யா கடென
 முடுக்கியு மொடுக்கியு முதல்வழி னாவனைத்
 கொடுத்துப் புடைநூல் சொல்லின ரெட்டே
 யின்னும் பலபுடை நூல்க ளிவர்க்குள
 வன்னா லொழிந்துவே தாகம முங்கொளா
 ரின்னாற் கனிலே நூம்நா லெதுவெனி
 லென்று லிதுவென வியம்பவு மரட்டா

ின் னெஞர் நூலை யியம்புவ தென்னே
 முன்னுற் பெருந்கொளா மூட நூல்க
 றுலன் னி சிலந்தி யுடுக்கொணுக் கந்தை நூல்
 கலைபயி நெளிவு கட்டுரை யிலார் நூல்
 அலைபேய்த் தேர்போ லாம்பொய் மதநா
 னலன்றி பாது ஞான மிழக்குநா
 லெல்லா மாகிய மல்லவா மிறையென
 கலன நூல்க ணுட்டுவ தறிபார்
 கானனீ ருவமை கழறுமின் னுற்கலா
 தீன நூற் கற்றே யிழுக்குடைத் தாகுவர்
 றீரி லெழுத்து நிகழ்கனாப் பேய்த்தே
 ரோரி னிவையின் ருமாற் கொப்பென
 நிகழெனு மடைபா னுண்மை யெனுமிவர்
 பகலை பிரவெனும் பாதகர்க் குபர்வோ
 ரிறைவனை யும்மிறை யெனுநூற் கருத்துட்
 சிறையுல வும்புனற் செய்தியிற் றேன்றும்
 அறைபேய்த் தேர்போ லாம்பொய் மதங்களாந்
 துறைபல பேக்குந் துகடர் நூலெனல்
 பரங்கடன் முற்றும் பருகிய பூனொழும்
 வேற்கொடு மலடியின் மைந்தன் வெட்டனே
 ரிந்திர புரோகித னியம்புநான் முடிவைத்
 தத்திரச் சைவநூல் சாற்றுதற் கெளிதோ
 சுந்தரா பாவைச் சுகமெப் படியென
 அந்தணன் படுப்பா ன்றிவை நீயெனல்
 வேட்கை விடுநெறி வேதாந்த மாதலால்
 வாழ்க்கைப் புலன்வழி மாற்றிச்சித் தாந்தத்து
 வேட்கை விடுமிக்க வேதாந்தி பாதமே
 தாழ்க்குந் தலையினோன் சற்சீட னுமெனுந்
 திருமுலன் றிருவடி சென்னிமேற் சேர்த்துமெய்
 பொருமைவே தாந்ததீ பிகையுரை போதுவன்

வழியுடை நூல்போன் மதித்துரை செய்துடன்
 னழியுரை யதனையே முதலுந் காக்கும்
 கொடுங்கோன் மன்னிகர் கூட்ட
 விடும்பைச் சமய விருவிரித் திடவே.

“திருவாசகத்தி லொன்று நீயல்லு பன்றியொன்றில்லை.” மென உஸ்து
 ச்சந்தம் காட்டியதை மறுக்காதேற்றற் குதாரணம் வருமாறு :—

பெருந்திரட்டு 315-வது ப. ஞானசித்தி.

வாக்கினான் மனத்தான் மதிக்கொணப் பொருளை மதிவகுப்
 புக்குறால் வருந்தி, நோக்குமா முயல்வர் முயலுகின் றுலென்
 னேக்கிட லாகுமா றுண்டோ, தாக்கிலா தெங்கு மியாவையுந்
 காண்பத் தானவை பொன்றலப் பொருளை, நீக்கிலா ஞான விழி
 படுவங்கைக் கனிபெனக் காணலா நேரோ.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்—திருமுதுகுன்றம்.

தேவராய மசுரராயஞ் சித்தர் செழுமறைசேர்
 நாவராய நண்ணுபாரும் விண்ணொரி கால்நீரு
 மேவராய விரைமல ரோன்செங் கண்மா வீசனெனு
 முவராய முதல்வ னொருவன் மேயது முதுகுன்றே.

பற்று மாகி வானு னோர்க்குப் பல்கதி ரோன்மதிபா
 ரெற்று நீர்திக் காலு மேலை விண்ணிய மானொடு
 மற்று மாதேவர் பல்லுபி ராகி மாலய னும்மறைகள்
 முற்று மாகி வேறு மானுன் மேயது முதுகுன்றே.

திருக்கழுமலம் 171-ம் ப. “புவிமுதலைப் பூதமாய்ப் புலனைந்தாய் நிலனைக்
 தாய்க் காணநான்கா, பவையவைசேர் பயனுருவா யல்லவரு வாய்நின் று னமருத்
 கோயில்.”

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள். திருவொற்றியூர் 837-ப.

மண்ணல்லை விண்ணல்லை வலை மல்லை மலைபல்லை கடலல்லை
 வாயுவல்லை பெண்ணல்லை பெழுத்தல்லை பெரியு மல்லை யிரவல்லை
 பகல்லை யாவுமல்லை, பெண்ணல்லை யாணல்லை பேடுமல்லை பிழி
 தல்லை யானையும் பெரிபாய் நீபே, யுண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீயை
 பல்லை யுணர்வரிய வொற்றியூ ருடையகோவே.

என்னுந் தேவாங்களை யாண்டாஞ் சூத்திரம் 47-உறு பக்கம் திருவாசகத்
தொடர்ச்சிக்குக் கொள்க.

ஆலிங்கனைக முத்தியென்றுது கவுணம்.)

வினா:—பாகஸ்பதிபகவான் இந்திரனுக்கு ஆலிங்கனைகமே முத்தியென்.
தெனின?

விடை:—சகிப்பாணைக்கண்டு சகிப்பது அரிதரிதெனக் கருதினென்க.

வினா:—இவ்வாலிங்கனைகமும் எளிதாயினும் ஆன்மாவைக் கெடுக்கத்தக்க
தன்றோ?

விடை:—இம்மயக்கத்தாருக் கிதுவெ முத்திகெடுவெனக் கவுணமாகக் கூறி
னதேயென்றி முக்கியமென்றென்க.

வினா:—அஃதெவ்வெனம்?

விடை:—அம்மதனதுவர் கூறியவண்ணம் விதிவழுவாமல் தானுந்,
சம்பனம், சகக்குறி, பற்குறி முதலியவைகளையும், புணரத்த ந மாதர்களையும்,
அமிர்த தாணியையும், காலத்தையும், அகந்தையையும் அறிந்து
இடைவிடா தாலிங்கனைச் செய்வல்லவராயின், அவர்க்கு அம்மாதருடல் இன்
பக் கட்டியாகத் தோற்றும். தோற்றினும், பின்னர் வாவா அவ்வுடல் பூச்சிப்
பழுக்கட்கும், மலமுத்திரங்கட்கும் சீ இரத்தங்கட்கும், நால் மாமிசங்கட்கும் இட
மாகத் தோல்புடிய என்பக்கடன்றிச் சகவாழ்வுக் கிருப்பிட மன்றெனத்திட
மவரவர் புத்தி துட்பத்தனவாய்ச் சிறிது சிறிதாகப்பெருகும்; அஃ பெருகப்
பெருக அருவருப்பு மவ்வாறேபெருகும்; அது பெருகப்பெருகச் சுகிலதான்
எவ்வளவு எவ்வளவுவென விசாரிக்குர் விசாரம் வடா; அதுவா ஆராமைய
மவ்வாறே பெருகுமென்பதும். அவ்விதிப்படி செய்யாது மிருகங்களைப்போர்
புணரின, மோகம் மிதமின்றிப் பெருகுமென்பதும் அத்துந் கருத்தாதலின் முக்
கிய மென்றென்க.

இவ்வுரைக்கு வேதாந்த தீபிகையென்று பெயர்கொடுத்ததின் காரணம்

பிரத்தியட்சத்தாலும், அனுமானத்தாலும் எவரும் எளிதிலறிய முடியாத
வஸ்துவைத் தெளிவாய்க்காட்டும் சொல்லாக் கருவியாயுள்ளது வேதம். எனவே,
சோதிட்டோமம் முதலியன சுவர்க்காதி சுகங்களைத்தரும். கன் குடித்தல் முதல்
பன பெருப்பாதகத்தை யுண்டாக்கு மென்பதாதி ரகசியங்கள் பிரத்தியட்ச வினு
மானங்களால் எளிதிலறிப்பா; ஆகவே, அவற்றைக் காட்டுவது வேதமென்ப
தாயிற்று. அவ்வேதம் அவித்தியா வசப்பிட்ட சிவர்களின் அறிவாற்
தலுக்கு எளிதெட்டாத விஷயங்களைத் தெரிவிக்கும் பெருங்கருவியாய்நின்ற
கருமம், நூனங்களைக்காட்டுத் தொழிலால் சங்கிதைகள், உபரிடதங்களென இரு
பாற்படு. அவற்றுள் வேதோத்த கருமாதிகாரியான மனிதராதியோர் குழவிப்

பருந்திய சிறுபருவத்தொடங்கி அறுநூற்றாண்டைய கருமங்களைச் சொல்
லும் கருமாண்டங்கள் சங்கிதைகளாம்; அபற்றின் கருத்த வளக்குதால்
புறவீரமாய்க்கும்.

பலனைவிரும்பாத கருமானுவந்தானத்தினால் ஏகாங்கிரமுண்டாய் அதனாற்
சாதன சதப்பய முற்றோரையுள்ள முடிசலிக்கு ஆத்மநாதம் விசாரணையைப்
பேசுதப்பது உபநிஷத்துகளாம். இவ்வுபநிஷத்துகள் வேதத்தி னிறுதியில்
படிக்கப்படுவதால் வேதாந்தங்களென்று சொல்லப்படும். அவ்வேத வுபநிஷத்
துகளின் பொருளை விளக்குவது உத்தரமீரமாய்க்கும். ஆதலால் அதனையும்
வேதாந்தமென வழங்குவது ஆன்றோர்களினது வழக்கம். அவ்வேதாந்தத்தின்
பொருள் ஆசிரியனது அருளில்லார்க்கு விளங்காது விளங்காதாகவே, அதனை
ஆசிரியன்பால் கேட்போருக்குப் பண்டைத் திவினையவத்தாற் றோன்றும் விப
சித சங்கைகளாகிற இருட்டையகற்றி, பொருளுண்மையை விளக்குவதால் இவ்
வுரைக்கு “வேதாந்த தீபிகை” பென்று பெயர்தாப்பட்டதென்க.

இருளைப்போக்குவதில் சூரியன், சந்திரன் முதலிய பெரிய தேசக்களிருக்க
அவற்றின் பெயரையமைத்து வேதாந்த சூரியன் என்பதாதியாகக் கூறுது,
வேதாந்த தீபிகையெனப் பெயர்த்தது யாதுகாரணம் பற்றியெனின், நூலின்
அளவுகுறைந் திருக்குந் தன்மைபற்றியாமென்க. மேலும் சூரியன்முதலிய
தேசக்களப்போன்று பரமம் சூத்திரமாதிரி பாஷியாதிகள் பலவுள்ளன. அவை
பெயர்க்கும் எளிதிலெட்டா; அந்நிக் கருதியபோதெல்லாம் கைகூடா. அன்றி
எந்தெந்த விடங்களில் இருளிருக்குமோ, அந்தந்த விடங்களிலெல்லாம் சூரியன்
முதலிய வெளிப்பொருள்களைச் செலுத்தச் சாத்தியப்படாது. படாதாகவே,
எளிதில் நினைத்தபோது எவ்விடத்துள் சூக்குமமாய்த் தேயுவதைத் தீபமாக விளி
யோகித்து அவ்விடத்துள்ள விருளைப்போக்குவதுபோல, ஜன்மந்திர தீவினைப்
பயனும் கட்டுப்பட்டவர்களது அகவிருளைச் சுருதியுத்தி யனுபவத்தால்விலக்கி,
அங்கு புதைந்துகிடக்கும் ஆன்ம (பிரஹ்ம) சொருபமாய் வேதாந்த மெய்ப்பொ
ருளை விளக்கும் உரை வேதாந்த தீபிகையா மென்றறிக.

இத்தாற்கதிகாரியினிலக்கணமும், அவ்வதிகாரிக்குச் சிவஞானபோத மென்
ததின் பொருளும், அப்பொருள் வேதாந்த சித்தாந்தமாகிய சமாச சன்மார்க்க
முத்திநிலையன்பதையு முதாரண முகத்தானே யுணர்த்துகின்றது.

சுமாரதேவர் விஞ்ஞானசாரம் அதிகாரியினிலக்கணம்.

சங்கை தனது சுதர்கையின்முன் றந்த பொருளைத் தானேபின்
சுதர்கையிழிந்த யுடனிரக்குஞ் செய்து போல மூவடிவாய்
வந்த சிவநெயிரப்பாக வாங்குந் தனது மாயையினை
தவகையை யுணர்த்தியினிரியும் வினைக ளென்றறிவாய்.

மூன்று வடிவப் மும்மலத்தை மூன்று பங்காப்த் தால்கொண்டு
மூன்றுங் கெடுத்து நமதுடைய மூன்று பொருளும் பங்காக்கி
மூன்று வடிவுங் கைக்கொளவே மூன்று முதலு மானசத்தே
மூன்று வடிவா மெனப்பொருள்கண் மூன்று மீத்தே பணி நிச.

இத்தத் திறனிற் பணிவிடைக வியற்றி வினைகள் சமமாகில்
அந்தத் தடங்க னொத்துகிற்கு மந்தத் தராசி னாவேபோல்
பாங்குக் கிலேச மேயின்றிப் போதஞ் செவிதாம் வினைகன்கெடும்
சுர்திப் பதுவா மப்பொழுதே சத்திகி பாதந் தான்பிறத்தல்.

சத்தினி பாதந் தான்பிறந்து சூற்று மந்தக் கரணங்கள்
சத்திய தாகி னவ்விடத்திற் றேன்று நான்கு சாதன முர்
எத்திற் றுணம் வேறென்ற லெய்தா தெப்திற் றுபிணுமின்
குத்திர மாகிப் போமெனவே கொள்ளார் மேலோ ரிதன்.

இத்த நான்கு சாதனமு மில்லா தவர்கட் கொருக்காலும்
அந்த ஞானம் வெளியாகா தவகி நயனத் தொறிதோன்றிப்
பந்த மறவே யுரைத்திடினும் பாழக் கிறைத்த நீரோக்குப்
முந்த நான்கு சாதனமு முத்தி யடைவோர்க் குறவேண்டும்.

சத்ய சத்ய வத்துவினைத் தகவே பிரித்துத் தானறியில்
கொத்தாய் மற்றை யம்மூன்றுங் கூட வுடன்வந் தவனையுறும்
அத்தா லதுகீ யென்றுரைக்கு மமல வாக்கி யப்படியே
ஒத்தார் பிரமந் தானாயே யுணருங் குருவி னருளாலே.

சிவம், ஞானம், போதமென்பதின் பெருநுணர்த்தல்.

திருவாதவூரர் புராணம்—திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம்.

அண்டமெலங் கடந்தபொருள் பகரு நூலி னளவுரைப்பார்
தெளிந்தயர்வா ராய்வா ராகித்

தொன்பெரி மடியார்க ணூற்றென் பான்மேற் றெண்ணுற்
றென் பாணென்னுந் தொகுதி குழ

வொண்டொடியா னங்கிருப்ப விருப்பா லெய்தி யுடனு
ரைத்துச் சிவஞான முணர்வா ரன்பு

மன் றபெருந் சினில்வணங்கி வணங்கார் போல மத்தி
பிரார் மேன்மையுடன் வந்து நின்றார்.

(தி-ந்.) அண்டங்களெல்லாம் கடந்த பொருளாகிய கடவுளும் சொல்லப்பட வேதாக்கங்களுடைய அளவைகளோச் சொல்லுமானும், அவைகளோச் சான்ற ஆராமப்படுவாரும், ஆராய்வாருமாகி யடிமைப்படு மடியார்கள் சொல்லியிருந்துத் தொண்ணூற்றொன்பது பெயர்கள் குழம்படி உடாதேவியை பொருத்திவிடையுடைய பரமசிவன் எழுந்தருளியிருக்க, விருப்பத்துடனே யவ்வீடையுடைய தன்புபெருகிய மனத்தால் வணங்கிக் காயத்தால் வணங்காதவர்போல மனம்புடனே வந்துகின்றார்; உடனே சிவஞானத்தைப் பெறுவாராகிய மனங்கவாசகர். எ-று.

உருத்திரநற் றிருமணியை யிலங்கு காது லொண்கிரத்திற் கந்த
ரத்தி லொளிகொண் மார்பிற

கரத்திலணிக் கிலகுதிரு முண்ட மங்கி கண்கரந்த நண்ணு
தன்மேற் கவினச் சாத்தித்

திருத்திகழும் வேதியுரு சம்பொன் மேனி திகழ்வதுகண் டக
மகிழ்வார் செங்கை மீது

பொருத்தமுறும் புத்தகமே தையா வென்னப் பொய்மை
யிலாச் சிவஞான போதமென்றார்.

(தி-ந்.) அழகிய உருத்திராட்சத்தைப் பிரகாசிப்பதின் செவியும் நனியையுடைய சிவமும், கண்டத்திலும், விளங்குகின்ற மாப்பிலும், கையிலும் அணித் தொளியையுடைய விபூதியைத் திரிபுண்டாமாக அக்கினித் கண்ணெடொடுத்த கல்லெற்றியிலே யழகுபெறத் தரித்துச் சிறப்புப்பொருத்திய வேதியுருடைய அழகிய பொன்னையொத்த திருமேனி பிரகாசிப்பதைக்கண்டு மனமகிழ்ச்சி புதுவாராகிய மாணிக்கவாசகரானவ ரவனானோக்கி, ஐயா! சிவந்த திருக்கரத்திலே பொருத்தியிருக்கின்ற புத்தகம் என்னவென்று கேட்க, வப்பெரியவர் மெய்யை யான சிவஞானபோதமென் றருளிச்செய்தார். எ-று.

என்றலுமே சிவமேது ஞான மேகிங் கிலங்கியிடம் போத
மே தியப்பு வீரோல்

அன்றுவட நீழலில்வர் திருந்தார் நீரே யடியேனு முமக்
கடிமை யாவே னென்ன

நின்றசிவ மொன்றனைத் தேர்தல் ஞான நிகழ்போதந் தேர்த்த
தனைத் தெனித லாமென்

றென்றியந் பொருள்வினவி நிற்பார் சிந்தை புருகும்வகை
புரைசெய்தா ருவமை யில்லார்.

(தி-ந்.) சிவஞானபோதமென் றவாருளிச்செய்த வுடனே, சிவமாவ தென்ன? ஞானமாவதென்ன? விளங்குகின்ற போதமாவதென்ன? இவற்றைச் சொல்லுவீரேயான லந்நாளில் கல்லாவிரூட்சத்தின்கீழ் எழுந்தருளியிருந்தவர் போ, படியேனுமும் கடிமையாவேனென்று சொல்லச், சிவமென்ற தொப்பற்ற

மெய்ப்பொருள், ஞானமென்ற தன்னைத்தெரிதல், பொதமென்றது தெரிதல்; *
தெரிதலென்று பொருத்திய வந்த மெலானபொருளை வினாவின்நினை -
பொருடைய அனமுருகும்படி உருவிச்செய்தார் தமக்கு நீகரிலாத குருநிர்ந்த
மாய்வந்த பாசுவன். எ-று.

சிவஞானமென்றது:—பாஞானம் அஃது திருவடிஞானம், அருண்ஞானம்,
பதிஞானம், அத்துவிதஞானம், சுத்தஞானம், சன்மார்க்க ஞானம், தத்துவஞா -
னம், மெய்ஞ்ஞானம், உண்மைஞானம், அபரோகஞானம், பாஞான முதலான
பல பெயர்பெறும்.

அபாஞானம்:—சரியை, கிரியை, மோகமெனப்படும் பரோகஞானம்.

சிவஞானமொத்தமென்றது:—ஞானத்திற் சரியையாதி நான்குமாகிய சா
வண, மனை, நிதித்தியாசன, சமாதிகாரணமாகச் சாக்ஷாத்காரத்தைக் கொடுத்த
துவெனப்படும். இத்தனை மடியில்கூடும் திருக்குறவானு முணர்க.

36-ஆம் அதிகாரம்—மெய்யுணர்ந்தல்.

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”

(இ-ள்.) மொத்தபொருள் யாதோ ரியல்புடைத்தாய்த் தோன்றிற்று
(அத்தோன்றிடவித்ததைக் கண்டிலுமாய்) தோன்றிய அப்பொருளிடத்திருந்
தும் மெய்யாகிய பொருளைக்காண்பது மெய்யுணர்வு. எ-று.

(உ-தா.) எத்தப் பொருளிடத்தும் உண்மைப்பொருளை யறிவதெய்தி
கென்பதாம்.

(வி-நா.) சராசரமாகிய பொருள்களிலெல்லாம் உலகத்தார் கற்பித்துக்
கொண்டு வழங்குகின்ற கற்பனைகளைக் கழித்துவின்ற உண்மையைக் காண்பதே
மெய்யுணர்வென்றபடியாயிற்று. அஃதாவது, அரசன் சேரமான்னைவிடத்தே
யாசனென்ப தோர்சாதிபும், சேரமான்னைப் தோர்குடியு மொருவனிடத்தே
கற்பனையாதலால், அக்கற்பனைகடவிட்டு அவனை நிலமுதலிய ரீருகிய தத்துவங்
களின் கூட்டமென்று அறிந்து, அத்தத்துவங்களை நிலமுதலாக அதனதன் கார
ணங்களு கொடுக்கக்கொண்டுபோய் முடிவிலே காரணகாரிய மிரண்டிலொய
னித்தபதிலையறிதலாம். (இதனால் மெய்யுணர்வினது இலக்கணஞ் சொல்லப்
பட்டது.)

இதன்விரிவை றே திருக்குறளில் ஞானம் என்னும் வீட்டுநெறிப்பாலில்
மெய்யுணர்விலுளும், பரிமேலழகருவாயினும் கண்டுகொள்க.

தற்சிற் ப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

பொதுப்பாயிரம்.

அவதாரிகை.

இராகத்துவேஷாதி குணங்களும், மங்களாசாணமுதல் அறுபத்த சதுக்க
பு. 2 ரகட நான்கினிலக்கணங்களு முணர்த்தல்.

இராகத்துவேஷாதி பதின்முன்று குணங்கள்.

பாஸ்விதமனம் பண்ணு மிராகத்தா னேரிநிர் துன்பமுணர்த்தல்.

அறம்புகழ் கேண்மை யரசு மிழந்தறி வேதுமின்றி
சிறந்த துலோத்தமை சீதைபாற் சுந்தோப சுந்தரநு
மிறந்தா ரிராவண னும்மிறந் தானவ் விராகத்தினை
மிறந்துநின் பொன்னடி பெய்தச்செய் யானையெழின் முகனே. 1

பதிவபகாரம்பண்ண நினைக்குந் துவேஷத்தின் பலன்.

எழிலாழிபனா விறக்கத் தமய விரண்யகசு
ஒழிபாத் துவேஷத்தை யுற்றழிந் தான்றன் னுறவினொடு
மிழிபப காரக் கெதிரப காரஞ்செய் பெண்ணமின்றிப்
பொழிபா முகவனின் பொன்னடி காணும் புலனருளே. 2

புத்திரகனத்திர தனதான்யாதிகளை மேன்மேலிச்சிக்குங் காமத்தின் பலன்.

புலனழி காமத்தாற் புத்திரர் தானியம் பூமிதனம்
கலனாற் களத்திர மேன்மேற் கருதி நரகசுரன்
பலனவின் மாதர் பதினா யிரஞ்சிறை யிட்டிலட்சம்
நலனிறை முன்னரே நாரா யணனா னசுத்தனனே. 3

தன்காரியத்தில் விக்கினம் பண்ணினவனிடத்தி லுண்டாங் குரோதத்தின்பலன்

தனக்கூண் டடுக்கப் பகரூரன் வீமனைத் தான்சினந்து
தனக்குற வாதியுந் தானு மடிந்த குரோதத்தையென்
றனக்கடை யாதரு டந்திடு வாய்தந்தி மாமுகவன்
றனக்குச் சகோதர சண்முக வானின் சரணசரணே. 4

குறும்பு கொளுக்கக்கொடாத லோபத்தின் பலன்.

பாணத் துடாதுலோபத்துரி போதனன் சரம்படிப
பாணத்திட்டுடன்வாழ்வு வல்லுகிற் சிங்கம்போ லைவர்கட்கும்
பாணத்து லோபத்தைக் கன்ன னறியாது கண்ணனருண்
பாணத்துப் பெற்றநல் வாழ்வருள் வரம்பில் வரகனனே. 5

தாண்டிப் பித்த தனடிகில் பிரியமோதப் பிரமோதமாய்வரும்
பாணத்தின் பலன்.

காணவன்ன சரமன்றன் மாதுர்கொற கரத்திடக் கானடையத்
தாண்டி நின்மகன் மோகத்தான் மாண்டான் றசரதனும்
மாண்டா மோகத்தை மாற்றிப் பாதன் மனமடைய
மாண்டிப் பிரன் மலாடி யேத்து வணங்குவனே. 6

தாண்டி கொடுத்தால் கருத்திய கருத்தியர் தெரியாதுவரும் மதத்தின் பலன்.

வன்மனக் கார்த்தவீர் யார்ச்சுன னாதர் வந்தவுடன்
தன்னின் வரிய மதத்தான் மதியாமை தானறிந்து
நொன்றன் பரசரா மன்னென் றறிந்தக் குணம்விடற்கு
பெணமுந் கைபதின் பெயபடி யார்தொன்றி வேண்டுவனே. 7

மந்தையர் க க்குணச்சக்யாத மச்சரத்தின் பலன்.

வேண்டென் பிறர்க்கும் வேண்டாத மச்சரமேவென் டமுன்னுன்
மண்டான் சிசுபாலன் மாதரு மன்றாஜ சூமகத்தில்
வேண்டக்கண் ணன்கிர தாம்பூலம் வாங்க வெதும்பிமன
பிவாடுதன் றுக்கம் பிறர்க்கு வரவென்னு றீரிசையே. 8

தனக்கு வந்த துக்கம் பிறர்க்கும் வரவேண்டுமென்றும், தன்சகம் பிறர்க்கு வாலா
காமென்று கனைக்கும் சரிசையகுணசுடைய விரண்டின் பலன்.

சரிசை சுயபரு னுட்சத வெண்ணியின் வானனுடன்
போரிட்டு மயங்க்தனன் பொல்லா வகுணயப் பவுண்டரிகள்
பேரிரு வர்க்கும் பெறவாக தேவனுப் கண்ணனுடன்
போரிட்டு மயங்க்ததற் பேசுந்நயன் றன்னிற் பிறர்க்கமே. 9

தான்செய்த யாதியைப் பாரும்மெச்ச கினைக்கும் டம்பத்தின் பலன்.

தன்வரக முந்தரு மமயசரு மெச்சிடத் தனினேந்து
முன்னு ணபூருவ மன்னன் மொழியத்துர் வாசரிசி
என்னே பிதுடம்ப வரக மெனமுனிந் தீடழிந்தான்
சின்மயி லோய்மயஞ் சேசாத புத்தித் திடமருனே. 10

புத்திராதிட்டபத்துகளில் தனக்கு சமானமில்லென்னுந் தர்ப்பத்தின் பலன்.

புத்திர மித்திரர் பொன்னு இயபல போக்கியமுஞ்
சத்திப லோகத்துந் தன்போ விலையெனுந் தர்ப்பத்தினு
செத்தே வநுக்குஞ் சதகண்ட ராவண னின்னல்செயச்
சித்குண நாரதன் சீதையாற் கொன்றிடச் செய்தனனே. 11

அஃ என்னையறிவாயா? நான் பிழத்தகாரியம் விடுவேனா? நீயா வெனக்கு
புத்திசொல்லுகிறவனென்றுவரும் அகங்காத்தின் பலன்.

செய்தல் விடாவகங் கரரப்போர் செய்மது கைடவரை
அப்தவான் டுன்பின் னரிவரங் கேண்மின் னளிப்பவென
ஒப்ரீயே கேனென வுத்தமன் கேட்ப வுடலும்விட்டார்
மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றிவை மேவா வகையநுள் வேலவனே. 12

இச்சை, பக்தி, சிரந்தை.

நாகஞ் சரீரமே நல்லநி வாளர்க்கு ஞானமிடார்
பரம சுகமெனப் பற்று வரப்பதின் மூன்றினுடன்
நிரவய மாதற்கு நீக்கல் பசிதாக நீர்மலமாஞ்
சிரத்தையு நின்னடிப் பத்தியுந் தந்தருள் சேவலனே 13

மங்களாசாலை, யுரையிலக்கணம், அன்னுவயவிலக்கணம், மனுபந்தசதுட்ட
ய மென்னுமிந்நான்கு மெல்ல நுண்முகத்து முரைக்கவேண்டிவதாதலி, னிச்
தன்முகத்தும் பொதுப்படவுணர்த்துகின்றது.

1. மங்களாசாலை :—வஸ்துநிர்த்தேசம், வஸ்துவாழ்த்து, வஸ்துவணக்க
மெனமுவிதமாகும். இவற்றிற்குமுறையே உதாரணம் மாமுகன், சரணம், தலை
யிற்கொள்ளுதல்.

2. உரையிலக்கணம் :—இலக்கணங்கள் உழுவின்றியமைப்பெற்றபத
மும், பதப்பொருளும், பதசாரமும், அறிந்துகொள்வான்வேண்டி வினாவுதலும்,
தக்கவிடைகொடுத்தலுமாகிய இவ்வைந்தும் வ்யாக்யானங்களினிலக்கணமே
னப்படும்.

3. அன்னுவயவிலக்கணம் :—இல்லாதவிடத்துச் கோவையாகச்சொல்
வப்படும் விசேடணமும், விசேடியமும், கருத்தா (எழுவாய்)வும், கரும் (செய்யப்
படுபொருள்)மும், கிரியை (பயனிலை)யுமாகியவைந்து மன்னுவயவிலக்கண
மெனப்படும்.

4. அனுபந்தசதுட்டயம் :—ஒர்நூலுக்கியைந்த விஷயமும், சம்பந்தமும்,
பயனும், அதிகாரிகளுமாகியநான்கு மனுபந்தசதுட்டயமெனப்படும்.

விநாயக விநோடியமாயது:—சச்சிதானந்தமுதலிட விவக்ஷணக் கணபதிவிடத்த விவக்ஷியம். எனவே, இவக்ஷியத்தினையு நிவக்ஷணமென்று மிற்று. இவ்வியவக்ஷியமெனப் பாயஸ்துவ. மோதிரத்திற் று விவக்ஷணத் துபா, சச்சிதானந்தமுதலிட விவக்ஷணங்கட்குப் பாயஸ்து வலக்ஷியமெனத்தி லு மதத்தர்ணசம்மதம். விநாயக மநிரமென்றற்போல, பாவஸ்துவாக்ஷியக்ஷியக்ஷணத்தினைச் ச விவக்ஷணங்கோடல் மோதிரத்திற் சம்மதம். அதுபாய் கூறலிற்றல். அபயசர்ச்சம். விடயமாகது சிவசகாராதேகத்துவம், சமயக்ஷயமாகு பாயசிகத்தாந் மோதிரத்துக்கு முண்ணுதலையப்படுதலைக் கூறச் சகலமாயம், படனுவது சகலதுண்பங்களைமுழுத்து நத்தியானந்தத்தர்ணமாயம், அதிராபாவது சாதனத்துப்பமுறையவனும்.

1. விடியம்:—செய்ப்பாற்றம் உபேதமாகிடவைக்கியம்.

2. சம்பந்தம்:—சம்பந்திசின்னேறா யிருபொருள்களினுமுள்ளதா பொ ண்ணையுடன்து பற்றியுள்ளவிணக்கம். அவ்வ தொற்றமைமென்னு முணர்ச்சு ருத்தருவது. அவையுப் பிரதிபாதகப் பிரதிபாத்திய பாவசம்பந்தம், ஜனக ருத்தியபாவ சம்பந்தம், கர்த்திரு கர்த்தவ்வியபாவ சம்பந்தம், பிராகப் பிராப்பிய பாவ சம்பந்தமென நான்குவகையாகியிருக்கும்.

1. சாத்திரத்துக்கும் விஷயத்துக்குமுள்ளது பிரதிபாதகப் பிரதிபா தியபாவசம்பந்தம்:—சொல்லுகிறது பிரதிபாதகம் சொல்லப்படுகிறது பிரதி பாதகமாதலன் விஷயத்தை விளங்கச்சொல்லுகிற சாத்திரம்பிரதிபாதகம், சொல்லப்படுகிறவிஷயம் பிரதிபாத்தியமாய்.

2. சாத்திரத்துக்கும் நூலத்துக்குமுள்ளது ஜனகஜக்யபாவசம்பந் தம்:—உற்பத்திசெய்கிறதுஜனகம் உற்பத்தியாகிறது ஜக்யமாதலின் சாத்திரப் பிராமுலமாத ஞானத்தையுற்பத்தி செய்கின்றமையால் ஜனகம்; ஞானம் விசார மூலமாக உற்பத்தியாகின்றமையால் ஜக்யமாய்.

3. அநுகாரீகீதும் விஷயத்துக்குமுள்ளது கர்த்திரு கர்த்தவ்வியபாவ சம்பந்தம்:—செய்கிறவன் கர்த்திரு செய்பத்தக்கது கர்த்தவ்வியமாதலின் விசார மூலமாத கர்த்திர கர்த்திரு; செய்பத்தக்கவிகாரங் கர்த்தவ்வியமாய்.

4. அநுகாரீகீதும் பலத்துக்குமுள்ளது பிராகபகப் பிராப்பியபாவ சம்பந்தம்:—அடைகிறவன் பிராகன் அடையப்படுகிறது பிராப்பியமாதலின் பலத்தையடைகிறவிகாரி பிராகன்; அடையப்படுகிறபலம் பிராப்பியமாய், ஆன்றும் வேறசம்பந்தங்களுமுள.

எந்தவஸ்துவக் கெதனுடன்கம்பந்தமுண்டோ அந்தவஸ்துவக் கதுவிஷயத்தி லுபயோகமுண்டு. எந்தவஸ்துவக்கெதனுடன் சம்பந்தமில்லையோ அந்தவஸ்து வக் கதுவிஷயத்தி லுபயோகமுண்டாகித்திலை: குலாலாதிகளுக்குக் கடவிஷ யத்திற் சம்பந்தமுண்டு ஆதலின் குலாலாதிகள் கடவிஷயத்தி லுபயோகப்படு

புள்ள; கண்ணுக்குக் காற்றாயத்துடனுஞ் சம்பந்தமின்று ஆகலின் கண்ணு
நாற் காற்றாயவிடையத்தி லுபயோகப்படுகிறதில்லை. இவ்வனஞ் சாத்திரத்துக்
பாற்றாமத்துக்கும் பாஸ்பாசம்பந்த மில்லையாயின் பிரஹ்மவிடயத்தில் சாத்
பாற்றாமயோகப்பட மாட்டாது; அவ்வனமே சாத்திரவிடயத்தில் பிரஹ்மத்தி
யுபயோகஞ் சித்திக்கமாட்டாது. பாஸ்பா வுபயோக நிச்சயமெதுவாகக் கூற
முற்பதால் விபர்த்தமல்ல.

3. பிரயோசனம்; பாமம், அவாந்தரமென விருவாகையம்:—
காணுக்கண் வைத்தவனுக்கு வாழைக்கனி பாம்ப்பிரயோசனமும், அதனைத்தாச
நக்க தண்ணிலை நாகருவமாகியமாம் அவாந்தரப் பிரயோசனமு மாவதுபோல;
துக்கவர்த்தி சுகப்பிராப்திமயமாகிய மோக்ஷ பாம்ப்பிரயோசனமும் பாமாத்
கவக்கியனானம் அவாந்தரப் பிரயோசனமுமாம்.

அந்தேல் அர்த்தநிலிருத்தி, பாமானந்தப் பிராப்தியாகியவிண்ணில் அர்த்
தத்தின் நிலிருத்தியென்ப தபாவருபமாம். பாமானந்தப் பிராப்தியென்பதுபால
ருபமாம். அபாவமும் பாவமு மொன்றற்கொன்று விரோதிகளானமையாலின்
புறச்சிந்து மோக்ஷமாக மொரோயிடத்தி லொரோகாலத்தி லிராதாதலின் சாத்திரத
நிருச்சிசாணன் பிரயோசனஞ் சித்தியாதெனின். சர்ப்பநிலிருத்தி யதிஷ்டான
பாச்சுருபமாகவே சித்திக்கின்றமையால் அது பாவருபமே யாவதுபோலக் கா
ணக்கிதசகத்து நிலிருத்தியு மதிஷ்டானப் பிரஹ்மமே யாமெனச்சுருதிகள் கூறு
கின்றமையா லர்த்தநிலிருத்தியு பாவருபமாகிய பிரஹ்மமேயாம். ஆகலினது
பிரஹ்மத்தோடு விரோதமின்றி யபேதமாகிச் சாத்திரத்திற்குப் பிரயோசனமாகச்
சித்திக்கும்.

இஃதன்றி மொரோவஸ்துவின் பாவருபமு மபாவருபமு மொரோயிடத்தி
லொரோகாலத்திற் பிரதீதியாகுமென்பது விரோதமேயன்றி யொன்றின்பாவரு
பமு மற்கொற்றின்பாவருபமு மொரோயிடத்தி லொரோகாலத்திற் பிரதீதியாகு
மென்பது விரோதமன்றாகும். எவ்வனமெனின் கடம்படமன்றென வந்தியோந்
நியாயம் நிகழுமிடத்திற் கடத்தின்பாவருபமும் படத்தின்பாவருபமு மொரோ
யிடத்தி லொரோகாலத்திற் பிரதீதியாகின்றன இங்ஙனமே சுழுத்தியிற் சுகத்தின்
பாவருபமுந் துக்கத்தின்பாவருபமு மொரோயிடத்தி லொரோகாலத்திற் பிரதீதி
யாவது சுருஷீவர்களி னநுபவமாகவிருக்கின்றது. ஆகலின் பாமானந்தப்பிராப
்திய லர்த்தத்தி நிலிருத்தியுமாகிய பிரயோசனஞ் சித்திக்குமென்பதற் றகையின்
தென்க.

சுகத்துநிலிருத்தி யதிட்டானப்பிரஹ்ம

மென்பதற்குப் பிரமாணம்வருமாறு ரிபுகீதை கூசுவது அத்தியாயம்.

அரவுமுதற் பலவிதமாய்த் தோன்றினாலு மதிட்டான

விசக்கவினை யாய்த்தறிந்தால்

பருள்வடிவா மாவுமுத லனைத்துமந்த மாசற்ற
 விசச்சவடி வாவதேபேரல்
 விசவுசக முதலிவரய்த் தோன்றினாலும் விமலவதி
 டானபரப் பிரமந்தன்னை
 யருமையுட னன்றாக வாய்த்தறிந்தா லவையாவு
 மகண்டபரப் பிரமமாமே.

சுமாரதேவர்—அத்துவிதவுண்மை.

பழதை யதனிற் றேன்றியிடம் பாம்பை யுள்ள படிநோக்கில்
 பழதை யாபே தோன்றியிடம் பாம்பு மதுவாய் விடுமெனின்
 பழதில் சிவத்திற் றேன்றியிடம் பன்மை யுலகை நோக்கியிடன்
 பழதில் சிவமே யாய்த்தோன்றும் பன்மை யுலகு மதுவாய்ப்போம்.

தோன்றி விளங்கும் பொருளெல்லாந் வதால்வே தாந்த விசாரணையில்
 ஊன்றி நோக்கி யனுதினமும் யூக மதனிற் பரிசயித்தால்
 தோன்றி விளங்கு மறிவொன்றே சொன்மாத் திரமாய் விடுமுகம
 ஊன்றி நோக்கா தவர்கட்கே யுளது போலத் தோன்றியிடம்.

ாக மாகி நின்மலமா யிருக்கு நமக்கிப் பந்தமெனும்
 மோகம் வந்த தேதென்று முன்பின் பாரா திப்பந்தம்
 பேரக வந்தபே தெனராடிப் பொருந்தும் வேத விசாரணையால்
 யூக மதனிற் சிதைக்கினது னுள்ள வியல்பு பின்னோன்றும்.

ஊனும் பேரக மெமதென்றே யுன்னல் விசார மிலாமையினால்
 நிர னவைக ளிவைகளென நிலைபேரல் விளங்கி யிடுமிந்த
 நானு விதமாஞ் சகமுழுது நாமே யன்றி வேறில்லை
 தானாய் நோக்கிற் றானுஞ் சகமாய் நோக்கிற் சகமாகும்.

மாயை பெறுமில் வுரைக்கருத்த மதிக்கின் யாதொன் றிலாததுவே
 மாயை பெனவிப் படியிருக்க மதிப்ப ரதனை யிருவகையாய்
 மாயை மெப்பென் னுரைத்திடுவர் மயக்கப் பட்டுத் தனைமறந்தோர்
 மாயை பொப்பென் னுரைத்திடுவர் மயக்க நீங்கித் தனைபறிந்தோர்.

4. அநிகாரி :—மலம், விகேஷம், ஆவரணமென்னு மூன்றுதோட்டங்
 கில் ஆவரணத்தாடமாத்திர முள்ளவையுஞ் சாதனசதுட்டயசுகிதனாகியும் புத்தி
 சாமர்த்திய புத்திமானாயிருப்பவன்; இவன் சாத்திரவிசாரமூலமாக வாத்மனா
 னந்திக்கு மாத்திரானமூலமாக மோகத்திற்கும் அநிகாரியாவதா லதிகாரியாம்.

1. அம்மலதோடமாவது:—தான் பூர்வசன்மங்களிற் செய்த நிஷித்தகன்ம பலமாகச் சித்தத்திற் பொருந்தியுள்ள பாவ சமஸ்காரமாகிய அசுபவாசனைகளாம்.

அம்மலதோடம் வேதயுக்தமான கன்மகாண்டங்களிற்கூறிய நிஷிகாமகன்மம், சகலசுகங்களிடத்தினும் வைக்கப்பட்டதைய, ஈசுரநாம உச்சாரணமாகிய சாதனம் என னிவிருத்தியாகுமெனவறிக.

2. அக்ஷிபதோடமாவது:— சித்தவிருத்தி சிவானுதிகளிலேனுமாற் றசொருபத்திலேனு நிலைபெறாமலந்நியவிடயங்களைப்பற்றி நானாவிதமாய்ச்சலித் தல்.

அக்ஷிபதம் வேதயுக்தமான உபாசனாண்டத்திற்கூறிய ஈசுவரத்தியா னம், குருத்தியான, மஜுபாமந்திரம், மகாவாக்கியம், பிரணவம், ஈசுவரநாமோச்சார ணமாகிய சாதனங்களா னிவிருத்தியாகும். அஜுபாமந்திரம் வாக்கினுற்செபிக்கப் படாமற் சுவாசம் வெளிப்படும்போது லோஎன்னு மொலியோடு முட்செல்லும் போது லு என்னு மொலியோடு தானேயுதயமாகிக்கொண்டிருப்பது மகாவாக்கியப்பொருளையுடையதுங் குருமுன்னிலையிற் றெளிந்துகோடற் பாலதுமாகும். இக்களைச்சோபாதிக அஜுபாகாயத்திரி யெனவுங்கூறுவர்.

3. ஜுவாஸ்தோடமாவது:—உருவவிஷயங்களையந்தகாரமுஞ் சூரியனை மெகமுஞ் சலத்தைப்பாசிய மறைத்திருப்பதுபோலச் சுயம்பிரகாசமாகிய ஆத் மாவை யறியக்கூடாதவண்ண மறைத்திருப்பது.

அவ்வாவாணம், அந்தகாரஞ் சூரியோதயத்தால் நிவிருத்தியாவதுபோல, ஞானோதயத்தா னிவிருத்தியாகும்.

1. நித்தியநித்திய சந்ததுவிவேகமெனல்:—ஆன்மாவே நித்தியமெ னவு மவ்வான்மாவ லறியப்பட்ட தேகமுதலிய விடயமனைத்து மறித்தியமென வும் பறித்தறிதல்.

2. இகழந்திராநித்த பலபேசக விராகமெனல்:—இம்மைக்கண்ணு மறுமைக்கண்ணு மெய்தற்பாலவானின்றன்ன விடயபோகமனைத்துங் கணத்தி னில்லாதழியுமென்று மவைதுன்பங்கட்கியைவனவென்றுங்கண்டு மனம்பற்றற விடுதலெனப்படுவதாகும்.

3. சமாதிசடக சம்பந்தியாவது:—சமை, தமை, திதீக்கை, உபாதி, ஸரத்தை, சமாதியென்பனவாம்.

(1) அவற்றுள்சமையெனல்:—மனமாதிய வக்காணங்களை யடக்குதலும் (2) தமையெனல்:—இருவகையித்திரியங்களையும் விடயப்பராக்கிற் செல்லாத டக்குதலும். (3) திதீக்கையெனல்:—காமக்குரோதாதிகளை மேவெழுவொட்டாது, தனியச்செய்தலும். (4) உபாதியெனல்:—சரியை, கிரியை, யோகங்களுக்கி யைந்த சகலசேஷனைகளையுஞ் சுமையாகவே கண்டவிடுதலும். (5) ஸரத்தை யெனல்:—சருதியையுங் குருவையு முன்னமைமொழித்துணிவினால் மெய்யாக ன்ப்புதலும். (6) சமாதியெனல்:—குருவுபதேசத்தை மனதிலையத்திரிபதக் கோடலுமாம்.

4. முழுச்சத்துவம்யாதேனில்:—சிவதினவுபவாசத்தாற் பசியதிசரித்த வன் ஸ்திரீயையும் நடனகீதமாதிகளையும் விரும்பாம லன்னத்தைமாதிரமும், சிரோமத்தில் கெருப்புப்பற்றப்பெற்றவன் செற்றையும் பணித்துளியையும்வீரும் பாம லிநங்குதுறையி லமிழுத்தத்தக்க தடாகசலத்தைமாதிரமும் விரும்புவதுமாய் தாபத்திரயதுக்கங்களை நிவிருத்திக்கும்பொருட் டரித்தியமாகிய சாலோகாதி பதமோக்ஷங்களைத் தாதத்தக்க கன்மம், பத்தி, யுபாசனையாதிகளை விரும்பாமல் நித்தியமாகிய ஐக்கியமோக்ஷத்தைமாதிரமதிதிவிரமாக விரும்புதலாம். ஆதலினிற் தான்குசாதனமு முடையவனே யதிகாரியெனப்படும்.

இனிமாணக்கன் தனதாசிரியருட் கன்புசெய்யுநிலைமை ஆத்தம், அங்கம், தானம், சற்பாவமெனநான்காம். அவற்றுள் ஆத்தமெனல்; ஆசிரியனுக்கவரிட்டப் படிசெய்யும் கித்தியங்கனாம், அங்கமெனல்; மேலாயகுருபானது பாதிசுருஷைச்செய்தலாம், தானமெனல்; மிக்கவருளையுடைய குருபானுக்குரித்தாயுள்ள வீடுசிலம் முதலியவற்றை விக்கினம்வாராதுகாத்தலாம், சற்பாவமெனல்; உண்மையாகக்கண்ட சிவவடிவமென்று நம்புதலாம்.

எவருமதிக்கத்தக்க கருமகாண்டம், பத்திகாண்டம், மேலாயஞானகாண்டமெனக்கூறு மிம்முவகையா லதிகாரிகளும் மூவகையாவர். இவரன்றி வேறதிகாரிகளுமுன்.

உடம்பையு மதுகாணமாகவருந் குடும்பத்தையும் யானெனதென்னு மயக்கமுள்ளோன் கருமகாண்டியெனப்படும்; தனதுசற்கருமங்காணமாக வியற்றப்படுங் கிரியைகளைத்துந் தனதெனக்கொள்ளாது ஸ்திராமாகின்று ஈசராற்பணஞ்செய்பவனே பத்திகாண்டியெனப்படும்; தனதுதிரிகாணங்களாலு மியற்றப்படுங் கருமவினத்தினுக்கு முடன்படாம லவற்றிற்சுச்சாட்சி தானென்றிருப்பவனே யறிபாமைகடந்த நல்லஞானகாண்டியெனப்படும். இன்னும் வேறுமுன் கொன்ற கருமி, முழுச்சு, அப்பியாசி, அனுபவி, ஆருடனென்னுமைவருள், மூடத் தோடி தன்சாதிக்குரிய காமானுஷ்டானத்தையே விபாதுபற்றி யினிரவருந்நுறு பிறப்பினுள் சேவன்முத்தளைத் தக்கவனே ஒள்ளியகருமி யெனப்படுவான்; இந் தப்பெரிதாகியவர்களுஞ் சத்தியமெனக்கருதி யியற்றும் புறக்கருமங்களுக்கு மாறாய ஞானவிசாரஞ்செய்யுஞ் சிந்தையுடையவனுய் இனிமூன்றுஜனனத்திற் சேவன் முத்தளைத்தக்கவனே மதித்தற்கரிய முழுச்சுஎனப்படுவான்; உலகங்கனவெனக்கண்டு தனதுள்ளம் ஆத்மானுஷ்டானத்திற்பொருத்தி, யினிரவருமிரணி ஜன்மத்திற் சேவன்முத்தளைத் தக்கவனே யப்பியாசியெனப்படுவான்; தனதுவீட்டைப்பற்றியும், உலகத்தைப்பற்றியு மியற்றும்விவகாருஞ் சற்றுந்தனது கினைவிற் றுக்காது சுயம்பிரகாசகாட்ட மேலிடத்தக்க விவேகத்தையடைத்து, ஒப்பிறப்பிற் றானே சேவன்முத்தளைத்தக்கவ னனுபவியெனப்படுவான்; உலகிருப்புச் சற்றுந் தோன்றாது தன்பால்விளங்கும் மெய்ஞ்ஞானத்தா ளுண்மைமுத்தளை விளங்குபவன்பாவனே, அவனே யாருடனெனப்படுவான்.

இவரன்றியும் விவேகத்தினாலேனும், வித்தியாலேனும், நிதம்பகதியாலேனும் ஐக்கியமுத்தியைப்பெறு மூவதிகாரிகளுள் அவருள் சோகளைனயப்பெறக்க

தமென்னு மிப்பூன்றுமுகத்தா லையந்திரிபுரச் சுருதியுத்தி தெளிந்தவிடத் தாசிரி யன் தருட்கண்படத் தனதெதார்த்தம் விளங்கலை விவேத்தாலெனவும் ; விரத்தி மேலுற்றுழி யாசிரியனுபதேசித்த அக்கணத்திற் றனதெதார்த்தம் விளங்கலை மீர்த்தாலெனவும் ; யாதோர்முன்னிலை குருவன்றி யறிவுக்கறிவா விளங்கலைத் தெய்வத்தாலெனவுமாம்.

மாணக்கன் அதிகாரபேதத்தா லாசிரியரும் போதகன், வேதகன், நிகிதன், காமியன், சூசகன், வாசகன், காரகன், விகிதனென் றெண்வகையினாரும். அவருண் முதலான மகாவாக்கியத்திலுள்ள சிறந்தஅர்த்தங்களை யையந்திரிபுரது கூறுபவன், போதகாசிரியனும் ; தத்துவங்க ளினைத்தையுங்களைந்து உண்மை ஞானத்தை விளக்கிவிப்பவன், வேதகாசிரியனும் ; வசியமுதலிய அஷ்டகருமங் களா விம்மைக்கியைந்த இன்பமு மறுமைக்கியைந்த துன்பமுகொடுப்பவன், நிகிதாசிரியனும் ; காமியார்த்தத்துக்கியைந்த அநநெரியை யதினின்றஞ்சுற்றும் உழுவூறுதுநிற்கப் போதித்து, இம்மைமறுமை யிரண்டிடத்துஞ் சுகபோகங் குறைபாதருள்பவன், காமிகாசிரியனும் ; தனது விவேகத்தினற் சமைதமைமுதலிய சட்குணங்கலையு மொருங்கேவாச்செய்பவன், சூசகாசிரியனும் ; கருத்துப்பொருள் காட்சிப்பொருளான் னுள்ள விடயமனைத்தும் அகிஷ்டானமன்றதலால் மத் தையெயனக்காட்டி, ஆரோபமென்றஞ்ச் சற்றுமுடன்பாத ஆன்மசைதன்யத் தில் நேரே பிரியம்விளையச்செய்வான், வாசகாசிரியனும் ; இசையுமாறு சிவேசுவா ளுக்கியஞானத்தை யிணையதெனவிளக்குவிப்போன் காரகாசிரியனும் ; குற்றமற்றதாய மென்றுநிலைபெறுடையதாயுமிருக்கின்ற முத்தியையருள த்தக்கவன், விகிதாசிரியனும்.

வசியாதி : வசியம், மோகனம், தம்பனம், ஆகருஷ்ணம், உச்சாடனம், வித் துவேஷ்ணம், பேதனம், மாணமெனவட்டாம். அவற்றுள்ளாஜுவசிடம், ஜனவ சியம், ஸ்திரீவசியமுதலியவற்றை வசியமெனவும் ; சுழுத்தி, விடம், மூர்ச்சைநூ தவியமாயங்களைச்செய்தல் மோகனமெனவும் ; அக்கினிஸ்தம்பம், ஜலஸ்தம்பம், சிம்மஸ்தம்பம், இந்திரியஸ்தம்பம், கட்கஸ்தம்பம், கதிஸ்தம்பம், ரூபஸ்தம்பம் முதலியவைகளைச்செய்வது ஸ்தம்பனமெனவும் ; வஸ்திராபாண வாகன வனிதாதி வஸ்துக்களை நிகஸ்தானத்தி லிருந்து வரச்செய்வது ஆகருஷ்ணமெனவும் ; பூர்வ சகாசரித நிரசனுத்தமஞ்செய்த லுச்சாடனமெனவும், பிராணசிகேகேங்க அன்னி யோன்னிப விரோதகாணஞ்செய்தல் வித்துவேஷ்ணமெனவும் ; பாதுகாசித்தி, யஞ்சனாசித்தி, குளிகாசித்தி, மூலிகாசித்தி, ரஸவாதமுதலிய சித்திகளைச்செய்தல் பேதனமெனவும் ; அபிசார கண்மஜனித வியாதிபாதிக்களி லிருந்தகால மிருந்து மிருத்துவரச்செய்வது மாணமெனவுங்கொள்க.

முன்னாக்கறிய சீடர்களுக்கு னதிதிவாஸகியவொருவன் தாபத்திரயாக்கினி யேவிட்டா லீடனுத்திரயத்தைக்கடந்து ; எல்லாரிடத்தும் வழங்கப்படு நானென் னபுன்யாவன் இன்னுண்கிப்பவம் வந்தவாறெவ்வனம்? யாதுகாணத்தாங்கிப் பது ; என்றாராச்சியுடையோனாய்த் தனதுகையிற் தூயமலாக்கொண்டென் னு சற்று விளையவெனச்சண்டடைந்து அவாதுசன்னிதியிற் பணிந்தெழுத்து

அன்பாற்றன துபயகங்களைபுஞ் சிபெ ற்ருவித்துவின்று நாவாரத்துதித்து அந்
 னேவடிவா நின்னுள்ளருளுவே ! எனதுபாசநாச மெங்கனெய்துமென இரந்த
 கேட்டல் மாணக்கனது நெறியாந்நின்றள்ள வுபசன்னத்துவ மெனப்படும்.

அங்கனம் வினாவியமானுக்கனது பஞ்சுவமுணர்ந் தருளானேக்கி ியாதெ
 ன்றிற்றும்ஞ்சாதே ; யாம்விளக்குவதைக் கடைப்பிடிதியென்று தனதபயாஸ்த
 ததை யவனதுசிரசில்வைத்துச் சுருதியினாலும், யுத்தியினாலும் அவனுக்கனத்த
 ஐன்மமாயின்னள்ள அநாதம்புத்தியை யொருங்கேயொழித்து, தாதான்மியவாக்கி
 யத்தின வினையதென் ரெட்டியறிதற்கரிய தத்துவக்குழாங்களுள் யாதொன்று
 ியல்லை, பிரஹ்மசொருபமேயென் நெதார்த்தநிலையை விளங்கவுணர்த்த வாகி
 ியனதுபதேச மெனப்படுவதாம்.

அவ்வுபதேசமும் உத்தேசம், இலக்கணம், சோதனையெனமுன்றுவகையாம்
 ஆசிரியர் பிரமென லுத்தேசமெனவும் ; அதற்குரிய நிலைகளைச்சொல்ல விலக்
 கணமெனவும் ; அப்பிரமமீயெனவிளக்கி யவ்விலக்கணங்களைபு மொக்கக்காட்டல்
 பரிட்சையெனவுங்கொள்க.

அங்கனமாய பரம்பவபாருளை யுணர்த்தடைதற்குப் பிரமாணங்கள் : பிரத்தி
 யட்சம், அனுமானம், வேதம், உவமானம், அருத்தாபத்தி, அபாவம், சம்பவம்,
 ஐதிகமெனஎனவகைப்படும். இதினமுன்றருஞ்சுத்திரவுரையில் விளக்குதும்.

திருமந்திரம்—ஏழாத்தந்திரம் உளவது சற்குருநெறி.

தாடந் தனிக் குந் தலைவனே சற்குரு
 தாடந்து கண்ணை யறியத் தாவல்லோன்
 ரூடந்து தத்துவா தீதத்துச் சார்சீவன்
 ரூடந்து பாசந் தனிக் கு மவன்சத்தே.

(இ-ள்.) திருவடிதீட்சைபண்ணி ஞானோபதேசஞ்செய்யுந்தலைவனே
 சற்குருநாதன், சாதனமாகிய திருவுகோலத்தந்து தன்னைத்தானறியும்படிசெய்த
 ஆசிரியனது திருவடிகட் கடிமையாகித், தத்துவாதீதமாகிய துறியத்திற்பொருத்
 தியசீவனைச் சிவத்துக்குணவாக்கிப் பஞ்சமலங்களைபுந் கெடுக்கவல்லவனே சீவ
 ன்முத்தனாவான்.

பாசத்தை நீக்கிப் பாடுநெறி தன்னையு
 நேசத்து நாடி மலமற நீக்குவோ
 ராசற்ற சற்குரு வாவோ ரறிவற்றுப்
 பூசற் கிரங்குவோர் போதக் குருவன்றே.

(இ-ள்.) திருவகைப் பற்றுக்களையுமொழித்து, சிவத்தோடு சேனதறிவை
 பேசுமாயும்படி திருபாஸோக்கம்வைத்துப் பஞ்சமலங்களைபுமொருங்கே காசஞ்செ
 ய்வாதக்கவோ குற்றமற்றசற்குருநாத னெனப்படுவோர், ஞானஞ்சிறிது யில்லாத
 ல்களாய் வலிறுவனர்த்தற்குத் தன்னைப்பிற ருருளுடையாரென பெச்சுதற்பொ
 ருட்டு மானந்தபாஷ்பம்போ லழுதுகாட்டிவோர் ஞானசிரியரல்லவாகும். (எ-று.)

குருவென் பவனை வேதாக மங்குறும்
பாவின் னாகிச் சுவயோகம பாவித்
தொருசிறதை யின்றி யுயர்நாச நீக்கி
வருநல் குரவன்பால் வைக்கலு மாமே.

(இ-ய.) ஆருடனல்ல தனுபவியென்று ஞானசிரியனே வேதாகமம்
பவன் பாருண் மையந்திரிபதவுணர்த்தும் (அவ்வனமின்றேனும்) பிரமானந்தச
த்தை உடையோனாகியும் யாதோர்விகற்பசிற்தையுயின்றிச் சுவயோகத்திற்சந்த
தற் சிச்சுடையோனாகியும் மேலுமேலுமுயர்வதான பஞ்சமலங்கோயுங் கெடு
தற்குந் தப்பிபாசஞானிகளிடத்து மன்புவைத்துக் கேட்டலுமாம். (ஏ-று.)

அசுத்தொடு சத்து மசுத்தத்து நீங்க
விசைத்திடு பாசப்பற் றீங்கறு மாறே
யசைத்திரு மாயை யணுத்தானு மாங்கே
யிசைத்தானு மொன்றறி விப்போ னிறையே.

(இ-ய.) அகம்புறமெனச்சொல்லப்பட்ட இருவகைப்பற்றுக்களு யிங்
கொழிந்துபோம்படி, சுத்தமசுத்தமாகிய இருமாயையு மணுத்தண்ணயுமில்லாமற்
செய்து, அதுபோல; அறிவு, அறியாமை, அறிவறியாமைபுகிய சுவதவத்
தையு மொழிந்துபோம்படிசொல்லி, ஒப்பற்ற கைசைதன்னிடவைக்கியத்தைத்
தீர்த்திப்போனே குருவாகியசிவமாம். (ஏ-று.)

ஏறு நெறிபே மலத்தை யெரித்தலா
லீறி லுரையா விருளை யறுத்தலான்
மாறிற் பசுபாசம் வாட்டலால் வீடுக
கூறு காணே குருவா மியம்பிலே.

(இ-ய.) ஐயங்கிரிபற்றதன துபதேசமொழியால், அகச்சமாதியின்கண்
கன்மமலத்தை நீறுபடுத்தலாலும், புறச்சமாதியின்கண் மாயையிருளை வேறுறுத்த
லாலும், வேறெந்த வேதுக்களானுங்கொடாத மூலாஞ்ஞானத்தை ஸ்திரஞ்ஞானத்தா
னாகிக்கச்செய்தலாலும், பந்தமோகங் கற்பிதமாகும்படிசொல்லி யுணர்த்துவிற்கு
மேலோனே சந்தருகாதஞ்ஞ சொல்லியிடத்து. (ஏ-று.)

மேற்படி தந்திரம் உகுவது அசற்குருநெறி.

உணர்வொன் றிலாமுட னுண்மையோ ராதோன்
கணுவின்றி வேதா கமநெறி காணன்
பணிவொன் றிலாதோன் பாரிந்தை செய்வோன்
அணுவின் குணத்தோ னசற்குரு வாமே.

(இ-ய.) அறிவு சிறிதுயில்வாத சடனும், முதற்காரண காரியமுகத்தாற்
பதிபசுபாசங்களி னுண்மையை யறியாதவனும், துவிதமின்றி வேதாகமங்கள்
கூறுமார்க்கத்தைத் தெரியாதவனும், ஞானிகளிடத்தில் வணக்கஞ்சிறிது மில்லா
திருப்பவனாக், தெய்வசிற்தை செய்பவனும், மந்துங்கொலைமுதலிய இழிகுணங்
களையுடையவனும், மனசிரியனாகும். (ஏ-று.)

பொதுப்பாயிரம்.

ஆமா றறியாதோன் முட னதிமுடன்
காமாதி கீங்காக் கலதி கலதிகட்
காமா றசத்தறி விப்போ னறிவினான்
கோமா னலனசத் தாகுந் குாவனே.

(இ-ள்.) சிவபெருங்கணவின்மையின் வேதாகமங்க ளவாட்பக்குவ நி
க்குத்தக்கவாறு கூறுவதையறியாதவ னறிவீனன், மிக்கவறிவிலான், காமாதிபு
பகையையும் விட்டுக்காத மூதேவிப் பைபல்களுக்குத் தக்கபடி பாசத்துக்குட்
பட்டானத்தைப் பதினானமெனப் போதிப்போ, னுண்மைஞானமில்லாதவன்
ஆசிரியனல்லன், தீமையேசெறிந்துள்ள வஞ்சிரியனேயாகும். (ஏ-று.)

குருடர்க்குக் கோல்காட்டிச் செல்லுந் குருடர்
முரணும் பழங்குழி வீழ்வர்கண் முன்பின்
குருடரும் வீழ்வர்கண் முன்பின் னறவே
குருடரும் வீழ்வார் குருடரோ டாகியே.

(இ-ள்.) அத்தனாக்குக் கோல்கொடுத்து வழிகாட்டிப்போகும்அந்தனுபக்
கோலப்பிடித்துச்சென்ற ஆதனுமாகியவருவரும் வாயிடிந்தபாழங்கிணற்றில்
முன்னுப்பின்னு முறையாகவிழுவர்கள், பக்கத்தினின்றவர்களொருவருந் கூட
விழமாட்டார்கள். (அவ்வனமின்றி) அஞ்சிரியக்குருடனு மபக்குவப் பொட்டை
யனுமாகிட விருவரும், முன்பின்னென்னு முறையிறழ்ந்து நாக்கமாகியகுழியில்
வீழ்வார்கள் அவர்களைப்பாத்து மற்றைய வபக்குவர்களு மவ்வாதேவிமுவார்கள்.
(ஏ-று.)

மனத்தி லெழுந்ததோர் மாயக்கண் ணா
நினைப்பி னதனி னிழிலையுங் காணா
வினைப்பயன் போக விளக்கியுங் கொள்ளார்
புறக்கடை பிச்சித்துப் போகின்ற வாறே.

(இ-ள்.) மனத்தின்கண்ணுண்டாகிய சொப்பனமு மாடிநிழிலையும்போன்று,
சாக்கிரினைப்பி லறிவாகியதனது சாயையாகிய விவர்த்தத்துவக் குழாங்களை
ன்னு மாயையையு மறியமாட்டார்கள். பாவிச ளற்பர்களது வாயிநேறுஞ்சென்
றிரப்பதுபோன் தகாசிரியனாயே யடைவார்கள். இஃதென்னே! (ஏ-று.)

மன்னு மலமைந்து மாற்றும் வகையேராரன்
றுன்னிய காமாதி தேயுந் தொழினீங்கான்
பின்னிய பொப்பன் பிறப்பிறப் பஞ்சாதான்
அன்னிய னுவ னசற்சீட னுமே.

(இ-ள்.) அனாதிகற்பிதமாகப்பொருந்திய பஞ்சமலங்களையு மொழிக்குஞ
றியை யாராய்ந்தறியாதவனாயும், கெருங்கியகாமமுதலிய தீயவிஷயங்களின்முற்
குந் தொழிவினின்றுக்காதவனாயும், மித்திரபேதப்பொய்யனுபச் சன்னமானத்
திந் கஞ்சாதவனுயிருப்போன் முத்திக்குவேருவன் சற்சீடனுமாகான். (ஏ-று.)

தொழிலறி வாரார் சுருதிகண் ணாகப்
பழதறி யாத பரம குருவை
வழியறி வாரநல் வழிபறி வார
ரழிவறி வாரம்ற்றை யல்லா தவரே.

(இ-ள்.) அப்பாங்கயோகத்தி னெறிவந்தவறிவுளோர் ஞானசாத்திரத்தின்
என்பத்தி, சிரத்தையுடையோராய், இயல்பாகவே தம்மாட்டுக்குற்றமில்லாத பா
சிரியரைவழிபட்டதன்பொருளை யாராய்ந்து தெளிவார்கள், அதனாற் பேரின்ப
மத்தினைப் பெறுவார்கள். ஏனையோ ரநாசிரியனா னாகமார்க்கத்தையே யறிவார்
என். (எ-று.)

ஆசிரியனையடைந்து விண்ணப்பித்தல்

பதைத்தொழிந் தேன்பர மாவுண்ணை நாடி
யதைத்தொழிந் தேனினி யாருடன் கூடேன்
சிதைத்தடி யேன்வினை சிந்தனை தீர
வுதைத்துடை யாயுகந் தாண்டரு ளாயே.

(இ-ள்.) எனதுபரமசிரியரே தாபத்திரயாக்கினியால் வதைபுண்டு அத
நுடைணத்திரயத்தை விட்பொழிந்து தேவரைத் தேடியிலந்துகண்டதினாற்
சுலதுயங்கந் நீங்கினென்; அடியேனினித் தாய்தந்தையையுஞ் சதமென
வண்ணிச் சேரமாட்டே னடியேனதிருவிரைகளை யு நாசஞ்செய்து எனதுமனே
சங்கற்பமு நாசமாம்படி திருவடியாற்றீண்டு ஆண்டவனே பெண்ணெவருங் யடி
மைகளென்னவேண்டும். (எ-று.)

உபதேசம்பெறுமுறைமை.

சோதி விசாகந் தொடர்ந்திரு தேணன்டு
வோதிய நாளே யுணர்வது தானென்று
நீதியு னீர்மை நினைந்தவர்க் கல்லது
வாதியு மேது மறியகி லானே.

(இ-ள்.) சுவாதிகட்சத்திரம், பெருமைபொருந்தியவிருச்சி, கடவுள்கி
ளங்கள்; திங்கள், புதன், வியாழன், வெள்ளியாகிய சுபவாங்களிலும்; ஞான
சிரியனது உபதேசமொழியால் அறிவுவடிவமே தானென்றுணர்ந்து; பின்றன்
தலைவனாகிய பிரமத்தினது நிலையையறியுதியி லுணர்ந்தவர்க்கல்லது, கையவள்க்
கவலையேதுக்களினு மறியப்படமாட்டாது. (எ-று.)

சீராரு ஞானத்தி னிச்சை செலச்செல்ல
வாராத காதற் குருபரன் பாலாகச்
சாராத சாதன நான்குந்தன் பாஅற்றே
ஞாயு ஞானத்த னுமடி வைக்கவே.

(இ-ள்.) சிறப்புப்பொருந்திய ஞானத்திலாகையானது பற்றப்பற்ற சிறை
ந்தஅன்பானது சற்குருநாதனிடத்திலும், அபக்குவர்க்குப் பொருந்தாத வீத்தியா
வீத்தியவஸ்துவிவேகமுதலிய என்னு சாதனங்களைத் தன்னிடத்திற் பொருத்தி
னென் ஞானவாராய்ச்சிக்குரியவனா மதனாற்றிருவடிஞானத்தி லவனைவைக்கத்தக்
து. (எ-று.)

உபதேசஞ்செய்யுமுறை.

உணர்ந்து மதிபக் குவர்க்குநீ யுணர்ந்தி
 யிணக்கி, பாபாத் தெல்லிய விட்டுக்
 குணக்கொடு தெற்குத் தாபச் சிவங்கொண்டு
 யுணர்ந்துயின் னுவுடை யான்றன்ன பன்னிய.

(இ-ள்.) உணர்ச்சுக்க. அக்திவரபக்துவர்க்கே துறம்பாநுளத்தொர்
 வித்துச், சகவக்டெலவ்கள் பற்றுதவிட்திறலா உதரம், கிழக்குத், தெற்கு, உ-
 க்கு, மேற்குமுகக்களி வொன்றிலிருந்துகொண்டு சிவம்பருமானபரோட்சயாக
 கிணர்த்துந் துபக்தசம்புரிபுக்கள். (௭-௩.)

இறையடி தாழ்ந்தை வணக்கமு மெய்திக்
 குறையது கூறிக் குணங்கொண்டு போற்றச்
 சிறையுட னீயறக் காட்டிச் சிவத்தோ
 டறிவுக் கறிவிப்போன் சன்மார்க்கி யாமே.

(இ-ள்.) சற்குருநாதனது திருவடியில்வீழ்ந்து ஐந்துவகைவணக்கமும்;
 செப்து தனது குறையாட்டைச் சொல்லிப் பின்னாவது பெருமைகளைப் புகழ்ந்து
 துதிக்கப் பஞ்சகோசங்களை யு நீயல்லவென நியதிபண்ணிக்காட்டிச் சீடனதற்-
 க்குச் சிவத்தோடபேதக் தெரிவிப்போன் சன்மார்க்ககுருவாகுட். (௭-௩.)

வேட்கை விடுநெறி வேதார்த மாதலால்
 வாழ்க்கைப் புலன்வழி மாற்றிச்சிக் தார்த்தத்து
 வேட்கை விடுமிக்க வேதார்த்து பாதமே
 காழ்க்குந் தலையினை சற்சீட னாமே

(இ-ள்.) திருவடைப்பற்றுக்களையு மொருங்கிலிட்டொழியுமார்க்கம் வேதா-
 ர்த்தமாதலால், அப்பற்றுக்களைவிட்டொழிந்து, விட்டபொருளினமேற் புலன்வழிச்
 செல்லு மனத்தைத்தடுத்தி, அசுத்தசைவம், மார்க்ககைசவசித்தார்த்தங்களில் விருப்-
 பத்தைவிட்டுவிட்டு, சிவோஷ்டமாய சுத்தசைவம், கடுஞ்சுத்தசைவசித்தார்த்திய
 மாகிய வேதார்த்தியின்பாதத்தில் கமஸ்கரித்து அடிமையாகத்தக்கவனை சற்சீடரு-
 குட். (௭-௩.)

சற்குணம் வாய்மை தயாவிவே கந்தன்மை
 சற்குரு பாதமே சாயைபோ னீங்கரமை
 சிற்பர ஞானந் தெளிபத் தெனியோர்த
 லற்புத் தீயதோன்றல் ஆகுஞ்சற் சீடனே.

(இ-ள்.) கல்லசத்துவகுணமும், உண்மைபேசுதலும், சேவகாருண்ணிப-
 மும், நித்தியநித்தியவிவேகமும், பொறுமையும், உடையவனும் சற்குருபாதமே
 புணையப்பற்றி அவதானிழல்போ னீங்காதுகின்ற, பிரமஞானத்தை யாராய்ந்து
 தெளிந் தபரோக்ஷஞானம்பெறுதலு மதன்பின்றடையற்ற வானந்தமுதித்தலு
 மாகுஞ்சற்சீடனே. (௭-௩.)

பொதுப்பாயிரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ மாருபெராமஃ ||

ஸ்ரீ ஸிவஜிநவையா : ||

ஸ்ரீ அகண்டபரிபூரண ஸச்சிதானந்த பிரமமே முமுகூடங்கள் உபயுமாறு லீக்கிய ஞானத்தை அளிக்க, ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகரென்னும் ஸாதனசதுஷ்டய ஸம்பன்னரான சிஷ்யசிகாமணியைமுன்னிட்டு ஷோடசாந்த ஸ்தானமாகிய திருப்பெருந்துறையில் ஸ்ரீ குரு முர்த்தியாய் எழுந்து உபதேசித்த அத்தைவத கிரந்தமாகிய சிவஞான போதமென்னும் உத்தமோத்தம சாஸ்திரத்திற்கு இத்தமிழ் நாட்டார் எனினில் அறியுமாறு தமிழ் வியாக்யானம் செய்யப்படுகிறது.

முதல்குத்திர அவதாரிகை,

* ஏனையோருக்கும் தாம் பிரத்யக்ஷமாய்க் காணுமுலகு தானாக வுண்டானதா? வேறு கர்த்தா வானா? உன்னேல், யாவன்? எப்படி கர்த்தருத்துவம் வித்திக்கும் என்ற பாவம் ஸஹஜமாய் உண்டாகக்கூடியதல்லவா? அந்த ஸ்மிருதிக்கு இவ்வனைத்து ஜகத்துக்கும் ஒரே கர்த்தா. அவன் உபாதானகாரணமும், நிமித்தகாரணமுமாவான் என்று முதல் குத்திரம் பிரதிபாதிக்கிறது.

முதல் குத்திரம்.

ஸ்ரீபாநூபாஸகாஷிகாஜிநாஸகம் காயபுடாபுநாஸகம் ||

கவலிகதபுராலஹுபெருவதஹுஜக்யுலாஸிவ மஹபுரம் ||

(இ-ள்.) ஜகதஃ—உலகத்திற்கு, கதபா—கர்த்தாவானவன், கவலி—இருக்கிறான். காத்—ஏனெனில், ஸ்ரீ பாநூபாஸகாஷிகாஸிவ—ஆன், பெண், அவிபென்னும் (ஆதிசுப்பத்தினிலே) மற்றுமுன்ன, காயபுடாபுநாஸக—காரியம் காணப்படுவதால், ஸு—அந்த ஜகதகாரணன், வநதக—இந்த பிரத்தியட்ச உலகத்தை, வ்யூஜதி—இருஷ்டிக்கிறான். இதிலேயே ரக்ஷணையும் அடக்கம் ஹுநாவ—அழித்தும், என்பதினால் பிரகும் படைக்கிறான் என்பது தெளிவாய்.

விளங்குகிறது. (ஆனதால்) படைக்குங் கர்த்தா பொருவனை, படைக்கப்பட்ட வுலகம் படைபடை படைக்கப்பெற்றன. படைப் போனான ஏகன் எக்கருவியைக்கொண்டு படைத்தானெனினிலோ, தனது சதம்சத்தில் உலக ஸாமக்கிரியையாயும், தனது சிதம்சத்தினால் படைப்போனாயும் ஆகிக்கொண்டான். உலகின்கண் படைக்குங் வஸ்து வேறு, படைப்போன் வேறு என்பதைத்தான் காண்கிறோம். இரண்டும் ஒன்றுக்கே ஸம்பவிக்குமா? இது அஸித்தமாமெனினிலோ, அற்றன்று. (நாம் கண்ணாகக் காண்கின்றோம்) ஓரோ கர்த்தாதானே உபாதான காரணமாயும், நிமித்தகாரணமாயுமாவதை ஊண்டுகாமி — ஆவது சிலந்திப்பூச்சி, தானே நூலாக ஆகிக்கொண்டும், தனக்கு இருப்பிடத்தைக்கட்டுந் தொழிலாளியாகவும் ஆகிறதை சிதர்சனமாகப் பார்க்கின்றோமாதலால், இவ்விரிப சின்ன ஜந்துவுக்கு இருக்கும் திறமை பரமாத்மாவுக்கு இருக்கலாகாதா? அந்தோ! இஃதென்ன வாச்சரியம். அன்றியும் நியாயமதத்தில் ஆத்மகுணமாகிற ஞானத்திற்கு ஸம்யோகமே உபாதானகாரணமாயும், நிமித்தகாரணமாயும் ஆகும் என்கிறார். ஜடமாகிய ஸம்யோகமே இருவகைக் காரணமும் ஆகுமேயானால் சுத்த சைதன்யமான பரமாத்மாவுக்கு இச்சக்தி வாய்க்காதா? அன்றியும், சுருதியில் உபாதிஷ்டாமி ஜாபெபபு—இந்த பூதங்களாக ஆவேன் என்று இச்சித்தான் என்பதினால் உலகுக்கு உபாதான காரணம் பரமனே என்றுநன்கு வித்தித்தது. சுஷ்ராசு—இப்படிப் படைத்தவரித்தழிக்கும் காரணத்தினால், ப்ரஹ்ம—ஸர்வ வியாபகஞான பரமன், ஹ்ரு—ஹ்ரன் என்னும் ஈசுவரத்தன்மையை வறிக்கிறான், எ-று. ஆதலால், பிரம்மசைதன்யமே மாயரப்பிரதிபிம்ப ஈசுவரத்தன்மையை படைத்து உலகுக்கு உபாதான காரணமாகவும், நிமித்த காரணமாக வுமாதென இச்சூத்திரம் விளம்பிற்று.

அவதாரிகை.

ஹ்ரனெனச் சொல்லப்படும் கற்பித ஈசுவரத் தன்மையைபடைந்த பரமன் தனது கற்பனைக்கிடமான மான்பயைத் தன்வசமாய்க் கொண்டு ஜீவர்களுடைய கருமபரிபாகத்திற்கேற்ப வாஸ்தவரூபேதமாயும் கற்பனரூபேதமாயுமுள்ள சிருஷ்டியைச் செய்தானென இந்த விரண்டாம் சூத்திரம் விளக்குகின்றது.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

சுந்ஞஸுந்ஞஸுவிதொஹ்ஞ் சுதபாகுபாநஸாரகம் |

கரொகிஸஸ்யகிம் வஸஸாரஜைபாஸவெதயா |

(இ-ள்.) ஸுவிதொஹ்ஞ்—வியாப்திருனத்தினாலே, யத்யுயவ்ஸுதா
 ஹ்ஞ் உதி—எங்கு கார்யருபமான புகையுளதோ, அங்கு காரணருப
 மான அக்கினியுளதென்பதுபோல், கார்யமாய பிரபஞ்சத்திற்கு காரணனான
 சேதனன் உளன் என்னும் வியாப்தியினாலே, சுந்ஞஸு—
 அதிஷ்டானமான தன்னிற்காணும் ஆரோபித ஜகத்திற்குலேறுகாத
 சுதபா—கர்த்தாவான பரமன், சுந்ஞஸு—வேறாய் இருப்பவன்
 போல் தோன்றிக்கொண்டு, ஸுவிதெதயா—அபின்னமான, சூஜைபா
 —சக்தியினாலே, வஸஸாரா—ஜீவர்களுக்கு, சுதபாநஸாரக—
 அவரவர்களுடைய பரிபாககர்மாவையனுசரித்து, ஸஸ்யகிம்—ஜன
 னமாணருபமான சம்ஸாரத்தை, கரொகி—செய்கிறான். ஏ-று.
 ஆனால் சிருஷ்டிக்குமுன் ஜகத்து எப்படியிருந்தது. (ஸுதெவ
 ஸுந்ஞஸு—இந்த ஜகத்து சிருஷ்டிக்குமுன் ஸத்தாக
 வே இருந்தது. ஆவது, அதிஷ்டானமாகவே இருந்தது. ஆரோ
 பிதத்திற்கு அதிஷ்டானத்தைக் காட்டிலும் முக்காலத்திலும் இருப்
 புக்கிடமில்லாததினால், தெதொஹ்ஞ் ஸுவிதெதயா—இரண்டு என்
 பதில்லின்றே பயமுண்டாகிறது. ராயாரைத் திரிதெதொஹ்ஞ்—என்
 பதால் இங்க இரண்டும் மாயமாத்மிரம் (கல்பனாமாத்மிரம்) வாஸ்த
 வத்தெல்லில் ஜீவஸு வதொஹ்ஞ் ருஜைபாஸு வஸஸாரக
 —ஜீவக்கன்மைபுமி. கசிர்நின் பாம்பின் ஞானம்போல் அறியத்
 தகுந்தது ஜீவக்கன்மையும் என்றதினால் ஈசுவரத்தன்மையும்
 என்னது விளங்குகின்ற கல்வா? ஆதலால் அதிஷ்டானத்தினால்
 அந்நயனாயுந், ஆரோபிதகதுக் கன்பமாயும் ஆனவென்றே இரண்
 டாந் சூத்திரம் பிரதிபாதித்தது

தேஹ்ஞ்ஞய அந்தக்கானதி வியதிரித்தமான ஆத்மாவுள்
 என்னும், அவ்வாறான அதிஸூக்திமாதலால் அனுபவவேத்ய
 மக்ஷி பாஹ்ஞ் சிருஷ்டிக்குக் காணப்படாதவனாயும், அதனாலேயே

ஒன்றின் விஷயம் ஒன்றறியாததினாலும், ஸ்வப்னத்தில் இந்திரிய ஞானமில்லாததினாலும் ஆத்மாவாகா. ஆனால் இந்திரிய ஞானவிஷயங்களை ஸமுதாயமாயறியும் மனது ஆத்மாவாகலாமேயெனின், ஸுஷுப்தியில் மனம் ஒடுங்கித் தன்ஸ்வரூபமான சங்கற்பாதிகளை இழத்தலால் ஆத்மாவன்று என்பது வித்தம், ஸுஷுப்தியில் வினங்கா அக்ஞானமே ஆத்மாவெனின், ஆத்மா அக்ஞானன்றே. அறிபாமையை ஸ்வரூபமாகவுடைய அக்ஞானம் ஆத்மாவாகுமா? இந்நாட்டிற்கு பிரகாசம் எங்குளது? ஆதலால் முன்றவத்தைக்கும் சேதனனே ஆத்மாவென இச்சூத்திரம் உணர்த்திற்று.

அவதாரிகை.

அவஸ்தாத்ரய ஸாக்ஷியாகிய கூடஸ்தாத்மா அந்தக்காண விசிஷ்ட டத்தவத்தை அடைந்து, அவ்வந்தக்காண தர்மத்தையே அவித்யா மலபந்தத்தால் தனதெனப்பரவித்து ஸ்வதந்திரமான தான் துஷ்ட மந்திரியின் ஸங்கத்தையடைந்த அரசனைப்போல் 'பாதந்திரமடைந்து ஜனனமாணமில்லாததன்னை. அதையுடையது பேரலாக்கிப் வஞ்சாவஸ்தையிலும் உழலுகின்றனென இச்சூத்திரம் விளம்புகிறது.

நான்காம் சூத்திரம்.

— ஸாஹ் கரணாடி கெந்யாவி நெதாஹி ஹிவவஸி |
கவல்யாவ ஹிகல்யஸ்யாந் தவாஹி வடி சூயஃ |

(இன்.) சூத்ரா—அந்தக்காண விசிஷ்ட ஆத்மா ஆவது (பிரமாதா) ஸாஹ் கரணாஹி—அந்தக்காணத்தினின்றும், கெந்யாவி—வேறாயினும், ஹிவவஸி—மந்திரியும் அரசனும்போல, கவல்யா—சேர்ந்தனாய்க்கொண்டும், தவாஹி வடி சூயஃ—ஆணவாதி மலத்தினால் தடுக்கப்பட்ட ஞானகார்யத்தை யுடையவனாகவும், கவல்யாவ ஹிகல்யஸ்யா—ஜாக்ரதாதி நீந்தவஸ்தையிலிருப்பவனாகவும், ஸ்யாஹி—ஆவான். எ-று. ஆத்மா அந்தக்காண பிரதிபிம்பமாய் விசிஷ்ட டத்தன்மையை யடைந்து, அந்தக்காண தர்மமாகிய ஸுகதுக்காதி கரோத் தனதென வாரோபித்துக்கொண்டு நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவனும், ஸ்வதந்திரமுடையவனுமான அரசன் துஷ்டமந்திரியின் சங்கத்தையடைந்து அவன் குணத்தையே தனதாய்க்கொண்டு, அம்மந்

திருநெடுமலை கோயில்களைத் தாறுமாறுபயிச்சின்றவன்போலாதி
ரன். நடவதில்லாததால் ஞானசாரமான ஆத்மா அவித்பார்த்தக்
ரணம் மயக்கத்தினால் ஞானமயானுதி பர்த்தத்தை யடைந்தவன்போல
ஆதிதர் ஆதலால் வந்தது:— ஆத்மாவக்கு பர்த்தமில்லா ஆரோப
திருவேலிப் பர்த்தபாகிடுவென்று இர்த்தச் சூத்திரம் விளக்கிறது.

அவதாரிகை.

விசேடணமா மந்தகாண ஸம்பர்த்தத்தை யடைந்த விசிஷ்டனான
ஜீவன், கூடஸ்தனான அவிஷ்டான சைதன்யத்தினாலேயே இரத்திரிப
வரபிரக விஷயங்கள் யறிக்கிறவென்றும், விசேஷணம்சம் உள்ள
வகையில் உத்தொன்று ஸாக்ஷிதினும் அறிப்பப்பட்டவென்றும்,
ஸாக்ஷிபிர ஸாக்ஷானத்தில் கார்த்தத்தின்முன் இரும்புபேலாச்சேஷ
பக்கிறொன்றும், விசிஷ்டம்ச மாத்திரமாய் விசேஷணமசமில்
லாதபேர்தே தான் கூடஸ்தனும் ஆவானென்றும் இசகூத்திரம் திட
மாய்க் கூறுகின்றது.

ஐந்தாம் சூத்திரம்.

விஷ்ணுக்ஷாணிவ்யாபாரபாநுபலுபந்ஸொவிசம்ஸுதா |
சூகாநிநிபெநுந காநெஹொவசு ஸகம்மபெஸி |

(இன்) விஷ்ணு—கண் முதலான இரத்திரிபவகள், ஸுபாநு—ரூபாதி
விஷயங்கள், வ்யாபார—அர்த்தக்காண விசிஷ்டசேதனனான ப்ரமா
தாவிறுலே, விஷ்ணு—அறிவின்றன. ஸொவி—அர்த்த ஜீவனும்,
ஸுபா—விசேஷம்சத்தேதாதி கூடினதானுகவே, நு—அறிகிறதில்லை
ஸாபாநா—ரம்—சகத்தை, மஃ—கொடுப்பவன் ஆவது, ஸுபரி
பன் தானும்பிரகாசித்துக்கொண்டு உலகத்தையும் பிரகாசப்படுத்துவ
துபோல் தானும்ஸுகல்வரூபமாயி நுந்துகொண்டு உலகக்கதையுபிர
காசப்படுத்துவதுபோல தானும் ஸுகல்வரூபமாயி நுந்துகொண்டு
தன்னைப்படுத்த அர்த்தக்காண இரத்திரிப விஷயங்களை பிரகாசப்படுத்
துவதான கூடஸ்தனான ஸாக்ஷிசேகனத்தினாலே, கந்—கூடண
பம்பட்டு அறிகிறன்—சு—அர்த்த அர்த்தக்காணத்தினாலே, ரி—
ஸாக்ஷி சைதன்யமானது, விஷ்ணுவசு—விசாரிபாவனைபெனில்,
சு—இல்லை (விசாரிபாகமாட்டான்) ஸு—அர்த்தக் கூடஸ்கன்,
சு—அர்த்த அர்த்தக்காண விசிஷ்டனை, காநெஹி—கார்த்தமானது, ஸ

மதுரா—தன்னுடைய சக்தியினால், கயொபாவசு—இரும்பினைச் சேஷ
மக்கச் செய்வதுபோல, சேஷ்டிக்கச் செய்கின்றான். எ-று. ஆதலால்
விசிட்டாம்சமே கூடஸ்தனென்றும், நித்யமுக்தனென்றும், விசே
ஷணம்சமே அநித்தையென்றும் பந்தமென்றும், நாசமுடைத்தென்
றும் இச் சூக்திரம் கூறிற்று.

அவதாரிகை.

இந்த சீவஸாக்ஷிபாகித ஆத்மா காணக்கூடியவனா? காணக்கூடாதவனா? காணும் பொருளானால் ஜடமாகும். காணப்பொருளானால் அஸத்தாகும். எனில், ஆத்மா காணும் ஜகத்தினுமல்ல; காணக்கூறப்படமுமல்ல. ஸத்திதானந்த அதிஷ்டானமே ஆகுமென இச்சூத்திரம் தெரிவிக்கின்றது.

ஆருஞ் சூத்திரம்.

കുറ്റം ചെയ്തവർക്ക് കുറ്റം ചെയ്തവർക്കെതിരെ.

சாண்டேவாஸ்து) திரெகெண்டுக்கு யாரு வொவிடினா வொடாடா:

(இன்.) ஸாஹெப்--பிரம்சைதன்யத்தினுடைய (ஆவது) கூடஸ்த
சைதன்யத்தினுடைய, ரு-டுவா-வாடிவானது, சுடிஸ்யூ-மெஸி--கா
னக் கூடாததானல், சுடிஸ்யூவஃ--முயற்கொம்புமேல் இல்லாததா
கும், டிஸ்யூ-மெஸி--காணப்படுமெனின், ஜிபிசாஹவெசு--அந்
பாணமையுடைய ஜகத்தாகும். கஃபூ-திருமெணை--அந்த திரு
சிபா திருசிபத்துக்குவேறான ஸைசிதானந்தமாகவே, மெடியூதி
--அறிபத்தகுத்ததென, ஸாஹெப்--விவேகிகள், விடிஃ--அறிகுற
கள், எ-று. த்ரிகாலத்திலும் பாதிக்கப்படாததெனவோ, அதுவே
பிரகாசமானது : நித்யமாயும், பிரகாசமாயுமுனதே. அதிகப் பிரி
யத்துக்கு விஷயமானது திரிசிபமான ஜகத்து ஸதம்சமாய்த் தோன்
றினாலும் பிரளயத்தில் நாசமடைதலாலும், உத்பத்திக்குமுன் இல்
லாததினாலும், மத்தியில் மாத்திரம் தோன்றுவதாலும் ஸத்தல்ல,
சித்தல்லவென்பது எல்லோரும் ஸர்வஸாத்ரணமாய் அறிந்ததே
ஒருகாலத்தில் பிரியமுன்னது மற்றொரு காலத்தில் பிரியமில்லா
மற் போவதால் பிரமாந்தமல்ல அதனால் திரிசிபத்திற்கு வேறு
பென்றும், ஸாஷூப்தியில் அனுபவித்த சுகத்தில் ப்ரீதியும், அந்
பாணமையில் அப்ரீதியும் எல்லோர்க்கும் உனதே. ஆதலால், திரிசி

பத்துக்கும், சூன்யமான வறியாமைக்கும் வேறென்றும், ஸச்சிதாநாத லக்ஷணமுடையதென்றும் ஆத்மாவை விளக்கிற்று இச்சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

அபாகாசமான பிரபஞ்சம் முத்திபடையாது, பிரகாசமான ஆத்மா சிதம்புத்தனதால், பந்தமுத்தி பாவர்க்காகுமெனினோ, சிதகாதம்பாவம் உன்னவனாயில் ஜீவன் பந்தனாகுமெனன்றும், ஜடபாவமிருக்கிறது போலவென்றும், கூடஸ்த சைதன்யமே தானெனும் பாவமுன்னபோது முத்தனென்றும், சுத்தசேதனனாவெனன்றும், ஜீவனுடைய அஞ்ஞானத்தி ஈழவத்தகையில் நீர்தாமவத்தை யில் ஜடசேதனமிரண்டையு மறிவதால் அவனை முத்தனென்றும், அவனை பத்வைத ஸ்வரூபத்தை படைவெனன்றும்பிறந்த ஏழாஞ் சூத்திரம் விளம்புகின்றது.

ஏழாஞ் சூத்திரம்.

காலிவ்ஸலிபன் கிதாநவிதஸு உலெலிபி |

உவனரிவபொவெபுதா ய்ஸசூதா கபொஃ வ்யபகஃ |

(இங்.) காலி—அபாகாசமான பிரபஞ்சம், விசலிபன்—பிரகாசமான சுத்தசேதனத்தின்முன் (கூடஸ்தன்முன்) ௧—இல்லை. தெ—அந்த, உலெ—ஜடசேதனமிரன்றும், வ்யபகஃ—ஒன்றுக்கொன்று, காலி—அறிந்துகொள்ளுகின்றது. உவனரிவபொஃ—ஜடசேதனங்கொண்ட பிரபஞ்ச கூடஸ்தர்களை, வெதா—அறிந்தவன், ப—பாவனா, வ்யபகஃ—அந்த, சூதா—ஆத்மாவானவன் (ஜீவன்), கபொஃ—அவ்விரண்டிற்கும், வ்யபகஃ—வேறுவன், எ-று கூடஸ்தாத்மா சிதம்புத்தன். அதனால் (சிவனெனும்) மங்களகரனெனப்படுகின்றவனும் பிரகாசமுடையவன்—சுத்த அபாகாசமுடையது. சூரி பன்முன் இருந் சிவநாதனபோல் சித்தின்முன் ஜடப்பஞ்சம் சிவனாது. சித்தைக்காட்டி மன்னியபில்வாததால், சித்தன்றி ஜடமே பில்வபில்வா? ஆதலால் ஜடமுன்தென சித்தெப்படி பறியக் கூடும்? அறிபவர்கா பிரமாத தன்னுடைய சித்தவஸ்தைபாகி அபிரோக்த வாக்யாத்காரத்தில் தான் ஜடமல்லவென்றும், சித்தே தானென்றும் அறிவதால் அவனுக்கே பந்தமிருத்தி ஸாக்பாப்தி பாகிய மோக்யமென்று இச்சூத்திரம் கூறிவவாறு காண்க.

அவதாரிதை.

தேகாத்மபாவத்தில் பந்தப்பட்ட ஜீவன் எப்படி முக்திபடை
வன் எனச் சங்கதபுராதேஸ், ஸத்தரு கடாசுத்தாதும், மஹா
வாக்ப உபதேசத்தாலும் அபரோகூஷாசுத்தாந்தை யடைகிற
னென இச்சூத்திரம் கூறுகின்றது.

எட்டாம் சூத்திரம்.

ஸ்ரீநாராயணஹி ப வ்யூரெயேஸ்யாஹவெஹீதி வொயி.தி!
சோகெஹுதாந மாரூணாநமெ ம்யூபந்யூபூரெஹிதிசுபஹம் |

(இங்.) பந்யூ—அநேககோடி ஜன்மார்ஜித புண்ணியமுடைய
பாக்கவான், மாரூணா=பரமேசுவரான ஸத்தருவினால், உஹி.ப
வ்யூரெயேஸ்யாஹ = புறக்காணங்களை வோடர்களைவிட, ஸ்ரீ
நார—சேர்ந்திருந்து, ஸாஹ=உன்னை, நவெச்யவி=உன்னுடைய
நிஜரூபத்தை நீ சிவமென்று யறிந்தாயில்லை, உதி=என்று, வொ
யி தஹு=உபதேசிக்கப்பட்டவனுக்கொன்றி, வாதாந=இவ்விர
திரிய வேட்களை, சோகூர=குருகுருபையால்கிட்டு, சுந ந்யூ=பிரம்
ஹாபின்னனாய், தசுபஹம்=தத்தபதமான் ஸ்வரூபஸ்திதியை, பூர
ஹிதி=அடைகின்றான். எ-று.

வஹுநாந ஜநநாநாதெ ரோகெஹுஜாயகெநாநாநா |

ததாஸ்டாநாநாநி து பூபாதிவஸுரோகூணா |

அநேக ஜன்மத்தில் ஷக்கநுமங்களைச்செய்து புண்ணிய மிகுதி
யாகிய நிஷ்காமியத்தால் ஆச்சுருதவாறுக்குக் கடைசி ஜன்மம் ஆக
வினால் மோகூபிச்சையுண்டாகும். அப்பொழுது ஈசுவரனை பூரண
தையினால் பூரீ குருமுர்த்தியாய் வர அவரையடைந்து சேவித்து
அவர் உபதேசத்தினால் பந்தவிடுகிறதாயி மோகூத்தை யடை
கின்றான்.

வஹம் ஸாஹாரதொஹீதம் சுநாஸ்யஹிதி டெஹூரஃ |

கஹேரமூதாநாஸாரெண காரூணபாடிஸா |

கா — காண் ஜலம்போன்ற பிரமமுகிற் (பொய்ப்பொருளாகிய.)
 வுக்—என்னத்தை (ஆரோபிதத்தை), துக்—விட்டு, வொ
 கூர்—ஸ்ரீவெவ்வுய்யா—கூடஸ்தாத்மாவாகிய சிவஸ்வரூபத்தை,
 ஸ்ரீ—அடைந்து, வொகூர்—இந்நுகோசத்திலும் பிரகாசி
 கண்டு நாமில்லாத (ஸ்வரூபத்தை), யுபேசு—நிதித்யாஸனஞ்
 செயவேண்டும். எ-று. ஸ்ரீ ஸத்தருவிடம் சிவனஞ்செய்து
 தனது யுக்தியினாலும், சாஸ்திரயுக்தியினாலும் மனனஞ்செய்து,
 பாதிபென்கிற ஆவரணம்ச முற்றமொழிய நானே பிரம்மமென
 நிதித்யாஸனஞ் செய்வதே திடஞானத்திற் குபாயமென இச்சுத்தி
 யம் கூறிற்று.

ஸம்ஸாரகாரணம் பாவா ஸுபாஸுபூதகூணா |

வக்ஷேதேவதா ஸுபாவம் தவ்யாதேவ வரணதம் |

ஸம்ஸார காரணம் மாயை. அவன் எப்பொழுதும் ஸத்துக்கு
 விலக்கணமானவன். அவனிருப்புத்தன்மை தோற்றமாதிரிமே
 பன்றி வாஸ்தவத்தில் இல்லவேயில்லை என்றும்

ஸங்கோபவிகாவாதக ஹோபாயாவியா வரூபகவனவ |

வவெபாவ்ய விஷ்ணுவ வாயம் |

சுருங்குதல், விரிதல் மகாமாயாவிலாஸமே ஸமஸ்த அவித்யா
 பிரபஞ்சத் தோற்றத்திற்கு ஹேது, வாஸ்தவத்தில் கொஞ்சமேதா
 மில்லை என்று மனனஞ்செய்து நபாதி என்கிற ஆவரணம்சம் முற
 திலுமொழிய நானே பிரம்மமென நிதித்யாஸனத்தி சிருத்த
 வேண்டும் எனவும், நிதித்யாஸனமே திடஞானத்திற்கு உபாயமென
 வும் இச்சுத்தியம் உரைத்தது.

அவதாரிகை.

இப்படி ஸ்வரூப வித்தியை அடைந்த ஜீவன்முத்தனுடைய
 வித்தியை இச்சுத்தியம் கூறுகின்றது.

பத்தாஞ் குத்திரம்

ஸ்ரீவெதேவ்யம் மகாவிஷ்ணு கபடீஸ்வர வுத்திகம் |

ஹோபாடி ஸம்ஸூஷ்டி மவதிஸாநா மருத்திராநு |

(இ-ள்.) உயர்வு — லக்ஷணவிருத்தியினால் ஸ்வரூப வித்தி
 னைப் படைந் தவன், ரிபெவந — உடஸ்த சைதன்யத்தோடு, வெவரூப
 — ரூபத்தை (ஆவது ஏதக்வத்தை), மகம் — அடைந்தவனுப்க்கொண்
 றும், ததயித ஸ்பூதிஹி — தனது விசேஷணம்சமான அந்தக்கா
 னத்தின் தர்மத்தை முற்றிலும் ஒழித்து கூடஸ்த சேதனத்தின்
 ஆநீனமாதிரி பிரமாதா விருத்தியினை யுடையனுப்க்கொன்றும்,
 சேஷபாடி ஸ ஸ்பூஷ்டி — மலமாயை முதலியவைகளானே பற்றப்
 படாதவனுப்க்கொன்றும், ஸாமாஹுதிநாநு — அபரோகூஷ்ண
 கூடாந்தா ஸ்திதியை யுடையவனாக, வவதி — ஆகிரான். எ-று.

பவ்யேதுவவபுரணி ஹுதாந்யா தேவா ஹுஜாநகம் |
 ததிகொரோஹி கம் சொகம் வாகஹி நாவஸ்யகம் |

எவ்விடத்திலெல்லா பூதங்களு மாத்மாவாகவே ஆனதென்
 றேவனன்றி பற்றித்தவனுப்க்கொண்டு ஒன்றாய்க் காண்கின்றோனோ,
 அவனுக்கங்க அறிவினமையெது, துக்கமேது. யபொடிகெ
 மொடுபு ஸூடிராவிலுது தாடியுமெவ வவதி — சுத்த ஜலத்தில்
 சுத்தஜலம் சேர்த்தாற்போல் சச்சிதானந்த லக்ஷணமுடைய கூடஸ்த
 சைதன்யத்தில் பாகத்தாக லக்ஷணையினால் ஸச்சிதானந்த லக்ஷண
 முடைய விசிஷ்ட சேதனத்தைப்பமாகும்.

யபாநிவெவகங்கீவங்கீரோகீராவ்யதெவ்யதம் |

கவீரொஷாஹவெதுஜீவாதவாரீதநொம் |

நாசகீரீ ஜலமும், பாநில் பாநும், நெய்யில் நெய்யும் எப்படி
 வேறுபடாந்ரா, அப்படியே ஜீவாத்மா பாமாத்மாக்களுக்கு வேற்
 றுமை யினமயாதெறு.

பாநஸாகெவா உகொநஸ்யுக சொஷாந்திரதெநதஹிதெ |
 உகொநிதயாககித கெஜாஷ ப்ரியவாதிநாம் |

அப்படி ஜீவன்முத்தியடைந்த மஹானுக்கு பிராபந்த கர்மா
 மடலும் அதுபயிப்பதினாலேயே நாசமடையும், மற்றவை ஸஞ்சிதம்
 ஞானத்தால் தவிர்த்தப்படும் ஆகாயியம், புண்ணியகர்மா பூஜிக்கின்ற

வீரபாக் பாவகர்மா தூஷிக்கின்றவனையும் அடையும். ஆதலால்
வீரபாக் பாவகர்மா தூஷிக்கின்றவனையும் அடையும். ஆதலால்
வீரபாக் பாவகர்மா தூஷிக்கின்றவனையும் அடையும். ஆதலால்

அவதாரிகை.

ஜீவன்முக்த தெசைபைத் தெளிவுறவுரைத்து அம்முக்தனிடத்
தும் அனுபவித்தே நசிக்கக்கூடிய பிராரப்த விஷயங்களை அனுபவித்
தும்போதும் ஸ்வாதுபூதியில் சூலபாதிருக்குமாறு இச்சூத்திர
முணர்த்துகிறது.

பதினேராஞ் சூத்திரம்.

உபஸாதி-ஸா-யிதா உரூதாதஸு உபஸாதிதாஸிவஃ |

தஸூகதஸூந வாராஹதிஃகூயபாடாடெதாவகாரகெ |

(இ-ள்.) உபஸாதி — கண்களுக்கு, உபஸாதிதா — காணுந்
தன்மையைக் காட்டிக்கொடுத்தவன், சூதாதா — பிரமாதிரு சைதன்
யமே, தஸு — அந்த பிரமாதாவுக்கு, உபஸாதிதா — ஸர்வத்தையும்
காட்டுகிற கடஸ்த சேதனனே, தஸூக — ஆகையினாலே, சூதாதா
உகாரகெ — ஸர்வஞானத்தையும் அளித்து உபகரிப்பவனான,
தஸூந — அந்த கடஸ்தனிடத்தில், வாரா — மேன்மையான,
ஹதி — லீக்யத்தை, (ஹஸூராவாநாஸாபாநா ஹதிநித) யீய
கெ — தன்னுடைய ஸ்வரூபானுஸந்தானமே பக்தியெனப்படுவதால்)
அப்பேர்ப்பட்ட லீக்யமான பக்தியை, கூயபாடா — செய்யவேண்டும்,
எ-று. ஆதலால் பிராரப்தவசத்தால் விஷயங்கள் தோன்றினாலும்
விஷயத்தையும், விஷயத்தையறிய மந்தக்கரண சேதனத்தையும்
அதிஷ்டான சேதனத்திற்கு அன்பயிற்செய்யும், அவ்வதிஷ்ட
ான சேதனனே நானென்றும் திடபாவம் செய்யவேண்டுமென
விச்சூத்திர முணர்த்திற்று.

அவதாரிகை.

முன் பதினொரு சூத்திரத்தில் சொன்னவற்றையே சுருக்கி
ஞானத்தால் மோகிதத்தைப் பெறுமுபாயமும் ஞானஸாதனத்தை
யும் கூறுகின்றது.

ஸ்ரீ சிவஞானபோத மூலமும் வேதாந்த தீபிகை யென்னு முரையும்.

முதற்குத்திரம்.

அவதாரிகை.

பரசிவம் பிரமமென்னு மொப்பற்ற வேகசைதன்னிய வியாபகத்திற் சகசிவபரமென்னுங் கற்பனை (அத்தியாரோப அபவாத) கொமமாகச் சிவர்கள் தங்கள் சஞ்சிதமுதலிய மூன்று வினைகளால் முறையே கிருட்டி, திதி, சங்கரத்தை யடைத்து திகிலாவத்துப் பஞ்சமலங்கள் நீங்கப்பெறுவையின் மீனவ முண்டாம். இவற்றிற்குச் சிவன் அயின்ன நிமித்த உபாதான காரணமாமென்றறிஞர் கூறுவனான, இக்குத்திர முணர்த்துகின்றது.

முதற்குத்திரம்.

அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையிற்
ரோற்றிய திதியே யொடுக்கமலத் துளதா
மந்த மாது யென்மனார் புலவர்.

(இதன்போதும்) அவன் அவன் அது எனும் அவை (ஆதிமத்தியாந்த ரகிடமாயும் சகாதி விசாதி சுவகத பேசுமர்ததாயும், காரணகாரிய மில்லாத தாய் மிருக்கின்ற பிரஹ்ம பூரணத்திற் கற்பிதமாக) அவனவளென்று சுட்டப் பட்ட உயர்திணையும், அதனென்று சுட்டப்பட்ட அஃறிணையுமாகிய இரு கூற்றுப் பிரபஞ்சம், மூவினைமையின்—காமலெருளி மயக்கங்களா ளுண்டாம் ஆகாமிய முதலிய மூன்று வினைகளின் காலபாகத்தால், தோற்றிய திதியே யொடுக்கி—முதற்கடவுளினது பஞ்சகிர்த்தியக்களி ளுட்பத்தியான கொமமா கவே வயத்தைடைத்து, மலத்துளதாம்—திகிலாவத்து மலதோடும் நீங்கப் பெறுத சிவர் அவை நீங்குமனவும் மீனவமுண்டாம், அந்தமாதி யென்மனார் புலவர்—(பிரபஞ்சமெல்லாம் காரணவீராதிபோற் கற்பிதமாகப் பிரஹ்மத்திற் ரோன்றி லயமாதலின் அவற்றிற்குப் பிரஹ்மம் காரணமாம். காரணத்தை யின்றிக் காரியமின்மையின்) இவற்றை விவர்த்த உபாதான காரணமாமென்றறிவுறுணர்ந்த சத்துக்கள் கூறுப என்றவாறு,

(பாஷாநம்) மாகச் சேகரமாக ருபதினா; மற்றும் ருன்னவயிக்கு
மற்றினை, அட்டம தன்னதான் அட்டமே அஞ்ஞான சத்தேக விபீத
மென்பார், அனைவரதெழுமானக மெனவும். தாந்தாமுன் செப்தவினை
தாதே உறுபயிப்பாரென்பார் ஆவிநாமயினெனவும், அவித்தியா சம்பந்த
மான உக்த எதிரினின்றுக்கு முத்திடகடமனவுத் தனுசாணபுகனபோகம்
கோத் தத்தமாக உண்டாபி உசம்மாணி எருவினம் பயினை குசிப்பித்துப்
புசிப்பித்து எசிப்பித்தித்தித் திருக்கியதி உட்குமென்பார், தோற்றிய
தித்திய மெனவும்,

திதிகாவத்தப் பஞ்சமங்கல் 'உத்தமெருத சேர்' சக்கராதநொடுக்கி
சேனடி தோண்டுகொண்டார். ஒங்கி உகத்தனதாமெனவும், பிரபஞ்சத்திற்
குசகென் 'மத்தாரணமாகிதான் முகதாரண' மாக மிருக்கின்ற கொண்
பார் அத்தமாதெனவும், தூங்குது உகமக் கெதாசம சம்பந்தமென்பார்
என் னுட்கவா எனவுக் கூறினார்.

"தாதிபேன வித்தி, உகததி பிரபு" என்னும் விற்பத்தியால்
பிரபு என்னுஞ் சொல் உபாசனகொப்பதனையே குறிவித்தியறது. அத
மற்றிலே அத்தமாதென்று கொதிமெய்த்தனார். தூங்குது கொன்னரக்கால்,
தூது தூகரவது துத்தகண்ணமாதலையாத. 'எது தெனினின்றுண்
டாகி, என்னால் இப்பெற்று எதற்கு ஒடுங்குயின் ரதோ அதற்கு அதவே
முத்தாரணமாம்' என்னும் 'உகத' உககொடுக்கியவிடமான பிரபு
உகம மத்தாரணமாகுதான் முத்தாரணமுமா மென்பது தோன்ற மெய்
கொடுத்தகரும் கருத்தாகப் "சக்கரகாரணமுயுள்ள முதலையே முகவாக
உகடத் திவ்வகம்" என்றும். "உகக் தானெடுங்குதற்கு இலக்கமான
சக்கர கருத்தாயினின்றன் தியனதானது" என்று சிவஞானசுவாமிகளும்,
உகத்தமை சாங்க.

சமஸ்கிருத விபாசிபாண விபத்தியருளிய சதாசிவ சிவாசாரியாரும்
தமதுவாயில் தூங்குது கத்தா ஒருவனுயினும் சத்தியாயிலாக அனைகளு
கத்தாகத்த உபாய்செய்தத்தன்மையால் அபிர் கிமித்த உபாசனகளுப்ப்
பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தி முத்திடகத்தைச் செய்கின்றன; அங்காறே. தேவி
காரணத்தாத்தித் "கந்திரசங்கடங்கலான பூசங்கள் யான், அங்கியமானவை
எனவென அனைவராகும் யானே; சாசாத்தின் சாசம் யானே; பிரதவும்,
மாதாவும், பிரதாமனும் யானே; என்று கூறப்பட்டேனது" என்று எழுதி
மிருக்கின்றனர்.

திருக்களிற்றுப்படியார் 16-ம் செட்டின் "செவ்முதலெவன்றிருதவி
ல்லை" என்று கூறுவதுமன்றி, சிவசுந்தரசுவாசாரியாரும் தமது பாஷியத்தில்
முதலாகது அத்தியாயம் தூண்டாகதபாதம் 28-வது ருத்திரத்தில் பாம
செவ் பிரபஞ்சத்திற்கு கிமித்தமு ருபாதானமுமான சாணமென்றும், கூறு
பாதம் 28-வது ருத்திரத்தில் சாந்தோக்கிய உபவிஷத்தை யனுசரித்து மன்

குடம்போல உலகிற்கு சிவன் உபாதானகாரணமென்றுங் கூறியதமன்றிக் குலாலனைப்போலச் சிவனை நிமித்தகாரணமென்று கூறுவதைக் கண்டித்திருக்கின்றார். பின்னர் 2-வது அத்தியாயம் ஒன்றாவதுபாதம் 14-வது சூத்திரத்தில் சுடசீவர்க்கான இருபொருளும் சிவனைத்தவிர துல்லியமென்றும், 19-வது சூத்திரத்தில் வஸ்திராத்துக்கு தூல் காரணமாவதுபோல, உலகிற்குச் சிவன் காரணமென்றுக்கூறி, 2-வது அத்தியாயம், 2-வது பாதம், 37-வது சூத்திரத்தில் சில சிவாகமர்ஷ்டர் ஆகமங்களின் உட்பொருளை யறியாமல் உலகிற்குச் சிவனைக் கேவல நிமித்தகாரனாகச் சொல்லுகிறார்களெனப் பீடிக்கப்போட்டு ஆகமங்களுக்கு வேதந்தையனுசரித்து அபின்ன நிமித்த உபாதானவாதமே கூறவேண்டுமென்று முடித்தனர். அன்றியும் அவர் பலவிடங்களில் கேவலம் நிமித்தகாரணத்தை மறுத்துமிருக்கின்றனர். மேற்காட்டிப்போர்த்தவைகளால், சுடத்துக்கு மண்ணும், ஆடைக்கு தூலும்போல, உலகிற்குச் சிவன் அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணமா மென்பது பெறப்பட்டது.

அன்றியும், மனதால் விளையும் பந்தமகவாக்காறல் தூலதேகம் வந்துவந்து அழிதல் கல்லையன்றும், அதனாலும்மூவரது கிருத்தியல் தூலதனுபற்றிச் சீழுகின்றது. அன்றால், சூக்குமதனுபற்றியெனச் சருந் யுத்தி யனுபவ மிருக்க வேண்டும்; அம்மனமின்றே. ஆதலின், பந்தவிளைவுபற்றி மனதெனலாவாகவும், நாகம்பற்றி யிலதாகவுக்கோட லெவர்க்குமுடம்பாடாம். மனோவிளைவு மகேசானுக்கும; மனோநாகஞ் சதாசிவனுக்கு மியல்பாயெய்தி யிருப்பதால் அதனைக் குறிப்பிற்காணத் தோன்றியததிரே ஒங்கி மலத்துளதாமெனக் கூறினொளிணுமாம்.

இனி இத்தகியைய, பிரபலிக்கலிலை, பாசிவம் பிரமமென்னுங் கவி முதல் மூன்று கவிபின்னர்ப்பாவம், சருணசிறகுணக்கழன்ற தானென்னுந்லை தனக்கதோமுகத்ததாய் கிருகுணம் வாய்த்தவவசர்த்துப் பாசிவம் பிரமமெனவும், அத்தத் தானென்னுந்லையே தனக்கதோமுகத்ததாய் சருணம் வாய்த்த வவசர்த்து அறிவானந்த வைக்கியமெனப்படலாற் சதாசிவமெனவும், அவ்வைக்கியம வாய்த்தல் சத்தஞானத்தாதலின் ஞானசத்தயெனவும், இங்ஙனமாகல்லலா தத்தோமுகத்ததா யறிவானந்தமேகம்மனத் கிடையூறுவாய்த்த வவசர்த்து, அத்தத் தானென்னுந்லை மகேசானெனவும், அங்ஙனம் பேதமுறச்செய்த சத்து யிசகாசத்தி யெனவும், அத்தத் தானென்னுந்லை இங்ஙனமாக கில்லாதிதனிலு மதோமுகத்ததா யறிவுதானெனலை மதந்தவவசர்த்து உருத்திரானெனவும், இங்ஙனமாக மாறச்செய்தது கிரியாசத்தியெனவும், இத்தத் தானென்னுந்லை இத்தனிதோமுகத்ததா யவந்தானென்னும் பிராந்தியை யாதோர் விக்கினமு மெய்தாது காக்கும் அவசர்த்து, விஷ்ணுவெனவும், இங்ஙனம் காத்தத் கியைந்த சத்திக்கு இலக்குமி யெனவும், இங்ஙனம் கீழ்ப்பட்ட டிதுவாகக் காணப்பட்ட இத்தத் தானென்னுந்லை, இதனினும தோமுகத்ததாய் அவந்தானென்னும் பிராந்தியைத் தூலமாகச் செய்யுமவசர்த்து

துய்மியம் பனம், துய்மியம் தந்தியைச் சார்வதெனவும்,
கொள்க. துய்மியத்தால் துய்மியத்தையொழியவைத்ததனால் கற்பித்
தெனவும் உதவிய சிந்தையினால் எண்ணத்தென்பதும்.

காரணப்பாகத்தால் சிந்தையினால் துய்மியத்தென்பதற்கு
உதவியவர்கள் வருவாறு.—

யிரமகிதை.

(தாதென்கிய வந்த தாத் தாத் முனாக்கு மத்தியாயம்.)
காரணம் துய்மியத்தால் பரிபாகமானவாதே
துய்மியம் துய்மியத்தால் துய்மியத்தின் கலந்துதற்கும்
தாதென்கிய துய்மியத்தால் துய்மியத்தின் கலந்துதற்காக
துய்மியம் துய்மியத்தால் துய்மியத்தின் கலந்துதற்காக.

குமாரதேவர் விஞ்ஞானசாரம்.

துய்மியம் துய்மியத்தால் துய்மியத்தின் கலந்துதற்கும்
துய்மியம் துய்மியத்தால் துய்மியத்தின் கலந்துதற்கும்
துய்மியம் துய்மியத்தால் துய்மியத்தின் கலந்துதற்கும்
துய்மியம் துய்மியத்தால் துய்மியத்தின் கலந்துதற்கும்.

உதாரணம் திருமத்திரம்.

தானே படைத்திருந் தானே காத்திருந்
தானே துடைத்திருந் தானே மறைத்திருந்
தானே மறைத்திருந் தானே மறைத்திருந்
தானே மறைத்திருந் தானே மறைத்திருந்.

பெற்றமு பானு மழுவும் பிறிவற்ற
தற்பரன் கற்பனை யாகுஞ் சாரகாத்
தற்பரன் கற்பனை யாகுஞ் சாரகாத்
தற்பரன் கற்பனை யாகுஞ் சாரகாத்.

திருக்களிற்றப்படியார் 88-வது செய்யுள்.

அவனே யவன் முதலாயி னானு
யவனே யவன் முதலாயி னானு—யவனே கா
னானுய் பெண்ணு யவனாயி னின்றானுங்
கானானுய் பெண்ணு யவனாயி னின்றானுங்.

தாடமாளுர்.

காணுவ கண்ணித் கடத்தகர். நெய்நீர்ச்
சேனும் பாருத் திரிபவர் காண்போ
வாணும் பெண்ணு மதுவெனும் பான்மையும்
பூணும் கோலம் பொருத்தி ணிற்கவே.

திருவாசகம்.

அண்ண மலையா னடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சம்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவி நற்றூழ்போற்
கண்ண ரிபவி கதிர்வந்து கார்காப்பத்
தண்ண ரொளி மழுங்கித் தாரகைகடாமகல்ப்
பெண்ணி பானு டலிபாப்ப பிறங்கொளிகேர்
விண்ணகி மண்ணகி பித்தனையும் வேறுகிக்
கண்ண ரமுதமுடாய் சின்றுன் கழல்பாடிப்
பெண்ணையிப் பூம்புனல்பாய்த் தாடேலோ டொம்பாவாய்.

திருவாய்மொழி.

பாருருவி னீரொரிகால் விசம்புபாகிப் பலவேறு சமயமுடாய்ப்
பாந்துகின்ற, ஏருருவின்மூவருமேபென்ன சிந்தவினமயவர்த்திரு
வருவேறெண்ணும்போது, ஒருருவம்பொண்ணுருவமொன் றுசெர்தீ
பொன்றுமாகடலுருவமொததுகின்ற, மூவருவங்கண்டபோதொன்
றுஞ்சோதி முகலுருவமெம்மடிசுருருவர்தானே.

இத்தொற்கும்பிரமற்குமுதல்வன் றன்றையிருநிலங்கால்தீரீர்விண்
பூதமைந்தாய், செத்திறத்ததமிழோசைவடசொல்லாகித்திசைநான்கு
மாய்த்துக்கணையிருகி, அந்தாத்நிலத்தேவர்க்குமறியலாகாவத்தணனை
பந்தணர்மாட்டந்திவைத்த, மந்திரத்ததைமந்திரத்தாலமறவாதென்
றும்வாழ்த்துதுய்யேவ்வாழலாமடநேஞ்சமே.

தன்னுளே திரைத்தெழுந் தாங்கவெண் டடங்கடல்
தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்
கின்னுளே பிறந்திறத்து சிற்பவுந் திரிபவும்
கின்னுளே படங்குகின்ற சீர்மைகின்க ணின்றதே.

சீர்மைகொள் வீடு சுவர்க்க நாசீரு
நர்மைகொள் தேவர் நடுவாய்மற் றெப்பொருட்கும்

வேழமுதலாய் வித்தாட்ப் பார்த்து தன்கின்ற
காழ்முதலிடையிலுண்ணுனென் கண்ணுனரான் கண்டேனெ.

சர்மை—அன்பு, வேழமுதல்—அனாதிகாரணம், வித்து—உபா
தானமித்தாரணம், தன்கின்ற—பிரிக்கின்ற.

தாயுமானார்.

ஆக்குமை மாடடாடி தொழிநீ லவற்றைமாள்
கீதருவை கீதமில்லா சிவபொய் மறப்பாற்றிப்
போக்கொடு வரவுமின்றிப் புனிதரவ வருவானந்தர
தாக்கவுஞ் செவ்வாயன்றே சச்சிதா வந்தவாழ்வே.

ஆனந்தமானபரம்.

“வானுதிழுகமா பகிராண்ட கோடியாய் மலைபாகி வளைகடலுமாய்
மதிலாகி பிசையாய் மந்திரவெளமாகி வான்கருணைவெள்ளமாகி
நானாகி சிந்தவது சீயாகின்றிடவு நானென்பதற்றிடாதே
நானு னெனக்குந் நானுமிகாரியாய் நானறிந்தறியாமையாய்.”

அவனே பாழ் மவனே குருடி,
அவனே பசுவ மனைத்தும்—அவனேதா
மானவரே சொன்னு ரவரே குருவெனக்கு
நானவனும் சிற்பதெத்த நான்.

பட்டணத்துப்பிள்ளை.

ஹையாகி கண்ணிய ஹைந்தரும் வாழ்வு மனையுஞ்செந்தி
ஐயாகிச் சாயை புருவெனித் தோற்ற மகிலத்தள்ளை
மெய்யா பிருத்தது எட்செல எட்செல வெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப் பழக்கதை பாய்க்கை வாய்மெல்லப் போனதுவே.

“மாயப் பேய்த்தேர் போன்று சீப்பரு முறக்கத்துக், கனவே
போன்று நனவுபெயர்பெற்ற மாய வாழ்க்கையை மதித்து.”

போதாத்தாரகம்.

காயரீக் குமிழி பதிதுறு மின்பம் கானவிற் புனலது தனக்கிக்
காயவத் துயர மனமிலை பதுகீ யாய்வுரு ஹையினழிந் தற்றாய்
சீயிலிக் கவலை மயக்கலைத் தவிர்ந்து சொஞ்சமே வந்தெனக் குடல்
பாயவச் சொருபந் கன்பதே புரியி லையதே தாரமக் கெடுகே.

ஈசுரகீதை.

நன்றும் ஞான கனமாகி நானு வெல்லும் பிறப்பிடமா
யொன்றும் வேறோர் பொருளின்றி யொளியாயொன்றோடுவமிப்ப
தன்ற யகில சராசரங்கட் காதாரர் தானு பென்றும்
பொன்று ததுவா யவிகாரப் பொருளாய்ப் புலனாய்ப் புணர்ப்பரிதாய்
இரண்டா வதிலா தனவைகனா லெட்டாததுவா யெங்கெங்குஞ்
சிரங்கால் கைகண் முகமுடைத்தாய்த் தெரியப்படாதாய்த் திரயாகி
யிரும்பார் நீர்தி கால்வான மெல்லா மிருத்தந் கிடமாகும்
பரந்தா னுணர்ந்தோர் கிர்க்குணமாம் பரமவ்யோம மென்பர்களால்.
மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க.

1. யுகம் காண்கின் பெயர்.—

கிரேதந் திரேதந் துவாபாங்கலியிவை
ஒருநான் கென்ப வகத்தின் பெயரே.

2. யுகம் ஒவ்வொன்றிற்கு வருடமேற்பட்ட விதிக்களவன.—

மாந்தரி னியல்பாய் வயங்குஞ் சுவாசம்
நாள்தனக் கெழுமூன் றுயிரக் தறுநா
றாகு மதனை யென்பா னறுபான்
நாற்பா னிருபான் முறையே தனித்தனி
பெருக்கி லொவ்வோர் யுகம் பிறங்கு மாண்கள்.

அவற்றின்,

(1) கிரேதாயுகத்துக்கு வருடங்களாவன:—

கிருத யுகம் பதி னேழிலக்கத்து
இருபத் தெண்ணு யிரமான் டென்ப.

(2) திரேதா யுகத்துக்கு வருடங்களாவன:—

திரேதா யுகம்பன் னிரண்டிலக் கத்துடன்
நெண்ணுற் றுரு யிரமென மொழிப.

(3) துவாபா யுகத்துக்கு வருடங்களாவன:—

துவாபா யுகந்தா னெட்டிலக் கத்தோ
டறுபத்து நான்கா யிரமென வறைகுவர்.

(4) கலியுகத்துக்கு வருடங்களாவன:—

கலியுக மாவது நானிலக்கத்து
முப்பத் தீரா யிரமென மொழிகுவர்.

இவையே சதுர்யுக மென்னப் பகிமே.

3. இப்படி போர்சுதர் புக்கான் டாயிரஞ்
சதுரகப் பிரான் டாக்கொரு நானே
நிலம்பக கொன்றிற் பதினா லிர்திரர்
பதம்பெறு பட்டமாம் பார்தனிற் புகன்றனர்
வயகொரு நாமம் வார்த்த பிர்வா
கோடி பகிரின் விரிபுக் கொருநான்
வின்றி வொருகோடி விடியுங் காலை
அவ்வாறு பார்த்து விழித்து முடிக்கும்
போதுவ வபென்றே புகன்றனர் புலவர்.

தினப் பிரகடன்களின் முறைகளைச் சிறிதாய்வாம். அவையாவன.—
சித்தியப்பிராணம், தவார்த்தப்பிராணம், தினப்பிராணம், பிரமப்பிரா
ணம், அத்தியத்தப்பிராணம் என்று ஐந்துவகைப்படும்.

திவந்தன் சமந்தபிரான்களுடைய சுழுத்தியே சித்தியப்பிராணம்,
கிருத்தகம், திரோதாயகம், துவாபரகம், கலியுகமாதிய அப்பவ வாதிபத்தியம்
வருகிரகமும் தவார்த்தப்பிராணமென்று சொல்லப்படும். பிரமதேவருடைய
மத்தியானகாலத்தில் பதினாறு தவார்த்தப்பிராணமும், அவைகளுக்கு
ஐந்தத்தியப்பிராணமென்றும், மந்தார்த்தப்பிராணமென்றும் சொல்லப்படும்.
அதற்கு மத்தியானக மத்தியகம். பிரமதேவருடைய சுழுத்தியே தினப்
பிராணம். பிரமதேவருடைய ரக வகைகளில் ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சங்கள்
சர்வாத்மனும் பின்புறம் அஞ்ஞானமாகத் திர மிஞ்சியிருப்பது பிரமப்பிராணம்.
அதற்கு மகாப்பிராணமென்றும். பிராகிருத்தப்பிராணமென்றும், மகா சுழுத்தி
யென்றும் மூன்றுபெயர். முத்தியிலும் அஞ்ஞானமு மதன்காரியமுஞ்
சர்வாத்மனும் பின்புறமிருப்பது அத்தியத்தப்பிராணம்.

இப்படிப் பஞ்சப்பிராணங்களையும் ஸ்ரீசுந்தரு முன்னிலையில் விசாரித்த
திருவகாளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாய் அநுருகணப் அசங்கனாரின்ற ஆத்
மாவே என்னென்றெவனநிற்குனோ அவனே சிவன்முத்தனென்று சுருதி,
ஸ்மிருதி, இதிராச பராணுகாதிகளிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதின்
சம்சயமில்லை சித்தம்.

அத்தியத்தப்பிராணத்துக்கு உதாரணம்:—

பாகவதம்.

ஈண்டயறுத் தொண்டய லொன்றே நாகமாய் விளைந்த வாயோற்
றண்டயறு மாயை நீக்கித் தற்பா மாவ சாய்க்தோர்
விடலரு ளான போக வித்தக விவேகத் திவ்வா
றடைதரும் பிராணயப்பே சாதத்தியக் திகமென்றும்.

மேற்கூறிய ஈசனது அபிமான நிலைகளை வித்தகையதென விளக்கத் திருட்டாத்த முணர்ந்துகின்றது.

சித்திரிப்படமானது சித்திரமாகவோர் விகாரப்பொருளோடும் அமை யாது தனித்து விளங்கியிருப்பது தவறாமெனவும், பஞ்சங்கூழ் தடவ அத னுற் கடிப்படமெனவும் நிலத்தத்தைத் தடவ அதனா ல்லாசனப்படமென வும், வரிசை வரிசையாகச் சித்திரம் உடையப்பட்டு அதனு ல்லாசனப்படமென வும், பெயர் பெறுமாறு போன்று, பிரமசைதன்னியமும் மாயையைக் காண மாகக் கொண்டதனுற் சான்றோர்களால் அமைத்து வைத்த காரியமாகிய பாஞ்சபூத பெணதிகங்களைச் சுற்றுத் தன்பாலில்லாது கடத்துவிற்கும் அவசா நிலையில் சித்தென்னும் காமத் தரிக்கப்பெற்றுச் சதோதயமாக விளங்கும், அங்கனம் வயங்கும் பிரமம் சமஸ்தத்திற்குக் காரணமா நின்றன்ன மாயை யோடு சம்பந்தித்து அத்தரியாயி யென்னும் பெயரையுடையதாயும், மாயை யினது காரியமாகப் பலவாறாக நின்றன்ன சூக்கும ஷடலோக சார்ந்து இர ணியகருப்பனென்னும் பெயரையுடையதாயும், குறைவில்லாத தூல சரீரத் தைச் சார்ந்து விராட்டென்னும் பெயரையுடையதாயும் ித்துமென்று நீ யறிதி.

இலாஞ்சனையெனல் உருவமைத்தற்கியைந்த அடையாளச்சின்னமென வும், இராஞ்சிதமெனல் சித்திரக்களை நிறைய வரைந்து மகிழ்தலெனவுக்கொங்க, கொள்ளவே சித்திற்குப் படமும், ஈசனுக்கு வெளுத்த படமும், அத்தரியா மிக்குக் கடித படமும், இரணியகருப்பனுக்கு இலாஞ்சன படமும், விராட் டுக்கு இராஞ்சித படமுமென வுவமித்ததாகப் பெற்றும், படமானது வெளுத்தவிடத்துத் தவறாமெனவும், துவரிட்டுக் கொட்டிய விடத்துக் கடித மெனவும், ஓர் வர்ணத்தி லுருக்கன் தோன்ற அச்சக்கட்டினவிடத்து இலாஞ் சனை மெனவும், மனரம்மிதமாகப் பலவித வர்ணங்கள் இடமறித் தமைத்த விடத்து இராஞ்சிதமெனவும் பெயர் பெறுமாறு காண்க, இங்கால்விதக் கற்பி தங்கட்கும் ஆதாரஞ் சபாவ பட மெவ்வனயோ அதுபோல விராட்டாதி கால் விதக் கற்பிதங்கட்கும் ஆதாரம் சுயம் பிரமமெனக் காண்க, பிறவிகளுஞ் சக துக்கங்களு மெவ்வன மெவ்வனமாக வந்து மாறிலும் தா னவ்வன மவ்வன மாவதுபோற் காணப்படினுத் தன்பாற் போக்கு வரத்தாகிய சலனக் தினைத் துணையு மின்மையால் பிரமமும் மாயை வைத்த காரியங்கள் கடத்துறு நில யில் சித்தெனும் பெயர் புனைந்து வயங்குமென்றார்.

மாயையைக் காணவும்பெனக் கொண்க, சமட்டி சூக்கும ஷடலெனல் அபஞ்சிக்குத பஞ்சமகா பூதத்தை, பிரமமுஞ் சித்தெனும் பெயர் புனைந்து அத்தரியாயியாய்ப் பொன்கருப்ப னென்னுமி விராட்டாய் ித்துமென முடி த்துக் கொண்க.

சதோதயமாக விளக்கவின்ற பிரமசைதன்யஞ் சித்திரிப்படம்போ விருக்குமாயின் அப்போது சித்திரமெனப்படுவது யாதென்று மாணுக்களே க் கேட்பையாயின் பிரமன் முதலிய சித்தப்பொருள்களும், பரவதமுதல்

பெரியம் உத்தரவுகளைச் சம்பிரதாயஞ்செய்தி மெனப்படுமென் நநி
 ளு கருதிப் பார்ப்பொருள் ன்றுங் கொரு மீயத்தில் சட சித்த
 சம்பந்தமான பெரிய வகை காணப்படுகின்ற பைவா நிருக்கின்ற
 தொன்மைகளை, சித்திரப்படிதீர் படுகெடுவதை நேரத்தாய் வலையம்
 பெற்ற உயிரைப் போலியானது ஈழி மூலமவற்றை சீக்கற்று வலியுள்ளன
 வகையாகும். துக் கெடுவதை காணப்பட்டு ன்று குளிர் முதலானவையினை
 சீக்கற்றை மெய்யான ஆதாரம் உயிரின் பின்பால், அவர்க்க ளினைத்தாய்
 ஒருவகை மார்பைச் சிவப்பது துக்க சட முதலிய பற்று இலக்கனாகும்
 அந்நேரமே மார்பை மட்டும்பின்புறம் போய் பார்ப்பானதிருக்கும். அதற்
 கெனத்த துக்கனாம் அனாமாய உணர்ந்த சித்தி மெய்யுணமோ, அங்
 கணமே அந்தப் பிரமத்தி விவகை மிருக்கும். எவ்விடத்திலும் தன்னைத்தா
 னையுத்திரிப் பிசாரிப்பதன் மெய்யிளிக்கனமாய் இவ் பெயர்க்கும் வினக்கா
 னாகும் சடபு சித்த மெய்யிளிக்கிருததலன் சடசடமா முககெனப்
 பட்டது. சீக்கறத்த தொற்றமாய் நது தனக்கெனச் சொற்புமொன்றின்
 னையற்றி. துக்கமெய்யி டுப்படுமென். சராகாத் தோற்றம் பயன்படும். படத்
 தையன் பித துக்கி, போலியானதெல் ளாகவன்னிட விமாயகத்தையன்றி யுலகத்
 தோற்றமென முகதாக்கும். எவ்மென்மையின் இவ்வுகமை பொருந்து
 மெனது னைய ன்று இன்னுமாய் வேற்றற்பாலதென்க. பட காட்டத்
 தீர் சித்தமெய்யுத்தி போய் பெருதி காட்டத்திவ் உலக மெய்யுணம் தோன்
 னம் சராகாத் து படபாது மிருப்பதுபோலச் சகத்துக்கு மெய்யி
 மாதாரமாய் மிருக்கலன். சேய் மார்புணைக்கோடற்க. கொள்ளின் துக்
 சராகாத் துக்கமெய்யி.

உலகத்தோற்றம் துக்கிப்போலியெனல் ஒக்கும். பிரமத்திற்குஞ் சகத்
 திருமுன்ன மெய்யிளிக்கெனக் காட்ட இவ்வுகமை கூறியது வேறிடத்
 தன்று, தன்னிடத்திலுமென்பார் தோற்றிற் தன்னைத் திரிபற வெங்குத்
 திகழுகை மெய் தென்றார். உலகத்தது தன்னில் தானேயன்றி பிறராய் வன்
 தொன் சபவாத காட்டத்தாற் பெளக. அஃதின்றே வெவர்க்கு மரிது.
 அதனூற்றான் மதத்தைய யானேகெனக் குருகெனச் சத்துக்கன் கூறுகிற்பார்.
 வந்து மாரின் பிதற்பதாய் துக் கெடுவதை மெய்யுணார்.

சராவகை போலியெழுவுகைத் தோற்ற மெனப்பத்துநான்குலெட்சம்
 சீவாசி போத முணர்த்தல்.

அழுதகாரம்.

ஞானன் தச்சடாய் நன்றாகி பொன்றான
 தாறு மிப்படத்திற் றுன்றன்னை—ஞானவா
 யார்த்த கடனாக மாரோ மியமெழுதிப்
 பார்த்து மெய்துதாய் பான்.

நாளிலர் பைமுட்டை எவ்வகை யோனார்
மாளிடநீர் வாழ்பறவை மாடுருட்—ஞானமொ
மண்பட்ட தாபரமென் தெளும் வருப்பவநா
றெண்பத்து நான்கா மரம்.

ஊர்வ பகிடுனென்று மொன்பாளு மாறுடவர்
நீர்பறவை நாற்காவி சேட்டத்தாற்—சீர்திகழு
முவாறுந் தாபரமென் முப்பத்து மும்மையோ
சாவா ரோருபதா ரும்.

ஆன கடங்க நாளிலவர் மூட்டை குத்து
வானகந் தானின்ற வாடுருக்குட்—யோனிகொண்
பத்துநான் காடுரு முகப் படைத்தவற்று
றர் இன்ற நிலை.

மூவினைமையிற் றேற்றிப் பின்னுதல்தம் குதாரணம்.—

பாரதம்.

தாயொடு தந்தையர்க டாமொடு தனைபோர்
துபதுனை வேர்கொடு சுற்றமென சின்னோர்
மாயையெனும் வல்லப மயக்குறு மயக்கா
லாபவுற வல்லதவ சார் முடிவில் யார்யார்.

வந்துபிற வாதனை யிலெழுகை மாடுத்
தந்துபரி மாமொழி தாய்களு மில்லை
புந்திபுணர் வற்றவர் புலம்புறுவ தல்லா
லிந்தயுல கத்தறிஞர் பாதினு மயங்கார்.

உம்மையினும் பாருற வுணர்ந்தில மினிப்போ
மம்மையினும் யாவருற வாவென வறியே
மிம்மையி னிகழ்த்தவுற வித்தனை பிரங்கன்
மும்மையு முணர்ந்துவரு முதறிவி னீரே.

மூவினைமையிற் றேற்றிப் திதியேயொடுக்கி மலத்துளதாம்
என்பதற்குதாரணம்.—

திருமந்திரம்.

பாரா மலமெந்தான் மன்னு மவத்தையின்
வேறுப மாபா தறுகா னுதிக்கிவ்

நீயாக சேவிக்கும் பிறந்திநர்
தாருக வல்லினை யாகடி புண்ணுமே.
தன்னை பரிமா துடைமுன் ருனென்றான்
தன்னை முன் கண்டான் துரியத் தனைக்கண்டான்
உன்னார் துரிபமு மீசனோ டொன்றாக்காற்
மீன்னையும் வாகு பிறந்திநர் தானே.
தன்னை உற்பத் தனக்கொரு கேடிலை
தன்னை பர்யாமத் ருனே கெடுகின்றான்
தன்னை பர்பு பறிவை பறிந்தபின்
தன்னைவே மர்ச்சிக்கத் தானிருந் தானே.
முன்ன முதல்வினை பாட்டத்து முன்வந்தோர்
பின்னைப் பெருமலம் வாதவர் பேர்த்திட்டுத்
தன்னைத் தெரிந்துதன் பண்டைத் தலைவன்றான்
மன்னிச் சிவமாக வாரா பிறப்பே.
தானே தனக்குப் பனைவனு கட்டானுந்
தானே தனக்கு மறுமைபு மிம்மையும்
தானே தான்செய்த வினைப்பவன் றுப்பானுந்
தானே தனக்குத் தலைவனு மாமே.
மத்தும் உருவனஉற்றுந் காண்க.

இனி மேற்கூறிய ஈசனது சடவீத குணங்களும் சாமர்த்தியங்களும் பஞ்சகிருத்தியங்களும் உணர்த்துகின்றது.

உதாரணம் வேதாந்தகுடாமணி 47-வது சே.

இத்திரத்தீசன் முக்கியகுணங்க ளொலாமறிதன்முதலனலாக்
சத்திருததவமோடகத்திருத்துவம்பி னந்நிதாகத்திருத்துவமே
பத்தனமெப்பிரபுத்துவவலியாக்க லலித்தல்போக்குதல்சமனர்தா
செய்ததிடககதறுமனுப்பிரலேச மென்பவனிசனைந்தொழிலே.

(பொருள்) இத்தனைத்தாவ நிலையினைமுடைய ஈசனது முக்கிய குணங்க
ளாகவ சர்க்குத்துவ முதலியனவாம். அவை கர்த்திருத்துவமும் அசர்த்தி
ருத்துவமும், பின்னர் அசீதாகர்த்திருத்துவமும் ஈசனது மெய்ம்மையான
பிரபுத்துவ உவ்வாம். இருஷ்டி, நிதி, சங்கராம், திரோபவம், அனுக்ரீ
கம் என்பவைக ஈசனது பஞ்சகிருத்தியங்கள். ளொமறிதல் முதலியன
மெய்ததனும் சர்க்குத்துவம், சர்வோவாத்துவம், சர்வலியந்தாத்துவம்,
சாகர்த்தியாத்துவம், சர்வாத்மசத்துவம், சர்வசர்த்தித்துவம் முதலியவை
வை சொக்க.

சருவஞத்துவமாவது:- சுவர்கள் மன மொழி மெய்களாத் செடயப்பதம்
 எவ்வின த்வீனயாதிகளின்தாயம் வகாலத்தி லந்மத்தன்மை. சர்வவச
 சத்துவமாவது:- இயற்கைஞானம், போருள், முடிவிலாத்நல், உரம்பில்ன்
 பம், உரம்பில்காட்சி, முதலின்மை, அணமா, மகிமா, கரிமா, இவகிமா,
 பிரததி, பிராகாயியம், ஈசத்துவம், வசித்துவங்கனோடு, தூயவடிப்ப, மக்
 கன், பொன், மணி, அடியம், வாகனங்களாதிய சகல ஐசுவரியங்களு முன
 வாக் தன்மை. சர்வபத்தாத்துவமாவது:- சமுத்திரம் அண்டவாத்ருக்க
 லும், சோமன் சூரியன் கிரகம் கஷத்திரம் காண்ட தென்றல் முதலியன கிர
 மத் தவறாது செல்லவும் உயமிக்குத்தன்மை. சருவாத்திரியாபித்துவமாவது:-
 ஜீவர்களுடைய அத்தக்காணங்கனி னுள்ளிருந்து அவசரங்கள் கண்ம தாரதன்
 மியத்துக்குத் தக்கதாகச் சக துக்காதி போகங்களை யனுபவிக்கும்படி சூத்திர
 தாரி பாவையை யடைப்பதுபோல அடைப்பிக்கும் பிரோகத்துவம். (சர்வாத்
 மத்துவம்) அல்லது சருவகாரணத்துவமாவது:- சிருட்டி நிதி சங்காரம் திரோ
 பவம் அனுசரிசகமென்றும் ஐத்திற்குக் காரணத்தன்மை அல்லது உபாதானம்
 சிமித்தமென்னு ம்காரணத்திற்குக் காரணத்தன்மை. சருவசத்தித்துவமாவது:-
 இச்சா ஞானக் கிரியைகள் முதலய சர்வசத்திக்மாயுடைய தன்மையுமாம்.

விசேடம்—சுரத்திருத்துவமென்பது ஒன்றின் உபாதான இச்சா ஞானக்
 கிரியையுடையதன்மை. அசுரத்திருத்துவமென்பது அத்தன்மை நீங்கி நிற்
 தல். அந்தாகரத்திருத்துவமென்பது ஒன்றை மற்றொன்றுக்குத் தன்மை.
 பிரபுத்துவமென்பது விபுத் தன்மை பெனக் கொள்க.

பதசாரம்—சமனம் திரோபவவம் எய்த்நிலைகற்றும் அனுப்பிரவேசம்:-
 பிறவிதோறும் எய்தும் இளைப்பை யாற்றும் அனுசரிசகமென்பது சூக்கும்ப்
 பொருள்.

அன்றியும், அவித்திராசம்பத்தமான ஆத்மாக்களை அதினின்றும் நீக்கி
 முத்தியை யடைவிக்கு சிமித்தம் தனு காரண புலன போகங்களைக் கற்பிதமாக
 வண்டாகக் அச் சீவர்களின் இருவினைகளை ருசிப்பித்துப் புசிப்பித்து நசிப்
 பிக்கு சிமித்தஞ் சிருட்டிமுதன் முத்திரியத்தம் உயிர்க்குரியாயிருத் தடைப்பித்
 துக்கொண்டிருத்த தனது சாமரத்தியமே காத்திருத்துவமும் இவைகளிற்
 கூடிக் கன்மானுசாரமாக ஆத்மாக்கள் பிரவிந்திக்கும்படி பிரோசஞ் செய்
 தும் அவற்றிற் பற்றினறித் தனியே தானிருத்தலே அசுரத்திருத்துவமும்
 சித்தத்தியின் உயம்பபடி வழுவாமல் செய்யும் முறையின்றிக் கட்டதைப் பட
 மாகச் செய்வதுபோல, ஒன்றை மற்றொன்றாகச் செய்யுஞ் சாமரத்தியமே
 அந்தாகரத்திருத்துவமுமாமெனினுமமையும்.

வினா:—இவ்வனக் கூறிய குணங்களா லுண்டாகும் இருவினைகள் அவ்
 வீசனைச் சாராவோ?

விடை:—சூரிய சன்னிதரிசத்தில் கடைபெறும் இருவினைகள் அவனைச்
 சாராவதுபோல ஈசன் அனைத்தையுஞ் செய்துஞ் செய்பாதவளுதலின் இவ
 னையுஞ் சாராவென்க.

வேதாந்த சூட்சுமணி.

சிவமசத்தென்று பொதபோதகிருவவெடாஞ்செத்தகுத்திய நுலான்
மயமுது பாயா காரிபநு சிறுத்து வந்த நுலாயி மயநாயம்
அடர்வதுசென்னை பொதெடுட சீக்கியாக்குவனெனவறிக
வாய்மறுசமட்டியிட்டபெயர்மய நுலாயிதை கட்டுறார் பொதம்.

புற-நாசுராமசத்தென்று பொதநீர் துருடசிய-கை-யாய்ப்பமடடைத்
தனிதது உருந்தென்னை-தன்னால் மாயமயா கன்னுள் அடர்வது காரியம்
காரி மயத்தது மயநு நுலாயி தமைய நுலாயி வந்த அனாத பிரவி
கையல் கலப்பந்த மயங்குகை மயநாய தனது எதிர்த்த வடிவத்தோடு
மகாகருமய செவ்வென நறித். சூட்சுமன் கூறிய பொதக்கும் பாடலுக்
குக் கந்த பெதம் மலாய சமட்டியிட்டபொதென வறிதி.

சோதனை நாமக்கள வாய்மயமதது வந்திற்றுத் தனக்கெனச் சொரு
பயின்று மயநாயமும் மயப்பொதக் காரணப்பெயர அனாததம் ஒன்றன்
கூட்டமயவியிட்டுத் திரிபிஞ்சுமாதலின் ஒன்றசுற்றவானும் "மயமுது
மாயகாரிய" மென்றுசென்க.

மயநாய வாய்க்கள் மன்னென மறுக்க அயர்வுறென்றதை கொடுத்து
ஒருமயம் கூறப்பட்டது. மயமசத்தி யின்றமயிட்டுது நாயினாகக் போவ்
வதனும் மயவாயினக்களவாத் தனுவாகிகளைக் கொடுப்பித்துப் புசிப்பித்
தது தெரிபபதது கோடல்நுலும் துக்ககுத்துப்பற்றி மயமசத்தி மென்
ரு. மயமதததுசுருடமயம் மயைக்கு உருவக்கிரண சலத்தைமயம் சீவே
காரகளுக்குப் பிரதமமயத்தையும் துரட்சித்தலுக்கு இமகிரணத்தையும் சங்க
சத்தலுக்கு உஷ்ணகிரணத்தையும் துரோபவித்தற்கு மேககிரணத்தையும்
அனுகிரணத்தற்கு பிரதமமயத்தைத் தன்னிடத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளுதலை
மய உவமித்தென்க.

வினா:—தூட்சுமணப்படி பஞ்சகிருத்தியத்திற் குவமேயம் யாது?

விடை:—பொதநிறை மென்பது பிரமமெனவும், மாயாசத்தியோ
பொன்றமயன்பது மாயப்பிரதபவனனு வச்சன்னவும் சிற்பாதான மதனு
மென்பது தனது காரணம் மகதஷபடாமல் அறிவுமெலிட்டிருத்தலெனவும்,
நிமித்தகாரணமென்பது தனது காரணத்தை மறந்த சீவர்கட் கது வெளிப்பயி
கிமித்தம் தனுகாரணக்களைக் கொடுப்பதற்பொருட்டு னோக்கிச் சிருட்டிக்கும்
பிரமமெனவும், சுப்பிரதானமென்பது தானுண்டாதற் கேதுவாயிருந்த
மாயை மெலிட்டிருத்தலெனவும், ஆற்றபாதானகாரணமென்பது அம்மாயா
சம்பந்தத்திற்குமே டுபாதானகாரணமெனவும் புத்தியாதிகளிற்றோற்றுபு சீவ
ருப மென்பது அவித்தியாபுத்தியிற் றோற்றிய சீவர்களைனவும், சிவமசத்தியி
னும் பொதபோத்திருவை சிவமஞ்செய்தெனப்பது சிவமப்படி சீவர்களை விஷ்
ணுருபமா யின்ற துரட்சித்தலெனவும், உருத்திரவருவான் மாயாகாரியஞ்
சிறைத்தென்பது விததை யவித்ததை முநலிய நோற்றக்களை யுருத்திரருப

புட்டி செங்கிசு சங்கித்தெனும் தீரவசென்றுத் தோன்றடங்கிற்
தல். மகேசுரபுரம் பன்னாட்டத்தெனும். சத்தருநாயகருவென்பது
கற்பனை மித்தவிடத்து ஈடாகிய சகபொதமெனவும், சென்றனையே தன்
தேயிங்கிய மாக்குவனன்பது பிரமத்தோடு தன்னுடன்கூடச் சதாசெ
வருவாய் அடிக் கெய்மக்குவனெனவுச் சொச்சு.

செவசுரங்குத்துத் தனுவாதிய தோற்றம் சிருட்டி, அந்நிற யிரட்டித்
தல் திதி, அவற்றை வெட்டிச் சங்காரம் அவிப்பதற்குத் தியாயவம். அவர்
களுத்துத் தந்தொருப் பெரிப்படு சல அணுகாகம். இவற்றில மூன்று
சேகத்திற்கும், திராண்டு சேகிக்குமாக இத்தம் பஞ்சகிருத்திய மெனக்கொங்க.

உதாரணம் சிவஞானவள்ளல்.

சிருட்டிதி சங்காரத் திரோடாவ தான

வருட்டித்தோ டைநிசாழிச்சு காரம்.

தேகத்தின் முன்முன்றுஞ் சிவன்பான் பற்றிரண்டு

மாகத்தான் செவ்வா னான்.

விரு:—அத்தேர் இச்செவ் சேகர் உபாதிபோதிக் கூடினவரென முற்
கறி யிவ்வனத் தன்னே டயிங்கிய மாக்கிச் சொடுகென்ற மென்னை?

விரு:—அவ்வியைத் தவிட்டானான பிரமமும் சேவனுக்கதிட்டான
மான கூடஸ்தனும் வகமாப் பக் கலத்தவினா வென்க.

விரு:—அத்தேர் அவையே சுயஞ் சித்தாகாவோ?

விரு:—அவ்வனக் கலப்பதோ ருபாதிமாதவி னாகாவென்க.

இதகாதும் பிரமச்சரிசும் மாயாப்பிரதிவிம்பான வீசான் அவித்தியாப்
பிரதிபலனான சிவச்சுள முன்னிட்டு அவர்கன் தமது யதார்த்த ஸ்வரூபத்தை
யடையும் பொருட்டு பஞ்ச கிருத்தியஞ் செய்யுங் கிரம முணர்த்திய தென்க.

இனி கிமித்தோபாதானகாரணம் பிரஹ்மமெனற்கு உதாரணம்.

வாசகம்.

‘ஆதியு மந்தமு மின்ன வரும் பெருகு

‘ஆதியு மந்தமு மாயினார்க்கு ஆடப்பொற் சுண்ண மிடித்து காமே’

‘அத்தனை யண்ட ரண்டமாய் நின்ற வாடியே’ என்றும்

அமுதசாரம்.

அனுவென்பர் மாமாயை பென்ப ரணுவின்

புணர்வென்பர் பூதமே யென்பர்—குணமென்பர்

எவ்வேது வும்மோ துகளிதற்கோ ரேதுவென்னு

வவ்வேது வேபேது வாம்.

தாயுமானார்.

உற்று னார்த்தென சீயல் துன்பென் றுனையே
பற்று கின்றனர் எந்தைன் னடியர்பான் பாவி
முற்று பாபமாஞ் சகத்தைமே மெய்பென முதற
னற்றி ருத்திடத் தொழில்செய்வான் றனைநிக ரானேன்

ஒன்றாண்டாய் விவகரித்து விவகாசங் கடந்தேழாம் யோக பூமி
வின்றுசெளிந்தவர் பேசாமொனையோபத்தைநிறைநிறைவைத்தன்னை
பன்றியொரு பொருளிலதா பெய்பொருட்டுஞ் தான்முதலா யசலமாகி
பென்றுமுள்ள வின்பத்தைத் தன்னென்ற சாந்தபத விபற்கை தன்
னை.

குதசங்கிதை ஞானி பணிவிடைப்பேறு.

வானே வனியே யொனியே யறவே மன்னேமற்
றானே டயிரே கதிரே மதியென் றோரென்மெய்
நானே டடைய நென்பாய் மறையு நவிக்கிற்கு
மானே றுடையா யடிபென் னேவேறு வருளாயே.

செுதைத்திரிட உபரித தர்பரிய முரைத்தவிடம்.

பிரமன் முதற்று பாசீரூப் பேசா சின்றவுகைமெலாம்
பாவு மர்தப் பாசிவனே பண்டா சந்தப் பாசிவன்றன்
சொருப ஞான மூன்றோரனே துல
கரும் மரதி களாந்வேன் முத்த ஞானக் கடைப்.

கடம்புராணம் விகவத்ய அதித்யாயம்.

அனுலா மெனவக்கு மனுலா யிருத்தியலெக்கன் மூர் பொனிருந்
தணியாத வண்ட வருலா யிருத்தி தருபஞ்ச பூத ாதிவான்
மணியா மருக்க னுபர்சோம பாசி வடிவா யிருத்தி றறையுந்
கணியா திருத்தி சிண்பார் கணிப்பார் கணிகண்ண தாப ிரியாய்.

வாயுசங்கிதை பாசிவப்பிரபாவம்.

நிற்பன டடப்பன யாவு ரேர்த்திதற்
பொற்புறு சடையவ னுருவம் போதுமால்
அற்புதப் படவிலவா நயிவ நென்றதைச்
சொற்படு பசுக்கடாந் தோன்ற லோர்த்திடா.

இலங்கபுராணம் பதிபசுபாசமுரைத்த அத்தியாயம்.

பதிபா பெபுடைபவனெமாயபெணும்பாசத்தாற்பசுக்களாகி
வதிபாசிற் பனவெவையுங்கட்டிவென்முனைககிரீரண்மலர்கடுவிக் [ப
துதிபாமெய்ஞ்ஞானத்தால்தொழுதிடுகைத்தொடர்ச்சிநீயகற்றித்து
கதிமேவியமர்ந்துறையக்கண்ணிரங்கிக் 'ன,

ஷெ நான்முகனு மாயனுந் துதித்த அத்தியாயம்.

நினைப்புமாய் மரப்புமாகி நினைவினுக் கெட்டா தொன்றாய்
அனைத்துமாய் நின்றாய்போற்றி யருமறைக் கொழுந்தே போற்றி
கனைத்துவண் டிமிரவிள்ளுங் கடுக்கையங் கண்ணி போடு
புனிற்றுலெண் டுங்கட்கண்ணி புனைந்தசெஞ் சடைபாய் போற்றி.

ஷெ சந்தசத்து முதலானவை புரைத்த அத்தியாயம்.

யோகசிகோபரிஷத் 4-வது அத்தியாயம்.

பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதானகாரணம் பிரமத்தைத் தவிர வேறில்லை. ஆகா
சத்தில் நிலத்தன்மையும் பாணிலத்தில் ஜலத்தோற்றமும் கட்டையிற் புருஷ
னென்கிற பிராக்தியும்போலச் சிதாத்மாவிடத்தில் பிரபஞ்சந் தோற்றுக்கின்றது.
வேதானமென்பதும், கந்தர்வகாமென்பதும், ஆகாசத்தி லிரண்டு சத்திரனும்
எப்படி யில்லையோ அப்படியே; சத்தியமான பிரமத்தினிடத்தில் ஜகத்தி
னிருப்பு.

பிரமத்தை சாந்தோக்கிய உபநிடத தாற்பரிய முரைத்த அத்தியாயம்.

காரண மதனா லன்றிக் காரிய முளவாய்த் தோன்றா
காரண மொழிய வேறு காரிய மின்மை யாலே
காரிய மனைத்தி னுக்குங் காரண மதுவே புண்மை
யேர்தா விரண்டும் வேறென் றியம்பிட வியல்பின் ருமால்.

அப்பைய தீக்ஷத சுவாமிகள் இயற்றிய சிவதத்துவ விவேகம்.

(சிவஞானசுவாமிகள் மொழிபெயர்ப்பு.)

விச்ச வாதிகளும் விசுவ சேவியனும் விமல னீயேபென மறைக,
'னிச்சய மாக முழக்கவு மறியா நீசர்தாம் பினங்குவ ரந்தோ, மச்ச
ரத் துனக்கே தீக்கிழைத் தவர்தம் வாழ்க்கையும் பயன்படா தாலத்,
துச்சர்சொற் கேட்டோர்க் கிதுதலே தண்டஞ் சொற்றிடு னாலென
மன்றே.

தாரியோன் முதலாகு காரோனம் முத முதலவந் நேருதித் துர்மோ, தாய்மே தலைமை பாரோன் தவரை மகத்தியால் விடை பவ ரீதியே, வடமுறு பெல்லாக் தலைமைய முடைபோன் வருமு தம் காரண எல்லோ, நுனமுறு தியானப் பொருளொன்ச் சிகைநீதர் தவார்ப்பு மயக்குவர் சிலரே.

உகலர்க்கிதை 2-வது காங்கியயோக அத்தியாயம்.

மண்ணி ஓட விகாசமுபய மண்ணோ யந்த மண்ணொழித்துப் பண்ணி னுரும் தோரிலே பண்ணப் பட்ட பலபொருள் கெண்ணி னுரு வதன் முன்பு மிதந்த பொழுது விசுழிவிடத்துக் கண்ணி ஓட மண்ணொழிபக் கண்டா நுளரோ கட்டுரைப்பாய்

திருக்குறிச் சிவநாதர் தோற்றத் தேவலாய மாயாசத்தியி னிலக் கண மினைமென வபமான பூர்வகமாக வுணர்த்துகின்றது.

பூரண சத்தியான யாதி தொடர் விடாதடைத் தத்தச் சத்தியான முழுது மறைக்க வலியின்றி மத்தச் சத்தியானத் தனதழகிய நிலைமையினை விளக்கு மத்துச் சொன்னும் கனக்க மெய்கனமோ அதுபோல, என்னையா னநித் தன்னெனக் கூறற் கெய்தப் பாத்நிபட்சமாக நின்றான் உலக விவசா ரத்தினும், அரவிதொட் பிவினா உடைத்து அதனை மறைத்தற்குச் சற்றும் வலியின்றி, எப்போதும் அந்த வடிவாகிய வுணர்வால் அறியப்பெற்று, அக்கினி னுனது உய்வுநாதைத் தம்பிக்கச்செய்யும் மத்திசத்தி யெவ்வனமோ அது பொலின்று, சதோதய மாக விளங்கும் ஆத்ம சொரூபமு மாகாமல் அதற்கு வேறு பொருளாக நின்ற தோற்றமனும் உணர்ந்தந் கோடற் கெய்த ஆகாய முதலிய னுனது காரியங்களை வேறுதத் தோன்றவொட்டாது தன்பா டெய்கி நின்ற வலிக்கும் விளக்கமா நின்றான் கடைகடை சாமர்த்திய முடைய னாடல் காணப்பட்டு, காற்கதிக னாக நின்றான் வளக்களைத் தருதற் குக் காரணமாக நிற்பது யாதோ அதுவே திரிசிய மெனத்தக்க மாயா சத்தி யாய்.

இங்கு இத்தபோகவது ஆன்மா வாதலால் உயிர் எனலை யான்மா வென்க. அம்மான்மா சத்தொனத்தமெனத் கிடைய மாடலின் அதனைப் பிராமென சொக்கும். இது அனல் இவ்வியன்மம் பிரமத்திற்கும்; கனக்கம் மத்திச யிதான்மம் மாயாசத்திக்கு முகணம் கூறிய வாத கான்க. ஆகாய முதலிய மத்திசததய மனை மன்கு முதத்ததய மடபிண்டக்களையு கொன்க: மத்திச சத்தி வக்கினிவி னுணர்ந்தை முழுது உய்ம்பனஞ் செய்பின் அக் கினியோ வாதாதத்தைப் பத்திப் பிரகாசிப்பது கூடாது. அங்ஙன மின்றிப் பிரகாசித்தலின் அச்சத்தியை யுடைய மாத்திரிகனுக்கு மாத்திரம் கற்பனை யாகக் கருதித்தத் தோற்றினதே டெய்றி வேறின்று. அவ்வக்கினி சுபாவ

மாயப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதுபோல மாயசத்தி மாயபாவமான சிற்சத்தியை மூலமற்றதென்கின்ற பிரமமும் பிரகாசிப்பது கடாமையின் அங்கமானவழிச் சொருபமுதல் எதம்ப பிரம மாவின்னிடத்தும் பூணமாயப் பிரகாசிப்பவின் அம்மாயாசத்தியை யுடையவனுக்கே கிஞ்சித்துக் கற்பிதமாய் மறைத்தது போலத் தோன்றினதே யன்றி பிரமம் சபாவமாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண் டிருத் தமெனக் கொண்க.

பூச்சாயை யானது சொப்பிரகாசமாய் விளங்கும் சத்தி எனிடத்திற் றோற்றி, அதனை மறையாமற் றுண் விளங்குவது போல, பிரமம் பிரகாசத்திற் சங்கற்ப ரூபமான மாயையானது அதனை மறைக்காமல் அதனிடமாய் விளங் கிக்கொண்டிருக்கும். கண்ணப்போல அனைத்தையும் மறிகின்ற சித்தாகிய அறிவு தன்னைத் தானென அறியாததே யறிவாமை. அடங்கியாமை யறிவி னிடத் திருந்து அதனை மறையாம லதனாற் றுண் விளங்குகின்றது. அக்கினி யினது உஷ்ணத்தை மத்திர சத்தியினு லதனுண் அடங்குவது போலப் பிரம சபாவமான சிற்சத்தியை யதனு ளடக்கும் அம்மாயை யப்பிரமமு மாகாது. அதற்கு வேறு மாகாது. பிரமத்திற் கெதிரிட்ட சங்கற்பமாகிட காரணமில் லுயல்பாய்த் தோற்றுகின்ற அப்பிரமச் சாயை கண்ணடியா லுண்டாக்கித் தோற்றுகின்ற தென்றது போல மாயையார் சகலமுங் கீதானும். இஃது னங்கடாத காரியங்களைக் கூட்டுவிப்பதாகக் காட்டி வல்லபமுடைய அகமத கடனா சாமர்த்தியமுன்ன மாயையே சகல வனர்த்தங்களுக்குங் காரணம். ஆன தால் திரிசியம்.

வினா:—அதிரிசிய மான மாயா சத்தியைத் திரிசிய மென்ற தென்னை?

விடை:—வித்துவானது சத்தி அவன் வித்தை செய்யுந் காரியத்திற் றெரி வது போலப் பிரமத்தினது மாயாசத்தி பிரபஞ்ச ரூபத்திற் காட்டு மித்தத் திரிசியமா, மாயாசத்தி யென்ற தென்க. இன்னும் பூச்சாயா கணங்கமானது கலாநிதியி னிடத்தி லிருப்பதுபோலத் தோற்றி யதனை மறையாமல் அதனாற் றுண் விளங்குவது போல் அதிதப் பிரம ஸ்பூரணம் அவ்வதீத மாகவே விளங்க, அதை யறியேனென்ற அறிவி னறியாமை யவ்வறிவு மாகாமல் அதற்கு வேறு மாகாமல் அவ்வறிவினிடத் திருப்பதுபோலத் தோற்றி யவ்வறிவை மறையா மல் அதனாற் றுண் விளங்குவ தன்றியுந் தான் வெளிப்படாது தனக் காதா மான திருக்குவின் சத்தியைக் கொண்டு ஆக முதலிய திரிசியங்க னென்னும் பொய்ப்பொருள்களை மெய்போலத் தோற்றுவிக்கும் மாயாசத்தி யொன்றுண் டென் றவாந்தா மாகச் சருதி யங்கீ கரித்த தென்க.

வினா:—அற்றேல் முன் சத்தப் பிரமத்திற்குச் சுவகநாதி பேத யின் றென்று கூறிய சருதி இவன் இவனை மங்கீகரித்த தென்னை?

விடை:—இம்மாயா காரியங்களி னிற்பவர்கன் அவற்றினின்று நீங்கும் கியித்தம் அதை விசாரித்து என்று மின்றென்பது தோன்றற் கென்க. அங்கனமாயின் வேதாந்தி யொருவனிற்க எனையோர் யாவரும் இம்மா

கூறுவதற்குமுன் கூறுக தென்னை? இம்மாதிரி உண்மை தெளிவுபடாமையினால், அப்போதும் மாயையின் இண்மைதான் யாதோ? தனக்கென ஒருருவ மல்லாமையே யாமென்க. மாயையின் இண்மை தெரிந்தபின், உத்தமத்தமான முத்தியினைக்கண்கூறுவதென்னை? மதங்கன் மாயைக்குட்பட்ட பதமுத்தியைக் கூறுகதேயன்றி, உத்தமத்தமான பாமுத்தியைக் கூறுவதென்க. உத்தம எதற்குப் பிரயோசனமான பதமுத்தியை? மும்பியாகக் கூறுதற்கு உத்தம சம்மதித்ததென்னை? யாதாமின்றிய ஆதலுக்கு உத்தம முந்தான ஆக்கா எனப்பது உத்தம சம்மத மாதல் போல அமெனப் சொன்று மன்றிய பேதைக்குக் கிஞ்சித்து சுகத்தைக் கொடுக்கும் பதமுத்தியைக் கூறுதலும், சக்கிர வர்த்திச் செல்வமுள்ள பெருமன்னனுக்கோ தோஷி பதியான குறையில மன்னன் தாரித்திர எனப்பதுபோல, பாமுத்தியான மோஷ சம்மதம்மம் பெற்ற மகதைசுவரிய வானுக்கு இம் பத முத்தியான சொற்ப உத்தமவான் தாரித்திரனைக் கூறுதலும் வேத சம்மத மென்க.

அக்களி பிரகாசத்தோடு கூடியிருக்க அதன் குணமான உத்தமத்தைத் தன்வட மான்க்க கொள்ளும் மத்திர சத்தியைப் போல, பிரமம் தனதருணோமும் பிரகாசித்திருக்க உத்தமவாச மான சித்து விலாசத்தைத் தன்வச மான்க்க கொண் டிருத்தலும், பிரமத்தைத் தவிரத் தானொரு பொருளுக் தனக்கோர் சந்தர்ப்பமின்றி, அதன் பிரதிபலனச சாயை யாகிய சிவேசுர சுகத்திற்குக் காரணமாக இருக்கின்ற மாயா சத்தியினைப் பின்புல விலக்கக் கூறிய தென்க.

சத்து முதலிய பஞ்ச இலக்கணங்களால் திருக்கை விளக்கிய வாறு போன்ற அசத்து முதலிய பஞ்ச இலக்கணங்களால் மாயா சத்தியினையுள்ள அனர்த்தமென்றது.

அத்தகைய தாகிய கோர் மாயா சத்தியினை விளக்கண மாவன அசத்து, சுடம், துக்கம், அசித்தம், கண்டம் என்னு மிலவையென்தாம். இவற்று னசத் தெனல் முயற்கோலி முதலிய போல்வதாம்; சுடமெனல் உருவா நின்றனன் கல்முதலியவை போல்வதாம்; துக்கமெனல் புத்தியைவக் தடையும் கோலிருத்தி மூட விருத்திகளின் தன்மையாம்; அசித்தமெனல் முன்னர்க் கூறிய மெய்யல்லாத பிரக பாவ முதலியவை போல்வதாம்; கண்டமெனல் எவ் பரிச்சேத முதலிய உதறை பேற்பது போல்வதாம்.

இத்திரிசியத்தை புத்தி விசாரனை செய்து பார்த்து இவ்வாண்மால் அர்த்தம், தனக்கெனவோ சரிவின்மையிற் சுடமும், இன்பம் போலத் தோற்றி யழிதலிற் துச்சமும், இருப்பது போலத் தோற்றி யழிதலினைத்தமும், பின்ன மாயா விருத்தவிற் கண்டமு மாமென்க.

நு—இவ்வளவு தன்மையும் மாயைக்கே யென்றால் அதன் காரிய மாய சத்தித் தென்றோ?

வினா:—கருணை தேவதாசு காரிய மென்ற வியாப்தார் காரணத்தினால்தான் காரியத்திற்கு முன்னெனப் பகல்க.

இம்மாயை யகாதித்ய மந்தைப்பென்பது மூன்று முகத்தாதி மைத்திலக் கண முணர்ந்தய தென்பது கருத்து.

கணத்தற் கரிய கருதி சம்பந்தம், புத்தி சம்பந்தம், உலோக சம்பந்த மென வடிவங்கரு ஞானங்கள் முறையே பம்பாயைக் குண்டாது மயல்பைக் கூறுமிடத்து. மாயாசத்தி யானது ஆகாய தாமரை போலவதின துச்ச மென வும், சுத்திகா ரிதம் போலவதின அநீர்வாசசிய மெனவும், ஆன்மா னைப் போ விரித்தா மாகக் காணப் படுதலின் தத்தமெனவும் பெயர்பெறும். மாயை கருதி சம்பந்தமாய் விசாரிக்கின் கண குமம்போ லன்மையாற் றுச்சம், உத்தி சம்பந்தமாய் விசாரிக்கின் சுத்திகா ரிதம்போ லுண்டின் நெருஞ் தாதலின் அநீர்வாசசியம், உலக சம்பந்தமாய் விசாரிக்கின் ஆத்மா னைப்போ லுண்டதாகத் தோற்றலின் தத்திய மெனவுக் கூறுவர்.

இங்ஙன மாக வன்றிடும் மாயா துண்டத்தினுச் தனக் கிருப்பதாக் தமம், மாயை, மோகம், அவிததை. பொட்டருவெனப் பெயர்பெறும் இவ்வைக் கையும் மாயா பஞ்சகமென் றறிஞர் கூறுவர்.

இம்மாயை பிரவ்யை யெழிவி மறைத்தது போல ஆத்ம ஞானத்தை யேக தேசத்தின் மறைத்தது போலத் தோற்று விக்கும் அத்தகா மாத லின் தமசெனவும், தன்னை மறந்த விடத்துப் பிரபஞ்ச மாகத் தோற்று வித்தற் கேது வாகலின் மாயை யெனவும், குத்தியை மகனென்றது போலச் சிவத்தைச் சகமாகத் தோற்று வித்தலின் மோக மெனவும், தன்னை பறியே னென்ற தன்மை யறிவா யிருத்தும் அதனைத் தோற்றமுட் கெடுத்த லின் அவிததை யெனவும், இங்ஙனஞ் செட்வதற் கேதுவான வுருவத் தனக் கென வொன்றின்மையின் பொட்டருவி யெனவுமாம். அசத்து, துச்சம், பொய் யுருவி யென்பன பொருபொருட் கிளவி யாயினுக் கிஞ்சித்து தாசதம்மிய யிருத்தலி னவைதோன்ற ஆககாக்கு கூறிஞர். வடதுலார் அநீர்தாத்மிகை யெனவுக் கூறுப.

இஃதுவினை யென்ற விடத்து மறைபா தென்ற மாயை இங்ஙன மறைத்த தென்றது. சுத்தி னுருவக் கணக்கத்தி னனவெவ் வனவோ அங்ஙனவு மறை பட்ட தாகத் தோற்றல் போல ஆத்ம ஞான வியாபகத்தி லெகதேசமான மாயை யெங்ஙனவோ அங்ஙனவு மறைபட்டது போலத் தோன்றினதே யன்றியே யின் நென்க.

மாயையின் சங்கோச விகாச தருமம் உணர்த்து கின்றது. படமானது தான் விரித்து தன்பாலடங்கிய பலவேறு விகற்ப சித்திரங்களை வினங்கக் காட்டி யீண்டுக் குவித்தொடுக்கிக் காட்டிமீவித மெங்கனமோ வதுபோல, இன்பம் போ லக் காட்டித் துன்பத்தைத் தாற்பால தாகிய மாயா சத்தியும் தன்னு விகாச தரு மத்தினால் விரித்து சமஸ்த வுலகக் களைபுல்காட்டி, அங்ஙனங்களைத் தன்னு சக்

கோதருமத்திரு ஸ்ரீரங்கக் காடும். வன்னக்காட் சீட-தாபனமாந்
சித்தரங்கோ விகிதமாய் விளக்கல் போல, சுயஞ்சித்த ஸ்ரீபிச்சுப் பட்ட
சாசனங்களை விகித்தலின், சுந்தரமாயைக்குச் சித்திரப்பட்ட. தை யவயித்த
கோடும். தீர்ச்சுமாயை காடும் ஸ்ரீபிச்சு ஸ்ரீமாயை யொருடைய காரண
மாதவின் அதன் பிரிவு ஒன்றாகவே கை. தி ஐதப்பி ஸ்ரீரங்கமு மாயைக்க.

இவைகளுந் தமையக்கு இடல்பாக் கீழ்மான் குணங்கள் சுதந்திரத்துவ
நனமெனவும், சதாதித்தவ மெனவும் மானவென்னவாம். தனக்கெனச்
சொருமொன்று மொரு பாதத்தைத் தவிரத் தனக்கெனயோர் செயலில்
காணவாய்ந்தவாறு மனவாய்ந்த பதத்தி னிடத்தல் அறியா மையின்
முத்தர கிடத்தலுத சகன் முதலியவைகளை அப் பிரம சுதந்தையைக் கொண்
டே சம்பந்தலத் சுதந்திரமும் உனவென்க.

முன்னர் பொய்யென்ற மாயையின் விருத்திரிய முணர்ந்து கின்
தது. கீழ்ப்பு உணர்வின்றிய கணவென்கட் டோன்றிய பாலை முதலியவைக
கெட்டுணவியா. அதுமயாவச் சக சீவ பாம் மாயையின்கட் டோன்றிய
வைகளே லைவத்திரிபந விகார கதிர் சுற்று மிததாக அழியும். சுத்த சுத்துவ
வடிவமான மாயைமம், சுசுத்த சுத்துவ வடிவமான அவித்தையும், தாய்
மிததான வடிவமான மூலப் பாகருதிய மெனக்கூறிய மூன்று விருத்தி களை
யும் மாயாசுத்த மான தடைபதாகும். மாயையின் சுத்துவத்தில் மூன்றும்,
ரஜஸி மூன்றும், தமசி மூன்றும் மாக ஒன்பதாய் விரித்தது விருத்தி யென்க.

மூலச் சாதத்தின் சுத்துவத்திற் காணம் காண்கும, ஞானேந்திரியம்
கீழ்மும் ஆக வொன்பதும், திரஷ்டன் உய வவைத்தும், கன்மேந்திரிய மைத்
தும் ஆகப் பத்தும், தமசின் பூத வவைத்தும் இவ்விருபத்தி ஞான்கின் முதன்
வையான மனமும். இவ்வுத்தைத் தானென் நயிமானித் திருக்கும் அகங்கா
மும், அகத் சாதா மான சீவனும், அதற்கு வியாபக மான ஈசனும், இவ்
வியான்குக்கும் அதிஷ்டான மான கடவுள்தனும் பிரமமு மாக இருபத் தொன்
பதத் தத்துவமா மென்க.

இவைக மாயின் கிளை நான்களிற் சுத்துவத்திற் பத்தும், இரஜசிற்
பத்தும், தமசிற் பதினென்றும், இவைகட்டுக காரணமான அவித்தை, வித்
தை, சேவ், ஈசன், பிரமம் கீழ்மமாக மூப்பத் தானெனக் கூறிய தென்றை?

இவ்வனம் சுத்துவத்தி லுதித்த பத்தி-ம முன்னுதித்த ஞானமொன்றை
வகைவாத்தி வடக்கி, மொன்ப தெனவும், இரஜசி லுதித்த பத்தும் பத்தே
யெனவும், தமசி லுதித்த பதினென்றில் அய்ந்த, மாயிசம், சுருமம், கரம்பு,
கரோமம், மச்சை வெவ்வின்ற ஆறறயம் இவற்றின் காரணமான துவ பஞ்ச
பூதத்திவடக்கியும். மூவ்விக்கிய ஞானத்தை யவகை காண்மா வெனச் சேர்த்
தும், அவித்தை வித்தை வியாபயுஞ் சீவனை வாரி வடக்கியும், பிரமத்
தைத் கடவுள்தொன் விரித்தும் ஆக இருபத் தொன்பதெனக் கூறிய
தென்க.

பிரான், அபான், சமாண், உதான், வியான் என்னும்
வாயு வலிக்கும் நாகன், கடர்மன், கிரிகன், தேவதத்தன், தனஞ்சய வெண்
னும் வாயு வலிக்கும், வயிரம்பன். முக்கியன், பிரஞ்சனன், அந்தரியாம்,
மகாப்பிரான் என்னும் வாயு வலிக்கும் ஆகிய பதினாறையும் தீர்த்தெனக்
கூட்டிய தென்னே? நாகன் முதலிய புறவாயுக்க னைந்தையும் பிராணாதி வையத்
தீர்த்தும், வயிரம்பன் முதலிய வாயுக்க னைந்தையும் அகனிதா மடக்கியதா வென்க.
வயிரம்ப னாதிவ வாயுக்களைச் சேவினி டெக்கிய தென்னே? இவ்வலிக்கும்
விராட்டிருடனது பஞ்ச வாயுக்க னாதலின் சிவ சம்பந்தமா மிருத்த தென்க,
தத்துவக் கூட்டகிப சமுத்தியி னிடத்துள்ள சுகனிடம் திருப்ப தென்கனம்?
இருபத்து நான்கு தத்துவக னொடுக்கிப சமுத்தி மலத்தையிற் பிராண
னகைதல் அனுபவ மிருத்தல் னாறும் பிராணனு மெனவென்ற சிவவண்ண
போதக் கவியினுறு மிருக்கின்ற தென்ககாண்க. அங்ஙனமாய் னிச்சிவ
னிடத் திவ்வாயு எவ்வன மிருக்கின்றது? சிவனுக்குச் சங்கற்ப ரூபமான அந்
தக் காணக்களை மகைப்பித்தலின் அவனது சிவ சத்தியா மிருக்கின்ற தென்க,
இதனு லிப்பிராண னன்றென்பது போன்ற மகாப்பிராணனொரு காமம்
வந்தது. முற்கூறிய சிவக்கட் கவினதயி னிக்கழும் விதைத் துக்கமு
முண்டாகு மிடத்த மதற்குச் சாதனமாகக் காணமுதற் பௌதிக மிருய தத்து
வக்க ளீகானது கிருபாதி தீவ்யயினு ளுடையிற்று அத்த மாயா காரியத்
தோற்றல் கிராம சிருஷ்டி யுகபற் சிருஷ்டியின லிவ்வகையா ிற்கும். பிர
கிருதி முதற் பிருதிவி பரியக்கம் ஒன்றன் பின்னொரு தடைவாக வுதித்தல்
கிராம சிருஷ்டியும், திருநெடிகு த்த லுகபற் சிருஷ்டியு மாமென்க இவ்விரு
வகை சிருஷ்டியும் வேத சம்மத மாதலா வெமக்கு முடன்பாடாகும். பரிசுத்தப்
பிராம மெனப்படும் சிவக்கா சிவத்தினால் மாயா காரியக்க ளாயும் சுடரூப
மாகவுமுன்ன சகமாதி மூன்று பிரிவுக னெவ்வனக் தரப்பட்டன வென்னிங்,
புடைமையர்ச்சி யின்றிய சூரிய காந்தக் கண்ணில் இச்சா எத்தன பின்றி யுதித்த
பூத சூரியனால் அக்கனி சனிக்குமாறு போன்று பாம சிவத்தினால் மூலப்
பகுதியி னிடத்தில் மகத்தவ முதல் உலக ரூய காரியக்கக் சனித்தற்கு
யாறொரு தடையு மில்லை யென்று சத்துக்கக் கூறா நிற்பா.

மாயா காரியக்கத் தோற்றதல் காண்கு வகைப்படும். அவைகள் விருத்தி,
பரிணாமம், ஆரம்பம், விவர்த்த மெனப்படும். விரித்த வஸ்திரமே வீடுருவமா
நின்றல் விருத்தி திட்டார்த்தம், பாலே தயர்வடிவமா நின்றல் பரிணாம திட்டாந்
தம், தாலே வஸ்திர ரூபமா நின்றல் ஆரம்ப திட்டார்த்தம். பிராந்தியினால்
சங்கிரு விக்கும் ரச்ச சர்ப்பமும், கந்தர்வ நகரமும் கட்டையிற் கண்ணனும்,
செம்பனமும், இரத்திரசாலமும், கிளிஞ்சலில் வெண்ணியும் ஆகிய இவை முத
லிய வகைகள், மெய்ப்பொரு ளாகிப பிரமத்தில் அதவே மாறாகத் திரிக்
துள்ள பொய்யாகிய சகத்து கற்பித மெனற்குக் கூறிய விவர்த்த வுமம் ஆம்.

சுத்த மாயையிற் சூருத்திய சசனுக்குச் சூரியனையும், மூலப்பகுதிக்குச்
சூரிய காந்தக் கண்ணடியும், சகத்திற் கழலையு மூலமித்த தென்க. மண்ணுந்

நுரிய வன்பதுவிதத் தன்மைய உண்டித் துரிவாச்சிய மெனல்:—பிரம
விசாரத்தின்மையுத்தகரிசன மித்தத் துதாத்ம சிபி கனையுப்போது திரிசிய
மனைத்துப் பெறப்பட்டிருக்கப் பின்னமாம். பின்னமெனின் பிரமத்துக்
கண்டியாத நிகழ்ச்சியெனும். மண்ணுக்கும் சித்திச்சுணுக்கும் வேறுகாத
கடசத்திடம் சித்திரிசுத்திடம்போ கச்சிய மாகாமையின் கூடாது. சமாதி
யின்மையானின்றுகூறத் தனதரிவீக்கு அத்திரிசியக்கன் தனதுருவாக விசங்
கலின் துயின்னமாம். அப்பின் மெனின். வெப்பினக்குக் கசப்பம் கலிக்கு
மதாரமும்போ கொன்றுதல், சுருதிகன் கூறிய பிரம விக்கணத்திற்கு முர
ணம் அன்றியம் 'செ சேன மனத' தென்பதில் மாயா பஞ்சக இலக்கண
முறைத்தவி ன்றும் கூடாது. சாதனத்தில் வேறுகவும், சாதியத்தில் ஒன்
றுகவு விருத்தலிப் பின்னாபின்னமாம்; பின்னா பின்னமெனின், எதிர்மறை
இலக்கண மாகிய, பெறும் அபேதமு மொன்று யிருத்தல், தூதமும் சமீ
பமு கொண்டுதொட்போல் விசேத மானமையின் கூடாது. சமாதியினின்
நெருக்கி அம்பலிவீக்கு அத்திரிசியக்க னறியாய் சிந்தலின். சத்துமாம்; சத்
தெனின், முக்காலத்திற் முண்டா விருத்தல் உண்டாம். அங்கனமின்றிப்
பிரம முண்டதால் கா மண்டலின் கூடாது. திரிசிய மனைத்துஞ் சமாதியி
னில்காமனின், துசதுமாம்; துசத்தெனின் வக்கியா சதன்போல் தோற்
றும் போக வேண்டி, அங்கனமின்றிப் பிரபஞ்ச மாகத் தோற்றலின்
கூடாது. அப்போல் சத்தும் யதார்த்தத்தி் செத்துமா யிருத்தலின். சதசத்
தாம்; சதசத்தெனின், சத்து, உன்னது; அசத்து இல்லது; எதிர்மறை
விக்கண முண்ட இப்போல மொன்றெனல் இரவும் பகலும் ஒன்றெனல்
போல்கதின் கூடாது. அது அவயவ மாகத் தோற்றலிற் சாவயவ மெனின்,
அவயவ சிதமா யிருக்க வேண்டும் அங்கனமின்றி, கத்தருவ சைனியக்கனத்
தோற்றலிக்கும் சத்திக்கு வித்துவரினத் தவிர வடிவ யில்லாமைபோல் பிர
பஞ் சத்தைத் தோற்று விக்குஞ் சத்திக்குப் பிரமத்தைத் தவிர வடிவ யில்லா
மைமாத் கூடாது. அங்கன யத்தோ ருருவ மின்மையின், சிவயவ மாம்;
சிவயவ மெனின், அவயவ சிதமாகத்தோன்று திருக்க வேண்டும். அவயவ
சிதம் பிரபஞ்சமாகத் தோற்று மின்மையின் கூடாது. சகசத்திற் கண்டே
கவ்வானது போல் பிரமமேயாவதாக வினக்கலிற் சாவயவ சிவயவமாம்; சாவ
யவயவயவ மெனின், எதிர்மறை மின்னா மிளங்கு முன்னது மாயைபெனல்
விசேத மாதலிற் கூடாது. ஆதலின் முக்கூறிய கவலித் விவக்கணக்கலின்
பாதேறும் ஒலிவக்கண முண்டாதென்று வசனித் தற்குக் கூடாமையின்
துணித் வசனிய மாம். (உ-ம்) விஞ்ஞானசாயம். "அலுவலின்பிற் சொருப மஃத
மல் னாத வாதலிட வேறாய் வாதாய், அலுவலெய் யஞ்ஞா னத்திசை
சத்தா பஃதாய் நிவேபொழு தாத்நாய், அலுவலின்றித் தேறி மெக்காறு
யிலது யனதுவா யனியுள னாதாய், அலுவலுற மாயை யுண்டாயா யாலி
யானோள னுயிமோலம்." "பாசொரு பத்துக் கயினமும் பகப்பிடு பின்னமு
மாதாய், சிவயவ மாதாய் சாவயவ மாதாய் சிவயவ சாவயவ மாதாய்த், திரசத்தை

மத்ததைச் சாசுத்த மலதாய்ச் செட்டி வசரிடா னபரம், பரம்பா கிருதி
தமச்சது மகைய பரணை. உடையிச் சாசுத்.

பதிபக பாசுக்கனிற் பதிவாழ்ந்தியமென்பது னுண்மதான். பதிவை
சுண்டாரு மலத்தா லரிவாஸா மாச அருதிடம்; பசு பாசுக்கன் அருதி
பென்பது முண்மைதான். அது சத்தாகமா? அசுத் தாகமா? சதசத் தாகமா?
அர்வசனிய மாகமா? அருத் மென்பதை ஏழும் ஒப்புக் கொள்ளுகின்
றோம். ஆளுல் இடணைப் போலச் சத்தாக வொப்புக் கொள்வ தில்லை அர்
வசனிய மாக வொப்புக் கொள்கின்றோம்.

இவ்வாறே சர்வா ரோபிஷத் தானது: சத்தமல்ல, அசுதது மல்ல,
சதசத்து மல்ல. அர்வசனிய மென்று கூறுகின்றது. இவ்வ ர்வ னீயத்
தின் னன்மையை உவமான வாய்காந் ிருபிட்டம்.

கடற்றிற் காணப்படும் ஓர்வ சத்தா, அசுத்தா. சதசத்தா வென வசாரிப்
புழி மூன்று மல்லாத அர்வா னியமென் றேட்டம். எங்ஙன மெனின்
அரவ சத்தானுல் தெளிந்த பொ திருத்தல் வேண்டும். இவ்வா திருத்தல்
காட்சிப் பிரமாணம். அசுத் தெனின் மஹ புத்திரன்பேய். தோன்று
திருத்தல் வேணும். தோற்றிக் கொண்டு பயகம்ப னுதிசனே மண்டாக குவ
தால் இல்லை யென்றுஞ் சொல்லப் படாது. சதசத் தென்று சொல்லவா
மெனின் மேலே காட்டிய இருவகைக் குற்றக்களும் உண்டாகும். இம்மூன்றி
னிட்டுத் தோஷ மிருப்பதால் சதசத் விலட்சண அர்வசனிய மென்று
சொல்வதே வியாய மாகும். மானை யென்ப தெப்படிச் சம்பாவித மெனில்,
காரியப்பொரு ளுண்டாதற் கெய்தத் சத்த சாரணத் தின்கண் சம்பாவித
மாதல் போலவாம் என்றறிக.

உதாரணம் திருமந்திரம்.

பதிபல வாவது பண்டில் வுலகம்
விதிபல செப்தொன்று மெய்மை யுணரார்
துதிபல தோத்திரஞ் சொல்லவல் லாரு
மதியிலர் நெஞ்சினுன் வாநிகின் றுரே.
பதிபக பாச மென்பபகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாச மனாதி
பதியினைச் சென்றனு காப்பக பாசம்
பதியனு கிற்பசு பாசநில் லாதே.

வேதாரணிய புராணம் வருணச்சுக்கம்.

பிறப் பகாதியா மிறப்பொடு துன்பமும் பிணியு
மறப்பு மீசனும் வையமு கைகதியா மற்று

மிதப்ப வாழ்கியே மிதிப்ப பந்தனைக் கிர்த்தித்
தாழ்பி வாய்வக்துன்பசா காத்திடைத் தோய்வார்.
சுருதி பண்ணையக்தேவியே முதலிய துணிவார்
சுருதி வேறாக் காண்பது ஞானமஞ் ஞானம்
பருதி முன்னிருட் பார்ப்பும் பகைய ரட்டி
மிருதி வாழ்வான் பின்பொடு மமதைபோய் விடுமே.

தத்துவஞான தீபிகை.

உருவமொடு மாமய மாபுலகத் தோன்று
உண்மையறி வார்த்த வத்துவித நிலைபைத்
தெரிவதற் தெரிபினது சொருபகிலு யென்றும்
செகமதெனத் தெரிபினது சேவனிலு யென்றும்
கரிசுவய் மருகிடையே நறவழுத்தி னதுவே
சுற்றுசக சிம்பென்றும் காங்கமற வுணர்ந்தோர்
பெரிபொரு டார்த்த நிலையினவிட் டகலார்
பெரிபமற் றான் டினை யும் பெத்தமெனத் தவிப்பார். ௫
சகமுயிர்த்தப் பாமெனுமுப் பொருளொருதன் மயமாய்ச்
சார்ந்திமத் துவிதகிலு பிரமகிலு மாகும்
கிசலமுற மலவெவ்வே ருபமைத் ஞப்பண்
விளக்கித் திதாபாச னிடையாமம் மூன்றும்
மிகவொருயித் தேயறியப் படுபொருளாய்த் தோன்றல்
விபனுதக கிலுபாமென் றுணர்பவர்கற் றே னும்
தகவறவே முதனிலவிட் டிருகிலான் சாரார்
சார்வொன் ன் சார்வொரு தத்துவமுத் தியையே. ௬
கனவுகன வொடுமழுத்தி யவத்தைகண்மூன் றினையும்
கணுகைதப் பூணசின் மாத்நிரபாய் சிற்றல்
இனமறுதல் சிவகிலைய மலத்தைகளிற் றே னுன்றும்
இன்பொடுதன் பங்கினான் சுருபவியாய் சிற்றல்
தனைகொளு சேவனிலு பாமவத்தை மயமாய்ச்
சார்த்தது சகிலுபா மெனவணருத் தகாரர்
கினைபகதூந் துரியமெனுப் பதமதனை விடுத்தே
வேறுபதக் கிலுபணுக கினைநினை முபலார். ௭
சத்தொடுகித் தானந்த பூணயாஞ் சிவமே
தானெனான் கருதினொரு தகரிப்பிரம கிலுபாய்

சித்ததாய் தன்னம்புச் சிவனுண்டென் முணர்கல்
சுவனில் பாய்ந்த செவியைப் பூமியை
பித்தவடிவாழ்வு நெய் நனந்த லுற்றார்
விபக்குமொரு சகலியா மெனக்குருவா டையக
கொத்தறவே புணருமவர் பதிலினிட் லெகர்
கடுமய நிலைக்காபுட் கொள்ருவனோ மற்றும். அ

அறிவாகுர் தனில்வேறப் தமர்க்கயா சிலேபெ
அரிபசிவா நத்தசிலை யாரும னுருவம்
செறிவாகா வநிவெனவே தெரிமென் சிலேபெ
சுவனில் பாய்ந்த செவியைப் பூமியை
குறிதானென் முணர்கிலேபெ சகலியா மெனவே
குருபரனும் பெரிதருந் புண்ணியர்க ணல்ல
கெற்பொருள் சகலினிட் தேருவனோ மற்றை
சிலைகளின் னவைவதுன்ப சிலையா தல்கினை. க

குத சங்கிதை, அநந்தீய, நித்திய வஸ்து விசாரம்.
விளம்புக லுற்ற வந்திப வந்து விசாரத்தால்
உளம்பி லச்சுட னா விராகம துண்டாகும்
இளம்பிறை குடி தனக்கய ளாஞ்சுட மெல்லாநால்
வளம்புனை வோர்கள் அந்திப மென்று வகுப்பாரால்.

சத்தமாய் நிரஞ்சனமா உல்கா மாபொளிர்சிற் சொருப மேயாய்
உத்தமமாய்ச் சருவசான் றுய்வினங்கும் பரமசிவ மொன்றே பென்றம்
எத்தகையோ ரும்புகழு நித்தியவத் துயர்மறையு மில்லா ரோதும்
ஒத்தசட மநித்தியமல் லாதுசித்துக்க கித்தியம்வந் துறுத வின்றே.
மிக்ககடா திப்பிரத்தி யேயத்தந் தக்காண விருத்தி யாலே
தக்கநித்தியவத்துவுந்தான் ரோன்றுகின்றதேதவிரத்தனியாய்சிற்ற
முக்கணுடையெம்பெருமா ற்காளாயபெருந்தவத்துமுனிவீர்மேலாம்
எக்கலைஞ ரும்புகல்வார் பரமார்த்த மாகவிலை பென்று மாதோ.

இவையித்த தன்னி வென்னும் உதாரண வெண்பாவில் பாண்டிப் பெரு
மான் “இவ்வதற்குத் தோற்ற மில்லை யாதலானும், உன்னது தோற்றவிக்
வேண்டா வாதலானும், உன்னது மில்லதமா ம்ருப்பது தோன்றுமென
உரைகடறிச் சித்தியார் கம் சூத்திரத்தில் 5—செ. 6—செ.

சார்பினிற் ரோற்று மெல்லாந் தருபவ னில்லை பென்னிற்
றேரினில் லதற்கோ தோற்ற முள்ளதம் கோநீ செப்பா

போர்னிய வறுமையைத் தோன்ற துன்பங்கே மூடிக்க வேண்டாது
சொல்லிய நிரம்பென்றி கற்பது தொன்று மன்றே.

உன்பது மிகவு மின்றி கின்றதொன் றுங்கே துண்டா
மிகுந்த மிகுந்தாரு தோற்றமு மிகையா தாகும்
உள்ளதா ருளத்தி ழுண்டாக காரிய மறிக்கு மண்ணி
விவராகார டமகடாதி யெழிறு மிபற்று வானுள்.

என்றும் துன்பம் பொருடென்று கிச்செய்யக்கூற மெற்கோளாக
கொடுத்த உயிர்.

இவ்வாறு மேண்டும் கூற வேண்டாவிட்கு சுவஞான முனிவர், இவ்வ
தத்துவ போதனை மனமும் உலகம் உள்ளதெனவும் துதலானே இவ்வது
முனிவரது மிகுந்த பொருடென்று மென்னுஞ் குணம் வாதிகளும், இவ்வது
முனிவரது மிகுந்த பொருடென்று மென்று அறிகின்ற வாதிகளும் மடக்கப்
பட்டவாற்றியவையாக. இது தீவிரமில் குற்றமில்லை. இவர் சார்பின
ராகிய மெய்யான தெய்வ ஐடி முதற்குறிப்பிரண்டா மதிகாணத்தில் எழு
ந்த மெய்கோள். எதனையும் மெய்யென மயி எழுதி விட்டார், பாவம்.
அறிவுள்ள மெய்கோளும். எதனும் கருமாறு.—

மேற்கோள். "இது உலகம் உள்ள தென்றது"

உத. "இது உலகம் தொன்றுமின்னமயன்"

"இவ்வதத்துவமே மின்மை. ன், என்ற எதுவால், உள்ளதற்கே
தோற்ற முண்டா கின்றது" என்பது. அந்தன மாயின், ஐடி வாக்கியம்,
கயிற்றாவ முதலிய உற்றில் வியசாக் கின்றது; கயிற்றாவ முதலியவைகளுக்கு
தோற்றமிருப்பதா வென்க. இன்னம காண்கு வகைப்படுக. (1) சொல்மாந்
தினாபா புள்ளது, இதுந் குவமானம் வான்மலர், மலகமனமும். (2) (3)
சொல்லுந் தோற்றமு மாய். இதில் ஒன்று காணத்தை கோக்கிய போது,
காரியத் தோன்று திருத்தலும், மற்ருன்று தோன்றுதலு மாய். முன்னை
வதா குவமானம் கயிற்றாகும், பின்னையதந் குவமானம் காள லீருமாய்.
(4) சொல்லுந் தோற்றமும்பொருளுமா யிருப்பது. இதுந் குவமானம் சொப்
பன வாகு. போத்தோடு கூடிய இரான்கு இப்பொருளில் (1) வான்
மலர், மலகமனமும் இருபொருள்கள் தவிர மற்றவை தோன்றுகின்றன.
இது வாவருத்தும், பிரதி பகாபாவம். இங்ஙனமாக "இவ்வதற்குத்
தோற்ற மின்மைபின்" என்றது என்னைப் பொருள்தும். இன்மைப் பொரு
ளில் மேற் றண்டகாறு (1) தோன்றுமையும். (2, 3, 4,) தோன்றுதலு மிருக்
கிற போது "எல்லெட்டி வகை வகை" என்றவாறு எல்லாவற்றையுஞ்
தோற்ற "இவ்வதற்குத் தோற்ற மின்மைபின்" என எவ்வாறு கூறலாம்.

யகர்வேதத்தில் சர்வசா ரோபநிஷத்.

யித்ததாது? இவ்வாறு பிரபஞ்சத்தைப் பார்க்கத்தி வாரோ பிப்பது.
நாலை மெய்யது யாது? அகாத்மாவிற்கு முகமான தெதுவோ அதுதான்

மாயை.....அந்த மாயை மானவன் தூதர், மூன்றாம்
நின்றவனு மல்ல, தீவ்லாதவனு மல்ல, அவ்விரண்டை மலத்தவனு மல்ல,
அவ்வச நியமாய் வாக்குக்கெட்டாவான் (பிரம்மமாகிய) அதிவ்ந்தா னத்தி
வேயை மல்லாதவன்.....எவன் வாஸ்தவ திவ்லாதவன் அவன்தான் மாயை.
அவன் சுவரூபம் அஞ்ஞானம். அதுவேதான் மூலப் பிரகிருதி.....ஐத்தா கார
மாய் பரிணமித் திருப்பவன்.

சக்கில யசர் வேதத்தில் நிராலம் போடநிஷத்.

தூண்டாவ தற்றதாயம் எங்கும் தொடர்ச்சியா உள்ளதாயும் சகல சுவரூப
மாயு மிருக்கிற பிரம்மத்தி ளிடத்திலேயே தேவ, கிருக, கா, ஸ்தலா, ஸ்திரீ,
புருஷ, வருணசசிரம, பத்த மோக்ஷ உபாதி (கற்பிதமான வேடமும் அல்லது
கற்பிதமான தடை) யாகவிருக்கிற பல்வேக பேசுக்கள் னாலே கயிற்றிற் பாம்
பெண்கிற பிரமைபோல் கற்பிதமா யிருக்கிற னானமே யஞ்ஞானம்.

குத சங்கீதை சத்தா விசாரம்.

அத்தகுசத்தாவாகியபிரமமம்மாபுர்கடா தியானுந் போல்
சத்தமா முனிவிர்ப்பற்பலவானசொரூபங்களாய்ப்பரிணமிக்கும் [ம்
உத்தமப்பிரமம்முலகமாய்த்தோன்றலோனிதருசத்திவெண்பொன்னு
வித்தகமுத்தோன்றிதலேபொலும்வேதமும்உனமுரைக்கும்.

விருமல சிவன்நன் மாயைபாற் கனுப்போ னிருமிக்கப் பட்டன
வேல்லாம், மருவுகா ரிபங்கா ரணத்திற்கு வேறு காமையின் மாயை
ரூபந்தான், பெருகுமா மையும்ந் ததிட்டான மாகும் பிரமத்தின்
வேறான தன்று, குருபா னருந் கைக் கொண்டு முக் குறுப்புங் கொ
ன்றுயர்ந் தோங்கிய முனிவர்.

பிரமகீதை கேளுபை நிததம்.

எப்பொருளு மாயையினு லெனச்சிலவ ரியம்புவர்கள்
மெய்ப்பரமன் றனெபொழிய வேறொருமா யையுமில்லை
ஒப்பரிய பானொழிய வொருமாயை யுண்டாகில்
அப்பரமன் றன்பெருமைக் கதுநேரே யழிவன்றோ.

சிவானந்தமாலு.

எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றன்னுணை
யங்கந் துள்கருவி யானவமாம்—பொங்குமிருண்
மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்
பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்.

இச் சத்பிரமாணங்களுக் கிணக்க உலகம் கானல்கீர் போன்றதெனக் கூறியவர்க்கோ சிவஞான சித்தி சித்தித்தது; தன்னை சித்தித்துக் கொண்டதோடு, வேத முதலிய உற்றையும், இச் சிவஞான போதமுதையும், "பூத்தாரும் பொய்கை புனலிதுவே யெனக்கருதிப், பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதை குண மாகாமே, தீர்த்தா" யென்று கூறிய மாணிக்க வாசக சுவாமிகளையும், அவர்போன்ற ஞானாய சித்தித்த தாமென்க.

சிவஞான போதம் "உரத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவ," என்று பாசத் (மாயை) திற்குக் கானனி ருவனமகூறிற்று, றேடி சிவஞான சித்தியோ; "பாச ஞானத்தானு மென்னுற் செட்டளி லானசைதரு வலகமெலா மலகைத் தோர மென்றறித் தகல" என்று உலகிற்குக் கானனீரை பவமை கூறிற்று. முதலான சிவஞான போதம் பாசத்திற்குக் கானனீரை பவமை கூறினல், பெயர் மாத்திரையில் உழிதூ லான றேடி சிவஞான சித்தி பாச காரிய மாகிய உலகிற்கு அந்னை யாக்கிக் கொண்டது, மலைவா மன்றிப் பின்பு யாதாம்?

வித்துண்டா மூல முனைக்கவா தாரதமா

மத்தன்று னிறிற் லவ்வீனாயால்—வித்தகமாய்

வேட்டுவனா மப்புழுப்போல் வேண்டிருமைத் தான்கொடுத்து
கூட்டானே மண்போற் குளிர்த்து.

என்னும் வேண்பாவில், இவர் கொள்கை நிலம் தானத்தில் பிரம்மமும், வித்து வந்தானத்தில் மாயையும், அஞ்ஞா வந்தானத்தில் உலகமுமாம். நிலத்தைக் குளிரச் செய்ய கீரிசுழ்ப்பது போன்ற பிரம்மத்தைக் குளிரச் செய்ய கொன்று வேண்டும்? கீர் ஸ்தானத்தில் பிரம்மதின்னகண் ணுள்ள சிற்சத்தியைச் கூறுவா மெனின் : லெழு கீரும் பின்ன மானமை போன்ற பிரம்முஞ் சிற்சத்தியும் பின்ன மாதல் வேண்டும். அங்ஙனம் பின்ன மாமா? லெழும் வித்தும் பின்ன மென்பது கிடிகிசனமாம். அங்ஙனமே பிரம்மமும் மாயையும் பின்னமா? அபின்னமா? என்புழிப் பின்ன மென்றே சொல்ல வேண்டும். சொல்லுங் கால் பிறற்றம் அபரி பூரணப் பொருளாகும்.

இனிவித்து அஞ்ஞா மாருங்கால் வித்துக் கெட்டே அஞ்ஞா மாதல் கண் கூடு. அங்ஙனம் மாயை கெட்டே உலகாக வேண்டும். அஞ்ஞாமா யிருக்கும் போது வித்திலை அங்ஙனமே, உலகா யிருக்கும் போது மாயை யிலை என்றாகி, இப்போ துன்னது பிரம்மமும் உலகமுமே யாயிற்று. அதனால் மாயை யென்னு மொருபொருள் போகவேபோயிற்று. அதைச் சத்தென்றும், சித்திய மென்றும் கொண்ட இவாது செவிக்கு இலையெனக் கேட்பது நாராசங் காய்ச்சி விட்டது போல்தா னிருக்கும்.

அஞ்ஞா மாயபோது வித்திலை யெனினும் பிறகு விருகாமாய் வித்தை யீனு மெனின், அங்ஙனமே இப்போ துன்னவுலகு இனி மாயையை யீனு மென்று சொல்ல வேண்டும் இது விக்கையினும் வித்தை, இதுநிற்க, மாயை

வைப்பிரமத்தா துபுரித்திரை சந்தியென்ற உருவத்திப்பும் பகையாகாது
 வெளையா: சந்தியென்பது சாபத்திதம்; என்பது அச்சொல்லி இன்ன விவர
 கும். மாரிதனது சந்தி மெனின், மாரிதனோவீட சந்தியொரு பொருளா
 உன் மாரிதனமே, மாரிதனத்திவ்ந்து சந்தி - மா' ஆகாது; பொருளாயிற்றே,
 பொருளாய் மானத்தன, சந்தி மாரிதனத்திவ்ந்து ஆக்கவா? மாயைமையப்
 பொருளாகா கொள்பிற் சந்தி மென்பான்? தீவிரிப் பொருளாக வைத்துப்
 பாரப்போம், பிரமமும் மாயையும் பின்னமா? உயின்னமா? பின்னமெனின்,
 பிரமம் அபரிபுணமாகும். அபின்னமெனின், சிறி, குணம், தொழில்களி
 கொன்றிவ்ந்து தாண்டிச் சொல்லுகொண்டும். அத்தன மாயின், பிரமமே
 மாயையாக மென்றே. ஆயின் ப் சந்தித் துள்ள, ஞானம், சுகம், சீர்மலத்த
 வம், சுவைசாத்தவம், முசலிப விச்சுடக்கப் போய், மாயைத் துள்ள சுடமுத
 லம் விசுடக்கப் போய் மூண்டாம். அன்றியும், சநுநியாதி கட்டு முரணாக
 தூண்டிப் பின்புறம் செல்லாமையிற் வித்திலிருந் துண்டான அத்தூம்
 சிவத்திமேல் முகமாகின்றன. அதுபோல, மாயையில்லுந் துண்டான உல
 கம் பிரம மில்லா விடத்திலே உண்டாக மென்றும். உண்டாமெல், மாற்றமம்
 பூண்ட மென்றும் சநுநியாதி கட்டு விசுடக்காம். துண்டும் சிவஞான சித்தி
 மாரிதனத்திவ்ந்து தாண்டிவ்ந்து. அடிசு - கு - 13-வது செட்டியானும் மலை
 உபநிஷதமாய்க் காட்டுதல். அதுமருமாய், சிவஞானத்திலும் பிரமத்
 திலே மாயைத்திவ்ந்துத் தாலத்திலும் பிரமத்திலே தோன்று மென்னின்,
 துப்பமத் தோன்றி மாய்த்து தாகிப் பிரபஞ்சம் பிரமத்தி லபேதமாயின்
 பிரமமும் அசிவனாய் மென்றும், ஆகவால், அகம்பிரமமென்கிற உன்னு
 டனே பிரபஞ்சமும், தோன்றலாகப் மொடுக்குதலுஞ் செய்கையில் மெய்
 உன்று ஐமென்றே சொல்லுதல் மெய்யாக வுடைத்து, என்க மென்றும்

பாற்கரியன் மத மறுதலைச் செய்யுள்.

சித் தெழுத்த மாமாய் விசுடத்தனம் விளம்பி இயுவமை வேறுநீ
 சித்த மென்றவுரை பொய்த்த செட மாபெயுந் தழியு சின்பா
 மொத்தெ முன்பொழுது சித்தி மாய்வாரி யுண்டு தாசக முனக்கென
 சித்த மென்றல குளாத்தி மெப்பிரம மாயி இயிலை பிதற்றிலே.

(இ-ள்.) மாய் செட்டிவிடத்து வித்திலே சின்று மாயுண்டானுற்போன
 பிரபஞ்ச மாதிரி விடத்தும் பிரமத்திலே சின்று பிரபஞ்ச முண்டா மென்று
 உணவை உறிஞ்சும். அத்தன மாயின், அத்த வித்த மார்த்திலே யுள்ளதுமாய்ப்,
 சின்ப தானே பரிணமிக்குந் தாலத்தி மார்த்திதான் தான்கெட்டுத் தோன்
 றின தக்குப் பரிணம முண்டாய், அத்தமாய் பரிணம் வித்தை யுண்டாக்கி
 ஞாப்போல, பிரமமும் பிரபஞ்சத்துக்கு வேறாய் சித்தமாய் சிந்துமென்றவுரை
 உத் பொய்யாய்ப் பிரமமும் பிரபஞ்சத்தை யுண்டாக்கியும், பிரபஞ்சமும் பிர
 மத்தை யுண்டாக்கியும் உடத்தின் பருதியாகத் தோன்றித் செமே, சின்பிரமம்,
 அதுவுமன்றி அத்தவித்த மாமாய் பொழுது பூமி தரிப்பாகத் தோன்றும் அது

போல உன்னுடைய பிரம்மம் பிரபஞ்ச மாய்பொழுது. தரிப்பது மாத, பரம மாயிலும், இப்படி மயக்கச் கூறுவையாயின் உன்னைப் பேயனென்று மிக் கோர் சொல்லா நிற்பார் என்க. வென்றுங் கூறியதற்கு முன்னும்,

சிவஞானசித்தியார் க-சூ. 32-வது செய்யுளில்

(உயிரை யொடுக்கிப் பின்னு முதிப்பதென் னென்பா ளென்னில்)

உலகினை யிறந்து நின்ற தானுரு வென்ப தோரா

ருலகவ னுருவிற் றேற்றி யொடுக்கி பென்று மோரா

ருலகி னுக் குபிற மாகி யுலகுமாய் நின்ற தோரா

ருலகனி லொருவ னென்ப ருருவினை புணரா ரெல்லாம்.

(இ-ள்.) சித்தி தானுமும் அசித்திதனை மென்பதற்கு உருத்திரன் உரு வம் உலகினைக் கடந்து நின்றலான், வேதத்தன், உருத்திரன், விச்சகராதிக னென்று கூறுஞ் சுருதியினை யு முணரார், அவன் நிருவருவில் உலகத் தோன்றி யொடுக்கு மாதலான் விச்சவ காரண னென்று கூறுஞ் சுருதியினை யு முண ரார், உலகிற்கு உயிராய் நின்றலால் விச்ச வத்திற்கு அந்தரி யாமாயென்று கூறுஞ் சுருதியினை யு முணரார், உலகமாய் நின்றலான் விச்சக ருபியென்று கூறுஞ் சுருதியினை யு முணரார், திருமேனியின் தியல்பு உணரா ரெல்லாம் அச்சிவ பிரானை உலகத்தி லுள்ளார் கூறுங் கடவுளளில் ஒருவ னென்பார். என்க. வென்றும், மாயையிற் றேற்றி யொடுக்கியதுமா மென்பது, சிழங்கி னின்றும் தோன்றிய தாமரையைப் பங்கய மென்பத னுனு மறிக்க. என்று உரையா சிரியர் கூறியுள்ளார்.

சிழங்கிலே நீண்டும் பிறக்குந் தாமரையைச் சேற்றிலே நீண்டும் பிறத்த தென்று பொருள்படப் பங்கஜ மென்று கூறுதலின் சிழங்கு மாயையும், சேறு பிரமமும், தாமரை யுலகமு மாயிற்றே? சேறில்லா விடத்துக் சிழங்கும், சிழங்கில்லா விடத்துத் தாமரையு மிருப்பது போன்று; பிரம மில்லா விடத்து மாயையும், மாயை யில்லா விடத்து உலகமு மிருத்தா லன்றோ இவர துபமா னம் மணம்பெறும். பிரம்மம் பரிபூரண மென்றுரைத்த அதனிடத்தில் மாயை யானது சேற்றின்கண் சிழங்கைப் போல வேறு யிருக்குமென் றுரைத்தல் அசம்பவ மென்க.

திருக்குத்திரிசிய விவேகம்.

(அ-கை.) தனதுன்மை நிலை யிஃதென விசாரித்துத் தெனியா தாற்கு வாயேனென அவரை யிசழ்த்து கூறல்.

கடவுளே புண்மையெனக் கட்டுரைப்பதன்றிக்

கடபடமெய் யாமயக்கைக் காணார்—உடலாளவே

நானென்னார் வைதுணரார் நாட்டம்வா யென்னிருந்து

மானிடரா யிவ்வுலகில் வந்து.

(திரு.) கடமொ புரையொரு கர்த்தவெனத் திரமாகச் சாதிப்பதெ
யங்காப் கடமொழி மிடம்கண் தனது சம்பந்த மெனவும், அன்னிய
மெனவு மொன்றின் மயங்கை டிட்டுணர்ந்து தெளியாதா நிமிஷநென்கண்
மாணிதாக்கல்து, கடமெனவே காணென்னுந் தாதன்னிய வாகவே தானெ
னத் திட்டமானப் பிரதிமையு முடைய தான்கொக் கட்டபடி நவது, கண்
வாய்முதலிய வணர்ந்த கருவிகள் மாநிருந்து முணரத் தர்க்கைகொ புன
ராய் துயரார்த்தம் மாநபடன்' எ-று.

மாணிட மாணி விலக்கி ரெப்ப நாயிற்று, என்னை? மாணிட வடிவ
த்தா மயத்தா நாயிற்று தவிர மாணா மையால் விலக்கின ரென்றும்,
மாணிடமும் மாது மயகொளமுந் தாடவாய்ப் பின்னாதிவப் பற்றி யென்க,
முதலு மயகொ காணவுக கருதவக தாடா சாயிற்று.

மாணிடமும் மெய்க்கொத்த மெய்ப் பிரதிம திப்பது வேதாத்தமாத
வாய்முதலிய வணர்ந்த கருவிகள் மாநிருந்து முணரத் தர்க்கைகொ புன
ராய் துயரார்த்தம் மாநபடன்' எ-று.

என்பாஞ் சிவமெனத் து மெல்லா நென்றத்து
மெல்லா மயமெனத் து மிக்கெவரின்—வல்லான்கேள்
நெ தாத்தப் போலியை வேரார்தி யேகண்டாய்
யோதாத்த மூக்கழலப் பக்து.

(திரு.) உபிடதார்த தத்தை மெம்பட எவர்க்கும் புலப்படுத்துவான்
வேண்டிச் சங்கமும் பிரம மென்றதற்குச், சங்கம நானே யென்றதற்குச், சங்
கம மல்ல வென்றதற்கும், ஞானஞ்சே திதமும் கற்பித மெனக் கழல வெருவா
மல் வெளிப்பட்டு இக்கெவரின் மிக்க வல்லவ ஞானைக் கேளுதி; வேதாத்
தப் போலியாகா வல்லர். மெய்யுணர் வுணர்ந்த வேதாத்தியே யெனக் காணுதி
எ-று.

அநீததட துக்கமா யுள்ள வற்றை பெல்லா மபேத காரண காரிய வாதத்
தால் வந்து பரிசோதனை செய்ய மிடத்துப் பூர்வபட்ச சித்தாத்த மாக்கி யவற்
தின் முடிவிலு மிடைவிலு முதலிலு மவற்றைச் சின்மாதிரி மாக்கிக் காட்டு
தலி வெவ்வாஞ் சிவமெனத் சொனவும்; தன்னை யன்றி யறிவு மறிவை யன்
திக் சங்கற்பமுஞ், சங்கற்ப மன்றிக் சமவ்டி விவ்டி தோற்றமு மத்தோற்
தற்றை யன்றி யெருகைப் பிரப்பு, மவ்வெருகைப் பிரப்பை யன்றி ணர்
வன உய்யுண பதப்பன இருப்பனவும்; இவற்றை யன்றி யான் பெண்ணலி
யென்பனவு மிவற்றை யன்றிக் காம வெருனி மயக்கமு, மிவற்றை யன்றி
மிணாவி யாதிகளும் சிவக் கிராம திகளும் தனதானி யாதிகளஞ் சுததக்
யாதிகள மிவ்வா யாதலி கரிவையாவும் தனது சொருபமெனவு, மன்றெனத்
தலிக்கி யாமெனவுஞ் சுருதியாதிகளால் வைய்புறத்தத் தரும் ஞானஞ் யவத்
திராண இருத்தல்பற்றி எவ்வாறு நென்றத்கெனவும், பொன்னு லாய பணி

வினா எண் 104: தலைவர் அவர்களே, கிழக்கு மித்தியா வர்ணகம்.

[illegible]

வினா :—பேதப் பரந்தி, சாத்தருத்வ போத்தருத்வப் பிராந்தி, சங்கப் பிராந்தி, மிசரப் பரந்தி, பாபத்தி ருப் பின்ன மாகிய ஜகத்தின் சத்தியத் துவப் பரந்தி என்னாற்ற வந்தாம். பிம்பப் பிரதிபிம்ப திருட்டாத்த தாம், பேதப் பிராந்தி, பபத்தித்வ சென்றமதி தோற்றுத் திருட்டாத் தத்தாம், சருத்தருத்வ போத்தருத்வப் பரந்தியும், கடகாச திருவ்டாத் தத் தாம் சங்கப் பிராந்தியும், பச்சையிற் கற்பத மாகிய சம்ப திருட்டாத் தத்தாம் மிசரப் பரந்தியும், மனகாதிற் குண்டலத் தோன்றும் திருட்டாத் தத்தாம் பிரமதருத்ருப் பின்னமாகிய ஜகத்தின் சத்தியத்துவப் பிராந்தியும், போம், திவத, வாகதேவ மனனம் பரந்திப் பிரமம் ரிஷப சத்திலும் காண்க.

சுருதிப் பிரமாணம் அங்க புரணோபநிஷத் முதலத்தி யாயம்.

ஜீவோ சாங்கம் வேறு வேறு ரூப மென்பது முதலாவது பிரமை. கர்த்துவ ஞானமானது வாஸ்தவமாய் ஆத்மா விடத்தி லுள்ள தென்பது இரண்டாவது பிரமை. சரீரத்தடன் கூடி யிருக்கிற ஜீவன் அநி லொட்டி யிருக்கிற தென்பது மூன்றாவது பிரமை. ஐகத்காரண ரூபனுக்கு விகாரித்தவம் சொல்லுவது நான்காவது பிரமை. காரணத்தைக் காட்டிலும் ஐகத் தோறென்றும் ஐகத் ஸத்திவ மென்றும் சொல்வது ஐந்தாவது பிரமை. இந்த ஐந்து பிரமைகளும் எப்போது சங்கத்தி யாகு மென்றால், பிம்பப் பிரதிபிம்ப தரிணத்தி னாலே பேதப் பிரமைமும், ஸ்படிகத்தின் சிவப்பாதினையப் பார்த்ததி னாலே கர்த்துவம் வாஸ்தவ மென்கிற பராந்தியும், கடாகாச மடாகாச தரிணத்தி னாலே ஒட்டி யிருக்கிற தென்கிற பிரமைமும், கயிற்றின் பாம்மைப் பார்த்ததினால் காரணத்தைக் காட்டிலும் ஐகத் வேறு சத்திய மென்கிற பிரமைமும், தங்கக் கண்ணப் பார்வை யி னாலே விகாரத்துப் பிரமைமும், சிவர்த்தி யாய்ந்த.

திருவாசகம்.

41 வாழுகி மன்னுகி வனிபாகி பொளிபாகி

பூகுதி புயிசாகி புன்மையுமா பின்மையுமாய்க்
கோகுதி பாடுகனதென் தவாவனாக் கூத்தாட்டு
வகுதி கெஞ்சுபை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே.”

கிரகீர் செருப்புயிர் சின்னச்சம்பு சிலாப்பலகை
புலுறு கையத்தொடென்வகைவாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்
உகலே தெனத்திசை பத்தெனத்தா னெருவனுமே
பலவாநி கண்டதா தோனோர்க்க மாடாமோ.

நன்ற கூறியும் தீக்கருதும் பற்றியெய்தே' இவ்வாய்
பாடமொரு ஆசிரியமபற்றிக் கூறிய, அக்கட்டாணப்பாற் "ரத்தகா
காயம் சிவந்தகாலம்" எனப்படும் ஆசிரியத்திதழ்க்க, உடனே "அறவ
யல்லையாய் ஆங்கே காதலோ ருருகே" என்று கூறி, குத்தின்மையுங்
காண்க.

வேதாரணிய புராணம் குளகேசச் சஞக்கம்.

ஆனந்த வுருவ மாகி யமலமா பறிவு மாகி
வானந்த மாய வெல்லா வுலகுமாய் மதித்த லோடுந்
தானந்த மின்றிச் சத்தாப்த் தம்பாய் தானு மின்ப
மோனந்த நிலைமை யாகு முதலவனை போற்றி போற்றி.

அவகி ற்த்தபல் விகற்பமு மீசனு மானியு மயன்மானு
மிலகு மந்தரி யாமியு முலகுரு விறைவனும் பதமுன்றிற்
குலவ மப்பயன் கொண்டிடு முபாதிபிற் குறித்தமூர்த் திகண்மற்றும்
பலவு மாயுளம் பற்றறும் பிரமமாய் பாமகிற் பணிவாமே.

கனகி னுற்றிநிம் பொருளெலா மோர்த்திடிற் கான்பவன் றுனேயா
மனகி கற்பமா மிலைவெலா நீயவான் மற்றினை மறைதேறி
மனக மாயுள தாய்ச்சிதா னந்தமா யகண்டமா பருண்மேலித்
தனது தானுறு மன்பருக் கின்பமாய் தலைவகிற் பணிவாமே.

கால தேசமும் பொருள்களும் வகைபறை காண்பதற் கரிதாதி
முல மாகிவல் விபத்தமாய்ப் புருடனாய் முழுமுத றுனேயா
பேல வித்திற மிதுவென வுணர்வுறு தெல்லையற் றெனையான்வான்
ஞால மார்மறை வனத்தமாய் தருஞ்செயு நாதநிற் பணிவாமே.

ஷே பிரவரச் சஞக்கம்.

நிறை சாரசா மனைத்தினு நீங்கிய நிலையற்
குறை விலாதவை குலவிந் தொழிலெடு குணமா
பிறையு நீயல் தில்லையா னின்னிலை பேய்த்து
மறையு மாற்றறு மெனிலெவர் கின்புகழ் வகுப்பார்.

முதற்குத்திரம் முற்றிற்று.

வினாவுகலி எல்லாத் தென்னுள் பன்னதாசு கற்பித்தல்போல அதிஷ்டாணமாகக் கூறும் பரிமாசுதன் பத்தி எல்லா நூல்களின் பன்னதாசு கற்பித்துக் கூறாதாம்.

தபவாசு மெனப்படுவது:— இரண்டாம் நூற்றாண்டு விசாரிப்பதி வெள்ளியெனல் சுற்றுமின்றிச் சிறித்செய்து பன்னதாசு வெளித்தாற்போலக் கூறுபுத்தியதபவம் சாரணமாக வெளித்து வாதம்மெய், உருத்தபொய் மென் னையத்திரிபறத் தெளிதலாம் என்க. அறிவு, தன்மொச்சுவிவரமாகக் கொடலறியாமையறி மாநூல் அத்தியோகமொலம், இன்னுன்கொண்ட சாசனவார்த்தையதோருமொசு அறிந்தமுக மிதமாக விசாரிப்பதித் தான்மாத் திரம் வினக்கல் விசாரத்தெ னிவபத்தி மாதாசு. அபவாதமெனலக் கொண்க. காண்குதலத்து முன்னந் தெரிச்செய்தொப்பி மொன்குதலத்து முன்ன தென்பதி மெய்யில் கூடமுத், தெளிவ கொடுப்பதாச் வந்தபவன் விவர்த்த மெனக் காட்டத் தாஷ்டாந்திரத்ததத் திருட்டாந்திரத்தால் வினக்கியதென வறிக.

இக்கண மெய்யாக விவரகப்பெற்ற ஸாண்டப்பொருள் மறித்தலெய் த்த அத்தத்துவா விருத்தி, தடத்தம். சொருபமென்று மூன்றிலக்கணை யுண் ணன. அவற்றுள்:— தூலதேகமுதல் பிரகிருதி யிதமாகத் தத்துவங்களை மொய் மொன்றாக விவதிசெய்து கொண்டுபோ மந்தன விவதிசெய்தற் குடன்படாது சிறந்த ஆத்மா இனையதென வினக்குவிச்சல் அத்தத்துவாவிருத்தி மிலக்கணையாம்.

இம்மாதத்தின நயர்வான கிரியினுச்செய்யல் மூன்றும்பிறை விருக்கின்ற தெனக் காட்டுமாறு போன்ற புத்தமுதல் சகமிதமாக் கிடத்துள்ள நிலைகளைக் காணமாகக்கொண்ட டறிவுவினக்கக் காட்டல் தடத்தலக்கணை மெனப்படும.

சிறந்த குரியன் பிரகாச கிரணவடிவ மென்றத்போல ஆன்மாவின் நிச வடிவஞ் சொப்பிபாசமாதிய இன்றியவதென வினக்கிக்காட்டல் சொருபலக் கணை மெனவுமாம். ஆதலின் நீ பிரம சொருபமே யாம். உனது நிசவடிவம்: சத்து, சித்து, ஆனந்தம், நித்தியம், பூரணமாக வினக்குவதா லதனை நீ சமாதி விடமாகச் சித்தித்தறிந்து கொண்டுதி மென்றவாறுயிற்று.

ஆரோபமத்தியாசமென்னுஞ் செய்யுளில்; பழுதைப்பாம்பு, தறிபுமான், கானவீர் முதலிய இத்தத் திருஷ்டாந்தத்தை யேற்றற்கு இனயத்த தாஷ்டாந்தம் இனையதென இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.

கைவல்யம்.

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி
யோப்பமா பிரண்டற் றென்ற யுணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கு
மப்பிர மத்திற் றேன்று மைம்பூத விசார மெல்லாஞ்
செப்பிய கற்பி தத்தாற் செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே.

(இ-ன்) நிப்பமப்பொலாமரூபங்க ளிரண்மென்றி எ-து. வாய்கூறிய இத்திருவடார்க்கப்பொலாமரூபங்கள் இரண்மெல்லாமல், ஒப்பமா பிரான் டம நென்று டுளபொலி நிறைவாய் கிற்கும் எ-து. எங்கு மொருதன்மைத் தாய், நெய்விடன்றைக் காரணகாரியப் பாருபாமன்றி எக்சொரூபமாய், எங்குந் தந்தாய் ஞானப்பிரகாசமாய் மிருப்பது எத்ப்பிரமமோ? அப்பிர மத்திற்கென்று மெய்ப்புதவிகாரமெல்லாம் எ-து. உத்ப் பிரமத்தினிடத்தில் மெப்போலத் தோன்றிப் பஞ்சபூதம் அவற்றின் விகாரமுமாகிய அண்டா ண்டிளையு காரணங்க ளினைத்தாய், செப்பிகற்பித்ததாய் செனித்தவென் றறிந்தனோர் எ-ந. ழுன்கொல்லிய கற்பித்ததினில் உதித்தனவென்று அறி வ்தனோர் எ-து. சுமப்பாகப் பழுதையில் பாம்பென்று காமரூபம் எவ்வள யின்றோ? அதுபோன்று சைதன்யமிருத்தவன் காமரூபங்க ளிரண்மென்றி டெனவும், பாம்பென்றும் பிராந்தி தோன்றியவிடத்தும் மறைத்தவிடத்தும் பழுதை அங்கணமாகாது ஒருதன்மைத் தாக கின்றவாறு போன்று, விசார னைக்குமுன் ழுன்காராய், விசாரனைக்குப்பின் இல்லாததாய் தோன்றுஞ் சகலவாய்பொலகாது, ஒருதன்மைத்தாகச் சைதன்ய மென்றும்வினங்கலின் ஒப்பமடெனவும் கூறினார். பிராந்திபாம்பாய் பழுதைகாரணமும், பாம்பு காரியமு மாயிற்று. மெய்யாக பாம்பு காரியமாயிற் பழுதையும், மெய்யாகக் காரணமாகலாம். இக்கணமின்றே ல்லாணமுமின்றும். ஆகவே காரண காரி உத்தயகம் பழுதைக்கு இன்மைமாய் வாயுபோன்று, பிராந்தி சகலபாத் தால் சைதன்யக் காரணமுந் சகலபாத் காரியமுமாயின. மெய்யாகச் சகல பாத் காரியமாயின், மெய்யாகச் சைதன்யமுந் காரணமாகலாம். அவ்வள யின்றேல் இக்கணமுமின்றும். ஆகவே காரணகாரியத்துவிதம் சைதன்யத்துக் கின்மைமால் இரண்டற்றெனவும் பழுதைக்குக் காரணகாரியப்பிராந்தி வந்த போதம் அது துவிதமாகவில்லை; நீக்கியபோது மேகமாகவில்லை. இரண்டி காலத்தும் பழுதை இருந்தபடி மிருக்குமாறு போன்று சைதன்னியத்துக்குக் காரணகாரியப் பிராந்தி வந்தபோதம் அது துவிதமாகவில்லை நீக்கியபோதம் எகமாகவில்லை. இரண்டிகாலத்தும் சைதன்ய மிருந்தபடி மிருத்தலால் ஒன்று டெனவும், இக்கணமாய் வந்து தன்னுருவாக முயல்வார்க்கு இலக்காக கிற் குந் குறிபெனத் தோன்ற உணர்வொளி நிறைவாய் கிற்குமெனவும் கூறினார். இவ்வள கற்புத எத்ப்பிரமமோ வென்றது எஞ்சினிற்றது. பாம்புகன்னன் முதலியபிராந்தி தோற்றற்கு ஆதாய் பழுதை கட்டைமுதலியவை யாயினாற் போலச் சமுதாய திரிபதார்த்தப் பிராந்தி தோற்றற்குப் பிரமமென்பது ஆகா ரமெனவினங்க, அப்பிர மத்திற் றென்றுமைம்பூதவிகாரமெல்லாஞ் செப்பிய கற்பித்ததாய் செனித்தவென்றும், சமஸ்தமும் உண்மையெனக் கோடிலைத் தவித்தற்குக் கற்பித்ததால் செனித்தவென் றறிந்தனொன்றே யென்றாக் கூறி னார். இத்திரி பதார்த்தமும் சோதனையில் ஆம்உண்டெனற் கியைந்து உறுதி யாக கில்லாது அல்ல வில்லை யெனற்கே இவைத் துறுதியாக கிற்பதென்றே? ஆதலின் இவ்வுதாரண மனைத்தும் ழுயமின்றி யேற்றற் பாலதென ழுணர்க.

(எ-து.) தாய்மொழியான தமிழ் மொழியை உயர்ந்ததென்பது, காமமுதல் மொழியென்பது. காமமுதல் கோசரம் பிரமமொழிப் பொருள்பெற்ற மொழி. மொழியென்பது பொருள்மொழிபெற்றதாயும் மொழியை மொழியாகப் பாசுதல். தாய்மொழியை வேற்றுமை நீக்கிப் பொருளாகவெனும். எதன்பொருளாகவென மொழி கூற்றினு மமைபல். இத்தாம் வேற்றுமை நீக்கெனல் அந்நிலை, நலாகடலி லுதித்தொகென்ற பொருள்மொழியை எதன்பொருளாக உயர்ந்து கூறல் பிரமம் இக்கன மொழிகவெனச் சக்கர்பிக்க கூறல் பிரமச்சக்கர்ப்பு. இதில் வெளச் கோடிலுடையன. இவை உயர்த்திக்குப் பண்ணப்படும் இவ்வேதாந்தி சம்மதம் இதனுடைய சமனானமுதலும் பிற்புறமுள்ளதெனவரு மாயாறுங் காட்டுகும். சொக்காது சொக்கிஎன்றும் இவ்வேதாந்தியில் இவ்விதிலா றாகவென் றெண்ணுத லாகியசக்கரப் பாசுதலாயாற் செய்வது உம் காணத்தாம் செய்வது உமொ வியோமுதல் திருமறைப்படு செல்பது உம்; காணத்தானளிச் செய்யமாட்டாதது உயர் முதலாயேச் சக்கரப் பாத்திரையாய் செய்க முதல்வருகது விடாது சொக்காது உயர் ஒரு யுடை வகையையாதலன்றி மூன்றுவகையாய் சொக்கமாபல், சக்கரப் பாத்திரையாய் செய்கச் சத்திக்குச்சுட்டுண்ட முதிர் குற்றாய் பாசல் பொரு ளாகவொழும், முதலாயின் சொகாதற்கே ருதலாயின் தென்பது உம் கூறி ஏதுவை உயர்ந்துத்தவாறு காண்க. என்னு.

திருக்குத்திரிசியவிவேகம்.

கடபடத்தைப் போன்றது காணுமாக மென்பர்

கடபடத்தி லுண்மைதனைக் காட்டக்—கடபடத்தி

வேறுபடக் காட்டுதல்போல் வேறுபடக் காட்டுகிலு

மாறுபடா தென்னென்பதி.

(எ-து.) மண்ணுக் கடமும்போலும் தாலும் உலர்ந்தாலும்போலும் அறிவும் பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படுஞ் சகத்தும் இருக்குமென்று அறிஞர் சொல்லுவர்; ஆகவே மருக்கக் கடபடத்தில் உண்மையாயுள்ளவகை மண்ணும் தாலு மாதலால் அவற்றின் உண்மையை மெய்துக்காட்ட வேறுபடுத்தக் கூடாத அவ்வவற்றின் காரியமாகிய கடபடங்களை வேறுபடுத்திக் கூறுமாறு போல் அறிவு சகத்தென்ப வற்றில் உண்மையாயுள்ளது அறிவாதலால் அவ் வறிவி லுண்மையை மெய்த்துக்காட்ட அஞ்ஞானத்தால் வேறுபடுத்தக் கூடாத அறிவினது காரியமாகிய சகத்தை ஞானத்தால் வேறுபடுத்திக் கூறி யுணும் அக்கடபடங்கள் அவற்றின் காரணங்களுக்கு வேறுபடா கூறுபோலச் சகத்தானது தனக்குக் காரணமாயுள்ள அறிவினின்றும் வேறுபடாதென நீ மிதித்தறியாய் எ-து. சகத்தும் கடவுளும் நிமித்தகாரண காரியமெனத் தெரிந் தான்போற் கூறுஞ் சமயவாதினை மறுத்து அறிவுஞ் சகத்தும் முதற்காரண

காரியமென விடாமதமாகச் சோமானித்த தென்றுணர்ந்தக் கடபடத்தைப்போல் அருளுகாருமாக மெல்லா ழாயிற்று. என்னை? கடவுளுக்குச் சகத்து வேறி டத்தாமைளில் பரிபூரணத்திக்குத் தோடமும், கடவுளுக்குள் சகத்தெனின் கததன் விசாரி மென்றடர்ந்தும் தோடமும், பார்த்தவிட மெல்லாம் பரபரல் மென்றபதனால் அவரே சகத்தெனின் சகத்து சடமாதலின் ஞான சொருபி மென் ததற்குத் தோடமும் மருமாதலி னென்க.

24-வது புத்தகம் (122) ப-ம்.

சிவஞான முனிவர், தேவலம் மயத்தகாரணக் கடவுள் எல்லாமாயும் அல்ல வாய், நிதிகெடு சொல்-தைந்தா மீதுதா தெழுத்து அதற்குபாதோரு சியாய் கூறுதல், “உலகிதாசாசமே, உடனுதா மொளியாயோங்கி” என் றான சொல் சொக்காயிற்று.

தேவலம் மீதகாரணம் ஈற்றுள் மம் முதற்காரணத்திற்கும் காரியத்திற் கு பின்னா ஈடுகுதல் மீதமாக, தோறு தேவலம் மீயித்காரணக் கடவுள் உலகமும் தோறு மீதமாக, தோறுதல் ஈத்காரணமம், அமையாதாக ஜீவ ஞானமய கடவுளம் மீயித், ஈத்க கடவுள் மீதமாக, தோறுதல் உடனடியுமிருக் காமென் ததற்குதான் து மாயமந் தாற்றுத் உடனடியுமிருக்கிறு னென் றதற்கோமல்.

(இ) “அரக்கொடு செர்த்தி பன்னத்தவக் கற்போ
முருக்கி புடங்கியெய்து நின்னு—பிரிப்பினித்
தானே உலகார் தயியே ழுளம்பு குதல்
மரணே யக.கென்ப னின்று” என்றும்,

4-வது. உதாரண மொளபா உலகமில் நிவ்விதகாரணத் தானே பேத மென்றும் உத்பதமென்றும் உதபதமென் தும் பிணங்குஞ் சமய்களை மெல் லாம் உதாறு, அம்முதலாக மீயல்புத் தன்சுட் தோன்றிற்ரும் அக்துவிதத் துணைமர தகாந் ழுளம் உலகைகளானும் உணர்த்திடவாறு புடைது லாகிரி யருத் துடவதகாரணப் பொருளே பார்திப்;

“பதாசனமயத் தகர்க்கிருளா யசச்சமயத் தொளியாய்ப் புலனனவுக் கலகாசிப மொற்புளப்போ உதேதம், பிறப்பிலதா யிருள்வெளிபோற்பேதமுஞ் சொற்பொருள்போற்பேதாபேதமு மின்றிப் பெருதான் சொன்ன, வறத்தினுள் மிளகதா உடனுயிர் கண்ணருக்க னநிகொளியோந்பிரிவரு மத்துவிதமாகுஞ், சேர்ப்பினதாய் வேதாந்தத் தெரிவருகை சித்தாந்தத் திறனிங்கும் தெரிக்க முற்றும்.” என்றா.

என்றெழுதினார் இது சிவப்பிரகாசப் பாமிர மேதாஞ்செய்யுள். இவ்வா காதமத்திற் பாசனிமோசனப் படவத்திற் காமிகாதி சிவாகம மிருபத்தெட் டப் பாசனம் புள்ள மெருளா போதமென்று முதனூலுக்கு உபசிடத்க்கட்

செல்லா முரட்டாட்டமிற் கண்ணருக்க நற்சொள்போற் மரிகுறு மத்து விதமாநுற் சிறப்பினதென்றும் வெதாந்தத் ததரிகாநு சைவசித்தாந்த மென்றும் கூறுமிச் சிவப்பிரகாசம் படைநலாமென்றதும், சிவஞானசித்தியார் உதிநலமெனக் கூறுவதும் எறுப்பின்கண் நினைவா மெருத்தினை யின்ற தென்பதற் கினாமென் றறிக. இதுநீர்க்.

ஹெ வெண்பாவில் “உருக்கி அரக்கெடுசேத்தி யணைத்தவக் கற்போல்” என்பதுவரைக்கு முதாநாம்; இவ்வதாரணத்தில் ஒன்று எல்லாமாதலு மல்லாதலு மிருக்கின்றதா வெனிலோ வுடிலில்லவே யில்லை. அரக்கை உருக்கி அதனோடு சேர்த்துள்ள கல் அப்பரக்காயு மெதன்றாயு மிருக்கின்ற தென்பது விசாரணையுடையார் கூற்றமா? அரக்கின் கல்கேர்த்தது சையோக சம்பந்த மாகலின் அச்சையோக சம்பந்தத்தில் அனுயோகி சம்பந்தமுள்ள பொருள் பிரதிமோகி சம்பந்தமுள்ள பொருளாயு மெதன்றாயு மிருக்குமா? பட்டிக்கு மரத்திற்கு மிரண்டாட்டிக் கடைக்கஞ்சுமுள்ள சையோக சம்பந்தத் தில் ஒன்று மற்றொன்றாயு மெதன்றாயு மிருத்த வெவனெய்ன்றோ அங்ஙனம் கல்லு மரக்குமாயிருக்க; அவர்யாதோ காசாச்சியு மின்றிக்; கடவுள் எல்லா மாகியு மல்லாகியு மிருத்தற்கு. “அரக்கெடுசேத்தி யணைத்தவக் கற்போ” வென் றெடுத்தவமைபெவ்வாறு பொருத்தமாம்? இதுனால் சிவஞான போத உதாரணவென்பாடி மறுக்கப்பட்டமை காண்க.

இதுவேயுமன்றி யவரினத்தவர் கடவு னெல்லாமாயு மல்லவாயு மிருத்தற் குகமை பாலினெய், பழத்தில்மதுரம், என்றற் றெடக்கத்தன வற்றையுங் கூறியிருக்கின்றன். பாலில் கெய் பன்னசம்பந்த மாயும், பழத்தில் மதுர மபின்னசம்பந்த மாயுருத்தலின் இவை யெல்லாமாயு மல்லவாயிருக்குமா? “அரக்கெடுசேத்தியென்னு ஹெ வெண்பாவி னுரையில்; சிவஞானசுவாம கன் “இறைவன் பொருட்டன்மையால் வேறுகின்றவான்” என்று கூறுத லால், பொருட்டன்மையால் வேறுகிற்கு மிறைவன் எல்லாமாதலு மல்ல வாதலுங் கூடுமா? இறைவன் கலப்புத் தன்மையா லவை கூடுமெனின், இவர்கூறுங் கலப்புச் சையோக சம்பந்தத்தி லாதலின் சையோகசம்பந்தத்தி லொன்று மற்றொன்றாதல் கூடாதாதலின் அரக்கெடுச சிறக்காடுன்க.

இவரினத்தவரான உமாபதி சுவாசாரியர சங்கற்பிரகாரண நயத்த காரண பரிணாமாத் பிரகாரணத்தல், “உருக்கி யுருகுவிறை பவ்வாக் தன்மை, கடமொடு சார்வங் கலச மாநிக, ஊடலுறு குயவ டுமின் மனந் துந், றுன்ன யாதா பகையதா னுகா, னுமின் பரண்ப தாக்கின மனந் துந், யாது பென்ப தனைத்து மடவகை தானு காணமைய சாற்றிடு மென்க” என் உகூற, அதற் குரையிட்டவரும், “உருக்கி யுருகுவிறை பத்தெனத்தா னெருவனுமே” என்ற திருவாசகத்தின் தன்மை, குடங்கன் சட்டிகன் கலசங்கன் இவைவாதி யாகச் சொல்லப்பட்ட பாத்திரங்கன்எல்லாம் விரையிலே பொருத்த்செய்யப் பட்ட குயவன் ஆயினனென்று சொன்னால் அந்தக்குயவன் அந்தப்பாத்திரங்க ளாகான், அந்தப் பாத்திரங்கன்தக் குயவனாகா, ஆயினனென்ன தாக்கின

[illegible]

வேதாந்ரணிய புராணம் விஸ்வாம்த்தீரநுக் குபதேசச் சருக்கம்.
கேஸ்வி முதற் பாவணியார் கொடுமனு பூதியுறக் கிடைத்த வின்பத்
தான்வினியான் அரங்கியா நாயுறுமா மதுபோல வகில முற்றங்
கோஸ்விஸ்கும் பிரபமதாத் குற்றநுவிச் சிதானந்த ஞானத்தி னு
நான்விதியா தின்பமுற் கலமலியுஞ் சேவன்முத்தி நயத்தி னுளும்.

சூதசங்கிதை 2-ம் அத்தியாயம்.

ஒன்றுமாய்ப் பாலு மாகி உருவுமா உருவு மாகித்
தொன்றுமாய்ப் புதிது மாகித் தூரமாய்ச் சம்பீ மாகி
மீன்றுமா வென்று மாகி கிருஞ்ஞமா பொலியு மாகி
கன்றுமாய்த் தீது மாகி கயங்கதரும் பொருளை போற்றி.

பிரதீபகர்.

சிலந்தி வயிற்று விழுந்துவ தெப்படி தேகத்தே
மூலத்து கோ அசோமம தெப்படி மண்ணிற்கே

பலாகத ஸாஸ்திர பரம்பரையிற் பரம்பரையாக
அளித்த தடவகெட்டு வந்த பரம்பரையாக

திருமழிசை யாழ்வார்.

ஏழுபா ரெழுகட கிடங்கொட்டி லெற்புடன்
குழுவான் கிரகடத்து சொல்லுலோ டுக்கழம்
ஆழிமால் விசம்புகொம்பிர் மாண்டாண்ட வண்டமும்
ஊழியா னொளிக்குளே யுகித்துட தெடுங்குமே.

அரியமாகி பயனுமாகி மண்டமெங்கு மொன்றதாய்
பெரியதாகி புலகுதன்னி னின்றதாச மொன்றலோ
விரிவிதென்று லெறுசெப்து வெடமிட்ட மூடலோ
அழிவிசேறுந் பாருமிங்கு மங்குமெங்கு மொன்றதே.

கடவு னெல்லாமா யல்லவா மிருக்கின்ற ரென்பதற்குக் காரண காரிய
வுவமை பொருத்துமே யன்றி (அதாவது உத்திபேத வார்த்தை அபேத தாதாத்
மிய சம்பந்தம் பொருத்துமேயன்றி) மற்றொன்றும் பொருத்தாதென வறிக.
அதாவது : மண்மடமாய் மண்ணுமாய், பொன்புகியாய் மல்தென்றாயும்,
கயிறாவாய் மல்தென்றாய் மிருத்திபொன்றாய் : கடவு னெல்லாமாகிய மல்லவா
கிய மிருக்கின்ற ரெனக் கொண்டாய் மாதோ டுபுத்தம் உராத. எல்லாமாதல்
கற்பனையாய் அல்லவாத். உதார்த்தமாய் வருத்தலா னொன்று மற்றொன்
ருதல் கற்பித்ததி லிருக்குமென்பது மண்ணுதலிவார் கடமும், பொண்ணத்
தலிவப் பணியும். கயிற்சுற்றத்தலிவ ஆராய் மண்ணையாற் காரணலாம். இதனை
யோசியாமல் புறச்சமயத் தவாக்கிருணா யென்னுஞ் செட்டினி லுமாபதிசுவம்
பொற்பணிபோ லபேதப் பிறப்பிலதா யென வுதாரணமெடுத்த தோதியது பய
னில்சொல்லா மென்பதற்கு அடியில்வருத் திருமந்திரமுதலிய நூல்களை
சான்றுமென்க.

திருமந்திரம்.

மாத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மாத்நில் மறைத்தது மாமத யானை
பாத்தை மறைத்தது பார்முதல் பூதம்
பாத்நில் மறைத்தது பார்முதல் பூதமே.

பொண்ணை மறைத்தது பொண்ணி பூடணம்
பொண்ணில் மறைத்தது பொண்ணி பூடணம்
தண்ணை மறைத்தது தன்கா ணங்கனார்
தண்ணில் மறைத்தது தன்கா ணங்கனே.

தேவநாபுரி

தேவ பவனின் நம்பிக்கை பிழைப்பதற்கு

பெரிய அளவு பணம் செலவு செய்யும் சூழ்நிலை

காப்பு யில்லாத கருத்துக்கள் தானே.

அத்துநீதி மன்றம்.

கடங்கடமது காரணத்தைக் காட்டி டரது முன்னிளங்கும்
 படங்கடாழ மட்பட்டெ பர்தா ரணமு ரீங்காது
 கடங்க ளாது மீச்சகமுர் தான் முன் னிளங்குங் காரணமாம்
 இடங்கொன்சொ ருபத்தைபுங்காட்டாநிருக்குமதைவிட் டகலாதே.
 மாததை ரோக்கிள் மதாரிப மடைந்து விளங்கு மதைரோக்கிள்
 மாததை மடைத்துத் தான்விளங்கும் ாறு பேரலச் சகமுழுதும்
 மாததை ரோக்கிளதின் மடைந்து பரமாய் விளங்குஞ் சகரோக்கிள்
 மாததை மடைத்துத் தான்விளங்கும் பரமே பனைந்து மாதவினில்

இப்பணக் கூறுபாள் பிரமாணங்களின்படி பார்த்தால் காரணமே காரியமாகின்றது; மரம் மரையாகிறது போலாம். மரம் காரணம் பாளை காரியம் மரம்பாளை யாகிறது மரமேயாவின் ஸ்வரூபமென்று சொன்னால் 'தொல்காப்பியம்' மரத்தின் காரியமான பாளை, குதிரை, தேர்முதலிய உற்ற பொல்லாம் பார்த்து தீயைக்கண்டாலாம் மரசொருபமென் நெப்படிச் சொல்லுவாமோ; மரத்தின் காரியமான பூஷணங்களைப்பெல்லாம் பொன்னின் சொருபமென் நெப்படிச் சொல்லுவாமோ; தூலின் காரியமான வஸ்திரங்களைப்பெல்லாம் தூலின் சொருபமென் நெப்படிச் சொல்லுவாமே அப்படியே பிரமத்தின் காரியமான புத்தூதிகளைப் பிரம சொருபமென்று சொல்வதன் தடைபடுமா? இப்படிச் சொன்னால் பிரமத்துக்கும் பூரணஞ் சித்திக்கிறது; புத்தூதிகட்கும் ஒருவதாக இருப்பு ஏற்படுகிறது. பிரமமே சர்வமாய் அல்லவமாய் இருக்குமென்பதற்குப் பிரமாணங்கள் வருமாறு.)

தாயுமானார்-மண்டலத்தின்.

தன்னி லேதானாக...பொன்னி லே பணி போலு மாயைதரு மனமே.

கம்பராடாயணம்

பொன்னிடைப் பிறந்த முடிபல பணிமாய்ப் பூண்பன் போலவும்
புணர், தன்னிடைப் பிறந்த தடர்திரை மெனவுந் தரையினின் றெ
ழுதக னெனவும், சின்னிடைப் பிறந்த காரம்னு சாதி முதலபல்
தாய்களு சீயும், அன்னிய மாகி யாவினென் ருதி யாழியா பாருளை
யறிவர்.

பாகவதம்.

அன்பு செய்வதிக் கரிதிலை யன்புசெய் வதுதான்
பொன் பிறங்கிய வணிபெலாம் பொலிந்திருப் பதுபோன்
மன் புதழ்ச்சரா சரங்கராப் மாயனென் றுரைக்கு
நன் பெரும்பொரு ளிருக்குமென் றுளத்துணை நிவதே.

இதுவமது.

எங்கு மாய்கிறைந் திலங்கிய ஞானவா ரிதியிற்
பொங்கு தெண்டுகை துறாவரும் புற்புது மெனவே
பங்கண் மாகில முதலிய வுலகங்க ளனைததூந்
தங்கி சிந்தெழுந் வேறுவே நிறிநிலர் சாத்தர்.

இதுவமது.

மறிந்து தோன்றிப் திரைதரை குமிழிமற் றனைத்துஞ்
சிறந்து தோன்றுவர் சோவாற் பெரிக்கிவ்வே நிலைபோற்
குறைந்து தோன்றிப் புலகங்க ளனைத்தையுந் குறிக்கி
ளிறைந்து தோன்றுநல் ளறிவா ளிகழ்த்தவொன் நிலையால்.

திருவாசகம்.

இரத்திரர் தருக வென்மனத் துள்ளோ பெழுகின்ற சோதியே
விமையோர், சிரத்தனிற் பொலியுங் கமலச்சே வடியாய் திருப்பெருந்
துறையுறை சிவனே, சிரத்தவா காய சீரிலந் தீகா லாயவை பவ்லை
பா யாங்கே, கார்த்ததோ ருருவே களித்தன னுன்னைக் கண்ணுறக்
கண்டுகொண் டுன்றே.

இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே
போன்று, நின்றநின் நன்மை நினைப்பற நினைத்தே னீயலாற் பிறிது
மற் றின்மை, சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாக்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே, பொன்றுநீ யவ்லை யன்றியொன்
நிலை யாருளை யறிமகிற் பாசே.

இலங்கடூராணம் தியானவிதி.

விரிந்தபூ தங்கனி னோடு விளப்பிந் திடங்கள் தத்துவங்கள்
திருத்தா கங்கா தத்தினோடு செறி முக் குணங்கள் மாத்திரைகள்
பொருத்து மாயை சிவனிலை பொய்யாம் யாமே பொய்யின்றி
பிருத்தெவ் விடத்து நிலைபெறுவோ மதனாற் றுணு வெனவிசைப்பர்.

சிவஞான சித்தியார் உருகுத்திரம் ௩-ம் செய்யுள்.

அறிவாமை மனம் மிகுந்த மூன்றை பறிவுதனை யருளிஞ
ளாயிதே உருகுத்திரம் மிகுந்த குறித்தகங்க ளானங்க ளோடுங்
கூடாதேவாடாசே நமசித்திரம் மிகுந்த பரிபாத சிவஞானே
மிகுந்த தோன்றிப் பரிபாத சிவஞானே நானும் தோன்றி,
கொண்டே பரிபாதசேவா மிகுந்த மிகுந்தென்றும் தோன்றியெ
னியாதா னுமே.

செ. ௨-ம் குத்திரம் எச-வது செய்யுள்.

சிவஞான சித்தியார் உருகுத்திரம் மிகுந்த மிகுந்த
உருகுத்திரம் மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த
மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த
மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த

திருமத்திரம்.

தலைவா நானும் உருகுத்திரம் மிகுந்த
மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த
மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த
மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த

திருக்களிற்றுப்படியார் எச-ம் செய்யுள்.

பொன்னிறம் கட்டி நின்று நின்று நின்று நின்று
நின்று நின்று நின்று நின்று நின்று நின்று
நின்று நின்று நின்று நின்று நின்று நின்று
நின்று நின்று நின்று நின்று நின்று நின்று

அமுதசாரம் காரணகாரிய வேழின்மை.

மன்னு முத்திரப்பொருள் மன்னு மிகுந்த
மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த
மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த
மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த

திருவிளையாடற்புராணம் கரியைப் பரியாக் கிய படலம்.

மன்னு முத்திரப்பொருள் மன்னு மிகுந்த
மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த
மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த மிகுந்த

பண்ணை மிசைபாய்ப் பனுவலா பெண்கண்ணுங்
கண்ணை பெண்ணுகண் காணுவா நென்கொல் லே.

இதுவுமது.

கல்லானின் புடையமர்ந்து நான்மறையா நங்கமுதற் கற்றுகள்வி
வல்லார்க னுல்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கப்பாலா
மெல்லமா யல்லதுடா யிருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்துகாட்டிச்
சொல்லாமற் சொன்னகரை நினையாம னினைந்துபவத் தொடக்கை
[வெல்வாம்.

பிரமகீதை ஐதரேயவுபநிஷதார்த்த சேஷமும் தைத்திரியவுபநிஷ
தார்த்த தார்ப்பரியமு முரைக்குமத்தியாயம்.

பிரம னிவனே யிந்திரனும் பிரசா பதியு மிவனிவனே
புரம துடைய வுட்பர்கள்பூ தங்க ளுலகங் களுமெல்லா
முரைசெய் திடுமண் டசமுதலா மியோனி பேதங் களுமிவனே
குரக தங்கோ மாறுடருங் குஞ்ச ராதி களுமிவனே.

இதுவுமது.

ஏனை மற்று மியம்பாத வியங்க நிற்கப் படுவவெலா
ஞான கனமா மிறையவனே நலமாஞ் சிவனு மாணமுத
லான நாமங் களையுடைய யாவு மறியு மெய்ப்பரம
னீன மில்லா வறிவுருவே யெல்லாப் பொருட் கு மிறைபேரும்.

ஈசரகீதை-சாங்கியயோக அத்தியாயம்.

அழியா தென்று முனதாகி யனைத்துட் புறம்புந் தானிரம்பி
பொழியா வறிவா பொருகுற்ற முரைத்தற் கரிப தொருபொருளே
கழியா மாயை யதனாலே காணப் பலவாய்த் தோன்றியிடு
மழிவா யினதென் றென்றுமிலா திருக்கு மதுவே யியல்பென்றான்.

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

யோகசிகோபநிஷத்து.

“கயிற்றிற் பாம்பென்கிற தன்மைபோல ஜீவத்வத்தை யறியவேண்டி
யது. கயிறென்கிற ஞான மில்லாததின லொருகூணத்திற்குள் கயிறு சர்ப்ப
மாய்க் காணப்படுகின்றது. அதுபோற் கேவலஞ் சித்தானது தானே பிர
பஞ்சமாக விளங்குகின்றது பிரபஞ்சத்திற் குபாதான காரணம் பிரமத்தைத்

தவிரிடல்லை. ஆகையால் சாகசமான பிரகஞ்சமும் பி.மமாகவே யிருக்கின்றது, ப்.மமேயிலை.

பாசபதப் பிரமோபகிஷத்.

"நீ நனந்தை உயிந்தைதன் யிகராத் திருவடிவனுலே உன்றி வேறில்லை தத்தவயாபப் பார்த்தா லுக்கிலை யிலை.

இதனால் உயிவந்த பிரமோபகிஷத் பொற்பணிபோ வபேதப்பிறப் பந்தென காட்டியதா லுக்கையென்ற உதாசன மறுக்கப்பட்டது.

இனி யிருளும் வெளிமம் பேதமாதல் யாக்கன மமையும்? அங்கு யாசப்பகம்: திருவென்பது பொருளல்ல ஒளியினது குறையாகும். வெளி யென்பது ஆகாய மதுவொரு பொருள்நான். ஆகாயமென்னும் பொருளு மிருளென்று சொனியின் குறையு மெக்கனச் வேறும்? ஆகாயத்தின்கண் திருவொரு பேதலின் உகெனப் பகர்வாமென்னி னெதுமொருத்தாது. உகெனில்:-

ஆகாயத்தினின்றும் வாயுவத்ப்பதி; ஆகாயம் காணம் வாயு காரியம்; ஆகாயத்திற் பாயுவத்கு முத்தகாண காரியசம்பந்த மிருப்பதா லென் னாம். பாயுபப் பஞ்சிதா உ காண காரியமோ எப்படியென்னமோ அப் படியே ஆகாயமும் வாயுயமாம். அதன்பின் வாயுவின் துக் தேயுவத்ப்பதி: வாயுவும் தேயுதாயம். வாயுவத்கு தேயுவத்கு முத்தகாணகாரிய சம் பந்த மருப்பதா லென்னம்; பாயுப துலயமடையுக் காண காரியமோ வெப்படி மயன்னமோ அப்படியே வாயுவக் தேயுவமாம். பஞ்சினது காரியம் துல்; துலினதுகாரிய யாடை பஞ்சினுக் கயின்ன துல், துலினுக் கயின்ன யாடை. ஆடை துலினுக்கு மாத்திர மயின்ன மன்று; பஞ்சினுக்கு மயின் னமேயாம். அக்கனமே யாசாயத்தினது காரியம்வாயு, வாயுவினது காரியக் தேயு; ஆகாயத்தினுக் கயின்னம்வாயு, வாயுவக் கயின்னத்தேயு; தேயுவாயு வத்கு மாத்திர மயின்னமன்று, ஆகாயத்துக்கு மயின்னமேயாம்.

இனித் தேயுவினது குணம் ஒளி ஒளியினது குறை வேயிருள்; ஒளியை விட திருவெனன்று, வேறெனக் கூறின் ஒளியென்னும் குணத்தைத் தேயுப் பெற்றிருப்பதுபோ சொனியிலவாத விருளென்னும் குணத்தைப் பெற்றிருக்க வொருபொருள் வேண்டும். அப்படியப்பட்ட பொருளொன் றிருப்பதாய்த் தெரியலில்லை. துவந்தைத் திருவடாத் உயிலாகவும் பார்ப்போம்: பகல் வந்தியை மீயில் கொளுத்தி வகத்தா வது காரிய காரிய வதக்குமுன் னங்கி ருத்த திருவ் வணப்பாதுபோய் ஒளி மிகுதியாகின்றது. அதபின் வலிய வலிய கொனி குறைவுபட்டு ஒளியினது குறைவானவிரும் அதிகப்படுகின்றது. அக்காரே: கொனிக்கு மிருளும் மிடமானபொரு ளிரண்டல்ல வொன்றே யாம். ஒளியென்னும் குணத்தை பெறு குணியாகப் பெற்றிருக்கின்றதோ, அதாவது மிருளென்னுமதன் குறைவையும் குணியாய்ப் பெற்றிருக்கின்றது.

அத்தகுணி தேயுவாம். இரண்டிக்குணமுண்டுசேஷபாருள்) மாணம் ஒன்றிருந்தபோது மற்றொன்றிருக்கவில்லையென்னும் மனம்மீண்டும் செல்லாத முன்னணவாகலின் ஒன்றிருந்தபோது தொன்றிரா, நீட்சி குறுகலான இரு குணமுமொன்றிருந்தபோது தொன்றிருக்கின்றதா? இல்லையே, அப்படியிருக்கும் ஒருகதிக்கு நீட்சிகுறுகல்கள் குணமன்று? அங்ஙனமே தேயுவுக்கு ஒளியும் இருளும் சேஷங்களாம். உதாரணம் கொடிக்கல்; “ஒளிக்குமிருளுக்கு மொன்றேயிட மொன்றமெலிடி வென்றொளிக்கும்.” ஒளவையார் விளையக்கூகல். “இருள்வெளி யிரண்டுக் கொண்டிட மென்ன, அருடரு மாந்தத்தழுத்தியென் செவியில்.”

திருமந்திரம்.

தானேவிசுடர்முன்று.....தானே வெளியொளி தானிருட் டாமே.

தேயுமானது முன்கூறியபடி ஆகாசத்தினது காரியத்தினுக்குக் காரியமாம், ஆடை பஞ்சினது காரியத்தினுக்குக் காரியம்போல, எப்படி ஆடை பஞ்சினுக்கு அபின்னமோ, அப்படியே தேயு, ஆகாயத்தினுக்கு அபின்னமேயாம். எப்படி ஆடையின் நீட்சிக் குறுக்கங்களுக்குப் பஞ்ச அபின்னமோ, அப்படியே தேயுவின் ஒளிக்கு மதன்குறைவான இருளுக்கும் ஆகாயம் அபின்னமேயாம். குறுகலான கழி யிருப்பதுபோல் ஒளியின் குறைவானதேயு இருக்கின்றதா வென்று சங்கைபண்ணக்கூடும். உஷ்ணத்தோடுகூடிய வெந்நீரில் ஒளி காணப்படவில்லை. காணப்படாதேனுத் தேயு இருப்பதாய் ஒத்துக்கொள்வோம். அதன்கண் ஒளியிருக்கின்றதா? இருள்ஈறறந்த ஓரறையில் கொதிக்கும் நீரைக் கொண்டபோய் வைத்தால் அங்கிருந்த இருள் ஒடிப்போகின்றதா? இல்லையே, இதனால் தேயுவினிடத்தில் ஒளியும் அதன்குறைவான இருளு யிருப்பனவாய் ஏற்படுகின்றது. உதாரணம்.—திருவாசகம். “பார்பத மண்ட மனைத்துமாய் முளைத்துப் பரந்ததோர் படரொளிப் பார்ப்பே, ருறுதியே கீணவதே லரிய கின்மலா” என்பதானும். வினங்கும், இதுவரையில் கூறிப்போத்த டியாய்க் களால் வெளியின்கண் இருள் பின்னமென்று கூறுதல் ஒவ்வாது; அபின்ன மென்றே கூறுதல் தகுதியாமென்க.

‘இனி சொற்பொருள் பேதாபேதமெனலையு மாய்வாம். ஒருபொருளுக்கு மற்றொருபொருள் பேதமாகவேனும், அபேதமாகவேனும் இருத்தல் வேண்டும். பேதாபேதமென்று ஒருபோதுஞ் சொல்லுமையாது. பேதமென்பது மபேதமென்பது மெதிர்மறைக்குணங்கள். எதிர்மறைக்குணங்க் னொரு குணிப்பொருளி னிடத்திருக்குமென்ப தசங்கதம். சொல்லின்கண் பொருள் பேதமென்றவ தபேதமென்றவ துரைக்கவேண்டு மங்ஙனமின்றி யிரண்டுஞ் சேர்க் தொருபொருளி னிடத்திருக்கு மென்பது; ஞாயினிடத் தொளியு மிருளு மொன்றுபட் டிருக்குமென்பதற் கினமாம். ஒருபொருளிடத்து மற்றொருபொருள் ஒருகாலத்துப் பேதமாயும் மற்றொருகாலத் தபேதமாயு மிருக்குமென்று உரத்தல் பொருந்தாதோ? வெளின் பொருந்தாது. யாங்கன

மெனின் காட்டுதல். எது, பேதமோ உதவிவன்றும் பேதத்தான்; எது, பேதமோ உதவிவன்று மபேதத்தான். மாத்தின்சன் பரவையென்னு மிடத்து அது என்றும் பேதத்தான் அது வொப்போது மபேதமாகாது. மாத்தின்சன் கொடியென்னுமிடத் ததவிவன்று மபேதத்தான் பேதமாகாது. அங்ஙனமே சொல்லின்கண் பொருள் பேதமாயின் பேதமாயே மிருத்தல்வேண்டும். நமகாநிஸ்ஸாம் லீரண்டையு மொன்றுகூட்டிப் பேதாபேதமென்றுரைத்தல் பொருத்தது.

நூலிப் பேத மபேதென்னு மிராட்டனுள் யாதுண்மையென வாய்தல் செட்டாம்; சொல்லின்கண் பொருளிருக்கு மென்கை நமது மனோதற்பித்தே யன்றி உத்தமன்று. சொல்லானது ஒவ்ருபம்; ஒவ்க்கெல்லாம் பொருளுண் டென்றிற் சமுத்திரவெலிக்குக் காற்றெலிக்கும் பொருளிருத்தல் வேண்டு மமகாநிஸ்ஸம், சொல்லின்கண்பொருள் கற்பிதமன்றி புண்மையாயின் ஒரு சொல் பொருபொருளைப் புடைத்தாதல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி யொரு சொல்லுக்கும் பரபொரு ளுண்டென்பதற்கு கிண்டே சாட்சிபுகரும். ஸ்படி கமானது தான் சத்த வெண்ணிறமா யிருத்தும் தன்னிலைத் தடுத்தபொருள் களின் சித்தத்தைத் தணக்குரியனவு மபேதமும்போற் காட்டுகின்றது; அவ் வாறே சொல்லுத் தணக்குரிய வபேதம்போற் பொருளைக் காட்டுகின்றது. ஸ்படிகமானது கறுப்புமுதலிய சித்தத்தையபேதம்போற் காட்டினு முண்மையி லெப்படிப் பேதமோ; அப்படியே சொல்லு மபேதம்போற் பொருளைக் காட் டினாலும் பேதம் பேதமேயாம். ஸ்படிகத்திற் கியற்கைக்குணம் வெண்மை யேபோற் சொல்லுக் கியற்கைக்குண மொலியேயாம். மற்றையாவஞ் செயற் றையான பேதகுணங்களை யாகும். இப் பேதகுணங்களைப் பேதாபேத குண மென்று உமாபதிசிவன் சொல்லியதற்கு முரணாகச் சிவஞானசித்தியார் பேத மெனக் கூறுவதை யடியில் காட்டுதல்.

யார்.

(சத்தப்பிரம வாதமத மறுதலை காண்காஞ் செய்யுள்.)

உரைபோற் பொருளுக் குருயின் மையினல்
வுரையே பொரு ளென்றனை யின்றரியென்
றுரையே கவி மால்வ ளுக்குளதா
முரையாய் கவி பாகவோர் மாணியே.

(இ-ள்.) சத்தத்தைப்போல அத்தத்திற்கும் உருவமில்லாமையினால் அச் சத்தமே அத்தமென்று கூறிரும்.-இன்று அரியென்று சொல்லப்பட்ட சத் தம் திருமாலுக்குக் குரங்குக்கும் மற்றுடைய பொருட்கும் பெயராகச் சொல் லலாம்; அதனைப் பொருட்டன்மையே கின்றுஞ் சத்தத்தொன்னாமற் சத்தத் தின் தன்மையிலே கின்றும் பொருள்கொன்னலாமாதின, திருமாலுக் குரங்கா ளு சொல்லாயாக என்க.

எனவே சொல்வதற்குமையும் பொருள்வதற்குமையும் உண்டென்பதா
யிற்று. இதனால், சத்தமும்பொருளு மொன்றுபட்டிருந்தாலும் இரண்டும்
வேறென்றே காண்க என்றதாம். என்றும்.

இஃது உவது செய்யுளில் எனவே சத்தத்தினும் அத்தமே சிறப்பையும்
நிலைபெற்றைய முடைத்தென்பது கருத்து. பரிணாமமாகின் நெருப்பென்ற
போது நெருப்பா பெழுந்திருக்கவேண்டும்; விருத்தியாகின் நெருப்பென்ற
போது வாய்வேக வேண்டும்; ஆதலால் தாதான்மியமுமன்று உற்பத்தியு
மன்று இடுகுறிப்பெயரா மென்றதெனக் கொள்க. என்றும் உரையெழுதி
யிருக்கின்றனர்.

இவைகளினால் சொல்லும்பொருளும் பேதமென விளங்கினவன்றோ?
இவ்வாறு உமாபதி சிவாசாரியர், சொல்லும்பொருளும் பேதா பேதமென்ற
தற்கு மாறாக ஐடியாருக்கு மூலபுருஷரான அருணாதி சிவாசாரியர், சொல்
லும்பொருளும் வேறென்று கூறுகின்றமையின் அதற்கென் செய்வரோ
அறியோம்.

இன்னும் ஷு புரட்சமயத் தவர்க்கென்னுஞ் செய்யுளில் உடலுயிரும்
கண்ணருக்கனொளியுந் திருட்டாந்தங்குறிஞர் இவைகள் பின்னமுதலிய மூன்
றையுங்கடந் திருக்குமா? உலகி லெத்தப் பொருள்களும் பின்னமாகவாவது,
அபின்னமாகவாவது, பின்னப்பின்னமாக வாவது இருக்கவேண்டும். இம்
மூன்றையுங்கடந்த இலக்கணமுள்ளபொருள் கிடையாது; அம்மூன்றினும்
பின்னப்பின்னப்பொரு ளாகப்படவே மாட்டா. அங்ஙனமாக விம் மூன்றிலக்
கணத்தையுங் கடந்து சொல்லவருவது எவ்வளவு புத்திதூட்டத்தைக் காட்டு
கின்றது. அதிலும் பின்னம், அபின்னமாகிய இரண்டு குற்றங்களுக்கே
யிலக்காகின்றார். உடலுமுயிரு மிசண்டுபொருளென் றெவ்வொரு ஆஸ்தி
களும் ஒப்புவர் அதனை யொப்பாது ஒன்றெனக் கொள்வர் ஈஸ்திகர். இவ
ரதனைப் பிரிவரு மத்துவிதமாகுஞ் சிறப்பினதா யென்றுகூறிஞர். இதற்கு
மேயம் உரைகாரர் “கர்த்தாவையும் பிரபஞ்சத்தையுந் தன்னிற் பிரித்ததற்
கரிதா யநர்கியமா யிருக்கிற சிறப்பினை யுடைத்தாகிய” என்கிறார். அத்து
விதமென்னுஞ் சொல்லுக்குப்பொருள் ஒன்றுமல்லவா மிசண்டுமல்லவாம்.
பிரிவருமென்பதற்குப் பிரித்தற் கரிதென்கின்றார்; உடலுமுயிரும் பிரித்தற்
கரிதோ? உடலுமுயிருந் தன்னி லொன்றுபுட் டறியுமென்றுங் கூறுகின்றா
ரிதரு விவர்க்குவந்த லாபமென்னை? உடலுமுயிரு மொன்றல்ல வென்பது
நியாயமென்றி, மிசண்டு மல்லவென்று கூறுவதெப்படி நியாயமாகும்?
இரண்டு மல்லாவிடின மூன்று காங்கு முதலிய வெண்களி லொன்றைக் கூற
லாமா? உவமான மிவ்வளவு இலக்கணத்தைக் கொண்டிருக்கும்போது உவமே
யமு மப்படித்தானே யிருக்கும். உடலுமுயிருந் தன்னி லொன்றுபட்டறியு
மறிவைப் பிரிக்கவொண்ணு தெனவும் விவாக்கியானத்தி யிருக்கிறது; அறிவு
உயிரினதுருளும், உடலினது குணமன்று; அறிவைப் பிரிக்கவொண்ணு

தென்பதி லெலவட்டி, உடலைவட்டா? உயிரைவட்டா? உடலைவட்டிப் பிரித்துபோவது கண்டடன்று? உபாக்கறி, குணமாதலின் பிரித்துபோகா தென்பது சரீரம்.

கண்ணால் உரியியல்.

உணர்விப லாமுயி ரொன்று பொழித்த
உடல்முத லனைத்தம் உயிரல் பொருளே.

(தி-ன்.) அறிமயமாகிய சிவஞென்றையு நீக்கியுள்ள உடம்புமுதலாகிய (உலகத்துப்) பொருள்க ளெல்லா முயிருடையன ஈல்லாத பொருள்களாம், எ-து.

ஒற்றுமையெத்தி னென்றெனத் தோற்றினும், வேற்றுமை கயத்தின் வேறே உடலுயிர். (தி-ன்.) ஒற்றுமையெத்தின் = (உயிர்தானடைந்த உடம் பன்மயமாகிற்றகிற) ஒருமைப்பாட்டின் தன்மையால், ஒன்றுஎன = (உடம் புக்காயிரும்) ஒன்றுபோல, தோன்றினும் = தோன்றினாலும், வேற்றுமைகயத் தின் = (உயிர் சித்தாகியும் உடம்பு அசித்தாகியும் ிற்கிர) வேறுபாட்டின் தன் மையால், உடம் உயிர் = உடலும் உயிரும், வேறே = வேறாகும். என்றவாறு (சித்து) ஞானம், அறிமயத்தன்மையுள்ளது. (அசித்து) சுடம், அறிபுத்தன்மை யில்லாதது.

நீருக்குறள், நிலையாமை.

ருடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
புடம்போ முயிரிடைநட்பு.

புக்குவது போலுஞ் சாக்கா நெங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு.

புக்கி லமைத்தின்று கொல்லோ புடம்பினுட்
செச்சி விருத்த வுயிர்க்கு.

தேவாரம்.

கடலை வாழுகொண் டென்செய்தீர் காணிலீர்
கடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே
கடலை ஞாமிட முண்டவர் கைகிட்டால்
உடலை ஞார்க்கெட் துர்முனி பண்டமே.

பேயினான் மிடாடைப்புண் டாக்ககலிட்டு ஆலியார் போவதுமே
அகத்தார் கூடி, மையினுந் கண்ணெழுதி மாலை குட்டி மயானத்தி
விவிகதன்முன் மதியஞ் சூடும், ஐயனாக் காளாகி, என்றும்.

தந்தையர் போயினார் தாயரும் போயினார் தாமும்போவார்,
கொந்தலேவல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார் கொண்டிபோ
வார், எந்தநாள் வாழ்வதற் கேமனம் வைத்தியா வேழைநெஞ்சே,
அந்தனாருந்தொழு துய்யலா மையல்கொண்டஞ்சனெஞ்சே.

செடிகொள்ளே யாக்கையைப் பாம்பின்வாய்த் தேவைவாய்ச் சிறு
பறவை, கடிகொள்பூந் தேன்சுவைத் தின்புற லாமெனக்கருதிநாயே,
முடிகளால் வானவர் முன்பணிர் தன்பரா யேத்து முக்கண், அடிகளா
ருந்தொழு துய்யலா மையல்கொண்டஞ்சனெஞ்சே.

வருந்து முயிரொன்பான் வாயி லுடம்பிற்
பொருந்துத றுனே புதுமை—திருத்தியாய்
சீதநீர் பொள்ளற் சிறுகுடத்து நில்லாது
வீதலோ நின்றல் வியப்பு.

தாயுமாறார்.

நீர்க்குமிழி பூணமைத்து நின்றாலு நில்லாமெய்
பார்க்கு மிடத்திதன் மேற் பற்றறுவ தெந்நாளோ.
எந்தவுட லேனு பெடுத்தவுட னல்லதென்று
சீர்தைசெய்ய வந்ததிறஞ் செப்பாய் பாரபாமே.

இனி, கண்ணொளியில் சூரியனொளி வியாபித்த உபமானத்தையும் ஆராய்
வாம். கண்ணொளியில் சூரியனொளி வியாபித்ததுபோலப் பசுபாசங்களில்
பதி வியாபித்ததென்று சொல்லலாமே யென்னின், இவ்வுபமானமும் தோஷ
மாய் முடிசிறது. ஏனெனின் கண்ணுக்கு ஒளியுண்டென்று சொல்லுகின்ற
மையா நென்க. ஒளியில் ஒளிவியாபித்தலே யொவ்வாதாக ஒளியில்லாமையின்
யில் ஒளிவியாபித்த லெவ்வனங்கடும்? சூரியன் ஒளிப்பொரு ளென்பதற்குச்
சூரியோதயமுதல் அஸ்தமிக்கிறவரையிலுள்ள நிலைமையே சாக்கிபகரும். கண்
ஒளிப்பொரு ளல்லவென்பதற்குச் சாக்கி சூரியோதயம் சந்திரோதயம் தீப
முதலியன இல்லாகசாலத்து ஒருபொருளுஞ் தெரியாமல் கண் இருளுடைந்
திருத்தலேயாம். இனிக்குணனுக் கொளியுண்டெனச் சாதிக்கவெழுந்து,
சிவஞானசுவாமிகள் இந்தச் சிவஞானபோதம் 10-வது சூத்திரம் முதலதிகா
ணம் முதல்வெண்பாடொன்றில் “மின்மினித்துணையாலும் தானேவினங்
கும் இயல்பில்லாத கண்ணுக்கு ஒளிக்குண முண்டென்பதற்குப் பிரமாண
மென்னையெனின், அறியாது கடாயினும், ஆகாயத்தின் கண்ணதாய சத்த
குணம் வியஞ்சகத்தானன்றித் தினைத்துணையானும் தானென வினங்குமா
நின்மையின் அதுபற்றி யெதிரொலிவடிவாய வோசையை ஆகாயத்தின்
குணமன்று, வியஞ்சகப்பொருளின் குணமென்பார் யாருமில்லை. அதுபோ

லக் கண்ணின் கண்ணதாயெ லொளிபடம் வியஞ்சகமுன்வடி வினங்கி, அல்லுழி வினங்காமை மாத்திரையே பிற்தில்லை யாகலின். அதனைக் கண்ணின்ருணம் அன்றென்றல் அறிவிலார் கூற்றே யாமெனவும், அக்கண்ணொளியாவது நன்னை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகப்பொரு ளைகதேசமாயின் அனைகதேச மாய் விளங்கிடம் தீர்ப்போ ரியல்பீற்றெனவும், உணர்க்” எனக்கூறிக் கண்ணுக்கு இயற்கையில் ஒளியுறதெனவும், உளதாயினும் துணையிலவழி விளங்காதெனவும், துணையிலவடி வினங்காமைபற்றிக் கண்ணுக்கு ஒளியின் றெனக்கூறுதல் அடாதெனவும், பேசி, கண்ணின்ஒளியை விளக்குதற்கு விளக்கொளி துணையாமென்றுவிளக்கினார்.

ஆகாயத்திற்குச் சத்தருணம் இயற்கையென்பது தூற்பிரமாணம், இயற் கையேனும் வாயுமுதலிய துணையிலவழிச் சத்தருணம் உண்டாசலில்லை, அங் கணம் கண்ணுக்கொளி இயற்கையாயுண் டென்பதற்குப் பிரமாணம் ஏது மில்லை, விளக்கு. சூரியன்முதலிய இயற்கை யொளிப்பொருள்க ளுள்வழிக் கண்ணுக் கொளியிருத்தலைக் காண்கின்றோம், அவையில்லாவடிச் காண்கி லேம், வாயுவாதித் துணையினல் ஆகாயத்தின்கண் சத்தருணம் உண்டாம், அவையில்லாவிடத்துச் சத்தருணங் காண்கிலேம், காண்கிலமேனும் ஆகாயத் திற்குச் சத்தருண முண்டென்பது சுருதியாதி தூற்பிரமாண மாதலினாலும், வாயுவின்கண் ஆகாயம் நிறைந்திருத்தலினாலும் ஆகாயத்தின்சாரியம் வாயு உதலானும், கடத்திற்குப் பொருளாயிருப்பது எங்கனமென்றோ அங்கனமே வாயுவாதிக்குப் பொருளாயிருப்பது ஆகாயமாதலினாலும், மண்ணைவிட் டிக் குடம்மாததுபோல ஆகாயத்தைவிட்டு வாயுவிராமையானும், காணத் தின் நன்மை காரியத்திற் ருண்டென்னும் நியாயம்பற்றி நேரே காணப்படா விடனும் இருப்பதுகொண்டு ஆகாயத்தினிடஞ் சத்த முண்டென் றனுமானி்க இடமுண்டாதலானும் ஆகாயத்திற்குவாயு அபின்னமாகலினாலும் ஆகாயம் சத்தருணமுடையதென அக்கீகரிக்கின்றும். அங்கனம் எவ்விதத்தினும் கண் ணுக்கும் விளக்குமுதலிய பொருட்டும் சம்பந்தமின்றே. இல்லாதபோது கண் ணுக்கொளியுண்டென் றெவ்வாறு அங்கீகரிக்கலாகும்.

முதலாவது:—கண்ணுக் கொளியுண்டென்பதற்குப் பிரமாணமில்லை.

இரண்டாவது:—சத்தத்தையுண்டாக்கத் துணையாயிருக்கும் வாயுவாதி களில் ஆகாயம் நிறைந்திருக்கின்றது. இவ்வாறு விளக்கொளியில் கண் ணொளி நிறைந்திருக்கிறதென்று கூறுதல்கூடாது. ஏனெனில் கண்ணுக்கு ஒளியில்லை; இருக்கிறதாகக் கொள்ளினும் ஒன்றிலொன்று நிறைந்திருக்கு மென்பது கூடாது.

மூன்றாவது:—வாயுவுக்குப் பொருளாயிருப்பது ஆகாயம்போல, விளக் கொளிக்குப் பொருளாயிருப்பது கண்ணன்று.

நான்காவது:—ஆகாயத்தைவிட்டு வாயுவில்லை. அன்றி, ஆகாயத்திற் கும்வாயுவுக்கும் அபேதம் அவ்வாறு விளக்கைவிட்டுக் கண்ணில்லாமற்போக வில்லை; அன்றி, விளக்குக்கும் கண்ணுக்கும் பேதம்.

ஐத்தாவது:—காரணத்தின் நன்மை காரியத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பதென்பதற்குக் காரியமான வாயுவின் கண் சத்தருண்மிருக்கவென்றும் காரணமான ஆகாயத்தின் கண்ணுஞ் சத்தருண்மிருக்கவேண்டும். அதுபற்றி, ஆகாயஞ் சத்தருண்மெனக் கொண்டாம். அங்கனமே விளக்கினுக்குக் கண் காரணமன்று, ஆதலால், காரணத்தின் நன்மை காரியத்தி லிருக்கவேண்டுமென்று கூறுவதுபோலக் கண்ணினொளி விளக்கின்க ணுண்டெனக் கூறுவியவாது.

இனி, இயற்கையில் கண்ணுக்கொளியுண்டென்பது பிரத்தியக்ஷத்தானா? அனுமானத்தானா? பிரத்தியக்ஷமல்லவென்பதற்கு இருட்காலத்திற்கண் இருண்டைத்திருப்பதே சாക്ഷியாம். விளக்கு சூரியன் முதலிய பொருள்களுள்னபோது ஒளிசெய்கின்றதெனின் அக்காலத்துக் கண்மாத் திரமா? எப்பொருள்களுமே யொளிசெய்கின்றது. கண்: ஒளிசெய்யவில்லையெனயாம் கூறவந்தோமில்லை; அதற்சிறந்தை யொளியுளதா? இவ்வாவென்பதுவே பிப்போதுநேர்த்த ஆகேக்யம், கண்ணுக்கொளி இயற்கையா யுண்டென்னுங்கால் மின்மினி, விளக்கு, ஜோதிவிருக்ஷ, முதலியன இருட்காலத்தில் தாமே விளக்குதல்போல, கண்ணும் விளக்கமுறவேண்டும். அவ்வனமின்மையின் பிரத்தியக்ஷமன்று, அனுமானமென்னின், அவ்வனுமானத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷமாயாது? அந்தப்பிரத்தியக்ஷம் கண்ணுக்கு ஒளியில்லாக் காலத்திலன்றே கிழவேண்டும், ஒளியில்லாத இருட்காலத்தில் கண்ணுக்கொளியுண்டென்றனுமானித்ததற்கு ஏதும் பிரத்தியக்ஷமின்மையின் அநுமானமென்று கூறுதற்குமிடனின்றும்.

தாயுமானவர்பாடல்.

“பண்ணி னிசைபோலப் பரமன்பா னின்றிதிற
னெண்ணி பருநாகி யிருக்குநா நென்றானோ.”

(க-நா.) பண்ணும்இசையும் பேதமன்று, அபேதமேயாம். அவ்வாதே கடந்தபிரமம் பேதமன்றபேதமேயாம். என்பது, இச்செய்யுள். முத்தியிற்றவதஞ் சாதிக்கும் பூர்வபக்ஷிகளுக் கெவ்வனுமுரித்தாகுமும். பண்ணும் இசையும்பேதமெனப் பரமாரும் அங்கேரிக்கத் தக்கதாயிருக்க அதைப் பேதமென்கின்றனரே? உபமானத்தையு முபமேயத்தையும் பொருத்தித் தமது மதரித்தாதத்தையுஞ் சற்றையோசித்துப் பரப்பாரானு லவ்வனங் கூறத்துணி யார்கள். இனிப்பழத்திற் சுவையும் பேதமன்றபேதமாயாம்; அவ்வாதே கடந்தப்பிரமமும் பேதமன்றபேதமேயாம். இவ்வாதன்றித் துவிதிகள் தங்கன்கொண்கைப்படி யுரைசெய்யுதின் பழத்தினின்றஞ் சுவையை வேறுபிரித்தற் கொண்ணது. எனென்றிற், பழம்குணி, சுவைகுணங், குணியைவிட்டுக் குணம் வேறுபிரியாது. அவ்வனமே பதிலையவிட்டுப் பசுபாசன்கள் வேறுபிரியாம லபின்னமாகும். ஆகுமெல் பசுக்கள்செய்யு மஞ்ஞானகாரியமாகிய

ஐ. பேசுவானென்? இவ்ஞானவா நென்பாட்டு: “என்னைத் தானுக்கிற்
கொண்ட.” “கீயோன்.” “யான்று நிரண்டப்பட்டது.” “பொருத்தான் பிர
ண்டல்ல கொன்று என்னவோ.” இறுமுதல் பவாகியங்கலா ரான்றுபகரும்.
ஆங்கனமின்றி யதுவே யதார்த்தமுத்தி பென்னும்பகத்தில்; குரியன், சந்
திர கிரகிந்தி கண்டமா யபரிபூரணப் பொருளாகின்றன; அங்கனமே துரி
யசிலனும் உயிருக் கண்ட வபரிபூரணப் பொருளாகின்றனவே? உயிர்கண்டப்
பொரு ளென்பது சுருதிக் கண்ட மாகலின் அது குற்றமின்மைமேலும் சில
மும் கண்டப்பொருளுனைச் சொல்லத் துணிவதெங்கனம்? இது சுருதிவிரோ
தமுமாமே. ஆதலால், அதைப் பதவிமுத்தியில்வைத்துச் சொல்வதே சுருதி,
புத்திஅநுபவ சம்மதமாம். பதவிமுத்தியில் ஜீவேசபேத மொப்புவதில், அந்
வைதிகக்கு யாதொரு விரோதமுமில்லை யென்றறிக.

தாயுமானார்.

வானூ டடங்கும் வளிபோல இன்புருவாக்

கோனூ டடங்கும் குறிப்பறிவ தெந்நோர்.

ஆகாபத்தில் வாயுவுடங்கிய வுபமானத்தினாலே சிவன்சத்தம், ஜீவன் சத்
துப்பொலியுமாமென்க.

திருமந்திரம்.

மண்ணொன்று தான்பல நற்கல மாமிந்
முண்ணின்ற பேரனிக ளொல்லா பொருவனே
கண்ணொன்று தான்பல காணுந் தனைக்காணு
வண்ணனு மவ்வண்ண மாகிநின் றானே.

இதுவுமது

தானே படைத்திந் தானே காத்திந்
தானே துடைத்திந் தானே மறைத்திந்
தானே பிவைசெய்து தான்முத்தி தத்திந்
தானே விபாபித் திவ்வனு மாகே.

இதுவுமது.

ஒன்பது வானே யுடப்பிவி தானகி
நின்றது தான்கிபா லுயிர்க்குபி ராய்கில
துன்றி பவவயல்ல வாகுந் துண்பெய்கா
நின்றது தான்கிபா லுட்பென்று நேயமே.

இதுவுமது.

கடங்கடர் தோயல் கதிரான் தோன்றி
கடங்கிட முடி லவற்றி லடக்கான்
கிடங்கொண்ட கண்டனு மேவிய காயத்
தடங்கிட நின்றது மப்பரி சாமே.

இதுவுமது.

தானே விரிசுடர் மூன்றுமொன் றாய்சிற்குந்
தானே யமன்மா னெனகின்று தாமிக்குந்
தானே புதுலுபிர் வேறன்றி நின்றான்
தானே வெளிபொளி தானிருட் டாமே.
இருவினைபற் போக்குவாய்புரிதற்கு=உதாரணம்.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்.

காட்டுவிப் பாறு முறக்குவிப் பாறுமிக் கொன்றொடொன்றை
மூட்டுவிப் பாறு முபக்குவிப் பாறு முபன்றவினை
காட்டுவிப் பாறு மிருவினைப் பாசக் கமிற்றின்வழி
பாட்டுவிப் பாறு பொருவனுண் டேகிலை யம்பலத்தே.

திருமந்திரம்.

தானவனாகப் தப்பந் தாங்கினே
னானவை மாற்றிப் பாமத் தடைந்தறி
மேனை புயிர்வினைக் கெப்து மிடஞ்சென்றும்
வாறு சிலனும் புகுந்தம் வருந்துமே.

இதுவுமது.

எல்லார்தன் னுட்புக யாவுஞந் தானாகி
நல்லார் துரியம் புரிந்தக்கா னன்துபிர்
பொல்லாத வாறுதட் போகாது போதமாய்ச்
செல்லாச் சிவகதி சென்றெப்து மன்றே.
ஆணியினிக்கமின்றி சிற்கும்என்பதற்கு. =ம்.

ரம்.

ஆனந்திய பாவுகடைய பூதங்க ளனைத்துநான்
வண்பகவ பாணையுள் வெண்புரான் அலறாமை

ஆனவியா வையுமல்லெ னெனைபறியி னறிவேர்க்கு
ஞானமொன்று மென்னுநவ ராணெய்வ வுயிர்க்குறவும்.

இதுவுமது.

இல்லாத விடமில்லா னெனக்குமல மியாதுமிலை
எல்லாநுந் தொழும்ச னெனக்கவத்தை பெவையுமிலை
வில்லாரும் புருவத்து வேலாரும் விழிபாய்க்கேள்
நில்லாத வுலகத்தை மிககீங்கி நிற்பேனான்.

தாயுமானார்.

அகரவுயி ரொழுத்தனைத்து மாகி வேறு யமர்த்ததென வகிலா
ண்ட மனைத்து மாகிப், பகர்வனவெல் லாமாகி மல்ல வாகிப் பரமா
கிச் சொல்லரி பான்மை யாகித், துகளாகிச் சுற்பவிகந் பங்க னெல்
ளார் தோயாத வுறிவாகிச் சுத்த மாகி, கிகரில்பசு பதியான பொருளை
நாடி செட்டியிடுத்துப் போன்பா னினைதல் செய்வாம்.

விவேககுடாமணி.

சுகம்து மெய்யாமாகிந் சத்திபப் பிரமத்திற்குப்
புகல்பரி பூரணத்வம் போயிடும் வேதத்திற்கு
மிகவுயர்ப் பிரமாணத்வ மேவிரும் பாசுவற்கு
மிகவுசத் திபவாதிதவ மெய்திடு மிவைவான் றன்றே.

வேதாந்தகுடாமணி.

ஒர்வடி வாகிக் குளிர்ப்புதன் டாற்று முண்மையாஞ் சித்திரப்
பட்டப்போன், றார்வம தொருங்கே அகற்றிடற் கிழைந்திங் கணிபெற
நிற்பதோர் பிரமம், ஏர்பெற வரைந்த சித்திரமென்ன விரகுக்குயப்
பாத்திரிவ் வுலகந், தேர்வுயிற் றன்னைத் திரிபறவெங்குந் திகழுமிந்
நிலைபது பின்னும்.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார் திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை.

“எந்தைதின், திருவளர் காட்டக் கருணையிற் பெறலும்
பாவையு மெனக்குப் பொய்பெனத் தோன்றி
மேவரு கீயே மெய்பெனத் தோன்றினை
ஒவியப் புலான் சுயல்பெற வெழுதிய
சிற்ப விகற்ப மெல்லா மொன்றிற்

நிராது தடவின் தபக்குச்

சயராப்த் தோன்றுத் துணிவுபோன் நனவே”

டைங்களோபர்ஷத் க-வது அத்தியாயம்.

“அவளிடத்தி லடக்கிட்டுச்சு, சாஸகத்தையும், பிரானிகளுடைய, கருமவசத்தினாலே, சுருட்டிட்டுக்கிற சித்திரமெழுதிய துணியை விரித்தாற் போலத் தோற்றச்செய்தான். பிரானிகளுடைய, கருமகயத்தினால் மறுபடி மறைத்துப்போகிறான். அடக்கிடத்திலேயே சகலமான பிரபஞ்சமும் சித் திரமெழுதிய துணியைச் சுருட்டியதுபோ லடக்கியிருக்கின்றன.”

சாமவேதத்தில் மைத்திராயண்ணியுபநிஷத் ச-வது பிரபாடகம்.

“இத்திரதூலம்போல் மாயாக்ஷரூபமாயும் சொப்பனம்போல் பொய்த் தோற்றமாயும் கதவிக்ருப்பம்போல் சாரமற்றதாயும் வேஷக் காரணப்போலப் பலபல வேஷமென்கின்றதாயும் சுவரிலெழுதிய சித்திரம்போல் பொய்யான மனோக்கியமாய் இருக்கிறது” இவ்வவகத்தோற்றமென்க.

பாகவதம்.

சேவாய்ச் சேவத்துற்ற சித்திரம் பலவா மாபோல் ரூபமே முதலவாகி கவையறு முயிர்க ளாகிக் காலமாய்ச் சுருவிபாசிக் காரண மாகி பொன்றும் மூலமா யழிவொன்றின் நி முகன்னமையாய் பிரமம் வையும். என்றும்.

இவ்வகம் சுருதிகூறுகின்றபடியால் மேற்காட்டிய பிரமாணப்படியே சித்திரபடநிருட்டாத்தத்தை வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகளும் பிறரும் கூறி னுரைந்து பகமரத்தானியா மென்க.

ஒளவைக்குறள்.

ஆதிபாய் சின்ற வறிவு முதலெழுத்

தோதிய நுவின் பயன். என்றும்.

இக்குத்திர உதாரண வெண்பாவில்

“அக்கரங்க ளின்றும் அகரவுயி ரின்றேல் இக்கிரமத் தென்னு மிருக்கு” என்றிருக்கிறது. இஃதுணையாவது, அகரவுயி ரில்லையாயின் அக்கரங்களி ல்லை யென்ற சேதம் ஒழும் என்பதாம். அகரமில்லாவிடில் மற்ற எழுத்துக் களில்லை அதனோஷம் பிரதியில்லாவிடில் மற்றப்பொருள் அதாவது சகத்தா யிப்பொருள் இல்லை. இதனால் பிரமத்துக்கும் பிரபஞ்சத்துக்கும் அபேதஞ் சித்தித்தது பாகவதமெனின், அகரத்துக்கும் மற்றஎழுத்துகளுக்கும் எப்படி அபேதஞ்சித்தித்ததோ அப்படியே பிரமத்துக்கும் சேதனுசேதன உலகுக்கும் அபேதஞ் சித்தித்ததென்க. “அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவன் முதத்தே யுலகு.” என்னுக் திருக்குறளின் பொருளும் இதவையாமென்க.

மெய்கண்டதேவர் எந்தச் சூத்திரத்திற்கு ஹேவென்பா கூறினாரோ அந்தச் சூத்திரமும் “அவைவயேதானையாம்” என அபேதமேயுதிக்கின்றது. மண்ணுனது கடாதிதனாயும் அல்லவாயும் எப்படி அபிபதயாயிருக்கின்றதோ அப்படியே பிரமமும் சடாசடப் பிரபஞ்சமாயும் அல்லவாயிருக்கின்றது. இத்தப்பிரகாரமே, சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணம். இதிகாசங்களும் முறைப்படுகின்றன. அன்றியும், மண்கடம், கயித்தாடி, தீப்பிவெள்ளி, கானல்சீர், மணம்சொல் பணவுலகு முதலிய திருட்டாத்தங்களைக் கூறி வலியுறுத்துகின்றன. இங்ஙனங் கொண்டால் சுருதி, யுத்தி, அதபவந்தட்டும் பொருத்தமாகின்றது. இதற்கு மாறாகப்பேசும் இவாது துவைத சித்தாந்தத்திற்குச் சுருதியில்லை, யுத்தியில்லை, அதபவமு மில்லையென்க.

இரண்டாஞ் சூத்திரம் முற்றிற்று.

—o—o—o—

முன்றஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

தேசேத்திரிய அந்தக்காணங்களினும் வேறும் ஆத்மாவொன் றுண்டென் பதைப்பற்றித் தோன்றமாசுக்கையை விவரித்திக்கும்பொருட்டு ஆத்மாதம் இவக்கண மினைமதென அஷ்டவிதப் பிரமாணங்களினாலும் இச்சூத்திர முணர்த்துகின்றது.

முன்றஞ் சூத்திரம்.

உள்திவ தென்றலி நெனதுட ஸென்றலி
நீனம்புல னெடுக்க மறிதலிற் கண்படி
துண்டிவினை யின்மையி துணர்ந்த வுணர்தலின்
மாயா விபத்திர தனுவிது ளான்மா.

(இ=ள்.) மாயா இயத்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது=மாயாகாரியமா கிய இத்தேசத்தினுள் தேகியாகியஒருவன் இருக்கின்றான் என்று ஆசிரியர் கூற (மாணக்கணபதேன மித்தூலதேசத்தையன்றித் தேகியேதானே? இஃ தென்னவியப்பு இருத்தாற்கானோனா, இவ்வையாதலிற்சானோனென) இவது என்றலின் ஆன்மா உளது=(ஆன்மாதன்னைமற்றது தனதுமேலைய துரிய நிலையை அறியாதிருப்பதே அஞ்ஞானம், ஒருவர் ஆன்மவிலக்கண மினைய தெனக் கூறுமிடத்தா, அஃதில்லையெவ் றும், அந்தப்பாத்தியகாத்மா உண் டெனநிற், நென்றாதாவென் தெய்து காஸ்தியாதியென்னு மிவண்டு மூற் கூறிய அஞ்ஞானகாரிய வாகாணமெனப்படும்) அந்தத்தன்னிழப்பைத் தன்னி டத்தி யோதேசமாதக்கண்டு கூறுதலின் ஆன்மாவளது, எனதுடல் என்ற

வின் ஆப்புவன் பரிதவின் ஆன்மா உத = சாக்கிரத்திற் றாலதேகத்தை என
தென்றலினாலும், மம்பொறிகளாலும் ஐந்துவிதயங்களை அறிதலினாலும்,
ஆன்மாவாது, கெட்டவனாகக் அறிதலின் ஆன்மாவாது = அச்சாக்கிர
மொக்கிய சொப்பனத்தை அறிதலின் ஆன்மாவாது, கண்பழல் உண்டி
விறைநீன்மைவின் ஆன்மாவாது = அசொப்பன மொடுங்கிய சுழுத்தியி
லுண்டித்தொழிவு மில்லாதிருத்தலிற் பிராணனு மாத்மாவன்று அத்தருவே
ருகச் சகையச் சித்தனாகியதென மென்றுமறிப்பேனெனு மனுபவத்தானு மாத்
மாவாது, உணர்த்த உணர்தலின் ஆன்மாவாது = ஆசிரியருணர்த்தியவண்
மைச் சென்று தன் சிவபுவத்தை பறிதலினையாவாது. எ = று.

(ப = உ.) விடபகதப் பிரத்தியட்சம், காட்சிப்பொருள், கருத்துப்பொருள்
களை, விஸ்வரீணயாகக் காண்டலும், ஞானகதப் பிரத்தியட்சம் தஸ்மரீண
யாகக் காண்டலுமாமென்பார், உணர்த்தவுணர்த்தலி னான்மாவாதென்றும்.

அனுமானப்பிரமாணம் :- பிரதிஞ்ஞை, ஏது, திருஷ்டாந்தமென மூன்ற
வகையுடையதாம். அவற்றுள், உபமானம், இம்மலைஅக்கினி யுடைத் தென்
றாற்போல, உபமைய மிஷ்டலம் அறிவாகிய சத்துடைத்தென்பது பிர
திஞ்ஞையென்றும். உபமானம் புனையிருப்பதினு லென்றாற்போல, உப
மேயம் குறுத்திப்பிரிய மிருப்பதினுலென்றறிதல் ஏதுவென்றும்.

உபமானம் நியமமுமே வதனைத்தணித்தற்குப் பாசகலை யென்றும்
போல, உபமைய முயிர்களைக்காட்டுதல் திருஷ்டாந்தமுமென்பார். மாயாவி
யத்திரவதவினு னான்மாவானென்றும்.

ஞானத்தை யுணர்த்துவதாகிய வித்துத் பிரபலசுருதி யென்பார் ஆகமப்
பிரமாணமென்றும்.

உடல் பரித்திருப்பதினால், சித்திய வபவாகியெனல், பொய்ப்படுமாறு
போன்று; உலகம் பிரியமயமா யிருத்தலின்; எஸ்தி கபாதியெனல் பொய்ப்
படுதற்குரியது திருஷ்டாருத்தா பத்தியென்பார்; இவதென்றலின் எனதுட
லென்றலின் இம்புலனறிதலி னான்மாவாதென்றும்.

தன்னும் நேடப்புருத்தபுருட கைத்திண்க ணின்றேனும், புறத்திலிருப்ப
னென் நெண்ணுமாறுபோன்று; தன்னுத்தேடப்புருத்த பாவஸ்து விருத்தி
பேரத்தினுத் தன்பாத் காணப்படு வின்றேனும், விருத்தி நிக்கிரகத்தாற்
காணப்படுத லுண்மையாதலின், கெவ்வியருத்தா பத்தியென்பார், இம்புல
னெடுக்க மறிதலிற் கண்பழ லுண்டிவினயின்மையி னான்மாவாதென்றும்.

அவதாடியிற்றி யேனைய அவயவங்களைவி னங்கும் பகவொன்றான
தெல்; அதனையொக்கும் பகவென்னு மிருகமென்றாற்போல, அந்தாதி
ருதியின்றிய ஆகாய மொன்றுதே வதனையொக்குஞ் சிதாகாயமெனல், உப
மானம் பிரமாணமென்றும். பகவஃபோல், மரணையவினக்கல் திருட்டவுப
மானமெனவுள், புருடனஃபோல் சாயாபுருடனவினக்கல் அதிருட்டவுப
மானமெனவுள் உதப.

அபாவத்தையும், சம்பவத்தையும், கிதிகத்தையும் உணர்வினதாகக் கூறியதால் : கடம், தூறு, இயக்கன் என்பவை திருஷ்டார்த்தம் இம்முன்றிடத்தும் அறிவெனல் தாஷ்டார்த்தம்.

மண்ணையன்றிக் கடமெனல் நான்குகாலத்து மின்ருதல்போல, அறிவையன்றிக் சகத்தெனல் நான்குகாலத்து மின்ருதலின் ; இக்கிலனிற்கடமில்லை யென்பதன்றோன்று மின்மையுணர்வு அபாவமாமென்றும்.

ஆயிரமென்னுத்தொகையி லொருநூறென வெவ்வனமுண்மையோ, அதுபோலச், சராசர பற்பலபேதப் பல்லாயிரங்கோடி யுயிர்த்தொகையினு னொருபிராகிய ஷுணர்விருத்தலின், “ஆயிரமாகிய வெண்டன்னி லொரு நூறுகிய ஞானத்தான் சம்பவமா” மெனவும். நூறென்னு மெண்ணிக் கைத் தொகையன்றி யாயிரமென்றும், பிண்டத்தொகை யின்ருதல்போல, ஒவ்வொருயிரெனல் சொல்லும், அறிவெனல் பொருளுமா ிற்றவிலுளும், இங் கனமோ ருயிரைச் சேதிக்குக்கால், முடிவில் சிற்றாகச் சமா வினக்குதலினு ளும், இவ்வொருருகன் றன்னத்தான் காணில், சுமஸ்தமு மிகனுக்குச் சிற்றாகச்சமாய் வினக்குதலினு ளும், நூறெனலைப் பிண்டத்த பொருளென வும், ஆயிரமெனலைப் பிண்டப்பொருளெனவு முவமானித்ததென்க.

இம்மாதத்தின்சண் பேயாகிய யட்சனுனெனச் சொன்மாத் திரமா வறுக்குமாறு போன்று, நானென்னு மகத்தை யெவ்வயிர்பாறுஞ் சொன்மாத் திரமா வறுக்கலின், “இம்மாதத்தி னியக்கனுனென்னுஞ் சொன்னிகழ்வில் வருமியக்க விடயவுணர்வதனைச் சொற்றிவே ரறிஞராதிகமாக” என்றார்.

மேற் பிரத்தியட்சப்பிரமாண மாவது ஞானகதப்பிரத்தியட்சமெனவும் விஷயகதப்பிரத்தியட்சமெனவு மிரண்டாம். அவற்றுள், ஞானகதப்பிரத்தி யட்சத்தை கிருவிதர்பப் பிரத்தியட்சமெனவும், விஷயகதப் பிரத்தியட்சத் தைச் சுவ்விதர்பப் பிரத்தியட்சமெனவுக் கூறுவாருமுளர். இவற்றுள், ஞான கதப் பிரத்தியட்சமாவது, அபரோட்சஞானமாம், விஷயகதப் பிரத்தியட்ச மாவது, விஷயகதப் பிரத்தியட்சமெனவும், இத்திரியப் பிரத்தியட்சமென வும், மானதப் பிரத்தியட்சமெனவும், வேதஞப் பிரத்தியட்சமெனவும், யோ கப் பிரத்தியட்சமெனவு, மைத்தாம். இவற்றுள் வேதாந்தமுடியுள்ள மகா லாக்ஷியபடி, பரமாத்ம இக்கியமான அத்துவிதவேதாந்திக்கு, ஞானகதப் பிரத்தியட்சமொன்றுமேயாம். ஏனையவுலகாபுதன்முதற் பாட்டவேதாந்தி யீருணமயவாநிகட் கைத்துவிதமான விஷயகதப் பிரத்தியட்சங்களில், அவ ராயர்க்குத் தருந்தவைகளேயாம். இன்னும், பிரத்தியட்சப் பிரமாணமாவது மூன்றுவிதமாயிருக்கும். அவையாவன :— விபரீதப் பிரத்தியட்சமெனவும், சந்தேகப் பிரத்தியட்சமெனவும், யதார்த்தப் பிரத்தியட்சமெனவுமாம். இவற் றுள் உஷக்காலாந்தகார விமோசனபூர்வக் கண்ணிருத்துக் கட்டையைக் கண் வஞ்சக்கண்டு பவசம்பனுதிசனை யடைவதுபோல, அஞ்ஞானந்தகார விமோ

சனபூங்கம் சித்திருந்தும், சச்சிதானந்தச்சுருபமான பிரமத்தை யசிந்தசடதுக்
 சுருபமான சக்தைக்காப்பதே, விடீதப் பிரத்தியட்சமும், அருளுதய
 பூங்கம் பாங்கண்டது கன்வகுக்கவிருந்தார் சரிக்கவேண்டுமே; அங்ஙனஞ்சரி
 யானபிறகு கண்டயோ, கன்வகுக்கென் றையறுதல்போல, அஞ்ஞான
 விமோசன விடுக்கெழுநூல் மியங்கண்டது, சகத்தாகவிருந்தாத் பிரியமன்றி
 யுற் றோற்றவேண்டுமே; அங்ஙனஞ்சொற்றாமையாற் சச்சிதானந்தமோ, சகத்
 தோவென் றையறுதல், சத்தேகப்பிரத்தியட்சமும், சூரியஉதயகாலத்தி லுண்
 டாகிய பிரகாசத்தால் பாங்கண்டது நிச்சலமா யசைவற்றிருத்தலிற், கன்வ
 னன்று, கண்டயோமென்றிற் தாங்கிப்பதுபோல, ஞானோதயகாலத்திற்,
 பாங்கண்டது தற்பிரியமாகத் தோற்றியிருத்தலின், அசிந்தசடதுக்கருபமான
 சகத்தால், இருப்பது சச்சிதாகந்த ஸ்வுருபமாகிய சித்தே, பெனக்காண்பது
 யதார்த்தப் பிரத்தியட்சமுமாகம்.

வினா:—இங்ஙனம் ஸ்வுருபப்பிரத்தியட்சமான அனுபவமுண்டானால்,
 மென் அனுமானப்பிரமாண மிவாதக்கு?

விடை:—பூங்கவஞ்செய்த கிட்காமபுண்ணிய பரிபாகத்தினு, லிவ்வனுப
 வத்தினடப்பது, அதிதிவரபக்தரூர்க்கேமன்றி, பேரையோர்க்கின்மையின்
 அகக்கிரமம்மீட்டி டங்காரமான சித்தை காரியமான திரிஸ்யத்தினால்,
 மெனிட்பத்திற் பிரதிபலிப்பதாகக் காண்பிக்குமித்தம், இப்பிரமாணமும்
 மெனிட்பத்திற்.

வினா:—மெனிட்பத்திற்.

விடை:—அங்ஙனமானப்பிரமாணமும், சத்தவிதமாயிருக்கும். அவையா
 வன:—பிரதிஞ்ஞான, உப, திட்டார்த்தம், உபாயம், சிகமனம்என்பனவாம். இவற்
 றன்: பிரதிஞ்ஞான: பிரதிஞ்ஞான, ஸூப்பிரதிஞ்ஞான, விப்பிரதிஞ்ஞான மூவ
 னைகபாம்: சாதா:—இயல்பேது, காரியவேது. அனுபவத்தியேதுஎன மூவகை
 கார்: திட்டார்த்தம்:—அங்ஙனமும், விபரிசேகமென இருவகைபாம். உபாயம்,
 சிகமனம் திட்டார்த்தம்:—நிச்சலமென. இவ்வைக்கங்கங்கையுடைய அனுமா
 னம் புத்தவப்பிரத்தியட்சானுமானமெனவும், அனுமான ஸ்வுமானமெனவும்,
 கருமபாணமெனவும் மூன்றும், முற்கூறியவற்றுள் இப்பருப்பதத்தில்
 வேயாதிரிஞ்செய்யும், கார்த்தமாதிகந்தரு மிருப்பதனால், அத்தருக்க
 னொன்றினை டொன்றினைஒன்று அவற்றுள், விபரித்திருக்க அக்கினியும், கதி
 ரினைஒன்று கார்த்தம்எல்லிற்றுக்க. அவற்றுள், விபரித்திருக்க அக்கினியம்
 வெளிப்படுதலின் இம்மையின்கண், அக்கினியுண்டென நிச்சயிப்பதுபோல,
 இச்சகத்தினைஹுள்ள, சராசரவியிசு னொர்க்கொருபோங்களை யறையலிக்கு
 மிடத்தபற்றுள், விபரித்திருக்க தற்பிரிவெளிப்படுதலின். இவ்வுயிர்க்கிடத்
 திற், பிரமசித்தானுடென, நிச்சயிப்பதே பிரதிஞ்ஞானமெனவும், அத்தருவின்க
 றுள்ள அக்கினிவெளிப்படுதற்கு அன்காரியமானபுகை முன்வெளிப்படுதல்
 போல, இவ்வுயிர்க்கிடத் துள்ள அன்காரியம் வெளிப்படுதற்கு, அதன்காரிய

மான விடயானந்தம் வெளிப்படுதல், னிலேதே யேதுவெனவும், சலமாநியவ
ந்நிலுள்ள தூமப்போலன்றிப் பாகசாலையின்கணுள்ள தூமத்தால் அக்கினி
னையப் பிரத்தியட்சமாகக் காண்பதுபோலக் காலவரம்பைக்காட்டுந் கடியார
மாநியவற்றின் சித்துப்போலன்றி, அல்தின்னவிதமாகச்செய்யி னின்னவித
மாகக் காலவரம்பைக் காண்பிக்குமென்றறிந்து, அதுசெய்யுஞ் சத்தியைக்
கொண்டு, அச்சத்தையறிவதுபோல, இச்சகத்தற்பத்திலய மயவிதமாய்ச்
செய்யி னிவ்விதமாய் நடந்துவருமென்றறிந்து, செய்யுஞ்சிற்சத்தியைக்கொ
ண்டு, அதுதூரமான சுயஞ்சித்தைப், பிரத்தியட்சமாகக் காண்பதே, திட்ட
டாந்த மெனவுமாம் :

வினா:—இவ்வனம் இவ்விரண்டு பிரமாணங்களினால் ஞானகற்பிரத்தி
யட்சமானால், மேல் ஆகம்பிரமானம்யாதுக்கு?

விடை:—இவ்வனுபவத்தை யடைவோர்கள் அதையடைந்த ஆப்தர்கள்
வசனத்தை, முக்கியமாகச் கொள்ளவேண்டு மாகலின், இப்பிரமாணமும்
வேண்டிற்றென்க.

வினா:—அல்தெத்கனம்?

விடை:—இவ்வாகமமுஞ் சாத்திரம், அசாத்திரமெனவிரண்டாம்; இன்
னும்வைபெய தந்திரகலை, மந்திரகலை, உபதேசகலையெனமூன்றாமாம். இன்
னும்அற்புருந், பிரபலசுருதியென இரண்டெருந்களுமாம். அவற்றுள் காண
லாற்றின்னகையிற், களியிருக்கின்றதென்றும், அந்நிபதன்வசனத்தைக் கேட்
டுச்செய்துவிடால், தேவமுதல் ரூபமீருவான், வுலகங்களிற், சொர்க்
காதி விடயாந்தக்க விருக்கினறனவென்றும், பாமரவசனத்தை மெய்ச்சொல்
வது, அசாத்திரமெனவும், கடைகையிற் நதிநீரெகளில், முக்கனிமுதலியவைக
ளிருக்கின்றனவென்றும், ஆப்தன்வசனத்தை மெய்ச்சொல் நவந்தைய
டைவதுபோல, மனுடாந்தமுக் கவனம்கருபாகந்திரா 11-வகை ஆகத்
தககரும், வினக்குத்தந்திரமான, உபதேசமாகத் திருக்கின்றதென்ற, அப்தன்வசனத்தைக்கொண்ட அபுபத்சொன் நச்சுஞ்சித்தைப், பிரத்தியட்ச
மாகக் காணச்சொல்வதே சாத்திரமெனவுமாம்.

வினா:—இம்முன் துபிரமாணத்தா வசையஞ்சைதன்னியம் பிரத்தியட்ச
மானால் மேலவமானப் பிரமாணமிடாதுக்கு?

விடை:—இவ்வனுபவம் அறிவினிடத்துகெண்டி அத்தமாக வேண்டிதலால்
இப்பிரமாணமும் வேண்டிற்றென்க.

வினா:—அல்தெத்கனம்? விடை:—அதிட்டம், திட்டம்மனவிரண்டாம்.
அவற்றுள் புருடனைப்போலச் சாவாபுருட னிருப்பானெனக்காணுதலின்,
சத்தாவத்தையிற்றென்றும் அனுபவம், ஆத்தாத்தமா யிருக்குமென்பது,
அதிட்டமும், பசுவையபோல, மறையலைநாடியின்றி யிருக்குமென்றபடி,
பதைத்தெழக் கண்டவடந்தாய், அதில்அத்தப்பட்டு சிற்றல்போலச், சமர

தீயின்கள், தந்தர்களான ஆத்மாந்தத்தைப்போலச், சிவாந்தம் போத மின்றி யிருக்குமென்பது, சித்தித்தவீடத் துத்யமானபோது, அவ்விரண்டு மின்றி உத்தானுபவம், பிரத்தியட்சமாய்க்காண்பது திட்டமுமாம்.

வினா:—இங்ஙனஞ் பிரமாணத்தாற், சுவானுபவம் பிரத்தியட்சமாயிருக்க, மேல் அருத்தாபத்தி உதாக்கு?

விடை:—அவ்வனுபவம் யெவ்விதமா யிருக்கினும், அவ்வானந்தா தீதமா கவே யிருப்பனென் றறிதக்காகவென்க.

வினா:—அஃதென்னம்? விடை:—அவ்வருத்தாபத்தி, சிவனும், திட்ட மெனவிடப்படும். அஃதென், சிவதமானபுருடன் வீட்டின்னன் இவ்வென் றாக், மற்ருேரிடத் திருப்பானென் றறிவதுபோல, அவ்வறிவினிடத் தத்தீதா னுபவ மில்லெயென் றாக், ஆனந்தத்தி லிருக்குமென்பது, சிவனுருத்தா பத்தி யெனவும், பகவானுனத புருடன்றேகம், பருத்திருப்பதைப்பார்த்து, இர விற் காவிலொளித்துன்பானெனக் காண்பதுபோல, புறம்பினுள்ள விடக்க ளைக்கூட, உரத்தியாதவன் முகத்திற், பிரமதேஜஸ் ஜொலிக்கின்றதைப் பார்த்து, அகத்திற் பிரமாந்தத்தைப் பிரத்தியட்சமா யடைத்திருக்கிருனெ னக் காண்பது, திருப்பாருத்தா பத்தியெனவுமாம்.

வினா:—இவ்வைத்து பிரமாணத்தாற், சமாதியனுபவம் பிரத்தியட்சமா னுல், மேல் அபாவப்பிரமாண மியாதுக்கு?

விடை:—இவ்வனுபவஞ், சகசத்தில் விளங்குமித்தம், இப்பிரமாணமும் யென்புற்றென்க.

வினா:—அஃதென்னம்?

விடை:—பிராகபாவம், பிரத்தொம்ஸாபாவம், அன்னியோன்னியாபா வம், அத்தியந்தா பாவமெனப்பட்டி. முன்பின் இடை யொருகாலத்து மில் லையென கற்பனவாகும். அவற்றுள்:—உற்பத்திக்குமுன் மிருத்திகையைத் தவிரக் கடமின்மைபோலச் சிருட்டிக்குமுன் சத்தைத்தவிரச் சகமில்லாமை யாற் பிராகபாவமெனவும், வயத்திற்குப்பின் மிருத்திகையைத்தவிரக் கட மின்மைபோல வயத்திற்குப்பின்னுஞ் சத்தைத்தவிரச் சகத்தில்லாமையால் பிரத்தொம்ஸா பாவமெனவும், இடையில் கடத்திற்படமும் படத்திற்கடமு மில்லையென்பதனுல் மிருத்திகையுந் தத்துவமே யிருக்கின்றதுபோல இடையி லறிதவிவறிப்பொருளு மறிப்பொருளி லறிதலுமின்றி யறிவாகியசத்தே யது வதுவாய் விளக்குதல்ற் பிரிபுடிபுபமாகிய சகத்தில்லாமையா லன்னியோன் னியா பாவமெனவும், இத்தமுன்றிடத்து மிருத்திகையைத்தவிரக் கடமில் லாததுபோல அப்போதுஞ்சத்தே பிரத்தியட்சமாயிருத்தலி னென்போதுஞ் சகத்தில்லாமையா லத்தியந்தா பாவமெனவுமாம்.

வினா:—இந்த ஆறுபிரமாணத்தாற் சித்தாத்யமான சத்தே பிரத்தியட்ச மானுல் மேல் சம்பவப்பிரமாண மியாதுக்கு?

விடை:—இவ்வனுபவம் எக்காலத்திலும் இயல்பாய் விளங்குகின்ற தென்பதை யறிவிக்குமித்தம் இப்பிரமாணமும் வேண்டிற்றென்க.

வினா:—அலிதெவ்வை?

விடை:—சகஸ்திரத்திற் சதயிருக்குமென்னுமிடத்திற் சகஸ்திரத்திற்குஞ் சதத்திற்கும் அபேதத்தோன்றல்போல, பிரமத்திற் கூடத்தனிருக்குமென்னுமிடத்து அக்கூடத்தனே பிரமம், பிரமமே கூடத்தனென அபேதம் பிரத்தியட்சமாகத் தோன்றுவதே சம்பவப்பிரமாண மெனவுமாக.

வினா:—இவ்வெழு பிரமாணங்களால் அத்துவிதசொருபம் பிரத்தியட்சமானால், மேல் பூதகப்பிரமாண மியாதாக்கு?

விடை:—இவ்வனுபவம், தொன்றுதொட்டி விளங்குகின்ற தென்பதை, யறிவிக்குமித்தம், வேண்டிற்றென்க.

வினா:—அலிதெவ்வை?

விடை:—இம்மாதத்தில், இயக்கனுன்னென்பது, அநாதிசித்தமாய் விருப்ப தென்னுமிடத்து, இம்மாமே பேயாய்க்காண்பதுபோல, இச்சகத்திற் சித்தன தென்பது, அநாதிசித்தமாய் விருப்பதென்னுமிடத்து, இச்சகமே, சித்தாய் விளங்குதல், பிரத்தியட்சமாதலின், ஐதிகப்பிரமாணமென்பதாம்.

வினா:—இவைகட்டுச் சுத்தானுபவமியாதா?

விடை:—சகானுபவாதீத, சுயம்பிரகாச ஸ்வரூபமே, பிரத்தியட்சமும், அதனது, ஸ்வப்பிரணயமான ஸ்புஷணமே, அஹுமானமும், அத்தன்முனரூபமான சங்கற்பம், அத்தமான தத்தெரிசுஞ்சத்தமாய், வந்ததேயன்றி வேறின் றென, நிச்சயிப்பதே, சத்தமும், தீய்ப்புண்ணமான சங்கற்பத்தைப்போல், அவ் வறிவிரூப்பினும், அறிதல்மாத்திரம் கலைத்துநின்றல், உவமானமும், இச்சங் கற்பம் பகிர்முதத்தில், அதிசயமான விடயானத்தங்களால் மொத்துண்ட துபோ, யகத்தி னி.திசயாவத்ததைக் காட்டுதலின், அருந்தாபத்தியும், அச் சங்கற்பம் முன்பின் இடையேரு காவத்துமின்றி, பெப்போதுத்தானாகப் பிரகாசித்தலின், அபாவமும், இச்சங்கற்பம் சத்தின்சபாவமா யுண்டென்ப தன்றி, சம்பவமும், இச்சங்கற்பத்தை யதிகம்விவாதித்து சிற்றலின், ஐதிக மும்ஆம். இவ்வாறு கருதிருகு சகானுபவமாதியார், குருவாக்கியப்படி, யனுப வத்திற்கான்க. இன்னும் சத்தேக, விபரீதமாதிய சலிதற்பஞானத்திற்கு; பெயர் சாதி குணமே கன்மம் பொருளுணைவைத்துண்டு: (தான்டவனெ ன்னும) பெயர், (பிரமாணனென்னுஞ்) சாதி, (சிவப்பென்னுங்) குணம், (தெவபூசகென்னுங்) கன்மம், (இவனென்னும) பொருள் என்பனவாம். பொருளினுண்டமாதத்ததின் விண்டல்வகவறிவாகும் விகற்பமில்வக எட்டியே=சத்துவாபத்தியால் முற்கூறியசலிகற்பஞானத்தோன்றாதது கிரு விதற்பஞானமெனப்படும்.

ஷெ சுவகற்புராணமானது; வீலயகதப்பிரத்தியட்சம், இத்திரியப்பிரத் தியட்சம், மாணதப்பிரத்தியட்சம், வேதனப்பிரத்தியட்சம், யோகப்பிரத்தி யட்சமெனவும் பூர்த்துத்தாம்.

பிரமேயம் (அளக்கத்தக்க) பொருளினது தன்னியல்பு பொதுவியல் பிபற்றையையுணர்ந்தல். அதாவது; பதிபசுபசுக்களாகிய பிரமேயங்களினது தன்னியல்பு (தனதசாதாரண லட்சணத்தையும்); பொதுவியல்பு (பொருத் தியசாதாரணலட்சணத்தையுணர்ந்தல்).

1. அநாமுத்தசுவகன், ஆதிமுத்தசுவகன், உபாமுத்தசுவகனென்றாகுதும் பதிபதார்த்தத்துள் ஒவ்வொன்றும் அன்னியசாதியாகிய பசுபசுக்களையும்; தன்சாதியாகியமற்றிரண்டையு நீக்கிற்றல் தனதசாதாரணலட்சணம்.

பசுபசுக்களையுமத்திரம் நீக்கித் தன்சாதியாகிய மற்றிரண்டிற்குஞ் சம மாகிச்சுவகனென்றகின்றல் தனதுசாதாரணலட்சணம்.

2. உபஞானகல், ப்ரளயாகல், சகலர்என்னும்பசுபதார்த்தத்துளொ ண்றொன்றும் அன்னியசாதியாகிய பதிபசுக்களையும் தன்சாதியாகியமற்றிர ண்டையுநீக்கிற்றல் தனதசாதாரணலட்சணம்.

பதிபசுக்களையுமத்திரம் நீக்கித் தன்சாதிக்ருச்சமமாகிப் பசுமெனகின்றல் சாதாரணலட்சணம்.

3. உலகாவகன்மமென்னு பசுபதார்த்தத்துளொன்றொன்றும் அன் னியசாதியாகிய பதிபசுக்களையுத் தன்சாதியாகியமற்றிரண்டையு நீக்கிற்றல் தனதசாதாரணலட்சணம்.

பதிபசுக்களையுத்திரநீக்கித் தன்சாதிக்ருச்சமமாகிப் பசுமெனகின்றல் சாதாரணலட்சணம்.

மூன்றுபக்கம்.

1. ப்ரதிஞ்ஞை = பக்கம் = சாதிசம்பலிவாகியவன்னி யீசுரன்முத லிய பதார்த்தத்துக்குத்தானமாகிய மலை யுலகுமுதலாகியபொருளாம்.

2. கீகர்பகம் = சபக்கம் = உலகம் = திருட்டார்த்தத்தானமாகியபாக சாலை குடமுதலாகியதும்.

3. கீகரீப்பகம் = விபக்கம் = சாத்திய சாதனங்களாகிய அக்கினி துமமுதலியவொருங்கன்போய் பொருத்தாத மடுமுதலியதானாம்.

ஏழிமூன்று.

1. இயல்பேது = இதுமாமாமென்கிறவேதுவான்மனசு குதிரைமுத லியபிறவற்றிற் செல்லாமல் இயற்கையாக மாமாத்திற் செல்லுதல். இயல் பேது.

2. காரியகேது = (மலிந்தவன்னியுடைத்துப் புதைபுடைத்தாதலா லென்னும்) தனக்குக் காரணமாகிய வன்னியைச் சாட்டும்புகை காரியகேது.

3. அனுபலத்தியேது = சிதம்னையால் உரும்பளி ஞானபாலமாகிய கேதுப்போலம்.

இயல்பு = இயற்கை, காரியம் = பண்ணப்படுகிறது, அனுபலத்தி = ஞானபாலம்.

திட்டாந்தமிரண்டு.

1. அன்னுபலம் = எச்செக்கேபுடைபுண் டக்கேக்கேயனனுண்டு பாக காரியபோலெனல்.

2. மெதிரோகம் = எக்கெக்கே அக்கினியில்லை மக்கக்கே புதைமில்லை மலிந்தபோலெனல்.

அன்னுபலம். மெதிரோகமுறையி லுந்துறுப்புக்கூறல்.

1. மலிந்தவன்னியுடைத்து துறியாட்டென வென்கிறவகையகம். புதை புடைத்தாதலா விதவேதவென்கிறவகையகம். எச்செக்கேபுடைபுண் டக்க கே வன்னியென்கி: எப்படி? அக்கக்க; இதுதிருட்டாந்த மென்கிறவகைய கம். அப்படியித்தமாலும் புதைபுடைத்து: துதுபாயமென்கிறவகையகம். ஆகையா, வப்படியுன்னியுடைத்து, துதுக்கமன மென்கிறவகையகம். இப் படியுன்னுபலத்தி லுந்துறுப்புக்கூறல்.

2. மலிந்தவன்னியிற் றது துதிரிற்றெனவென்கிறவக்கம். புதை மின்மையால் துதுவேதமென்கிறவக்கம். எக்கெக்கேவன்னியில்லை அக்க கே புதைமில்லை; எப்படியென, துதுதிருட்டாந்த மென்கிறவக்கம். அப்படி யத்தமாலும் புதைமில்லை; உபாயமென்கிறவக்கம். ஆகையாவப்படி வன்னி யில்லது, துதுக்கமனமென்கிறவக்கம். இப்படியுமெதிரோகத்திற் பஞ்சாக்கமு மறிக.

1. பூக்கக்காட்சியனுமானம் = மறைவிலுள்ள புட்பத்தை மறைத்தா லறிதல். துதுமுன்னுயின்னும் பிரத்தியக் யோக்கியப்பொருளை புணர்த் துதலாப் பிரத்தியட்சானுமானம், தன்மானுமானம், திருட்டானுமான மெனவுமாம்.

2. கருதவனுமானம் = (பிரதரிவுபாதிக்கு மாத்திரமன்றி யொருவர் க்கு பிரத்தியட்சுபன்னுதலாம். புத்திபூர்வமாய் வார்த்தைவருமென் றனுமிதித் தறிந்த) ஒதமுறையா வறிவினதுயாசனியை யனுமிதித்த வனுமானுமான மும்; இதுகாரியானுமானம் (காமானிய) திருட்டானுமான மென்றுமாம்.

3. ஆகமானுமானம் = பிரதரித்தம்புதிக்குமிடத்துவரும் ஆகாமியவன்மல் காரணமாக; கூறுக்கமோகங்கள் அவர்க்க காகக்களிலேயும் அவர்க்கமாக சேடமாகிய பூசோகத்திலேயும் இனிமேல்வந்து பொருத்தும்; கூறுக்க

மோகபலநாணம் கன்மமென்றகமஞ் சொல்லுதலால் என்றிதல் உரையா ஹுமானம். இவ்வியன்மோகமம். கிரமத்திலே காரியானுமானம், காரண ஹுமானமென்றும் சாமானியத்தினால் திருட்டானுமானமென்றுஞ் சொல்லப் படுக.

அங்காகமம் = சரிபா, கிரியாப்பாதப்பொருளையுணர்ந்துத் தந்திரகலை யென்றும்; யோகபாப்பொருளையுணர்ந்துத் மந்திரகலையென்றும்; ஞான பாதப்பொருளையுணர்ந்துத் உபதேசகலையென்றும் மூன்றுவிதமாகும்.

இனிமுன்சொன்ன பக்கட்டோகத்தோன்றி யல்லவாய்ப்போம் பங்ள பாசத்தான்கு; வேதப்போலத்தோன்றி யல்லவாய்ப்போம் எத்துவாபாசம் மூன்று மரபுசொன்னுமாகும்; திருட்டாத்தப்போலத்தோன்றி யல்லவாய்ப் போம் திருட்டாத்தாபாசம் பதினெட்டாம்; தோல்வித்தானமிரண்டு இத்திக் கிரகதானங்கள் இருபத்தினெட்டாம். முன்சொல்லியபக்கப்போலிமுதலிய வெல்லாம் தொகையாகி ஒருபுறமுடந்தாம். இன்னும் பிரமாணங்களின்வீசி வைத்தர்க்கொத்திக்களித்தென்கொள்க.

இனிப்பிரத்யக்கான்மாவளதேன்பதற்குப்பிரமாணங்கள்.

“தூய்மென்னுமி” — என்னுமி? கீக்குமென்று கூறுமிடத்து, அங்ங னாயன்றி, மக்களக்கூறுதற்கு, வேறொருவிரும்உண்டோ? இதையொர்த்து சொல்லுதி, குற்றத்தல்லாதல்லவகிருபாமலைபோன்றவரோ, யென்று கோரக்கன் சொல்ல, செழுமைபு, மிருதுவம், பொருத்திய தாமரைமலர்போன்ற, தமது திருவடிக்கா, லெமையான்பவன் ஆகியதல்லவன் சொல்லுவன்; உயிரென்று சொல்லப்பட்டபெயர், துருத்தப்போலியங்கும். பிராணவாயுவிற்கு இயற்பெய ராகச் சொன்னும், இதனோடு, கலப்புறா தயவாகிற்ரும், பிரத்தியகாத்மா உபதித்தனக்கு, அத்தவியற்பெயர், ஆகுபெயரா வருமென்று, முத்தியி னியற்றமிழ் கன்னுணர்ந்தோர், சொல்லுவார்களென்று, கமக்குச் காணுகிரிய னாகிய அல்லவன், ஒன்றையொன்றாகக்கொள்ளும், பிராத்திரும்படி, வீத்த நிலைமைபச் சொல்லினன்.

கழக்கத்தாவன்றி, என்னும்பென்றகுச் சுத்ததான் வேறின்றே, எனக் கருதி வினாவின், அதற்கு:—உலகருவப்ப வென்னுமிடத்து, இயற்பெய ரும், உலகமுதல்ப வென்னுமிடத்து, ஆகுபெயரும்பீய் கீற்றல்போன்று, உயி ரெனுப்பெயர், பிராணவாயுவிற்கு இயற்பெயராயும், பிரத்தியேகாத்மாவிற்கு, கருபெயராயும், கீற்றியையுணர்பவர், வீரைய, தமிழுணர்ந்தோ ரல்லாதவின் இயணுணர்ந்தவ சிம்சுபுலகென்றார். விசாரியாதுழி, பிராணவாயுவிற்கும், விசாரித் தையத்தவிர்த்துழி, ஆன்மாவாகிற சுத்தசைதன்யத்திற்கு, மாகக் கோலின், உயிரொன்றை, இயற்பெயரொனவும், ஆகுபெயரொனவுக்கறிஞர், அயலிலக்கணத்திற் சொல்லாததனும், தன்னிலக்கணத்திற், ஞானகதப் பிரத் தியம்ச வாததனும், இன்றியக்கண், இக்கவியின்கருத்துப், புலப்படாதென்

சூரியசன்னிதானத்திற் காட்டப்பெற்ற கண்ணாடியானது, அறைவிட்ட டையினக்கும்வித மென்னமோ, அதுபோல, ஆன்மாவினது சன்னிதானத் தில், சூழத்தண்டால் தனதுகைதன்மையிப் பிரதிபிம்பமான தடையப்பெற வும், அங்கனம், பெற்றதுவானுட். சடமாசின்றுள்ள வகக்காரமானது, வீடிய வணர்ச்சிகாரணமாக, கைவுகனவுகளிற் பலவாறுபுன்று, காமாதிகளைவினை வற்றுச்சுழுத்தியின்கண், ஒழிக்கின்றும்; அவ்வகக்காரமானது, ஒழிகக்கக்க சுழுத்தியவத்தையில். திடமானஅவித்தையென்றும் உட்சுவரும், நித்திரை யென்றும்சதவுத்தியாவம், அவசவற்றபேம்போலத், தன்னைத்தானே வினக் கிக்கொன்றுதல், பிரத்தியக்காமாவினது சொப்பிரகாசமாம்; பின்புவிடா மற் றெடர்த்துவருகின்ற, காலகரும முதலியவைகள், மகாப்பிராணனென் னும் வாயினால். சித்திரைபென்றும் சதவைத்திறக்க, முற்கூறிய அவத் தையிலங்கித்திருத்த முதலவித்தையென்றும், மகதத்தவமாகிய வாசற்படிந் தேச்சித்திருத்த, அகங்காரமென்றும் வெண்பளிக்கிச் கல்லானது, ஆதம்பிர காசமானது பிரதிபிம்பிக்க, அதனை அமையப்பெற்று, முன்போலச் சீவ னென்று சொல்லுப்படிபாகவேயிருத்த, சொப்பனமென்றும் கெவிட்டை வினக்கச்செய்து, ஐம்பொறியென்றும் பலகணிவாப்பாக வெளிப்பட்டு, சாக் கியமென்றும் முற்றத்தவியினக்குகின்ற, முற்கூறியமகதத்துவ காரியமாகிய அகங்காரமென்றும், எல்லாபடிக்கெல்லானது, காலகருமாதிகன் மகாப்பிராண னால், அத்தித்திரைக்கதையுடவும், அவித்தையிடத் தடக்குமாறுசென்று, சாக்கிர சொப்பனமென்றும், முற்றம் கெவிடுமுதலியவைகள் இருளாகும் வண்ணம், தானுகிவாபடிக்கெல்லிற பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசன், தனக்குமுதலா வுள்ள, ஞானப்பிரகாசத்தையுடைய ஆத்மாவையடைந்து, ஏகமாகவினக்கும்.

ஆத்மாவின் சிற்சாயை தங்கியவிடத்து, அவைபோலத்தோற்றிய அகக் காரமானது, கைவுகனவுகளிற் சஞ்சரித்து, சுழுத்தியிலடங்கும்போது தான வித்தையிலும் தான்பெற்றிருத்த சிற்சாயை அநங்காரணமான ஆத்மாவி னிடத்திலும், அடங்கும்.

கருமமுதலிய வென்றது, உயிர்களின திச்சாஞானக் கிரியைகள். முத லவித்தை மகத்துவமென்றமையின், இதற்குக்காரணமானஅவித்தை மூலப் பிரதிருத்தமென்பதும். இங்ஙனம்பிரமத்தையே கடந்தனாகக்கூறுதலின், அதி காபிராபி, சிக்கிரப்படி பிரதிருத்தமாகிய மூன்றையுட்கறிஞரென்க.

ஆத்மாவாதம் இலக்கணமினையவேன வுணர்த்துகின்றது.

அகங்காரத்தின நிலையாவை வினக்குகின்ற, சாக்கிரமுதலிய அவத்தை யின்கண், அவியை மூலையதாகிக்கொன்றறியும், பிரத்தியேகாத்மாவென ஒன் திருப்பாங்கனம், முற்கூறிய, அகங்காரமெப்போதும், ஆத்மா அல்லவென்று, சிபித்தித்தித்தி, அம்மகனவக்கப்பட்டுள்ள. விடியவுகளுக்கு ஆன்மாவாகவும், பிரத்தியேகாத்மாவித்து, அதிபிப்பொருளாகவு மிதர்கப்பெறுதலின், சிற்சடமா யும் என்னுடி காரணப்போல, திவ்யானவையுமாயும், தன்மரணியிலுளாயும்

சந்திரன் ௩. அகங்காரத்திற்குத் தூதராகிய பிதாங்கம், சிந்தாயையொழிம், ஆத்மா
மொழி, தாதாதம்யுராகம். தாதாய்யமயமன்பது, ஒன்றுபொன்றிற்றதல்.
சிந்தாயைதருகிய அகங்காரமானது. "எனக்காரூபம்மென்பதன்"லிருந்து, தூத
சம்பந்தத்தினால், அதன்கண்மயமாவது, என்.சம்பந்தி எததுதரக்கொளையதி
தலை, சன்மய தாதாதயியல்மனவயம், அய்யகங்காரமானது. சிவபுடன்சுடி
காரநிலைத்தெனென்ப சம்பந்தம். குத்தலிற், சகுதாதாத்தியமெனவயம். அய்யகங்க
கார. புத்தம்சம்பந்தத்தாலும், எனக்குத்தாயெனநிலவது, பிதாய்யாதலிற்
பிதாத்தது தாதாதய்யமெனவயம், சத்துசகங்கையுலர்.

ஆடித்தமுன்பு ஒளிடும், பின்பு இருட்டுமாதல்போல், அகத்தாத்தித்ரு
முன்புச்சித்தம், பின்புசுடமுமாப். ஆகவே, இவ்வகத்தாத்துச் சித்தம், துருசு
முன், சுடமுன் இருத்தமாதுமா. சிந்தையவகமென்க. அம்மேல், ஒருபொ
ருள் இருதன்மைமையுமோ? எனின், அத்தம்பொலிந்துக்குமொக. கன
துருசுபாபின் இரத்தப்பச்சிவு விருட்டிவந்ததன்றக, சுபாபமன்றோ? என்
னின், இவ்வகத்தாத்தித்ருமுன்பு, சிந்தையாழிதம், பின்புசுடசாயாமலி
னமு. விருத்தப் பந்தையமாயித்தென்க. முன்சுடமெனக்கூறிய, பின்புச்சுட
மெனக் கூறலாமோ? சுடமாயிருக்கஆகத்துச், குய்யெனினையொங்கி, குறோ
வினத்துவதெனினொகை நிரூபிதுபோல. இவ்வகத்தாத்துச் சுடமுசிறுந், சுடந்
தெனினையொங்கி விடயக்கொ, வன்னுதலி னிங்கனக்கறவாயிற்று.

சாக்கிராதியவத்தைதன் விரோத்தோடு சஞ்சரிக்கும், அக்காராதி
யவத்தைட்டு, விவட்சனனுக்கு, அறிவுதர்ப்பென ஆத்மாவெனவும்,
அக்கனனு டுபித்தருபமாய்ச் சஞ்சரிக்கும்வகையாம், கற்பிதாத்தமாவெனவும்,
அவன்சஞ்சரிக்குஞ் சாக்கிராதியவத்தைதன், அகாத்தமாவெனவுந் தெரிவித்த
தென்க.

அவிந்தை—அகங்காரமென்றும், ஒருபொருள்.

இம்மைவந்தவர்களைத், இடைவிடாது, தத்தமக்குள்மாறிகிற்பினும், அம்மைவந்தவர்களை, பார்த்தும், ஒருகளைத்தாவிற்றிலையும், கைவகைவகைப்போகத், சுழித்தியின் கண் ணிலுவின்கவிலியேபென்ற, வினவிக்குத்தகம் விடைவையு முணர்ந்துகின்றது.

மேற்கூறிய பஞ்சாவத்தைகளிலும், நீங்காமன்றிப்பான், கடந்தொரு வனையாம். சாக்ரத்திலுஞ், சொப்பனத்திலும், அறிவுண்மைவெளியை, வையத்திரிபின்றி யேற்கப்பெற்றதனும், மேற்கூறிய சுழுத்திவயத்தைவிலும், அந்தந்தைதன்ய மிருப்பதாக, ஏற்கப்பெறுவதைப்பற்றிச், சொல்லுமிடத்து, ஒருவ னிதநினையை விட்டெழுத்து, வேறென் னுங்காணுமற் சுகமாக, மன் குதங்கினேனென்று சொல்லப்பட்டது. இருவிதமான்கணப்பு மனுபவமுஞ் சுழுத்தியிங்கண், இவ்வாமல்வாரதென்னும், இருவ்டாருத்தபத்தியினும், சுகந்தபொருத்தையுப் தன்பாலுட்கிய, இருவா விழிண்காணுமறுபென ன்று, மாயவாரிவங்கனைத்தையு, தன்பாலுட்கிக்கொண்ட பெரிதுவிய.

அவ்வெதிரொரு மூலமேயுடைய அவித்தைப்பொது குக்குமவிரூபி
யுந், சாத்திரஞ் செய்து கொண்டு குக்குத் தயக்கமுடையது. இவ்வகை விநியோக
யெவற்று மொழிதும், பெண்ணிலாயின் துளிகொடுப்பால், வதித்துவினங்கி
படவதும், சாத்திரக் கூறாட்டினதும், வாயின்ற மனங்காணமாக, ஓர்பே
ட்டையுடைய வாத்மாவானது, முற்கூறிய சமுத்தியவத்தையின்கண்,
அதப்பித்தவர்காண்க யருதலால், அந்தச்சமுத்தி யவத்தையின்கண், ஸ்தி
ரமாக அமிகுண்டா யிருக்கின்றதாம். அப்பிடத்து, யாதொன்றும் அநி
யாத, மிக்கசுத்தமாய்க்கொண்டனக், கூறத்தக்குக்காரணம், முறையே
விஷயஞானபின்மைமய, குமிழ்ப்பாசுக்கத்தியுமாம், என்றறிதி.

அதப்பித்தமுக்குச் செயப்பவப்பொருள்கண், அவத்தையிருளினையும்,
சூர்த்தக்கூற்றினையெனக்கொள்க. குக்குமயிருத்தியென்றது, சமுத்தியவத்
தையிலுள்ள, பிரஞ்ஞன்கொழிற், குமிழ்ப்பவத்தி துக்கருபமான, பந்த
ரீக்கம், சூர்த்தக்கூற்றென்பது, பிரமானந்தாமிசலேசமெனல், இதனைச்
சமாதியின்கண், உடம்பாய்வனக்கு மானந்தமெனினு, மமையும். முறையே
மெய்தமையின் உடம்பஞானபின்மை, யநியாமுக்கும், குமிழ்ப்பவத்தி, சுகத்
துதகவினை நென்பதற்குக் கொள்க.

உயிர் சச்சிதானந்தமெனலை, யுலமானபூர்வமாக வுணர்த்துகின்றது.

அக்கசமுத்தி யவத்தையின்கண், அதற்குச்சாட்சியாக, ஆனந்தமயமாக
கின்றனன ஆனந்தமயமெனக்கூறலால், ஒருவராகிலும், மவ்விடத்தறிந்தே
மென்ற, சொல்லாமைக்குக்காரணம், யாதனில், கிணற்றில் தவறிவிழுந்த,
கொருபொருளை, பெயர்க்கெவண்டி. நீர்வழங்குகேனன், அவ்விடத்திருக்
கின்றதென்பதைக், கவாயிற் சென்றவ்வாயிற், சொல்லக்கூடாமையெங்
கனமோ, அதனோல், சூர்கரும்கருதி யதைச்செய்யவேண்டுமென்னுஞ், சுக்
கற்பத்தினு செழுந்திருத்து, அதற்குத் துணக்கருய்யாக கின்றனன், அந்தக்
காண சம்பந்தத்தினுடன், அந்நீனுள், அறித்தபொருளைச், சொல்லக்கூட
ததாரும்; ஆகையாலாமா, சச்சிதானந்த, சொப்பிரகாச உடிவினதா, மென்
தறிதி.

காணக்கூறியன்றி, யதிலறித்தபொருள் கூறொனாதென்றமையின்,
கூடல்தனாநிலமயமாமென்பதுபொருள். முற்கூறிய, ஐந்தவத்தையி விநியோ
கமுள்ள, சமுத்தியினை. மற்றவன்மெனவன்க்கி, யிவற்றையறிகின்ற விசுவ,
ததாத, பிரஞ்ஞ. சேவன், சாக்ஷியென்கிறதற்கு, இம்முறையே, யிவைகட்டு
அறிவுப்பாணமான சத்து, சித்த, ஆனந்தம், சித்தியம், பூரணமென்னு, மைந்து
தன்மைமயமுடையதே. யாத்மாவெனவும், இவற்றிற்கெதிரிமறையா, வைத்
துதன்மைமய முடையதே, யனாத்தமெனக்கூற்றோன்ற, விளக்கியதெனக்
காண்க.

வினா:—அந்நேரம், துரியத்தினுள்ள சிவனையு, மதித்ததினுள்ள சாக்ஷி
யையு, விளக்கக்கூறாமோ?

நிலை:—“சொந்தவந்தனாகா வறகுமறுபிறிதே தரிசனென”
சொன்னுமித்தக. உன்மனம்பா, உன்மனம், அந்நதனென்பது, ஆன்
மாவுமாக, விளக்கி நிறுத்தி, உன்மனம் பிற்பத்ததும், தீர்ச்சாகித்
தப்பினவதுமறு, மிகுந்திருந்துகொள்க.

நிலை:—அந்தமே, ஆன்மாவே, கிணைத்துப்படுவது, உன்மனமோ?

நிலை:—“யிச்சக்கிரந்தவொன்பா” மெனவும் உத்தாதியைத்தம்
செய்த சத்தாதிசாயமேயன்றி, சபாசுமன்றெனவு முட்குறியிருக்கின்
ததே, புத்தமாமென்க.

இரண்டவந்தைதம், அந்மனமெனவும், தீவற்றையறிவது, கற்பி
தாத்மாவெனவும், தீவையாடமா, பவையல்வாதசொப்பிரகாசமே, யாத்மா
மெனவும் விளக்கியதென்க.

வேதாந்த இலக்கணம்.

தூல மென்னி நெனைய கேடும், யாதோ யாது மவந்தை யனவோ,
கான்மா உதுவது வாகக் காணும், காணினு மாறு தடைமா நிடனுஞ், சத்தென
கான்மா மென்பது தின்னம்.

இ-ள். தூலகேடமே சத்தென்னில், ஏனையகேடம்யாதோ? எவ்வெவ்
வபாத்தமவமும், அவ்வவ்வவந்தை, உன்னவருக்காணுமென்றால், அப்போது,
ஆன்மாவே, அர்வம்பாதிவவவாம், ஆக்காங்குளானும், காணினும் அவை
போல், மாறுபதன்மம் ஒருதகைத்தாயிருக்கும். ஆதலின், சத்தென்பது, ஆன்
மாகேடேயென்று; துதாசனியம். ஏ-று. சத்ததுவந்து என்பதற்கு ஏதுக்
கூறியது.

(ஆதலின்) உபாதிதோ உபிதோ பாடுமெனப்படுவ,
துயிர்சித் தாதவி நேற்று மென்ப.

இ-ள். ஆதலால், காடுமெனப்படுவ துபாதிதோ, உயிரோடுவென; ஐய
முறில், ஆன்மாவித்தாதவி, குமிதுமென்பது, எற்றுமெனச் சத்துக்கள்
சொல்லுவார்கள். ஏ-று.

காம்அறிவதால், ஆன்மாவாமெனப்பட்டது, உடலுயிர்குத்துணைதாதர்;
ஒன்றெனினும், சித்தசுடமாதலின், அவைசம்மதிக்குமோ? இன்பதுன்பம்
சமக்காதால், ஆன்மாவாமென்றும்.

கைவல்யநவரீதம்.

இத்தவான்மாவாகிய சாக்ஷிய நீமென்பதைக் கூறியது.

தூலஞ்சுக் குமவஞ் ஞானத் தோன்றுமுன் நவந்தை தாமஸ்
காலமேய் முன்னுஞ் சங்கடக் கடலெழுங் கள்ளை லுக்கள்

பொய்யுடைய பொய்ச் தன்மென்பேனு
முயற்சியுடைய பாவகாரிய சாக்ஷி நீயே.

பெ-கா. துறம், குறாம், காணமான்று பிற்புன்முதலுக்களும், துறவாறாய்ந்தத் தீட்டாகைய, காக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி பென்னு முன்னுள்ளதிலும், பிற்புன்முதலாகைய மறைமாய்தன்மை, திரப்பி, கசப்பி, எதிர், எதிர் முத்திரையாகைய, மிகவுரை - பிற்புச்சாகாத்தல் தானே மிகவுரை துறம், மயங்குகடைய, பவாலையோபோலவே, தோன்றித்தோன்றி, ம. ச. கியத்தானக, பெத்தனெனக் கணக்கென யான் - முன்னர், சாந்ததென்கருக்கென, கல்லாலிருகத்தின் கழித், குருமுத்திரையெழுத்தெனிய, பாமசெத்தின்மேலானென்படி, மத்ததிரிசி உகையானத்திக்குறி, சாக்ஷியானது, பெட, வேறில்லை, சிவனை யனு பவித்துக்கொண்ட. ௪-௮.

கொண்டென்பது. கொண்டுமொருபடி, கடலுக்கலகனியல்பாமாறு போன்று. மரவிக்குத் தூவமுதலாய்விவொன்பது மியல்பாமென்பதாயிற்று. இதற்குநடைபாடுதென்குறும், உயர்க்கையென்று. கேளுதி, ஞாய முகத்தால், எக்கனெனின், துப்பாதுயாம் என்றுகது பிறவியோ, தன் றெ; பவல்வனின், துதப்பறயல், தூவமுதலியல்வ்வொன்பது, தோன்றத்தோன்றி மனக்கின்றனவே, துன்றே; மறைகின்றனவெனின், துப்பாது மிகவுரை, மிகவுரை, தொகையொருமையத்தனை, கணக் கில்லெனின், துப்பாது மிகவுரை மிகவுரைகெண்டும், உதாதலிற், பிறவி தோறுமுதலாகையென்கெண்டும், துதனெனத்தற்குடையென்று. இனிப்பிற விசு ருபாதிக்கோ, அறிவுக்கோ; உபாதிக்கெனின், உபாதிசுமாதல் னறி னருமா? ஆருமெனின், உபாதிதன்னால் தானியப்படுகின்றதோ, அன் னியத்தாலோ; தன்னுளெனின், சொப்பன சுழுத்திகளிலிந்துகொண் டென்கெனும்; அக்கனென்குறமென்கெனென? அறியாதேனும், யோனில னித்தா னுடையதின், உபாதிக்கெனும். யோனியென்பது, எல்லகையை. இதற்கோ; துனிபாதிக்கெனவே. அறிவுக்குபாதிபோ, உபாதிக்கெனின், உபாதிக்கெனியாது? கசாதனத்தக்கெனின், அறிவுக்கசாதனமாயின், கசத்தையனுபவித்தல்மாது? உபாதிவெனின், தன்னையெனும், அன்னியத் தையெனும், முன்னத்தையதாகவென்கெனும், அப்பொதுதூவமென்று. குக்கும மெனின், சுழுத்தியிற், கெவகசத்தையனுபவித்தற் கென்கென, வுணர்வின தாகவென்கெனும், துல்லாததால், குக்குமென்று. காணமெனின், அவ்ந்தை யாகவென்கெனும், தன்னத்தானத்திப்பால் தன்னுமையின், தன்னத்தான் கெ ற்குமாறு எக்கனென்கென? உபாததால், உபாதிக்கெனியன்று, அறிவுக்குபாதி யெனின், குருமுத்திரையொருத்தும். அவந்ததாயும், எட்டித்தாயும், உபா தித்தாயும், துனிபாதித்தாயும், துப்பாதித்தாயும், சாக்ஷித்தில், மதுல த்தையனுபவித்தற் துலகையென்கெனத்தததாய்தும், சொப்பனத்தில், குக்குமத் தைத் தனுபவித்தற்குற, கசத்தையனுபவித்தும், சுழுத்தியிற் காணத்தைத்

[illegible]

உதாரணம். பாகவதம்.

பிறத்தலு பிறத்தலும் பேசி லாக்கைக
 ளுறத்தகு முன்மையா யுந் லுலுயிர்க்
 கறத்திறை யரசவக் குணக்க ின்மையா
 லுறத்தமற் றுணக்கிலு பென்றும் வைகுலாப்.

வினவது மெய்ப்பொரு ளாகக்கேம வினாதன் குணங்க
ஞான்கொ டெண்ணிப் பொருட்கிலெயன்பது மேயர்க்கேதன்
களங்க மென்பது மதிக்கிலெ கருதாமக் களங்கம்
வளங்கொள் ழுமியின் காயையென் பாதை மதிக்கே.

கடத்துறை வாறுபக் கடமுடைக் கில்வா
னிடத்தொடு மொன்றுபட் டிருக்கு மாறுபோற்
சடத்துறை யுணர்வமச் சடந்த ணக்கிவிங்
கடக்கநாம் பரத்திலொன் றுதி வைகும்.

பஞ்சு வத்தி வாசிரியர் உணர்த்தியவண்ணஞ்சென்று துரியத்துத்தானே
தண்ணையிதலி ஁ன் ஁வனது என்பதற்கு உதாரணங்கள் திருமத்திரம்.

ஆன்மவிலக்கணம்.

அறிவைம புலனுட னேகான்ற தாகி
குறிபறி யாகுற்ற சோழப் போல
வறிவறி ஷுள்ளே பழிந்தது போல
குறிபறி கிப்போன் குருபர னாமே.

ஆமெடி பானீர் பிரிக்கின்ற வன்னம்போற்
தாமெ தனிமன்றிற் றன்னத் தனிசித்தந்

திடீவ பங்கா னாங்களு னுற்றன
காமே பிறப்பெரி செர்த்தயித் தாமே.

வித்தைக் கெடுத்து விபாக்கிரத் தேமிக
சுத்தக் துரியம் பிடித்து துடக்கற்று
ஒத்தும் புலனாயிர் ஒன்று யுடம்பொடு
செத்திட் டுருப்பர் சிவபோ கிபர்களே.

துரிய மிருப்பது சாக்கிரத் துள்ளே
ரீரின் பதினாறு களுகண்டு செத்தன
பரிட புலியும் பாறிப் பறந்தது
துரிய பிறத்திடஞ் சொல்லவொண் னாதே.

முன்ன பரிவினித் செய்த முதுதவம்
பின்னை பரிவினிப் பெற்று விறியலார்
தன்னை பரிவி தறிவா பகிதன் ரிப்
பின்னை பறிவது பேயறி வாசமே.

தானே பறிபும் வினைக ளழித்தபி
னானே பறிகில னத்து பறியுங்கொ
டூண்ட புருகி புணாவை புணர்ந்தபின்
நேனே பனைபணத் தேவர் பிரானே.

* விஞ்ஞானத் தோர்க்கா ணவமே ததுவாகு
வெஞ்ஞானத் தோர்க்குத் ததுமாயை தால்னன்ப
வஞ்ஞானத் தோர்க்குக் கண்ட ததுவாகு
மெஞ்ஞானத் தோர்க்குச் சிவதது பேயுமே.

அவத்தைபேதம்.

ஐயபந்து மத்திமை யானது சாக்கிரம்
கைகண்ட பன்னாங்கிற் கண்டங் கனாவென்பர்
பொய்கண் புலாத புருடனித யஞ்சுமுனை
மெய்கண் டவனுத்தி யாகுந் துரியனே.

சீவன்.

மேனிப சிவன் வடிவது சொல்லிடில்
கோவிண் மரிகொன்று நூறுடன் கூறிட்டு

* விஞ்ஞானத்தோர்-விஞ்ஞானாவர்-வெஞ்ஞானம். பிரளயாவர், வஞ்
ஞானத்தோர் கவர்.

சென் றுத் துத் திரம்
 வாயின் னுட் டுத் திரம் தொற்
 மாயா புரத்தி வாந்தாற் செகநத்
 தாய் குருக நனாலை உகிர மன்
 புரது பாதிமொ டொன்றிஒன் றுது
 மாய அரியம் பகுத்தறி வாகுரே.

பொதன்: "சில னென்னச சிலனென்ன வேறிய
 சில குச்சி வறுமிட் டுநம்பொ."

வாயசங்கிதை ஞானசீலையை முறைத்த வத்தியாயம்.

ஒன்றுபடுமா சிவமகசேப ஸரம்பர் புத்தி மதவொடுங்க. இன்று
 துயின் சிறு. னென் னுத் துயின் துயின் நென்ன இசைத்தவாய
 மான். என்று மெனைக்கும் கொதி மிநக்குமானா னனாகியே,
 மன் னுதமர் திரியி பென்னாரும் வந்த நான்.

பிரமகீதை கைவல்ய உபநிடதார்த்த முறைத்த வத்தியாயம்.

தாக்கரும் பரமன் நன்சதர் தரத்தாப் நன்னுடை மாயைதன்
 னுலே, பாக்கின னிந்த வுடம்படைர் தறிதான் போலின் நனைத்தையு
 மதுலை, சாக்கிரத் தென்னு மிடம்பருத் தன்ன பான முந் தையலார்
 முதலாம், போக்கியங் கலை உம் புசிசுதிநிங் கனவம் பண்ணிவத் தன்
 மையே புசிக்கும்.

உறங்குமவ் விபத்த மன்னிய தமத்தி னுட்புகுத் தொன்றொழி
 யாம, விறத்தவவ் விடத்தே தன்னுரு வான வின்பமே புசிக்குமீன்
 டெழுந்து, கதங்குபோ னனவை மடையினு மடையுங் கனவைவற்
 கடையினு மடை புற், சிறத்தமுப் புரமு லிவன்கினை யாமக் திரிதாச்
 செத்ததே திகழ்த்தில்.

இதுவுமது.

பொற்பொருள் புதைத்தபுவி விற்புல னினர்போய்
 கற்பினு மிடிப்பர்வனி கித்தமுல கத்தோர்
 தற்பொருள் சுழுத்திகனி லுற்றுமது தானே
 பற்பமறி கிற்றிலாய்ச்சிவனி யையோ.

ஸாமவேதம் மைத்திரேயோபர்ஷத் 2-வது அத்தியாயம்.

மேலும் பகவானுள் மைத்திரேயப் கைலாசத்திருப்பதறப்பட்டு அவ்விடஞ் சென்று பகவானைப் பமமத்தவராகியதன்னைச் சொல்லுமென்றுகேட்டார்; பகவானுள் சொன்னது:—பகவானது சேவாலயமென்று சொல்லப்படுகின்றது; சிறிதுநேர நீயுடனாகச் சென்; அஞ்ஞானமாகிய, சிவாலயத் தைத்தவரின் கொள்கை அகனொன்றாகின்ற பகவானையினால், புலிக்கவேண்டுக. நீயுடனாகப் புகுந்திடுவன. மூன்றுசொல்லப்பட்டிருக்கிறது; அப்படியாக, சம்பந்தம், மாரமகலமென்று, சங்கிக்கலாம். அமர்துப், பாய்மா. சத்திரேயத்திலே, பகவான்குற பமக்கமபொருள், இருப்பது பகவானின், அப்படியே, துர்மாதேவியில், ஜெனங்கட்டமாய்ப் போகின்றான், மேலும் பகவான்குறமேதான். இந்த அபததின்மேல், ஜென சிவபுத்திரனென்று சொல்லப்படுகிறது.

தீருமந்திரம்.

உணர்வு பெருக்கோயின் ஸ்ரீமதம் பாலயம்
வள்ளல் பிரானுக்கு வாய்கொ புவாசல்
தெய்விக் தெய்விகுதோர்க்குச் சிவன் சிவலிங்கம்
சுந்தரம் உணர்ந்துக் காணா பணிவிடைக்கே.

பிரமந்தை முண்டகோடர்ஷத் தாந்திரிமுரைக்கு மத்தியாயம்.

இத்தவடம்புரை சிவபாக்க ஜெனப்படு மன்னமிரண்
பத்திரிபுண்டி மொன்று வினைப்படு நக்துநகர்ந்திரிமாந்
தொத்தமும்பு மொன்றுமுணுது சொல்லப்படு பேதமும்வான்
வத்தவடத்திலுக்கப்படு பேத மெனப்படு மாயையினால்.

தற்பா ஸ்ரீமத சித்தே தற்பா நிதையேயக்
கற்பித சிவன் ஸ்ரீமத தானக் காலந்தச்
சிப்பொருளொன்றே வேறென்ன மந்தது சித்தாரோ
வற்புமும் வேறு காதுசித் தாகா தத்தாலே.

பாவடண் ணியங்க ளிரண்டையு முதற்பு பற்றாத லொன்றொரி
யின்றி, பாவையுத் தானப் வேறிலா தவனொப் பெய்துமற் றிப்பொரு
ளாற்றான், சிவனும் பாவனுத் சின்மய மாகு மாதலா லொப்பெனச்
செட்பன். மேலியொன் றாகி விந்தலே யன்றி வேறுவே றாகுமோ
விடு.

உக

சப்படி பாவும் பண்டியிப் போது மெப்பொழு துஞ்சிவ சிவர்க்,
கொப்பா தாது முருகமொன் றுள வுண்மைபால் வேறுறா தொன்றே,

புதுவையில் சிவனடியில் உள்ள சிவசுந்தரித் தீர்த்தம் காலச்சுவை, கம்பப்பாடிச் சுவை பானசுத் தொட்டி முதலிற் புதுவையிலுள்ள பிள்ளைத் தீர்த்தம்.

சிவனடியிலுருவான சிவதானசக தெய்வமுன்
மேவுபடலத்தொழி பன்னினம் பாவே ஹிமவாதம்
பாபந் தன்முருவாகி கெத்தா ஹிமவாதந்
ஆயன் பன்னின ஓதா ஹிமவாதத் தறுமாகான்.

கைவல்லியவயங்குத் தாழ்பர்யமுறைக்கு மத்தியாயம்.

கீழெனும்பொரு சொடுதென்று கெத்திமெயொரு பாவநா
துபசிபா மெய்தங்க விசண்புணாதுபர் பாவநா
பாவையென்று மெய்ததெய்ந்து பூபாதிபெத வயங்கு
பாவகமெத தெய்தமெய்த தெய்தமெயொரு பாவதெ.

ஆதாத்தொடவிசணாம மெய்துல்லி காண்ப
பொதமுன்று மெய்பகன்று பொய்க்கொணா பவயமன்
தெய்தமெத தெய்துத்தெய்து தெய்தமெத தெய்து
தெய்தமுத்தி பவன்முன் தெய்தமெத தெய்தமெத தெய்தமெத.

வேகமுன் மிருது பானாக தெய்த தெய்தமெத தெய்தமெத
மத்திக்கு, சாதா தெய்ததெய்த தெய்ததெய்த தெய்தமெத தெய்தமெத
சாதா தெய்தமெத தெய்தமெத தெய்தமெத தெய்தமெத தெய்தமெத
வாதமெத தெய்தமெத தெய்தமெத தெய்தமெத தெய்தமெத.

பிரதல்ங்கல்லை.

தாய்தாகெஞ்சுடை பார்க்குத் தாமெசுவயாத் தென்றுமாவ
தீதாயெ கெஞ்சுடை பார்க்குத் தெய்ய வபெத மிகவின்றி
வேதா கமங்கன் விளம்பிடினும் விளங்கா தென்றுத் வேறென் னும்
வாதா லுநிவர் அவர்மாயை மயக்க மயக்கு தெய்து.

தாயுமாணர்.

போத மென்பதெ விளக்கொவ்வு மவித்தைபொய் மிருளாக்
லாவிளக் கெடுத்திருந் தெய்துத் தெய்துத் தெய்துத்
ஆத லாவி வாய்வின்றி விடத்தம் பாவை
பேது மில்லெயென் தெய்துதான் தெய்துதெய் தெய்துதெய்.

சகசமர்த்தனாநாமச்சாசெய்தீர்த் துசுவத்தந்தே
பெட்டத்தது உ—ம் நகல்களில்.

விளையுமிததுதான் மீட்டி... நெயர், நெய்யுற்று... களவுகளைக் கையாள்... களித்தார்.

... அகல... மூன்றாம்... களவுகளைக் கையாள்... களித்தார்.

... களவுகளைக் கையாள்... களித்தார்.

... களவுகளைக் கையாள்... களித்தார்.

பாடபகலுதில் பிரதிபா து கு ிந்தசுந்தி வ ிடவாபுரபொல இவயிடமி
வெடுத்த அந்தக்காண பாபாத்தொய்கு துத்தமும் மருமென்றிருப்பதும் தத்
தருமாத்திபாசமொடும், தான் அமெய்யானை அந்தக்காணபு சிந்த. அவ்
கம்பலிக்குப்போர் விவகாரத்தொகுப்பொடும் மயிற் புகிர்ப்புதலானவருடன்
அப்பத்தித்தருப்பதற்குத் துத்தமாய்கு சம்பத்தமாத்திரா துத்திபாசமொடும், சத்
துத்தகர்க்குபுத்திப். அருபாதிசாத்தியாசம் கயிற்றாய்ப்பாலவும், சோபாதிசாத
தியாசம் பகசத்திர்க்காணும் சிவப்பமுதலியபொலவும், தத்தருமாத்திபாசம்
கலப்பாதிவியம்பமொடும், சம்பத்தமாத்திராத்திபாசம் கம்பலிக்குப்போது
விவகாரத்தொடும் மருமெனவுணர்ச.

இவ்வணக்கறிய அகலகாரான்மாயாத.

புன்மசுந்தியில் அகலகாரான்மா, அகலகாரியலான்மா, கண்ணதரு
மான்மா, துத்திரியதரு மான்மாவென்றும் அகல்கருமப்பான்மா ஆகியவன்குமாம்.

இவ்வத்திரியாசங்கள் தனதுசுந்தி சத்தவயிற்று மென்றினும் தான் அந்நி
சம்பத்தமன்றியிருத்தபன், ஆத்திராருவிகாரிபொலவும். அடாநின் சம்பத்
தக்கிரா தானறித்துகொண்டிருத்தபன் சமுதாரம் துத்தமாய்க்கொன்றமொ
பம். கூடாநனது துத்தமெத்தனமின்றி மகனதுசுத்தி. விவப்பாக தான்கு
தியாசமும், அகலகாராய்ப்பத்தமாக தான்கத்தியாசமும், ஆகியதில்வெண்வகை
துத்தியாசங்களும் மயிற்றாயமா புண்டானதுபொல தோத்தியவென்க.

மேற்கூறிய சிந்தவத்தாதகருள் சாக்கிராவஸ்தையின்
இலக்கணமுணர்த்தல்.

பெருந்தலகம்புதமும், ஞானெந்திரியகண்மெந்திரியக்கன்பத்தும், பிரா
நாதிவாபுக்கின்றும், மனமுதலிய தான்குதலானககளும், ஆகியபெண்களெ
யோர்வடிவமாய்ந்துள்ள அபிபாசகாரத்தில், சாந்தவத்தமும், அகல
கொழிந்தும், தெய்வத்திவ்வுணவும்ஆகிய இவற்றிற்குடம் கண்ணகர்க்கப்
பொதுமைபாண்டின் திருதயமாயிய எட்டித்திந்தமத்தல், விவகொன்னு
தாமமுன்னகிவதும், விராட்டென்னு தாமமுன்னகனும் ஒருக்கெகடிக்கன்று,
பலமுதற்சிகனால்கருத்தி. வனிதாதி விவ்யககளை பெய்க்காக்காண்ககளா
லும் கூடியனுபவித்தலே சாக்கிராவஸ்தை யெனப்படுதாம். விழியிடம்
பாணவடிவமும். முற்கூறியசான்றாகிய ஏவாத்தா ஞானசாத்தினுள்ள
திருதயகமலத்தில் விவகாபத்தோடும், விராட்டெருக் கூடியிருத்து, கேத்
திரஸ்தானமுன்னிலைப் சகலவிதயானுபவக்கோ மித்திரியக்ககாற் புசிப்பது
சாக்கிராவஸ்தையென்க.

சோப்பனாவஸ்தையின் இலக்கணம்.

பஞ்சமகாபூதமும், சித்தமும், புத்தியுமாயிய இவ்வேழனின் துக்கிவிய
பதினெழின்மயமாகின்ற துக்கருசாரத்திலிருந்து, ஏனையாசதருணமும்,

[illegible]

முக்கூற்றாகக் குறிப்பிடுவது அந்த அந்நியவசகரம் வரவுவெறு
வசுக்களாகப் பட்டதும் சில ரதம் அரி, முப்பதிரத்தியாகத்தொகை
கூட்டி எவ்வளவு அந்தியெவ்வளவு அந்திய அந்தியை மாற்றியமை
தார்பவருக்குத்தான்.

தமிழாதிதா வத்தனதமிழிசிலக்கணம்

அப்பரமான்டாபட்டர் மணலுமீட்டித் தூய்மாத் தவிரச் சமூக
கங்கை அங்குதலா.

சான்றாகிய ஆர்த்தாபாசா ரிபுர்புத்தன்மையினத்தாம் நீங்கினவிதத்
துணை கூடாத்தனும் பதமார்த்தத்தைக்கூட யாவத்தன்மையாக அனுபவிப்
பதே துரியாதே அகைகனையெனவும் விராகியவதன்க. துரியத்தில் சீலேசா
ளாயும், அந்தத்தில் கூடாத்தன்மையெனவும் வந்தது. அந்தனுக்கென்றும் கன
விலவகவிராட்டையும, கனவில பதத்தூரணியகருப்பினயும், சுழத்தியித்
யதார்த்தனையும்பயன்புத கூடாத்தன்மையாக.

தீவிரவாதிகள் சிங்களவர்களுக்கு எதிராகப் போராட்டம் நடத்தியதால்
லது இருக்கையிலிருந்து சிங்களவர்களுக்கு எதிராகப் போராட்டம் நடத்தியதால்
அமைப்பதில் தாமதமாகியது. சிங்களவர்களுக்கு எதிராகப் போராட்டம் நடத்தியதால்
தாக்குதல் சாத்தியமானது என்று கருதுகின்றனர். சிங்களவர்களுக்கு எதிராகப் போராட்டம் நடத்தியதால்
துரியமும், மென்மையான போக்குகளுக்கும் சிங்களவர்களுக்கு எதிராகப் போராட்டம் நடத்தியதால்
கருத்துக்களால் மிகுந்திருக்கின்றன. சிங்களவர்களுக்கு எதிராகப் போராட்டம் நடத்தியதால்
தமயிற்றுமே தென்னிந்தியாவுக்குப் பஞ்சாயத்தாயிருக்கும். தமயிற்றுமே தென்னிந்தியாவுக்குப் பஞ்சாயத்தாயிருக்கும்.
தீவிரவாதிகள் சிங்களவர்களுக்கு எதிராகப் போராட்டம் நடத்தியதால்
முத்திரைதான். தீவிரவாதிகள் சிங்களவர்களுக்கு எதிராகப் போராட்டம் நடத்தியதால்
தீவிரவாதிகள் சிங்களவர்களுக்கு எதிராகப் போராட்டம் நடத்தியதால்

வினா குழுத்தலைவர் தலைமையின் பதவியைப், ஊர்வனையும், சட்டவாங்குதல்களையும், கொள்கை, மருவகொன்றது ஒடுததம்மவவப்பட்டவர. எனவே, அறிவின் வலப்பயிற்சி அதுவாய்மீன்ற துரிதமுயிற்சி. முத்தம்மபஞ்சாவந்ததகளுள் பரிசுவர்வொன்றையுடைய தாவாபுயிர்க்கு மந்திரனாழ் தோன்றுகிறதும்

இஃது உத்தரத்தையுடையது. இஃது உத்தரத்தையுடையது. இஃது உத்தரத்தையுடையது. இஃது உத்தரத்தையுடையது.

முன்னுறுவது சந்தியம் பரம்பலக்கணம்

வேடம் வேட தார்பென் பவற்றுள்
வேட முபாதித் திரைய மான்பா
வேட தார்பா துதிதனை
பவத்தாத் திரையத் ததுதினக் காண்பம்.

(12-11) வேடம் வேட தார்பென் துத்தியம். துத்தியம் வேடம் உபாதித்திரையமும், வேட தார்பென் பவற்றுள். துத்தியம் வேடம் உபாதித்திரையமும், வேட தார்பென் பவற்றுள். துத்தியம் வேடம் உபாதித்திரையமும், வேட தார்பென் பவற்றுள்.

இதனால், சந்தியம் தென்னத் தார்பென் பவற்றுள்.

(12-11) துத்தியம் உத்தியம், துத்தியம் உத்தியம்.

தூல நகது காரண உபாதி
தத்த மவததை பன்றிக் காணு.

(12-11) துத்தியம் உத்தியம். துத்தியம் உத்தியம். துத்தியம் உத்தியம். துத்தியம் உத்தியம். துத்தியம் உத்தியம். துத்தியம் உத்தியம். துத்தியம் உத்தியம்.

உலகத்தை தோது உத்தியம் உபாதி
பகத்தா வாகுவி னுன்மா வன்றிக்
காணு வாகு வெதுசத் தாரும்.

(12-11) அல்லவா திதன் அகத்தார்பென் அகத்தார்பென். அகத்தார்பென் அகத்தார்பென். அகத்தார்பென் அகத்தார்பென். அகத்தார்பென் அகத்தார்பென். அகத்தார்பென் அகத்தார்பென்.

எனவேகத்தத்தம் ஆன்மாவக்கென்றாயிற்று.

செவ னுன்மா வென்றென துத்தியம்
துத்தியம் போது முரைப்பார் மிசைப்பிசை.

(12-11) செவ்வென்பதும், ஆன்மாவென்பதும் ஒருபொருட்பல்பெயரென்பது, உடலென்பதும் உயிரென்பதும் ஒருபொருட்பல்பெயரென்றும் போலும். இப்பிசை இவற்றின்மேலன்று, ஆயுதரைப்பார்மேற்று, எ-து, இவ்வையமகலக்கூறுதும்.

[illegible]

முன்பு, தகவல் செய்திருந்தது போல, இவ்வாறு தகவல் செய்து
கொடுத்திருப்பதற்கு, இவ்வாறு தகவல் செய்திருப்பதற்கு
இவ்வாறு தகவல் செய்திருப்பதற்கு, இவ்வாறு தகவல் செய்திருப்பதற்கு
இவ்வாறு தகவல் செய்திருப்பதற்கு, இவ்வாறு தகவல் செய்திருப்பதற்கு

[illegible]

இக்கேசமையொரு துண்டா, உதாரணம், “மெய்தேவதனம் சாதிதானத்தாய் விபாதித்தாய்மாயிவ.” இன்றுமுண்டையாவது; ஞானம், சிவமெனத்தும், ஆன்மாவிகாந்தும் பொருள்; ஞானத்தாய்மாயிச் சோதனை மில்லையென்குண்டாருளோ? உதாரணம், உபாதிதானத்தாய்மாயிவதே? இம்முண்டையின் நீக் காட்டிலென்கும். உதாரணம், ஒத்துக்கொள்ளுதற்குத் தடைமென்றோ? இதுநீக்க. சகாதிபாதிபேசியிதத்தாதலின் ஞானத்தின் மனமுண்டத்தற்குத் தடைமென்றோ? உறையவோ, மிதலையெல்லாமாய்க் கூறும். மீறக்கவாயிவ. அத்துவிதானத்தம்வாந்தும், திரிபடியொழிவுக்கு மிடமுண்டாய். உண்டாகவே, பரமென்குண்டமிருக்கின்றதோ வந்தவமிருக்கத் தானேயமையம். அங்கனமாயவையமதிமே, சபாமிமெனத்தக்கது. அச்சபாவமே மகாத்மனமாய்.

வினா எண் 11-ம் பக்கம் : ஞான துன்பதகம், ஈணைகளிடம், இம்முன் து
மலகத்தத மதக்கம்பால் தன்னுமையின், புலிமுன் தினுமலகத்தோன் தமென
வும், அவை சாக்கிரமெனவும், ஞானோதயவிளக்கம் உலகஞ் சராவமடிவும்
பொத்தானைச்செய்தலின், ஞான் நதகப்பால் ஞானகம்புயிசொற்பனமெனவும்,
தத்துவத்தின் மனமுறைக்கொது வித்தைமயன்ப்பலகை வந்தையெல்லாம்

[illegible]

பிரதோதசந்திரோதம் மோகவந்தஸாட்சி.

தலைவர் சின்னம் துரிதப் பரிசுது அமைத்தன்
புனைதொடங்குது பங்குபயி கொடுக்கணி
இனியபுன வானவந் தாகச் சிவந் கொடுபாங்கி
புனைதான் நானத தன்னை பங்குச் சிவந்செட் தானுள்.
இடம்பெறா கொடுந் தோகொடுபுர்ப்புக் கொடு
புடம்புந் கொடுந் பங்குக் கொடுந் தென்வா தென்னிற்
புடர்கொடுந் கொடுந் கொடுந் கொடுந் கொடுந் கொடுந்
கடர்கொடுந் கொடுந் கொடுந் கொடுந் கொடுந் கொடுந்.

வினாக்கள்-விடைகள்

இரு படி விசேஷமாகச் சிறக்கும் சூட்டுவித்
தெளிவாகச் சந்திரன் மூலம் சந்திரனைவத்
தெளிவாகச் சந்திரன் மூலம் சந்திரனைவத்
விசேஷமாகச் சந்திரன் மூலம் சந்திரனைவத்

தாயை நு உலாத்தி யோநிர் தந்தைசீர் உலுவகை கூர
மேயந் கயிது மேலும் கீயறுபு கிடந்த மேலு
மேயழந் துநீர் கொய விற்புந் முகலிவர் முழந்
துயசெய் கொய டாத்திக் கொலயந் புரக்கு காவில்.

பிரதோதன் முடி கூடல்

தேவர் ஈனிக் கிவந்து பன்னா சுகநு மல்லேன் நிகழ்சா
மாவ னவமே பல்லேன் மன் ஈனிக் கால்வா னனைத்துமல்லே
னெய் கருமேர் துயங்ககோந்து மியது ஞானேத் தியங்ககோந்து
சாவி லுமவக்கு மயிர்க் கோத்துங் கரண நான்கு நானலனை.

பொங்கு, காலு பனையும் விண்ணும் புதிப்புத் தாரு மானிடருத்
சிவகாப் புறியா திபவின்குத்துச் சிவகோடி பிறவு மென்ன
வக்கன் குறைய மருபுதி யவற்றூற் பன்னா யிருப்பதெல்லா
மென்குத்துச் சச்சி தாந்த மயபா யிருந்த தென்கென்றான்.

திருவிளையாடல். அங்கம்வெட்டியபடலம்.

சீவனியைப்பொருளுணர்ந்து புந்திசெய்து காணமொரு தெரி
பெசெல்லப், புலனெறிநீத் தருள்வழி. ரிப் பொதமார் தன்வலி
யைப் பொத்திநின்ற, மலவனினிட் டகவனா வந்தித்தமதி போல்
விளங்கி மாற்பாநி. தலைவனடி சீழல்பிரியப் பெரின்பக் கடிபடைச்
தான் தமியுர்கோமான்.

கக்கிலயகர்வேதத்தில் பைங்கனோபநிஷத் 4-வது அத்தியாயம்.

“நானேபிரமம்” என்றநியாதவனுக்கு முத்திபுண்டாமிருந்திலை.

யகர்வேதத்தில் வராகோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயம்.

என்னுடைய புராணம்மாலைத்தவிர ஜகத், ஜீவன், சகல்வான், மாணவ
முதலியவைகளிலை. அவர்களுக்கு நான்விலகலான். (இவ்விடத்திலான்மா
வென்பது பிரமத்தை அறிவருத்தேமாய்வற்பத்தி.) சத்தியமான பரப்பிரமம்
நான் என்னைத்தவிர வேறொமாதான்முமில்லை. மகாகாசத்தில், மகாகாசம்,
மகாகாசம்போலச் சித்காசமாய்க்குக்கிற என்னிடத்தில் ஜீவகாசங்கள் கற்பிக்
கப்பட்டிருக்கிறார்கள். (ஜீவகாசவர்க்காகிய) ஆன்மாவின் இருட்டிக்குமுத்தி
எதானதுதில்லையோ, அப்படியேமுடிவிலும் எதானதுதன்னப்பட்டதோ,
அதானதுமானபென்று விவேகத்தினாலே பிரம்மஜானினார் சொல்லப்படு
கிறது. மாணவரும், அதன்காசியமும் கசித்துப்போனால், மகாத்துவமுமில்லை
செத்துவமுமில்லை, ஆகையினாலே நிருபாதிகமான ஆகாசம்போல் நான்சத்த
னாகவும் சித்தாகவாய்க்குகிறேன்.

(இவ்விடத்தில் ஆன்மாவென்பதுபிரமம், நான்என்பது செத்துவங்
கதன் துரியாதிதமாயிராமலில்.)

மேற்படி மூன்றாவதுஅத்தியாயம்.

அத்தப்பிரம்மம்நானே (நீயே, என்னுள்போதும் மெனைந்
தை ஆசாயி.

மேற்படி நான்காவதுஅத்தியாயம்.

சிவனேருரு, சிவனேதேவன், சிவனேவேதம், சிவனேபிரபு,
சிவனேரான், சிவனேசகலமும், சிவனைக்காட்டிலும்வேறொன்றுயில்லை.

வாயுசங்கிதை ஞானநிலைமையுரைத்தவத்தியாயம்.

அறையுமகேச் சான்சத்தி மாணவன் மலத்தால்
நிறையமுன மேமறைந்து நின்றறைய மான்மாணவ

தனிப்பட்ட மாதிரி எழுதின படைப்புகள்
 உலகியல், தொழில்நுட்பம், சமூக அறிவு, நவீனத்தான்.
 புகழ்ந்ததா புகழ்ந்ததில்லை. புகழ்ந்ததா புகழ்ந்ததா
 சிவமயம் மயம், சிவமயம் மயம், சிவமயம் மயம், சிவமயம் மயம்
 சிவமயம் மயம், சிவமயம் மயம், சிவமயம் மயம், சிவமயம் மயம்
 சிவமயம் மயம், சிவமயம் மயம், சிவமயம் மயம், சிவமயம் மயம்

தூதரங்கிளை நான்மீதாவது மூர்த்த அத்தியாயம்.

மக்களால் பாடப்பட்டுச் சென்றவதற்கு சிலான் மாபயான்
மாடுமே புகழிடை சேர்த்தான். மருதம் சென்றது, ஐயாதுயாண்
நிதிரா சாமிநீர் மோகாதெயினிற் செம்பட்டெண்ணிற் கேண்மின்,
வக்கக— மருதம் பாடச் சென்றதால் வான்மேத மாபத்தோ
ன், மருதமோ பாடப்பாடி, செல்லவென நார்த்தவாக் கிமக்களொ
லாய் புகழ் செவ்வென நோக்கினாக் கெயினிக்கு நாறும்.

[illegible]

மேற்கூறிய விவரங்களைப் பற்றி.

தந்தையான தாயை விட சகலமும் வன்முறை
கொத்து கொடுப்பதுபோல் தெரிபு குறித்திருக்கின்றன
யிவ்வாறு கற்றுவிருப்பவர்களைப் பற்றித் தலைநகர நெருங்கின
அம், பொத்துமா மாக் குறிப்பிட்டிருப்பவர்களுள்
முன்பின்.

மேற்படி சூன்மாநாடும் விவேகமுரைத்த அத்தியாயம்.

ஆதலால் பரமார்த்த நாயகரீதியை மகாவான்மா
பாடியவன்

பொதுநு உபதேச மாதிரி மனுவர்வாய்
பொதுநுதேசம்

காதலுறு மேலுந்துட்டான் மாவாகத்
தெரிந்துகொண்டான் மனைவியுங்கற்

பேதலாகுத் தவத்தீர்தற் கப்பிரம
பெருந்தான்னை நிகழ்த்து

முன்னே சுவைநீர் பாட்டதது முன்வந்தோர்
முன்னேய் பெருமடல் பாதவர் தெர்த்துநீர்
தன்னைத் தெரிந்துகொண்டார் தன்கென்று
மன்னிச் சுவமாக வாயாடி, பபெ.

உள்ளம் பெருங்கொய் ஹனுடம் பாலபர
வள்ளார் பிரானுக்கு வாப்போ பாவாசல்
தெள்ளித் தெள்ளிதோர்க்குச் சிவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்துங் காள் மணியினக்கே.

“பிரானல்ல நாமெரித் பேதைபுலகம், குாலென்னும்.”

அன்றிய பாச விருளுமற், றானமுற்
சென்றிம் றானரு சிவப்பா காசத்தா
லொன்று மிருகடாமரு நேரதபர்
துன்றிருள் சீங்குதல் டோலத் தொலந்ததே.

கடங்கடத் தொறங்கதிரவன் நேருன்றி
கடங்கிட மூடி வவற்றி கடங்கான்
விடங்கொண்ட கண்டது மேகப காமத்
தடங்கிட சின்றது மப்பரி சாமே.

சாம்பிரதாய சிந்தனை.

பச்சோத்தியாகிர விஷயத்துக்குத் துரியமாகியமில் தான்சுமர்த்தாய்
ருத்தும், தன்னைப்பாடியால் தன்கண்ணைக் கொடுத்துவிட்டது; தன்னைப்பார்த்
தால் கொடாது. தன்விடாபகத்தைப் பார்த்தப்போது, தன்னிச்சைமென்று
தெரிந்தது, துதுதன்னிச்சைமென்று பார்க்கின்றதற்கு விளைதேனவயில்லை.
மயிலானது-ருஞ்சரத்தையக் கொல்லும்படியான விஷமுண்டபாம்பைப் பிடி
த்துவிழுங்குஞ் சத்தியுள்ளதாகியும் பெரியஜந்துவாகியுமிருத்தும்; சிறியஜந்து
வாகிய பச்சோத்தியைக் கண்டவுடனே, தன்னைப்பார்த்தால் கண்ணைக்கொ
டாது, தன்னைப்பார்க்காமல், அதற்குப்பலமடைந்து சமீபத்திற்சென்று கண்
னைக்காட்டியவுடனே, அதுகொத்துகின்றது. எப்போதுகண்ணைக்கொடுத்
ததோ, அப்போதேதன் பலவ்ருணைத்துவிட்டது. அதுபோலத், துரியமென்னு
மயிலானது சத்தாமாத்திரமாகியும், அவஸ்தாத்திரய, முதலியவைகளைச் சாக்ஷி
வாகியிருந்துஅறியுஞ் சத்தியுள்ளதாகியுமிருத்தும் அசத்திரியும் அல்பமாயுமீரா
கின்ற விஷயத்தைப் பார்த்தவுடன், தன்னைப்பார்த்தால் தனதுஞானங்கொ
டாது. அங்ஙனத்தன்னைப்பார்க்காமல் தன்கண்ணையுஞானத்தைப் பச்சோத்தி
யாகிய விஷயத்திற்குக் கொடுத்துத்தனது விடாபகலிணக்கத்தையு மறத்துவிட்
டது. ஆதலால், விஷயவாசனையி லறிவைவெளித்திராடல், தனதுஞானவிலக்
கத்தை விடாதிருக்கவேண்டும்.

1990

[illegible]

தமிழ்நாடு.

காந்தபதை பெண்காரி கர்ப்பாது சென்றுமர்தக்
காந்தத்தொன்று
தெய்வநி - தொக்கைசா னவ்வொன் சரிப்பறம்
நிநக்துபொரு
காந்தபம்ப பம்பொருது பம்பொரு நிநக்துநக்தா
சரிந்துநக்து
வாந்தொருநக்துநக்து
வாந்தொன்று

[illegible]

— ۱۰۰ —

ஐந்தாம் சூத்திரம்.

— 10 —

சுருதிநிக

அவ்வாண்டாகிய பிரபசுநாததிலிற் திரிபங்கருமர்க்கக்காண
சதுட்டபமுந் திவன்முதலியவையுந் காந்தக்கல்லின்புன் னிரும்புக
ளாகவதுபோற் றேழிப்படுமென்பதை யிச்சுத்திரமுணர்த்து
கின்றது.

சிந்தாஞ் சூத்திரம்.

வினா 13-ய வள்ளத்து மெய்வாய் கண்டமூக்
கார்த்தநிர் தநிபா வாங்கவை போர்த்
தார்த முனார்வின நயி யருள்
கார்த்தம் கண்ட பசாசத் தவைவே.

(இ-ன்.) விசம்பவம் என்பது = (அதாவது) தவிர்ப்பு என்பது மறிவே
வகுவாத எவ்விதத்து மெய்பொருள்களையும் பிரத்தியட்சமாகக் காண்டத்
துரிய சித்தத்தானோ ஊனாகக் காணும் முக்கூலியவாண்மாவைப்போல, மெய்

உயர்வானவர்களுக்குரியது - சங்கீர்த்திச் செவியுதி ஞானேந்தி ரியங்க
 னீர்த்து சத்தமுடைய பஞ்சவிக்ரமங்கள் மனவிட்டறிந்தல் தம்மையறிய
 மாட்டா, ஆத்கமயமோக, தாத்தமுனர்வன் = (அத்தக்காணமுஞ்செய்யும்)
 தனையோவச் சொப்பனமுதத்தி ல் தத்தமஞ்சும் விஷயங்கனையறிந்து
 தம்மை உறியமாட்டாது, தம்பருள் முன்) காத்தங்கண்ட பகாசத்தனையே =
 அசங்கமான சொருபஞானத்தின்முன் தேதேகத்திரிபகாணக்களாகியதிரும
 கன் காத்தக்கல்லின்முன் னிரும்பக சொகணமையுமோ அங்கனமேயாமென்
 னறிந்தி.

திருத்தியுத்தியுதே துண்டென்னு உயிரெகத்தையுத்தது. என்னை?
 அங்கத்தோட முறுத்தியதலன். அறிதத்தன்மையனவாகிபுலன்சன்,
 அறிப்புகித் தன்மைபனவாகிய, சத்தமுதவியவிடயங்க னாகுமாயின், காணங்
 கன் புலன்சனாகவும், தீகன் அத்தக்காணமாகவும். கூடவந்தன் ஜீவனாகவுமாக
 உயர். ஆகலின், கூகாணுபயவில்காதர், த்வுசாட்சியாகிய கூடவந்திலையொன்
 னுததாகவும், உற்றுமிகரித்ததமாகு. அதனைச்செய்வெனக் கோடவந்தித்த
 ரும்: திவ்யசூகமென்மே மொன்மறமொன் றறியமாறுபோன்ற, ஜீவ
 சாட்சியாகிய கூடவந்திய உத்தரத்திரென் றிருக்கவெண்மேயென்னுஞ்
 சங்கககாரத்த, சிவமத்திய கூரியதர உதககாதேத்தற்கு மிகுதனைக்
 கூட்டுகொண்டி.

உயர்வானவர்களுக்குரியது - சங்கீர்த்திச் செவியுதி ஞானேந்தி ரியங்க
 னீர்த்து சத்தமுடைய பஞ்சவிக்ரமங்கள் மனவிட்டறிந்தல் தம்மையறிய
 மாட்டா, ஆத்கமயமோக, தாத்தமுனர்வன் = (அத்தக்காணமுஞ்செய்யும்)
 தனையோவச் சொப்பனமுதத்தி ல் தத்தமஞ்சும் விஷயங்கனையறிந்து
 தம்மை உறியமாட்டாது, தம்பருள் முன்) காத்தங்கண்ட பகாசத்தனையே =
 அசங்கமான சொருபஞானத்தின்முன் தேதேகத்திரிபகாணக்களாகியதிரும
 கன் காத்தக்கல்லின்முன் னிரும்பக சொகணமையுமோ அங்கனமேயாமென்
 னறிந்தி.

எனவே, அனுபூதியில்லாவிட்டதிம் னவயத்திரிபருதெனக் கண்டாம்.

(உ-ம். தம்மையறியப்படுபவை தாமசாவெனக்)

என்கீர். வுபரிடதம்.

விடயமறித் திரிப்பொறிகள் விடய மாயோ

மிக்கப்பெறி பறிகாணப் பொறிக னாமோ

விடயமறித் திரிப்பொறிகள் விடய மாயோ

வறியவறித் திரிப்பொறித் திரிப்பொறி

தடைபடுவான் பரிபாடு, பொன்று மெலாந்
சாட்சியைவான் நுகர்ந்த தருவோ தானு
பரிபாடுவான் நிலகுமெளி லதனைக் காண்டந்
தெதுண்டா மறுவாவி யிருந்து காணே.

தமிழகத்தாந்தக் கண்ட, பசாசத்தவையே = ஒப்பற்றவருடைய ஆன்ம
ஸ்தானியத்தின், சந்திரியில் காத்தக்கல்லின்முன் னிரும்புகளையுமாறு
போன்று, தேசேத்திரியகாண்களையென்பதற்கு.

உதாரணம். கைவல்லியம்.

செய்கையுந் செய்விகையு மற்றிருக்குங் காத்தச்
சிலையிலுமுன் னிரும்புகள் சேட்டிக்கு மாபோற்
செய்கையுந் செய்விகையு மற்றிருக்கு மென்முன்
செட்டமான வுலகமெலாந் சேட்டை செய்யு
மெய்கலந்த வந்திரிய விகார ரூப
விவகார யிருத்திக்கும் யிருத்தி தானு
மெய்கலந்த சமாதிகுந் சாட்சி யேவான்
மெயில்போலென் றுறைத்தவனே விபுமா கத்தன்.

(பொ-நா.) தன் வினையாகியசெய்கையும், பிறவினையாகிய செய்விக்கையின் பிச, சுமமாயிருக்குங் காத்தக்கற்களாலமைந்த பரவதத்துக்கெதிரில், இரும்புகளென்றன யசையுமோ உதுபோல:— செய்கையுந் செய்விகையு மின்றிச், சுமமாயிருக்கின்ற வெண்கெதிரில் சடரூபமாயுள்ள செகங்க ளினைத்தும், பற்பலகிருத்தியங்களைச் செய்யாந்ரும்:— தேசம்பந்தமான ஞானேத்திரிய கண்டேத்திரியக் காரணமாகிகழும் பற்பலவிகற்ப ரூபமாயுள்ள விவகாரச்சேட்டைகட்கும், சகலவிருத்திகளுந் தானுகவினத்திய வாத்தம்சம்பதக் மாகிகழும் சொரூபசமாதிகட்கும்:—தன்முன்சகலயிர்களுந் பற்பலகிரியைக ளியற்றற்குச் சாட்சியாகின்றன ரூரியனைப்போல, காணேசாகியெனத் திரமாகக்கலங்காது கின்றோனெவனோ, வவனேவிபுவினத்திற்கும் விபுலா யுள்ள மாகத்தனெனப்படுவோன். ஏ-று.

செய்கையுந் செய்விகையுமாவது; அசைத்தலையுமசைப்பித்தலையு மெ னக்கொன்க. காத்தமலையானது அசைக்கவுமில்லை யசைப்பிக்கவுமில்லை யிங்ன மிருக்க இதினெதிரி விரும்புக ளையுமாறு போன்று; உபாதிரிதமாக விளங்குநா ளையசைக்கவுமில்லை யசைப்பிக்கவுமில்லை யிங்னயிருக்க எனக்கெதி ரில் சுமஸ்தவுலகமு மசையுமாநிலால் என்முன்னுலகமெலாந் சேட்டைசெய்யு மெனவும்; சகலயிர்களுந் தத்தவிகிரியைக ளியற்றற்குச் சாட்சியாகின்ற

[illegible]

காமடாணம் சங்கியையொழுங்கித் தந்தியாயும்.

மாண்புமிகு கருத்துரை (பிரமர்) மாண்புமிகு சுகாதாரத்துறை
மேம்பாட்டுத் துறை மன்றம் துறைமுகம்
தாபகம் பெயர்க்கு பெயர்ந்த கார்த்தியன் குழுவி
பெயர் பெயர்ந்த கார்த்தியன் குழுவி.

வினாக்கள்-விடைகள்.

வினாக்கள்-விடைகள். மாண்புமிகு சுகாதாரத்துறை
மேம்பாட்டுத் துறை மன்றம் துறைமுகம்
தாபகம் பெயர்க்கு பெயர்ந்த கார்த்தியன் குழுவி
பெயர் பெயர்ந்த கார்த்தியன் குழுவி.

கீதாசாரம்.

வினாக்கள்-விடைகள். மாண்புமிகு சுகாதாரத்துறை
மேம்பாட்டுத் துறை மன்றம் துறைமுகம்
தாபகம் பெயர்க்கு பெயர்ந்த கார்த்தியன் குழுவி
பெயர் பெயர்ந்த கார்த்தியன் குழுவி.

(ஆ-ஆ) வினாக்கள்-விடைகள். மாண்புமிகு சுகாதாரத்துறை
மேம்பாட்டுத் துறை மன்றம் துறைமுகம்
தாபகம் பெயர்க்கு பெயர்ந்த கார்த்தியன் குழுவி
பெயர் பெயர்ந்த கார்த்தியன் குழுவி.

வினாக்கள்-விடைகள்.

வினாக்கள்-விடைகள். மாண்புமிகு சுகாதாரத்துறை
மேம்பாட்டுத் துறை மன்றம் துறைமுகம்
தாபகம் பெயர்க்கு பெயர்ந்த கார்த்தியன் குழுவி
பெயர் பெயர்ந்த கார்த்தியன் குழுவி.

வினாக்கள்-விடைகள். மாண்புமிகு சுகாதாரத்துறை
மேம்பாட்டுத் துறை மன்றம் துறைமுகம்
தாபகம் பெயர்க்கு பெயர்ந்த கார்த்தியன் குழுவி
பெயர் பெயர்ந்த கார்த்தியன் குழுவி.

பொந்தம் தவிர்த்துப் பதார்த்தங்கள் துரியங்கள்
 ஆகியவை தவிர்த்துப் பதார்த்தங்கள் தவிர்த்துமன்றும்
 பொந்தம் தவிர்த்துப் பதார்த்தங்கள் தவிர்த்துமன்றும்
 பொந்தம் தவிர்த்துப் பதார்த்தங்கள் தவிர்த்துமன்றும்.

பொந்தம் தவிர்த்துப் பதார்த்தங்கள் தவிர்த்துமன்றும்
 பொந்தம் தவிர்த்துப் பதார்த்தங்கள் தவிர்த்துமன்றும்
 பொந்தம் தவிர்த்துப் பதார்த்தங்கள் தவிர்த்துமன்றும்
 பொந்தம் தவிர்த்துப் பதார்த்தங்கள் தவிர்த்துமன்றும்.
 பொந்தம் தவிர்த்துப் பதார்த்தங்கள் தவிர்த்துமன்றும்
 பொந்தம் தவிர்த்துப் பதார்த்தங்கள் தவிர்த்துமன்றும்
 பொந்தம் தவிர்த்துப் பதார்த்தங்கள் தவிர்த்துமன்றும்
 பொந்தம் தவிர்த்துப் பதார்த்தங்கள் தவிர்த்துமன்றும்.

இலக்கியாணம். தியானவிதி யுரைத்தவத்தியாயம்.

காரிய காரணங்கள் பாவையுள் காசொன் றில்லாத்
 தாநாண் டாவின் உண் மையுமென் றறிந்து கொண்டோன்
 மந்திர டொரு கடன்னை மன்றில் வறுமாதென் றெண்ணி
 மெய்தரு வுமாதா துச்சா தின்பழந் திருப்ப னன்றே.

பொந்தம் தவிர்த்துப் பதார்த்தங்கள் தவிர்த்துமன்றும்
 பொந்தம் தவிர்த்துப் பதார்த்தங்கள் தவிர்த்துமன்றும்

திருக்குத்திரிசியலிவேகம்.

இத்தருணங்கள் போலி பொத்தார்த்தம் மென்றிதன்முன்
 பொத்தருணங்கள் போலித்தருணங்கள் மெய்ப்பொய்யுணங்கள்
 விட்டுவிடிக் கிழிக்குமென வின்.

எ-து இத்தருணத்தானந்தமுதல் பொத்தருணங்களும் பொலியதார்த்த
 மென்று இருவகையாகும். அவற்றுள்பொலிக்குணங்கள் யதார்த்தருணங்கள்
 பொலி மெய்ப்பொய்யுணங்களும் அவையதார்த்தருணங்களாகுமா? ஆகவே. ஆத
 மன்பொய்யுண அப்பொய்க்குணங்களைவிட்டு மெய்க்குணங்களையே யிடை
 மிடாது காணுதல் சந்தமுதலிய திருக்குணங்களும் வெளியின்கண்
 மெய்க்குணமுதல் சந்தமுதலிய விளக்குமாறுபோல விளக்குமாதலின்
 அவையுணத்து பொத்தருணங்கள் வெவ்வேறுமென்றுரைத்தல் வீணானறிப்
 பவன்படாகாம். எ-து.

வந்ததற்காகவும் சாகாய சித்தந்தாக்காண்டல் விடவகாரிசுத்து. மிருத் திவந்தந்திந்திராக்காண்டல்: அதாவது கேட்கத்திற் பிரதிபலித்ததுத் தோடகத்திற் பிந்தல் பாகாயத்திசுத்தாண்டல்பெம் தீமமுள்ளதையும் போலித்ததென்றது: தீமையொருபொதுடையொருபொதில்லாமையற்றி டென்றது.

கொள்ளுதல் பிரதமியாகச் சொல்லப்பட்ட நான்கைப்படுத்தித்தென்றது அநித்தந்தைப்பற்றி. அநித்தந்தைமையொத்துள்ளதிதை நான்கென்றது காண்காரியோடாதிபற்றி. அந்நாமாதிதாது சித்திராண்டென்னவாகிமென்றின். தவித்ததையாயன்றிசு சமீபமவியட்டியாயுள்ள குக்குமோ பாதி யிடுகாதிருக்கமென்றும். உண்டாயிருத்தப்பற்றினான்கே. காண்ககையாய் தவித்தத மாயமென்றிசுப்போதியும், காரியவகையாய் சமீபமவியட்டி குக்குமென் பிராண்பொதியாகிடுவதற்குள் சிந்து அவித்ததைய மையென்பதற்கில்லாததும் மற்றவற்றுள் பிரதிபலித்திற்ரும். அக்களம் தைவந்த சித்துக்குப் பாகாயத்தொன்றையும், பிரதிபலித்தித்தித்திருக்கான், சிவனொன்றாகும்: தீவகையையும் போலிசுத்தென்றது ஞானஞ் ஞானத்தென்றதாக்காண்டல்பட்டியத்தன்மை யாதென்னக.

அந்நாமயின் சிவோசர்களுத்துக் கூடஸ்தபிரமம் யதார்த்தமெனவும், காண்கமெனவும் தொப்பத தப்பதகடீயொத்தமெனவுஞ் சருதிகுறுவகையென்கொள்ளு: சகலகேவலசு சந்திரித்ததன்மது கூடஸ்தபிரம மாதல்பற்றியும், தீவகையம் போயென்கதது: தன்னையாவாமுதாணுதி மகாகாய, தையன் தக் கையாயமும் மெதாசாயமும் யெறன்றதல்போலத் தன்னத்திரிவெ தன்னத்தல்பற்றியென்க.

உணர்விற்கொடகென்னும் உத்தியாலெண்ணிறத்தவற்றை பேசுங்கென் னதது: பழ்செய்திசிடமென்னும் புத்தலிலிடை பரிசமென்னும் ஓரிலியுர வுள்ள புல், புல், செடி, மாமுதலியவை யங்கொரிலிவாற் சகிக்குஞ்சுளமும்; அதனினுமிக்கத பரிசம், திரசமென்றாய் காரிலியுராயுள்ள இப்பிசக்குமுதலி யவை அகவிரிவாற் சகித்தஞ்சுளமும்; அதனினுமிக்கத பரிசம், திரசம், கத்தென்னும் அவுறிலுராயுள்ள கையையன், எதும்புமுதலியவையம்முதலி வாத் சகிக்குஞ்சுளமும்; அதனினுமிக்கத பரிசம், திரசம், கத்தம், ருபமென் னும் காரிலியுராயுள்ள தம்பி, உறமுதலியவை யங்கான்கறிவாற் சகித் துஞ்சுளமும்; அதனினுமிக்கத பரிசம், திரசம், கத்தம், ருபம், சத்தமென்னும் புத்தலியாயுள்ள புல், விவக்கு, மக்கன், அசார், தேவா முதலியவை யங்கான்க றிலிவாற் சகிக்குஞ்சுளமும். திசு-கம் புத்தலிவி லொத்துகதேனும் மக்கட்குப் புத்தியும், காரகார்த்தம் புத்தியொகித்தியும், திரிமூர்த்திகட்குப் புத்திரித்தி டுடன் சங்குஞ் தவமுதலியகுணங்களும், பஞ்சபிரகந்திய தாகதம்மியமும், பகவதாரதம்மிய சமுதாமென்க.

திவந்திலுத்தமென்கய எண்ணகையுத்தங்களுள் விடையாததம் துவிசு கத்தாணுடாசுகம். துபபத்தன்மத்துக்கேதுவாயுள்ள எண்ணிறத்தயுள்

தேவதாசகருணாஹாரியுட்கு, இதுவேவெறுமையிற்றித் தவிர்த்துந் தந்தக் கொது
காய்ந்த இராசர்மருபவியகந்தைச் செக்குக்கநியதை: எவையிடையககம்
உபாதிவொச்சியந்தாபும் இவ்வாய்க்கணகம் மித்தியைஞானத்தாலும் செ
தெய்வநியும்; கணப்போபாயினும் திசுபுடியற்றிருப்பிரிவுமென்க. இதுவே
யே ஞானசகமென்னுதது உபாதிப்பற்றிகத்தாலும், மீத்தாய்க்காததாலும்
கடாதென்க. இதுவேயிரகல்பதிபகவான் இத்திரணுக்கு ஆய்க்கணகமே
சகமென்றது: சகிப்பாணக்கண்டு சகிப்பதுஅரிதரிதென்கருதி. இச்சகம் ஆன்
மாக்கிரைக் கெடுக்கத்தக்கதாயினும் இதுதனிமழுக்கித் தெளிந்தாலன்றி யம்ம
வக்கமருமைபாலும், உபாதிவியாச்சியந்தா வற்றதுபோச்சாணினுமயித்ததை
தெடாமையா வற்றதன்னருமைபாலும், இம்மயக்கமருவிடத் துண்மைகநின்று
மதுபத்தற்பால தன்னருமைபாலும் இம்மயக்கத்தாருக் கிதுவேமுத்திகசகமெனக்
கவணமாகக் கூறினதேயன்றி முக்கியமன்றென்க. இதுவேவாய்க்கநிய மதது
வாலரியவா மிதன்சருக்கத்தை புணர்ச்செற்புப்பாயிரத்தூக்காண்க.

இனிப்பிரமாணதமாவது : கேவலாவத்தையிலுதிக்கு மாணத்தமாகும். இக் கேவலாவத்தையாவது கணவீச்சினனஞ்சினனமாயுள்ள மடிவங்களைப்பலவாறு இடவிடாது சந்திப்பின்கண்ணும் அதுபற்றிச்செய்யும் இச்சாளுனக்கிரியையான்கண்ணும் அதுபற்றியுண்டாஞ் சகதுக்கங்களில் மொத்ததுண்டவின் கண்ணுமுண்டா மசதியாதலானு மிணையாவுஞ் சத்தியமெனத் திடக்கொண்டதாற்பரியத்திற்கு இவ்வசதி மாறாநல்பற்றி மிணையொன்றுத்தோன்றும் பரிசுஷன்பதினாறு மிவ்வசத்த்கேவலத்தி லுதிக்குஞ்சகத்தை கண்மலத்திலுதிக்கும் பிரமாணத்தமென்றது : விடையாணத்தமனைத்திலுள்ளுந் திரிபுடியற்று செடுகோஞ் சகிப்பதற்கு இதுவே மேலானகிரியாதலானும் கணவுகனவுகளிலுண்டாம் அலுப்பாற்றுதற்குத் தக்கஇடமதுவாதலானும் இச்சகமானமாக்க்கின் றியமையாமையானும் இதுபோன்றசகம் விழிப்பின்பேரின்மையானும் விடையாணத் சகங்கட்கெல்லாம் இதுவே பிரமாணத்தமென்றதிச. திரிபுடிச்சதிகா ணுங்கால் வருத்திக்கொய்வுண்டாம்; அவ்வொய்வுகண்டவிடஞ் சம்மா இருப்பதற்கிடமாம்; அங்கனஞ்சம்மா இருப்பிதேசமாம். இவ்வசத்த்கேவல சகத்தை கண்மலத்திலுதிக்கும் சகாணத்தமுதவியவத்தோடு சேர்த்துக்கறியது ; அவித்தையொன்றொழிய மன்றைய விருத்தித்திரிபுடிகளின் றித் தான்மாதிரி சீர்துத்தன்மைய தாநல்பற்றியென்க. அவித்தையறாததால் இதுவம்விடயாண தத்துக் கண்ணியமன்றாயிருக்க, இதனைவேறுபிரித்தவ் விடயாணத்தத்திற்குப் பின்வைத்துக்கறியது : ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்தாக்கெமே ஆவிக்கனசகம் போவாது ஞானகாதாத்தாக்கெவே நிதுவாதல்பற்றியென்க. விலக்கற்பாவதா டிதனைப் பிரமாணத்தமெனச் சாமனாதிமத்த்கறியது : சர்வருளிய மயானத்தி லுதிக்கும் ஆண்கமே பிரமாணத்தமெனக்கறுஞ் சருதிவாக்கியத்தின்கருத்து மா ணபேயாடு அவித்தையும் அவற்றின்காரியமாகிய சமட்டவியட்டி தவருக்கு மத்தனாயுள்ள அனைத்தமொருங்கே கசித்தவிடமெனக்கானாது அவித்தையா

பெயர்ச்சியாக ஏதாவது காரியம் நடத்தியிருக்கிறார்களா என்பதைப் பற்றித் தனியாகக் கேள்வி கேட்டால், அவர்கள் அதைப்பற்றித் தனியாகக் கூறவில்லை. ஆனால், அவர்கள் தற்போதுள்ள நிலைமை பற்றித் தனியாகக் கூறவில்லை. ஆனால், அவர்கள் தற்போதுள்ள நிலைமை பற்றித் தனியாகக் கூறவில்லை.

ஸ்ரீராமச்சந்திரன் பத : உத்தராதேவித்துத்தெளிபாவிடத் தருக
 மாசு சந்தர்ப்பிக்குந் சந்தர்ப்புகள்களெழு சமுத்திசுமாராணையால் அச்சு
 மும்இழந்தும். இழுக்கிற மலகம்உசந்தாகது அச்சேயறிவு கநிலையாம்
 திருமதயானும் அச்சிடுக சமரசமாகலானும் அச்சமாகமே சுப்பெரு
 மென்க. திருமேருத்திடுமென்றும் குந்தமென்னெனெனின் : சமாசமாக நிற்
 கினும் முன்னிரிப்பாறியதாந் சந்தர்ப்பிக்கலாயிற்று. அதனைக்கேவலசக
 திச்செனும் தின்னதின்னசக்கற்புகள் தின்னதின்னவிதமாக முயற்சிக்கின்
 தின்னின்ன உண்மறுமென்பது பேலிடபேலிட அச்சேவலசகம் முன்னர்
 மெரிட்டவாறு உவகததனிடம் : அதுதனியத்தனிய இந்நத்திரையால் தின்
 னின்னதாகிப் தடையாபற்றென்று தத்திரைவிட்டெழுத்து திச்சாராணத்
 திரிடையன் செப்பவெண்டுகரும் : அதுயா திச்சமாசசிலைமுலும் ; இதுமுலு
 அடையாழ்க் கூழுமுலுமாதலால் இதுமுதியாகாதென்க. ஆயின் தத்த
 கன் சமாசனையெழுத்தியென்தது : சமதசகலகேவலத்திற்கு கநிலையாதலா
 லிதினென்று. அடையாழினிதினக் சுந்தாவந்தையிலுதிக்கும் கிரகந்தமுத்
 லியவற்றெனச் சேர்த்துக்கூறியது என்னையெனின் : அசத்தமாயினுஞ் சகல
 கேவல உசந்தாக திருப்பதுபற்றிமென்க. அஞ்ஞானக்கொத்தா விதுபம்
 விடயாசந்தத்து என்னுயிருக்க திருமேருயிர்த்து கேவலாந்தத்திற்கும்
 பின்னவத்தக்கூறியது : கேவலசகம்ஞானசகத்தாற் கெமொறுபோல நடு
 லையாயுள்ள கீழ்க்காணத்தும் ஞானஞ்ஞானங்கட்கு ஆதாரத் தானெனக்
 கண்டவிடத்துக் கெமொதல்பற்றிமென்க.

இருங்கோய்க்கத்தமென்பது : மன். பென், பொன்னென்பவற்றின் நிலை யாமையற்றிடண்டாம் விராகசகம். அவ்விராகத்தாம் சகமுண்டாதற் கேதென் னாயெனின் : விராகத்திலுள்ள மனையாகிடும்பசுப்பத்தமும் அதனதானி விருத்திய மதனாண்டாட்சுகாகமும் அஞ்சும்பத்தின்மேற் தனக்குண் டாம் விருப்புவெறுப்புகாதையம் அஞ்சும்பத்தைச் சமக்கும்பாழமும் அது பற்றி யாத்நிற்கப்பிக்குஞ் சுகிடுட்டியும்இல்லையாம் : இவைபில்லாவிடத்துச் சலையற்றிருக்குமாடலால் அதுபேசுகமாமென்க. பத்தமற்றவிடத் துதிச் சூஞ்சக மதுகாதலா விதனாயே முத்திசகமென்னலாமெனின் : தன்னாயுஞ் சகத்தையும்உன்னவாறு சருதிருகுசவாணுபவத்தாம் சந்தேகவிபர்த்தகறை விசாரியாவிடத் துதிச்சூஞ்சக மதுகாதலால் முத்திசகமாகாதென்க. இங் கணமாயின் இரங்கோய்க்கத்தமே முத்திராமெனச் சிலதூல்களிற் கூறுவது : இரங்கோயாவது உராதாவென்னுங் காரணனியத்தாம் கூறியதேயன்றி முத்திராகாதா : விடயசதப்பிரத்தியட்சத்தின் நிலையாமையற்றி யண்டா மிதன அப்பிடயத்தினின்று கேறுபிரித்து ஞானசதப்பிரத்தியட்சத்திலுதிச் சும் பிராகத்தமவியவத்தோடு சேர்த்துக்கூறியது : ஞானசதப்பிரத்தியட்சத் திக்கு விராகம் காணாதலினென்க.

தூனிச்சொல் மென்பது: சேவகத்திருமாலைத் தம் சம்பான்பது: நபவ
விகற்பாகாமாய்க்காணுது ஓர்குயமுன்னிட்டு, உதயமாந்தரகரைய
விளக்கல். யதார்த்தவடிவமாகது: அந்நிபுக்க, உதய, பராக்ரோதமாய்
விளக்கல். அவ்விளக்கத் திரிபுபுடும் அஞ்ஞானத்தாரமும் அந்நிரும்பமாகும்,
அபர்ச்சினையாதலாலும், உபாதித்திரய மல்லாதலாலும், சகடாருபபந்
கிடமாபுடும், துக்காபாப மாபாணு மீட்டினங்கற்கம் மெய்கோதய
மாம்; ஞானாதப் பிரத்திபட்சத்திலுதிக்கு மிக்க இடமும் முத்தியாகமென
ஞான உபாஸ்ச்சுமென்பது: அந்நிபுத்தியாருதாரக்குறி ஞானோர்
குறிப்பித்தா மிக்கனம்விளக்குவதல் மெருவையாகத்தமிழ் மெய்கோதயாபா
மொங்க. யோகதூலில் மெருவையாகும் துக் லைய முத்தியாகமெனக்கூறு
வது: துதனிலுது சீழையசர்வைவிரைபகட்கிதுமெலாதலால். அந்நிருயி
வந்தாய்விளக்கிது மீட்டிலையெருவய்க்கானமெனின்: “மெருவென்ற
உதனினையவிட்டான் மேலாநிலையானது, சத்தினசத்தி னிடமின்று
வசதன்னியத்திற்காட்டியவதி, லொத்தாடுன் நிலைவதிசு புள்ளாயு
மவ்வனது, சத்தின்முயவலாத் சித்தாகுள் செத்தின்முயவலாத் சடமா
கும்.” என்னலாசிட்டக்கலிப்படி மனமானதுசித்திலுஞ்சுத்தலெனும்
முயச்சிக்குத்தக்கவாறு வயிக்கிதுமதலயமன்று. மெனனின்: மெருவிய
யததிர் கிடமாபுடும் சகலகேவலக்கன் லெயாவாறுபோலச் சடகத்துக்கன்
நிலையா வாதலினும், சடசித்தென்பவற்றுட் சித்தோ குறியுன்றியினக்கு
வது; இதுகெலையாதபோது தேகத்திலோர் குறிமுன்னிட்டி வினக்குஞ்
சித்தா நிலைக்கும்? லெயாது: லெயாது. மெருவையாகும்லெயாகது: சித்து
சடக்கட்கும், மததிக்கும் ஆதாரமாயுள்ளதைக்கணை அதிலிப்பது; அதுதான்
குறியின் திலிளக்குஞ் சித்தாகிபு கூடந்திரையமெனயறி. குறியுத்தாயுதிந்
கும் சகலத்ததல் மெருவையெபாட் காண்டலமன்றி வடமாபின்மீண்டும்
விடையாகாமாயுதித்துத் “கோக்கற்சுவம பாய்ந்து” லெனக் கேட்க
வருமா? கேட்கவந்தபடியால்லயமன்று; மனமிதக்கச்சதாய்ஞம் ஞான
மடைத்தகிது சாதனமாதலாலும், இவ்நென்றிருவமென்பாற்பால தன்னுமை
வாலும் ஞானத்திற்குச்சாதனம் யோகமெனக்கறியவென்க. அஃதெவ்வா
மெனின்:—

அசைவறுங்கடத்திச்சலமும் அசித்திரதயிம்பத்த ரூபப்பிரதிபிம்ப
மும் அதனதுசாயாலொளிய மவ்வாறலையும் அலையிட்டது அஃவொளிக்கா
தால் காணலெண்டிருஞ் குடந்தையவசயாதுற்றுத்த அநினினைவற்று
சலமு மனசயாதுற்றும்; அதுந்நக அசித்திரதயிம்பமும் அசையாதுற்றும்;
அதுந்நக அக்கடத்திந்கருகே யசைகாடின்ற அப்பிரதிபிம்பவொளியு
வசைவற்றுற்றும்; அதுந்நக அப்போது யதார்த்த பிப்பருகியன்வெளிப்
பிம்; அதுவொளிப்படப் பிரதிபிம்பமு மதனதுசாயாலொளியும் பொய்
யெனக்காணப்படும். அதுபோலப் பிராணதி வாயுக்கன்சம்பந்தமாயுள்ளதற்
லீரஞ்சல்க்க அசையயியானித்து அநினினைந்துன்ன மனஞ்சல்க்கும்; அது

பெரும் விடயமன்றமன்றம் இருக்கின்றது. விடயம். . . . .
பெரும் விடயமன்றமன்றம் இருக்கின்றது. விடயம். . . . .
விடயமன்றமன்றம் இருக்கின்றது. விடயம். . . . .
விடயமன்றமன்றம் இருக்கின்றது. விடயம். . . . .
விடயமன்றமன்றம் இருக்கின்றது. விடயம். . . . .
விடயமன்றமன்றம் இருக்கின்றது. விடயம். . . . .
விடயமன்றமன்றம் இருக்கின்றது. விடயம். . . . .
விடயமன்றமன்றம் இருக்கின்றது. விடயம். . . . .
விடயமன்றமன்றம் இருக்கின்றது. விடயம். . . . .
விடயமன்றமன்றம் இருக்கின்றது. விடயம். . . . .

ஆன்மாவே பிரியவடிவமென்றால் அஞ்ஞானதையில் விடயப்பிரியத
துக் கருதாத்திருப்பானெனினால்: காயானது பசையற்றவென்ப பசை
யுள்ளதாகக்கருதித் கடிக்குக்காய் கிடைப்பானெனப்போன்று தனதுபல்
வீரவிற்புறையுமுகுமுகுதநித் தனதாகக்கருதாது அந்நதாகக்கருத யல்
வென்பவெனவெனவென புரட்டிப்புரட்டித் கடிக்குமாறுப்பால் ஆன்மாவை
தனது கற்புபடிவமே விடயமென்றதையும், ததப்பிரியமே அதன்பிரிய
மாகத் தோற்றமென்பதையும்மற்று அந்நதபசையற்ற விடயதனதப் பசை
யுள்ளதாகக்கருதிப் பாடுபடுததேததத் தனக்குப்பிரிய மல்லாததததததததத
பிரியமுள்ளதை யனுபவிக்குக்காய் துண்டாயப்பிரியத் தனதாகக்கருது அந்ந
தாகக்கருதி, அவ்விடயவகலா மீனவெனவென மரபிறாறி யனுபவிக்கும்;
அனுபவிக்கின்றும் அவ்விடயப்பிரியம் உதிப்பதுமடக்குவதும் ததப்பிரியத்தி
லாதலால் அவ்விடயத்தென்பாற காணடவேயன்றி யவகாததவெனதென்க.

பிரியவடிவம் விடயமன்றாயின் புகழ், சத்தசகம், சந்தேதம், கடனம், சர்வ
வாதத்யம்; பூணியமடக்குகை, குயில்கடவல், கனிககாஞ்சல், மதுசைக்கால்,
பஞ்சுண்ண, அலங்காரக்காட்சி, கணபாகம், தீக்கனி, பால், சேதன், சர்க்கரை,
கந்தகணி, கண்ணீர், நதகத்தம், வினோதமுதலியவை காணமாகப்பிரியமும்;
நீலம், அகசகம், அகாதத்யம், உகாமையில்காமிடஞ்சை, காக்கைத்தல்,
கருவதகடவல், முள்ளண்ண, பருக்கண்ண, சகாசகடிவம், உறுமபாகம், சசப்புக்
கனி, ருத்தியம், உவர்க்கி, அபுதம், துக்கத்தமுதலியவை காணமாக அப்
பிரியமும்புருத்தி க்கத்தனாகவெனின: தானலாகுடம்புதன்னதததததததத
கருதி யப்பாணத்தலால் காணவந்திரியமும் அக்கவண்ணத்திரியத்தால் திரை
காதகனும் சத்தாதிகனும் இவற்றாற பிரியப்பிரியமும் வத்தனவென்று தேவ
ரீகநிபுது மயம்பாபனும் இதுகனகுபுலப்பெய்வண்ணம் யானுமான்மாவாத
லாத் பிரியவடிவமென்பதை விசக்கவேண்டுமென: நனதுபிரியத்தை
விடயத்தினவெனக்கருதி அனுபவிக்கின்றும் அதுவிடக்கவணவாதலாலும்,
அதனைத்தனப்பான்வேண்டி விடயவிருத்திகளையெ புறக்குருதக்கத்தல்
ஆன்மாவே தான்மாத்நிரஞ் சேடித்தூற்றறவானும், அக்கனம்உதிக்குஞ்சகம்
அவ்வான்மாவையன்றி வேறின்றாதலாலும், அவ்வொத்த சகத்ததத்
தானேசகித்து அக்கவணவையத் தனித்துக்கொஞ்ஞதலன்றி வேருென்றாற்
தனிக்கப்பாடுதன்பது அனுபவிக்கின்றக்கே அனுபவித்த மாதலானும்
இதுவேபிரியமெனவதிக. பிரியவடிவாயுள்ள அனைத்தினுக்கும் பிரியத்

[illegible]

ஆளி அத்தவதாரத்தென்பது : துவிதாசத்திறுதிக்கு மாசத்தமாம். துவிதம்மன்றது : கூடந்தபிரமத்த. அகத்தான் : மெனியினுள்ளிற் றத்து உலகனைத்தையுங்கொத்து+ சின் டாத்திராமாச விளங்கும்விளக்கமே கூடந்த மெனையம், மெனியின் டாட்பாட்டாப்பிடுஞ் சகலகாசாங்களை யுங் கரைத்துச் சினமாசிராமாச விளங்கும்விளக்கமே பிரமமெனவுஞ்ஞொள்க. கூடந்தவியா பந்தந்திரு விபாபகமாபுசாய்சமகனையம் ஏகதேசமாக்கித் துவிதமென்ற மெனையமாயின் : அகம்பிறமென்பதும் அகங்கம்பிறத்தில் விளங்கும்விளக் களுக் கண்ணையன் டி உலகமையானும், அகமென்பதுபுறம்பிற்ரு ஏகதேச மாகதுபொலப பறம்பென்பதும் அதனுக்கு ஏகதேசமாமென்பதினாலும், அக மென்பதிருத்தன்ப்பதிப் பறம்பென்பதுண்டாகப்பெறு மென்பதினாலும் துவிதம்மனாகுகுறிப்பதற்கு. இஃதுவந்தர்க்க மெர்க்கணங்கூடுமெனின் : ஒன் னாததயிர துறையத்தலவாபதலபாலக கூடந்தமையனறிப் பிரமமென்ப த்க்கினை உலகம், மகயினையன் டிப் பததுததிகெண்ணும் வெளிபேதங்கனும் கலயனயிலுயோ, அதுபொலப் பரபதலபமன்றிக் கூடந்தபேதங்களுக்கு சீதேசகாரபேதங்களு பில்கையெனவுக் தனதனுபவ விளக்கத்தினற் கூடுமென வதிக. இஃதிககூடந்தபாபக டுக்கியமென்றதன் உண்மையைவிளக்கக் கூற வேண்டியமெனின் : உபாதுருணயகதாபுலர்க்கி விசாரித்துத் தெனியுங்கால் ளாதத்களுக்கதர்க்கெனயும், இத்தெரிவதனத்தனிக் காண்டலாற் கூடந்த மெனையம், இஃதெரிவதனததம் ஏகமாகக்காண்டலால் அதுவேபிரமமென வுங்காண்க இஃவிசாரணமனுமருப்பது தெரிவாதலா விதுவேயது, அதுவே யிதுவகவததுணியக கூடந்தான பிரமமெனயும், பிரமமே கூடந்தமென யுக் விளங்குமனவதிக. இஃதுவந்தர்க்ககறிற் கருதுப்ப தெவ்வாறெனின் : விவரக விவரப்பிரமென்னுஞ் சகரபுறமும், அதுபற்றியுண்டாம் பிரம கூடந்தமெனனும்மேயமும், பிருதிவத்ததவமுதல் காததத்துவ மீருகக் கிடந்துள்ள சகலகாசனகாரிய சம்பந்தங்களைவித்து அதற்குமேல் சின்மாத்திர மாய் பாசத்துள்ளிருமென்றும் காசனையுக் அத்தூரின் தரிசு கணவிற்குமுத் தபாதலால் அதுககாசப்பொருமென்க. இந்நையும்போலிக்கை மென்ற மெனையமாயின் : கந்திரமாயுள்ள அவிக்கை, மாயையால் அறிவு கூடந்த ப. பமெனற துவிதம்போற் காண்டலெயன்பித்துவிதமாகது. துவிதமாகது

வன்றோ பின்னல்விசாரத்தா எத்துவிதமாகம்? இல்லமெயின் ; ஆகலாப்
பொய்யாமெனவறிக. இவ்வணமாயின் அறவெகடன்றன் ஆணத்தமெயின்
மெனச் சர்க்குறவென்கையெனின் : காணென்றும்முதற்பதகொன் வாய்சி
யார்த்த வட்சியார்த்த மின்னதெனச் சிந்தித்து நாய்ச்சிபுறம் பொய்யாதகா
வென்க. அந்தெய்வமெனின் : தன்னையன்றியநிடம். அந்நமையன்
ஆகத்தழ மில்லாதகாவென்க. துவிதமற்றதன்னை மேகமென்றிருந்த
மெய்யையெனின் : ஒன்றென்னிப் இரண்டென்னாகரும் ஆதரின் கடா
தென்க. அற்றமென் ஒன்றெயொழிப இரண்டாவதில்லமென்னு மொரு
வேதமெனக் கூறவானெனெனின் : சச்சிபுரமென்னும் விகற்பத்தை
யொழிக்கவேண்டிமென்க. ஒன்றென்னிப் பரண்டென்ன ஒருமென்றதென
கணம்? தானேதானும் விளங்குந்நிலை பொன்றே புண்ணமெனின் எவ்வணம்
கூறவருமா? வராததால் இரண்டெனப்படுமெனவறிக. ஆய்ன் உண்மைதான்
யாதவெனின் : தானேபெல்லாமா யவ்வமமா விருப்பதாதவிற் றானே
புண்ணமெனவறிக. தானேபண்ணமெனப்பற்றும் பிரமாணம் வேதாந்த
ஞானமணி உதி-வதுகவி “விரியுருவகனைத்தும்பொய் மெய்நமதானென்
னும் விரேகத்திற் பிறற்றவயே யத்துவியார்த்தம்” என்பதினாலறிக. தானே
தனதுவிகற்பமாய்ந ஞானஞ்ஞானங்களில் வகையமாகவும் பாகபாவமாக
வரு சகனில்கனமாகவும் காண்காரிதேசபாதி பெயர்க்களாகவும் காணப்
படுந் காட்சிகளெனத்தனையோ, அத்தனையுஞ் சடமாதலாற் சடமாகவும் அச்சு
பேதங்களை யவ்வகை யவ்வாற்றிற்கு ஆதாரமாயுஞ் சாக்ஷியாயுந்நின்ற
தெரியத்தெரியுபெய்க வொத்தனையோ அத்தனையுஞ் சித்தாதலாற் சித்தாக
வற்றிற்றலின் அத்தத்தாயிதகீதம் யத்துவியமென்றுட்போடமென்ன
எனின் : “சித்தம்பிறாது செகம்பற்றது காணெனயோர், கர்த்தன்கீதம்
வழி கண்டோமே—சித்த மடக்காமை யோரைய யம்மாமை மாய்ப்பர்,
நிடத்தானே சாய்ச்சிபம்” என்பதினாலும், “வினக்குமாவியு மொருமுண்டா
முண்டாம் விசொனியும்பகற்பொழுதும் வினையுப்போலத், துணக்கமிக்கித்
துண்டாகி னுண்டாளுவக் தேற்றாவுமாத்நிரமே சொரூபமாகும்” என்
பதினாலும், “சங்கற்பசாலா சகத்தோற்றாவெல்லா மிக்கற்பமென்னுநிழி
வியோ” என்பதினாலும், சித்தினதுவிகற்பஞ் சடமெனப்பெற்றும். பெறவே,
சித்தினதுவிகற்பமற்றற் சகத்தாகியசடபேதமினத்தும் ஒருங்கேசித்தாக
சென்மாத்நிரமாய் வினங்குவது சேடித்துவிற்துமாதலானும் அங்ஙனகற்பது
அவித்தியாமாயாகசகத்தால் இரண்டுபோலக் காணுமாதலினாலும் அவைகட
ஸ்தபிரமமாதலால் அவற்றிற்கே ஐக்கியமாதலானும் அக்கேசடபேதமின்றாத
லானும் கூடாதென்க. வியாபக வியாப்பியமென்னும்பெருமூலக் கூடஸ்தபிரம
மென்னும்பொழுது சடமாகவும் அக்கேயவற்றிற்கு அதாரமாயுஞ்சாக்ஷியாயு
வியட்சணமாயுந்நின்ற அவற்றைத் தெரியத்தெரியு சித்தாகவியருக்க இத்த
சித்தத்தைப் போக்கத்தக்கதன்றோ அத்துவிதமென்றது? என்னின் : கபோ
பாதிவாயும் மேகோபாதிவாயுத் தழிப்புற்றின்ற அறிவு அவ்வவ்வுபாதிபெரு

ஞானப்பிரம்மம், இரண்டாகத் திகழும் பிரம்மம். ஆனால், உதாரணமாக, ஊன்-காய்ந்த அம்மான்-பிரம்மம் என்பதும். இவ்விதத்தினாலே கருதிவந்தால் ஐயத்திரிபறவியசார்த்தத்திற்செய்யப்படுவான்-பிரம்மத்தொருவன், அங்கனம் நினைத்தவாறு ஞானகற்பத்திபயிற்செய்தால் தன்னைவழிபடிகளும் அந்நினைப்பது விடையாற்றியெனவொன்றும். இதனாலும் ஆபாசமென்றது: அக்கினிப்பெருகியும் புகைவாயினும் அப்புகைமுன்னிடம் அக்கினியைப் காணாதுபோய், "தன்னிடத்திலேதான் நினைத்த தன்னிடத்திலேயிருந்து தன்னிடத்திற்குஞ் சகத்தோற்றம்" என்றவாறும் தனதுகாரியம் வாக்கியமாயினும் அவ்வாகையமுன்னிடத்தே தன்னுக்காணப்படுவதென்ற புணையென்போதும் இவ்வாதோதும் தானிருப்பதுண்டையாதல், ஆபாசமொன்றே. இங்ஙனமாயின் வாக்கியமுன்னிடத்தே தானவியபருவானேன்? எனின்: வாகையிய ஞாயம்போலாமென்க. சதகன்மமுன்னிய பரிபாகத்தால் வியங்குமாயின் வாக்கியவியசார்த்தாற்பயனென்ன? மெனின்: "பண்ணியபரிபரிபுணையித்தெரியும்" என்பதனுள்வாகையவியசார்த்தம் அப்பண்ணியச் தெரியுமாதலின் அதுவேபலமுமென்க. வியசார்த்தம் ஞானமுதித்தபெரும்புணையுமென்க; அவர்கள்முன்னரே கிருகிருத்தியாமென்க. துணியுன்னே அபாவமென் றெருகான்குத்தியத்தவம் உண்டென்றே; அங்கபாவம் என்பதற் கருத்தமென்க. இவ்வாறுமாயம். அய்வில்காணமையே பிற்பதெது? ஐக, சிவ, பரங்காரம். அங்கெதென்க? கபடங்களுக்கு முன்பின் ஐக்கது மண்ணும்தாலுமென்றி அவ்உபாதிகள் அப்போதில்காலாறு போலச் சக, சிவ, பரங்கரு முன்பின் ஐக்கது காணென்றியமென்னுத் தெரியேயன்றி அவ்விசற்பக்கன் அப்போதில்காலாதலால் பரங்கபாவம் பரத்தெய்சாபாவமெனவும், கட்டுகாக்கிற்சடமும் படிகாக்கிற்சடமும் எங்ஙனம் பப்போதில்காலையோ, அதுபோலப் பப்பிசெதும் சகத்துசடமுமாதலால் சித்துகாக்கிற்சடமும் சடிகாக்கிற்செதும் பப்போதும்பலையாதலால் அன்னியோன்றியபாவமெனவும். முன்பின் பப்போதும்பலாக் கபடங்களைப் போதுமிருக்குமா? இராமே. அதுபோலப்பித்தபெய்யிய வந்தமான காலத்தில்காலச் சடசித்துக்கன் சதா காலமும் இருக்குமா? இராமே. அது பற்றியத்தியந்தா பாவமெனவுக்கோன்க. இதுகாண்கபாவமென் றெருகுத்தியத்துவ மென்றதென்ன? அபாவமேத்தியத்துவமாகக் காண்டலென்க. கல்வியின் மிக்ருவாந்துள்ள எம்மத்தோரும் இம்முன்னையும் அபாவமென் றுணராதென்ன? தன்னுத்தானுக்காலாறு வியார்த்தத் தெரியாமையாலென்க. இதுகாண்கப்போலியென்றதென்ன? மலமென்க. னென்றாற்போல அபாவமென்னுஞ்சொல்லே போலியென்றதற் குத்தாமெனவறிக. அத்தியாசமென்றெரு பரிபூரணத்துவம்உண்டென்றே; அங்கத்தியாசத்துக்கு அருத்தம்யாது? என்னின்: பழுதையெய்யம்மென்றது அத்தியாசமாம். அதுபோலப்பரிபூரணமாகுள்ள பெருகிடக் காலங்கரு

அத்தியாசமாவதுஎன்ன? யெனின்: இன்னதுஆகும் இன்னதுஆகா தென்ற ஏகேசேதநுமத்த பைச்செய்துச் சடசித்தாயின் சமஸ்தபொருள் களும் விருப்பவெறுப்பு மகமான் திப் பரிமமமாகாவாகலின் வஸதுபரிச் சேதமெனவும், சடப்பதிநிவியம் கான்பதிநிவியம் வயல்பதிநிவியம் மலை பதிநிவியம் பாலைபதிநிவியம் என்பனவேயன்றி இப்பொருளனைத்தையும் தன்பாறுள்ளதோ சிடமன்றதலின் தேசபரிச்சேதமெனவும், ஒர்பருவத்துள் ளது மற்றொர்பருவத்தின்றுதலாறும் அப்பருவக்கடோறும் விளைவனவற் றைத் தன்பாறுகளதோர் காவின்ருதலானும் காவரிச்சேதமெனவும் கடற்ப் படுவனவேயன்றிப் பூரணத்துவயில்லாமையாற் பரிபூரணப்போலியெனப் பகிம். தூதகாறுஞ் சத்த சித்த ஆர்த்தம் சித்தியம் பரிபூரணமென்னப்பட்ட ருணக்களை யதார்த்தமெனவும், போலியெனவுகூறியது யாதபயன்கருதி, யென்னின்: போல்கருணக்களைக்கண்டு விலகில் யதார்த்தருணக்களின் ஒருமைதோன்றுமெனக் கருதிடென்க.

இம்மெய்க்ருணக்கள் அநிலக்கபேதமாயிருக்க இவற்றை யவ்வறிவினி ன்றும் கேறுபிரித்துக்கூறுவ தென்னையென்ற வினாவுக்குவிடை.

“செம்மை யொளியெவப்பந் தீபமே யென்றும்போல்
மெய்மை ருணமறியே வேறல்ல—நம்மை
உறவே வயவென் றறிதற்குச் சொன்ன
குறிபாகு மிந்தக் குணம்.”

பதார்த்தசோதனை செய்யவேண்டினோன் அபேதமாயுள்ளதைச் சிவப்பு, ஒளி, மட்டனமெனப் பகுத்துணர்ந்து இவைதாம்பேதியாது ஏகத்துவமாகக் காண்டவே தீபமெனத்துணர்ந்தபோல அறிவுசோதனை செய்யவேண்டி யோன் அபேதமாயுள்ளதைச் சத்தாதியாகப் பகுத்துணர்ந்து இவைதாம்பேதி யாது ஏகத்துவமாயின்று ஒளிக்கேத யறிவேனத்துணிவதற்கன்றி இக்ருணக் களை யறியினின்றும் பிரித்தற்குக்காரணம் வேறல்ல. இஃதன்றியும் நம்மை உறவேவடிமென்று காருணர்த்தும்; அவ்வறிவைவட்சியிப்பதற்குஞ் சருதி சொன்ன குறிகளாகும் இஃபதார்த்த ருணக்கள்.

“நம்மையறி வேவடிவாய் நரக்கண்டோம் நம்மையன்றிச்
செம்மை யுணகத் திரள்காணோம்—நம்மைநாம்
உற்றுப்பா ராதிருத்தோ மல்லா லொருக்காலும்
இற்றுப்போ னோமோ விபரம்.” சொருபசாரம்.

ஈந்தாக்குத்திரம் முற்றிற்று.

ஆரஞ் சூத்திரம்.

—

அவதானை.

அம்மாவன்மா சகந்தாநா பாயு பல்ல அரீயமென பாவாந
பெத்திள் வாச்சியார்த்தம் இவட்சியார்த்தம் காரணமாக இச்சூத்திரம்
உணர்த்துகின்றது.

ஆரஞ் சூத்திரம்.

உணருரு வசததென னுணரா தின்மைபி
னிருகுற னல்லது சிவசத் தாமென
விரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே.

இ-ள். உணருருவெனினசத்து—(மேற்கூறியவான்மா) இஃதெனச்
சட்டியுணரப்படும் காமருப்பியபஞ்சப்பொருளெனின் அசத்துசுடமாதலின
னும், உணராதெனினின் மையின்—இஃதெனச்சட்டியுணரப்படாதபொரு
ளெனின் குன்ம (துச்ச) மாதலினனும், இருதிநனல்லது சிவசத்தாமென—
இரண்டுவகையுமல்லாத மேலாயசச்சிதானந்த இவக்கணங்கையெனையதென்று,
இரண்டுவகையினிசைக்குமன் னுலகே—தத்துவமசியென்னு மகாவரக்கியத்
தால் வாச்சியார்த்தம் இவட்சியார்த்தமென்னு மிருகெறியானும் இஃபெற்ற
சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். ஏ-று.

ப-ம். ஆன்மவிலக்கணம் சதாந்தமென்பார்:—சிவசத்தாமெனவும், வாச்சி
யார்த்த சிவெஸ்வரர்களுக்கு ஆக்கியம்பொருந்தாது இவசதியார்த்த கூடஸ்த
பிரமத்துக் கைக்கியம்பொருந்துமென்பார்:—இரண்டுவகையி னிசைக்குமன்
னுலகேஎனவும்குறிஞர்.

உணருருமுதல்சிவசத்தாமென்பதுவரை. உ-ம். சசிவன்னபோதம். அறி
யும்பொரு ளன்றறி யாப்பொருளன், றறிவாகிய சீயெனு மப்பொருள்தான்,
பொறியின்வழி தின்றறி யும்பொருளோ, போதக்கண் விழித்தறி யும்பொ
ருளே.

இ-ள். இஃதெனச்சட்டியறியப்படும்வஸ்து காரியமானசகந்தாம். அறி
யப்படாதவஸ்து மூலாஞ்ஞானமாம். இச்செறியால்; அறிவேவடிவாயுள்ள
சீயென்னுமந்தத் துறியப்பொருளானது திரிசியமுமல்ல, அதிரிசியமுமல்ல
(ஆயின் அஃது) மனாஜிஹம்பொறி மார்க்கமாககின்று கண்ணுமவஸ்துவோ?
அறிவாகியசேத்திரமலர்த்த நானேதானாயறியும் பாவஸ்துவாம்.

சித்தாந்ததரிசனம்.

அறியாப் பொருளு மலனறிவா ளுன்கண்
னறியும் பொருளு மலன்.

ஆதாய பொல வந்வாகி சேப்பான
காணரிவாகி கின்று.

நீருக்குட் டட்பம்போ னின்னநின் னின்றூண்ப்
பாருட்கண் கொண்டு பரிந்து.

கைவல்யாவரீதம்.

அறிவுக்கு மறிவு செம்ப மறிவெ னுண்டென் டெண்ணு
மறிவறு துதிக்க முடர்க்கனவத்தை பவமாபத் தீரு
மறிபறி பொருள் பலவு பறிபடாப் பொருண் பலவு
மறிபொரு ளாத முன்ன பனுபவித் தரிவாப் சேப.

இ-ள். ஞானமதகாரம் ஞானமுண்டகத்தக்க ஞானம் உறுதென்
தென்னுகின்றது. — பரபடனாவதாத துதிக்கமாதுகனாகிய முட ஞானிகளுக்
கணவந்தாதேயமே பரபொருளாகமுடயும். (ஆதல்நன்கொறிச்செவ்
வதகம்:—தறிபறிப்பொருள் மறிவுபொருளியின், அறிப்பப்பாததாவிய
பாதெனும்கொருபொருள். ஆயின்மறிவகரிமாததனினை:—தன்னிற்
தானுணர்வாவாகியபொருள் மெய்பொருளாதலினதுகேள், அங்ஙனமாய
வண்ணச் சட்டபடபடத்தரிசு. — ௨.

கைவென்றொரு டெய்மென்மறிமாதிலொர் பொன்று, தானுகிய கறி
வினுண்டமறிவம் தென்றட்டத்தடய்க்கவகையறிமாது, அறிவுக்கறிவென்
பர், (அதாவது: சம்பந்தம், பரமரிவ, கனவிரண்டு. பரவறிவுணர்த்தாது சேவ
கறிவு தன்னத்தா ஞானமெனக் கமம்பெ; சம்பவுணர்வுணர்த்தல் பரவண
ர்வு; பரவுணர்வுணர்த்தல். வேறுணர்வுண்டாகவேண்டும், அதனையணர்த்த
வேறுணர்வுண்டாகவேண்டும், அதனையணர்த்த வேறுணர்வுண்டாகவேண்டும்,
இங்ஙனம் செவ்வியமுடிவென்குளது, இன்றாதவிளித்தினை யணவந்தாதோட
மென்பர் கைவல்யமோ. இக்கனமாகுமணவநியாது, அறிவுக்கறிவெனக்
கததற்குப்பவன் அணவந்தாதோடும். இதனையறிவாததா வறிவற்றகுதர்க்கமுட
கொன்றார். இதற்கேதோடெனைய? இவ்வொருளியென்பா ரிகரினும்விவேகி
ய்ப்போலும். இதுஞானமாகுமா, இவ்ஞானமென்பதைக் கேட்டுமறிவார்போ
லும், அந்தபூரினம் குடியிருத்தறிவார்போலும். இவ்வேகுதர்க்கமுடகொன்
பயிற், குதர்க்கவாத; குழுங்கின்றிவாதித்தம். அதாவது, கம்மரினையெயன்
திக் கைவல்யத்தாக் கையெனவ்யாதெனில், இவ்வேதோற்றமின்றிதே யது
தானெனம். அததற்குரிய பெயருளதாயிருக்கச் செகமெனுமபெய தேற்றத்
பாலதெதுவிகளில், முன்பேகவகேன்மெய்விடைதாம். இதுதோற்றமன்றோ,
பாதேயம் கையத்தங்கட்டிக்காட்டுகளில், விசுவாவிதுதானெனச் சுட்டிக்காட்
டம். இவ்மாதாடவன்நிபின்மை, இவ்வுட்கவகன்நிபின்மை, மேயவன்றாத
வகன், கைவருய்குத் தணைக்காட்டிக்கொளின், இதற்குமோக வந்தாயின்நிக்

கண்டபடிசொல்வாதற்செயல். காங்காங்குக்கா காட்டொருபுறம், வாங்காலெனுங் காட்டிதெயெனின், கொங்காத்தொண்டுகடற். சொல், சத்தையாற்றியல்ல, சத்தம், ஆகாமதந்தபந்தியில், சியாகாமன்றத வாங், செறுயிருத்துலகைக்காட்டியெனின், இக்கும்முன்போலச் சொல்வாதற்செயல். காயத்தாலும் வாங்காலுற் சுட்டிக்காட்ட உகையின்றேனும், மனத்தாலெனுற் சுட்டியறிதியெனின், எத்தனையெனவரும். மனம்உலகாய்ந்ல்வாது செறுயிருத்தின்தெயெனியெனின், செறு. ருத்துதா னுண்டினை எனவரும். செறிடம்பாழன்றோ, அங்கெனமெக்கே, உன்னுதெக்கே, காண்பம்முலகெக்கேயெனின், முன்போலச் சொல்வாதற்கும. ஆகாது செத்தலே குதர்க்கமெனவரும். இத்தனையும்கூங்கிச் சூழ்க்பெழாதாகு வேதார்த்தபட்சமிது, சித்தார்த்தபட்சமிதுவென் றறங்கத்தெனிக்ந்ததும். ஆதலினவாங்குச் சொல்லாதிதெனக்கேருதி; சீவன்னுயற்ப்பபிம் பொருளமென இலகமாம், சீவன்னுயற்ப்பபாய் பொருளமெனத் குளியமாம், உலகஞ்சுடமா தவினமல்ல, குளியஞ்சுடமா தவினமல்ல. இவ்விண்ணையு மறிவதறிவாதல் னதுசியாமன்பா:—அற்பெட்டாருளியல்ல உறிபடப் பெருணியல்ல உறிபொருளாகுமெனவும், சொல்வனவாகு மெனவாக வம் போகாதெயென்பா:—அனுபவித்தறிவாய் சீயெயெனவுகநின்றார். சீயெயென்பதில், ஏகாரத்தேற்றப்பொருள்.

உதாரணம். திருமந்திரம்.

அறிவிக்க வேண்டா மறிவற் நயர்வோர்க்கு
மறிவிக்க வேண்டா மறிவிற் செறிவோர்க்கு
மறிவுற் நறிபாமை பெய்துநிற்போர்க்கே
யறிவிக்கத் தம்மறி வாலறி வோரே.

தன்னை யறிந்து சிவனுடன் றுனாக
மன்னு மலகுன மாளும் பிறப்பதும்
பின்னது சனமுத்தி சன்மார்க்கப் பேரொளி
நன்னது ஞானத்து முத்திரை நன்னுமே.

வேதார்த்த கண்டோர் பிரமலித்தி பாதார்
நாதார்த்த கண்டோர் நடுக்கற்ற போகிகள்
வேதார்த மில்லாத சித்தார்த்த கண்டுளோர்
சாதாரணமன்ன சைவ ரூபாயமே.

சிவஞானவள்ளலார்.

ஒன்றுடனுந் தோய்வினா நென்றவுடை யாலே
பென்றும் பிறப்பறத்தா பென்றாயே—பென்று

வினாவருகையொன்றையொன்றென வ
தயமல்க ருச மச்சானனப்பாழிதான்.

கைவல்யவீதம்.

உபதேசிக் கொடுத்துக்கொண்ட நத்தொமசிமென்று மகாவாக்கியத்
தில் வாசியார்த்தத்துக் கைவல்யகடவுடென்பதை உணர்த்தம்.

இதரீ தொம்பதத்தி னிலக்கியப் பொருளா யென்றும்
பத்தியில பிரமபேதந பதத்தினி னிலக்க யார்த்த
மகதமாஞ் சிவனீச னவர்களை வாச்சி யார்த்தஞ்
சுத்தம பேதமாவா தமககைக் கியங்கு டாதே.

(பொ-நா.) இத்தீயையாய்ந்த சீமென்றுக்கடன்தனை தொம்பதத்
தின நிலட்சியார்த்தமாம், எப்போதும்பத்தாதையாய்ந்த அதுவென்னும்பிர
மபேதந்பதத்தி னிலட்சியார்த்தமாம், முதலினுள்ள சிவசொன்பபெயர
களே சீமென்னுந் தொம்பதத்திற்கு மதுவென்னுந் தற்பதத்திற்கும் வாசன
யார்த்தமாம், கிகியமாகினு மெப்போதும்பேதமுறுவாதலி னிவர்களுள்
கியமென்பபேதபாது. எ-று.

பேதமாவாசனப் பொருப்படக்கூறியுஞ் சமத்தி வியத்திபேதஞ்
சாக்ஷிநின்னமயின் சிவகனைக் குறுகப்பெற்றும், பெறவே கற்பித
கைதன்மசொன் றுமிற்று. இதுசகுதியாவாகவுபதேசிக்கப்புகுமர்த்தம்.

கேதார்த்தமுதலியகல்விதன், தத, தொம், அசி, யென்னு மூன்றுபதத்
தைக் கடவாதென்பதற்கும்; இம்முப்பதத்தின்கண்ணே தத்துவங்களைக்
கடத்தபொருளை யுணர்த்து மாகைகளைவளம் விரியப்பெறு மென்பதற்கும்.
உதாரணம்.

தொல்காப்பியம். கடிபு-ம், கு.

யேண்டிய கல்வி.யாண்டுமூன் றிறவாது.

இது "ஒததார்த்தம்" என்னுஞ் சூத்திரத்திற்குறிப ஒதற்பிரிவிதஞ்
சைவகையாதை யன்றென்பதூஉம், அவ்வோத்த இதுவென்பதூஉ முணரத்
துகின்றது.

இ-ள். கல்வி யேண்டிய யாண்டு இறவாது=தருவறத்தினைக்கடறம்
யேதார்த்தமுதலியகல்வி யேண்டியயாண்டைக்கடவாது; மூன்று இறவாது=
அக்கல்விபெயர்வரம் மூன்றுபதத்தைக் கடவாது. எ-று. இறவாதென்பதை
பிராண்டித்தங்கடக்க. மூன்றுபதமாவது:—அதுவென்றும் சீமென்றும்
கூறுவென்றும் கடறம்பதங்களாம். அவையாமுஞ்சிவனும் அவ்விரண்டுமொன்
ருதனுமாதலின் இம்மூன்றுபதத்தின்கண்ணே தத்துவங்களைக்கடத்தபொரு
ளையுணர்த்தம் ஆதமங்களைவளம் விரியுமாறு உணர்த்துகொள்க, இது

மூன்றுவருணத்தார்க்கும்கூறினார். ஏனையவெனானரும் ஆகமங்களானும் மப் பொருளைக்கூறியதமிழானும்உணர்தல் “உயர்க்கோர்க்குரிய” என்பதனு ணுணர்க. இத்தூதில்வறமர் கழத்தினார் தறவறர்கழ்த்தும் கருத்தினாகவேண்டி தலின் காலவரையறை கூறாமினார். என்பது கச்சியுர்க்கினியார்உரை.

தாயுமானசுவாமிகள். ஞானிகளிடம்

கினைவொன்று கினைபாம நிர்க்கினக மென்பார்

கிற்குமிட மேயருளா நிஷ்டையரு னொட்டிந்

தனைபென்று மடந்திடுப்ப வருள்வடிவா னதுமேற்

றட்டிபெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமேயதுவாம்.

பினைபொன்று மிலையந்த வின்பமெனு நிலயம்

பெற்றாரே பிறவாமை பெற்றார்மற் றுந்தான்

மனைபென்று மகவென்றுஞ் சுற்றமென்று மசுத்த

வாசனையா மாகசனியாழி மன்னொருசுந் கொண்டே.

ஒருமொழியே பலமொழிக்குமிடங்கொடுக்கு மந்த

ஒருமொழியே மலமொழிக்கு மொழிக்குமென மொழிந்த

குருமொழியே மலையிலக்கு மற்றைமொழி பெல்லாங்

கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்குங் கண்டாய்

கருமொழியிங் குனக்கில்லை மொழிக்குமொழி ருசிக்கக்

கருப்பனைய சொற்கொடுனைக் காட்டவுங்கண் டனைமேற்

றருமொழியிங் குனக்கில்லை யுன்னிவிட்டி நீங்காத்

தற்பரமா யானந்தப் பொற்பொதுவாய் நிலவே.

நிஷ்டானுபூதி.

ஒருமொழி யாலே சுருதியா கமநா லுயர்புரா ணமுமெலா மொழியும்

ஒருமொழி யாலே சரியைந் கிரிபா யோகபா வனைபெலா மொழியும்

ஒருமொழி யாலே யண்டபூ தங்க னொடுக்கெந் தன்னிலை தோன்றும்

ஒருமொழி சும்மா விருத்தலா மதனு லொப்பிலாச் சிவபத மடைவார்.

ஐக்கியங்கடாமைக்கேதுகருகின்றது.

கைவல்யம்.

பேதமா னதுவுங் கேளாய் பேராது மிடங்க ளாது

மோதரு முபாதி யாது முடலாது முணர்வி னாறும்

பாதலம் விசம்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பா

ராதலா விவர்க்கெந் காளு மயிக்கியமென் புதுக டாதே.

(பொ-நா.) நான் அப்போதென்றே மதுவின்னதெனக் கூறத்
தெளி:—சேகரனாரும் பெருநாளும் புதிமுதலியிடங்களாலும், கை
வாய்ப்பதையிடங்களாலும், சொத்துத்தரிசு சமத்தியியல்புபெண்ணு
ருபாதிபெதர்சரிநூலும், காணசரிசு காரியசரிமென்னுத் தெர்பெதர்சரி
நூலும், பொருள்சரிசுமென்னு முன்னுபெதர்சரிநூலும்:—பாதாளமுற்
சுருத்தமு மெருகனமதிநூலோ வதபொ ல்க்கனக அதிநூல்க்கிற்
சன்:—ஆகையால் விருத்த குமத்தியமென்பதென்புளக்கடாது. ஏ-ற.

பெயர், இடம், உபாதி, உடம், உணர்வு, என்னும்வைகளால் தனித்தனி
பேதமுண்டமோ? சேகர. எனவே, இக்கனம்பெதமுத்தரித்தம் என்றமல்
செய்தன்பதைத் துறிக்கப்பெற்றும். அகப்பேதமுறுவதாலாயபய மெனக்
கெண்ணியென்னு கடைகரிந்து விடையெனக்கொள்க. நானென்னுநா
ருகங்கொருவருமில்லை, அதனையாபப்பதுவாருமில்லை. உனனென வரா
மத்தாரபத்த சென்றசென் செட்டாமைபின்னக்கே பொருளல்லவது
பொருளெனக்கொண்டனர், கொண்டதாற் துறித்தபேதமுதந்திடமில்லை.
இக்காதலால் சிற்றறிவுசெறிவியம், பொருளபெரின்பமென்னும் பேதமெல்
லாமல்லம். அக்காதலால், சுருத்தனக்கயலென்ப தெருகனக்கும்; நீகா
தலமே, தெருகனான முன்போல்கரும். உரவே, ஆன்பென்பபேத
தனேகரும். உரவே, மொகாதிசுக்கிடமார், இடமாகவே, பத்தம்பலப்பிடம்.
பலப்படவே, அல்லவியுதபொற் கெட்டிடமார். புவையெல்லாம், கானலக
கானுக்கொண்ட விபரித்ததாசன்றோ; இவ்வகையாதுவசாத்தில் உடனமுன்
துட்டிடைன்றி நானெனத்தும் பொருளியாதா மெனதானெனவறிவர். உட
மொகாதிசுத்தெனில், உடனானுக்கெண்மே. ஆருமெனின். அன்னியத்தா
லறிப்பிடாமது மறிதானிக்கப்படாமது முயசரிக்கப்படாமலுக் தானேகத்தத்
துகமாய்க்கின்ற ஆர்க்கனமுதலியகற்றாலாய சுப்பேற்றை யனுபவிக்கவே
ண்டும்; தவ்வனமின்மே. ஆதலினகத்தா. இதனைத்துணைகருவியாகக்
கொள்ள னுபயம்பொன்கத்தா, அவனஆன்மா, அவனுடன்று. அவனசுத்
து, உய்ச்சுமாதல் கெருகனமென்றும். பொருத்தமுண்டமோனான்மா.
அவனுக்கிற் றுட்கிசெய்தால் பொருத்த மொழித்ததோ? இல்லையே. ஒழிய
தாது மதுபொன்றவுடல் யாதேனும்வேண்டும். வேண்டவே, எவ்வளவுசென
னமாய்க்கு. அக்காதலப் பல்லவருநாதலால், நானென்பதை யறித்தேநீ
வேண்டும். இதனைமுத்தந்திடமின்றி. நானென்பதை யுள்ளகாற்றித்தா லப்
பொதுபேதமென்கே? அநியாதலமுன்மெனக்குறிப்பிக்கப்பெதர்காட்டப்
புருத்தனான்றிகொன்று. அறிவையாற்றிச் சேவசரின்துதலா லத்தாபுட்டி
திவேகம். இதனுட்கிசெய்கதம். தன்னையறி வேவையெனக் கேட்டிங் காணு
தாதுக் கவ்வானெனக் காணுமாதலா லவனுக்குபாதிவன்றிச் சேவசொனத்
தப் பொருள்கெடுதல் தெருகனம்பெம். பாதாதலி னத்தாபுட்டித்
சேகர: பெயரிடமுயதியுடனுணர்வு முதல்யவற்றும் பேதமாகக் காணப்
படுகின்றோ? ஆதலிப்பேதம். இதுவாச்சியார்த்தம்.

(௧-து.) இலட்சியார்த்தம் ஏகத்தையும், வாசியார்த்தம் பேதத்தையும் விளக்கின் ரதென்பது, இனியேகமாக்கச்சிப் பேதங்காட்டியதெனவறிக.

இன்னும்மேற்படி மகாவாக்கியத்தினால் முப்பாழகன்ற சச்சிதானந்த வடிவத் திருஞ்சொருபமே யதுவாயிருக்கின்றயென வுணர்த்துகின்றது.

குமாரதேவர் அபீடேகமாவே.

தூலமுத லாச்சாக்கிர சொப்பன சமுத்தியார்
துரிசகல் வியன்சீவனே

சொற்றூரிய காலபா வியோமமென வித்துரிசு
தொலைநிமல வறிவாம்பரன்

மாலுஞ் சொலிதைபிற சாபத்ய புவிசாந்த
மாந்துகளில் சிவமிவர்கடா

மனுதமப் பிரதான கரணியு மோகக்கா
ரணியமோ கக்காரணி

சீலசத்திக ளாமிம் முப்பா முகன்றிகத்
சீவபா சிவதுரியமாய்ச்

செப்புசற் சிற்சுகம தாகுமது நீயெனத்
திகழுமொரு மொழிவாக்கியச்

தாலமர் தடியர்பவ மாலகற் றுறுமுகிப
வபீடேக மாடியருளே

யபலமுது கிரியிலமர் குமாசற் குருபரல்
லபீடேக மாடியருளே.

இ-ள். தூலமுதலா = தூலகுட்சமகாரணதேகங்களிலடையும், சாக்கிரம் = சாக்கிராவத்தை, சொப்பனம் = சொப்பனாவத்தை, சமுத்தி = சமுத்திய உத்தர, ஆம் = ஆகிப, துரிசு = குற்றம், அகல் = சீங்கிய, வியன்சீவனே = சீவ துரிபனே. சொல் = சொல்லப்பட்ட, துரியம் = பாசாக்கிரம், காலபா = பா சொப்பனம், வியோமம் = பாசமுத்தி, என = என்று சொல்லப்பட்ட, இத்துரிசு = இக்குற்றம், தொலை = சீங்கிய, நிமலம் = பரிசுத்தமான, அறிவாம் = அறிவேவடிவான, பரன் = பாதுரியனே, மாலுமும் = மயக்கமற்ற, சிற்சொலிநாத = சிவசாக்கிரம், பிரசுபத்தியம் = சிவசொப்பனம், பொற்புவிசாந்தம் = சிவசமுத்தி, ஆம் = ஆகிய. துகளில் = குற்றங்களைக்கிய, சிவம் = சிவதுரியம், திவர்கடாம் = ஆகியவில்கள், மனு = பொருத்திய, தம்பிரதானகாரணியும் = தம்பிரதானகாரணியென்றும், மோககாரணி = மோககாரணியென்றும், அமோககாரணியென்றுஞ்சொல்லப்பட்ட, சீலம் = குணம்பொருத்திய, சத்திக

[illegible][illegible]

[illegible]

(வி = மீ.) தத்துவமசியென்று மகாவாக்யம் என்பது சொம்பதற்கு
கூடப்பட்டிருக்கிற மகாவாக்யம்:—ஐனேத்ரயமக்து, சந்தாநிமி
யமக்து, கன்மன்ஸ்யமக்து, வசந்தவ்யஸம்க்து, மனமாநீயந்தகரண
கந்து, பிரானவ்யம்கான்ய. ஆகச்சத்து. மரு-மனம். து-வைக்ய
மாதிரியும் குறையாவன:—மதகம்மாமி, ஐநேத்ரயமகநாநம், அந்தர
கணகந்து, மகானவ்யம்கன்ய. ஆகவையுபாநாயம். துந்தவ்யத்துள்ளே,
ஆக்கும், காணம்மன்னு முன்மகந்தகம். துந்தகாக்ஷ, மகாயன், சமுத்
நியென்னு முன்நவந்தகம். இவற்றிற்குவர்த்த, ஹதாத, மகாக்ஷ
முன்னு மயமானியுன்றம்.

இவற்றின் :- சாக்கிரமாவது சிவந்திப்பூச்சி தூண்டுவிடாமாய்காரசாயச செய்து, அதினால்வதானருத்துகொண்ட சுந்தியுடையப்பட்ட பூச்சிபூச களைச் சென மபடித்தித் தானுகாமாட்சி வலையுடவதொச்சி; சவனுக்குக் கதவென் சேறபூபாதியாகற வலையாகாததவல உதவபாருதிய வடய சீபாகக்காச சென் குபற்றிப் பூசுகுமமபாது; வல்காப்பமாணவையக்காணமி துலசேகததை நடப்பக்கததுசாக்கரம். இத்தசசாக்கித்ததுள்ள ஏருடாதி யற சேகவமாண்ம; இத்திரயவகனது ஆகஇரணயபாது; நக. அந்தக்க கணநாந்து, பராணவசுமவான் ச ஆகவகதபாநியடன் கண்டத்தானத்தி வலவன் அசாக்கிரதிகலைய வடயவகசனயும், பூவசன்மகாசனைய மீனா பந்தனயாய்கன் தனுபவகருமமபாது கைசதவயிமானியைக்கொண்டு குட்சு மசேகததை நடப்பக்கதது செபபனம். இத்தசசாப்பனததல் மனம், பததி; வகக்காழுன் டுக்கச. சித்தம், பிராணவாபுலாகிய விரண்டிருவகளுட னிரு தயகவதத்தினம் வெறும்பாணபூபூவக்குமபாது பிராணவயபமாணி யைக்கொண்டு காணசேகததை நடப்பக்கதது சுபூததி. இச்சமுத்திக்கு : மூலாக்காமான தயப்பராணகாரணியன் னுமுதற்பாபூக்குச் சீவப்பாபூன் துப்பர். இவ்வகன்குடரியவேபூபாதி, மூன்முதேக மூனவவததை, மூன்ற பிராணியாகிய பூவைகலையெல்லாக் கண்டிததுன் சீவகின் தவறியே தொம் பதவகதியாத்தமான சீவதுரியன். இத்தத்திரியன் தன்மமதந்து சீவத்கம் வகித்துள்ள பதக்கவாசனையினால் துரியம்விரந்தாற் சாக்கிரமாயுட் ருவிற் தாம்மாயாவியத்தமாயும் காணுபாதிப்பந்திப்புடனே காணபாமமன் தயிமானிக்கையாற் பழையபடியே சன்னமாணப்பவன். ஆதலாகத்தந்தமுக் கிய சமவ்முசசகாரனோபாதிக்க ணீங்கவேணமே.

அவ்வாறியாவது —சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வகாரணத்துவம் சர்வாக்ஷிரியா
மித்துவம், சர்வேஸ்வரத்துவம், சாக்ஷிசுப்தித்துவம், சர்வநிதித்துவம், சர்வ
சங்கராத்துவம். ஆகவுபாதித்யேழு. இவைமூன்றாவதையாம் துரியம், கால
பம், கியோமமென்பன. இவற்றிற் தவிர்த்து, இரணியகர்ப்பன், அக்தரியா
மியென் வயிமாணியுளது. இதிக் சாக்ஷிமாவது:—மூலச்சென்னை தொம்பத

வகியார்த்தமானதாமதமாலுபகருடகாண்டாம் சங்குஞ்ஞத்தவமுதல்வசா
 னோபாநிபெதப்படின விசாட்டென் னுஞ் சமட்டியயிமா னியைக்கொண்டு;
 தொம்பதவிவட்டி துலாபிமாளிமைப் பிரேரித்துக்கொண்டு விளக்குகிற
 துரியமெ பாளக்கிராம். முற்கூறிமேலுந் சங்குஞ்ஞத்தவமுத னுலாபிபு
 லிந்த. சாங்குருட்டித்தய உச்சுதிதித்தமம். சங்குக்காரத்தவமென்னுமுன்
 பாதிகளுட னிசனியசுப்பெனென்னுஞ் சமட்டியயிமா னியைக்கொண்டு தொம்
 பதவிவட்டி ருட்சமதேசாபிமா னிமைப் பிரேரித்துக்கொண்டு விளக்குகின்ற
 காலசாபெ பாசொப்பனம். துனிக்காரோபாநிகளெழுக்கி வானுபெந்தமா
 உத்தரபாதிவென்னுஞ் சமட்டியயிமா னியைக்கொண்டு தொம்பதவிவட்டி வ
 ணைப்பாட மா னிமைப் பிரேரித்துக்கொண்டு விளக்குகின்ற விவேகமேயமா
 னுதி. மத்தமுதலாத்தமமான வேசகாராண்டென னு விசண்டாம்பாபா
 பட்டாபெ நாமெட்டி. துந்தனாச்செய்க்கத்தவபாதிவடத்தையியானிகளை
 மேல்லாப நன்றிசுண்டி சங்குஞ்ஞத்தவமுதலுமே. தற்பதவகியார்த்த
 மா னு பாதுகார். துந்தத்தரியமெனபா னி மேற்சொல்லிய காரோபாநிகளுக்
 குட்பா னசகதிகளான துர்வாத்தமட்டிவெழுந் துடாநிகளெழுக்கிவெழுமென்னும்
 வசனாநோயத்தென பாசொன்னுமடதையிருந்தவா விளக்கிவ் வசனா
 நோகமெ னுத்தெனச் சிவகாண்டெனவாசனம் அபிபதிசாதனாபெரு செய்ய
 வென்றிம். உதாரணம்.

திருமந்திரம்.

டனாண்ட னாசுகள் பர னுடலெனுந்
 துண்ட மதிபொன டுர்பா தித்தனை
 கண்ட பரனுந் காரோபாநிகளை
 மிண்டி வவன்சத்த னுகள் விளக்கின.

என்ததனுக்கண் துன், அநிதமுக்கியமாகது:—துந்தனஞ்சொல்லிய
 பாதுகியன் துரியாநிதசுகத்துக்குடகா யதிகமுன் தவத்தையா மதாவது:—
 சிவசாக்கிம், (வாசனாபோதஞானம்.) சிவசொப்பனம், (விஸ்வகிராசம்.)
 சிவசமுத்தி, (உபசாரம்.) வெணமுன்றும். இத்திந்திசொலிதையென்ற
 வியா னியைக்கொண்டு காசியகாரணபாநிகள் விட்டுக்கிவெழுமென்ற
 விளக்குகிற வசனாபோதஞானமே சிவசாக்கிரம். பிராபத்தியென்கிற
 வியா னியைக்கொண்டு தீவேகவாஜெகத்தென்ப தொன்றுத்தொன்று தென்
 னுத்தன்மபாசவிளக்குகிற விஸ்வகிராசமே சிவசொப்பனம். பொதுநி
 னத்தென்கிற வியா னியைக்கொண்டு முன்சொன்னவசாக்கிராதி
 முன்று, துரியமென்று, வாயபொன்று, கிசியாமென்று, பாமொன்று,
 விஸ்வகிராசமென்று. ஆகவெட்டிக்கிதான்றமுந் சிவமுத்தியான முணக்
 காரமென்னுந் தப்பிராநாசாசாணி, பாசமுத்தியான மனத்தத்தவென்னு
 மோசாசாணி நித்திரைக்கிடப்பி, அமோககாசாணிசொருபாயம் மனமாவை
 டுபிற முகட்டுறானமாய்க்கின்ற விளக்குகிற உபசாரமே சிவசமுத்தி, இத்த
 முகட்டுறானமாய்க்கின்ற முன் முன்புமுன்றுமென்.

உதாரணம். திருமந்திரம்.

காரியமெழுங் காக்நி மொழியுட்
காரணமெழுங் காக்நி கடுகென
காரிய காரண வாதனை பற்றுவப்
பாரண மும்முப சார்தப் பரிசுதே.

காரியமெழ் கண்டறு பாரணப் பாழ்விடக்
காரணமெழ் கண்டறும் போதப் பாழ்விடக்
காரிய காரண வாதனை கண்டறுஞ்
செருப் சார்தமும் பாழ்விடத் திருமே.

தத்துவார்த்தாகரம்.

தத்துவம் தீர்த் பாழும் தனையநிக் தற்ற பாழும்
முத்தமா முபசார் தத்து முன்னிய முன்று பாழும்
தொத்திப் பாரணப் போதிக் தொல்பா சத்தி போதிக்
செத்தறுஞ் செவசத் திப்பாந் திரித்தது திரிதல் காண்டி.

என்பதனாகாண்க. இத்தமுன்றுபாழினு முன்றுபாணைப் பிறப்பிடமாணை
யானு மிம்முன்றுபாழு மொன்றும்கூடவனவிடம் உபசார்தமாயானு மிம்
மாயசத்திக் கொம்மட்டுண்டோ வம்மட்டிம் பிறப்பைக்கொடுக்கு மென்பதற்
குதாரணம்.

திருமந்திரம்.

பத்திக்கு வித்துப் பணிந்துற்றுப் போற்றலே
முத்திக்கு வித்து முதல்வன் நன் ஞானமே
செத்திக்கு வித்துச் செவபார் தானாதல்
சத்திக்கு வித்துத் தனதுப சார்தமே. என்ப.

ஆதவாவியைவகையெல்லாக் கண்டிகழன்று தீக்கிதின் துறியே செவதரிய
மென்றுஞ் சத்திதானத்த வகூண்டிருக்காகியசெவ் சிதானத்தமாத்நிமாய்
விளங்கும். உதாரணம்.

ஷே. தத்துவார்த்தாகரம்.

முழியா வுபசார் தமதா யுளதுங்
கழியா விடுகா ரிபகா ணமே
மொழியா விடுவ வுளகற் றவிடத்
தழியா வுணர்வே செவமா னதுவே. என்பதனாகாண்க.

இத்தர்செவதரியன் சிற்சொலிதை, பிரசாரத்தியன், பொற்புவிசார்த
செவ வகாவியினிசைய வசனவுபாதிசினோகெம் கூடினபோது அபிப

[illegible]

॥ ३ ॥

1. கருத்து: கருத்து என்பது மனத்தில் உண்டாகும் ஒரு
 2. வகை: கருத்து மனத்தில் உண்டாகும் ஒரு
 3. வகை: கருத்து மனத்தில் உண்டாகும் ஒரு
 4. வகை: கருத்து மனத்தில் உண்டாகும் ஒரு

پہلے پڑھو۔

1. தந்தையார் மரணத்தின்பின்னர் கையாற்றப்பட வேண்டிய விஷயங்கள்
2. தந்தையார் மரணத்தின்பின்னர் கையாற்றப்பட வேண்டிய விஷயங்கள்
3. தந்தையார் மரணத்தின்பின்னர் கையாற்றப்பட வேண்டிய விஷயங்கள்
4. தந்தையார் மரணத்தின்பின்னர் கையாற்றப்பட வேண்டிய விஷயங்கள்
5. தந்தையார் மரணத்தின்பின்னர் கையாற்றப்பட வேண்டிய விஷயங்கள்
6. தந்தையார் மரணத்தின்பின்னர் கையாற்றப்பட வேண்டிய விஷயங்கள்
7. தந்தையார் மரணத்தின்பின்னர் கையாற்றப்பட வேண்டிய விஷயங்கள்
8. தந்தையார் மரணத்தின்பின்னர் கையாற்றப்பட வேண்டிய விஷயங்கள்
9. தந்தையார் மரணத்தின்பின்னர் கையாற்றப்பட வேண்டிய விஷயங்கள்
10. தந்தையார் மரணத்தின்பின்னர் கையாற்றப்பட வேண்டிய விஷயங்கள்

மகாபலிபுத்தூர் கல்வெட்டுக்கள் - ௧௮௮௩. பரமுத்தி யுபசாந்தத்தில். சில
முதல் உத்தேசம். கல்வெட்டுக்கள் திரு. குமாருபதி சேய்ணர் சம
சீகர பகவதரத்தல் லாசல் லாசல் கல்வெட்டு.

**திருமல்திரம்—காவதபாதாபிமாறுமென்பதினும் கண்டி
சொளக. தீட்சு. ப.**

சென்முதல்ப ள்ளஞ்சைதன்விபத்தின் பரியாயராமன் கூறலான்
கேளாடி, சகலஞ்சுத் தீர்த்தயாதைய விசுவபிரயாசாமக்கள் பதினாண்
வாழ் முறைத்தறுங்குறு.

சாத்திரபட்சபதரணை பங்கவந்தித்தூரிய கரணநெறிப்படி, விச
வன், கைதன், பாகருன்னைப்பொதது அறிஞர்களுட்பார்; அங்கு
ருள் வெவ்வேததன்மைகளைச் செய்கின்ற வயத்திடைவடிவ வயமானியாபி
யினது வகைபரியவகைகள்; விவகாரிகள், புத்திசெயுமுனைபன்,
சிதாபான், விட்சேபநுபன், பாகத்திடு, கைநடு, போதநடு, விஞ்ஞான
மயன், நுகம்பி, சீரி, தொம்பதமுக்கிபன முதலாகவருபவைகள்.

எவ்வாற்றதற்குக் கொள்கும் விவகாரத்தின் விபவகாரிகளெனவும், அந் தக்காரணபிரதிபலனருதலன்புத்திசுறுவுரைசதன்யெனவும், கூடல் தரவியு பாதலின் பதாபாசனனவும், விடயமாகப்பரிணமித்தலின் விட்சேபெனவு மும், காண்க்கரினாகையுமிதலின் பிரமாத்திருமெனவும், இவைகளைக்காந் தந்தவாயிருத்தலின் கத்திருக்கனவும், எவற்றையுந் தானையித்தலின்

பொத்திரெனவம், எவ்வாறுதான்சென் டிவாசனமபெனவம். தேவமுதலியவற்றிற் புகழ்ச்சித்திரு கயின் நாயி யனவும், சரிதென னென்றிருத்தலின் சரிதெனவம், மேல்தொம்பத்திருநூல்களியப்பொரு ளாதலின் தொம்பதருக்கியொருவர் கூறிவந்தான்க. முதலாகவென் றதனால் கொத்தி ரிவிட்டதாமிட நிகழ்வொன்ற. மீயாமித்திருக்குந் தையால் விவகினைவம் காணாவித்திரியாகப் பெயர்ந்தமகாண்க

மீய்மென்றாற்போத, புகவடல்விபட்டி மீயாமிதெனவ் சேனக் காயிற்று. விசுலன், னகசதன், மீயாமிதெனவ் மூன் நவநையிலும் சே னாக்சரிய அபிமானமக்காநாநாமம் மீய்விட்ட விவகினைதருப் பரிபாசமாமர்க்கு கூறியமாமும். அபிமானியெனவியிவற்றொன்றாக்கற்க.

தனக்குவாழ்ச்சிசென் குச்சுமவடல் விபட்டியிரியாகியபெனது னகசதபரிமாபாமர்க்கு: மீயாமிதென், தொம்பநாக்மிதன்முதலியன.

சாங்கிரவாசியிசெயித்தலின் பிராபொசெனெனவம், னனைவக் காயித்திப்பொச்செனெனவம் நாக்மித்தலின் தொம்பநாக்மிதெனவம் கூப்பிடு. தேன்க் கட்டாமதவடலானகசெனவம் தொம்பநாக்மிதலில் சேமருநியாகவெயின்நித் தானென்காசுநாமம் மீயத்தலின் னகசதென வும், அந்நொதாசுநகசதம்பொச்சுநாமபருத யானென்றபிராசுநித்தலின் குக்குமமெய்விபட்டி மீயாமிதெனவம் பெயர்ந்தமகாயிற்று. இங்கே தேனெனவம் அந்நொதாசுநகசத.

காணவடல்விபட்டி மீயாமிதெனது பிராசுபரிமாபாமர்க் கன்: அவித்தநெய்யாமிதென், சாங்கிரவாசியிசெயித்தலின் கருத்தியி னொன்றும்பதா நயிவ் பெனத்தி, சிந்து மீய்நன்க்கற்கு அங்கெதெரி வாயிருத்தலின் பிராசுநெனவம்: கருச்செய்ந்தித்தரு நனிகதின்னதற் தன்சைத்தானென்கத்தபாசு. ன்நாமமாதும் அந்நெய்யானகசதா நாக்மிதகு யப்பிரவாகத்தித்தி விதகசுநுப்பரினாம் காணமிப்கிபட்டியிரியாகி யெனவம். அப்பொவத்திசெய்கசுப்பதமன்நவநாய் அந்நகையொபநிக னெனவம் அவித்தநெய்யின்மற் தானென்காயித்தித்தி விடாமிதெய்துந் தலின் காங்கிரவாசியெனவம், மீய்ஞ்சுமப்பதமுதலமை பிராசுநென வம் காணவியிருநாமகப் பெயர்ந்தமகாண்க.

இவைகாணவாகசருநித்த பிராசுநாம, அந்நாசுநாம, மீயாமிதபா மான்மா வெனப்படுவதாகிய ஆசுமிநிரவியிவக்கண முணர்க்குநெய்தது.

உருக்கசத்திற் காய்த்தொன்றருக்கித்த விருக்கப்பொவத் தல தேவமுதலியவற்றிற்செனெனவம் பென்கித்திருதலிய குகிப்பெனென முவக கருத்திற் சேசத்திருப்பவன்யாவல்லு, அகனென்கவான்மா வெனப்படுவனவன்; தாமனையிடுமிளிப்பொவத் தான்செய்தித்தன்க குகிப்பெனென பெயியவிவ காத்திவிருத்தும் அகத்தெனென்கத்த முருதவன்யாவல்லு தவனென்கத் தான்மா வெனப்படுவனவன்; உருக்கத்திருச் சூரியனென்றமே, அது

பொருளவகத்தில் வகுத்திருந்த சாட்சியம் விசத்து-வன்மாவென அகலே பரமான்மாவென்பதெனது. என்பதாம்.

இருப்பைப்போல மிகுந்திடாத அங்கமயக்கினிக்கு மாறாதுபோவத் தேவமுதலிய குணப்பத்தொகையுடையவர்க்குமிடத்து விளையுஞ்சகைக்கும் அவற்றோரொன்றும் ஆன்மாவாகுமாபோலும், அந்தஅவசரம் பொன்மாவெனவும், தாமதமாயினபோலும் சம்பந்தமுற்றுத் தனக்குக் கிஞ்சித்துமில்லாத ிர் போவத் தேவமுதலிய பெரிமகுணப்பத்தொகை சம்பந்தமுற்றும் அதுகாரணமாக வெவ்வேறு விவசாயங்களாக அங்கவாற்றும் ஆன்மாவக்குச் சற்றுமின்றாத வால் அங்கவசரம் அந்தரான்மாவெனவும்.

அந்தத்தினின்ற தன்கதிரவகமெங்கும் பரவச்செய்யினும் அங்கவகத் தாவெய்தும் வயகட்டத்தனக்குச் சற்றுமின்றி யதிதாமாகவும் சாட்சியாக வும் விளங்குஞ் சூரியன் போலச் சிதராயத்தினின்ற தனதத்தக்காரணம் உல தெவரும் உவகரிக்காசெய்யினும் அவருவகத்தாவெய்தும்வயகட்டத் தனக்குச் சற்றுமின்றி யாதித்திரியக்கட்டு அந்நாமாகவுஞ் சாட்சியாகவுய்வின்னகு வது ஆன்மாவகவால் அந்தஅவசரம் பரமான்மாவெனவுக் கோடற்கியை தயின் இத்தகனவகத்திறிதென்பது.

சீவான்மாவெனல் போகின்றும், அந்தரான்மாவெனல் முழுபட்சகாரும், பரமான்மாவெனல் வித்தெழுத்திகையென்க. இதனையெவாதார் ஆம்மதரி சனமக்காரதார். என்வெய்துத்தொழுதிசாரணமாக விளக்கியதென்பபெற்றும். உபாதிசெனெனல்சொன்னா, எய்திடற்றைதன்னியம் காளுகாமையுத்தரான் மா, ஆன்மவிடத்து அயல்சமம் பரமான்மாவெனினுமமையும் இக்கே ஆன்மா வெனல் விவசயவின்னக்கமாரிற்றெடுத்தியை. ஆன்மாவென்றேனும் இத் தனம் மூலிதமாகித்தரன்போற் காணப்படுதலின் இதனையினக்க மூலித வுமமைவற்றியென்க.

கருத்து—தோம்பதிலிசக்கியார்த்தத் தோன்றுமித்தம் அகங்குக்கி யார்த்தத்தை விளித்துக் கூறியதென்பது.

ஆன்மாவல்லினக்கியோயார் பிறவிக்கொறு மோத்தான்னுதிருவென் றும், விடாதயிற் விக்கொறும் மினாத்தான்னாத்த அழைத்துதழைத்து செவ் னுதிருவென்றும் வுத்தருங்குத்தகந்தைமறுக்க உபமானபுர்வமாகக்கூறுதலை யுணர்த்துகின்றது.

கெட்பமுன்வந்தசூரியன் ஆகாயத்தினின்ற 'ரி'வியுத்த தத்தனித்துக் கொண் டிருக்கிருவெனத் துக்கத்தார்சொல்லுடதபோலவும்; மேகம்விவாவி யோடக் குவித்ததனைவிவைய சத்தின்விவாவினோடுகிருவெனக் கூறு தல்போலவுகிஞ்சும்; தூதியமுணர்த்தசூரிய வென்றமொருகதைத்தானின் டன்ன ஓரூத்தியவித்தருத் அவதேவமுதலிய யாதித்திரியக்காரணமாக அபி மானிப்பரியாயாமல்கினை யேற்றசீவாவனையெய்தியது; ஆகலால், பிரிய வயகமென்றாகுதிவனவகப் பெருவிவகாரப்பெற்றினு விம்மயக்கமெய்திய தென்றலிதி.

என்று சொல்லுகின்றாள். அப்படியும் அம்மாதிரி உபாதித்திரியப்
காரணமாகச் சேவாபெய்தியதைவிடக் இப்பிராணவெய்கையினதேன்க.
பிரதிபிப்பதாத விப்பெனக்கோடல்போன்ற அநாதமான உபாதித்திரியை
கோடலும், ஒன்றின்புடைபெயர்ச்சியை வேண்டுமாதாகக்கோடல்போன்று
அநாதமாவியுடைபெயர்ச்சியை ஆத்மாவியாதாகக்கோடலும் மயக்கமோ?
தெனிலோ? தெனிலெனின், பம்புருசிடன் ிரில் விழுந்ததையும், சந்திரன்
மேகத்தினுழைத்தோடலும் மெய்யாகவேண்டும். கூடாதெனின் மயக்கமெ
னவேண்டும். இவ்வையத்தெனத்திருப் பிரதிபிப்பதையும் மேகவினாவைய
யும் காடாதிருக்கவேண்டும். அதுபோலது ஆத்மாவிய உபாதித்திரியத்தை
காடாதிருக்கவேண்டும். நாமன் இவ்வியைப்பொருத்தும் பொருத்தும். எனவே
அதோமுகத்தைவிட்டு ஊர்த்தமுகத்தைக்கொண்ட பென் லாபமுயிற்று. இது
ஆத்மாவிய என்னுமிருத்தபடி யிருக்கின்றதெனலுக்காணும். ஆத்மாவிய
பிரதிபிப்பதையும் வேறன்றதலின் ஓனாவான்மாவென்றார். இங்கே ஓன
மெனல் ஒன்றையும் அபிலையுமுணருத்தகையதை. சேவாபெய்தியைனால் அபிலை
மாதிரி முணருத்தகையதைமென்க. இதனதுகருத்து. தொப்பதத்தின்
வாசியார்த்ததிலக்கணம் திலக்கியார்த்தமானகூடத்தருக்கு வந்ததாதத்
தோற்று வகற்பனைபையுணர்த்தியதென்பது.

சுருத்தியமாணத்திரியகலையிற், அனைகருக்குப்பரியாயாமல்கன் விரா
ட்டிக்கொன்றும், இரணியகருப்பிராணம், அந்தரியாமிக்குஆறும் உன்
னமென்பதையும் விளக்குக.

சுருத்தியமாணமல்கன் விராட்டிருடன், இரணியகருப்பன், அந்தரியாமி
பென புலகையாதிரும; அவருக்கமல்குதலுக்கே வியாபிபாதிபாதிபாதி
னது விராட்டிருப்பரியாயாமல வியாபித்த கலகலானமுதல்பலையாம்.
சமத்திருட்டித்தே வியாபிபாதிபாதிபாதிபாதி இரணியகருப்ப பரியாயாமல்க
ன் மாப்பிராணமும், சூத்திரான்மகனுமெனக் கூடப்பெய்யும் முகலிய
கையாம்; சமத்திருட்டிகாரணசார வியாபிபாதிபாதிபாதிபாதி அந்தரியாமலினது
பரியாயாமல்கன் அவ்வியத்தன், காசேனாபாதினன், அந்தரியான், பரதே
வதை, பரன், தற்பதமுக்கியார்த்தன் முதலியவைகளாம்.

பிரதிபிபுதலியவனைத்தையர் தனதுருவாகக்கோடலை விராட்டிரு—
னெனவும், துலக்கமாகப் பிரகாசிக்கின்றவனைத்தையும் தனதுநாத்தாடக்
கிக்கோடலை இரணியகருப்பெனையும், ஆகாயம்போல கம்பமுதமற்ற நிலை
கோடலை அந்தரியாமியெனவும் காரணவிகுறியாகக் கூறினமைகாண்க.
பிரதிபிபுதலியவையெனல் அந்தரியாமியைக்கூட வியாபித்தவென்றம்கை
யால் சேவனதுவியாபகத்திற்கு வியாபகமாகத்தெரியப்பெற்றும். பெறவே
திலகத்திற்கு விசுவமென்றாயிற்று. வைசுவானரெனல் சாக்கிரப்பிரபஞ்ச
புதிய விசுவவியாபகமும் காசமுதலிய சகலபிராணிகளிடத்தினுள் தங்கியிருத்
திலையும், மாப்பிராணமெனல் மகாமருதமே மூச்சாயிருத்தலையும், சூத்திர
ரான்மகனெனல் எவற்றிற்குஞ் சூத்திரதாரியாகின் தவற்றையனைப்பித்தலும்

மம், தர்மபுரமெனும் துர்ச்சிபுத்தரூக்கு விஷயமாகத் தடங்கிற்றும் பற்றியும், காணாமாறுபாதினெனும், சகலம் மாநீ காரணம்மெனும் பரநீ காரணமெனும்பற்றியும், அகங்கமெனும் முடிவின் நிவரணம் திருத்தல்பற்றியும், பாதேவததெனும் தேவதெனும்பாம் மகாதேவாமிருத்தல்பற்றியும், பாதெனும் தேவதெனும்பாம் மகாமிருத்தல்பற்றியும், தற்பதமுக்கிடத்தெனும் அதெனும்பாம் துர்ச்சிபுத்தரூக்கு மாநீ காரணம்மெனும்பற்றியும் காண விக்ருபம் உருவெனும், பிசுபபெற்று சமட்டியியட்டியாலெனும் உரு மாண்புமமாக உருத்ததின் மகம்.

மிகச்சிறைகளுக்காக மாநகரப்பட்டகத்தைத் தோர்ப்பெனக்கூறுமாறுபோன்ற
மிகச்சிறைகளுக்காக பரவெறுக்கப்பட்ட உயர்க்கைகளைத்தான் காணையென்று
யுயர்மானமே மீளவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தனித்தனியே பொய்யொன்றும்
கெட்டுப்பெறுவதற்குப் பதிலாக மாறுபொன்று, கெட்டுக்கொள்ளுதல் உட்கூ
டொன்றும் கெட்டுப்பெறுவதெனவாகக் காணப்படும் ஆய்மானமே மிகவும் சரியின்
வியட்டிக்கொடுப்பதென்பதற்கும், சமட்டித்திருநிற்பொதுப்பெயர், அகட்டி
தூதிருநிற்பெயர். சர்வம்மாவும்ஆய்மானம், துதர்க்கிவட்டானபீசம்.
கெட்டுக்கொண்டுவிடுதல் மிகுப்பெயர்செனவாய். தனித்தனியேயிருப்பவன்
கெட்டுக்கொண்டு, தூதலையெழுந்திருப்பதும் பெருமனையுட்கொண்ட.

வினா :—தீவனமாகிய செட்டிபட்டினம் எங்கே?

விடை :—யாழ்ப்பாணத்தினிப் போய்வென்ற கவிப்படி சாவத்தொத்தவியி
சாசோலியம், சோலியம், கத்தியர்ச்சாவமும் என்னும்பொழுது, அங்குமே
தீவினாத்தவிய சகலமும் சகலதவியர்ச்சாவமும் இன்னமயின் உபாத்தாய்ப்பேதம்
பேசுவர் தோத்தவதன் நிச்சபாவமாய்தின்றென்க. திபெமன்றறித்தரு
மத்திரத்திபம் பகலாடாமத்திபயினும் தோத்தியலிச்சிபியப் பிரகாசாபேனவு
வேண்டியதனாலே வேகவரு சொச்சொருப ஞானத்தினுற்றானே யாத்மபர்ச
ஞானம் வாயாட்டாது. வேகேருருபவத்தினாலேயே வாகேண்டெயின்னும்
சகலவர்க்கும் சமாதானம்சொல்லுகிறார் : அதத்துவவலிருத்தியர்சகலாய் தத்
துவமவியாதி மகாவாகவியார்த்த சென்னியமாயிருத்தி விர்த்திச்சொனத்தினு
விலாத்தாறுத்தியென்கிற வாத்சொருப பரிச்சொனத்தினாலே ஜியபாணவ
லிய சித்தியுண்டாமனவாய் துவேயபாயமென்று வெளியாய்ச்சொல்லுகிறார்.

[illegible]

தான் டாஸ்டித் துள்ளிப் போய். அது மீண்டும் கைக்கு வரவில்லை. அப்போது மீண்டும் கைக்கு வரவில்லை. தான் டாஸ்டித் துள்ளிப் போய். அது மீண்டும் கைக்கு வரவில்லை.

தீரும்தீரம்.

அனுதி சிவரூபமாகிய வான்மாத்
தனுதி மலத்தாற் றடைப்பட்டு நின்றது
தனுதி மலம் தடைப்பற் போத
பனுதி சிவரூபமாகிய வானே.

விலிபுத்தூரார்பாரதம் விட்டுமேபருவம்.

மேவரு வானுந்த வெள்ளைய் விதிக்கீதானுதி
மேவரு மாகியத் துவர்க்கு முதல்வனுதி
மேவரும் யாவாகி யிறைஞ்சலா நிறைஞ்சப்பற்ப
மேவரு மாகியின்ற செக்கண்டா செக்கன் செக்க
மேவருமேன் றொரு நுத்திகன்பான் மனமென மைத்தன் றென்பத
மேவரு மாகியவன்னைத் தொழும்பின் முக்கவைத்தான்
மேவரு தாதைமக்க டாமென் தீவர்பாங்கைத்த
மேவரு மவன் றானில் கெழ்த்தோர் கீண்டுகண்டாய்.

குயின்றவைம் பொறிமாட்டின்று குயிர்க்கவைம் பொருளுந்தானே
பயின்று முக் குணங்களை மறுவகைப் படைக்கலோடும்
பயின்றா சாளுமந்த மனமெனும் பகைவனுக்குத்
துயின்றபொ தொயித்துகின்ற தோன்றலார் தோன்றுகண்டாய்.

அந்தரல் வறிவன்றன்ன பறித்தவ பறிஞ்சாவார்
தந்தையால் உருக்கப்பட்ட சாசரப் பொருள்கடையும்
வந்தவான் நிம்பானெப்போ துயிர்க்குயி சாகியவரும்
பந்தம துணர்ந்துகேரே பரக்குங்காற் பகையார்கன்பார்.

உம்பரு முனிவர்தாமும் யாவரு முணராவொன்றை
யிம்பரின் றுணக்குவானே யிசைவுற வுணர்த்தாநின்றே
னைம்பெரும் பூதத்தானு மனமத்தன வுடவம்பர்க்கு
சம்பனு மொருவனுள்ளே ஞானியாய் நடத்துகின்றான்.

என்றோர் புலக்கெண்டொ வெங்குமா யாவாகி
மன்னிய பொருளும்பானே மறைக்கென முடிவும்பானே
யுன்னியான் பிறிவதில்லை பொருமுறை பிறிக்குயேனா
என்னியா வெறிக்கும்புணப் பாணா பாணாணாணே.

இன்னொரு பொய்க்கையால் மாயாகத் துயரப்பெற்றோ
மாயொடுங் குடகுந் தமையா பின் சென்றோ
சின்னிடையொருமிரத வெய்து பொய்கவென்று
தன்னிடையவர்க் துக்காட்டித் தத்துவந் தெளிவித்தானே.

மாணவபுருஷபஞ்சமொதா என்னமயின் சத்ததக்காட்டி மசந்தை
செருத்தரு. உ-ம்.

கைவல்யாவரீதம்.

பொய்துதினையதனக்கெதிர்த்து.

சத்தொடு சித்தா னாகரு சமந்திரஞ் சாக்ஷி பேக
சித்தியம் விடாபி மாயமா பேது வாக நிந்து
பொத்தொடு சடத்துக் காதி பொருதுபே தங்க ளான
குத்திரப பஞ்ச கோசக் குணங்கட்டு வெளியி லாவாய்.

(பொ-கூ.) சத்து, சித்து, ஆனந்தம், சமம், திரம், சாக்ஷி, எகம், சித்
தியம், விடாப்பெறாட்டிகள ஆன்மாதவின், சம்பந்தான்மாவென வுள்
னாட்டிற்று:—தசத்து, சடம், துக்கம்முதலியனவகளைத் தமக்கியல்பாக
வகட்டப் பெறப்பொருள்களானதன்றி:—பஞ்சகோசமென்னும் வஞ்சகக்
குணங்கள் என்றுவெளிப்படுத்தி. எ-ம்.

சத்து—உண்டது; சித்து—தூங்கெதன்னையறிவது; ஆனந்தம்—மாறாச்
சுகம், சமம், என்னுமொருமொருபுகத்தாற்றல்; திரம், இங்குணத்திற்கு
மாற்றின்மை. சாக்ஷி, அதுவதுவாகியு மாகாதவற்றை விவக்ஷணமாக சின்
துணர்ந்தல்; எகம், பலவாகியுமாகாதத் தளியாதற்றல்; சித்தியம், இங்குண
சித்தவொருபோதன்மெனம். விடாய், விடாபகத்துக்கெல்லாம் விடாபகமா
சித்தல்; ஆன்மா, இக்குணங்களுக்கெல்லாம் குணியாகநிற்குமறிவு. சி, இக்
குணியானபெணப்பேவது, எனவே, பேவொகாதுகிலென்பதாயற்று. அறி
வுக்கெல்லாம்; பஞ்சகோசங்களுக்கெல்லம்மையின் அசத்தாநிகளைப் பஞ்சகோசங்
களுக்கெல்லவாக்கினார். அசத்தாநிகட்டகருத்தம்வினங்கச் சத்தாநிகளைக்கூறி
னும். சென்மங்கட்டியவத்தது தேகம், அறிவன்மையின் அறிவேசத்து.
தன்னையறிதற்பாலது வேதன்முமையின் அறிவேசித்து. சத்தேசித்து சித்தே
சத்துஎனத் தியைதற்பாலது வேதன்மையி னறியேயானந்தம். யாவுமறிவா
சித்தலி னறியேசமம். அதனைப்பெய்கிறவாதத்தானு மாற்றக்கடாமை
னறியேதிரம். தானேசமந்தமுமாயினு மன்றாகநின்றிவற்றைச் சாக்ஷியாக
வறிதன் னறியேசாக்ஷி. சாரசபேதமறிவுக்கன்மையி னறியேவேசம். முத
லினாகடைவின்மையி னறியேசித்தியம், சமஸ்தவியாபகமுக் தன்னிடத்
திருத்தன் னறியேவியாபி. இங்குணமாயகுணங்களுக்கெல்லாம் குணியாக
வழக்கெற்று சித்தத்பாலது வேதன்மையி னறியேயானந்தம், ஆன்மாவை

மன்றி என்னென்னவகை எங்கிலாதல் மான்மாவெயற்கு; அறிவையன்றி
கான்மாவென்பதென்பதாய் னடுக்கி; அறிவையன்றி எயன்பதற்குப்
பொருளெயின்னையி எய்தவாகுகின்றனாம். பஞ்சகோசம் மரியாம
காதல் மாதிரிவிட்டுக்கொண்டி கொள்குநிலி.

(க-நா.) துண்டைமாயத்தகர்வாய் தெறிபெறியே மான்மாவென்
பது. துண்டைமாய் அந்தகாதியாய். அந்தகாதியாய். கொள்
காதியெனாய். அந்தகாதியாய்.

அ-நா.

அந்தகாதியைச் செறித்தகாதியை மான்மாவென்பதெனும், விக்கலித்
கொள்கப்படுகின்றார்.

பஞ்சகோசமும்விட்டபொருள் பார்த்திந்த பொதுபாடு
விஞ்சிய ததுகல்வாய்க் கெடுகின்றார் தெரியக் காண
னஞ்சன விஞ்சிய பொது அகபென வந்து விட்டபென்
வஞ்சிய தெருவே பென்ற மகன்பதி தெளிம்கொள்கார்.

(பொ-நா.) தெளிந்திடுகின்றகாதியை பஞ்சகோசமும்நாண்டி வப்பா
விட்டபென் பார்த்திந்தபொது மிஞ்சிகின்றகாதியைபொது:— அந்தப்பாடு
காணப் படுகின்றதெனும். தெருவென்றகாதியைக் காணும்:— கருவ
யானவிஞ்சிய பொது அகபென வந்து விட்டபென், உண்டையாகத்தெளிந்திடு
தருவிய தெருவென்றகாதியை மிஞ்சிகின்றகாதியை மிஞ்சிகின்றகாதியை
தெளிந்திடுகின்றார். ௪-௩.

அன்னமயம், பிரணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்த
மயம்எனக் கோள்களென்குறையப்படும். அன்றும்:— கண்ணகோசானித்
தையுடையதானித் தடிப்பதற்கின்றகாதியை அன்னமயகோசம், குஞ்ஞ
சோசத்தில்கொண்டிடுகின்றகாதியை, காக்குபானிமுதலிய கண்ணகி
யுடையதையுடைய பிரணமயகோசம்; மனதும், ஞானேந்திரியகருவென்கு
பது மனோமயகோசம், பிரத்தியகாதியானது காணும்பொருளையானது
புணர்ச்சியோடு திரும்புபதனிலுடைய கண்ணகிபொருள் தகின்றகாதியை
காணும், ஞானேந்திரியகருவென்குபது விஞ்ஞானமயகோசம், அவித்தை
எனது, விடயதிகாரத்திலுதிக்கும்பொருளும், காணும்பதிலுதிக்கும்பொரு
ளும், கண்ணகிபொருளும் பிரதிமாதமுடைய துண்டைமயகருவென்கு
ஆனந்தமயகோசமென்பதும். துண்டைமயகருவென்குதகாதியை விஞ்ஞானமய
கோசமயகருவென்கு அககோசத்தை காணும்பதும் ஆனமயகோசம் புத்தி
விக்கலுதிப்பார்.

கண்ணகிபொருளென்கு அககோசத்தை அககோசமயகருவென்கு கருவ
பொருள் கண்ணகிபொருள் தெளிந்திடுகின்றார். கோசம்:—கருவ, அககோசம்

மூதாயினவாகியே. ஊர்ப்புறமெல்லாம் இடையெடுத்தும் கூடவந்தனை மறைத்துவிட்ட
காவல் துக்களாழ்வுகூர்ந்தது. ஆராய்வுமயிர்சாத்திப் புகர்ச்செய்யவிரும்பி
கடவுளின் தந்தையின் அழிவடைந்தவனாகும். அக்கனையுள்ளககதையறிதலின் யி
யு. ஊயும், அக்கனையுள்ளககதையுள்ள கெடவெனவும், அக்கனையுள்ள
கெடவெனவும் பாரவெனவும் அக்கனையுள்ள கெடவெனவும்.

புத்தியைக்கொண்டு நல்ல பாடலாய், சிவ கூடத்திலிருக்கண்பெரியது கற்பித்த
மரண அக்கங்கரத்தைப் பராமாட்டொடுகொள்ளும் சிவமகன் னதை. அவரிலிங்
கணங்கொள்ளுமொர் துவருமகபெத்தாத்திடம், பாஞ்சகாத்திரிக வலையவர்
கொண்டென்பாருமாய். அங்கணங்கூறியுமமைபு.

[illegible]

மென்ன் நீயெய்தகாசனெனக்கூட, அவன்தன்னைத்தானே யிருந்தடி யிருந்தபதில், மூட்டெய்திகொண்டனக் கசப்பப்பட்டதாய்தான் திருந் தார்காணப்பட்டாலுமென்று பாலுடையணத்தெய்தாயுடைய அபரோட்ச மெனப்பகதாம்; பெருநெய்தற்புதாயின்தந்தனைனை நடுக்கமுத்தக்கம் போதலை, தக்கக்கத்திமெனப்பகம்; தனக்குகாபத்த சுபாவினையந்ததெத் திருததலை மெய்யானமெனப்பதாய்தான்மெனப்பகதாம் என்றிக.

அஞ்ஞானம், தன்னிதாத்ததாயிதான். ஆகாணம், முழுதுத்தெரியா மன்மனதாதல், மீட்டிப்பம், அகாரிந்தினைபதஞ்ஞகருந்துன்பம், பிரா ட்சம், இருக்கின் மென்கின் மசம், அபரோட்சம், பிரத்தயச்சமத்த காண்பது, தக்கக்கத்தி, மரித்தானெனததஞ்ஞகருந்துன்பிக்கம், நீய் செதிருததி, (தனடபந்தாயுதம்) மரித்தானெனததின் கண்டதஞ்ஞ கத்தக்கம்.

நீது:—சுத்தமமூட்டம் புகத்தாயுதென்ன?

விடை:—என்காண்தம்மெய்தத்த தத்தகாலினைக்க.

தூனித்தசமனுக்கு முன்னும்பின்னுமின்றி விசாரமுதகத்தில் அகார்தா மாக தூக்கத்தகத்த தோன்றிக்கெனதுமொல, ஆன்மாவிற்கும் தூக்கமெ தோன்றி க்கென்றென்பதவன்குத்தல்: அற்பெறிக்கெய்த சமுசாரத்தை டையகருத்த தன்னித்தான் கணத்தக்குவலி, திறமொ கித்தப்பெயிவா கின்மன் சிவஞானகன் பிரபலசுருதிவிசாரினை டையகருத்தமுன்னர் ஒப் பந்தனது யதாரத்தகொருபுதான்மன் சுயமந்தகாமாவிய மெய்யதாயி கினைமை மரியாதிருப்பதே யஞ்ஞானமெனப்பகதாம்; பின்னெருகாவத் தில் ஆன்மவிவக்கொமொருவர் தூனித்தெனக்கறுமிடத்து அவிதிக்க மென்றும், அந்தப்பிரத்திகாத்மாவன்டென்ற ரேன்றாதகென்றும் எய் தக்கவக்கமாவிய கால்திமென்னும் அசத்தகவானமும், நபாதிமென்னும் அபாஜகாணமுமாவியவின்கும், முற்கூறியஅஞ்ஞானகாரியமென்று சொல் லத்தக்க ஆகாணமெனப்பகம், கத்தகம், ஒன்றியகருமபலத்தை யதவன்க் கும்பொத்தவர் தானெனகெகினைத்தத் தூக்கடிம்பையிமானிக்கும் அபி மானிடாவியசென் குனெயெனக்கறுத்தல் அரிதாவியவிட்செயெனப்பகி கதாம். பிரபலசுருதியி னுண்டையகாரானுஞ் சந்தருவினுண்மைமுதகா னும் பிரத்திகாத்மாவனடென வண்மையாகவேயறித கசத்தென்றுமுன் னர்க்கூறிய முதககாணமானது க்காககத்தக்கபரோட்சமெனப்பகதாம் தியேயிமமெனக்கறும் பிரபலசுருதிமொழியை விசாரிக்கும்விசாரத்திற் பிரத்தியகாத்மாதானென்ற அதுபுவிவத்தெனித்திதெலே முன்னர்முன் மெனக்கூறிய இரண்டாம்ஆகாணமானது க்காககத்தக்க அபரோட்சஞான மெனப்பகதாம். ஆன்மவிட்சாத்மாவியை யுண்வகதடைத்து, அதன் பின்னர்கன் கண்மருத்திரு, கான்கன்மலப்போத்திருமெனக்கறுத் தித பாசககாமான துக்கத்தினின்றும்நிக்குதலே கிளதற்கரியதெனத்தக்க துக்க

[illegible][illegible]

ஆவார்ச்சமே, உற்பா" தசத்திதெய்யதெய்யதர், து உ-ம.

நீருக்குத்தீர்ச்சியளிப்பவன்.

காண்க: கன் டாஸொழிமக் காநிடம் தென்றுறியோம்
காநிடமே காண்பாக் காணுமே—போயி
அறிவை கிரங்க்கொண் டப்பாடு காணிட
தெயும்போட் புகழம் கிடும்.

(உ-து.) : உதத்தில் அபேதகாரண சாரியமடைக நினைத்திருக்கும் காரணத்தைப் பிரத்தியகமாய்க் கண்டாலன்றி மிகுசாரியம்பொருளென்றும் துணையாட்டோம். எனெனில் சாரியமோரணமாகத் தோன்றுகதினாலே. இதிலோகந்தாஷ்டாந்தத்திற் சிந்தித்துப் பார்க்கும்படித்த அபேதகாரண சாரியமடைவாயின் அறிவுநியமமென்பவற்றுள் அறிவாகியகாரணத்தை யுள்வகையு ஞானஞ்சிரியாத் பிரத்தியகமாவலிவாக்கிக்கொண்ட பின்னர்க்காரியமாயிவ உலகத்தைக்காணில் வெறும்பொய்யாய் முடிபென்றனாதி. உ-து.

விசாரித்ததென்பதிலிருந்துப் பெருநிலையூதராகக்காணுமாறுபோலப்
பெருநூதன்களென்று தென்படாவிடத்து அநிபாணமேயுடையவர்களாய்வி
தலின் ஊரியமோகாணமாகக் காணப்பெண்ப்பட்டது.

வேதாந்த திருக்கணம்.

ஆதன் — மாகதவாத சம்பந்தம்

கடந்த காலம் போன்றது அவர்.

பொருள் தருவது தகைய பொருள் தருவது, தகையன கடந்திடுகின்றன. காலத்தால் தகைய பொருள் தருவது தகையன கடந்திடுகின்றன.

கடந்த காலம்.

பொருள் தருவது தகைய பொருள் தருவது, தகையன கடந்திடுகின்றன. காலத்தால் தகைய பொருள் தருவது தகையன கடந்திடுகின்றன.

காசிக்காண்டம்.

காண்டம் தருவது தகைய பொருள் தருவது, தகையன கடந்திடுகின்றன. காலத்தால் தகைய பொருள் தருவது தகையன கடந்திடுகின்றன.

பொருள் தருவது தகைய பொருள் தருவது, தகையன கடந்திடுகின்றன.

பொருள் தருவது தகைய பொருள் தருவது, தகையன கடந்திடுகின்றன.

விசாரகாரம் காலாவது தருவது.

பொருள் தருவது தகைய பொருள் தருவது, தகையன கடந்திடுகின்றன. காலத்தால் தகைய பொருள் தருவது தகையன கடந்திடுகின்றன.

பொருள் தருவது தகைய பொருள் தருவது, தகையன கடந்திடுகின்றன. காலத்தால் தகைய பொருள் தருவது தகையன கடந்திடுகின்றன.

[illegible][illegible]

யாண்டுக்கு ஒருமுறை சாப்பிடும் முண்டாசின் தோ, ஆண்டு அந்தக் காலத்தின் விருத்தி செய்தி உடனாக உணரப்பட்டு ஆண்டு அந்தச் சம்பந்தமுண்டாகிறது. ஆனால் மந்தாக்கார மல்குதகாமா முதலிய நேத்தி தோயும் பரிபுத்தமாயிருக்கின்றது. ஆனால் விருத்தியின் சொருபம் ஆண்டு வின் சமாளாசாரத்திலே. அதனால் ஆண்டு விருவாரணம் சமசா கிறதிலே. இவ்விதத்தால் ஆவாரணபட்சத்தின் பாகுபடி விருத்தியின் சம்பந்த முண்டாகியும், எப்போது ஆண்டு விருவாரணம் பங்கமாகிறதிலேயோ, அப் போது ஆண்டு செதனத்திலுள்ள அவித்தையில் கோப (கலக்க) முண்டாய் அல்லவித்தை சப்பாசார பரிணாமத்தை யடைகிறது. அந்த அவித்தையின் காரியமான சம்பம் சந்தாய்க்குஞ்ஞமாயின் ஆண்டு ஞானத்தினால் பாதமாகாது ஆயிற்றுபடியால் சத்தன்று. அசத்தாமாயின் மலையுடன் போலத்தோன்றாது அனைத்தேந்தவதா வசத்துமன்று. ஆனால் தசத் திலகமான அவிர்வா னியமாம். இயாதி:—பரிசுத்தியும், சொல்லுதலும் அவிர்வானியத்தின் இயாதி யெனப்படும். சங்கை? சத்தின் வியக்ஷண மசத்து; அதனை அசத்துக்கு வியக்ஷணமென வியுத்தும். அசத்துக்கு வியக்ஷணஞ்சத்து; அதனைச் சத்தின்

விசுவநாதன் மனவியுத்தர். அதைத்தடுத்தேறான மூன்று உபதார்த்த மிக்ல
மையினால் அச்சுரன் பத்திரிதது. அதைத்தொண்டிவெய்யுடைய
மூன்று சங்கதத்தச் சமாளனம்:— மூன்றுகாவதரிதும் பாதிக்கப்பட்டது
சத்திரணப்பம்; அதற்குப் பிறகு மூன்று பாதிக்கக்கொண்டபதும்.
மூன்றுபதிகளாக மூன்றுகண்டிதகண்டித அச்சுரன் பத்திரிதம்; அதற்குவிவ
கண்டிதமண்டிதல் மூன்றுபுறமண்டிதமண்டிதம். ஆதலால் பாதிக்கத்தக்க
மூன்றுபுறமண்டித அச்சுரன் பத்திரிதம்; அதனைமே மூன்றுகண்டித
தூதர்க்குச் சப்பாதிக்கமுடும்.

அதனைச் சப்ப மண்டிததின் மூன்றுகண்டித, மூன்றுகண்டித அதன்மூன்று
மூன்றுகண்டித மண்டிததின் மூன்றுகண்டிதம்; அதற்குமூன்றுகண்டித பரிமை
மண்டித. மண்டிதின், மூன்றுகண்டித மண்டிதம் பாதிக்கப்பட்டதுபோல
அதன்மூன்றுகண்டித பாதிக்கப்பட்டிதது. மூன்றுகண்டித மூன்றுகண்டித
மண்டிதம். ஆதலால் சப்பப்பட்ட மூன்றுகண்டித மண்டிதமண்டித
மண்டித சத்த, அச்சுரன் மூன்றுகண்டித மண்டிதமண்டித மண்டித
மண்டித.

சித்திரத்த சித்திரமணி.

சபிந்திரத்திவெள்ளித்தும்பிச்சுவன்ம்க்க
வெயிற்படுகண்டிதமண்டிதின் மண்டிதத்தருவதுபோல்
இப்படுகித்தசச்சித்திரத்தசுவத்தின்மண்டித
செய்யப்படுகித்தமண்டிதமண்டிதமண்டிதமண்டித.

விநத்திரத்திரக

பழந்நூற் திரம் மூன்றுகண்டிதமண்டித

மண்டித மண்டித மண்டித மண்டித

மூன்றுகண்டித மண்டித மண்டித மண்டித

மூன்றுகண்டித மண்டித மண்டித

மேழுதருமண்டித மண்டித மண்டித மண்டித

மேழுதருமண்டித மண்டித மண்டித மண்டித

மேழுதருமண்டித மண்டித மண்டித மண்டித

மேழுதருமண்டித மண்டித மண்டித

அவ்வியபழந்நூற் திரம் மண்டித மண்டித

அவ்வியபழந்நூற் திரம் மண்டித மண்டித

அவ்வியபழந்நூற் திரம் மண்டித மண்டித

அவ்வியபழந்நூற் திரம் மண்டித மண்டித

பாதுவா ஸ்தானிகாபேதகன் னின்

சிவஞானபோதம்

சிவமயோர்வாசகமே.

சிவஞானவள்ளலார்.

நஞ்செதம் பஞ்சபாசங்களை அத்தமென்று சொல்லிற்று. மின்னொரு வேலை காண்போம் போலவதோ தாரகாத்திரமெனென்ற சொல்லிற்று. மின்னொருவேலைம் கன்னாங்குதம் கந்திராபுத்திரன் சாவிடானம் போலநபவத் திரை பிரபஞ்சமங்கெனென்று சொல்லிற்று. சாலம்பேதம் மாண்பேயில்லை யருத்தெதெல்லாம் பரமமே. ஸ்நெசொல்லிற்று.

வேதாநியபராணம் வரன்முறைச்சுருக்கம்

பாச வல்லிவெய்யவகந்தா தபாலாம பரததின் பரிவாரி
புசகாபிப தபபெறுத ததாயதுத் தெரர்கொள் பருவாந்து
தேசமாத் தரா மே ஸ்ததென் சித்தசுகித் தேவபா
வாசதபாதத சநாப தெவந் திராபிபதா தபர்விடே.
தத்தி வெள்ளித தபர்வி வெவெளத் தெவபுத தெழிலாக
வெததி தத்திது மகாபிர விடயபா மிவற்றி நுக் கிடயாகு
மொத்த வப்பொரு நுநாந்திட மயபா முன்துமிர்க் கிடயாகு
தத்துவத் தினைச சார்பறவுணர்க்கித நனைத்த முத்தியுபாமே.
மயக்க முற்றவ ன்ந்திர சாலமா வாரியுற நிடைமயபதே
துயக்க முற்றி முன்துமிர்க் கிடயெனத் துணிரதவ னவா போலாம்
விபக்கு மித்தி சாலமென் முணாந்தவன் வேட்கி நிஹம்ஸ்யம்
நயக்கு மிச்சகம் கெ ப்பென வுணர்க்தவ னனு துமிர்க்கினை நும.
தில்ல தாயிது முண்மைத தெற்றி மிதுவிறும் புதென்றும்
கொல்லி போர்க்கித முன்துமந் தவத்தைமி னொழிதான் மயப்பற்றே
யவ்வி மெய்ப கனவறந் தொருளென வடைத்தசாக் கெக்கானு
மெய்க்கி போகியபக்தொருள் கண்ணொத திகழ்க்கினை கைமேய்த்தே.
வேறு வேறுபல் விபற்றைகிற் கனவிடை மேலுறும் கிணைந்தோரிற்
கூறு மொன்றதா னகதில் சாத்தக குமியினர் காணையர்
தேறு மேயெளி னுதலிற் பாம்பாற் சின்பப மகந்தானு
மீதி வப்பாப் பிரயபா மசக்கமா மின்பபாத் திராபாமே
நனது சத்ததயும் பாணமு மின்பமுளு சகந்தா நு மெனவேட்கை
மனம முத்திந் பாணபாப் பரித்தி மிற்றவந் நினைமென்றே

[illegible]

திருக்குறட் சிவப் பெருந்து அவற்றிற்குப் பிலக்கணங்களைப் போடத்
தார். சகுதியத்திக்கொத்து விசாரிப்பதென்றது வாசிப்பாற்றத்தெனலும்,
அவ்வாச்சொந்தப்பதால் தெய்விகபொய்துயினத் திதழ்த்தெற்றவரும்,
அத்தெய்வத்தால் மெய்வாவினாத்ருமிப்பாணத்திடை அவனல்அதனையப்
படகாணல் காட்டிப்பது எட்டிவாற்றத் தவங்குறுவர் இங்ஙனமிருக்கல்
சொல்லத்தெய்வப்பன்னாத்தான் அவற்றாப்பருக்கக்கிடமென்ற தன்னா
மெயின் முன்னப்பருப்பது சான்றோணமாலும், பின்னப்பருப்பது
நூனகதம்பத்திட்பச்சதாநாமதலிற் கண்ணுக்கன்பெருப்பதே மெய்வா
மெய்ந்தென்க.

சுருது.

கற்பித்தமானதிருசெய்தபெயர்த்தால். யதாந்தமானதிருக்கு பவொருளத்
தோற்றோத்பலையென்றி யன்மைமாகாதினல்.

ஆகமெயா நொன்றுது பாடின்கு வேறுமேல்
ஆடிதயர் கான் பனைக ஈரங்காங்கே—பாடி
நீதுலயே நொன்றுது யேயங்கா திங்கு
மொழியுவமை கண்டினை ஈழ்து.

எ-து. அக்கச்சேஷ்டிசோறுங் காணப்படுவனவாகிய சாயாவடிவங்கள் அங்காடிக்குநேருருமாயின் ஆடியெணப்படுவனவனைத்தும் ஒன்றையாம். ஆடியேந்தலாருமாயின் ஆடிபலவாகுமெனக்கூறியதில் நீயெங்காமல் இவ்வல னைவையிலிடுகற்றற்பாவது வேததன்ருமைவின் திருக்குறியியேயெனக் கண்டு இறைத்தெனியின் னுள் வினாந்துமுத்துதி. எ-து. அவத்தைமாயை யெண்ணும்அரியாமையம் அவைகாணமாகக் சமஷ்டியியஷ்டியாகத்தோற் தரு சகலதற்பிதங்களும் அநீதசடறுக்கமெனவும் அவற்றிர்காதாமாயி

செய்யப்படவில்லை என்பதும் பிழிதென்றிலும்
வழங்காத பிழிதென்றிலேயே வாய்.

3-ஆ. கண்ணாடிசோட்டம்பாட்டுப்போலது அக்கண்ணாடியிற்செுந்தும்
பாதிமம்-காணுவதுபோல, அங்கசோட்டம்பெற்செுக்கு அவ்விதிக்
செுந்தும் பாதிமம்பகத்து எவ்வளவாணப்பெம்? ஆகவின்கண்ணாடி
வைப்போலம் பிரதிமப்பங்களை மெப்பப்பொருளாகக் காணுவதுபோல் அந்
மப்பங்கப்பொருளை வற்றவைப்போல மெப்பப்பொருளாகக் கண்மலம். சுருதி
யுத்தியனுபவத்தால் அத்தி:சித்திக்குமிடத்தில் அக்கண்ணாடிமமாகக்
பிம்பங்கெடுகம்பெற் பிரதிமப்பம்போலது பிரதிபிம்பபலகத்திற்
அநிவெம்பமும் துபழுமாமென வாயத்தார் கறுதுமன்றிப் பித்தவைப்
ப்பால் ஸூருகின்னிகாதிக்கும் வம்பாணாகிய சமவான்கொப்போல மூட
வாதத்தில் தித்தருமாளுக சகத்துவேமென வாயத்திற்றித்தும்செுதும்,
சீமற், 2-ஆ. சக்கிரகரத்தலைகரும் சொப்பனகற்பிதலைகரும் அறிவை
வன்றிமன்றதன் பிம்பபடமறிவேமென்றார்.

அ-ஐக.

அதிகைப்பொழுத்தி-முடிமென்ற தெந்தனமெனின்.

அ.வின விசம்ப மனைத்துலக மாகி
ப.வின விசம்ப மனைத்துலக மாகி—பறிவுதனைக்
காண. விசம்ப மனைத்துலக மாகி
ப.வின விசம்ப மனைத்துலக மாகி.

௩-ஆ. அறிவானதுதனது சச்சிதரக்த இலக்கணங்களை மறத்தவிகற்
 பமே சகலபுணங்களுடும் அவ்விதப்பயலகச்சன் உதித்தொடுக்குதற்குத்
 தானே மிடமாயுமிருக்கும்; இங்கனமிருப்பதை யறிவவேண்டுமாயின் எவ்வாறு
 விரிவுமர்தோ, அவ்வாறு ஒன்றிலொன்றையடக்கி அவ்வறிவைக்கானின்
 விகற்பமென்பதின் நித்தானம்மாத்திரமாய்வினக்கும். இங்கனங்காணுவிடத்த
 அறிவின் விகற்பம் மீட்காகும். அதுமீட்காவளவு கற்பனாவுலகங்கள் உண்
 னமபாசக் காணப்படும். பொண்ணப்பொண்ணாகப் பணிகடோறும் காணுவிடத்
 தும் பொண்ணோலவேறுவிகற்பப் பணிபேதத்தையாகக் காணுமாறுபோன்று.

க-ம். அதி. நீத்தார்பெருமை.

அப்போது—முந்தத்துறக் முனிவரது பெருமையைச் சொல்லுத
வாம். அக்கருமுதலாகிய என்னிடமிரு முகைத்துக்குள்வரது அறிவிப்பவ
ரவரதலா வந்து வான்சிறப்பின் பின்வைக்கப்பட்டது.

தமிழ்ச்சுதத நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து
புகண்டம் பனுவல் ஸுனிவு.

[illegible][illegible]

* நவம்பர் 1949-இல் நடைபெற்ற கருத்துரை
வழங்குவதில் தாமதமாகியது.

[illegible]

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருவையாறு-555-ப. “தொண்டலாற்றுநாடுயிழில்.....கண்டலா
தருகுயிழில் கலகதபின் பீர்குதிழில்.” தனிசேரி-801-ப. மெய்மமை
யா.....” சிவகந்தியோடும்மே.” 768-ப-சித்தத்தொகை. “தன்னிற்ற
ய்நையறிபுத்தலைகண்.” 704-ப-நிருபககம்பம். “சிந்தையுட்கிமையின்ற
செம்மைமே.” 676-ப-திருவண்ணி-ஞானங்காட்டிகர், கண்ணற்காட்டிலர்,
தானங்காட்டியர் தம்மைடத்தர்க்கெலாக், தானங்காட்டித்தன்னுணைந்து
கட்டு, ஞானங்காட்டியர்போய் வன்னியோரே.

ஊனிநுழைவாசாட்டி புனர்க்குளத்திலேயேயாதி, ஊனிநுழைவாசாவில்
 க்கு மதிவலகாதுவஞ்சர் காவெனிற்றுமேயென்று ஞானத்தார் பத்தர் சொன்
 றீர், தேனாமின்னமுதுமனார் திருச்செம்பெருங் பள்ளியாடே.”

1980

[illegible]

கமரத்தி.

சிலனும் பாலும் வெந்நெய் மென்நெய் நெய்யாகக் கொண்டு
சிலவற்றை பாகத்தின் வெந்நெய் நெய்யாகக் கொண்டு
மேலும் காசியந்தா எதிர்த்தாது கொண்டு
பாண்டி கட்டிப்போலாகி நாகம் பழமுண்டாம்.

சோழபாணந்த சித்தி.

தற்பா அருவஞ் சித்தித தற்பா னிடையேயக்
கருத்த ஸ்வன் னுறும தானக் காலந்தர்
சிற்பொரு ளொனதே மெய்மனின் மற்றது சித்தாமோ
வந்தமும் மெய் காது சிதாநா ரத்தாலே.

மெய்யம்மொழி.

பகபதி சைத் விததா பகர், திடி மெப்பு மாகா
பகவவன் பெத்த மூதும் பதிபவ னமல் னென்றும்
பகவவன் பாசர் திர்க்கை பதிதொழி வாரு திர்ந்தாற்
பகபதி பெத்தஞ் சொல்லிப் பரவையேர் நதிக ளன்றே.

அ-ஐக.

அறிவின் விதப்படி சக்தி மான் நனையெற்றின் அதனாலுண்டாக் தடை
களை நீக்கத் துடாடக்கூறும்.

அறிவுச்சகத் தாயி எனத் துரித மாகா
தறிவுக்கு வேறெனினு மாகா—தறிவென்றீர்
என்ற ஸ்ரீமதி ஸ்ரீமத்கவைய நதன் ட. செந்நிலில்
நின்ற நாய் போதறிவை நீ.

எ-து. அநீதிகாரத்தாகப் பரிணமித்ததெனின், அசத்துவத்தையுடைய
நாணஸத்துக்கு முதற்காரணமாகவுள்ள அநீதும் அசத்துவத்தையுடையதாய்

[illegible]

அறிவிக்கப்படுகிறது. அந்தமேல்பார்க்குமா அதனுடன்
உடனடியாகவே சிவம்பெரியக்குடிதொழில் மாநகரசங்கீதம் மறக்கின்ற
தொன்றும் வருத்தமுண்டாவது. உடனடியாகவே அந்தமேல்பார்க்குமா
உடன்போதற்கை சிவம்பெரியக்குடி தொழில் மாநகரமாக

திருமலர் பஞ்சாங்கம் 1954 X 1955-ப.

[illegible]

என்புக. சிர்க்கின் புருஷன் துயிதெய்வமின் றிதையபகி,
என்புதலாப்பரவசமுயாபக்தியென்புதழுந்நித்தரநுத்
கன்பெருநம்புரிபகதன்மரபினைச் சாராக்கடனைமய
யொன்புந் தனமரபினைமரபுந் தனமரபினைமரபுந் தனமரபினைமரபுந்

உணர்வு மறுக்கிற்று, 'நீ நமது பழனாட்சைக்குடலுள், நம்
புணருழிப்பாவகமம், என்னை, தசிதா ஸ்துதேசகமாதே
விவாசனிபொற்கனி, நமசித்தகமாதே படைத்தென்கிறபொகிக்
குணமகலங்குறிபாமனாரிசுதேபிளிபேததங்குறவினே.

[illegible]

சத்தவத்யேஷ்டித ஸிஷ்பதகன்மையானதேவையாகத்ததிலுறும் [கம்பித்தியிற்சித்தபாபபிதாங்குழன் க.ா.விச்சகலிநிற்சிபாகேகாவத்ததிலம்பலவாக்மெயவினமதிப்பவர்க்குமாற்றும்வாண்பூக் கொத்திவகுமவையனந்தாபிளபடைத்தேளினியேதங்குதாபிவெணை.

செய்து.

கண்டேனுன் செவடி தான் ஸ்ரீமே

வினா 36-ன் மையம் பதிலிட்டு வருகிறேன்.

முண்டெ னுலகுள்ளை வேருநு பாய்ப்
பண்டெமறை தெடி பபண்ணவனே.

அளிமேறுநு தானை வேபுணாத்
தெளிவாயுத ப் பிவயாயுத வே
பொளிபெவெளி போ, னர்வேபுணருங்
களிவே கசிபாகபகன் னுசமே.

எழுக்குத்திரம் முற்றற்று.

எட்டாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

அவ்வான்மா பிரதர்மசொருபயானென்பதை உருவகித்துமதா
வாத்யெங்காரணமாக விஞ்ஞத்திரங்கு உகின்றது.

எட்டாஞ் சூத்திரம்.

ஐம்புல வேடரி னயர்த்தனை வளர்த்தெனத்
தமமுதல் குருஉயர்பத் தவத்தினி னுணர்த்தவிட்
டங்கிப மின்மையி னான்கழல் செலுமே.

இ-ள். எட்டாஞ் சூத்திர னயர்த்தனை வளர்த்தென—ஆத்மாவாகிய சிறுபிண்
னாய் தோன்னைசுதன்யமென்பதை மந்த அநுஸூ. அஞ்ஞானமாகிய வேடச்
செய்ய முன்னே வினாயாலடைத்தும், வேட்டைவனமாகிய உலகத்தையடைத்
தும், வேட்டைவனாய் விய அச்சங்கணவாத்தனாய்த் தசெத்திரியத்தவாரத்தினால்
வேட்டைக்காரராகிய தன்மாத்தினைதனோடுகூடி வேடக்கோலமான சரீரத்
தைத்தழுவிக் சேவத்யாவெண்ணுநாமஞ்சிறப்ப வளர்த்தனென்று, தவத்தி
னில் தம்முதல்குருவாமாணந்த—தானியற்றி யுட்காடிய தவத்திற் கிரங்கித்
தண்ணுள்ளத்தகலாதர்ந்து ஆண்டெவ்மெய்ப்பொருளை ஞானசிரியவேந்தனு
மாய்வெழுத்தருளி ஞானவேட்டையான்காண்க்கண்டு, ஜீவராஜவேடப்
பிள்ளாய் சீர்ப்பிளத்தாய்; என்வண்ணமேன்வண்ணம் அவுத்தியாகாரிய
மான அநீயவண்ணம் என்வண்ணமன்றேன மகாவாக்கியப்பதேசம்புரிய,
(அது) விட்டார்சியமின்மையினான்செய்துமே—ஜீவேஸ்வரபேதமாய்கின்
றான் வாய்சொர்த்தத்ததைக்கையறவிட்டு, எப்போதும் பிரமமேகடஸ்தனும்,
கடஸ்திரபிரமமாமெண்ணும் அத்தம் எகமென்றே அசிபதமானது தவிக்
காசத்தையினக்கியவண்ணஞ் சிவாந்நிவாடிசத்தகாத்ப்பெறும். எ-று.

10. இவ்வாறு உத்தரவு செய்து தந்திருப்பதால், இது, திருவிடைமருதூர்
தாலுகாவில் உள்ள பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்களில், இவ்வாறு தந்திருப்பதால்,
1/11/55.

[illegible]

தஞ்சாவூர் நாயக்கர் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாய்ந்
பஞ்ச கொசுதன் கூர் நுடையதுத் தன்னி யுள்ளிற்
கொஞ்சநா மிதழ்பு மிடநிற் கூண்டிதா டிடுமென்று
கொஞ்ச நுடையிடுவான் டிடு வொருகையுந் தண்டா

பெண்பார் :- விட்டார் மகன் னைப்பா : ன் கழல் செறுதேயென் து.க.நிணர்.

[illegible][illegible]

க-கூ. குருகேதச்சேரநாட்டையினால் காட்டளனென்பது. இது
 மான்னுளகப்பிரதிகூடசெய்யப்படுதல். ஆகையால் மான்னுளகப் பெயர்
 மான்னுளகப் பெயர். இதனைத் தோதாதுகூட விளக்கி எப்படித் தான்.

உ—ம், திருமந்திரம் மகாவாக்கியம்.

சில துரிதத்துத் தொம்பதஞ்ஞேனார்
சாவு பாதாநி பத்தினிற் றறபத
பேடி சிலதுரி யத்தநி லெய்ப்பத
மேலி விடுத்தத் துலமலி ம்ண்மைபே.

அந்நகன் லுருந்திசைப் பகராத்
 ிருள தந்தக மெய்தபகா கத்துப்
 பேறு பெயசெவ ிரிந்திர சாகத் ப
 விருன தொத்தத் தசுதவாசிமே.

தானென் மவனென் நிண்டென்பர் தத்துவர்
 தானென் மவனென் நிண்டந் தன்மைபை
 தானென் நிண்டென்று கேவடத் தானவர்
 தானின் நித் சாகுதத் தத்துவ சுத்தமே

கீழ்புலவேடரினயார்த்தனைவார்த்தனை என்பதற்கு உ—ம். ஷி.

தன்மாவே மைந்த ஹயின எனப்பது
 தான்மா மனமயந் தன்மை யறிவில
 தான்மாவே மைந்த னானுக் கிவனென்று
 தான்மாவு மில்லையா வேமைத்து மில்லையே.

சிவஞானவள்ளலார்.

மண்ணியு மறந்து மிக்க வளசா மவவ மாகித்
 தண்ணியு மறத்தி ருத்த தண்ணியப் போன்று நீயு
 மெண்ணியு மறத்தைப் பகை வெயினர்கம் வழவ மாகி
 யுண்ணியு மறத்தாய் கீமென் னு நவென வுணர்ந்து கொள்ளே.

சிவஞானசித்தியார் 5-கு. 1-வது பாட்டு.

மன்னவன்றன் மகன்வேட ிடத்தே தங்கி
 வார்த்தவனை யறியாது மயக்கி கிற்ப்ப்
 பின்னவனு மென்மகன் யென்றவரிற் பிரித்துப்
 பெருமைமொகித் தானுக்கிப் பேணு மாபோற்
 துன்னியவைம் புலவேடர் சுழலிற் பட்டுத்
 துணைவனையு மறியாது தயநுறுத்தொல் தூயினா
 மன்னுமருட் குருவாகி வந்தவரி னீக்கி
 மனமகற்றித் தானுக்கி மகசடிக்கிழ் வைப்பன்.

நமசிதம்.

எவ்வாறு எவ்வாறு எறிவுதனக் கெல்லை
 எவ்வாறு நகுட்செய்வ னுதியான் ருது.

செய்யுள் தொகுதி - 1
செய்யுள் தொகுதி - 1

சிவஞானவள்ளல்.

சூதி திருநான் மனமுடிவின் னாடித் தந்த உச்செனதே
பொது மதுர் மானுபென நுகர்த்து முடிவின் உத்தமகம்
பொதுமுன் பொது மானுபென நுகர்த்து பொதுபென்
பெத மகனம் பொதுதே பொது மானுபென உத்தமகம்.

கன்னமுன் புள்ளி மென் னென்கயம் பொதுதே காலிக்
கன்னம் கொத மென் னென்கயம் பொதுதே காலிக்
கன்னம் புள்ளி மென் னென்கயம் பொதுதே காலிக்
கன்னம் கொத மென் னென்கயம் பொதுதே காலிக்

கன்னம் மென் னென்கயம் பொதுதே காலிக்
கன்னம் கொத மென் னென்கயம் பொதுதே காலிக்
கன்னம் புள்ளி மென் னென்கயம் பொதுதே காலிக்
கன்னம் கொத மென் னென்கயம் பொதுதே காலிக்

ஒருவனெரு தெய்வத்திற் சேய்சர் மாபுறன்
மருவிமறேற் காட்டகத்தின் மருங்கிற் மாயினான்
பாவிபின்னோர் மாட்டகத்திற் பகர்ந்துள் மாபுறத்தான்
விசிவிசே வம்போர்க்குச் சோதிக்கை மவனிலனே.

குமாரதேவர் பிரமாணுபவ அகவல்.

கானு சென மே ஓரனகம் குருவை
வினவிடி வித்தனை விசங்கிப் பிரமம்
வேய் பென்று விச்சய் மாக
தத்துவ மனிகொதி சாமநிற் றன்தே.

செய்யுள் தொகுதி - 1

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருஞானமூர்த்தி 465-ம் ப.

கானமா தீவனி நீக்கலும் கழங்கும் பழியாகு, மூனம் ரின்னாயிற் திங்
குற்ற முறைவாற் பிரிந்திற் றி. செய் னாயிது மின்பமும் காவழு மாகி யுயருந்
தவமாகி, யேழினை மின்னெருந் காவழு வதற்குக் கிணியின் புணர்ப்பாகி,
காழினை யுமபவ ஞாயிருதி சாயிற் கானமூர்த்தி மன்னிற், காவழிய் மேதரு மைந்தர்
செய்யும் வகையின் வினவாமே.

$\frac{1}{2} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{4}$

§ 10. The following shall be the duties of the board:

$\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

... ..

2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042 2043 2044 2045 2046 2047 2048 2049 2050 2051 2052 2053 2054 2055 2056 2057 2058 2059 2060 2061 2062 2063 2064 2065 2066 2067 2068 2069 2070 2071 2072 2073 2074 2075 2076 2077 2078 2079 2080 2081 2082 2083 2084 2085 2086 2087 2088 2089 2090 2091 2092 2093 2094 2095 2096 2097 2098 2099 2100 2101 2102 2103 2104 2105 2106 2107 2108 2109 2110 2111 2112 2113 2114 2115 2116 2117 2118 2119 2120 2121 2122 2123 2124 2125 2126 2127 2128 2129 2130 2131 2132 2133 2134 2135 2136 2137 2138 2139 2140 2141 2142 2143 2144 2145 2146 2147 2148 2149 2150 2151 2152 2153 2154 2155 2156 2157 2158 2159 2160 2161 2162 2163 2164 2165 2166 2167 2168 2169 2170 2171 2172 2173 2174 2175 2176 2177 2178 2179 2180 2181 2182 2183 2184 2185 2186 2187 2188 2189 2190 2191 2192 2193 2194 2195 2196 2197 2198 2199 2200 2201 2202 2203 2204 2205 2206 2207 2208 2209 2210 2211 2212 2213 2214 2215 2216 2217 2218 2219 2220 2221 2222 2223 2224 2225 2226 2227 2228 2229 2230 2231 2232 2233 2234 2235 2236 2237 2238 2239 2240 2241 2242 2243 2244 2245 2246 2247 2248 2249 2250 2251 2252 2253 2254 2255 2256 2257 2258 2259 2260 2261 2262 2263 2264 2265 2266 2267 2268 2269 2270 2271 2272 2273 2274 2275 2276 2277 2278 2279 2280 2281 2282 2283 2284 2285 2286 2287 2288 2289 2290 2291 2292 2293 2294 2295 2296 2297 2298 2299 2300 2301 2302 2303 2304 2305 2306 2307 2308 2309 2310 2311 2312 2313 2314 2315 2316 2317 2318 2319 2320 2321 2322 2323 2324 2325 2326 2327 2328 2329 2330 2331 2332 2333 2334 2335 2336 2337 2338 2339 2340 2341 2342 2343 2344 2345 2346 2347 2348 2349 2350 2351 2352 2353 2354 2355 2356 2357 2358 2359 2360 2361 2362 2363 2364 2365 2366 2367 2368 2369 2370 2371 2372 2373 2374 2375 2376 2377 2378 2379 2380 2381 2382 2383 2384 2385 2386 2387 2388 2389 2390 2391 2392 2393 2394 2395 2396 2397 2398 2399 2400 2401 2402 2403 2404 2405 2406 2407 2408 2409 2410 2411 2412 2413 2414 2415 2416 2417 2418 2419 2420 2421 2422 2423 2424 2425 2426 2427 2428 2429 2430 2431 2432 2433 2434 2435 2436 2437 2438 2439 2440 2441 2442 2443 2444 2445 2446 2447 2448 2449 2450 2451 2452 2453 2454 2455 2456 2457 2458 2459 2460 2461 2462 2463 2464 2465 2466 2467 2468 2469 2470 2471 2472 2473 2474 2475 2476 2477 2478 2479 2480 2481 2482 2483 2484 2485 2486 2487 2488 2489 2490 2491 2492 2493 2494 2495 2496 2497 2498 2499 2500 2501 2502 2503 2504 2505 2506 2507 2508 2509 2510 2511 2512 2513 2514 2515 2516 2517 2518 2519 2520 2521 2522 2523 2524 2525 2526 2527 2528 2529 2530 2531 2532 2533 2534 2535 2536 2537 2538 2539 2540 2541 2542 2543 2544 2545 2546 2547 2548 2549 2550 2551 2552 2553 2554 2555 2556 2557 2558 2559 2560 2561 2562 2563 2564 2565 2566 2567 2568 2569 2570 2571 2572 2573 2574 2575 2576 2577 2578 2579 2580 2581 2582 2583 2584 2585 2586 2587 2588 2589 2590 2591 2592 2593 2594 2595 2596 2597 2598 2599 2600 2601 2602 2603 2604 2605 2606 2607 2608 2609 2610 2611 2612 2613 2614 2615 2616 2617 2618 2619 2620 2621 2622 2623 2624 2625 2626 2627 2628 2629 2630 2631 2632 2633 2634 2635 2636 2637 2638 2639 2640 2641 2642 2643 2644 2645 2646 2647 2648 2649 2650 2651 2652 2653 2654 2655 2656 2657 2658 2659 2660 2661 2662 2663 2664 2665 2666 2667 2668 2669 2670 2671 2672 2673 2674 2675 2676 2677 2678 2679 2680 2681 2682 2683 2684 2685 2686 2687 2688 2689 2690 2691 2692 2693 2694 2695 2696 2697 2698 2699 2700 2701 2702 2703 2704 2705 2706 2707 2708 2709 2710 2711 2712 2713 2714 2715 2716 2717 2718 2719 2720 2721 2722 2723 2724 2725 2726 2727 2728 2729 2730 2731 2732 2733 2734 2735 2736 2737 2738 2739 2740 2741 2742 2743 2744 2745 2746 2747 2748 2749 2750 2751 2752 2753 2754 2755 2756 2757 2758 2759 2760 2761 2762 2763 2764 2765 2766 2767 2768 2769 2770 2771 2772 2773 2774 2775 2776 2777 2778 2779 2780 2781 2782 2783 2784 2785 2786 2787 2788 2789 2790 2791 2792 2793 2794 2795 2796 2797 2798 2799 2800 2801 2802 2803 2804 2805 2806 2807 2808 2809 2810 2811 2812 2813 2814 2815 2816 2817 2818 2819 2820 2821 2822 2823 2824 2825 2826 2827 2828 2829 2830 2831 2832 2833 2834 2835

புத்திரம் பெறாமல் தவிர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பெரிய அளவு உயர்வு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

1927. 7. 27. 1927. 7. 27.

708 m 12 h 15 min 20 sec 222

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

வினா:—தேவநல்லூர், மெலாத்தலாறு நதிகாசம் இவ்வணங்குறிய இருவர்
கள்ளுப் பானம் செய்து:

வினா :—சுமந்திரன்.

வினா:—அரசினால், எவ்வளவு தொகை செலவாகியிருக்கிறது அந்த ஓய்வூதியக்கமிஷன் மூலமாக? அது எவ்வளவு தொகை அளவுக்கு உடனடியாகச் செலவாகியிருக்கிறது? அது எவ்வளவு தொகை அளவுக்கு உடனடியாகச் செலவாகியிருக்கிறது? அது எவ்வளவு தொகை அளவுக்கு உடனடியாகச் செலவாகியிருக்கிறது?

விடை :—ஆகவே அந்த முயற்சியில் இவ்வாறு வந்ததைக் கண்டு அதையும் கீழ்க்கண்டவன் : தனக்குமேல் அந்த முயற்சியில் அந்த மயமாய் நின்றபிலும் சகவாசம் தந்திருப்பதை யுணர்வாராயினான் பிரகிருதிக்குக் காமம் அடங்கித்தும். அங்ஙனமேன் னுபாயப்பயிற் போது அவ்வவந்தைகண்டேன் தம். ஆதலின் அப்பிரகிருதிக்கு அந்தத் தற்பதவித்தனையும் பண்ணவேண்டித்தான். வினா :—அங்ஙனம் முயற்சியில் யாது கண்டான் ? விடை :—பிரகிருதிக்குப் பங்கு சுவாஸ்யவாய்வுகளும் மறைபுயம்கள். வினா :—அங்ஙனம் மறைபுயம் பரமமான முன்தோ ? விடை :—யாராயுந் தந்தித், “தெரம்பத்தி லுபாதிக்கடச் செருமநா மதுவெ மதான் மையதாச் தற்பதகா தனைசெவ வும் வேண்டும், தம்பட்டன் மூன்றிலுத்தல், சிலனுக்கு முதலாயச சாற்றாதன்

[illegible]

የገንዘብ ምንጭ

[illegible][illegible]

தமிழகத்தின் அறிவு வளம்

தனைய குமாரன் புலியகட னாறுநி ளார்சு நிரைவரையல்
தனைய குமார னெனையநீரி ள்க்கெட் பொரு ளாராநின்
தனையி ளாசா னெழுந்தருளிக் களிப்பட்டாந் கதறிப் பிளவண்கண்
புனாநீ ள்தலா ழுமலாத்தக பொருந்தப் பொழுதா ழுலாண்.

மகாநாஜரதூரபு.

ஒருத்த ஹேரு குடும்பி பொருவேத் தாக்கின் முன்னம்
இருக்கு மிடத்தை நீக்கி போகாத தாணி

இருக்கு மன்றி முன்க ளிரித் து போதான் சொல்லாய்
திருக்கு நாட்ட முடையோர் செகத்தை பெய்யென் றுமூலர்.
குறெந்த—நாசன். திருக்கு—அறிவ.

வேதாரணியபுராணம் மாகாசமச்சிய பிராக்னையொக்கியச்சுருக்கம்.

வேத எதிரின் போன்றையினுள் மேவி மூன்றாம் விபாகிடுதி
போத காந்தயகசெனப்பே ருற்ற துனக் கிற் றெளியவறப்
போத மோலிப் புமதலாப் புகன்ற மூன்று மங்கமதற்
வேத மசன்ற வங்கிபற விதுவே பிரம மெலாமுயிர்க்கே.

(இ-பு) வேதநியின் மனையினுள் மூன்றுவிதமாகிய விபாகிடுதி
மத்திங்களை மூன்ற்துசெய்க்கி, மச (நளி) என்னுட்பெயரையுடைய
காந்தயகசெனப்பே ருற்ற துனக் கிற் றெளியவறப்
போத மோலிப் புமதலாப் புகன்ற மூன்று மங்கமதற்
விருதினும் தம்மாவகவகச்சுருகியனென்னும்தத்தையினக்கும்
தம்மச அங்கிபற. தீய்சுருகிய எவ்வுயிர்க்கும் பிரமமாம். எ-ம்.

அங்க மூன்று மங்கிபர மரவி பாது மெனப்பேதர்
தர்குர் திரான முரளர்சர் தானே யுலக மூன்றுருத்
துங்க விரவி மகசா துந் சொன்ற வனல்கால் குரியனு
மங்க மரவி னுஞ்சாவி தாகு மகிப மங்கிபகாம்.

(இ-பு) துர்வணம் தர்காங்கிபேத சிவானத்தோன்றலே, அம்மூன்
றுவகங்களும் அங்கங்களாக, அங்கியாகியகுரியன் மகசவாகும். முற்கூறிய
மூன்று விபாகிடுதிக்குப் பிலோகம்அங்கினியும், புலோகம்வாயும். கண்
லோகங்குரியனுமாம் அங்கங்களாக, மகசவாகியாந்திரன் அங்கியாகும், மர
மவி—பரமான்மா, எ-ம்.

இருக்கு முதன்மூன் மச்சமதா மெல்லி மகப்பூ ரணம்பரமாய்க்
குருத்தார் பிராணன் மதலாகக் குலவி னவற்றி னேதாலாம்
பெருந்து னவ்வு முதலாப தெழ்ச்சி யாயிற் றேழ்மரபத்
திருக்கு மகந்துக் கரியாகும் பிரம மகமாத் தேர்ந்திடுனே.

(இ-பு) இருக்குவேகம், யசுவேகம், சாமவேதமாகியமூன்றும் அங்கங்
களாகும்போது மூன்றுவகமாகிய மகசவேஅங்கியாகும். பிராணன்,
அபானன், விபானகுமிய வாயுக்களமூன்றும் அங்கங்களாகும்போது அங்
னமாகியமகச அங்கியாகும். சங்கிதம், சொப்பனம், சஞ்சிதனாகியமூன்றும்
அங்கங்களாகும்போது மூன்றாவதாகியதரியமே அங்கியாகும், அம்மூன்
றக்கும் சாட்சியாகத் துரியமாகியமகசவே காண்புகினேன். எ-ம்; வேதா—
பெத்தபவன்.

கூறுமங்கியாதங்க மகிய பாதுகுவிடதனா
 நேற்றுப் பாராபெரின்கர்த் தீதங்க பொருளும் வேறங்கி
 வேறு வேறு விவர்த்தமுற கோயு மருளும் விவர்த்தமுதா
 புறம் பாரா மருகிச னுமிரு பொன்பெரு நுயாமி.

(தி-11.) அகமீன்கி அக்கங்கியார். அகலும் அக்கங்கியாக
 மிதந்து மெய்யும்பாமாகிப எண்ணத்தவிர்த் திரிசெய்க்கியாகும். அது
 ஞானத்தா-கை போத்தவது சந்தியிலெண்ணிப்பால் விவர்த்திசாத்தமே
 யாகும். அதனும்பாசயிலாதபுராணப்பிராமாயிகளான உகச்சுணுமிருமெனத்
 தீர்த்தும் பாம்புபாசகைப் போற்றுகன். ௭-ம்.

இன்று மேலு முன்றுமென மின்றி பொன்று மிலங்கருத்தன்
 கன்று பபந்தும்த் திவொறு மகன்யான் கருமக் கருமாயை
 பொன்று மிலுபாற் பத்தமுல குரையாத் தினரயாம் பீலப்பிரப்பு
 கன்று தீது மிலுபாரு கலாய் பிரம பாளைனவே.

(தி-12.) என்மையுத்தபிரமம் பாளைமென்று கருபுசுமித் கோரித்
 மாந்திரத்திச் சந்திபித்து மெண்ணத்தவிர்த் திரிசெய்க்கியாகும். அது
 ஞானத்தா-கை போத்தவது சந்தியிலெண்ணிப்பால் விவர்த்திசாத்தமே
 யாகும். அதனும்பாசயிலாதபுராணப்பிராமாயிகளான உகச்சுணுமிருமெனத்
 தீர்த்தும் பாம்புபாசகைப் போற்றுகன். 8-ம்.

இன்று அத்தவிர்த் திரிசெய்க்கியாகும். அது ஞானத்தா-கை போத்தவது
 சந்தியிலெண்ணிப்பால் விவர்த்திசாத்தமே யாகும். அதனும்பாசயிலாதபுராண
 ப்ராமாயிகளான உகச்சுணுமிருமெனத் தீர்த்தும் பாம்புபாசகைப் போற்றுகன்.
 9-ம்.

இவ்விதத்தின்கி சிவஞானபோதப்பெருகையென்றுத் தப்புகாயைத்
 திரிசெய்க்கியாகும். அது ஞானத்தா-கை போத்தவது சந்தியிலெண்ணிப்பால்
 விவர்த்திசாத்தமே யாகும். அதனும்பாசயிலாதபுராணப்பிராமாயிகளான
 உகச்சுணுமிருமெனத் தீர்த்தும் பாம்புபாசகைப் போற்றுகன். 10-ம்.

இவ்விதத்தின்கி சிவஞானபோதப்பெருகையென்றுத் தப்புகாயைத்
 திரிசெய்க்கியாகும். அது ஞானத்தா-கை போத்தவது சந்தியிலெண்ணிப்பால்
 விவர்த்திசாத்தமே யாகும். அதனும்பாசயிலாதபுராணப்பிராமாயிகளான
 உகச்சுணுமிருமெனத் தீர்த்தும் பாம்புபாசகைப் போற்றுகன். 11-ம்.

உலோகத் துண்டிதாசனா டாப்டிபிட்டுவிகள்: அது அத்தனைமாதம்
துவியதாண்டாருதமாதே மிகுதிநாசனமாதிரிவந்த.

யாதிதவகராயித்ரட்டம் சருதிமுதல் பரிமாணங்களாலும் வந்தியனு
பவரணாலும் அங்குரை பருதான தென்று விசேகிகளுணர்வார்கள். விசுரண
பொதத்திக்கு வேதபயிசுர்த்தமான வித்தியாணியசுவாமிகள் அங்ணவ
பக்கமாக வகாரிசெத்திருக்கின்றார். இவர்பக்கத்தினர் துவித பக்கமாக முன்
னுக்குப்பின் ஐதைத்தற்கென்றும்படி பரையொழிநியிருக்கின்றனர். இதை
அந்ணவதிகள் என்செத்தாமாதானத்தோடு கேட்டிவண்டும். இவர்கள் அந்
ணைதவகரைய பல்லாய்வாய்ச் சித்தசமாதானத்தோடும் சுப்பிரதாயமாய்க்
கேட்கவேண்டிமென்று யாஉமருத்தம் இவர்கன்கேட்கவிவ்வு. ஆகமக்
கனின்முடியாகச் சிவனுணையாதமோ வேதத்தைச்சார்ந்து எப்படியாய்
அந்ணவதப்பொருள் விளக்கவும், அதுசருதியாதி பதினாண்ருவித்தைட்டும்
உத்தப்படுகவும். தேவாரசிருதாசக திருமந்திரமுராய்பதால்களா மதண்ணெ
டுப்பெசகம். அப்பாய்க் வந்தியநுபவகளுக்கும் பொருத்தமாய்ப்பொகவுக்
இவகளுணர்கெல்பாய்மாறாக இவரினாடவரிவந்திய போலிதுவையக தக்
திரசுவகரைய கணேஅந்ணவதிகள் சித்தசமாதானத்தோடு கேட்கவேண்டும்
இவர்கள்வாதஞ்செய்பவரிருக்குமுரிலேனுக் குடியிருந்திருப்பாரானல் முதன
காவியபொது சுவசை விட்டிவிட்டி இரப்பக்கத்தினாது எப்பணைமயம் உயி
படை, ஊக்கியடி பெதிட்டபகத்தாரிடத்திற் காண்பிக்கமுத்தாருங்கள். இது
கிராந்துத்தவிய சமுத்திரம் நிகரவலிருக்குமா இரவகலிருக்குமா யென்று
கெண்டிரிலேயே டாண்டித் தானாகக் குறித்துக் காட்டுவதுபோடுமென்றார்.

திருநாவுக்கரசு கவாடிகள். சுதிரபராணம் 773-வது ப.

க. இலட்சுமி தேவதாசுடையவைகள்

கூவனோடொத்துமே கடனென்றப்போம்

பாதுகாசிகள் பார்ப்பரிதென்பாற்

தேவதேவன்சிவன் பெருத்தன் னாமயே.

ஸ்ரீ சங்கர விஜயம்.

கரு-வது சதக்கம்.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியருக்கும்

புரி நிலைண்டாசாரியருக்கும் நடந்த சம்மாதம்.

சமுத்திரதீபத்தை விட்டு கங்கைமங்கையாகிய பூர்வசுரர் கையாண்ட
திருப்பு பறப்பட்டார். அவர் தங்குந் சமுத்திராங்கணங்கெய்து, பாங்குதிப்
பிரவருகிய மகாதேவரை யடைந்து, (நாங்குயகாங்கனாப் புறங்கப்பிர

சுகண்டர்.

மதாதாமுடையோ: "ச. மத்தமம் (அது) என்றல், முன்பு
மேதாதாமுக்கு இசொல்லும் தீவிசை அபேதகனமான உயர்ச்சி
முள்ள அபேதம் அது பொருந்தாது. என்ன? திருநொளிகளுக்கு
விசேஷ தம்முடையவா மிருத்தரின் தம்மம் அபேதம் சித்திராத
யோ தீவிசைகளுக்குத் "ஓ. விசேஷதம்முடையவா மிருத்தரின்
அபேதம் பொருந்தாது. (௨)

*௩. இது சாமிசை சாத்திரங்களைப்போலத்தின் சுவது பிரபாசத்
தச் சிவமாதேவனையும் அபிமானமு அகர்ப்பதாவதம் உத்தரவாசு
தாய் தன்பதான உயர்த்தெக்கப்பட்டது. தீவன் விசுவம் அநியமிரும்பு
யோ தாழ்வு செம்பப்பட்டது தத்துவமையிவாக்கியவுபதேச மென்
றும் ஹிம் சாங்க.

*௪. அபேதம், அபேதம், பாதத்தித்த. முதலியனவும், பொருள்,
பெருஞ்சத்தி, சுவர்த்தித்தமமுதலியனவும் முறையே விசேஷங்களிட
துள்ள விசேஷதம்மனாய் தீவந்த விசுவமயிவம் தம்பகொர் ஸ்ரீ-விசை
சத்திரோதம் உபேதம் சிவம் சாங்க.

விசுவமயிவம் துமதுக்கும் பிரதிபிம்பத்திற்கும் அபேதம் தீவ்
வதுபோல சிவத்திற்கும் தீவனுக்கு உண்மையாக அபேதம்விசைகெளரி,
அவ்வாறு சொல்லுகிறது. என்ன? விசுவமயிவாசரிவாய்களின்
வாசியிவப்படி என்னுயிற்றென்றும் பிரதிபிம்பம் *௫. மித்தையென் றறி
யப்பிவதனம். (௩)

*௬. பிரதிபிம்பம் மித்தை: பிம்பம் சத்தியம். ஆதலால் பெய்யும்
மெய்யும் ஒன்றெனச் சுவது பொருத்தம்?

என்னுயிவின் முகம் பிம்பமாதத்தினும் பேதமாமென்றருளினவா
காண்டவால் பிரதிபிம்பத்த முகம் பொய்யாமென்பது தமது மதாதசாரமன
வார்த்தையாம். (ஆசிய) அபேதமெனச் சுவது பொருத்தம்? (௪)

மாயிவான தீவனது அநியமையும் சுவானது சுவஞ்ஞத்தவமுன்
யிவ மிருத்தரின்மயிவம் பிரதி (மித்தையென்று சிவம்) கருந்தல் தீவன்
டத்தும் சித்திரோருத்தன்மையால் வேறுபாடினமையால் அபேதமே வான்
தமாமெனச் உபத. (௪)

தத்துவமையான பிரமணமனம் சிவத்தின் மிருத்தரின்மயிவம்
பாத (பொய்யெனும் சிவம்) முண்டாயமாட்டாது. அவ்வாறு (பெய்ய
மென) அவ்விவரிதின், பெதம் சிவர்த்தவிட்டதானும். என்னதெனின்,
விபரிதமான ஆதனமும் குறியாதன்மையான பிரதிதன் ஆ குறியா
வெரு உய்கொத்தவையுதா மென்னும் புத்தியால் பெதம் சிவ வார்த்தவிட்ட
தானும் உபத பொருள். (௫)

பெரிய அளவுக்குள்ளேயே இருக்கிறது. இதைப் பற்றி நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதைப் பற்றி நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதைப் பற்றி நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[illegible]

1997

பின்னர் 'வகநாடகத்தொகுப்பின்' தீர்மானங்கள், 'பெரும்புதல்' பத்திரிகை
மேல் பதிப்பிட்டு சமீபகாலத்தில் பரப்பப்பட்டன. இவற்றுள் சிறந்தது 'சம
தீபம்' என இருந்தது. தந்தையின் பெயரில் 'சமதீபம்' என்ற பெயரில் பதிப்பாளிகளாக
நித்யா & பரமசிவ (மிஸ்திரிகள்) நதிகளையுள்ள அப்பள்ளத்திலிருந்தேனாம்.

பெரிய அளவுக்குள்ளேயே இருக்கிறார்கள். எல்லா வகையிலும் சிறந்தவர்கள். எல்லா வகையிலும் சிறந்தவர்கள். எல்லா வகையிலும் சிறந்தவர்கள்.

[illegible]

(40)

[illegible]

*க. நத்துவமயம்மகாவாகியத்திரு பாகத்தியாவைக்கொண்டிருந்த
விவந்தமும் சருத்திரை பூ விராசத்திரோதயத்தின் கை-உறு கையின்
எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றது. ஆனதுபற்றி அபுநைத வட்டி ஆந்திரா
களுக்கு அச்சருதியின் உய்ப்பிருத்திரமாவதுடன் பகாவாகியவர்கள் முதலிய
வற்றைப் சிவநாதை திருநா எடுத்துக்காட்டினார்.

இவ்வாறு உதயதில உண்டாகிச் சொல்லப்பட்ட *௪. அதிப்போகக்
மேதுவோ அஃது உண்டாகாது. எதனால் ஆ குதிரையினாண்டற்கும் இவ்
வகையினால் அபிபிராயத்தி யுண்டாகுமோ அத்தன்மைப அம்மினாண்டி,
அபிபிராயத்தை யுண்டாக்கும் பிரமாண மின்றது. (௪௪)

(104)

*ச. துணைத் தலைவர்: விட்டிருக்கிறார். தலைவர் அவர்கள் என்னுடைய தலைப்பைப் பற்றியே பேசுங்கள்.

• **Washburn** •

[illegible]

1992

அப்போது; அம்மையால் காணப்பெறும் ஜீவோக்ஷயமும்
கற்பியை மெளனம் புகழ்க்கும் அயிர்-நாற்கும் அறிவா-னாய் கத்
திவகஸ்துயானது எப்போது பமருச்சிவகால் அறிபத்தக்கதா யிருந்
தவன். (கஉ)

தம்மாவும் அப்பாசுதே திருவிழைதாரர்களும் பாவனாவும் தன்மையும்
அதன்சமயதவழி அங்குக்கமப்பதென்றான். அச்சவனது பரிசிக்
டம் மருசிடது கதவகா அம்பெரை சந்தியமடிவழி அங்குக்கமத்தக
தாம். (கா)

கற்பித்தபரிந்துரைகள் அகத்தாசிரியர் இரத்திக்கு இவ்வாறு *அ. யுத்தியி
 னும் சிறுநீர்ப்பெய்ததன்மையால் அப்பெயர் சுத்தியமென்னும் ஈசுவர
 னதுதவத்திற்கதிர்ப்பாடுகொருபாடு அப்பம் அகதியம் அஞ்சுகிசைத்
 தக்கதாம். (சுதி)

*க. சிற்றப் பூரணப் பிஞ்சுத்த உயிசிவ்மமான ஜீவாதிகொருபம் உயிதம். திருமுடியுஞ்ஞதநிலை; துப்புவெள்ளிமுதலியவற்றைப்போல என்நம் பூதலகணம் உயி.

[illegible]

* 4. மாதம் அடித்தொழிலெல்லாம் உயர்த்துகின்றிய. பரத்தியக்கும்
பரத்தியத்தன்னிடங்கே மரிசை உடும்.

அன்றியும், பேதபுத்தி மதார்த்தமாயித், பேதமுணர்ப்பவர்கட்குப் பயத்
தாத் *00. *சூத்ரி சொல்லுகிறது. விபீதமுணர்ச்சியுள்ளார்க்கே அன்றத்
தவிர்த்த மருத்தின் தது. பேதபுத்தியே விபீதபுத்தியாகவின் பேதபுத்தி முன்
பாசலாகிறது. (சுரு)

*50. "இரண்டாசனமும் பயமுண்டுகின்றது" என்பது சைத்திரிய
சூத்திரம்.

அப்பேரம் கருதியிங்கு ஸுந்தரமும் யதார்த்தமன்குதலின் கை.
அப்பேரணந்தாவத்தப் புருஷார்த்தம் கெடப்படுகின்றது. யான் சில

என்னை என்றும் மனசில் இருக்காது என்று அறிந்தும் பாதமன்
பாதம்போலக் காண்பதால் பாதமுண்டாகிறது. (௧௯)

சகலவாஸிய சூத்திரம்.

188. சததர்சனம் கல்வாஸியாகியும் விசயமும் அறிவிதவாஸிக்கு
ஆத்மாவெயாகின்றது. அதன்மேலும் அறிவியல் பாதமுக்கு அத்து
கொடுக்கிறது. கொடுக்கிறது? என்னவாகியவாஸியும் துண்டாகியத
மறைக்கித்து அப்பத சாய்வுபடுத்தி அதன்மேல் சததர்சன அறிவுமுக.
அவற்றை சூரி விசயசக்திரோபாபரின் அபிவிருத்தி. (௨௦)

திருமந்திரம். தத்துவமஸிவாக்கியம்.

ஆதிய அச்சொன்றிதவாகத் தன்னிடம்
தானிய விட்டு விட்டத அக்கரிசன்
சாதா சாதசொன்றொன்றித அறிவிப்ப
வானிய சிவன் பாதமுக்கு அதுவே.

திருமந்திரம். கருத்தந்தனவம்.

நாடுவென்று தானொன்று பாதமுக்கு சாதசொ
தானொன்று தானொன்று தானொன்று தப்பதத்
தானொன்று தானொன்று தத்துவமாகியத
ருவென்று தானொன்று சாதமுக்கு அதுவே.

இவ்வாறிருக்கலால் அப்பாதமுக்கு அறிவின் பாதம் சததிரித்தமாம்.
ஆத்மவாஸிபாதமுக்கு அறிவின் பாதம் பாதமுக்கு அறிவின் பாதம் அப்பாதத்
திருவாஸி பாதமுக்கு அறிவின் பாதம் பாதமுக்கு அறிவின் பாதம் பாதமுக்கு
மாதம் பாதமுக்கு அறிவின் பாதம் பாதமுக்கு அறிவின் பாதம் பாதமுக்கு. (௨௧)

சீவகண்டம்.

சீவகண்டம் திருமந்திரம். பாதமுக்கு பாதமுக்கு பாதமுக்கு பாதமுக்கு
பாதமுக்கு. அவற்றைவிட்டுத் தம்மாம் சததிரித்தமாம் துண்டொன்றே எம்
வாது கொள்கத்தக்கதாம். (௨௨)

சங்கரம்.

பிரபலசூத்திரம் பிரபலசூத்திரம் திருமந்திரம் பாதமுக்கு பாதமுக்கு பாதமுக்கு
பாதமுக்கு அறிவின் பாதமுக்கு பாதமுக்கு பாதமுக்கு பாதமுக்கு பாதமுக்கு
திருவாஸி பாதமுக்கு திருமந்திரம் பாதமுக்கு பாதமுக்கு பாதமுக்கு
(பிரபலசூத்திரம்). (௨௩)

லேகண்டர்.

அங்காரயின், இங்காத்மா தேகச்செடாறும் கெளம்; சுதத்காதி விசித்திரத்தன்மைமகக் காண்டாம். சான்றும், பத்தியோகெடிய மகரிஷி மாந்திரம் சுருதிப்போவ மிக மோனநாகக் கொள்ளத்தக்கதாம். (உ௨)

ஆத்மா கொண்டுள்ள, அப்போது மிகக் துக்கமுடையோன் இராமையோடு கூடிய துக்கநாத சொகெடத்தையடைவன். தன்மியம், இன்னும் சுருதிப்போவ இன்னும் சுருதிப்போவென்ற மகபூதிம முண்டாகாத: அவற்றிற் போயிருத்தலின். (உ௩)

நாந சொகெடிய இங்காத்மாவே கத்தா; அசேதனத்திற்கும் கத்திருத்தவம் காணப்படுகதிலை. ஆகையால் போகத்திற்கும் அதுவே (ஆத்மாவே) கத்தாகாம். மேத போக்சிருத்தவம் ஒப்பின், (தேவதத்தன் சொத்த கம்மப்போக்சிருத்தம்; சோமாதத்தனுக்க மென்னும்) அதிப்பிரகக் கத்தால் மோஷமுடைதாம். (உ௪)

இந்த தேவததில் அந்த துவகத்தில் புருஷார்த்த மென்பது துக்கசகையம்; கஷப்பிரப்தி டன்று: சுதத சுததும் துக்கத்தோகெடியிருத்தலால், விவக்ஷைத் துக்கப்போவ, தர்சனப்பிரதன்மை அதற்கிருத்தலின். புருஷார்த்தத்தன்மைமிகமென்னும் போகப்போத புத்தியிருத்தலாவெனின்.

சங்கரர்

அங்காரயன்: சுததி "உ௨. விசித்திரத்தன்மைக்கு மனதின் தம்மத்தன்மையால் ஆதாரவய பெதிக்குத்தன்மை எய்தித்தாலும் பொருந்தாது. ஆனால் அய்யித்திரத்தன்மை மனதிலுள்ள பேதத்தாத நிகழ்த்துகின்றது. (அது மனதின் தம்ம மென்பதிலே, காமசுத்தம்மென்னு மிவைமுதலிய சுருதிப்பிரமாணமா மென்பது காற்பிரம்மம்.) (உ௧)

"உ௨. சுததி விசித்திரத்தன்மை மனதின் தருமமா நிருத்தலால் மனதைப்பெதிப்பதாருமெய்வது ஆத்மாவைப் பெரிப்படுத்தலாகாது. இவற்றை ஒப்பதாற் குத்திர மனனத்திற்கானக.

காதன்மியார்த்தகவிசேஷமே அசேதனமாயி (இரண்டு) தேகத்தின்மன்னும் கத்திருத்தவத்தை நிகழ்த்தவதாம். அதன் (செத்தின், சொக்கை விசேஷமே) மிக புத்தமலையற்றிற்குக் கத்திருத்தவ மின் தென்னும் கத்தின் சுருதிப்போவாயிருத்தலின் சொகப்படாமாம். (உ௨)

விஷயத்தினிற்செழுத்த சுதத துக்கத்தோகெடியநாயிலும், காசமின்றிய பிரம்மசுதத துக்கத்தோகெடியதன்று. "பிரம்மத்தின் ஆர்த்தத்தினையறித்தவன் காசமின்றும் பறப்பான்." "ஒருமையை அறிமறவனுக்கு மோகமேது? சோகமேது?" என்று மிவைமுதலியசுருதியால்.) ஆதலால் அதனை (பிரம்மசுததத்தின் அடைவே) புருஷார்த்ததன்மையை சொன் றபிரம்மசுததம். துக்கமாயி துக்கசகசமாத்திரம் (புருஷார்த்தம்) அன்று. (உ௩)

தொம்பதுவக்திவார்த்தமாய் கூடத்தனதுபதினெருவித பரியாயாமக் காரியமெனவணர்ந்தனின்றது.

சென்மூன் நவத்தையிலுந் தனக்குவாய்த்த மூலகையதிவ்டானன். சேதனன், அத்தரிமாயி, பிருப்பின்றிய அனுசந்தாததிரு, சயஞ்சத்தார்த்தன், அவிசின்னசிகன், பாரமார்த்திகன், துரியன், சான்றினன், பிரத்திகான்மா, குந்தமர். தொம்பதுவக்திவார்த்தன் மூலவகையகூடத்தனது பரியாயாமகன்.

விவாதி மூன்றினுக்கும் அதிப்டானமாயிருத்தலின் மூலகையதிவ்டானனெனவும், அத்திகேடமாயிருத்தலின் சேதனெனவும், அசத்தினிறைந்திருத்தலின் அத்தரிமாயிடெனவும், அவாவின்றியெவற்றினும் அனுசந்தித்திருத்தலின் நூலவியனுசந்தாத்திருவெனவும், தானேயுண்மைப்பொருளாயிருத்தலின் சயஞ்சத்தார்த்தனெனவும், கடாமாயம்போல் தேகத்தால்கிளம்பட்டிருத்தலின் அவிசின்னசிகெனெனவும், யதார்த்தமாவின்வகலின் பாரமார்த்திகெனெனவும் தானேயபஞ்சிதராயின்வகலின் துரியனெனவும், எவற்றித்குஞ்சாட்சியாவின்வகலின் சான்றினெனவும், உபாதித்திரியங்கட்டுவிவட்சனமாதென்றலின் பிரத்திகான்மாவெனவும், சீயென்றும்-தத்தின் சீசயப்பொருளாதலின் தொம்பதுவக்திவார்த்தனெனவும் கூறியவாறுகாண்க. உபாதித்திரியங்கன்மாயிலுந் தான்மாருதிருத்தலின் மூலகையதிவ்டானன்.

தற்பதவில்க்கிவார்த்தமானபரிமத்தின் ஆறுவிதபரியாயாமக்காரியமெனவணர்ந்தனின்றது.

சசன்மூன் நவத்தையிலுந் தனக்குவாய்த்த மூலகையதிவ்டானன், ஒருபாரப்பிரமம், பரிசுமிற்றத்தபாதத்துவம், பரிமான்மா, குணத்திதமானவிசத்தித்த, தற்பதவில்க்கிவார்த்தன் இவைபொவ்வனயிறவும் பரிமத்திற்குத் தொன்றதொட்கியழங்கும் பரியாயாமகன்.

விவாதிமூன்றினுக்கும் அதிவ்டானமாயிருத்தலின் ஈனென்றிலி மூலகையதிவ்டானனெனவும், ஒப்பற்றபரிமாவலின் ஒருபாரப்பிரமமெனவும், மாயாதீதமாதலின் பரிசுமிற்றத்தபாதத்துவமெனவும், மாட்சியென ஆன்மாவாதலின் பரிமான்மாவெனவும் தாததம்மியமிற்க பரிசுத்தசித்தாதலின் படியிலாவிசத்தித்தெனவும், அதுவென்றும்பதத்தின் சீசயப்பொருளாய்விவகலின் தற்பதவில்க்கிவார்த்தனெனவும் கூறியவாறுகாண்க. உபாதித்திரியங்கன்மாயிலுந் தான்மாருதிருத்தலின் மூலகையெனவையுபாதித்திரயமென்றும்.

மூற்கூறியகூடத்தப்பரிமமென்றும் துவிதகாசம்இரையவென வணர்ந்தனின்றது.

மண்ணுதுபானைசட்டிமுதலிய பரிசுவுறுகையப்பட்ட வடிவங்களுக்கெயைச் செய்கொண்டுநிற்பதெனவெனமோ? அதுபோலவும்; பரிமபொன்னென்றே வேலத்திறத்தாற்பரிசுவுறுகையப்பட்ட ஆபரணவடிவங்களுமாத

போன்றும்; தந்தையவரையெனத்தமகியுடைய தந்தையெனத்த மூன்
படாதிருத்தின். சம்பந்தமென்பதென்றே முன்னகூறிய சம்ப
முதலிய பலவகையின்கூறல்களாகப் பரிணயத்தொத்த தோன்றலொட்டு
சீவகச்சரிய ஆன்மநூல்களெனத்திறிய நூல்களாகத் திருக்கு
வியகமெனக்கூறும்.

சுமமுதலியவிகாரங்கள் மண்ணையன்றும், உடம்பமுந் திடவிகாரங்கள்
போன்றிடன் திபுமென்பனமன்றே, அதுபோலச் சகலபாவத்தொடங்கு
கள் ஒருத்தியைப்பற்றி நிகழ்த்துமாயும்கூறியவையுடையது அடைபெயர்
ச்சொன்னம்கொக்கியவனின் சந்திரா, காமம், கிரியையகலா; அகலாவிடத்
துத் திரிபுபுபகலா; அகலாவிடத்துப் பிறப்பிப்பெருக்கலா; அகலாவிடத்து
மீனொச்சமென்பனமாயக்கும்; கலாபத்தெட்டுச் சந்தமுன்மைகள் அந்நா
முதலு எதமெகாத்துவையதம் வாய்த்தற்கு வாயதானவாயதெகாரணம்
கொக்கியென்க. சகலதுக்கஞ்சியபத்துவாயதின் கொககொந்தமுன்று.
அநிகெகாரணகாரியமாய்முடிதின் நூலெனத்தொன்க.

ஆன்மா: சத்துமுதலிய நித்தியங்களைக்கூடமுழுதையெனைய. அந்
வதியாமைபெறவக்தும, கனக, கிளைய, கலா, சூதநி, மூச்சு, மாண
முதலியஅவததைகளின்று கசதன்னியமாயியதனக்கொர் வாயதமுதலாக
லிருத்தபடியிருக்கின் தத்தனம் சந்தெனப்பெய்தாம்; எல்லாஅவததைகளிலும்
அவ்வயதநித்தனடைத்தவாறு தோன்றப்பொருங்கும்கிடவக்கிளா கன்றநித்தய
மகசாயப்பற்றிச் சந்தெனப்பெய்தாம்; பிரியத்திந்துபயனூற்றி மகசாயப்
றியவைய வாய்த்தெனப்பெய்தாம்; சிலவாயுள்ளனதுருசந்தையமாகவின்
கும் அவசாயப்பற்றித்தெய்தாம்; கெதுமனநித்தியின்மையின்காரணமாகப் பிரதி
பலித்துக்கொண்டிருக்கு சாதகத்தித்ததனும் சமஸ்தத்தெய்து சம்பந்தித்துக்
கொண்டிருக்கும் அவசாயப்பற்றிப் பரிபூரணமெனப்பெய்தாம் என்றச்சயிப்
பாயாக.

ஆன்மாசத்துமுதலிய நித்தியங்களைமுழுதையெனக்கூறுதிரியெல், அவ
த்துளானத்த மெய்வுபிக்கண்ணும்வினங்காத காரணம்மையெனின்; வெப்
பழம்பிரகாசமுநீம வடியாயுள்ள அக்கினியானது, வினக்கின்னப்பிரகாச
மொன்றே மேலிட்டினங்கொற்றும். வெற்றின்னம் உடனமொன்றே
மேலிட்டியாய்த்திருக்கும். வினக்கின்னமெப்பழும் பிரகாசமுமாயியதூண்
கும் மேலிட்டியான்கும். இவ்வனமாயின்மைபோல், பரிசுத்தமானசத்தெ
னல்லன்றே மையுப்புன்னியிருட்சமுதலியவைகளில் வினக்கிற்கும், கடி
னப்புத்தியாயிய தாமதமுனத்தின்மூடவிருத்தியின்னண்ணம் ராசதமுனத்
தின்மொலிருத்தியின்னண்ணம் சத்துஞ்சித்தமாயிய வினாமேயியாகும்,
சாத்துவிரகுனத்தின் சாத்தவிரகுத்தியின்னம் சத்து, சித்த, ஆவத்தமாயிய
முன்றுமேயின்கும்.

அநிவதியாமைப்பகுதி யனெகவுகேசக மேலுங்கிரும்பிப்பதினும்,
னவுமுதலியஅவததைகள் தத்தமக்கும்காரினும் இவத்திந்தென்னம் அநிவ

பட்டினம் உள் துணைகளைத் தன் னிய ப்ருட்டியிருப்பதால் சத்தெனவும்; ஆக
காங்குரியும் கம்பினபேதம். உலகதுவானதுமொன்று, உள்நீர்
வந்தவையென்றால் சித்தெனவும். சமந்தம் பதங்களுள் தனதுயிரிடலெனவும்
நீதம் உலகத்திடுமெனவியும் அன்னியமெனக்கருதி மெல்லுமெனவும்
பரிசும் உலகமொன்று உள்பரிசொன்று உலகம். பத்தல்பற்றியாவந்தமென
வரும். ஆகவே சித்தத்திற்குக்கொன்று உலகம் சற்றுயின்மையினித்தமெனவும்,
ஆகவே உலகம் உலகவந்ததெனவியும் உலகத்திற்குத் தனதுயிரித்ததெனவும்
கிடைப்பின் நித்தர்க்கற்று மறவாயிருத்தலின் பரிபூரணமெனவும் கூறிய
தென்க.

அக்கினியானது தந்தியுமையாக வெப்பத்தைப் மொளியையுத்தயு
துடையதேனும் விசக்கின் கண்ணும் புனலின் கண்ணும் ஒளியையும் வெப்பத்
தையும் தனித்தனியுடையதாயிருந்து விறகின் கண் வெம்மையொளியினை உட
யுங் காட்டி மாறுபாட்டு. ஆன்மாவானது தந்தியுமையாகச் சத்துச்சித்த
தத்தையுடையதாய் பல்பாகவுடையதேனும் மூடலிருத்தியிற் சத்தொன்றை
யாக, கோரலிருத்தியிற் சத்துசித்திரண்டையும். சாத்தலிருத்தியிற் சத்துசித்
தத்தையுடையதாய் காட்டுமென்கறிக. அக்கினியானது தனது வெப்பத்தை
யும், ஒளியையும் விறகைப்போல் விசக்கின் கண்ணும் புனலின் கண்ணும்
புருவத்தினிக்குமாயன் ஆன்மாவுத்தனது சச்சிதாக்கமென்னு மூன்றுருண்
ககூடும் சாத்தலிருத்தியைப்போல் மூடலிருத்தியின் கண்ணும் கோரலிருத்தி
யின் கண்ணும் மெருங்குவியன்கும். விசக்கின் கண்ணும் புனலின் கண்ணும்
வெம்மையொளி மருங்குவியன்க்காதா வக்கினியின் குத்தமாமுகமா? அது
போலக் கோரலிருத்தியின் கண்ணும் மூடலிருத்தியின் கண்ணும் சச்சிதாத்த
மெருங்குவியன்ககாததால் ஆன்மாவின் குத்தமாமுகமா? ஆகாதே. மருத்தி
யெத்ததால் மூன்றுகத்தோன்றலுதேயன்றி ஆன்மாவாவன்றெனவுணர்க.
பரிமேதவியைவையாருத்தன்மையிருத்தியினுளும் சரித்தலில்லாமையினுளும்
அசாவியொன வகச்சுத்தோன்றலுமைபற்றிச் சத்தொன்றேயினங்குமென்
தும்; சாநிவுநிததம்மயியிற்றுபாயுன்னவை சரிக்குத்தன்மைத்தென்றால், சரிக்
குத்தன்மைமல்லாத மலைபுல்லுமாலியவற்றை போரரியுயிரென்னலாகாதோ?
அவற்றையுடமென்னுதது தூய், சக்கு, ஏறம்பு, கறையான், தும்பி,
உண்டு முதலியவைகளைப்பற்றியும், இவற்றைச்சோரலிருத்தியென்னுதது
தன்மாயினசத்தையின் நியவானவர், மக்கன், காகன், விலங்கு, புன்முதலியவற்
தைப்பற்றியும்; இவற்றைச்சாத்தலிருத்தியென்னுதது சிவன்முத்தர், விதேக
முத்தர்னைப்பற்றியுமென்க.

கப்பிரதேபர்தம்.

சுதந்திர சக்தி வெய்தும் துகளில்கூர் புச்சிய முத்தி
பத்தன்மை யப்பி னப்பும் பாறீர்பா னெய்தி னெய்போன்
மெய்பத்தன்மை யுயிர்ப ரத்தின் வேறின்றி மொன்றே பாரு
பத்தன்மை ருபந் தன்னிள் பெருமைமை யாக்க லாமோ

சுமந்த.

சுருதிபின் முடிவா விவா ன துணிதலே ஞானம் வேறு
கருதிப் ஞானமெல்லா மஞ்ஞான மாதங் கண்டாய்
தெரிபவ்ரு ஞானத் தன்னின் பெருமைமைச் செப்ப லென்றே
பரிதினி மென்னு துண்ட னனுடவத தானே மாகும்.

சிவப்பிரகாச தரிசனம்.

ஞானமுந் கருமத் து ஞானில்குறிந் புலிய பாநி
மானம் கருடன் பாம்பு மங்கியும் பஞ்சம வெப்ப
பாணமற் றிருந் தென்னப் பழகாச் சிறையுங் கண்ம
ஞானம் பெருமை மின்ன கவின்பதைத் திறனி னோரம்.

கரும ஞான மிரண்டங் கிரண்டி றுந்
கருமம் வேதத்தின் காரி னுந் கருண
மொருமை காண்கிற போல் சிறத்திலே
விருமை ஞான மிருக்கவுங் கண்டித்த.

கரும மேழமா வெவாசக் கண்மறை
விருமை வேல விசாப்பகல் கொண்டது
பெருமை ஞானியைப் பிடுகிட வேதமே
சிரம தாற்றாதி செய்திலும் வேறங்கேள்.

போதரத்தாகரம்.

காணாமா மொருபொருள்க் காணவத்தின் காரியமாம் பங்கு
மகள் கண்டாருது, மொனாமா மண்ணென்னுந் புணரவத்தி னில
கிபகா நடவகொனா முணர்ந்தாற்போலக், காணாமா புள்ளித் தத்
தொன்றததற் காரியமா முலகெவையு மாதலாகே, ஞானமா மொன்
றணா வுட்கமெல்லாம் புணரபாலை மறிவதுமெய்ப் பெருண்மை
காணே.

எட்டாஞ்ஞத்திரம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாஞ்ஞத்திரம்.

அவதாரிகை.

அவ்வாண்மா திரிசெயாட்டத்துணரப்படாச பதிபறிகைத்
திருக்குறட்டத்திற்குண்டு, பாசமாயெதிருசிறத்ததட் பேய்த்தே
ரெனவறிந்து தீக்குதறகுச்சாதனமாக ஸ்ரீ பஞ்சாகரத்ததைச் சாம

வேதாசுவாக்கியமொழியிற் சித்திக்குமென இச்சூத்திரமுரைந்து
கின்றது.

ஒன்பதாக்குத்திரம்.

ஊனக்கண் பாசமுணராப்பதியை

ஞானக் கண்ணொரிச் சிந்தை நாடி

யுரத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசமொருவத்

தண்ணிழாய் பதியிதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே.

(மு-ள.) ஊனக்கண் பாசமுணராப்பதியை = அஞ்ஞான, ஆவணசம்
பந்தயச்சுடக்கண்ணால், (பாசஞானத்தால்) அறியக்கடாதசிவத்தை, ஞானக்
கண்ணினிந்திந்தைநாடி = சமாதானக்கண் (அருட்கண்) னாகிய பிரம்மாவை
விஞ்ஞாநத்தால் தானேதானாகக்கண்டு, உரத்துனைத்தேர்த்தெனப்பாச
மொருவ = பிருதிவித்தத்துவமும் உரத்ததுவமிருகிய பாசசாலக்களைக் காணத்
சலம்பொலம்புதனைக்கண்டு சித்திக்குந்து, தண்ணிழலாம்பதியஞ்செழுத்தெவீதி
யெண்ணும = சன்னமரணதுன்பமாகிய வெப்பத்திற்குத் குளிர்த்திழல்போ
லும் அருணமூலைய சிவபெருமானது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஆன்மாசாமவேத
மகாவாக்கியமுறைமைப்படி சித்தித்துத்தெனியும். ஏ-று.

(ப-ம்.) அருட்டேவதெனக்குச் சபாவத்திலுள்ள ஆன்மாவானது; சிரு
ட்டிக்குமுன்செழுத்தப்போன்ற ஆனவமலத்திற்குட்பட்டதுபோற் காண்பது
பசுவெனவும்; சிருட்டியிற்சொப்பனம்போன்ற மருட்டேசமான மாயாசு
ரத்தைப்பொருத்திச் சஞ்சரிப்பதுபோற்காண்பது சிவனெனவுப்பெயர்பெறுங்
துத்தப்பசுபாசஞானத்திற்குத் துரியாத்சிவமெட்டாதென்பார் :- ஊனக்கண்
பாசமுணராப்பதியையெனவும்,

பிராந்தியினுற் காணக்கிடயிற்றென்றும் பிராதிகன் அவ்வவற்றிற்குரிய
முதற்காரணத்தைக் கண்டவிடத்துத் தடையின்றிக் கிவிமொறுபொன்று;
பிராந்தியுகமயமாகிய பாசத்திற்குமுதற்காரணமாகிய சிவத்தைப் பிரம்மா
காவிற்குத்திருநாநதால் தானுக்கண்டவிடத்துப்பாசமும், பிராந்தியமாகிய
உகமமூடஅறியுமென்பார் :- ஞானக்கண்ணினிந்திந்தைநாடி யுரத்துனைத்
தேர்த்தெனப் பாசமொருவ வெனவும்,

அவ்வாறு சிவஞானத்தைப்பெற்றுப் பாசத்தையொழித்தற்குச்சாதனமாக
ஆன்மாதரியத்தல் பிரகாசியுள்ள பிரணவதேகத்தைப்பொருத்தியபோது
அதுருபாரூபமுதலிய நமஆதியாக; சிவரூபுள்ளபஞ்சக்கவடிவங்களான
ஸ்வரூபங்களாத் தத்துவமணிமகாவாக்கியமுறைமைப்படி யொடுக்கிக்காணி
வருட்டனுணைப் பழையபடியேபெற்று அத்துரியாத்சிவமாய் விளங்கிற்று
மென்பார் :- தண்ணிழலாம்பதியிதி யெண்ணுமஞ்செழுத்தே யெனவுங்
கறியுந், பதிஅஞ்செழுத்தை விதியெண்ணுமென்றமையின் ஆகமசெறி
மையும், துனைத்தேர்த்தெனப் பாசமொருவென்றமையின் வேதாந்தச்ச
லத்தையு முரைத்தியவாறுகாண்க.

1911

தூதுர் சிறை, துறாவின் மூடிக்
 தூதுர் சிறை, துறாவின் மூடிக்
 தூதுர் சிறை, துறாவின் மூடிக்
 தூதுர் சிறை, துறாவின் மூடிக்

தண்ணீர்ப்பதிவீதி பெற்றுள்ள மத்தியப் பகுதி மாவட்டம் முதலமைச்சர் கவனத்திற்கு வருமாறு.

ஒழிவுகோல்கள். கீழ்க்கண்டவை.

தாமருத்தல் போலத் தலாற்றியவர்க்குருத்தி
தாமருநா துண்டியை தானுசெ—தாமருப
அருசெழுத்தா கற்றிநா தாமரின் அருமைசெயின்
பஞ்சமலன் கொத்தத மய்யா.

(தி-ள்.) அஞ்செழுத்து = வர எப்பொழுது நேரம், அச்சி து = சிவச்செய்துசித்த, அடிபார்க்குது = சிவமொருவனோடொருவன் நகர்ந்து, அடி மைசெயிர் = உவாறியின்வசையாலும் தா. ந. த. தீயோவ = அஞ்செழுத்துபுத் தைப்பெரிப்பதுபோல, தமை = வஞ்சிபெயர்நீர் சிவனுக்கு = சிவநித்த, வஞ்சுக்கி = புரிப்புக்கச்செய்து, தாம் = சிவஞ்செய்தான், அஞ்சால் = சிவந்தி யினால், உயர்வு = சிவனாந்தரத்திடுக, உயர்நாளுகி = உயர்ச்செய்திய தாலும், தாமதி = அஞ்சிச்செய்தியாலும் பிரமப்பிரமமாய்க் களையால், பஞ்சமயக்கொத்தது = உவமத்திற் ற வானமாயிடு மூலத்தாலும், அந மப்பி = சந்தாமத்தியாய்க் கொடுப்பா. ௩-௩.

[illegible]

(ப-ம்) தூக்கவியின்முன்புணர்த்து மத்தவியிற்மாராதிசெய்யாதம், யி
சன்னமாக வெளிப்படுத்தியி தம்; ஞாயிறுபதத்தைப் புளிக்ருங்காவந்திற்
புசிப்பவனாகியஅறிவானா, புளிக்கப்படுவனகாரிய பொருளாயின்தி யவந்தி
னெதாத்தகை மாத்திரமாய்ச் செவ்வளிக்குப்பதைத் தாமருத்தப்போவெனவும்,
தமதானத்தத்தை யத்தனாகாமானசிய மனுபயித்தமென்பதைத் தமமச்செனும்
கனாக்செய்வோவும், தமத்தியானம் சிக்கத்தினுதையமான அறிவினும்செவா
னத்த மனுபயிப்பதைத் தாமருகாதுண்டெனவும், அங்வதிவுதானாயிருப்ப
தைப் பனாதானாகியெனவும், அங்வதிவு செவானத்தமாய்க்கனாத்த கயம்பி
காசமாய்வினய்துணைத் தாமத்தியெனவும், சிறித்தசெனுவன், தமசெரு
பாலினம் விபாபித்திருத்த சித்தத்திப்பதும், அறிவிருபாலினும்விபாபித்திரு

இத சிவானந்தத்தைத் தெரிவிப்பிருப்பதை யஞ்சமுத்தாவர்ச்சித்தெனவும், அந்நான்மயப்போது நன்குக்காரணமான கண்ணத்தானருச்சித்திருப்பவர்க்கானசத்தாகவியமபரிணவம், அந்நான்மயத்து அகாறிவினவழியொழுது தலை யுள்ள பின்னம், நசுக்கெட்டிரகாகமம் மறைப்பின்றித்தெனவே ஆனவமாய் கழல், எ. ப. ப. தான்ந்தன்னினத்தானாகவெயறிதலையாய் மயக்கமும் வெற்றென்ற சென்றிதற்குத் தன்னிலிடவெற்றெருபொருளில்லாமையே காரணமாகும், எப்போதுத்தெய்க்கனமாய்சித்தலே திரிபாகவெய்க்கும், எப்போதுத்தான் சொப்பாகாகமாய்வளங்குதலே மாயமாய்க்கும், எப்போதுக்கனக்கு மறுதலின்மையானதே மூலாஞ்ஞானிக்கமாய்க்கும், பஞ்சமாக்கொக்கமென வகற்றினர், இத்துவாகிரியர் ஆகவெய்ய வென்பதுதொன்ற மஞ்செழுத்தாவர்ச்சித்தெனவும், வேத விசயமுடைபவென்பதுதொன்றத் கனமச்செய்துக் கணுக்கித் தாமருளா முண்டனமாய்க்கிறார்,

இதசியாந்தம் யமவஸ்துவானது சர்வவியாபகமாய்ருந்து தன்னிலைவையொருபயிக்குமீட்டத் தனதுசக்திப்பொருமான சிவத்துவமாயதன்புடை வெய்ச்சிபாது உருவத்துவ பஞ்சமாய்க்காவல், ஞானமுதலிய உத்தக்கானந்தமாய்க்கின்ற மாயாநிபந்த வாய்க்காமய்ச்சென்று, கரோத்திராதி ஞானேந்திரமயக்கினின்ற, வாய்க்கினமேந்திரியங்களைந்சென்று, சத்தாதிவிவகாரை, வாய்க்காதிகன்மயவகாரைக் கக: விவகாரங்களை யுணுபயிக்குமிடந்த துடைக்கின்றதினார் தனதுவிபாயமான சிற்சகமாகவே உணுபயித்துக்கொண்டிருப்பதைத் தானருத்தல்பொருளெய்க்கொள்க, இவற்றைச் சிவனுதயிருவிச ஸ்ரூபயப்பதாகக்கண்பது பெத்தத்திசையும், இக்கருவி கண்முற்றுஞ் சர்வவியாபகமான சிற்சகமாய்க்கண்பது முத்தித்திசையுமாம்,

இதற்குதாரணம்.

ஆசனத்தின் தெரிமாயுள்ளவரானது போகக்களைத் தனதாக்கிக் கொள்ளவந்த கருத்தோடுஞ்சபையில் சிம்மாசனத்திற்ருவந்தபோது, அமைச்ச னுதி தோட்டமிருக சிவரத்தர்சசபையில் யாவருடையசித்தமு மாசுறு டையதோக்கத்தைப் பார்ப்பிருந்தபோது, அரகனது கருத்தானதுவெளிப்பட வக்கருத்தின்வழியேயுபவருஞ் செல்லவேண்டியகருவிகளோடுஞ்சென்று, தெவ்வாகசக்கிரகித்துத் தன்னாசின்சருத்திற் கொப்பிப்பதுபோலுமாம்,

பட்டணத்தார்.

அண்ணார் விதி யாசிரபப் பாது மணிபடையோர்
கண்ணொருநகரெ ன்ப தாமவ ரெவனு நண்ணுமிவ்வூர்
மணிநெண் பசித்தாநா ப்பர்ளி யான சுகழ்மெல்லா
மெண்ணிலி காவாய்மே விதித்தன மெண்ணரிதே,
இத்தனயிவ்ருத்தலி வத்துவிதானந்த முதையமாமென்பதற்கு.

உதாரணம்: குதிரைகூட்டம்

[illegible]

(பாதி.) பரங்குலமென்பார், அறிவாணன் மம். பிரமமென்பார் அறிவோடுதான் மம். துர்யோன்கே. கடி. அந்நிலைத்துரித்தலு கூடல். பிரமமென்பார், கூட்டாவினொழுது. அந்நிலைமம். அறிவதுதலின் தி வினக்காமமால் அறிவறி உ மார்த்தம். அந்நிலைமம் மார்த்தமாதலு. பாதி அந்நிலைமம். பதி. மார்த்தம் பிரம, மார்த்தம் தனென்பார், பிரம மாதலு. மம். தனென்பார். மார்த்தமாதலு. அறிவோடுதலென்ப துதலு.

சென்னை நகரில் உள்ள பல்வேறு பள்ளிகளில் படிப்பவர்கள்
பலவேறு பள்ளிகளில் படிப்பவர்கள்

புள்ளி : 10 கருத்து : 11 தரணி : 12 தந்திர : 13

சென்னை: கர்ப்பம் கர்ப்பம் கர்ப்பம், கர்ப்பம் கர்ப்பம் கர்ப்பம்.

(பு. ௩.) ஞான நெய்த்துடன் கூடி பழைய கத்தம்போதி வகியிண்டு
கீதெச் செவ்வாதமிருத்த வாய்க்கால்நீர் சுபாவமென்பார் :—உயிர்க்கெண்
வகம் பொறுகென்தாள் மனதனார்க்கென்கு நெருப்பாக கிரிசெப்பொன்
பார் :—ஞானமாய்க்கு-உயர் மெனமக மதுகதடாகவியவது மஃபார் :—
உளதேதந்தநாளை யவ னிட ம் பருவியா னன்மம். துச்சவாழ்வகத்
தாற் றென்முத்தரு யிர் வகாயகயிர் மச்செய்கை மஃபார் :—துச்சேதகத
செருப்பொ மச்சார் கதததாதுவென்முக்கரிஞா. கருத்து. தனது
கவாறுவென்த கந் திமம்கயிய புகிததவிய வதாசெவென்பது.

வினா :—இந்த மருத்துவப் பரீட்சைத் தரப்பினர் சாதாரணமாகக் குறைவாகப் படிப்பதற்குப் பொருத்தம் இல்லாததால் இவ்வாறுதான் நடப்பதெனச் சுருக்கிய வினா.

[illegible]

கி.கிருஷ்ணன் பி.கிருஷ்ணன் பி.கிருஷ்ணன் பி.கிருஷ்ணன் பி.கிருஷ்ணன்
பி.கிருஷ்ணன் பி.கிருஷ்ணன் பி.கிருஷ்ணன் பி.கிருஷ்ணன் பி.கிருஷ்ணன்

உதாரணம்: குடிசைக்கு உரிமை

[illegible]

க.து.) விதிகளைத் தவிர்த்து உயரத்திற்று சிவராமன்
முன் சிவராமன் உறுப்பித் துறாவைத் தவிர்த்து உயரத்திற்று சிவராமன்
யான விதிகளைத் தவிர்த்து உயரத்திற்று சிவராமன்
தவிர்த்து உயரத்திற்று சிவராமன்

திரும்பும். தூய்மைப்படுத்தக்கூடியவைகள்

ஆதலால் சீர்தர அமைப்பைக் கண்டித்து
சீர்தர கமிட்டியை நியமித்து உடனடியாக
வினாக்கள் மூலம் கண்டித்த மதுவன் சீர்தர
கமிட்டியை நியமிக்க வேண்டும்.

சிறப்பாகப் பேசுவதில் சிறந்த பேசுநகன்
பலரையே மறந்தேன் என்கிறார். தாமதம்
சிறப்பாகச் செய்திருக்கிறார். சிறந்த
பேசுநகன். புகழ் பெற்ற பேசுநகன்.

செயல்பாடுகள் துவக்கிவிடப்பட்டன. இவற்றின் மூலமாக
மக்கள் அளித்த பங்களிப்புகள் மூலமாக, தங்கள்
செயல்பாடுகள் மூலமாக, மக்கள் மூலமாக
வருமானங்களைப் பெறும் முறைகள் கருவிகள்.

அந்தப் பாதை மீதும் தோதிற
பெங்கள் பிரானெழுத தோன்றி இருப்பது
சுண்டாகித் தட்டியெழுத தோன்றியிருந்த சாத்திர
வந்தனா தோன்ற வந்தனா மாமே

பழுத்தது வலுவாகப் பட்டினம் யுள்ளே
விழித்தது சூரங்குடி விளைபற்றிவா ரிங்கி
பெழுத்தது கோமேன் அறாப்பங்க ளோத
சொழுத்தது பழுத்தது பெழுத்தது பாடுத.

தருவாசகம்

“...வேமோ நவஞ்செய்திகன் சிவபாதம் வெனம்பெற்றேன்.”

ஒளவையார்,

சிவபாதமென்று சித்தித்திருப்போர்க். கபாயமொருநாளாயினு.

தேவாரம்.

காதகார்க்கு சிவநகன் ஈர்மல்கி
பொதுவார்க்கு ஈர்மல்கி கும்பபது
மலதகாங்கினு மெடப்பொருளாவது
காதகார்க்கு சிவநகன் ஈர்மல்கி.

பட்டணத்தடிகள்.

மாயகட்போதாபுமாயகட்போதமாதரைபு
விபவிட்டோர் மெனவிசேபுபுபட்டிமெய்பருளார்
காபுடன்புமாயகட்போதமாதரைபு
காபுடன்புமாயகட்போதமாதரைபு.

அஞ்சல் காதகார்க்கு சிவநகன் ஈர்மல்கி
வருசுப் பட்டணத்தடிகள் மெனவிசேபுபுபட்டி
விபவிட்டோர் மெனவிசேபுபுபட்டி
புருசுக்கட்போதமாதரைபு.

சிவஞானவள்ளலார்.

அஞ்சல் காதகார்க்கு சிவநகன் ஈர்மல்கி
வருசுப் பட்டணத்தடிகள் மெனவிசேபுபுபட்டி
விபவிட்டோர் மெனவிசேபுபுபட்டி
புருசுக்கட்போதமாதரைபு.

அருளம்பலத்தி லருளுருவாகிச்
சிவபாதமாய் திரைபல்கி
பகாவுயிர்தன் னடிப்பினசேர்வசன்
திருடஞ்செய்யுந் திருத்திலைக்கணை.

பதிபகபாசவிளக்கம்.

அஞ்சல் காதகார்க்கு சிவநகன் ஈர்மல்கி
வருசுப் பட்டணத்தடிகள் மெனவிசேபுபுபட்டி

அஞ்சுபெயர்ந்த நபன் ஸ்ரீமதே தயங்கு
பஞ்செழுத்துள் ஸ்ரீமதே தயங்கு

பாறு மாயை மெய்யை நினைந்து நாயை மூத்த
வாயில் கண்ட நாயை மூத்த நாயை மூத்த
நீளிய மீளையுடைய நாயை மூத்த நாயை மூத்த
நாயை மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த

சுரமாயை மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த
சுரமாயை மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த
சுரமாயை மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த
சுரமாயை மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த

பாசமாயை மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த
பாசமாயை மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த
பாசமாயை மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த
பாசமாயை மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த

மகிழ்ந்து மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த
மகிழ்ந்து மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த
மகிழ்ந்து மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த
மகிழ்ந்து மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த

புருஷன் மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த
புருஷன் மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த
புருஷன் மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த
புருஷன் மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த

ஆதலால் பண்டாரம் - இவ்வெழுத்துள் ஸ்ரீமதே தயங்கு
புருஷன் மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த
புருஷன் மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த
புருஷன் மூத்த நாயை மூத்த நாயை மூத்த

அசுபை முலசித்த.

அஞ்சு பெயர்ந்த நபன் ஸ்ரீமதே தயங்கு
பஞ்செழுத்துள் ஸ்ரீமதே தயங்கு

துஞ்ச வின்றிழு வேந்தா பார்த்து துறகார் கலயமேவ
 டஞ்ச வின்றிடுந ரெ டுதன டுறகவி டெனதுப் வேதம்.

தத்துவசாரம்.

அசுபை, தன்மீனின் தெழுதரு முழுபது கல்வெறு மதின்பாரு
 ம்மைசுபு உய்விபு பதுகொடு மனம்பு போகரு முபல்கின்ற
 சகைவி லாதுட னியபெர டெனபது வசபையி னினைவன்று
 சீசம தா முயிர் பாகதென கததுவ க்கத்த்துத னினைவைபா.

பூரணப் பிரகாசம்

அகல தென், நி புலையிளி நுடர்முடி லனுசிய தடையின்றி
 மீசுப சம்பர மாந்தி மீசுப மதுவக மேனுமத்தார்
 மகவ தொன்றிப பாடிடர் மிடைதரு தகைவற அளமெய்பா
 மிகப சத்திக நிதமக மறவெறு மெய்யறு சிவமாமால்.

ஆத லாகம் சிப பா வதுவென் வசபைன் மொழிபாலே
 சபத மின்றிமா வாகிய மவா தா மாகிய பாணவத்தார்
 பேத மொன்றற அகாசெய்தபர்செனப் பெரியவா தாத் தேடே
 யோது கின்றது அவுமைய தறமிகு மொலியுப லிடந்தானே.

அசுபை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரம். ஆனந்தபோதம்.

அஞ்செழுத்தி னாரும் பாருநா பறியக்கூறி லுக்கைமனம் பிரா
 னாதி பண்டதன் னேருய்த், துஞ்சுலா வவறவையுணர் நானே பந்
 தச சொல்கிறத சகச்சையாய் முடிந்த னெனகை, பெஞ்சுவினா
 மறைபவாத கொடியது ம்மைததிற்தற கரும்பொருளஞ் செழுத
 தாலிங்கன், வஞ்சமற அணர்த்திபன் மொழியி லுண்மை மதித்தவர்
 தம் பெருமைபினை மதிக்க லாமோ.

நிப்பரிசு சிவசீவ ரென்னும் வண்ண மரண்டெனவன் கிடைத்
 கிடந்த அபாநிதிக், மெய்ப்பரிசு கலாபிறந்து விளங்கா நின்ற விமல
 சதா சிவத்தையே மெய்ப்பரிசு காட்டி, மொப்பரிய வஞ்செழுத்தை
 விவணமெய்யே யுணர்ந்தவனொன் சிவயானுருணா தோயுஞ், செப்
 புறவோ சவர்க்குமித் திருநாமத்தின் தேசதனற் தீயபவஞ் செற
 ன் காண.

உயிர்ப்பாதுகாத்தல் துணைபெற்றுள்ளது.

[illegible]

செய்துவிட்டது. உம்,

சுதந்திரப் போராட்டப் போரில்
 உதவி செய்து கொடுத்ததால்
 சுதந்திரப் போராட்டப் போரில்
 உதவி செய்து கொடுத்ததால்

உறுப்பினர் பதவிக்குரிய சம்பளம் குறைக்கப்படுவதற்கு

1941

அந்நாட்டின் மிகப் பழக்கமான பழக்கமாகிய
வருட்கண்ணுலோக்கிதென்னுடைய
பழக்கங்கள் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளு
தெருட்கண்ணுலோக்கிதென்னுடைய

பொன்னியை மறைத்தது பொன்னணி சூடணம்
பொன்னியை மறைத்தது பொன்னணி சூடணம்
தன்னினை மறைத்தது தன்னினை மறைத்தது
தன்னினை மறைத்தது தன்னினை மறைத்தது.

மாணவ மனதில் மனதிற்கு மனப்பொருள்
 மாணவ மனது மெய்ப்பொருள்
 மாணவ மனதில் மனப்பொருள்
 கையறு விடக்கூடாது கருதுக. த. சிவ.

அறிவா பறிபாகம நீங்கி பவதின
பொதினா பொழிந்தெங்குத் தாளுன போத
னறிவா பவந்நினுட் டானு பறிபவன்
செறிவாகி சின் புகல் சிலனு மாமே.

செய் நெனநச் செய்நெனந் செயற்கை
செய் ஞ்செய் ஞ்ஞா பந்நெர்
செய் ஞ்செய் ஞ்ஞா பந்நெர்
செய் ஞ்செய் ஞ்ஞா பந்நெர்

அத்துவிதவுண்ணம்

தண்ணீர் சிவனைத் திரிபாடிக் காணின் றுணர்த லஞ்ஞானம்
தண்ணீர் பரமபெருந் தாணியாக் தானின் றுணர்த லேஞ்ஞானம்
முண்ணத் திகாடர்செயி டபமது மூல வாயம் வாதனைபும்
பின்னை பொருங்கே டொழிந்துவிடும் பேணல் விடுத லலைவேண்டா.

உரத்தனத்தேர்த்தெனட்பாசமொருவென்பதற்கு உம்.

தீருமத்திரம்

பெருக்கப் பிதற்றினென் பேப்த்தேர் நினைந்தென்
விசித்த பொருட்கெல்லாம் சித்தாவ துள்ளம்
பெருக்கிப் பெருக்குந், சுருக்கிப் சுருக்கு
மருத்தமு மருத்தனை யய்துறிகள் வார்த்தே.

பாகவதம்.

ஐயமிட வறியி னுலே மறிகின்றி னகண்ட பாகி
பொம்பெறுப பாகுலா யம பெருந் தாண னீர்போல்
வலக பாகி யாகு லுத்தப வலக பெருந் தா
பொம்பெறு பாகுல யாகுல பொருந்துபொன் றொண்ணல் வேண்டும்

வேதாந்ததீபிகை.

“உலகமொத்தேயுநது அதுஅழிவதில்லையென்றும் மாணுக்கனை
சேர்க்கி, உலகமொத்தமேயன்றி தாரணமல்லவென்றும், சாரணமாவது எங்
கும்பரிபூரணமான பரமவதவேபென்றும், தாயிடத்தாயிள்ளை எப்படியே,
அப்படியே பரவஸ்துவின் கண் உலகு உகித்தென்று ஆசிரியர்கூற, மேலே
மாணுக்கனுக்கும் ஆசிரியருக்குடக்குஞ் சம்பாதமாவது:—

(ம-அ.) தாயிடத்தப் பிள்ளைபிறந்தவுபோல் பரவஸ்துவின் கண் உல
குநிக்குமாயின் தாயிடவதபொருள் பிள்ளைவேறுபொருள்; அன்றியுள்ளுண்
டுக் கண்டப்பொருள்கள், இவ்வுலகமானப்பிள்ளை மூலமேயத்தைப்பார்ப்போ
மாலுப் பரவஸ்துவர்க்கண்டப்பொருள் உலகமூலக்கண்டப்பொருளாகின்றன,
இதபரவஸ்து பரிபூரணமென்றுரைத்தற்கு விசேஷ மாகின்றிதே.

(பு-அ.) உலகமொருவென்றும் அதற்குக்காரணம் பிரிதொரு
பொருளில்கூடென்றுகூறும் சித்தாந்தத்தை மறுக்கவேண்டி இதற்குமேல்
பொருளொன்றுண்டெனத் தாய்பிள்ளையுலகமானக் கூறினதேயன்றி அதவே
சித்தாந்தமன்று. பின்னைப் பாவதயிராவதுபோல் பரிணாமபடிமாம். தாய்
பிள்ளையுலகானத்திலுள்ள கண்டத்துவம்இதிலில்லை. இவ்வுலகமானத்திற்கு
உலகமேயல் பரவஸ்துவேவலகமாம்.

[illegible][illegible]

14-ம் : பித்தத்தோடு கூடியிருப்பதால், உணவு உண்ணாமல் இருப்பதால் உடம்பு வலியுண்டாகிறது. அப்போது உணவு உண்ணாமல் இருப்பதால், உடம்பு வலியுண்டாகிறது. அப்போது உணவு உண்ணாமல் இருப்பதால், உடம்பு வலியுண்டாகிறது.

1. து. 1. உபாபதான். பாலமகத்தி தந்திரம் தன்மையான பதின்
கடனகற்றிக் கொள்பதற்கு. பரிபேசிக் பாலகனமபொலன்றிக் கட
பின்னரின்னதுகுமென்பதற்கும் இப்பகலானமேயன்றி கொள்ளு. இனி
விதார்ப்படம. உகமானமுகனகென்றும். அபிதாபது குர்ப்பனும் பரிபி
தரிபுனம்பொக. குரியன்விதார்ப்படமம் எப்பகலார்பிம்பிசென்றிடு
அப்பகலேயாரும் விதார்ப்படமம் பரிபிம்பிசென்றிடு.

(மா-கீ.) திருநெல்வேலி சர்க்காரின் போர்டில்; பிப்பப்பாருள் பிரதிபிப்பிறென்று துணைமொன்றுவேண்டும். (பிப்பப்பா) எதற்கு ஒரு துணைதான் பிரதிபிப்பிறென்று அது அப்பாணப்பாருளா? பிப்பப்பா வேண்டுமென்று, துணைமொன்றுவேண்டும்பாருளாகாது. ஜவர்தில் பிரதிபிப்பிக்கும் குரியதும், சன்னதுவிற்பிரதிபிப்பிக்கும் ஏதருளும் பரிபூணப்பாருளா? குரியதும் ஏதருளும் ஒருதும்திறும் ஜவரும்சன்னதுவிற்பிரதிபிப்பிக்கும் இரண்டுதற்கும்தான், பிப்பப்பாதிப்பிப்பவரான அப்பரிபூணப்பாருளாகப் பொருள்மென்றாகுமின்று. இப்பவாணப்பிரகாரம் பாம்பாப்பரிபூணப்பாருளாகின்றது.

(கு. இ.) பிம்பப்பிசாசுபிக்-திருட்டாத்தம் பாலமுது விசாலபுரம்
 இவ்வென்பதற்கு மாத்திரம். நினது சிபுரணதொடி மின்வாணம்
 றே உதிருட்டாசர் மூணர்சென்றும். அதுவீர்த்திற்சர்ப்பம், கிரேஞ்சிலி
 வெள்ளியும் எப்படித்தோற்றமோ, அப்படியே பராதாபுரத்தா சிந்தாமைய
 வலக நோற்றவையம்.

(மா.கூ.) இரெம்மியூசுத்திந்தை; கயிற்றைத்தயிர் பாய்ப்பின்று
பெருந்தெளிபின் பின்னர்பாய்ப்பிடுதாந்துவதிலும், உருகுகளையுத்தையன்

நிலைமென்றுணர்ந்தமையினால் மற்றவற்றை. அதாவது மண்ணால் நிக்கமென்றுப்பொருள்செய்தெழுந்தநிலைமும் பெயர்த்துத்தோற்றமெனப் பார்க்கின்றோமன்றோ?

(சு-நீ.) உலக-பொருளெல்லுமென்பதற்குமாத்திரம் கயிற்றித்யம்பும் கிளிஞ்சில்களெனியும் திருட்டாங்கியென்பதி முற்றமல்ல. இவையத்தோலமுடையவாய்த் பரிசுசெய்கின்றோ. அஃதொன்றின் கானலீராம். கானலென்றி? மூங்காவத்த மின்றனத்தணி னும் மீண்டுத்தோற்றித் கொணரே யிருக்கின்றது, அதனொலுபகம் அசத்தெனத்துணியினும் தோற்றிக்கொண்டதானிருக்கும்.

(மா-நீ.) கானலிடைத்து சிவிலைமென்று தெளிவிப்பின்னர்த் தோற்றியும் அதுதருபகம் திருத்தருபகமில்லை; அதாவது நீர்தருத்தவாழ்க்குதலுமில்லை. அதுகொ. உலகம் என்ற; அது சங்கியத்தொல் அதுபரிசுப்படுகின்றது; ஆதலினால். அது பொருத்தாருது.

(சு-நீ.) உலகம் அசத்தென்றுணர்ந்தும் பெயர்த்துத்தோற்றமென்பது வணங்கியமாதிரம் கானலித் திருட்டாங்கித். மற்றநுபவமாயின நதைப்பத்தி வேறுதருத்தாங்கியுமாயும்: அத்தாவது சங்கியத்தோலத்திற் கானுமுபகம் பொருத்தாருது பொருளாம். அஃதற்க்கானுமுலகு தோற்றம்மற்றம் அதுபொருளாகும். தோற்றமாம்.

திருட்டொரு சங்கியத்தொலிகளு மில்லாத தெருவிதெனில் கூறியிருக்கின்றார். அதுபகவருமாறு.

—சுகசொருபம்

ஒன்றுதென்ற சொன்னு லுலகமெதென்றிடவே

சின்ற பழுதைநிலை சீளாவம்—மன்ற

உதித்த மா நுபொருளி லுண்டாமென்றோத

விதித்த பழுதை விளக்கின்—உதித்தபாம்

பெரு மதபேச வெழிற்சிவங்கண் மெழுவக

மீளாதி தோற்ற கொணயென்ன—மோகமறக்

கானலினி லிலைமெனக் கண்டுமீர் தோன்றுதல்போல்

நயனில்பொய் யாதீதோற்று மென்றிசைப்ப—வான

பழுதைவீனித் தாய்ப்பும் பகர்கான வீரும்

சமுமே தகவா யிவைதாம்—ருமுயியே

காலவா யோற்பொருளில் கண்ணுவதெ தென்றிசைப்ப

தூத பொன்மண்ணி கார்பாண—கால

உயாதி தோன்றுமொரு காரணம்போற் றொற்றுக்

நிடவா கானென்று செப்பத்—நிடவான்

தருமன் கிருபா...
மருமியை...
விண்ணின்...
கண்ணு...
பதபல...
தப்புக...
காத்த...
போத்த...
இவற்ற...
கவந...
சூசொ...
தொழ...
தொரு...
தருக...
அதற்கு...
கதித்த...
மன்ன...
முன்ன...
உகக...
கவக...
மெம்ப...
காபா...
உன்ன...
தகக...
கோடி...
காடற்...
தொற்...
மாற்ற...
உள்ள...
உன்ன...
மதூர்...
சதூர்க...
தொள...
தொள...
தொள...

துதந்தம்மக காவதம் முன் பனனெய் பற்றெல்லாம்
வெற்றெய்யைப் போட்டும் விரிவாவதோர் — சொல்

பெயருந் பனனெய்க்குப் பேணுதல் க்கி
செய்யாந் ததொன்றே திகழும்.

சுத்தாய்த்போதநீபிகை.

இத்தானென்ன? அகம்புருத்தியாக சத்தியானது சன்னிபாதத்தை
வடைத்தவன், சத்தியானம்பண்ணினவன், உன் உத்தன், சத்தியானபண்ணு
கிறவன், பெய்திருப்பான் தூய்மைகள் தங்களை விபரிதமாய்ச் காணுகிறது
போல: சாக்ஷம் தான் அசகக்ஷம் உயிர் பாய்ந்துகொண்டும் அத்தத்தாகக்
காணுகிற பிரதிபலனை மால்கனம்பண்ணப்பட்டு அதினால் தன்னானே
காணென்று விவரிப்பானவர்போலே ஆனார்.

இதற்காவென்ன? அகம்புருத்தியாக சத்தியானது சாக்ஷத்தை
விடப்படி விவரிப்பதே தோதறுவக்கிறதோ அல்லது சாக்ஷமிடத்திலே தான்
ருளிப்படி காணென்று விவரிப்பதே தோற்றுவித்ததோ என நகைக்கிறது.

ஆத்மாவைத்தவிர தனக்குவென்ற சொருபமில்லாமற் போகிறபடியி
னாலே தன்முன் தோன்றமாட்டாது. பின்னையோடுமென்றும்; தனக்
கதிக்ஷிபானமான ஆத்மாவைத்தவிர வகார்போற் காண்பிக்கிறது அஃதெப்
படியெனின் சாக்ஷமேயிருக்கிற சத்தியானது தன்னானே சரீரமாய்த்
தோன்றமாட்டாமல் தச்சுவைத்தானே சரீரம்போலெய்ப்படித் தோற்றுவித்
திறதோ, அதுபோலவும்; இன்னும் ஜலசத்தி, அக்கிவிசத்தி, மிருத்தசத்தி
வைப்போலவுஞ் சாக்ஷமிடத்திலேயிருக்கிறமாயையும் ஆத்மாவைத்தவிர
சொருபமில்லாதபடியினாலே ஆத்மாவைத்தானே வகாரிபோல் காணென்று
சுவையுத் தோற்றுவிக்கிறது.

ஆத்மா அசத்தர் ஆகாசம்போ சொருபமாகமுமன்றியிலே நீர்வகாரி
யன்றோ? அப்படிப்பட்டவரை மனமில்லப்படி விவரிப்பதே வலையுப்பண்
தும், இத, ஆகாசத்தைப் புருகாசமாய்ச் செய்வதும் வாயுவைக்குதிர்ச்செய்
ததும் கூடாததோ ஆகாசத்தை மத்தனசசத்தேகமறத் தெளிவிக்கவேண்டு
மென்ற மானுக்கனுக்காகியே கூறுவதாவது.

கூடாததைக் கூட்டிவைக்கிறது மாவைக்குச் சபாவத்தானே: இல்லாமற்
போனது உதற்குமாயாத் திடென்கிறவையோ இல்லாமற்போகும் இல்லாததை
புண்டானது போல் தோற்றுவிக்கிற சாமர்த்தியத்திற்கே மாயாத் திடென்று
மாயம், மாயம்போகருக்கிற ஆகாசமதையிலே கத்தருவகாததைத் தோற்று
விக்கிற இத்திரிஜாலக்காலையைய சாமர்த்தியத்திற்கு மாயையென்று எப்ப
டிப்பெருண்டாயிற்றோ அப்படிப்பட்ட கூடாததைக் கூட்டிவைக்கிறதோ அது
போலவும், மாயாத் திடென்று கூடாததைச் கூட்டிவைக்குமென்றும்.

இதற்காவென்ன? அகம்புருத்தியாக சத்தியானது சன்னிபாதத்தையும் சொற்பன
புண்டானது போல் தோற்றுவிக்கிற சாமர்த்தியத்திற்கே மாயாத் திடென்று
மாயம், மாயம்போகருக்கிற ஆகாசமதையிலே கத்தருவகாததைத் தோற்று
விக்கிற இத்திரிஜாலக்காலையைய சாமர்த்தியத்திற்கு மாயையென்று எப்ப
டிப்பெருண்டாயிற்றோ அப்படிப்பட்ட கூடாததைக் கூட்டிவைக்கிறதோ அது
போலவும், மாயாத் திடென்று கூடாததைச் கூட்டிவைக்குமென்றும்.

[illegible][illegible][illegible][illegible]

தமிழகத்தின் புகழ் பெற்ற கவிஞர்

نکته: در این کتاب، کلمات و عبارات به خط نستعلیق و در سبک قدیم درج شده است.

செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள் - திரு. சிவசுந்தரம்

கவியுருத்தியும் கவிஞர் கவிதா கவிதைகள்

4. பிப்பிட்டுத் தாங்கிய பொருள்.

சுயரேதவ: அத்துலீ தவண்ணம்.

மேலும், அந்த இடத்தில் 'கிளியர்' திரைக் கலை நடந்ததாக
கணினி: 'கிளியர்' திரைக் கலை நடந்ததாக கணினி: 'கிளியர்' திரைக் கலை நடந்ததாக

வினவி ஐந்தாம் கட்டாயம் கட்டிப் பணசாமி திருநாட்டிலே
கனவாய் பட்டியல் கனவாய் பட்டியல் கனவாய் பட்டியல் கனவாய் பட்டியல்

[illegible][illegible]

சிலகா தலத்திலுள்ள சிறுதெரு சேர்ந்த மரங்கள் கனவடைந்து
மீதப்பட்டுத் திணை மரங்கள் போன்ற மரங்கள் மிகுந்த அனையுனரின்
அங்காற்று மீதாக மரங்கெடுவா மரத்தக கணம் மீடுக்குமதின
திருக்காஞ்சி சிலகா தலத்திலுள்ள சிறுதெரு சேர்ந்த மரங்கள் கனவடைந்து

கனகசபை நன்மென் முயற்சித்ததற்கு நனவினைவை நோக்கிழைக்க
கனகசபை பொழுத்த வகணை மீத நமது உணவில் விழிக்குமதின
நனகவச சங்கரபய மடவன் முயற்சித்த நனவித நனைபே நோக்கியிழில்
நனகவச பொழுத்த வகணை மீத நமது சொருபத் தேவிழிக்கும்.

கணவை பொழிந்து நடைவதனைக் கண்டார் நன்னி னின்றுபினக்
கணவை நீராகவி யிடின முன்னக் கண்ட படியே தோன்றாமதின்
கணவை பொழிந்து தடிமொழிப நன்ற யுணர்ந்தோ ரதினின்ரு
நடைவ ரொகன் கிடைக்கொந் நாடின முனமரீபந் நோன்றியிமம்.

உதரக மேக மதிர்கணி லுலக முயிர்கள் விவகாரம
 சிறக்கு மெய்ப்பாற ப்ருன்றயதைத் தெரிற் பொய்யா யிடுமெஃதின்
 மறக்கு மாயா மேகமதின் மாசார் தத்தம் விடதெனப்
 பிறக்கு மவைக டமைத்தேறிற் பேசும் பொய்யாப் போய்விடுமால்.

ஒருவ னுடைய கைபிடுகளை முண்டா முறக்க மோகமதின்
ஒருவ னிடைய கைபிடுகளை யொருகா லுயிலு மிலதாரும்
சொருப நமதுண்டாகையின்று னேன்று நானு விதசகநம்
சொருப மிலிதே விடுபதன்று னேன்று மனைத்துஞ் சொருபமே.

படிசுத் தடுத்த சிறங்களுக்குப் பத்திப் பாடி மச்சிறமாய்ப்
பட்டி பாவி கிண்கிண்திற் பசுரு மிசுதத் தகைமைபோன்

முதுகி ளாக கொண்டு நின்று நின்றதென்றால் அதன் கெட்டுப் பழுதான பாதக விடையின் பொருள் நன்றாக விளங்குக. பழுதான கனியை நென்றதிடுந் தாழ்த்தியும் உயர்ந்ததென பழுதான உயிரை நென்றதிடுந் தாழ்த்தியும் உயர்ந்ததென பழுதினை உயர்ந்ததென நென்றதிடுந் தாழ்த்தியும் உயர்ந்ததென பழுதினை உயர்ந்ததென நென்றதிடுந் தாழ்த்தியும் உயர்ந்ததென

பி.சி.சி. க.ப.உ. உதாரணமாக
உதாரணமாக பி.சி.சி. க.ப.உ. உதாரணமாக
பி.சி.சி. க.ப.உ. உதாரணமாக பி.சி.சி. க.ப.உ. உதாரணமாக
பி.சி.சி. க.ப.உ. உதாரணமாக பி.சி.சி. க.ப.உ. உதாரணமாக
பி.சி.சி. க.ப.உ. உதாரணமாக பி.சி.சி. க.ப.உ. உதாரணமாக
பி.சி.சி. க.ப.உ. உதாரணமாக பி.சி.சி. க.ப.உ. உதாரணமாக

[illegible]

உண்மையென்பதாகும். ௨-ம் சட்டம். பாசனங்களெய்திடினும் கொலை
களாகவன்றும், பயிற்செய்தொழியல் கொடுத்திருக்கின்றும், சாதிவெறி
தப்பிடினும் தவறுதல்களெய்தும். என்கொண்டொர் சபலமுதல் தவறுதல்கள்
கீழ்ப்பும், எதனவற்றுடையோர் உண்டெய்தியுட்கொண்டொர்சபலமுதல் தவறுதல்கள்
கீழ்ப்பும், பெருமதவென்றவென்ற தவறுதல்களெய்தும் பெருமதவென்றவென்ற
பெருமதவென்றவென்ற. என்கும்.

வினா எண் 97: கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குத் தகுந்தவற்றைப் பதிலளிப்பாரா?

அங்கொடுசுத்தி பெற்றுப்பெண்பாவிட பானேயுகென்பனின்.
நென்று.

திருக்களித்தம்பட்டினம் : தண்ணீர்ப்பெறுவதின்மேல் பேரநிலையாகொன்
தும், எல்லாமாய்நிறுதிருக்களும். எம்மும், உதயமுள்ளதும், சிவனாமாத்
திரும்புமனையென்றுஉறுவதாய் வெகுநம்மனையோடுவதின் ; சீவியெழுந்

[illegible][illegible]

இன்று ஷே. கெத்தியர் மாயாவதிமஃமறுதலை யேழுநாடாபாட்டில்
 “பேணதேயேவனது பிலதமக்லபொருள் பேசுவாருமுள்ளோ;” என்றும்.
 இச்செவ்வான்போத முநாருத்திரத் திலுயித்தவென்னு மூன்றும்வெண்பாவி
 னுணாயி லிவ்வதாமுன்னது மக்லாதபொரு டோள் றுமென்னுஞ் சூனியவாதி
 களும், திலுயிதமுன்னதமாய பொரு டோன்றுமென்று மகோத்தவாதிகளு
 மறுக்கப்பட்டவா றறிக” பெய்றும்; “உன்னதாபிவாவுகக் கோன்று”
 மென்றும் ஷே. கெத்தியர் சுபத்தமேழாவதாருத்திரா மிரண்டாவதாபாட்டில்
 “சத்தத்தநிராநாண்டத் தான்சத்தமசத்தமன்று, சித்தாநாய் சகத்தாதி
 சித்திரிம்” என்றும், ஆன்மாசகத்தாவது உணர்வதத்தென்ற கருத
 வென்றே? முன்பின் சுபத்தமநியாத மயக்கமன்றோ? அறிபடுபொருள்
 காணாமா அறிவான்பொரு ளாகின்றாினென்னின் “உணருருஅசு”
 தென்னு மாராருத்திரப்பட்டி அறிபடுபொருள்யாண்டி மசத்தேயாதல் னநி
 லாஜம்யாண்டி மாத்தாசுக்கோன்றும்.

சதசத்து அசத்தேயேன்பதற் சூதாரணம். ரிபுகீதை.

“சதசத்தாயத் தோர் துவது மாத்யேயாகும்.” இன்னும்பாண்டியன் குளியலென்னுமேழாங்குத்திரத்தில் அசத்திவது என்றிருத்தலையு முணர்ந்

[illegible]

மகாநாதராயன் என்பவரது உதவி மீதும்.

பரிகாரத்தினைப்பொறுத்த அந்நாள் (அந்தந்தநாள்) கி. பி. 1913-ம் ஆண்டு நவம்பர் மீட்டப்பட்டதென நியைத்தென்றும் தெரிவிப்பதன் காரணமாக, சட்டப் பேரவை, "அந்தந்தநாள்" என்பதற்கு மனையுயர்த்தியுள்ளது.

மாந்த்ருவம், கிபேயப் பந்தம்

“...வகாநுநா ஈககரன் தன்னாட்சத்தினுலெகெருமப் பாவிகெசெய்துரு”
 “...கடும்பு கெழியகத்த; “துற”மெய் தீமெய் மது.”

சென்னை நகராட்சி நிர்வாகம்

“சுதந்திரம் என்னது? அந்தச் சமயமாகத்” ஸ்.”

உத்தரவிட்டதாணம் கூறும் அந்தியாயம் : பிரஜைமனோநிபுண்.

[illegible]

என்றுள்ள அந்நவதிகனியிற் சித்தார்த்தம் யேதாசம்மதமெனவும் பெறப்படு
தலின் ஐடி சித்தியார் காணோ பிராந்தமென்பானாத் தூயித்தது. தள்ளி
யே மறுகேடாய், மாயாபாதி, பேபெனாத் திப்டுக்கொண்டதோய், யேதாசம்
முதலியவைகளோடும் தூயித்ததாயிற்றென்க.

இதுவேயென்றி: அது அந்நவதந்தார்த்தத்தில் என் என்பது காஞ்சி
யார்த்தத்தில் செவ்வென்றும், விட்டியார்த்தத்தில் கூடக்கென்றும், என்
பிரயோகப்பது காஞ்சியார்த்தத்தில் பாசமாரூதி காணத்தாவென்றும், விட்
டியார்த்தத்தில் முக்கிய சமாரூதி காணத்தா வென்றும், கூறுவதற்

சித்தேஸ்வர மூர்த்தியுணர்ச்சியின்பின்புலிக்கப்படுவ தசத்தாகலின், தானே பிரம்மமென்பதில் பாலிக்கப்படும் பிரம்ம மசத்தாமெனின்: ஒன்று மற்றொன்றைத் தாறுப்பாவிப்ப தசத்தாருமேயன்றித் தனதெதார்த்த சொல்பதாநப் பாதசாருநிகரணப்படி தானெண்பாலித்த லசத்தாகாறு. என்னமெனின்: சாத்தகொன்பவன் கோற்றனென்பவனைத் தானாகக் கருதுக லசத்தே: சொற்றான் சாத்தனிடத்தி லபாயவாயிருத்தலினால்: இதுபோன்று ஸ்ரீகண்டசியாரின் சித்தார்த்தப்படி தானல்லாத சிவனைத் தானாகக்கருதுக லசத்தேயாம். கோட்டத்திங் கணார்த்த அசகுமாரான் பின்னார்த்தா னாசனென்றும் வேடனென்றொன்றுக் கருதுவதினு லவ்வசத்தன்மை யவனிடத்தி லபாயவாத வெட்டுணயின்றே, அங்கனமே அந்வைத சித்தார்த்தப்படி சம்பந்த தன ததிட்டார வடிவத்தைத் தானெனக் கருதுவதினு லவ்வதிட்டி டானம் (பிரம்ம) அசத்தாதலின்று. இதுவும் துவைதபாவனை வேதசம்மத மந்தரண்பத பெற்றும். இப்போதும்;

மாயாவாதி மறுதலை 1-வது செய்யுள்.

“மாயே பிரம்மமென்றுரைத்து ஞானம்பெய்தீதெ ரெனவெண்ணி
பூனைபகுத்து உயிர்கட்டுப் பூபதேசங்க ளுரைத்துவரு
மாளுட்கூடே டுண்டாய மாயாவாதி பேராசிக்
தானே புரைக்குமந்தாவி னுண்மைதன்னைச் சாற்றிடுவாம்.”

என்ற கூறுகின்றது. இச்செய்யுளுக் கிவரினத்தவர் “ஆன்மாவஞ் சிவமுமென்றது அகப்பிரம்மமென்று சொல்லப் பிரபஞ்சமெல்லாம் கானற் சுவம்போலப் பொய்யெனக்கருதிக் கருப்பாசய நீங்காமலின்ற தான் மற்று ள்ள ஆன்மாக்களுக் குபதேசக்கல் சொல்லித்திறிகிற காணயில்லாத அறி வுணையிய மாயாவாதி பித்தேறி வேதாசமக்களுக்குப் பொருத்தாமற் றனக் குப்பொருத்தத் தானே சொல்லிக்கொள்ளு மந்துலின துண்மையின் றன்மை யைச் சாற்றுவாம் என்க” என்றும்,

“மாயேபுருத்து உயிரென்பது தான்பிரம்மமாயின், ஊனிற்புருதல் வேண்டாமென்பது கருதியென்க, உயிர்கட்டுப் பூபதேசங்க ளுரைத்துவருமென் பது சங்க ஆன்மாக்களுக் தன்னைப்போலப் பிரம்மமாகையால், உபதேசஞ் சொல்லவேண்டாமென்பது கருதியென்க,” என்றுமூலாகறி யிருக்கின்றனர். இதில்:

- (1) மாயே பிரம்மமென்று கூறுதல்கூடாது.
- (2) ஞானத்தலைப் பெய்த்தேர்ப்போல் கூறுதல்கூடாது.
- (3) எவ்வாறு பிரம்மமானவா றுபதேசம் புரிதல்கூடாது.

இவைகடமென்பான் மதிசேடனு மாயாவாதியும் பேபுராமென்பது ஞானிய லிஷயம்.

[illegible][illegible]

(2) நாயகம் (உரகம்) பேய்த்தேர் (தானம்சார்) என்று உறுபயர் (அதிகபரி) எதிசென் மயமாயிதி பேயென்றுகறிப அச்செய்யாவித்தி
யர் ஒன்றாயது ருத்திர முறையது பாட்டிம்: "கூலசரகு முலகமெல
மலகசத்தோ மென்றறிந்தக" என்று முலகநயமத மர்து முட்டிப்
படிகுறியது தனக்கத மொட்டை, பிறர்க்கத உத்தமன்பதற்கு
மாம்! உலகசத்தென்பது "உலகரு அசத்" தென்று மொழங்குத்திர
தானே ஈர்து மொத்தம். அசத்தென்பதற்குப் பொருள் சத்தெய்யளி
ளியவாறு பதார்த்த உலகச்செய்நி மயமகிக் கூறுமாயகக் குறிக்கண்டு
அசத்திகதென்ற கூறிற்று.

உலகம் அசத்து (காசிபம்) என்பது பித்தினை, உணருதலா (உலகம்) ய் பாகுபாடுடையது) மீதுத்தலிது செல்பது ஏது, மூத மூத உணரு, அது அது அசத்து, கட்டிடம் போடுவது உதாரணம், என்னும் அருபாள் வர்த்தியமும் காண்க.

காசிகாண்டம்.

காளிஐடத் தெனாலிக்கும் கய்த்நிலிவ்வா னாவுமிகுடவிர்ப்பட்ட
கட்குறுதலிப் பித்திரோந்துக் கெவ்வியமம் முதலுண்டை குறிக்கித்தீரும்
ஆனவைபோ னினையறிவித் தோந்துகக மிணத்துக்கலாதழிமுறத்தும்
தெனலிபூதுக் கவிக்கையணி செவ்வகிணதறந கழற்குட்கெவ்விரிசெர்ப்பாய்.

கூர்மபராணம்.

“ஆதலால் பிரமமொன்றே சத்தியம் அனைத்தேறிற். பேதுறத்தோ
ன்ற லீர் பரபஞ்சம் மருண்டு தோன்றும்” என்றும்,

மகோபநிஷத்து 4-ம் அத்தியாயம்

“பாலேகத்திற்கொன்றும் சலமுமுதும் பாலேகமேதவிரவேறில்லை”
அதுபோல முன்னுலகமும் சகலப்பஞ்சமும் விசாரணயினும் சிர்மாதிரி
தானென்பென்றும் கூறுஞ் சத்தப்பிரமானமும், தூதனை (உலகஞ் சத்தன்
மென்பதை) உற்று உல்கையத்தும்.

தாயுமானார் : “விதிக்கும் பிரபஞ்சமெல்லாஞ் சத்தவெயின்மஞ்சனென்
னவெய் வேதாகமங்கள், மதிக்குமதினை மதியார் அவர்மார்க்கக் துன்மார்க்கம்”
என்பது தூர் முன்னோர்க்குச் சொப்பனமுதலியன சத்தியமென்போர்கள்
பாடி சத்தப் பிரகாரத்தில் “கனவின் பயனும், கனவின் பயனும்,
வினவின் பயனாக பொய்யெனவேண்டா” என்றும்,

“அசத்தநியாய் கேணி பறிவறிந்த தெல்லா
மசத்தாகல் மெய்கண்டா னாயி—வசத்தலாய்
நீர் வெழுத்து கிகழ்களவும பேய்த்தேறும்
நிரிவினை யின்றமா நெய்ப்பு.”

இதற்குச் சிவஞானமுனிவருரை செய்ய்கால், “கீரிலெழுத்துமுதலியன
பொய்யென்பானா மறுத்தற்கு கிகழுகிறதை கொடுத்தார்” என்றும்
கூறினார். இதனால் இவற்றைப் பொய்யென்று கூறப்படாதென்பது இவ்
வினத்தோர் கொள்கையென்க.

சிவஞானசித்தியார் 6-வது செய்யுள்.

மண்டனில்லாழியும் வானத்தாசபன் மாணார்வாழ்வு
மெண்டருபூதபேத போனிகனிபாவு மெல்லாம
கண்டவிந்நிரமா சாலங்கனாகமு திரதங்காட்டி
உண்டுபோனின்றும் பன்பிதுவெனை வசத்துமென்பர்.

என்ற 6-வது பாட்டில் ஞானமுமுதும் இந்நிரம், கனா, கழுநிரதம்
(பேய்த்திர) போன்றனவென்றும்; 9-வது குத்திரம் 6-வது பாட்டில்
“குதித்தடியினின் நடபுணமெட்டுச் செத்தினைகாதன் முதல்வாழ்வு
குணபதமென்னும், வெறுத்து செறி பறவகையு மேலோடு கீழுட்க வெ
தும் பொய்யென கினைத்திருக்க என்றும் கூறி, இவ்விரண்டிக்குமாருக
முன்னர் மயாவாதி மறமறநில 6-வது பாட்டில் (உலகம்) விவகாரமன்ற
பாமர்த்தன வகைசெறித்தே” என்று கூறுதல் முன்பின் முடிவன்றா?

மகாபலாசுரமுண்டான் அங்கிருந்ததி முகவிய அங்கனிற் பிள்ளை
புத்திர முண்டான் அங்கிருந்ததி முகவிய அங்கனிற் பிள்ளை.

சிவஞானமுனிவர் கலைகடப்பதிற்புப் பத்தித்தாதி.

மீனாங்குள் கெம்பு மடந்தையர்மொன்

னெனயிப்படி பெய்தி உயக்கிதிநிர்

தனைபெய்ப்பறு மாலை விலாசமொன்

கனவிய கழியாப் கலைகடக்கிறபே.

இளைகடப்பதிற்புப் பத்தித்தாதி.

“காட்டாறு மூலகொள் கனவுபொன்மொன்.”

அத்துவிதவுண்மை.

இல்லா மாலை தங்கனின் பாடு சிந்த வம்மம்
பொல்லாப் பிறப்பிற் பட்டதுமாய்ப் பொக்க மிகவுத் தவிர்த்துமாய்
“ல்லா நினைக்கற் சேர்த்துமாய் நான் விசார முதித்ததுமாய்
எல்லா மாம்கி டடைத்ததுமாய் பார்க்குங் காட்டி மறைத்திடுமே.

எல்லா சீங்கிச் சற்குருவை பெங்குத்தே உடைத்தருளின்
எல்லா குணநு ஞானநு எனின்று விராரஞ் செய்வதுவும்
பொல்லாமனத்தையெடுக்கிவிட்டபொருத்திரோக்கல்லாரோக்கும்
இல்லா மாலை தனைத்துணிவா பினை பெனவே காண்குதற்கே.

படிபிற பொருளின் மெய்பொன்று படிநென் றிந்த விருவகையு
முடிவின் மெய்பொய் பறித்திடா மொழியு மிந்தத் தகைமையோல்
கொடிய வுலகை மெய்பெனவே கூறு மகையு மறித்திடலாம்
முடிவிற் சகம்பொய் மேயாது முத்தி பொன்றே மெய்பாகும்.

புத்த மின்றி விடன்றி பாமே பெங்கும் விளங்கிடவும்
பத்தம் விடுவின் டெனவுணர்த்தல் பார்க்கில் மாயா மோகம்தில்
சிந்தை விரிவே பத்தமதாஞ் சிந்தை யெடுக்க மேவிடாம்
இந்த வகையாம் பத்தம்கி டியம்பு மயனா தமதாகும்.

மாலை பதனில் மும்முதலும் வகுப்பாய் விளங்கி பிழைந்த
மாலை சீங்கி னொருமுதலாய் வகுப்பொன் றின்றி விளங்கியிடும்
ஆய பிரம மென்றுதோ வன்றே பிள்ள மாலைபுமுண்
டாய பிரம முள்ளனவு மந்த மாலைப் கழிவிலி.

இந்த மானபக் கழிப்பதே விந்த கழிநுக் கொருக்காமும்
 விந்த முத்தி நிலையென்னி லறையு முதிந்த டமமறந்த
 பந்த நீதி னக்கனமே பாயும் விந்தி மறையன்றி
 இந்த நிலை மானபக்கழி விந்தி விந்தி டேனக்கடா.

தன்னை மறந்த பந்தமதைத் தன்னை நீக்கிற் றுன்விளங்கும்
 தன்னை மறந்த தேபந்தர் தன்னை வந்தித் தேமுத்தி
 தன்னை விடவொர் டா நுதித்த தானே பிரமம் பானையுமின்
 தன்னை விடவே ற்பயிளங்கா தானே யாகி விளங்கிடுமே.

இல்லா மானப தானிருந்தென் னிறந்தென் னவைபந் தமதாநா
 இல்லா மானப தனைமெய்பா பெண்ணு மதிபே பந்தமதாம்
 இல்லா மானப தன்ப்பொய்பா பெண்ணு மதிபே முத்திபதாம்
 இல்லா மானப பித்தமென்றே மிப்பாய்த் தோன்றுத்தன்னிலை நிலை.

நிலைவு நீக்கி னுநாம நீங்கு மவைவதைத் தன்விடாது
 நிலைவு நீங்கு மந்தவையி னினக்கே திச்சை யதினின் னு
 நிலைவு நீக்கி சின்நிடமே நிலைமை யான முத்திபென்று
 நிலைவு கொண்டன் னிடவையிட்டு நீங்கா தென்று நின்றிடுக.

நிலைவை நீக்கி நீராக்கிவிட னிலை சொருபர் தோன்றியிடும்
 நிலைவை மெயி நீராக்கிவிட னிலையி லுலகர் தோன்றியிடும்
 நிலைவி லுலக மறித்ததுவு நீக்கிச் சொருப மறித்ததுவும்
 நிலைவி னோக்கிற் றுனிலை நிகழு மாயர் மோகமதில்.

கான னீருங் கயிற்றாவுங் கட்டை பதனிற் கள்வனுமே
 ஆன வவைதம் மதிட்டான மாகு மவைக டோன்றளவும்
 ஆன தவைமெப் பேற்றோன்று மதுபோற் சகமு மதிட்டானம்
 ஆன சொருபர் தோன்றளவு மசத்தல் லாது பொல்விளங்கும்.

மூல வக்க சம்மதனின் மூன்றக் காமு சின்றது போல்
 நில வுற்ப லம்மதனி னிறமுன் மூன்று சின்றது போல்
 நில மதனி னோக்கிவிடற் சீவன் பரமச் செக மூன்று
 கோல மவையுஞ் சொருப மதாய்க் கூடி நிகழு மொன்றாயே.

எல்லா மாகுந் தற்சொருப மிருககு மளவு மானையுமுன்
 எல்லா மானப புன்னளவு மீசன் புரியும் பஞ்சதொழில்
 இல்லா தொழிந்த போவதில்லை யிதனாற் சீவ பரமுண்டு
 சொல்லா சிந்த விவர்க்குக்கரி சொருபர் தானே பகுத்துநிற்கும்.

[illegible]

பெருக. மென் கத்திரிதே. மென் திரி தேடு ரர் மொ ராசர்
மென் திரி மொ ராசர் மென் திரி மொ ராசர் மென் திரி
மென் திரி மொ ராசர் மென் திரி மொ ராசர் மென் திரி
மென் திரி மொ ராசர் மென் திரி மொ ராசர் மென் திரி

இதனால் பா.க. மூத்திரமூலம் +கனம் பங்கு முக்கியமின்
 இதுவும் மூத்திரமூலம் +கனம் முக்கியமின்
 இதுவும் மூத்திரமூலம் +கனம் முக்கியமின்
 இதுவும் மூத்திரமூலம் +கனம் முக்கியமின்
 இதுவும் மூத்திரமூலம் +கனம் முக்கியமின்

இந்த தெய்விக லக்ஷணமுமேகாந்தத்தி னொருநிலையாய்
யந்த முத்தி மார்க்கமாகப் பருத்து வந்த வழிப்படியே
கொந்த மகர்பீடப் பண்புப்படி சொருப மதவி னின்றிடுவன
இந்த வகையே பருப்பிரிந்தா னெனியான் விருத்த வம்சிகையே.

தோத்தம் பத்துத் திசைகளிலும் குலவும் பதினு துலகத்தும்
பார்த்து தோக்கு மிடமெல்லாம் பாமே சிங்க பாண்டவாய்ப்
புத்த தோக்கிப் பாராது கொடுமை கரிவே நாட்கழித்தேன்
சுத்த விருத்த வம்மிசைவின் நித்தோ வென்றான் பாண்டகன்டேன்.

என வாகத் தொன்றித் தாம் ரூப மிகவயனைத்தும்
என வல்ல பொருளேயே நாடி மகிழ்ஞ் சித்திரங்கள்
தானஞ் சித்தா காசத்திற் றன்னைத் தானே தான்றானே
தானங் கருவி யினிலவனாக்து தானே கோக்கி மகிழ்க்கிடுதல்.

தங்கத் தாளைப் பணிதிரியாச் சாற்றும் விதமாய் விளங்குதலின்
அங்க முதலாற் சகங்கனா பழிவே விளங்குமபயிந்நி
இங்கம் கென்றே பங்கொன்று மிந்நி யகண்ட வறிவொன்றே,
தங்க வறிவு தோன்றலவுந் தோன்று காணு விதமுபம்.

தின்கு னன்கு விதுவதுவென் றியம்பு முடிசும் வேறன்று
தன்கு னந்த சிலையினுற் றன்னைத் தானே தன்னிடத்தில்
அன்கு னின்கு னதுவிதுவென் றனந்த விதமாய்த் தரப்பருத்தே
உன்கு பின்று தாசடிக்கு மொருடத் தெனவே யியம்புவாராள்.

தங்க மொன்றே பணிதிகளிற் காற்றும் விதங்கள் வெவ்வேறு
தங்க விவக்க னாமுன்று தங்கம் விடவும் வேறன்று
தங்க மழியாய் பணிமழியும் சாற்று மித்தத் தனைமைபோல்
எவ்வு சிறைசீத் தாழ்மயி லெகு மித்த வுலகமுமே.

தானுண் டாகி லுலகுண்டார் தானுண் டாகி லுயிருண்டாம்
தானுண் டாகிற் பாமுண்டார் தானுண் டாகில் வீடுண்டாம்
தானுண் டாகிற் பஞ்சகொழிற் றுணுண் டாகுந் தனைபன்றிக்
தானுண் டோமற் றவைபதஞற் றுகை யனைத்தும் வெறல்லே.

மந்த விருளிற் கமித்தாவின் மாறு பாடாய்த் தோன்றுதல்போல்
இத்த வாகு முயிர்களுமவ் விசன் றுறு முயிரடையும்
பந்தம் விடு விசன்செய் பஞ்ச கிருத்தி யங்களுமே
அந்த நமது சொருபத்தி லாரோ பிதமாய் கின்றிலகும்.

உண்டாய்த் தோன்றி யமித்திடுத லொருங் வடிவே யுருகாமல்
கண்டே யிடன்மாத் திரமல்லாற கருதிப் பார்க்கின் வேறல்ல
பண்டே முதலிக் தகவாதும் பனவாய்க் காணன் மைத்திரிவால்
விண்டாற் தீர்வை மேகமாய் விளங்கு நமது வடிவமே.

வேதாரணிய புராணம்.

சாதிதரும் மாச்சிரமத் தரும் மனைத்துந் தனித்தனியே
யோகிற் பலவரம் விதிநூலி னுணர்வாய் சுருக்கத் துரைத்தனமாற்
காதி யளித்தோ பெனவசிட்டன் கரைய மகிழ்ந்து கௌசிகனும்
போதித் தவனைப் பணிந்தினுவும் புகல்வா பென்னுப் புகல்கின்றான்.

சக்ரியாசி தருமம்.

தார மகாவரக் கீயமாதி தங்க குரவன் நாப்பெற்றே
வார மாய கேள்விமுதன் மறைபின் சித்ததை மதித்தமலஞ்
சேர வுயிரும் பாமமுறுந் தெளிவு சேவன் முத்தியினின்
பார வுணர்ந்து சரீரமுத லனைத்து மிழையென் றனுபவித்தே.

மோன மகி யோகரிலே முதிர்ந்தே கார்த முதல்வாய்ப்து
கான முரின் புறமேகிப் பயிக்கல் காலஞ் செலவயின்றே
ஞான மாய நிலிபுதுட னண்ணுங் குணங்க ளனைத்தினையும்
கன மாக்கிப் பொழையாதி பேய்ப்து தாதுவிசைவற்றே.

இருவர்க்கும் டொது வீதி.

முதுபுருஷத்தினிப் போதற் கொன்றிப் பிறகுள் றுணர்ந்தே
புதுவன் முதுவன் அறந்தவந்தாட் வாடத் தரு மடவா
முதுபுருஷத்த டுணர்வாட் கொக்க ய் ததக விகைவாதி
பெருவி பசுபதன் பிரமசரி அறந்தோ னிவர்க்கு விநித்தனவே.

வேறு.

[தொழி]

விநித்தமயப் பொருளைத்து பாணமுமென் நிதமகிதம் விநித்தம
வெப்புவெ விபித மாங்குமிடும் விநாககுபுயன் மதம் தே
புதித நவர னெனத்தோற்ற மு புலந்தி மிசமுரு வந்து காணத்
ததிபுடன மாபாதி கருகிடசு தனமதனற் கதிபு மாமே.

காணமே தெளிவுவி தபாக்கி னேகமுந்த் தகதபு னான [தும்
புதிதமிசு தனம்பா ர மதுபருசுந் குவாயி சி ருபுய்டொ பொ
பொதவன்ம னுணர்வா மு மம்போகந் தாணசபந் பொதுமுந்ருச
மோதுருநகிலபாணம செவமய) அம்பொருளுந்ச்சிபெழிவினா.

வேத தாற்பரிய சித்தமே ஞானமென்பது.

காண்டசைத்த குளமுடைய சாகசுநுக் கரும்பொத்திசைத்தமுன் று
காண்டமுறுமகரமின றுதா ம்பரியமெனத் தெளிவுகருத் துட்டோன்ற
மாண்டவிசைச மாப்பிரம வகுபிர்கருத் தருநானம் வாழம் வாயப்
குண்டாயச செவமுத்தி பாந்துபாழுத்திவிநும்பொ நிலன்மாதே.

ஞானகாண்டம்.

திரிவிசைந் பம்பிரம மதுவான பகைமும்பெய்த் தேரா மென்னப்
பரிவறுவே செவமுத்திப் பான்மைபதா முடவினகம்பற்றுப்போகப்
புரிவதுவா முடவதத்தை புலனமகிற் போகமது புரப்போன் கொள்
விநிபுயிவை பாணது வே மிலவாத்நப்பி க்கமேபதன் தெ. [வேன்.

இதுகாறவ் கூறிவந்த பிரமாணங்களைச் செவஞானபொதமுன் வேகாக்
தத்தோடு ஒத்துப்போகின்மையால், தாந்திரிகன் தங்கன றுமிதவுணாயை
யம், உதனது உதிபுடை துங்கனையும் வேதாசுமபாசிய தாந்திரிகரங்களை
ன்றறித்தடக்குவது விவாகமாகும்.

வேறு:—எவ்வாம் பிரமாணமால் உபதேசப்பித்தல் கூடாதென்ப
தைப்பற்றியம் விசார்ப்பாம். செவஞானத்தியா 12-ம் சூத்திரம் 5-ம் சொ

[illegible][illegible]

சுமர, தரண: மதுர:—

சொப்பாவுகங்கொற்றும் சாசப்பொருள்களிற் செந்தமரிச
ருந் நகுண்டகுயாம், ஒருமர்செருபுந்ருசகி யாகுந்துறுபவ்வென்
பலக பழிந்தாந்து இவ்வகாசெய்ய இயாக இவ்வெய்யத் தொண்ட
பெளக.

தருக்துதரீசிய விவேகம்.

காணொலியுடைய அருதுபொருள்மையால் எடுக்கப்பட்டது, தானமருத்
தன்மைத்தந்தனை தானமருத்தியில் குருசெய்யென்பதைக் கண்டுகொண்
டது.

நானேன்ப தேதென்று நானுள்ளும் போதெல்லாம்
தகவகுஞ் சிற்சொருபர் தான்விளங்கும்—ஊறுதி
அன்னிமமல் லாதிருக்க வாண்ட பெருமாளே
என்னையுனை பென்றுரைப்ப தெங்கு.

(ர-து.) எத்தெத்தக்கணத்தில் யானுவதியாது? யானுவதியாது? எனயானுன்னுள் சமுதிசுவிவெல்லாம் தானேதானுகவியுந்துள் செஞ்செருபு

[illegible]

“六·四”事件

$\frac{1}{2} \cdot \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

... ..

[illegible]

மேலும், சீர்திருத்தம் செய்யுமா?

4. 3. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 8

புத்தகம் பற்றிய செய்தி.

[illegible][illegible][illegible]

சிறுநீர்நிலை குறைவாக இருக்கிறது.

[illegible]

தண்ணிலாம்பதி விதி யெண்ணுமஞ்சேழுத்தே என்பதை

சிரவணத்முறையி லுணர்த்துகின்றது.

இங்ஙனஞ்சூழியினால் ஞானமுண்டாயினும் அதற்குமுன்னான அஞ்ஞாநதி மூன்றின் தூலக்கணமும் அவற்றைநீர்வர்த்திக்குஞ் சிரவணதிறுன்றின் தூலக்கணங்களுமுணர்த்தல்

அஞ்ஞானம்; பொதுமாகப் பழுதைபைப்பாம்பெனவும், கட்டைபைக் கண்ணெனவுங்கோடல். சந்தேகம்; பழுதைபோ பாம்போடுவெனவும், கட்டைபோ கண்ணோடுவெனவுங்கோடல். விபரீதம்; ஸ்திரமாகப் பழுதை மாற்று பாம்பெனவும், கட்டையன்று கண்ணெனவுங்கோடல். கேட்டல்; சிரவணமாகிய சட்டிதவிக்ந்தாற்பியம். சித்தித்தல்; மனனமாகியபுத்தி, தர்க்கம், அனுமானமென்பன. தெயிதல்; நிதித்தியாசனம், மந்திராயோகம், பாசயோகம், பாவயோகம், அபாவயோகம், மகாயோகமென்பன. சாட்சாத்காரம், சைவமுத்தி, விதேகமுத்தி யென்பன. சன்மாந்திரப் பழக்கத்தினுற் கற்பிதமாகியசடல் கிஞ்சித்துத்தோற்றத்தால் தான்சித்தென்பதை மறப்பது அஞ்ஞானமும், இதனைக்கெடுப்பது இச்சடத்தைக் காண்பவன் சித்திகெயன்றால் கேள்வியேசுவரமும், இக்கேள்வியிருத்தும் அடிக்கடிசடத் தோற்றவால் என்சித்தோ அவனோடுவென மயக்கல் யீயமும், இதனைக்கெடுப்பது முன்னுணர்சித்துத் தானென்னக்கண்டு அதைச்சித்தித் திருக்கின்றதே மனமும், இச்சித்தநாததாலுண்டாய் சித்துத்தாஸுயினும் முற்கூறிய சகசைவ பார் உண்டெனக்காணுதல் விபரீதமும், இதைக்கெடுப்பது முன்சித்திப்ப ழுதித்தது தானுகியசித்தே யாவாய் விளக்குகின்றதென்றறித்ததே தெனியான நிதித்தியாசனமுமாம். சுவாஸுபவத்திற்குவிவக்கான அஞ்ஞானதி கங்குரின், அவற்றையாக்காக்குசிரவணதிகளின் அனுஷ்டானத்தினுற் கெடுக்கவேண்டுமென்பது.

முற்கூறியசிரவணத்தில் உதயமான ஞானத்தைத் தீபமாகவும், அத்தீபம் புறவிருத்தியான காற்றினாலையாமல் அகவிருத்தியினுற்சித்திக்கும்மன னமாகியகாப்பே திரையாகவும், அத்தஞானதீபத்தைச் சதோதயமாகப் பிசு காசிப்பிக்குந் தெனியாகிய நிதித்தியாசனமே தூண்டுகோலாகவுமுமயித்தல். அரணியாற்கடைத்தெடுத்த அங்கியாளோற்றிய தீபம்போல, ஆகமுதலிய அவத்தைகளோ நீக்கினவிடத்துள்ள அத்துவிதப்பிரகாச சுயஞ்சைதன்னியஞ் சிரவணத்தினாலாதவி ன்மைதயங்கியெனவும், இங்ஙனமுண்டான சிறபிரகாசதீபர் துவிதயாதத்தால் அணியாமற் றட்சித்தனமாகியதிரையாற் றடுக்குதலால் அதுவேமனனமும், அச்சித்தப்பிரகாசத்தைத் தெனியாகியதூண்டுகோலால் என்ருய்விளக்கச்செய்தலால் அது நிதித்தியாசனமுமாம். இங் விண்ணம் அச்சிரவணத்திற்குச் சகாயமாதலால் அங்கமெனவாயிற்று.

இதிலெழுதிக்கொண்டிருக்கிறபடியிதான்:—முன் முன்பு
மெனக்கூறிய சொன்னத்திற்சுச் சட்டியிடுக தாற்பரியக்கூறுகின்றது.
அவ்வகை; உபத்திரவம், உபசங்கரம், அப்பிரகம், அபூர்வதை, பவம்,
அர்த்தவாதம், உற்பத்தியெனப்படுக. சிந்தித்திருப்பவர்களுடைய உணர்வு
மையான பிரமசொருபமாகத் திருந்தவென்றும், அச்சப்பிரமத்திற்சுச் சட்டியிடுக
தாற்பரியம் இவ்வகையென்றும், புறநகரத்துவந்திப்பதே உபத்திரவமெனப்
படுவதாம். உபத்திரவச் சட்டியிடுக அதுவாகக்கொத்துப் பிரயித்த
வகையாகக் கூடல்நாடும் பிரயத்திரும் மிக்கவகையுள் பற்றியதற்கு சாதி
ப்பதே உபசங்கரமெனப்படுவதாம்.

சிந்தித்திருப்பவரின் அப்பிரமத்திற்சுச் சட்டியிடுக தாற்பரியக்கூறுகின்றது உப
திரவமும், இவ்வகையிற்சுச் சட்டியிடுக தாற்பரியக்கூறுகின்றது உப
சங்கரமும். அத்துவிதத்திலுண்டாகிய உணர்வு உத்தியானத்தி
லெனக்குறித்தும் அப்பத்தியிற்சுச் சட்டியிடுக தாற்பரியக்கூறுகின்றது. இவ்
வகையிற்சுச் சட்டியிடுக தாற்பரியக்கூறுகின்றது.

கூடல்நாடென்ற பிரயத்திரும் மிக்கவகையிற்சுச் சட்டியிடுக தாற்பரியக்கூறுகின்றது உப
திரவமெனப்படுவதாம். இதிலெழுதிக்கொண்டிருக்கிறபடியிதான்:—முன் முன்பு
மெனக்கூறிய சொன்னத்திற்சுச் சட்டியிடுக தாற்பரியக்கூறுகின்றது.
அவ்வகை; உபத்திரவம், உபசங்கரம், அப்பிரகம், அபூர்வதை, பவம்,
அர்த்தவாதம், உற்பத்தியெனப்படுக. சிந்தித்திருப்பவர்களுடைய உணர்வு
மையான பிரமசொருபமாகத் திருந்தவென்றும், அச்சப்பிரமத்திற்சுச் சட்டியிடுக
தாற்பரியம் இவ்வகையென்றும், புறநகரத்துவந்திப்பதே உபத்திரவமெனப்
படுவதாம். உபத்திரவச் சட்டியிடுக அதுவாகக்கொத்துப் பிரயித்த
வகையாகக் கூடல்நாடும் பிரயத்திரும் மிக்கவகையுள் பற்றியதற்கு சாதி
ப்பதே உபசங்கரமெனப்படுவதாம்.

சான்றேதத்திற் பிரத்தியகானமே பிரமமென ஒன்பதுதரம் போதித்
தலை அப்பிரமமென்றும். முற்கூறியவண்ணம் பாடிஞ்சென்றதிரவாகச்
சென்றிருக்கின்ற சகலவகையிற்சுச் சட்டியிடுக தாற்பரியக்கூறுகின்றது.
அவ்வகையிற்சுச் சட்டியிடுக தாற்பரியக்கூறுகின்றது உபத்திரவமும், இவ்
வகையிற்சுச் சட்டியிடுக தாற்பரியக்கூறுகின்றது உபசங்கரமும், அத்துவிதத்திலுண்டாகிய
உணர்வு உத்தியானத்திற்சுச் சட்டியிடுக தாற்பரியக்கூறுகின்றது. இவ்
வகையிற்சுச் சட்டியிடுக தாற்பரியக்கூறுகின்றது.

தலைநாங்கிக்குத்துமென்பதற்கும் இரான்கு தீவீகமும் உத்தனென்பது. உத்தநி உத்தாநல. ஆகவே, இத்தாநமுண்டாதற்கு உத்தாநலாநாம்பென்பதாயிற்று.

வினா:—இக்காண்டிருக்க இச்சகத்திற்கு உத்தாநலாநாநாம்பென்பதென்ன?

விடை:—சுத்தியில் இச்சகம் புத்தியலக்கார் நேற்றல்போலப் பிரபந்தில் சகத்தற்பத்தி மாபாபலக்கார் நேற்றல்வென்க.

வினா:—அப்பேரல், இவர்க்குணை கூறியகாரணமென்ன?

விடை:—இச்சகஞ் சந்திராநாதாச்சுமாதலின் இதற்குக்காரணம் பிரபமெனக்கூறுவோம். எனவே, அப்பாதுதிரும்பிக்குச் சகத்தாநுபாநாநலாநாந் இவ்வுத்தியலக்கார் சந்திராநாதாச்சுமாதலாந் இவ்வுத்தியலக்கார் கடத்தித்த உத்தாநலாநாந் மிருத்தியைப்படி, அப்பிருத்தியைப்படி உத்தாநாந் பக்குவமுள்ளசத்திய மென்பவைபோலவாம். காரணகாரியக் கருது ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தங்களைக்காட்டி உவமைக்கு முத்திரையினைப் பிடித்த கூறியவகத்தார் மரிப்பித்தவென்க. முற்கூறிய பிரபமத்திலுள் உத்தாநாந் மிருத்தியொருடல் அநித்தியாகத்தாரா பெகாலத்துப் ஒருபடித்தாற்பச் சந்திராநாதாந் வினாநுபென்பதைச் சட்டித்தல்க்க தாற்பரியத்தால் வளகருவத்தென்பது.

அத்தி, தாக்கல், அநுபாநமென்னும்மூன்றும் சிவனாத்திற்குப்பின் அந் துதவரும் மனனத்திற்குத் துணைக்கருவிகளாம். ஆர்மா சாக்கியத்தில் ஏகமெனவும், எளையபதத்தில் அநேகமெனவுக்கருப, அவற்றுள் சரீரக்கிடாறுப் கூடியிருத்தலின் ஆத்மா ஏகமாம். அங்மனையின் இத்தேகம் இவ்வுத்தியை சகத்தைக்கொடுப்பதன்றி மற்றவர்களுக்குக்கொடாமையால் ஆத்மா அநேகமேயாம். ஆயின், அப்போகத்திற்கு நிலைசொல்லக்கடாமையால் ஆத்மா அநேகமேயாம். இவ்வுத்தியைத்திட்டாய தேகம்வருதல் இவ்வுத்தியைக்கேபோக மென்பதனால் ஆத்மா அநேகமேயாம். மாவர்க்கும் கனமமிருப்பதனால் ஆத்மா ஏகமேயாம். இவ்வுத் தாபாநாத்தார் செத்தகன்மமிவ்வுத்தியைக்கேவருதலால் ஆத்மா அநேகமேயாம். இவ்வுத்தியானம் இத்தேகங்களிலுள்ள ஆத்மாவுக்கெல்லாம் திருத்தலின் ஆத்மா ஏகமேயாம் என்றவிடத்து ஒன்றும்முற்றுப்பெருது அவதந்தாதோவு முண்டாமென இவ்வுத்தியைக்கி பேகான்மபக்கத்திற் போக மில்லவென்றும் அநேகான்மபக்கத்தைக் கொள்ளினும் முற்கூறியவண்ணம் இதற்கும் போகத்தியில்லவெனவரும். அங்மனம்வரின் இவ்விருபட்சத்திற்குப் ஒக்குமாயினும் ஏகான்மபக்கத்தில் விப்பமாகிய ஆத்மாவானது காணலெனத்திற் பிரதியிப்பமாம் காரணத்தொழித்தலிற் பலவிதமாய் போகானுபவம் எளிதிற்கவெனவுத், பிரதியிப்பப்போல அநேகான்மபக்கமும் விப்பப்போல

[illegible]

சீ.சு. அறையன் இயற்றுகிறப் பொருள் அறிந்த, மேல் சீர்த்
தீராத இந்து மதவாதி எதிர்ப்புறப் பொருள்கள் கருவந்த.

[illegible]

பிரண்டை நறுசுவையுடைய பிரம்மபுத்திரன் பாவியோகமெனவும்
இடைபிங்கலையெனவும் சமுத்திரமார்வத்திற்சென்று குளமாரமுதல்
ஆகலிளபிறகு தான்கொன்றுள்ள தேவகையினோடும் உறப்பிரண்டைத்
திறுள்ள பிரமத்தோடுகலத்தலிற் பரிசியோகமெனவும், ஜீவோகசகையினோ
டும் உறப்பிரண்டைக்கண்டு அகையனை நீசெயவிடத்துள்ள அடியயெய்த
பிரண்டைப்பாவத்தலிற் பாவியோகமெனவும், அக்கடாம் பாவக்குப்பெய்திற்று
அதிகாரமாயுள்ள பிரமத்திற் பாவனுத்கடம் உற்றலிற் அபாவியோகமென
வும், சக்கரப் பதித்தோடுகெனவிடத்து அநிவர்ப்பாமைபடத்தும் ஒருதன்
மைவாய்விசைக்கும் பிரமமே தானுயிசைக்கலின் மறுபாவியோகமெனவும்கூற

வினா:—இங்ஙனங்கற்ப ஐத்தினும் ஒவ்வொன்றும் பிரபந்த யகடதரின் இவைகட்குத் தாரதர்மியம் வந்ததென்ன?

விடை:—தன்வென்பதின் பி யாவும் கைந்திருக்கின்ற பிரம்ம் இங்ஙனத்தின் அடங்கின்று வெளிப்பட்டதெனக் கண்டமையானும் அங்ஙனத்தினையுள்ள பிரம்ம் இத்தேகாக்கிரத்தின் வெளிப்பட்டதாகத் தரிசித்தமையானும், அவையகங்களை நீக்கியவிடத்துள்ள அகையலைப்பார்க்கும் பாவியின் உகையாமென்றமையானும், அப்பாவியைநீர்த்து அதிதமாய்வனக்கு மென்றமையானும், உண் உதித்தவிடத்தொடுக்கின் உண்மையினக்குகின்ற தென்றமையானும், இங்ஙனத்திற்கும் ஏகதேசமானதொடங்குகளும் இவைமென்றதொன்றம்வியாபித்தவருகலின் உடர்க்குதலான தாரதர்மியங்களும் உண்டாகும். இம்முன்னிலைகளியாவின்நிச்சிததிக்குணதின்னக் கைந்திருக்கின்றதென்றும் அத்துவிதவல்துவே முக்கியமெனவும், ஏனைய ஐந்துயோகங்களும் சுடினமெனவும் வந்தமையானென்க.

இவைகளில் மந்திரயோகத்திற் பிரம்ம் உதித்ததென்பதற்கு மேற்கோள் பிரமஸ்தே: “தீமர்த்தொறு மடைந்தழி வுறுது தெரிவா, காமரின் தாணி யால் வடிவுகாணு மதுபோ, வழுடப்பி வழியின்றி மறைகின்ற வமல, னே மெறும்பொரு ளுணர்ந்திட வுடம்பில் வெளிபாம்” என்பதனானும், பரிசயோக மென்பதற்குதாரணம் வாதபூர் புராணம்: “முக்குணம்புலனைத்தட னடைக்கி மூலவாயுமை யடைத்திரு வழியைச், சிக்கெ னும்படி யடைத்தொரு வழி யைத் திறந்து தாண்டவச் சிலம்பொலி யுடன்போய்த், தக்க வையதெழுத் தோடொழுத் தருவார் தன்மை கண்டவர் ததும்பொரு வெளிக்கே, புக்க முத்தின ரொமதுருப் பெறுவர் புலியில் வேட்டென செடுத்தமன் புழுப்பொல்” என்பதனானும், பாவயோக மென்பதற்குதாரணம், வாசிட்டம்: “கரையறு பரமா காசக் கதித்ததற்ப பருத்த கண்டம், புரையறு மதன்கீ முழல்லை யற்றவின் பொற்றாட்கஞ்ச, கிரையின் முடிவ் திக்கு நீண்டற வுபர்த்த தோன்க, ஞரையுயிர் காளு லோக மொளிகொ ணாயுதம் கணாமே.” என்பதனானும் அபாவயோக மென்பதற்குதாரணம் சுருதிசாரம்: “தனித்தகவா னுபவாதீதம் பிரமோக மேதாற் றுணவரு யிருப்பதுஞ் சங்கற்பத் தானு, மனித்தமென விட்டடிந்தரு னியமாத லானு மதுமறவா விடுகின்றவா யழிதலானு, மினித்த கிட்டை சாதகமா யிருத்த லானு மேதூரல்வ முடவென்றே யிப்பவ லானும், தொனித்த சுபா வமுங் கடத்த வதிதத் தானே சுயம்பிரகா சமெனவே சொல்வர் தாமே” என்பதனானும், மதாயோகமென்பதற்குதாரணம் ஞானவாசிட்டம்: “ஆக்கதயே யதிதபத மாத லாவே யதுகிஞ்சி லன்றெங்கு மதுவே யாகும், பான்குறவீ டென்றும்ப ருலகி னிங்கில பாதலத்திற் பூதலத்திற் பார்க்கி விலலை, வீங்கியவா னைகொல்லா யிறத்த காலை விடுத்தமன மிறப்பதுவே வீடென் றோது, மோங்கியவீ டெனக்குததென் னுள்ளே மெண்ண முண்டாகின் மீன்மென முற்ப விக்கு” என்பதனானும், சகத்தான துதயமாகின்ற தெவ்விடமோ வவ்விடத்

சென் றிவருவதென வுரைக்க" என்ற பரிபாடலில் வரும் சூத்திரம் கொண்டு வந்திருக்கலாம். இக்கவையொரு பகுதித்தொகுதி களாகவும், சட்சராகித அறுகவளாகவகண்டு கூர்ந்திருக்கின்ற பொருள் சக்தித் தனுய்க்குப்படியாக உற்புன்பது.

பிராணபவத்திற் கிடையுறப் பிரதிபத் துந்தியைப் இவ்வாறத் தாறுப் ஞானமுதலிய மூன்றி னியக்கவல்லியும் உபாத் துத்தியைத் தம் ஆத்மசிவனாகியும், மூன் றனுபவித்த விடவானுபத்திச் சிவத்தல்; வந்தமையப் பிரதிபத்தி இப்போது காட்சிப்பட்ட விஷயங்களில் தீர்வாய் னபதல். ஆகாதயப் பிரதிபத்தி: மேலும் விடவாய்களாகத் தருதல். இவையே இரத்தானம், வதிக்கலம், சித்தலாவென்பவகம். குறுமுதல் ஞானியசாஞ் செய்யகிட்டு, மூன்றனுபவித்த விடவானுதலி னவக உத்தமது பூதப் பிரதிபத்யும். அங்கவாய்சரித்த மேல்நாண்ட விடவா விடவாசத்தியாதிகளாத் தவையு வந்தமையப் பிரதிபத்யும். இன்னுந் திபுப் பதப்பெடுத்தப் பெருக்கோசங்கள் தனுய்க்கவல்லத தீர்வாய்களாகத் தகவற்பம் வந்து சித்தவசெரிதில் கிட்டு ஆகவாய்க் கெடுத்த நுநாயப் பிரதிபத்யுமாம். பிரதிபத்தித் தந்திவருவதென்பது திபுத் தகவாய்க் கவாய்க்கியவென்பது. உபாத், வைக்கியம், ஞானவென்ற மூன்று னுக்கும் தனித்தனியே, காரணம், சொருபம், காரியம், அவதி, பவம் என்று கமலவியக்கவமும் வந்தமையம், அவத்யம்: காரித்தித் தட்டாகவெய்க்: செய்கித் தாரணமும், அவத்யில் தனவொருவகவ சொருபமும், மூன்றி கவ கருவகாரித் திருவாய்க்கெ வாய்க்க காரியத், இவ்வானத் துத் தியப் பிரதிபதம் கிண்தம். கருவகவெனத் தனு நன் காரணம் அபத்யம், பதப் பிரதிபதெ பவமுமாம்.

வைக்கியத்தித் த விவயவகாரித் தருவதிருக்கவருவதெ காரணம். அய்விடவாய்க்கவைய கிண்தகவெ சொருபம். அவத்யம் கிண்தவயவகாரி யின்னிச்செய்தவாதெ காரியம். இவ்வானம் வந்தமையப் பிரதிபதம் கிண்தம். பதப்பிரதிபதினானத்தயத் தருப்பக வுபொதித்தல் அவதி. மேலாயதப்பார்ப்பே பவமுமாம்.

ஞானத்தித் தச் சிவவணமண கிண்தியாசன விசாரணையே காரணம். அவத்யும் அவத்யப்பத்தியிற் ஆத்மாவைத் தனியேகரித்தல் சொருபம். அவத்யப்பத்தியான அநியாவைக்குத்தான் காட்சியாய்க்கவருவதெ காரியம். இவ்வனம் உயிர் விசாரஞானத்தினும் ஆகாமியப் பிரதிபத்திகிண்தம். அவ் ஞானவையத்தில் தேசத்தாறு வீருப்பதுபோலப் பிரதிபத்யும் விவத்யுதெ அவதி. முத்தியே பவமுமாம்.

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

பத்தாஞ் சூத்திரம்.

— — — — —

அவதாரிகை.

இத்திலக்கண வாக்விபக்ஷைமாதிரம் விடாதுசீர்த்திகளை, முன்னர், சிவனுஜிமுன்றினுலு முதமமானஞானம் திடார்போட்ச மாதற் கேதுவான சமாநுகைகடும். அதனால், மலமாபை கண்ட மந்தத் துயிதபாவ மிறத்திருக்குமென இச்சூத்திர முணர்த்துகின்றது.

பத்தாஞ் சூத்திரம்.

அவனே தானே யாகிய வர்க்கெறி

பேசுக னுந் திறைபணி திற்க

மலமாபை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

(இ.ந்.) அவனேதானே ஆகியவர்க்கெறி = வெவ்வேறான இடமும், காலமும், பேடமும், அவனுயிவனுமென்று சொல்லப்பட்ட பேதங்களுக்கிடம்பெறாத புருஷனையே விடாதுபற்றில், அவனேயிவன் இவனேஅவனென, ஏகத்துவம் விளங்கிவின்ற முறைபோல, ஏகன் ஆகி இறைபணித்தற்கு - கூடஸ்தப்பிரம வைக்கியமான, அத்துவிதவெசாரூப அறிவாகித் தனக்குத்தானேசெய்யு மாசிரியபணிவிடையாகிய கிட்டைபிலகலாது கிற்க, மலம் மாபை தன்னொடு வல்வினை இன்றே = ஆணவாதி பஞ்சமலங்களுமிவ்வா தொழியும். எ—று.

(ப.ந்.) ஒருபுருடன் பொருட்செல்வத்தை விரும்புங்காலத்து இப்பூவிற்காசனாகவும், அருட்செல்வத்தை விரும்புங்காலத்து வனத்திற்றறவீயாகவும், மிருத்தபோதிலும், அங்வேடங்கட் காசன்றுறவியென்னு காமரூபமேயன்றி, யப்புருடன் ஏக்காலத்தினு மொருவனேயாவன். அவை பெய்களெனமெனின்? ஆத்மகோடிகளைச் சமரக்ஷினை செய்யுமித்தம் அவர்களில் துஷ்டங்கடிகர கிஷ்டப்பரிபாலனஞ்செய்யுந் தொழிலுக்குரிய வரசவேடங்கொண்டபுருடனே, பின்புதன்னைச் சவரக்ஷினைசெய்யுமித்தத் தனதுகாறுதிகளிற் குறாமான காமக்குரோதாநிகளைக் களையுங்கிரகமும், விவேக மாநிகளைக்காத்தும் பரிபாலனமுஞ்செய்தற்குரிய தவவேடங்கொண்டானைக் கண்டவக்கண்ணமே, அவனேயிவன் இவனேஅவனென்னும் ஏகத்துவம் விளங்கும். அதுபோலவென்பார்:—அவனேதானே யாகியவர்க்கெறியெனவும்; சதோதயமாகவிளங்கிய யோர்வஸ்துவே தன்னுல்லாசத்தினுற் தனநம்சமாகத்தொற்றிய வாத்மகோடிகளைச் சமரக்ஷினைசெய்யுமித்த மவர்க

காந்தின்சன்னிருந்து அவர்கள் துர்த்துணத்தையாற்றிச் சம்முனக்கேள்
உருவத்தது அதனது குணவிகங்கச்செய்யகு சிருட்டியதி தொழிலுக்குரிய
விசுவேடங்கொண்ட பரஹ்மமாகவும், தீவ்வாதமகோகரிடத்துத் தானி
ருட்டாதத் தானுகவேகாணுகிய்த்தத் தானே தனித்தனியே தன்னகசுந்தித்
தம விசாரணசெய்யுர் தொழிலையுடைய ஜீவகேடங்கொண்ட உடல்தனாக
யும், பிரமமேகடல்தன், கடல்தனேப்ரமமெனச் காறுமபோது, அக
ளிகளென்னுள் துவதீர்க்கிச் சுபஞ்சித்தாகவும் விசுத்தமாதவ் னவ்வெதர்த்
தத்தை பன்னபடியறிவதே விட்டுவிடாத லக்கணையின் பமனென்பார், ஓ
ஐகியெனவும்; சொருப கீட்டையாவது: துறிவேகடிவாய் விசுத்தல்.
உண்மைஞானிகள்கென்றித் தகமாந்தனேபெயர்ந்தி வெறந்தெனக்குறிக்
கின்றது. தீவர்குறியகைமாத, எனவே, பொருளடத் அகமை முதலிட
வை வேண்டியன்றம். துணையெண்டினுர் அரங்கிய கொம்பகெவோ.
தீவரோயுகித் பெரும்பான்மையோர், அகாரியர், ஆதலினிச்சில வழு
வர்க்கென்றியின்றம். வழுவர்க்கென்றது, சீ வழுயின் அச்சில வழுவும்,
வழுயின் முன்போற் சகத்தோன்றும், தோன்றின் அகமமைதயுண்டாம்,
உண்டாயின் பந்தவிளவுக்கிடமாம், துடமாயின் தயமாம், தீவராயின் பிர
விக்கிடமாம், துடமாயின் ஒழியின்றும், தின்றயின் அமைதியின்றும், தீவ
ராயின் சித்தியதிருத்தியின்றும், தின்றயின் அங்கிலே யொழியின்றிய பம
னும்முடியும். ஆதலால், முன்னரவைகளால் சீ பட்டவருத்தத்தை டன்னுக,
உன்னிடில், சொருப கீட்டை யிருப்பை. திருத்தலே கைமாதென்பார்
துணைபணி சிற்றகெனவும்; “மேனே பெனதுதெனின் தனத்தகன்மற்
களாண்ட மெய்பனேவபதேசிக்க கெளவந்த ருருவேபோற்றி” என்ற,
கைவல்லியாகுத்தப்பட்டும், “ஆனத்தங்குரு அங்கேசுடனென்ற” தத்தாத்
தினாயகவாயிகள் சாம்பிரதாயப்பட்டியும், “தேட்டத்திரண்ட திருமேனி” பெ
ன்ற வண்ணாவர்க்கெய்ப்பட்டும், தனதறிவிற்காதாமான வானத்தேதயத்
தில் அடவறிதல்கனாதலால் அடவினைகணிக்குமென்பார், மலமாயைதன்
ஞெடு வடவ்வினையின்றே எனவுள், கூறினார்.

அவனேதானே டாகியவர்க்கெறி, பேரஐகி என்பதற்கு உதாரணம்.

திருமத்திரம்.

ஆகிய வச்சோயத் தேவதத் தன்னிடத்
தாகிய வடவிட்ட டாகிய முபாதான
மேகிய தொத்தத் தகியென்ப பெய்நி
வாகிய சீவன் பான்சில ஐமே.

ஆகிய வச்சோயத் தேவதத் தன்னிடத்
தாகிய விட்டு விடாத விடக்கணத்

தாதுவார்த்தோ சொகுத் தசென்ப
வாசுபேயன் பான்சில னுே.

தாதுவார்த்தோ சொகுத் தசென்ப
வாசுபேயன் பான்சில னுே
தாதுவார்த்தோ சொகுத் தசென்ப
தாதுவார்த்தோ சொகுத் தசென்ப.

தீருவாசகம்

தீருவாசகம் தீருவாசகம் தீருவாசகம்
தீருவாசகம் தீருவாசகம் தீருவாசகம்
தீருவாசகம் தீருவாசகம் தீருவாசகம்
தீருவாசகம் தீருவாசகம் தீருவாசகம்.

தீருவாசகம் தீருவாசகம் தீருவாசகம்
தீருவாசகம் தீருவாசகம் தீருவாசகம்
தீருவாசகம் தீருவாசகம் தீருவாசகம்
தீருவாசகம் தீருவாசகம் தீருவாசகம்.

பண்டாழும்மணிக்கோவை.

தாதுவார்த்தோ சொகுத் தசென்ப
தாதுவார்த்தோ சொகுத் தசென்ப
தாதுவார்த்தோ சொகுத் தசென்ப
தாதுவார்த்தோ சொகுத் தசென்ப.

தாதுவார்த்தோ சொகுத் தசென்ப
தாதுவார்த்தோ சொகுத் தசென்ப
தாதுவார்த்தோ சொகுத் தசென்ப
தாதுவார்த்தோ சொகுத் தசென்ப.

தீருவாசகம்

தீருவாசகம் தீருவாசகம் தீருவாசகம்
தீருவாசகம் தீருவாசகம் தீருவாசகம்
தீருவாசகம் தீருவாசகம் தீருவாசகம்
தீருவாசகம் தீருவாசகம் தீருவாசகம்.

இறைபணி சிறகவென்பதற்கு உதாரணம்

திருமந்திரம்.

வேண்டார்கள் கன்மம் விமலனுக் காட்பட்டோர்
வேண்டார்கள் கன்ம மதிவிச்சை மற்றோர்
வேண்டார்கள் கன்ம மிருசிவ பொருள்கள்
வேண்டார்கள் கன்ம மிருதியோ ராப்தன்பே,

பத்தர் சரிவைப் படுவோர் கிரிவைபோ
சத்தகு தொண்ட ரநுவேடத் தாகுவோர்
சத்த விபமாதி சாதர் துபோகர்
சித்தர் சிவஞானஞ் சென்றெய்து வோர்க்கோ,
சார்த்தமெய்து ஞானத்தோர் தானவ ஞாயிறோர்
சேர்த்தவென் னோகத்தார் சித்தர் சமாதியோர்
ஆப்த கிரிவைபோ ரச்சனை தப்பாதோர்
சேர்த சரிவைபோர் கணிலத் தோரோ.

பலமாயைதன்னொடு வல்லினைபின்றே பெண்பதற்கு உதாரணம்.

திருமந்திரம்.

தானவ ஞானத் தானந்தா மலஞ்செற்ற
மோனம தாமொழி யான் ழுத்த ராவது
மீனயில் ஞான னு பூதிபி லின்பமுந்
தானவ ஞான லானசன் டார்க்கமே.

பிரபலிங்கலீலை.

இருவினை தாமவரும் யானென லாலவ்
விருவினை பால்வரு மின்பொடு துன்ப
மிருவினை யானென லின்றென லிலலை
விருவினை யிலென லிலலை பிறப்பே.

மெய்ஞ்ஞான நீலையம்.

பூத பெனதிக மாப்பொலி பேதழம்
ஏத மின்றி பிருஞ்சிவ மாப்பிடப்
போத மாமனு பூதிபிற்கண்டவர்
ஆதி யாமதி வன்னுச் சிரமியே.

மெய்ய்மொழி.

தாக்கிர ஞானபோகத் தன்மைதான் பாதிதாவென்னில்
சாக்கிர கஞ்சகழுத்தி துரியர்கான் துரியாதிகம்
சாக்கிர மதனிற்கண்டு சதூர்த்தச காணம்பாவும்
சாக்கிர நிதபாதல் தற்பா மாவதென்றன்.

சுமந்தி.

சூதா வாகா பத்திற் கடாகாயம் வேறுஒற்போல்
பேதமி வான்மா சிவன் பாணெனப் பிராத்தியானே
போதிடா கின்ற தன்நி புணர்விடைப் பேதமின்ற
எதிமி னிறைந்த சிவ னிலையதில் வண்ணமென்றே.

சிவானந்தமாலே.

மித்தையுடற் கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய்யொழிக்குத்
தத்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச்—சுத்தத்
தனியாகித் தானுட்போய்த் தற்பாமாய் விட்டாற்
சுனியா னிதுசத் திபம்,

ஒளவையார்.

கன்றென்றுத் திகென்று நானென்றுத் தானென்று
மன்றென்று மாமென்று மாகாதே—கின்றகிலே
தானதார் தத்துவமாஞ் சம்பறுத்தா ராக்கைக்குப்
பேரணவா தேமும் பொருள்.

தாயுமானார்.

“தன்னையறித் தவர்தம்மைத் தானாகச்செய்தருளஞ் சமத்தை” “அத்
துவித வனுபவத்தை.....நினைவுக்குள்ளே, வைத்துவைத்துப் பார்ப்பவ
ரைத் தானாகவென்றாரும் வளர்த்துக்காக்குஞ், சித்தனைமாத்துவெளியை.”

“பாரதியண்டமெவளம் படர்காணற்சலம்போற் பார்த்தனையே முடிவி
னின்ற பானொதுதானின்ற, தாராஜமறியாத சத்தஞ்ஞேவதுவா யக்கிருத்
யெங்கிருத்த மதுவாவைகண்டாய்.”

அப்பொருளு மான்மரவு மாரணநூற் சொன்னபடி
தப்பில்வாச் சித்தொன்றுஞ் சாதிபினு—வெப்படியுந்
தேரிற் துவிதஞ் சிவாகமமே சொல்லுகிட்டை
யாருமிடத் தத்துவித மரம்.

சேட்டலான் சிக்குத்தல் சேடிவா மெய்த்தெனியால்
வாட்டமறு வற்பவசேய் மாறுமோ—சாட்டமுற்று
மெய்பான சிட்டையின் மேலின்கட் கன்றோதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்பும் போம்.

திருவிளையாடற்புராணம் : மண்கமந்தபடலம்.

உம்மைநா னடுத்தோ லுலகியல் வேத நீதி
செம்மைநா விசன்நி நன்றுப்த் தெனிர்த்து தெனிர்த் தோன்
மெய்ம்மைநாஞ் சித்த சத்தி வினிர்த்து வினிர்த் தோந்
பொய்ம்மைநா னவரி னிர்திப் போர்த்து சிவன்பாற் பத்தி.

வந்தவிப் பத்தி யாலே மாயையின் விருத்தி யான
பத்தமாம் பவஞ்ச வாழ்க்கை வினாவின் பட்ட துன்பம்
வெந்தது கருணை யாகி மெய்யுணர் விற்பத் தன்னைத்
தத்தது பாதஞ் சூட்டித் தன்மய மாக்கிற் றன்றே.

சச்சிதா னந்த மாமத் தனிப்பா சிவமே தன்ன
திச்சைபா லகில மெல்லாம படைத்தனிக் தீறு செய்யும்
விச்சைவா னவரைத் தந்த மேலவன் பிரயித் துன்பத்
தச்சமுற் றடைந்தோர்க் காணு வின்பவி டனர்க்கு மன்றோ.

மந்தரங் கைலை மேருப் பருப்பதம் வரா னுசி
யிர்தரல் விடங்கடோறு மிகபா போகம் யார்க்குர்
தத்தருள் செய்தெம் போல்வார் தமமனம் புறம்போ காமர்
சிர்தனை விருத்தி ஞானத் திருவுரு வாகி மன்னும்.

ஒப்பவர் மிக்கோர் வேறற் றொருவனு பெங்குந் தங்கு
மப்பாஞ் சுடரே பித்த வாலவா யுறையுஞ் சோதி
கைப்படு கனிபோன் மேனுட் கண்ணுவ னுதி யோர்க்கு
மெய்ப்பொருள் விளங்கித் தோன்ற வேதத்தை விருத்தி செய்தான்.

“அவனேதானையாகி” என்னுமிக்குத்திரத்தில், “எனது இறை
பணிநீர்க, மலமாயைதன்னொடு வல்லியினின்றே” என்றதனால், அவனே
தானாவதோடு எனதுவினங்காவிடில், மலமாயையுடையாம். அஃதுதனதாகவே
அவனேதானாதலும் எனதுதலும் இனையா. அவனேதானாதலும் எனது
தலும் இவையிடத்து, துவிதமாகவேயிருக்கும். யாண்டுதுவிதமோ (சிவம்
உயிர் என்னுமிருபொருள்) எவ்வுவனோ, அக்கு மலமாயையுடையாம். யாண்டு

அத்துவிதமொழிபொன்றோ அனாதா அஞ்சுமலாயை இவ்வாய். எவரு
மாயையனாதோ அஞ்சு, அபேதமுத்தியின்றும். அனாதாகவே பந்தமு
தொன்பத நெற்றியும். இத்தவத்த னைவசித்தாத்திகள், முத்தியில் சிவ
செழுநிலை திருவொருடாயம் சந்தாமொப்பியிருக்கின்றமையால் இவர்களுகரு
மலாயையொழிய வகையல்ல. அனாதாகவே பக்கிய முத்தியினில்,
தூயருக்கு முத்தியும்பெற்றவென்றும்; தய்தமுஞ் சாதிக்கவென்றும்; மல
மாயையின் கழிப்பெண்ணென்றும் மேற்கூறியிருத்திரம் இடக்கொடாது.
அன்றியும் உபகலகாரும், பானாநிகளும் ஒப்பயில்லையென்பதைப் பன்
முறா மெந்ததஞ்சாட்டினனும். சுருதியாதிக்கும், ஆகமமுடிவிற்கும்
மாறுபாட்டையாதாகிய துணைதஞ்சாதித்து அதவேழுத்தியென்ற இவா
கலதுமுத்தி, வாய்முத்தியென்றி டுண்டையகந்து. இவர்களுடைய முத்
தியும் துணைதம்ருக்கின்றதாலும், அந்நவைகத்தை எஞ்ஞான்றும் கிழிக்கிற்
பாடுபாரும், முன்மொழிந்த ருத்திரப்படி இவர்களுத்தியில் மலமாயை
பாகவேதவியல்லாமையால், இவர்க்கு மலமாயையேமுத்தியாம். அனாதா
ழிந்த வகத்துவமுத்தியின்றும். ஆகவின், இவர்கள் மெய்கண்டார் பரப்
பராயைச்சார்த்த துவத்தாத்திக னைவசித்தாத்திகளே மாயாவாதிகொள்ப
தவ அனாதாருருமயில்லென்றதிக.

அரண்மனை:—முத்தியை இரண்டொருள். அதாவது, சிவசைவப்பேதம்
ஒப்புகியில்லெ யென்றாலோ? இரண்டொருள் ஒப்பாவிலில் எத்தனைபொ
ருளிருக்கின்றன? ஒன்றெனில், அக்கொன்று சிவமா? உயிரா? சிவ
மென்னில், அது அந்நவைதபகமாயிற்று. உயிரென்னில், அப்போத்கிரு
ந்த சிவமெங்கேபோயிற்று? சிவமல்லெயென்ப திவர்க்கமதமன்று. ஒன்று
மல்ல, இரண்டெல்லெயென்னின், பன்னையெத்தனை? மூன்று, காண்குமுத
லியனை சொல்லலாமா? கூடாது. பந்தகாலத்தில் இரண்டேயிருத்தவையா
னென்க.

சித்தாந்தநீசனம்.

அத்துவித மொன்றேயா மாங்கிரண் டிண்மைமெனி
லத்துவித மன்றே வது.

துவித மிரண்டாகு மத்துவித மொன்றாகு
துவிதமயல் கெட்டோய் துணி.

அத்து விதத்துக் கருத்தம் பல்வென்னுஞ்
செற்றநிலு நொண்டிசில கீழ்.

இனி, சிவஞானசித்தியார் ஆரம்முத்திரம் ஒன்பதாவது செய்யுளின்
சிவஞானசுவாமிகளுரையில் “சிவமுமுயிரும் ஒன்றென்பாளை கேக்கி, அந்
நனம் அந்நொருபொருள் உண்டென்பதுபற்றி வேராய்க்ற்றல் பெற்றும்,

மேலென்பாநாரோக்கி, அறிவுக்கெய்யமிந்த தோன்றலையென்றி லெனெ ன்றும் அறிவுக்கெட்டாது உடனாகப்பெற்றும். அப்பனலே கூறுவாநா ரோக்கி, அவ்வறிவினுள்ளாக நீரீர்த் தோ லொன்றித்தனும் உயிரோ கெனெனும்படி ஒன்றாதல் பெற்றும். ஆகலான், அப்பெற்றித்தாய அத் தவிரவிலையை உருவினாலே மதர்வமமாகக் காண்டே தக்கதென்பதாம்" எனக்கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இதில், சிவஞானசுவாமிகள் ஒன்றென்பானமம் மேலென்பானமம் மனத்தத் தமதுசித்தாத்தம் நீரீர்தல்போல், ஒன்றாதலெனச் சொல்லுகின் றார். இதுமிக ஆபாசம். சூரியனுக்கெயிற் பொருநிருந்தால் அப்பொரு ளிநீர்தல் பூமியில் அல்லது பக்கத்தில்படும். சூர்மன் உச்சிமில்லாது பொ ருநுட்புமில் படுப்படியிருந்தால் அப்போது அப்பொருளின்சீழ் நீதலருத் துமென்பது அறமானமாம். தூதன்படியே சூரியனுச்சிமில்லுக்கும்போது பூமியில்லுக்கும் சீரினதரிதலும் சீரினசீழிருக்குமென்பது அறமானமாம். இந்த உவமானத்தையே உயிர்க்கும் சிவனுக்கும் சிவஞானசுவாமிகள் உவமா னமாய்க்கொல்லி ஒன்றனம்படுத்தி ஒன்றென்றம அர்த்தமென்றுந் தொல்லுகிறார். நீரும்நீர்தலுமாகிய தூண்டிச் சத்துப் (மெய்) பொருளா மிருத்த ஒன்று? அசத்துப் (பொய்) பொருளாயிருத்த ஒன்று? சதசத்துப் (மெய்ப்பொய்) பொருளாயிருத்த ஒன்று? இவ்வாறுசத்துச் சத்துப்பொரு ளாயிருத்த ஒன்றெனின், தூண்டிச் சத்துப்பொருள் தூண்டிச் சத்துப்பொரு ளாயிருத்துமேயன்றி, ஒரு சத்துப்பொருளாகாது. உபபடம்போல், தூண்டி அசத்துப்பொருள் ஒன்றாகுமெனின் அசத்தென்பது பொய்யாதலால், இவ் வாத தூண்டி பொருள்கள ஒன்றாதலென்பது வெற்றறையாம். இது ஆகா மத்தாமகமாம், மலமிகைத்தனும் ஒன்றாதல்போலாம். சதசத்துப்பொருளா யிருத்த ஒன்றாகுமெனின் றொரு இருவகைக்கும்மக்களும் வந்துபொருந்தும். இது காளாரும் கயிற்றாவும் ஒன்றாதல்போலாம். சத்து, அசத்து, சதசத் துக்கள் ஒன்றாதலென்பதில் இவ்வளவுதோஷ மிருக்கின்றமையின் இது பொருத்தமில்லா வாதமென்றறிக.

மேற்கூறிய நீரீர்தலாகிய தூண்டில் சீழலென்பது இருள்; அது சூரி மன் இலகாதிருக்கும்போதே யுளது. சூரியன்வந்தபோது வதிரினுள்ள பொருள் சூரியனை மறைக்கின்றமையால், அந்தப் பொருள்களவுகையில் முன்னிருத்திருள் அப்படியேயிருக்கின்றது. பொருள் இருந்தாலும், இவ்வாண்டாலும் சூரியன்ஒளி படுகிறவகையில் அந்த இருள் போகாது. ஆதலால் சீழலென்றசொல்லப்படும் இருளுக்கும் கிராகிய பொருளுக்கும் யாதொருசம்பந்தமுமில்லை. சம்பந்தமற்றதைச் சம்பந்தமுள்ளதாகவைத்து இயற்கையாயுள்ள இருளோப் பொருளின் சீழலெனச் சொல்வதுஉபாது. இருளென்பது தேயுவின்துணமான ஒளியின்றமைவு. ஒளியன் குறை

செவன்போதம் திருநெல்வேலியில் துணைமென்றேயாய்ந்து, தேயுயின் துணை
தருதும், மற்றப்பொருளுக்கும் மென்றசம்பந்தம்? ஒருபொருளுக்கும் அதன்
துணைத்துக்கு ஒற்றுமையெல்லாம் ஒருபொருளுக்கும் மற்றொருபொ
ருளின் துணைத்துக்கும் ஒற்றுமை சொல்லலாமா? இது கடத்திற்கும்,
பாஷாபத்திற்குள்ளும் ஒற்றுமை சொல்வதுபோலிருக்கின்றது. இதைப்
போலவே திருத்தும், துணைத்துக்கும் ஒற்றுமை சொல்வதென்க.

இந்த உபமானம் எவ்வளவு ஆகமோ அப்படியே ஆபாசம் உயிருக்கும்
சிவத்துக்கும் ஒற்றுமை சொல்வது வருத்தமடைக. இம் எப்படிப்பொருளோ
அப்படியே உபாபொருளாகும். சிவமென்பது எப்படி மற்றொருபொரு
ளாகிய தேயுயின் துணைமோ, அப்படியே சிவமென்பது உயிரல்லாதவேறொரு
பொருளின் துணைமாகவேண்டும். ஆதலால் உயிருக்குச் சிவத்துக்கும் பா
ஷாரு சம்பந்தமுண்டாம். உபமானியபொருளுக்கும், வாழைப்பழத்தின்
துணைகிட ருணத்துக்கும் எப்படியாய்வுமை சொல்லப்படாதோ, அப்படி
யே உயிராகிய பொருளுக்கும் மற்றொருபொருளின் துணைமாகிய சிவத்துக்
கும் ஒற்றுமை சொல்லப்படாது. சிவமென்பது துணைமாகிறபோது அதற்
குத் துணையொன்றிருக்க வேண்டுமென்றே? அக்குணிப்பொருள் யாது?
உதலாகிய திருநெல்வேலியின் துணைத்துக்குத் தேயு என்னும்பொருள் எப்படிச்
சுணையோ, அப்படியே சிவமாகிய துணைத்துக்குத் குணிப்பொருள் யாது?
துணையும் துணையும் அபேதமாகலின் சிவமும் அகன்குணியும் அபேதமாக
வேண்டும். குணங்களைக் கற்பனைப்படுத்திச் சிவத்தைக் குணத்தென
வேதமாக இவ்வாறு பாராதுகொள்கோவித்க, அவைகளுக்கும்பாருகப் பொரு
ளான சிவத்தைக் (குறிக்கத்தரும்) கற்பனைக்குணமாகிச் கூறுவதுபொருத்த
யாமோ?

இன்னும், மேற்படி சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் ஒன்பதாளுக்குத்திரம்
எழுவதுபாட்டில் "சோகமெனப்பாலிக்கத் தோன்றுவன்வேறின்றி" மெ
னக்கூறுகின்றது. இதில் 'சோகம்' என்பது ஸ+அகம் எனப் பிரிக்கப்படு
தலினாலும் ஸ என்பதற்குச் சிவமென்றும், அகமென்பதற்கு கானென்றும்
துணைப்பொருளாதலினாலும் சோகம்பாலினையாவது சிவம் கானென்னு
மாவனையாயிற்று.

இப்பாலினையை மேற்படிசித்தியார் மேற்படிபாட்டில் "விண்டகலு
மலக்கனெனக் கருடத்தியானத்தின் விடமொழியுமதுபோல விமலதையு
மண்டியும், பன்னையமறைகளு மதுகளுனெனென்று பாலிக்கச்சொல்லு
வதிப் பாலகத்தைக்காணே." என்றுகூறிற்று. இதன் கருத்தாவது: விஷ
யிக்கக் கருடனாத்தானாகப் பாலிப்பதுபோல மலக்கழலச் சிவனைத்தானாகப்
பாலிக்கவேண்டுமென்பதும், இதுவே வேதத்தினப்பிராய மென்பதுமாம்.
இச்சிவஞானசித்திகூறக் கருடபாலினையைச் சிவஞானபோதத்திற் குறை

கூறிய சிவஞானசுவாமிகள் மேற்படிப்போதம் அடையாளமென்றும் பத்
தாஞ்சூத்திரவுகையின் “சண்டொற்றுமைப்படுவதொரு சூடநுடைத்தவழிக்
கடாகாமமும் ஆகாமமும்போல பொருபொருகா மொற்றமைப்படுதலோ’
தூற்றித்தற்றியை மகனொப்பதற்போலத் திரிவுக்காட்டிக் கொற்றமைப்
படுதலோ’ அன்றிமண்ணை சூடமென்பதற்போல ஒன்றுதிரித்தொன்
பொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிமெய்யொடி தன்னாற்போலக் கூறு
தூறித்தூற்றினமொ ளொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றித்தே. கிருட்டிம்போல
ஒன்றிஒன்று விரகதலா கொற்றமைப்படுதலோ? அன்றிப் பாயு சீரூ
போலப் பிரிக்கப்படாத சைமொகத்தா ளொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிக்
கருடனாமாத்திரிகளும்போல பாகனாமாத்திரியா ளொற்றுமைப்படுதலோ’
அன்றிக் காபத்தலிரும்பினிப்போல கொன்றிஒன்றிலாமொற்றமைப்
படுதலோ? அன்றிப்பெயும்பெய்ப்பிடி புண்டவனும்போல ஆவேசத்தி ளொற்று
மைப்படுதலோ? அன்றியித்தனத்தினெர்போல வினக்காமையா ளொற்று
மைப்படுதலோ? அன்றிஒயிற்றிஒளியின் வினக்கொளியொக் சகரி
கெட்டிநின்றலா ளொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிக்கொளர் தலையிற்
போல தீன்பதகச்சிமாத்திரியா ளொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றி
சீருவர்போல உப்புமிருதியா ளொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிஆகும் ஆமா
வும்போல ஒப்புமைமாத்திரியா ளொற்றுமைப்படுதலோ? என்றவக் சமய
வாதிகள் மதம்பற்றிக்கழு மின்றொன்ன யெப்பாடுகோயெல்லா நீக்குதற்
பொருட்டவனையானே யாகியவர்கெறிபென உலகையெடுத்துக்காட்டி மோ
தினொன்றும், சண்டிக்கூறிய ஒற்றுமைக்கட்படு மிப்பாபாவதென்னபெளி
னதுவருகின்ற சூத்திரத்திற் பெறப்படுமென்றுக்கூறியது ‘அடையாளமொ
மாகியவர்கெறி யேகனாகியென்னு’ கிப்பத்தாஞ்சூத்திரத்தை மொழித்தற்
கன்று? மேலேகீக்குதற் பொருட்டென்றகூறி மறத்தலிஓற் கருடபாவ
னைபோன்ற பாவனையைச் சிவஞானசித்திகூறியது தவறென்றாயிற்று.

மேற்படிகருடத்தியானம்போன்ற பாவஞத்தைதழு மொப்பாது ஒருவ
ரோடொருவர் பிணக்கிக் கடம்படம்போல முத்தியிற் சேகசேபதத்தைக்
கூறுங் கொண்கையுடையார்க்கு மேற்படி சிவஞானசித்தி, “மலமகற்றித்
தானுக்கியென்றும், தீனடடைத்தார்தம்மைத் தானுக்கியென்றும், சிவொகம்
பாவிக்ருமத்தார் சிவனுமாகார்; அரனுமாகார்; குறியொதொமதிபு ரெறியத
ஓற்செவமேயாய் சின்றிடுவனென்றும், அவனிலுறப்பின்றமுறை யோகனாகி
யென்றும்” கூறுதல்பாவு மேற்றிற்காம்? இவ்வாறாயுள்ளபாண்க ள்சிவ
ஞானசித்தியில் விரிவாயுணடு.

கருடபாவனையைக்குறைகூறுவது தவறென்பதற்கு உதாரணம்.

போதிக்கத்தக்க ஞானசிரிய னெப்போதுஞ் சற்குமஞ் செய்யவேண்டு
மென்று வேதமுதலிய சகலகலைஞ் மொருமிக்கத் தனித்திருத்தலிச் சொல்

புறவார் சாதலுமே பர்ப்பாக மாறுங்கூறு, பாசகமாயப் பெரிச்ச வாய்
வருகிட ஞானசிந்தனேறு கம்மாளுக்கனேறு மெடுத்தக் கொண்ட
சுரீரத்தத்தை புடவோடாற்றி மிடையப் விடவாக்காதென் டு, ௨,
புறவார் மயங்கணந்தாதர் தெய்வத்துதேவமே காணெற்றிருந்த தன்மை
பொல மண்ணித்தெரிந்து அகனோரானென்றும் இக்கியங்கொண் டிராண்ட
நிறையாமன் சாதற்கிடத்த வியமானது கருடத்திமானஞ்செய்ய சிந்த
மாறுபொ, வயித்தைசீர்க்கிவி, மதனோண் துணிதிபென் மெமதங்கமன்
பொருக்கதேவனுக்கு விசக்ருபித்தான். ஞானசிந்தனானுரிநும் தனக்கு
ணர்ந்திய மகாகாசகிபாத்தததை மயப்திரிபதந்தெளிந்து, உண்மையே
ளாற் கிடையாத தெழுதவிட சலபற்றுக்கிடார்க்கி, யுண்மைமேல் யிளைய
தெனக்கண்வி, தானதைச்சீந்து, தானதுகெனக்கானும் மயக்கர்க்கித்
தானேதானுதித் தேவர்களுமறிநற்கிய மிக்கித்தியையடைய கோக்க
தேவனப்பட்டாத சிவிகற்பகமாயிவி ளிவந்தான். திருநா, சிவம
யததைப்பாலை ம், சிவம் பரமமெனலையும், சிவம் காணெனலையும் பெற்
றும், தானதைச்சீந்தென்றது; தானதுவாகப்பதலை. தானதுகென்
யதை மருகென்றது; தானுடவானுன்தே தான்கைதன்யமாகலார் தானி
ரண்மென்மைமின் சுந்தவாசனையக் கழறற்கென்க.

திருமந்திரம்.

கருட னுருவங் கருது மானிற
பருகிடர் தீர்து பயங்கெடு மாபொற்
குருவி னுருவங் குறித்தவய் போதே
திரிமலர் தீர்து சிவனவ னுமே.

வேதாந்தகுளாமணி : அவதாரிகை.

யசர்வேத மகாவாங்கியார்த்தத்தினுன் மேற்கூறியபாவஸ்துவிற்குச்
சுவகதாதிபேதமின்றெனலை யுணர்த்துகின்றது.

கருதியினை னேகமே வாத்துவித மென்னுஞ் சொற்கிடைபு
னேகமெனுஞ் சொல்லதனுக் கயிக்க,

மருதியுண னேவெனது மிடைச்சொற்குத் தேற்ற மத்துவித
மெனுமொழிக்குத் துவிதவில்க் காகக்,

கருதுபொருள் வருதவினா விம்முறையே மாயா கற்பனைகள்
கடத்துவிர வயமாகி பென்றுக்,

திரிதவில்சின் மயமாகு மொருபிரமம் தனக்குத் தெரித்தகவ
சதமுதலா பினமூன்று மிலையே,

(தி-௩௩.) சூத்திரிஸ்தேகமே வாததமிகமென்று சொல்லிட
பு. எ-று. யசர்வேதததிர்புதிப ஏகமேவாதததமென்று மொழியல்,
வாதமென்று சொல்வதற்குக் கயங்க மர்நிலை வாதமென்று மொழிசொ
தத்தென்றம-எ-று. ஏகமென்றும் பதததென் கயங்கியமும், அந்நிலைவா
பு-பு-வாதமென்றும் இடைச்சொல்லுக்குத் தெற்றும், அத்தவத மென்று
மொழிபுருத் துவத விலக்காகக் கருது பொருள் உருவியும்-எ-று. அத்
வத மென்று மொழிக்குத் துவதத்திற்றுவதற்குக் கருத்தினையத் பொருளுரு
வாதமெருவதிலும், இம்முறைமேமாயா கற்பனைகண்டிது பிரமமாயி
-எ-று. இம்முறை தெரித்தாக் மாயாகற் பததததத மயப்பாக்மததத-எ-று. அது
பு-பு-மெனல் சற்றுமின்றி, என்முத்திர்தலில் கின்மயமாகு மொருபிரமத் தனக்
தத் தெரித்த சுவகதமுதலாயின புண்ணுமிலை-எ-று. தன்னிலையினின்று
மொருதென்று மொருதனகத்தா விளக்குத் சின்மத்திரமாதன் மாதன் மொப
பற்ற பிரமத்திரகு முன்னத்தெரிவித்த சுவகதமுதலாய புண்ணுபேதமு
மயிலெபென்றுணர்க்க-எ-று. ஏ-எ-றுகை. ஏகத்துவமுறுவிடத்து அத்வைத
மெனல், விவர்த்தகா முடிமாதபற்சி, எவ்வென்னுமிடைச்சொ மிடையிற்
தத்தென்க, எவ்வெனல் ஏகாததத. எனவே ஏகமாதததததததததத. பதத
விதமென்றுயிற்று. ஆகவே, ஏகமாத் திவமொழிவருமொழிக் கிடையினி
ன்று தேற்றப்பொருள தாக்கண்டாம். இவர்கருத்தும் அதுவாததின் ஏ
மெனல் சொல்லதனக் கயங்கியமும், எவ்வெனல் இடைச்சொற்குத் தெற்ற
மும், அத்துவிதமென மொழிக்குத் துவதவிலக்காகக் கருதுபொருளும் உரு
தலினென்க. இம்முறையிடத்தும் எண்ணுமமைகன் எஞ்சின்தன். இவ
வாக்கியதெரித்தாகவே யென்பார், இம்முறைமேயென்க. மாயாக்மாத
கன் கட்டெததததததததத, விசாதிகத்ததததத, விவமமாயென்ததததத, சுவகத
பேதத்ததததத, என்முத்திர்தலில் கின்மயமாகும் என்றதததத, சகாதிகத்தத
ததத கொள்க. கொள்கவே இம்முறையினின்று பிரமமென்றுயிற்று.
மாதத்திரேன்றிய பத்திரபுப்ப பலாதிகக்கு வெவ்வேறு தன்மையிருத்தல்
போலச் சத்திரேன்றிய சகலபாங்கட்கு வெவ்வேறுதனமையின்மையிற்,
சுவகதமும், மாதத்திரென்றிய மாயிருத்தல்போலச் சத்திரென்றிய சகல
பாம் வேறின்கையிற், சகாதியும், மாதத்திருக்கல் மாயிருத்தல்போலச் சத்
திருமாதகச் சகலபாம் வேறின்கையின், விசாதிபுமாயி இம்முறையேத
மும் பிரமத்திரென்றிக.

வினா :—சத்திரேன்றிய சகலபாங்கட்குச்சுடத்துவ கிருதிக்குத்தவ
சுவக்குத்துவாதி பேதத்தன்மைகனிக்குக்க சுவகதயின்றென்பதென்ன?

விடை :—சகமாதிகட்குச்சுடத்துவாதத்தன்மை தன்னியவநிலை
கருர். அநெப்படியெனின் : சுடமாயிருப்பது சகம், கிருதிக்குவாயிருப்ப
சேவன், சுவக்குவாயிருப்பவன் பான், என்னுமிடத் திம்முன்றியிருப்

புது சந்தொலியின் இடத்தில் சத்துத்தன்மைமைக் காண்பதென்பு.
வெறுதன்மைமைக் காண்பதென்பதென்பு.

வினா :—மூங்கு பிச்சுதல்போல இச்சகசிகபரக்கரினஞ் சத்திருக்கக்
காதிபின்பென்பதென்ன?

விடை :—அச்சுதல்போல வெறேற்சத்தென்பதின் அச்சத்தெ. நு
த்தல் காதிபேதமின்றென்க.

வினா :—மாவிகாசமான சகசிகபரக்கன் தொன்றுதொட்டிருக்க,
மாவிகாசம் காதிபேதமின்றென்க?

விடை :—அவையுஞ்சத்தாய்ந்து விளக்குதலின், விசாதிபேதமின்
ரென்க.

வினா :—மூங்கு, பிரமத்திற் சச்சிதானந்தமென்றும் பேதம்விளக்கக்
கவகதமின்றென்பதென்ன?

விடை :—சூரியனதுஅழகே பிரகாசம்; அப் பிரகாசமே சூரியனது.
பொருள் சூரியனது தேனெனச் சித்தம், அத் தேனுலான சித்தேசக்தும், அ.
சூரியனம் ஒருருமபேதமானந்தமுமாட் வெறுபாடித்தலின் கவகதபேத
மின்றென்க.

வினா :—சத்தல்போல வியாவகாரிகம், பிரதிபாதிக்கம், பாரமார்த்தி
கம் என மூன்று சத்திருக்கக் காதிபின்பென்பதென்ன?

விடை :—அங்கையிருத்தல் சத்தொளியின் பிரதிபலனமேயன்றிச்
சத்தன்ருதலிற் காதிபேதமின்றென்க.

வினா :—அதிதப்பிரமத்தின் ஆனந்தானுபவம் கவகவமா யனுபவித்த
லின் விசாதிபேதமின்றென்பதென்ன?

விடை :—அது சச்சிதானந்தவொருமையே கவானுபவமெனத் தோன்
ருத பேதகாதிக்க கண்ணத்தோன்றுவதன்றி, அவ்வனுபவமுள்ள அபேத
காதிக்க கண்ணத்தோன்றுதலின் விசாதிபேதமின்றென்க.

வினா :—இவையெட்டுப் பிரமாணமுண்டோ?

விடை :—அறிஞர்க்குக் காணத்தமயமென்பதனும.

வாசிப்பம் : தாகசன்கதை.

விளக்கு மியகியு மருமுண்டா முண்டாம் விசொனியும்
பகற்பொழுதும் விளையும் போலத்,

நாக்கமிக்கிற் றுண்டாகி னுண்டா னுண்ட நோற்றாவ
 பாக் திரமே சொருப பாகும்,
 கிரித்தகபா பார்த்தத்தா லிடுங் பெண்ணக் கேட்டாமை
 பாக்கடல்பொற் கெம்பி கந்தால்,
 ஆசக்கரிதாய்ச் சீதனமா யமமமாகி யுறுதமா கின்மொழி
 பென் றண்ணல் சொல்வான்,
 பொருகடலிற் றினா முதலாய் பிறந்த வெல்லாம் புணரடி
 விளங்காமற் புழுதி யாமே,
 வொருபொருளாம் பீசமமாத் திரமே பல்லா றுபயமெனும்
 கற்பனைப்பே சொன்று மில்லை,
 பெரிபிடத்திற் சூநிமாத் திரமே பல்லா லொன்றின்மொ
 வவ்வகைபோ லென்று மொன்றும்,
 சரியைகிரி யாயோகப் பதத்தின் முற்றிச் சாதனங்க
 லரிநறந்தவர்க்கே சாற்றல் வேண்டும்.

“சத்தேசத் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தாளும் சாக்ஷி யெவகே, சித்
 தேசத் தாகுமய லெனிற்கடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியு மில்லை, யொத்த
 நோன் றியசத்துஞ் சித்துவல்ல சுகமாகு மூகத்துக்கோர், வித்தேயச் சீடமா
 கிற் சடமசத்தாஞ் சுகாணுபயம் விளைத்திடாதே” என்ற கைவல்யாகவாதத்தி
 னுளும்.

ஏகமென்னும் பதத்தினுந் சுவகதமும், எவ்வென்னும் பதத்தினும் சகா
 தியும், அத்துவிதமென்னும் பதத்தினும் விசாதிபுமின்றெனஞ் சகுதியினு
 ளும், சர்வம் பிரமமயமென்னும் பிரமோபதேசத்தினுளும்,

“சகனுயர்சமாதிக்கி.....மிசையுயர் கற்பரீர்போன் மேதினியெத்த
 ளானே” என்றகவியினுளும்; “மேனியிற் புரத்தினுள்ளின் மேலொடு
 சீழிற்றிக்கில், வானில்லை யகத்திலென்து மியானன்றி மற்றென்றில்லை,
 யானிலாவிடமுமில்லை யெனநிடத்தியாதுமில்லை, தானிகழ்பொருள் கேறி
 ளில்லை சச்சிதாதேதமென்றான்.” என்னும் சகமுனிசவானுபவத்தினுளும்,

“இவ்வாதவிடமில்லா னெனக்குமலம் யாதுமில்லை, எல்லாருத்தொழு
 பீச என்னக்கவத்தையெவையுமில்லை, வில்லாரும்புருவத்த வேலாரும்விழி
 யாய்கேன், கில்லாதவுலகத்தை மிககீங்கிநிற்பேனான்.” “ஒன்றடனுச்
 தோய்வில்லா னொத்தாரமிகாரில்லா னுலகமில்லான், நின்றநினைவுக்கெட்

பாதிததநாணம்படா நெஞ்சினிதபான், பொன்றுநப்பிவிழுதா மறி
வளநாடகனாம்பழமொன் பொருள்களிலோன், என்முநினைக்கடக்க
பம் பாமமொன்கொத்துகலே யிடப்பதாரும்." என்னுத்தேவிகாலொபநிதாத்தி
முறும், பாவச்சன்மபமாப் பிசத்துதொ வெப்போதுத் சுவததாதிபேதம்
பாமத்திற்குன்னென்க.

வினா :—பாதிபாகத்துள் சகசகபகம் தத்தம்ருணங்கலோடு வினக்கி
தாத விசுவருபதரிசனத்திற் கருங்கணசுவாமி காண்பித்ததென்னே

விடை :—முன்பாகியத்திற் பேதமாகக்கண்டவிசயனுக்கு அவைக்கு
பெருந்தம் அகத்திற்பேதாபேதமா யிருப்பதைக்காண்பித்து அதற்குமேல்
அபேதமாள் பாமவிசுவருபததைக் காண்பிப்பதற்கேமன்று வேலின்மென்க.

வினா :—தருணம் அபிக்கியவந்துவை மேற்றரிசுப்பதற்குப் பிரமாண
முண்டோ?

விடை :—அன்னவற்றுனை "பிரமமாஜோர் பிரமகருப்பிடைப் பிரம
மாகிய மத்திரத்தன்னினும், பிரமமாய சருவடன்பெய்துபின், பிரமமேயடை
பாடும்பொருள்கொ." "அபிபதாதிய வக்கியிலேகொன, அறிவையே
சுவ ராதிரிபுணமுறாய், செருவதாஞ்சமத் தியிடைபேசில், நெறிவதாப
புலன்களைப்புகள்." "உத்தியப்பொறி யைத்தையுமொக்கவே, யித்தியத்
தயில் வாயிகொச்சிவர். கத்தியத்தொழில் யாவையுளுனகெம், கித்தியோக
வெத் தியிலொச்சிவர்." என்ருகலிகளிமுறும், "பேரதமாகும் புனிதத்தழலி
னுட், பேதபாகினைப் பேரவிபெய்வனெல், ஆதிசோகடை மாசியவனென,
வேதம்பாகும் வீரக்கவீனம்புமால்" என்னும் பிரபலிங்கலீலைக்கவியானும்,
"சர்வபூதங்களிற் மத்தமாவின்மம், ஆத்மாவில் சர்வபூதங்களையும் செய்வை
யாப்க்கணம், ஆத்மயாக்குசெய்வோன் சுவராலுயத்தினை அடைகின்றான்"
என்றும் மனுதர்மத்தினுண்க கண்டுகொன்க.

வினா :—சூசகவதாதிபேத மொருவருமொப்பவிலையோ?

விடை :—பரவியபகத்திற்சேவர்கள் பின்னாபின்னமாயிருக்கின்றாரென்
கிற விசிப்டாத்துயிதிகள் சுவததரும், பரசிவசமாளம் ஆத்மாவென்கிற விசி
ப்டாத்துயிதபகல் கிஞ்சித்தொப்புக்கொண்டவர்கள் சசாதியும், பரம்பேது,
சேவர்களேது, அப்பாத்தினதருளா விசசேவர்கள் தத்தம்ருணங்கலோடு
கித்திருக்கின்றார்க னென்கிற துவீதிகள் விசாநியமுண்டென இப்பேத
வாதிக கொப்புக்கொன்க,

வினா :—அவர்கள் அனுபவத்தான்யாது?

விடை :—சிக்கணம்வருபமான பரவாகதேவசமுசத்திற் சேவர்கள் அவ்
வடிவமாயிருந்து அவனதருளும் பரமாகத்தம் அனுபவிப்பொன்கிற விசிப

—பந்தாஞ்சுத்திரமும், சிங்கசங்கரபமான பசுமசுத்திரத்து மொழி
தந்த பந்தாஞ்சுத்திரமும் ஆத்மாக்களனுபவிப்பதென்று சித்தமான
தமென்றும் விசிட்டத்துவித வகதேசிகளனுபவமும், சிங்கசங்கரப
மான பரகாததேவசுத்திரம் ஆத்மாக்களனுபவ மொத்தன்னையொ
பொருத்தன்மைப் கேற்றக்குறைவின்றி அபாவிப்பதினால் அடிகொடுத்த
ஆற்றத்தை மனுபவிப்பவர்க்கு துவிதிகளனுபவமொன்றும்.

வினா :—திவர்களுக்கு திவ்வனுபவத்தால் முத்தியின்றோ?

விடை :—பரமாத்மபேதமான பதமுத்தியேயன்றி யனவகளைப்பெ
றுப்பேதமான அபிச்சியமுத்தியின்றென்க.

திருவாய்மொழி : திருமழிகையாழ்வார்.

இன்றாக நானேயே யாக இனிச்சிற்றினும்
இன்றாக நின்னருளென் பாவதே—நன்றாக
நானுன்னை யன்றி யிலென்கண்டாய் நானானே
நியென்னை யன்றி யிலே.

திருமங்கைமன்னன்.

திரும்புரன் றுண்ட நீர்போ மெம்பெரு மாணுக் கென்றன்
அரும்பெற லன்பு புக்கிட் டடிமைபூண் டுய்த்து போனென்
வரும்புயல் வண்ண னுரை மருவிபென் மனத்து வைத்து
கரும்பினின் சாறு பொலப் பருகினேற் கிளிய வாதே.

திரும்புரன் றுண்ட நீரும் போதருக் கொள்க வென்றன்
அரும்பினி பாவ மெல்லா மகன்றன வென்னை விட்டு.

பாணீ தானே பாவதே மெய்யே யருநா கவையுரீ பாணல்
வாறுய ரின்ப மெய்திலென்மற்றநாகமே மெய்திலென்னெனி னும்
பாணுமீ தானுய்த் தெனிகொது நன்று மஞ்சவ னாகரா னடைதல்
வாறுய ரின்ப மன்னியிற் றிருந்தா யருளுகின் றன்களை பெனக்கே.

பாணர் தானு யொழிந்தானே யாது மெவர்க்கு முன்றினேன்.

கம்மாழ்வார்.

மேயுந் தன்மய மாக்கினான் வல்ல நெம்பிரான் விட்டுவே.

சீத்தியார்: 4-ம் சூ. 37-ம் சே.

பன்னிரங்க ஸனவகாட்டும் படிக்கம்போ தூர்நம்
பலபலன்ச ஸிறங்காட்டும் பரிசுபார்த்தித்
புத்திரங்க ஸென்னிறமன் நென்று தன்ற
செழிவிதக்கண் டருவினு வீர்தித்தின் வேறுபப்
மொழிநிலைவம் புகிறக்கர் பொம்பெனபெய் கண்டான்
பொருத்தியன் சிலத்தினொடும் போதான் பின்னை
முன்னிறைச் சிறைமுறிய முடுகி போடி
முற்றிச்செர் தரீராய்ப் பின்னீங்கா முறைபோல்.

‘சிறைநெட்பகின்ற செழும்புனவினுள்’ மென்னும் 3-ம் சூத்தியர்
உரையான வெண்பாவும்;

கூர்மபராணம்: உத்திரகாண்டம், 2-ம் அத்தியாயம்.

கங்கைபை முருக வாய பற்பல நகிபுங் கல்லைன்
பொக்குதென் டுரைய வாரி புகுகிலென் றுது மாபோற்
பங்கிப ஞான பாதஞ் சார்த்திடி லான்மா யாவுந்
செங்கலில் பிரமர் தன்னிற் பிறிதின்றி பொன்றாப்ச் சேரும்.

நித்தியா சந்த மாசி கிமலமாம் பிரமர் தன்னை
தத்துவ வித்தா யுள்ளோர் பிரணவர் தன்னு லொன்று
முத்தம தியானஞ் செய்யா வுளமுதற் தெனது தாளிற்
பத்திசெய் தென்பால் பாவிற் பால்கலர் தென்னச் சேர்வார்.

யகர்வேதத்தில் கைவல்லிய உபநிஷத்.

“சர்வஸ்வரூபியாயும் இரத்தப்பிரபஞ்சத்திற்கு முக்கிய இருப்பிடமாயும்
நட்சுத்தினும் அதிருட்சுமமாயும் நிததியமாய் மிருக்கின்ற பரப்பிரஹ்ம
மெதுவோஅதீ; சீயேயது. ஜாக்ஞாசுவப்ன சுஷுப்திமுதவியவைகளின்
சரத்தப்பிரபஞ்சம் விவரங்கிக்கொண்டிருக்கிறதோ அது பிரஹ்மமே. அத
னானேயென்றறிந்தால் சுவபத்தத்திலிருத்தும் விடுபடுகிறான்.

சாட்சியாயம் சின்மாத்திரமாயிருக்கிற சதாசிவன் கான்தான், என்னி
டத்திலிருந்தே சகலமுமுண்டாகின்றன; என்னிடத்திலேயே சகலமுமிருக்
கின்றன; என்னிடத்திலேயே சகலமும் வயமடைகின்றன; அந்தஅத்துவ
மமான பிரஹ்மம்தானே. (கான்சிவன் என்றவிடத்தில் சங்கற்பவிகற்பமும்

உறும் அபிதாத்தியைச்சாரும் ஓதாதுஞ்ஞான சேஷங்காரம்மீன. அந்
சென்மாத்நியமாயிற்றுத் துரியாத்நியம்)

யகர்வேதத்தில் அமிர்தபிந்துபஞ்சத்

அந்தப் ப்ரமமே கானென்ற சிந்தைப் பிரமமேயாகி நான்... அந்தப் பிர
மமே கானென்று நினைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸாமவேதத்தில் ஸைத்தியாபன்னாவியோபவெதத்தில் பிரபாடகம்.

ஸப்போதுமுண்டாக்கப்பட்ட சிவத்துமாகக் பிரமத்தியுடைய சேஷ
யின் பிரதயிம்பமாக விருத்திக்குரியது.

யகர்வேதத்தில் நகர்வேதபஞ்சத்.

அவ்வோபாமேசான். அவ்வோபாற்றிமம், அந்தப் ப்ரமத்தான் நான். சமு
கமப்பினை. ஜீவனேசுவன், சிவனேஜீவன். அந்த ஜீவன் சிவனேதான்.
உயிர்மூலம் கட்டுப்பட்டிருக்கிற சோபாது கெட்டுமாயிருக்கிறது. உயிர்மூலத்தா
ருர் அது அறியாகிறது. உயிர்மூலத்தான் ஜீவனும் கட்டுப்பட்டிருக்கிறான்.
சமுகாசமாரூபம் ஸப்போதும் மகனாகவருபியாகிய சிவனுமிருக்கிறான். பாச
கறியுள் கட்டுப்பட்டிருக்கிற உலகையில் ஜீவனுமிருக்கிறான். பாசத்திலிருந்து
விடுபட்டால் அப்போது சிவனுமிருக்கிறான். சிவனே ஜீவனென்பது ஸப்
பஞ்சக்கொணின் கயிறேபாம்பாவதுபோலவும், பம்பருயிமனே பிரதிபித
புரிடலுடையதுபோலவும், ஈனமே சொப்பனமாகவும், அப்படிக்கத்திலுள்ள ஜீவ
நகரையதுபோலவும் ஆம்.

சரிதையாதி மூன்றுக்கடந்த ஓனபாதத்தில் சமநிக்ருச்சாதன நான்
கவேச்சை, விசாரணை, தனுரானசி யென்ற மூன்றும் அப்பியாசமும்
மேனவும்; சத்துவாபத்தி, அசம்சத்தி, பதார்த்தபாவனை, துரியமென்ற
ன்றானும், அனுபவமும்மேனவும்: இவற்றினாலே, பிராயத்தா, பிரம
வான், பிரமவரியான், பிரமவரிட்டனெனல் சிவன்முத்தங்கனது தாசதம்மி
யர்களெனவும், இன்னும் தீவ்ஹுபவாகிய புருடனுக்கு முற்கூறியமூன்று
புயிற்று சாக்கிரமும், காண்காம்புயி சொப்பனமும், கீதாமபுயி கூடிக்கிரம்,
கூறும்புயி துரியமும், ஏழாப்புயி துரியாதீதமு மெனவக்கொள்க. தீவ்ஹு
கள் அப்பியாசத்திற் பாதம்மிபாதவன்றியும், அனுபவத்தினுற் தாசதம்மிப
யிருப்பதைக்கண் டிக்கவதிகட்கு அதிதாசநயென்க ஓனபுயிபுயிசுக்க
ணக்கிரை புணர்த்தியது. இனிச்சமாதியின் துலக்கணமுணர்த்துகின்றார்.

உபாநியை மடைத்துகொண்டு வினங்குகின்ற திரிபொனுவித்தம், சத்
தானுவித்தம், கீர்விகற்பமெனந்நியைத்த புறம்அகமெனனுப் தூண்டிபெதத்
தால் எண்ணத்தக்க சட்சராதிகளாகிய இவற்றை மடைவருவின் நிலை
களைமுறையே விவரித்ததுக்கூறலும்.

பாசஞ்ஞாபம்:—அகத்தின்றுமுற்று வாகச் சட்சமாதிபாம். இவ்வாறு சக்திநாற் றிச் சிவத்தன அனுசரித்துவருதலால் திரிசியாணுவேதமெனவும், ிருத்தமான சந்தையனுசரித்துவருதலால் சந்தானுவேதமெனவும், இவ்வா ள்மேலாக அனுசரிப்பால் சகையால் விகற்பப்பன்றிக் சச்சிதானந்தமாய் உரு ிறுவாய்விகற்பமெனவும், திரிசிவத்திற் றன்மொக்காண்பது புறமெனவும், சந்தையனாகவாணத்திற் றன்மொக்காண்பது அகமெனவக்கவள்க.

பஞ்சதிரிசியாணுவீத்தம்:—காணப்பட்ட திரிசிவத்தாரின் மாயைப் பன்மைமாயை எவருபவருதற்க்கிப் பிரமாமகத்தால் யதார்த்தமாகவினங்கிப் பசுசக்திநாற் றமாய்ப்பது அனுசரிதானது சொப்பருவது. பற்றப்பிழை விடயங்களின் எவருபதிரியுய்யினிற் சச்சிதானந்த திருஷ்டியாகப் பழக வேண்டுமென்பது.

பஞ்சசந்தானுவீத்தம்:—முன் அனுசரித்துவந்த சச்சிதானந்தமே பிரம சக்திநாற் ற அனுசரித்துவருவது. சச்சிதானந்தமே பிரமமாகப் பழகவேண்டு மென்பது.

புறநிருஷ்டம்:—இவ்வளவைய சக்திநாற் ற இடைவிடாது பழகியுந் தலால் எழும் வேளைய பிரமாவகத்தில் மனங்கரைத்துவற்றல். யாதொர் பிச்சுமேயன்றி வஸ்தாவகமுத்திரம்போல் அமைதிபெற் றிருக்கவேண்டு மென்பது.

அகத்திரிசியாணுவீத்தம்:—இத்தேவாதி யந்தக்காணங்கனாவரும் கா னத்தொருதாதிகளின் செட்டைக்குத்தான் சாட்சியென்றறிவது. அகத்தி னுள்ள சகலத்துவங்களுக்குந் தான்சாட்சியா யிருப்பதாகப் பழகவேண்டு மென்பது.

அகச்சந்தானுவீத்தம்:—அசங்கமாகவ் றுள்ள சச்சிதானந்த சொப்பிரகாச மாயமே தானெனச்சொறித்தல். சங்கத்திபாகமாய்த் தனித்துவினங்கிய சச்சிதானந்தமே ஆக்கமெனப் பழகவேண்டுமென்பது.

அகநிர்விகற்பம்:—வேல்கின்று தனதனுபூதிசுத்தோன்றும் காரணத் தான் முற்கூறிய திரிசியாணுவீத்தஞ் சந்தானுவீத்தமிரண்டு மொருங்கே யச ன்று, பவசகந்த திபெருங்கனமோ, அகவனமே பந்தசகற்பமற்றிருத்தல். ஆக்கானந்தத்தின் முன்பழகியவினங்கிமக்கி மனங்கரைத்து நிச்சலமாய் கந்தவேண்டிமென்பது.

இவ்வளவைய ஆறவிதசாநிபிநூலும் வாதொன்றினும் பற்றுதலற யொழுதும் யோசிக்கவாண்கு அவன்மனம் எங்கெங்கு செல்லுகின்றதோ, அந்தவிடமெல்லாஞ் சமாநியெனக்கூறலாம்.

வினா:—திரிசியாணுவேதத்திற்குத் தந்தானுவேதத்திற்குத் சங்கிதர்ப சாநியென வொன்றுச்சொல்லுவனேன்?

நிலை:—ரூபமானநிர்மலத்தை வசப்படுத்துச் சந்திராந்ததனாக
விரித்தவரும், சந்திராந்தைப் பரப்பாசுரேந்திரம் பெறவருத்தவனாக
மீதுவிரிவெடுத்துத் திரோதம் உத்ததென்க.

பரசகலநிஜநுதல் தப்பதசோதனையாம். அவதன்ம முன்னைய
புறமும் வாக்கியமாத்மான சகலமும், பன்னிய ஒன்றும் வட்சிபார்த்த
புறமாத்மான விரித்தும். அசுச்சாதி புன்றும் தொழதசோதனை
யாம். அவதன்ம முன்னைய இரண்டும் வாக்கியமாத்மான நினைபம் பின்
நினைவென்றும் வட்சிபார்த்தமான வட்சிநினைபம் வினத்தும். இவ்விரண்
தம் அபிபகத்தின் வாக்கியமாத்மானவம். இவதன்ம அயங்கமான அத்துவித
கருபமே வட்சிபார்த்தமெனவும் உதானம் அநு-வாயுநவனை சதாசாதி
கவய படைபவனைப்பதும் இவதன்மும் மீலாய இகரபணியின்நென்பதும்
மொழப்பட்டது.

ஆன்மா துண்கவயவ மென்பதற்கு மேற்கோள்:—“மன நிறைந்தி
னமுதமாய் நிறைத்திடும் னவயம்.” என்பதனாக.

சர்விகற்பமாதிக்குச் சாதனமாயிருக்கிற இயமம்முதலான பின்னத்தக
தும் அதன்விபரமும் யாதெனின் சொல்லுகின்றோம். அதேதெனின் இய
மம், த்யமம், தியாகம், மெனனம், தேசம், காலம், ஆசனம், மூலப்பத்தம்,
நீதசமத்தன்மை, லக்ஷியதிருஷ்டி, பிராணுபாயம், பிரத்தியாகாரம், தாரணா,
தியானம், சோதியென்று பதினெந்தக்கண். இவதன்மவிபரம் வருவது:—

1. சர்வம்பிரமமென்கின்ற விவேகக்கியானத்தினாலே சூத்திரம்கூட்
டத்தினுடைய திரோதத்தை யடிக்கடிபுருவதே இயமம்.

2. அந்தவிவேகக் கியானத்தைத்தானே விநாசியவிர்த்தியன்விர்த்
னநாசியவிர்த்திப் பிரவாகுபமாகக் கிடைக்கும்படி நியமமாய்ப்புருவதே
த்யமம்.

3. சர்வாதிஷ்டான சந்திராந்தப் பிரமசொருபத்திற் கற்பிக்கப்பட்ட
காமரூப்பிரபஞ்சம் அதிஷ்டானத்தைக் காட்டிலும் வேறன்றென்று தன்ரு
வதே மகான்களுக்குச் சம்மதமான தியாகம்.

4. சகலவாக்குகளும் மனதோடேகூட யாதொருசொருபத்தை விஷய
சரிக்கமாட்டாமற் திரும்பிவிடுகின்றனனோ; யாதொன்றானது சகலவாயிகளின்
னாலும் அடையுமபடியான வித்தியமெனன சொருபமோ, அப்படிப்பட்ட சொ
ருபத்தை யெப்போதும் கிண்ப்பதே மெனனம். வாக்குவாத்திரம் திரோதமா
கிய மெனனம் அவிவேகிகளுக்குக்கேயெழிய விவேகிகளுக்குக்கண்.

5. யாதொருசொருபத்திற் கீழ்மேல் கடுவொருவிடத்திலும் ஒருநுண்
னும்பாமாத்தமாகக் கிடைப்பதோ; யாதொரு சொருபத்தினும் சகலமும்

ஆகாசத்திற் கொல விர்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்தச்சொருபேரே விவேக
களுக்கு விசேஷபடியான சத்தத்தேசம்.

9. யாதொரு சொருபமானது பிரமாதிசகல சகாசரப் பிரபஞ்சத்தையும்
விடபுலாதந்திற் கற்பனையானதுவோதோ, அப்படிப்பட்ட அகண்டானாத அந்
தோத்த சொருபமே காலம்.

7. எப்படித்தேச அபயவகங்கா ஹைத்துக்கொண்டிருக்கிறதினாலே மன
தக்குத் தேசமூலாய் வருத்தவோன்றும் பெப்போதும் பிரமானுசந்தானம்
அக்குமோ, அதிலே சகமாயிருக்கப்பட்ட ஆசனம்.

8. யாதொரு சொருபஞ் சகல ஐகத்திற்கும், அனைத்தோற்றவிக்
சித்தத்திற்கும், மூலமோ; அதிலே ராஜமோகனிருக்கிறதற்கு யோக்கி
யான மூலமொத்தம்.

9. சிவனுமான சத்தத்தியாகன பெலத்தினாலே மனதுசமமான பிரம
சொருபத்தில் வயித்திருப்பது தேகசமத்தன்மையேயொழிய காங்காத கட்டை
ஹயிடோல வொழுங்காகத் தேகத்தை ஹைத்துக்கொள்வ தாதெனம்.

10. விவேகக் கிடானாகிய திருவடிகளுலே சகலசகத்தையும் பிரம
படமாகப் பார்ப்பதே லகியதெனக்கடி அல்லது ஞானா, ஞேயம், ஞானமென்று
சொல்லப்பட்ட திரிபடியானது யாதொரு சொருபத்தி லுண்டாகி யடங்கு
தோ, அந்தச்சொருபத்திற் நிருவடிவைப்பதே லகியதெனக்கடி. அப்படியில்லா
வ் மூக்குதளி முதலானதிற் நிருவடிவைப்பது லகியதெனக்கடியன்று.

11. சித்தமுதலானசகல கற்பிதவஸ்துக்களையும் அதிஷ்டான பிரம
சொருபமாகப் பார்த்துச் சகலசித்தவிர்த்திகளையும் நிரோதிப்பது பிரானுயா
மம். அதிலெல்லாந தங்காயிமமான சகல பிரபஞ்சத்தையும் கேதபண்ணித்
தள்ளுவது இரோசகம். பின்புநிருபா திகமான பிரமசொருபமே ராமென்கிற
சித்தவிர்த்திகைச் சம்பாதிப்பது பூசகம். அந்தச் சித்தவிருத்தியைச் சலியாடல்
கிறத்திக் கொள்வது குப்பகம். இந்தப்பிரானுயாமமும் விவேகிகளான ராஜ
யோகிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டது. அவ்விவேகிகளான அடியோகிகளுக்கும்
பிரானசுயை ரோசசொருபமானபிரானுயாமம் மேற்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

12. தீர்மியமான சகலவிஷயங்களையும் ஆத்மசொருபமாகப்பார்த்து
மனதைத் திருக்குருபமான ஆத்மாவீளிதத்திற் நிருப்பிக்கொள்வது பிரத்தி
யாகாரம்.

13. மனது எதெந்த விஷயத்திற் போகிறதோ, உடனே யாக விஷயத்
தைப் பிரம சொருபமாகப் பார்த்து, 'அந்த மனதைச் சொருபத்தி லிருத்திக்
கொள்வது தாயானே.

14. ஒருபந்துமன்றிச் சச்சிதானாதபிராண மடங்களைப் பிரததி
யத்தின் பிரதசொருபமேயும், தாமே உருவென்று பழகப்பட்ட தொடும்
யாததிப்பிரவாககே பரமானாதத்தைக் கொங்கு தபான்.

15. துத விர்த்திப்பிரவாகத் தானேசத்தாதி வியயதொன்று உருக
சம்போது சங்கற்பமாதி. இவத்பதினை தககத்தையம், சிவங்கற்பமாதி
கடைத்து சித்திபத்தியம் இருபத்கற்பமானாத அருபவர்களுக்கும் சிவங்க
யத்தியிடமல் வெகுசிரத்தையோடே பழகினால், அதிலுலெய்வதும் ககரா
ருககரத்தினால் சிவங்கற்பமாதி சாசுத்கராத கடைத்து சிவங்குதகி
ககம் கடைக்குமென்று சூசி சககராகாரகமாய்களாலே அபேசாசுத மாறு
குதிப் பிரகாணத்திற் சொல்லியருகலின்றது.

தனி வாக்ருமெனனம், கரணமெனனம், காட்டமெனனம் சுழத்திமென
னமென்று தான்களுள் : வாக்ருமெனனம் உசனத்தை உடக்குதலும், கரண
மெனனம் இவதிரியகளை வலிமடக்குதலும், காட்டமெனனம் செங்கிற்
பிராணபாமத் தொழில்களில் திடசுத்தைப்பொருள் பித்திரியகளை பித்
தவலம்பையுடைய அடயோகத்தினால் ஜெயித்தலும், சுழத்திமெனனம் உ
வித மயக்கத்தையுடைய விச்சகத்தை ஐயத்திரிபறவார்ப்பது தான்கய அ
வானத்தத்தையப்பெற் தப்பிராண ஞானவடிவமாகிய சிவங்கருபமே சகலசகத்து
மென்றும் முடிவான சித்தாந்தமே சிவன்முகதர்க்கியல்பினதாகும். அனா
தானுதி யுடையவர்க்காயினும், அவை யில்லாதவர்களுக்காயினு மொருதய
பமு கொடுக்காத சுழத்திமெனனமே பிரமாணத்தமென்று சத்துக்கங்குறப.

சத்தாகவும், அசத்தாகவும், சதசத்தாகவும் வினங்காநின்றபாடி
யாதத்தமாயிராநின்ற சிதாசாசமே பெய்நெண்ணிச் சமத்துவமுற் சாத்தமு
பெற்றுள்ள வச்சுழத்திமெனனத்தினரும், சாகசிடரும், யோகிபருமென யிரு
திதப்படுவர்.

தெளிவாகிய கல்வியறிவினாலும், நாடோறுஞ்செய்யும் பூரணவியை
யினாலும், பிரமாணவிசாரணையினாலும் பிரமமெனத்தன்னை யுணர்ந்தவர்களு
சாங்கியபோகரெனவும், யுத்தியாதிபால் பிராணாதி பவனக்கனடக்கை விட
த்தி லெளிதாக அத்தயில்லாத மேலானபதத்தை உடைதகர்களே யோச
யோகிடரெனவுமாம், சாங்கியமடையும் தத்திய உடசாதபதமே யோகிடர்க்கு
மிடமாகும்.

வாசனமென்னும் வலையினர் கட்டுப்பட்ட வேகமுள்ள பிராணனும்,
மனமுமாகிய விரண்டும் பொருத்தியியற்றுக் கிரியைகளை முழுதக்கேமாயி
னதுவே பிரயபதமாகும்.

பத்தாஞ்சுத்திரம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாம் சூத்திரம்.

அருதாரீகை

இதகாறுந் கூறிவந்ததில் எல்லாப் பல்லவமாய் சிற்பது கண்னைப் பொருள்படுகலின், அங்கன் இனையதெனக் கண்டசிடகதன்வித் தெர் மபடாசென்பது சுருதியும், பசர் முகக்கிங் திருத்தாட்டம் வாராமையால் திபக்கமுண்டாவதைக் குறிப்பாடுணர்தும், திரிபடிபிறுநே அங்வுறுபவம் அவ்வான்பாவின்க றுணாதாமகாவாகியங்காரணமாக இச்சூத்திர முணர்ந்துகொண்டது.

பதினொன்றாம் சூத்திரம்.

காணும் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போல்
காண வுள்ளத்தைக் காட்டு காட்டலின்
அபரா வன்பி னான்கழல் செறுமே.

(இ-ள்.) காணும் கண்ணுக்குகாட்டும் உளம்போல் = காணப்படவல்லவாய் நிரிசயத்தைக்காணுஞ் சிதாபாச அறிவுக்கு (அதான) ஞானஞ், ஞானஞ்வேமெனமுன்றாக விகற்பித்துக்காட்டும் ஆத்மாவைப்போல, காண உளத்தைக்காட்டலின் = (சற்குரு) காண்பானாகிய அவ்வாத்மாவையே திருத்தாட்டத்தில் ஞேயமாக அறியும்படி என்னு மகாவாகியங்களை யு முன்னிடம் காட்டலின், காண்டு = காண்பான் வெளிப்பட்டவிடத்துத் திரிசியமிவ்வாமையால் ஏனையஞான ஞேயமாகியவிண்ணுத் திசைகாணுமற்போகத் தானொளப்படுவதே அபேதமாயுள்ள அறிவானத்தப் பொருளென றியத்திரிபறக் காண்டு, அபரா அன்பின் அரங்கழல் செறுமே = நிரந்தர அன்பின வச்சிபமேதானுகவினங்கும் நிர்நிசயானத்தத்தைப்பெறும். ஏ-று.

(ப-ள்.) அறிவானந்த ஸறிவெனயிம்முன்றும் அறிவான்மறைந்
வென்பார்:—காணும்கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போலெனவும். அறிவான்மறைந்
காணுவிண்ணுமென்பார்:—காண உளத்தைக் காட்டலின்
கண்டெனவுக்கறிஞர். “அன்புஞ்சிவமு மிவ்வென்பாறிவிவார், அன்பே
சிவமாவ தாகு மறிவிவார், அன்பே சிவமாவ தாகு மறித்தபின், அன்பே சிவ
மாய் அமர்ந்திருத் தானே” யென்பார்:—அபராவன்பி னான்கழல்செறுமே
யென்றுக்கறிஞர்.

வாசித்தம்: சனகராஜன்கதை. இருக்குவேத மகாவாக்கிய நிருபணம்

வேதப்பாரும பொருப்பறவோர் கிழிப்புகத்தின் மேலாதோர்
வினம்பகித, தெரியார்மன் னவன் கெட்ட பப்பரைப்ப பொய்யுளே
வினகிற்கொள்வாய், அறிவாறு மறிப்பொருளுங் கூடப்பட்டாயி
வழி மறிவானந்தம், பிறிதாச வான்மதத் துவத்தெழுந்த தாய்த
வினப் பேணல் செய்வாம்.

(பொ-நா.) வாசனையறந்த மலையிலிருப்பவர்கள், தெத்திரட்டிப்பதிந்
ருப் பொருந்தாத சித்தர்கணங்கள், தக்காறுபயங்கலத் பேசாகின்ற கிதை
மய, கிதைகணவந்த சனகராசன் கெட்டபண்ணமே மாடுசொல்ல, பூரீராம
மனதிற்ப்பாய். ஞானாவம், திரிப்பழம் கூடுங்குட்டத்திலுண்டாகின்ற
ஞானசகமானது பிரிவுபடாத ஆத்மஞானத்திலுண்டானதாம். அவ்வாத்ம
ஞானசகத்துத விரும்பவேண்டுமென் றொருசித்தர் சொன்னார். ஏ-று.

(பா.ம.) பாக்ஞானமென்பார், அறிவானென்றும், பாக்மமென்பார்.
அறிப்பொருளென்றும், துவ்விரண்டுங்கூட கெடுத்துவிடத்துதித்தத கூடல்த
பாக்மமென்பார், கூட்டாலிலெழு மறிவானந்தமென்றும், அறிவு ஆனந்த
மன்றி வினங்காமையால், அவ்வறிவேமானந்தமும், ஆனந்தம் அறிவையன்றி
யானத்தியாத்மயால் அவ்வானந்தமே பறிவுமாய் பிரிவற்றவிளக்கியதா
னென்பார், பிறியாதவாத்தமதததுவத் தெழுந்ததாமென்றார் கூற்றார்.
அறிப்பொருளென்பதை ஈசனுருவெனக்கொள்க.

எகர்வேத, சாமவேத மகாவாக்கியார்த்த நிருபணம்.

காண்பாறுங் காண்பனவுங் காட்சிபும்வா தனைபுடனே கதலகிட்டு
சேண்பாவு காட்சிக்கு முதலொளிபா மச்சொருபஞ் சித்தைசெய்வா
மேண்பாலா முன்னதில தெனுமிரண்டி விடைபெய்தி பிறநிலாதாய்
மாண்பான வொளிக்கெல்லா மொனியாயச் சொருபத்தை மதித்தல்
[செய்வாம்.

(பொ-நா.) ஞானாவம், திரிப்பழம், ஞானமும், வாசனையோன்ற
கீங்கச்செப்து, உயர்வானபார்வைக்கு முதற்பாகாசகாயி அவ்வாத்ம சொரு
பத்தை தியானஞ்செய்வோமென் றொருசித்தரும், நிலைபானருணமுடைய
சத்தசத்தென்னும் இரண்டினையான விபாகத்தைபடைத்து முடிவின்வாத
தாய் மாட்சிமையான பாகாசங்களுக்கெல்லாம் பாகாசஞ்செய்யப்பதாயி
வாத்மஞானவருபத்தைச் சித்திப்போமென் றொருசித்தருஞ் சொன்னார்.
ஏ-று.

(ப-மீ.) நகமென்பார், காண்பாமென்றும்; பிரமமென்பார் காண்
பனமென்றும்; அஃமென்பார், காஃமென்றும்; இம்முன்னினசுந்த
மான சிவமென்ப பிரமத்தோகம், இவற்றின் சுத்தமான கூடஸ்தபிரம அபி
கிமத்தையும் சீர்கென்பார், வாதனையனை கழலவிட்டென்றும், இவ
ராய்வாய் விரிந்துவந்து ஸ்வரம்பிரகாசமென்பார், முதலொளியாமென்ற
கூறியிசை, சுப்பதமென்பார் உச்சத்தென்றும், தொம்பதமென்பார் இ
தென்றும், அசுபதமென்பார் தூண்டுகுண்டியென்றும், இச்சிவேஸ்
வர கூடஸ்தபிரமமென்கின்ற காண் குணசுதன்நியமு சீர்கிய சுபஞ்சைதன்
மென்பார், ஒளிக்கொல்லா மொளியாயச் சொருபமென்றும் கூறிஞர்.
இவ்வுதென்பதைச் சிவசிதாபாசனென்க.

அதர்வணவேத மகாவாக்கியார்த்த நீருபணஞ்செய் திவைகளைத்தவிர
வேற்றுவங் கூடாடுதெனல்.

அகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்து யிருத் தனவாத முரைப்பதாகி
சிகழோளிபா யான்கதத் துவாசன சொருபத்தை சினைதல்செய்வார்
திசுத்திய குணசுதன்நியுச் சேவநாகைய னிட்டபலே தெய்வத்தேன்
யிகவாய்கவத்துவந்தையெறித் துசிறுமணி தேறும் வேட்கைபோலாம்

(பா-நா.) காணுமென்று சகலவாதமாக்களிட்டுத்தமிழுத்து சதா
சாவமுஞ் சொல்லுபதாய் பிரகாசமாக விளங்குகின்ற ஆத்மஞானமாயவந்து
வை சிந்திப்போமென் றொருசித்தரும் சொன்னார். விளங்குகின்ற தன
துகத்தி வெழுந்தருளியிருக்கும் தெய்வத்தைவிட்டு வேறானதெய்வத்தே
தல் மிகவுமருமைமான னையிலிருத்தல் கவத்துவாதத்தினத்தை யெறித்து
விட்டு சங்குமணிதேடுகின்ற ஆசையை யொத்திருக்கும். எ-று.

(ப-மீ.) அமமென்பார், அகமகமென்றனைத்துயிரி னிடத்திருத்
தென்றும், இவ்விரண்டாகியும் விளங்குகின்ற பிரமமென்பார், சிகழோளி
யா மாத்துமத்துவமான சொருபமென்றும் கூறிஞர். அனைத்துயிரினிட
த்து யிருத்தென்றதை எவ்வாதமெனக்கொள்க.

நீரானையுள்ளவர்க்கில் வனுபாவங்கிடைக்குமேயன்றி
அஃதிலார்க்கின்றெனல்.

மாளாத காதலெனும் வர்ச்சக பிக்கொடியின் வனத்தைச்சுட்டு
நோகை யனைத்துமறுத் தவர்க்கன்றோ விப்பயன்மு னோராதிற்கும்
கோளான பொருளைத்தின் முன்பொடுபின் பிணிமைபிலாக்குற்றல்
மீளாதபாவனைபாற்கட்டென்பார் வேசரிபேவேறென்றன்றால். [கண்டு

(பே-நர.) முடிவில்லாதவாசுமென்கின்ற விடவல்லியின் காட்
கடெய்து மருத்த திணைக ி ளைபுக் கெடுத்தவர்க்கல்லவா இடவாதம்
பாபமானது கிடைக்கும். திணைபாசுவந்துகாணத்திலும் முன்றும் பின்
தெய்வம்மில்லாத குற்றத்தம்பார்க்கிருக்கும் திருப்பாதபாசுவால் பர்தம்
பெயர்க்கள நழுதையெல்லாமல் கெடுதல்முற்றமல்ல. ௪-௩.

உற்பத்திப்பிரகாரம்: ஆத்மஸ்வரூபிசுபணம்.

தோன்றியவை விளங்குதலா ளுள்ளபயபா எயம்பொருள்துந்
நெடாற்பார்க்கும். ஆன்மபதார்த் தங்கொரு மருவினு கொழிந்
தன்னா பாகமாய்த் தாண்டிநா னம்பொருளா மிசண்டினை
படுவா னாக் கிளவத்தாய், ஆன்மபடு பொருளிலா னுயிர்வை
படுவியை னுயிர்த்தயிர்.

(பே-நர.) தோன்றப்பட்ட மாயவஸ்துக்களானவை ஞானந்தா
சத்தியை உண்டாக்காதும். பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் சம்பந்தமருக்கின்ற
மருத்த வஸ்துக்களியாவும் ஞானத்தினால் உண்டாக வாய்க்காட்டா
யாம். உண்டாகிவரு ஞானமரு நேயமுமாகிய இரண்டினுடையதத்தியில்
ஞானந்தாவக் கிணைத்தவடிவம் காத்தேறியப்பட்ட விடவஸ்துக்களும் இவை
களா யறியப்பட்ட ஞானமரு ஞானமு மில்லாததாகும் இவைகடெய் பொ
ருத்துவதாகிய மருக்கின்றதே மேலான மேலானம். ௪-௪. திருபுடிக்கு
விவக்ஷணமாகியுந், சுவக்ஷணமாகிய மருக்கின்ற வஸ்து மத்தியகத சொ
ருபமாகி விளங்குமென்பதாம்.

ஆத்மாணுசர்த்தான சிசுபணம்.

நிபந்தம்: தோன்றித்தெ யுள்ள மரு வயர்கின்ற வயிற்சையாகிய
பெரிந்தா புணர்ணவதாச்சு சடமி. கா யதுவாய்ப் பிரிபெயென்றுங்
கூரிடபுத் திருநிலை யுதித்துந் குறும்பெயெனுங் குறிப்பையாழ்ந்து
நுரிபதாற் பட்டமனத்தினுயக்கமறுத்துவிருத்தபு, துணிந்துநீற்பாய்.

(பே-நர.) ஒருவிடவத்தினின்று மற்றொன்றில் மனம் பொருந்
தினும் அடவிரண்டின் மத்தியில் சத்தமாத்நிதமாகியும், காமவிடவத்தாகி
யும், ஆறியத்தததாகியும் விடவயில்லாததாகும் இருக்கின்ற அரவென்
றும் பிரமமும் ப் டென்றாகுடல்தனும் மீக்கியமான சிதார்த்தவருபமாகி,
எக்கவரும் பிரிவற்றிருப்பாய், மருத்த குட்பமாகிய வறிவிறும் மத்தியாய்
விசாரித்து, தான் சம்சாரிபென்கின்ற நருத்ததக்கெடுத்த மேலோடு கெடும்
படி மனத்தின் நெருத்தக்கோக் கெடுத்து சுபாவமாயிருந்தபடியே தெளிந்தி
ருப்பாய். மனதை பாத்தாயித் கணக்கெடுக்க மென்பதாம்.

விமலகீதை: கேளுபரீஷத தாற்பரிமமுறைக்கு மத்தியாயம்.

கனக்குமெய் பிரமம் விடயமா பிரமம் நுனதன் காட்சியா பிரமம்
புறந்திரி கமத்கா னுலகப் பாக்கை பறித்தவன் நுனநிர் தவனு
களித்திரி கதிபா தவனநிர் தவனு மறித்தவன் நுனநிர் திலனு
நுனநிர் தம் பிரம முனார் தவர்க் குனார்வன் நுனார்வார் தமக்கு
[நார் ததுவார்.

அறிந்தகாரம்: அத்தீதரிசனம்.

அறிவென் பதனு லுற்றும் பொருளு
மறிவ மறிவாறு மாகும்—பிறிதின் நிச்
சொல்லா அல்லாத துரிபாதி தம்பிறக்க
வெல்லா மறிவ விறு.

ஸ்ரீகுமாஸதேவர்.

அறிபொரு ளறிவோ னறிவினைக் கொடுப்போ னுமும் பொரு
ளுமொர் விடயம், பொறிமறப் பிடத்தா னுனவினை விடுத்தோர்
பொருளோ தென்முன ிடைபே, பிறிவறத் தோன்றுஞ் சொருப
யின் னிலவிற்பேசுமும் பொருள்களு மிலவாக், கிறிபற வறிநி
யென்றான் விருத்த கிரிபமர் பெரிபா யகியே.

வள்ளலார்சாஸ்திரம்: ஞானவீளக்கம்.

சத்து மசத்துஞ் சதசத்து ரீயல்ல
அத்தசிய ரீயென்று சொல்லினான்—மொய்த்தெழுந்த
கல்லாநின் கிழிருந்து கதிகாண நால்வர்க்குஞ்
சொல்லாமற் சொன்ன துரை.

ஒருபொருளை ரீத்தம் சொருபொருளைப் பற்றி
பிறுபொருளும் பேர்க்கி விடைபே—யொருபொருளு
மற்றகலை யேதோ வல்துன் னிலையென்றான்
குற்றமற்ற ஞான குரு.

ஆக்கைரீ யல்ல வறிவுரீ யென்றுமறை
வாக்கியங்கள் நான்கும் வருத்துரைத்து—நோக்காமல்
பீட்சிதரு மீசன் விழிபெதிராய் முன்னின்று
காட்சிதா வென்னுங் கடை.

கம்பமாமாயணதோத்தரப்படலம்

நெய்யினி லுயிரு முடலும்வா சகத்துப் பேர்காரம்பப் பொருந்
பாங் கெனவும், வெறியுந் மலரு மெள்ளுமென் னெழும்பொல
மிரித்தவப் பொருள்களின் மேலிக், கறுவிமேன் முயலும் காரிய
மாதிக் கண்ணுமாய்க் கருத்தது வாகி, அறிவுமாய் அறிவப் படுவா
புறிலா ராயினு பாருளை யறிவார்.

திருமந்திரம்.

வேதாந்தங் கண்டோர் பிரமவித் துபாதார்
நாதாந்தங் கண்டோர் நதிக்கற் றேரிகுள்
வேதாந்த மில்லாத சித்தாந்தங் கண்டினோர்
சாதா ரணமன்ன சைவ ருபாயமே.

விண்ணினைச் சென்றனு காவியன் மேகங்கன்
கண்ணினைச் சென்றனு காப்பல காட்சிகள்
எண்ணினைச் சென்றனு காம லெனப்படு
மண்ணலைச் சென்றனு காப்பசு பாசமே.

ஒன்று மிரண்டு மிலதுமா யொன்றாக
நின்று சமய நிராகார நீங்கியே
நின்று பாரபரை நேயத்தைப் பாதத்தார்
சென்று சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே.

சன்மார்க்க சாதனந் தான்ஞான ரூபமாம்
பின்மார்க்க சாதனம் பேதையர்க் காப்பிற்குந்
துன்மார்க்கம் விட்ட துரியத் துரிசற்றார்
சன்மார்க்கந் தானவ னாகுஞ் சன்மார்க்கமே.

நீங்காச் சிவானந்த ரூபத்தே நின்றிடப்
பாங்கான பாசம் படா படரினு
மாங்கார நீங்கி யதனிலை நிற்கவே
நீங்கா வமுத நிலைபெற வாமே.

ரூபத்தே நின்றோர்க்கு ஞானது நின்றிடு
ரூபத்தின் ஞானரு ரூபத்தில் வீடாகு
ரூபத்தின் ரூபத்தை ரூபத்தை யுற்றவர்
ஆபத்தி னின்ற வறிவறி வாரே.

தந்தர மல்ல சதாசிவன் றுனல்ல
 சீடகா மல்ல சகன சிலைபல்ல
 வந்த மாகி யறுபோகக் காம்பிபாற்
 கற்பனை பின்றிக் கருத்துகின் றுனே.

முகத்திற் கண்டொன்றி காங்கின்ற முடக்கா
 மகத்திற் கண்டொன்றி காம்பிபெ யானந்தா
 மகத்துத் தாய்தன மனுவானே டாய
 கதந்ததச் சொல்லென்றார் சொல்லுமா தெல்லென.

ஆத்மபோத மகா.

(அ-நக.) ஓரதுருநானுமென்கிற, திரிபுகளுனமுண்டாபிற்
 கரும்போது வகத்துவபாபையான தெப்படிக்கடுமென்று சங்கித்துக்கொ
 ண்டி அதற்குச் சமாதானஞ்சொல்லுகின்றார்.

அ. அறிந்தவனும் விர்த்திஞானமாப மயிப்பிட்ட விடயங்களா,
 மருக்கின்ற திரிபுகளுடைய பேதப்பிரதிபிமானது மாயாவலித்தையா
 காரியங்களுக் கண்ணியான வாத்மாவ்னிதத்திலில்லை. பின்னையோடுவென்
 றும்? மாயாவலித்தயா கற்பிதங்களான ஜீவிசாராமிதத்திலே யிருக்கின்றது.
 ஆளுவாத்மா வெப்படியினக்குருகொன் றத் திதானந்த வேகசொருபியாய்க்
 காணேதானும் விளங்குகிறார்.

(ரு-நி.) மாயாவலித்தையா விஷயுணமாயிருக்கின்ற சுத்தசைதன்
 னாய்த்நிலே ஓரதுருமுதலான பேதங்களொன்றுமில்லை கேவலஞ் சச்சிதான
 நத சொருபிமானபயிஞ லாபாசங்கொன்றோடுஞ் சேராமற் றுனேயாய்
 விளங்குகின்றார்.

அறிந்தவனாகிய அரண் (கட்டை)யிலே மனநமாகிற மேலாணிபை
 னவத்துச சொருபத்தியானமாகிற மதனவியாபாரத்தைச் சர்வகாலமுஞ் செ
 டம்போது னுண்டாகாதென்ற பிரமாபரோக சாக்ஷாக்காரரூபமாகிய வகண்டா
 கார விர்த்திஞானமாகிற வக்கினிச்சவாலையானது ஆவரண விக்ஷேபமாகிப்
 பரவாங்களுடனெகடிச் சொச்சொருபத்தை யறியவொட்டாமல் மறைத்
 தக்கொண்டிருக்கிற மூலாக்குணமாகிற வித்தனத்தைத்தகிக்கு, மிப்படியுஞ்
 ஞானமதன்பரிவாரத்தோடுமே பஸ்பமானவுடன், இந்த முழுக்ஷுவானபயி
 ஞ்ஞம்சாம்பிரச்சிம சிம்மாசனத்திலே பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்டிக்
 கிருக்கிருத்தியலாகவிரும்பின்.

சிவஞானமுனிவர்—கலைசைப் பதிர்தப் பத்தந்தாதி.

(ஞாதுரு, ஞான, ஜேயம்.)

மாய ஞான மறைபவ ஞாப மன்று மித்தொகை யனைத்
பாபு மொழிக்கும்; பாபு மால்விடை யுருத்திர ஞாப பன்ன
மலர்க்கு மூலமாய கின்றும்; ஜேய மாயின் ஞாதுரு மாரூப
கிழ நூனமு மாயின் பெந்தாய்; வேப தோளுமை பந்துடை
பயிற்ற னேதிருக் கலைசையுத் தமனே.

மன்னர் விசம்பு கனல்கா லருக்கன் மதியாவி பென்னு முறைபா
பென்னர்மைகொண்டவிவைபெட்டிமன்றியுலகென்பதின்கலைசை
பன்னு வுனக்கு வடிவாகு மென்னி லவைதோ நுமிர்க் குயிரதாங்
கண்ணு தெப்பவ மெவரவே நுளார்கள் கலைசைப் பதிக்கி னைவனே.

திருவேகம்பர்—ஆனந்தக்களிப்பு.

ஞானமு ஜேபப் பொருளும்—பற்றும்,
ஞாதாவு மில்லைபென் பார்க்கரியாராம்,
ஞானமு ஜேபப் பொருளும்—பற்றும்,
ஞாதாவு மாய்ப்பகுப் பார்க்குமெட் டாராம். ஆனந்தம்

சிவஞானசித்தியார் யுக-ம் சூத்திரம் 2-ம் செய்யுள்.

பாஞானத் தாற்பாதத்தைத் தரிசித்தோர் பாமே
பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள் பாரார் பார்க்க
வருஞானம் பலஞான மஞ்ஞான விகற்பம்
வாச்சியவா சகஞானம் வயிர்தவத்தின் கலக்கம்
தருஞானம் போகஞா திருஞான ஜேபர்
தக்கியஞா னஞ்சங்கற் பனைஞான மாகுர்
திருஞான மிவைபெல்லாங் கடந்தசிவ ஞானம்
ஆதலாற் சிவன்முத்தர் சிவமேகண் டிருப்பர்.

(பொ-கை.) அபரோகஞானத்தாற் பாசிவத்தைத்தரிசித்தோர் அச
சிவந்தானாகவே கண்டுகொண்டிருப்பர், அதனால் திரிசியப்பொருள்களைக்
காணமாட்டார். “யாவையுத்தியுதீகந்தேதி” என்றபடி அத்திரிசி
யத்தைக் கருவிகளோடுங் கூடியின் றறியவருஞானம் விஷயகதப் பிரத்தி

யகஞானமாம். சுருதியினால் அஞ்ஞானபேதக்களை யாராய்த்தறிபுஞானம் சாத்திரசன்மமாதிய பரோகஞானமாம், அச்சாத்திரம் பலவேறுவகைப்பட விரிந்தகிடக்குமாதலால் அபக்குவர்க்கு இதுசரியோ அதுசரியோ என்று கவக்கமுண்டாகும். தனுக்ரணபுகளபோகக்களை மெய்யெனமெய்மி அனுபவிக்குந் திரிபுபுஞானம் கற்பனைபெருகிய சங்கற்பபேத ஞானமாகும், அபுபுஞானமாவது திரிபுபுகிதமான சிவஞானமாதலால், சிவன்முத்தர் அநுபுதியிற் சிவமேதாளுகக் கண்டுகொண்டிருப்பர். இதனைப் பன்னிரண்டாந்ருத்திராத்தில். “அந்நியாயாந்நேயந்ய” வென்னுமுன்றாஞ்செய்யுளில், “துரியோநிதாமத்யு நேந்யதந்யம் சிவமேயாய் நிந்நிவேத்.” என்பதற் றனா அஃவாறு கூடுத்காவத்தா குறிபும் குறிக்கின்றதாமுமின்றி நின்றதன் மையானும் சிவமேயாவர் என திருவாகுவிதனை ஆதினைச் சைவப்பிரசாரத் துத்தக்குடி, பொ. முத்தைய பிண்டி யெழுதியவாற்றானும் உய்த்துணர், தடிக். மாதவச்சிவஞானபோதிகள் உரையைத்தழுவியது.

ஷட 8-ம் சூத்திரம் 22-ம் செய்யுள்.

சன்மார்க்கஞ் சகலகலை புராண வேத சாத்திரங்கள் சமயங்ா டாப்பலம் முணர்ந்து, பன்மார்க்கப் பொருள்பலவுங் கிழாக மேலாப் பதிபகபா சந்திரித்துப் பாசிவனைக் காட்டு, நன்மார்க்க ஞானத்தை காடி ஞான ஜேபமொடு ஞாதுருவும் காடா வண்ணம், பின்மார்க்கச் சிவனுடனும் பெற்றி ஞானப் பெருமைபுடை யோர்சிவனைப் பெறு வர் காணே.

என்றங் கூறியவைகளை மறைத்துக் கொண்டழுக்காருதிகளை மேற் கொண்டு ஷட சித்தியார் மறத்தலை மெடுத்துக்காட்டுதும்.

சிவஞானசித்திபார்.

நீதி வேதமன வாச வேகமெனு நீதி தானிகழ்வ தாகுமே னாடி ஞாதுருவு ஞான ஜேபமுட னாரு நான்மறையு மோதவா லோடு மாகுமுன தேக மோதுமிவை யுன மாகியுரை மாறுகோள் கூடு மாகுமா பூதி தானுமது கூடி டாதறிவி லாமைபே,

என்னுஞ் செய்யுளுக்கு இவரினத்தவர்கள் “அகாதியே யுண்டாகிய வேதம் வரையரைபாகப் பிரமமொன்றேயென்று சொல்லுவதாக நீ சொன் றும்; அப்படியாயின் அந்த வேதத்தில் ஞாதுருஞானஜேயமாதிய மூன்று முதலு முண்டெனவேதெரிந்து காடோறுஞ்சொல்லுதலால் நீ ஒன்றென்று சொல்லுஞ்சொல் அவ்வேதவாக்சியக்கொண்டே பின்னிடகிற்கும். இன் னும் நீ பிரமம் ஒன்றேயென்றும், அகம்பிரமமென்றுஞ் சொல்லுஞ்சொற்

கூறுதற்ப்பட்டித் தத்துவமசியென்னும் வாக்கியத்தோடு மாறுகோடலைப் பொருத்தும். உனக்கு ஆன்மா வில்லையாதலால் அஃபுதிதானு முண்டாக மாட்டாது” என்றாரிட்டிருக்கிறார்கள். அது கூறியவிஷயத்தைக் கூனிப்பாம்.

(1) பிரமம் ஏகமென்றுகூறியவேதம் ஞாநு, ஞான, ச்ரேயமுன் டென்றக்கூறுதலால் அவ்வேதத்தினாலேயே பிரமம் ஒன்றென்னுஞ்சொல் பின்னிட்டுப்போம் என்பதும்,

(2) உனக்கு (வேதாதிக்கு) ஆன்மா வில்லையாகையால் அஃபுதி கூடாதென்பதுமாம்.

முதலாவதின்மறுப்பு: பிரமம் ஏகமென்று கூறியவேதம் ஞாநு, ஞான, ச்ரேயத்தைப்பற்றிக் கூறியதினால் அதற்கு (வேதத்திற்கு) ஞாநு, ஞான, ச்ரேயமென்பவை சத்தாபுன்டெனச் சம்மதமன்று.

வராகோபரிஷத் 2-ம் அத்தியாயம்.

“இருக்கிறதென்கிறவஸ்து இருக்குமாலால் அப்படியிருக்கிற லட்சணத்தைபுடையது பிரமந்தான்” என்றும்;

புஷ்பே-ம் அத்தியாயம்.

“கிளிஞ்சலில் வெள்ளிஎப்படிக்க கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படியே என்னிடத்தில் மாயாமயமான மகதாதிஜகத்தானது கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்றும்;

ஆத்மபோதோபரிஷத்.

“பழதையில் பாம்புமுதலியனபோல் பிரபஞ்சத்திற்காதாசு ரூபமாய்ப் பிரமசத்துமாத்திரமே சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஜகத்தில்லை” என்றும்;

கூறுதலினால் வேதம் ஞாநு, ஞான, ச்ரேயமென்று கூறுதலினாலேயே ஞாநுருவாதிகன் சத்தாகா. ஞாநு, ஞான, ச்ரேயங்கள் விவகாரத்தி லுண்டென்றும், பாசமார்த்திகத்தி வில்லையென்றும், வேதம்வித்தகூறு, அஃதறியாது பிரமம் ஏகமென்று கூறியவேதம் ஞாநு, ஞான, ச்ரேய முண்டென்றக் கூறுதலால், அவ்வேதத்தினாலேயே பிரமம் ஒன்றென்னுஞ் சொல் பின்னிட்டுப்போமென்றுகூறிய சிவஞானசித்தியே வேதப்பொருளை யறிய விரகின்றிப் பின்னிட்டது. வேதப்பொருளை யறிபாது வேண்டியபடி கற்பித்துக்கொண்டு வெளிவந்தாடிக்கும் வேதபாசியமான சிவஞானசித்தி

முதலிய நாயன் மஃதுணைக்கொண்டது எருமைவாலைப்பிடித்து வர்ப்
பிறர்களுதற்கு உபமென்க.

பிரபலீங்கலை—இட்டலிங்ககதி.

தனுஷுடா உளவுமொர் தகுந் செய்கையும்
மனமுடா உளவுமொர் வண்பு ஞானமுண்
டெனவுடா உளவுநெய் பழி பைந்தவன்
பிணவுடா வளவுமொர் பிறர்க்க கற்றுமே.

(இ-ள்.) தேவமுன்னவரையும் தகுந் ஒப்பற்ற கற்செய்கைக்கும்,
மனமுன்னவரும் அது கெட்கததக்க பாவனாக்கும், ஞானமுண்டெனத்
தொள்ளுவனவும் பேதலிதமான வானந்தத்திற்கும், உள்வாழ் செய்பவிகை
பிணவுடா, பின்னர்த்தாண்டவனவும் பிறவிநோயை அபவருக்கு கீக்கவல்லவ
னவான். நெய்மெனல் பிரபந்தை எனவே, குப்திக்கவலாகாது நெற்றியில்
பெற்றும்.

செடி கதலிவனகதி.

புத சீயலை பொற்களு மீயல்லை புத்தி
பேது சீயலை பிவற்றினை மயங்கியா நென்னும்
போத சீயலை பென்றிவை யனைத்தையும் போக்கிச்
சோதி யாகிய பிரமமே நீயெனச் சொல்லி.

(இ-ள்.) பஞ்சபூதக்களு சீயல்லை, கீம்பொற்களு சீயல்லை, புத்தியு
சீயல்லை, மற்றவெதுவு சீயல்லை, இவற்றை மெய்யென மயக்கமுற்று காண
ந்துகொள்ளும் அறிவு சீயல்லை, என்றாய்ந்து இவைகளையெல்லா மொரு
கேயொழித்து, சோதிவடிவமாகிய பிரம (வ்யருபமே) நீயென்றுவினக்கி,

(ப-க.) சீடாகியவறிவைபன்றிச் சுயஞ்சோதியும், சுயஞ்சோதியை
பன்றிப் பிரமமெனவும் கேட்கின்மைவின், சோதியாகிய பிரமமே நீயெனச்
சொல்லியென்றார். துளாதணிமெனப் போதிப்பாராபுறக்கச் சோதியாகிய
பிரமமென்றார். காலமாலயாவ் ஒளிதன்றியதுபோற்ருற்றினுஞ் சூரிய
னுக் கியல்பன்ருதல்போன்று பருவத்தாலான்மா வொளிதன்றியதுபோற்
ருற்றினு மதற்கியல்பன்றென்க. இங்கே போதமெனல் கற்பனாவறிவை,

நேய ஞானஞ் தருவெனு மிவைபல நிற்கு
மாயின் வேறது முத்தியன் றதகக மாமென்
நேயு மாதிரி வதுவெனுஞ் சுட்டலா வியல்பை
மாலை மாதிரி தேவியா லருளினன் வள்ளல்.

(கு-நா.) ஞேய, ஞான, ஞானமுதவென்ற இவ்வகை உயர்வுகளுக்கிடையேயுள்ள பித்தியமுத்தியம்; அம்முத்தி திரிப்பாதி. பதமுத்தியாமென்று பொருத்துவண்ணம் கூடாத்தரமென்றுஞ் சுட்டி நின்ற இயல்பை, என்றும்ருத்தபடிமருகது மயிப்புமையை உபாசமாதா கட்ட மாசெவியிடத்தில் அல்லமன் அஹக்கித்தான். இவ்வகை உயர்வு கெணல். திரிபுடியல்லாத காட்சிப்பொருள் சருக கப்பொருதிப்பொருள் காட்டற்கென்க. வேற்றுமுத்தியென்றதனஞ், பித்தியமுத்தியென்றது கட்டியென்ற விடத்தாதலின், இதுவதுவென்று சுட்டெனலாக் கூடாத்தரமென்றது கொண்டாம். இவ்வே மயிப்பெனல் அறிவடான உபாசமாதா கட்ட மாசெவியை, ஏயமாநெனல், தக்ககென தின்மைக்கிவைத்த இயல்பை, கொளியை.

இரண்டாவதின்மறுப்பு:— உணக்கு வேதாந்திக்கு ஆன்மாவில்லையென்று ஆகையால் அதுபூதிகூடாதென்று கூறியதும் மிகுவிந்தையாயிருக்கின்றது! அதுபூதியென்பது ஈண்டுத்திரிபுடியற்ற இலையை, அதாவது இவ்வகை உயர்வுகளில், இவ்விலையைத்தான் அதுபூதிமான்றான் அப்பாதித்த அபேரட்சி காட்சாத்தாரமென்று கூறப்.

அவ்வதுபூதியில் வேதாந்திக்கு ஆன்மாவில்லையென்று றெடி செவஞான சித்தியார் கூறுவது “பாண்டிக்கிய உபநிஷத்திலே, இந்த எல்லாவகத்துக்களும் பிரமந்தான். இத்தப் பிரணவம் ஆத்மாவாகிய பிரமந்தான். இந்த ஆத்மாவானது என்னுபாதத், கண்டுகூடையது” என்று கூறும் பிரமமாகிய ஆத்மாவையா? அல்லது இருவினையத்தாற் பிரித்துமும். செவஞான ஆத்மாவையா? இவ்வினையில் எது? பிரமமாகிய ஆன்மாவில்லையென்பது உறுது. வேதாந்திக்கு அதுபூதிவிலையில் சர்வதுவைத மும்பாதமாப் ஆத்மாவே அதாவது பிரமமே மிகுசுகின்றதென்பது வேதாந்தத்தின் சித்தாந்த மாதலானென்க. ஆன்மாவென்பது சீவான்மாவையும் குறித்தலால், றெடி செவஞானசித்தி வேதாந்திக்கு அதுபூதிகூடாது. ஆன்மா இல்லாமையாலென்றது சீவான்மா இல்லாமையாலெனின், சீவான்மாவின்மையிடத்தில்

சர்வகால உபநிஷத்து:—பிரஹ்மம், சத்தியம், ஞானம், அர்த்தம், ஆனந்தம். சத்தியம்=அவிகாசி. அவிகாசியாவது தேசகாலவந்து சித்தித் தங்கன் கிக்குமிடத்து எது கிக்குறில்லையோ அந்தவிகாசி. ஞானமாவது =உற்பத்திகாசமில்லாத இடையீடின்றிய கைதன்னியம் ஞானமெனப்படும். அர்த்தமாவது=கடம், ஆபாணம், படங்களில், மண், சுவண்ண, தூவின்ன போல அவ்வியத்தாதி சிருஷ்டிப் பிரபஞ்சங்களில் பூர்ணவியாபகமான கைதன்னியம் அர்த்தமெனப்படுகின்றது. ஆர்த்தமாவது கைகைதன்னியசொரு பமும் அபரிமித ஆர்த்தசமுத்திரமுமான அவசிஷ்டசகல்வநுபம் ஆர்த்தமெனப்படுகின்றது.

ஞானேநுயம்சன் அவசியமிருக்குமாகவீனும், இதிலே திரிபுடியாகவீனும், திரிபுடியுள்ளவிடத்தில் துக்கமே கெழுவின்றதினாலும், துக்கச்சகம் திரிபுடி நீக்கத்திலாகவீனும் அத்தகையசிலையில் சிவான்மா இருக்கவேண்டுமென்பது சிவபூசகராவத்தில் காண்கிபுத்தி யிருக்கவேண்டுமென்பது போலாம். மேலும் துக்கசொருபனாக சிவன், தனதெதார்த்த சொருபத்தில் பாத சமாஞதிகாண மடைவதற்குமுன்னர் அதுபுதியுண்டாமென்பது ஆமைமயிர்போலாம். இன்னும் சிவனுக்காக சில பேதசிலையாகவின் ஆண்டு அதுபுதியுண்டெனல் அசங்கதாமென்றறிக.

உண்மைபாணபிரமத்தில் இண்மைபான சகசீவபார் தோற்றமாயின், அந்தப்பிராந்தி யாருக்குவருமென்ற வினாவிற்கு விடை:—

“பொய்ப்பொருள் கற்பிதமாயிற் றவிகாரியாகப் பொருத்துமுயி ரிடத் தெனின்முன் பிராந்தியார் கென்னி, லொப்பில்சதி பதிரதிமாறுருங் சொற்பனந்தா னொருமுனிவன் பாலுதிப்பி லதலவங் கவனுக், கெப்பமுது யிலாததுபோற் சான்றுமான் மாலி லெவந்துண லுருவமாம் பகுதியினுண் மருளு, மெய்ப்பரிய ஞாதிருயும் பிராந்திஞா னமும்பொய் விடயஞே யமும் வரினு மவற்கிடையு றிவையே.”

(இ-ஈ.) பிருதியிமுத ளாதத்தவ யிறுவாக்கிடத்த பொய்ப்பொருளாகிபதத்துவங்க னென்றும் கிரீவிகாரியாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஆன்மாவிடத்தெங்கனங் கற்பிதமாக வுதித்ததெனின், முற்கூறிய பிராந்தியானது யாருக்கெனவிலுதும். அவ்வனம்வரின் நிகரில்லாத கற்புடைத்

* சமாஞதிகாணம் = வெவ்வேறு அர்த்தங்களுடன்கூடிய இண்ணிபதங் கள் ஒரேவேற்றமைப்பலத்தால் ஒரேபொருளைக் குறிப்பித்தல் சமாஞதிகாணமாம். அதுவும் முக்கிய சமாஞதிகாணமென்றும், பாத சமாஞதிகாணமென்றும் இருவகைப்படும். எத்தவஸ்துவிற்கு எத்தவஸ்துவுடன் சங்கம் எப்போதும் அபேதமாயிருக்கிறதோ, அத்தவஸ்துவிற்கு அதனுடன்சங்கம் முக்கிய சமாஞதிகாணமெனப்படும். இதற்குதாரணம்: கடாகாசத்திற்கு மகாகாசத்துடன் சங்கம் எப்போதும் அபேதமாயிருத்தலின் முக்கிய சமாஞதிகாணமாம். எத்தவஸ்து பாதிக்கப் (பொய்யென்று நிச்சயிக்க) பட்டு எத்துடன்சங்கம் அபேதப்படுகிறதோ, அத்தவஸ்துவிற்கு அதனுடன்சங்கம் பாத சமாஞதிகாணமெனப்படும். இதற்குதாரணம்: பிரதிபிம்பமுமாகும், மதார்த்தமுமாகும், அல்லது ஆரோபமான அரவும் அதிஷ்டானமான கயிறுமாம். பிரதிபிம்பமுமாகும் அரவுப்பாதிக்கப்பட அவற்றினுக்கும், பிம்பமுமாகும் கயிறுமாயிய இவற்றினுக்கும் பாத சமாஞதிகாணமாம். இவ்வுவமைகளுக்கிணங்க முக்கிய சமாஞதிகாணத்துக்குக் கடந்தபிரமத்தையும், பாத சமாஞதிகாணத்துக்குக் சேவிபிரமத்தையும் அறிவுடையோர்க ளமைத்துக் கொள்வார்கள்.

தலைவிடும் தலைவனுங் கூடியனுபவிக்கும் ரதிகாங்கிசெயென்று முருகமாக
மோர் சொப்பனமானது ஓர் யோகிசுவானிடத்தி லுதித்தமாயின், அந்தச்
சொப்பனத்தால் அங்கனமாக நின்றுள்ள வந்தயோகிசுவானுக்கு யாதோர்
கலக்கமு மில்லாதமையுமாறுபோன்று, என்றுஞ்சாட்சியாய் நின்றுள்ள ஆன்
மாவீனிடத்தில் வினங்குகின்ற குணரூபமாக நின்றுள்ள மூலப்பிரகருதி
யினால் மருளத்தக்க மெய்யையிழந்த ஞாதாவும், பிராந்திஞானமும், மித்தியா
விஷயமான ஞேயமும் தானேவரும். வரினும், அந்த ஆன்மாவாகிற புரு
ஷனுக்குக் கலக்கமில்லை. ஏ-று.

(க-து.) யோகிசுவானுக்குத் தன்பாலெழுந்த மோகசொப்பனத்தாற்
சற்றுக்கலக்கமில்லாத வாறுபோன்று ஐயத்திரிபின்னி வினங்கும் ஆன்மா
வுக்குத் தன்பாலெழுந்த பிராந்தித்திரிபுடியாற் சற்றுக்கலக்கமில்லை என்பது.

சகசரிஷ்டடையையுடைய யோகிக்கு இச்சாக்கிரத்திற் பிரார்த்தவசமாய
எவ்வித அனுபவமவந்தாலும், அவற்றைத்தனது பிரமாந்தமாய் அனுபவித்த
வின் இவ்வுவமானங் கூறியதென்க. உயிர் அவிக்காரியென்றதன்றி கூடாத
னும். ஆகவே, அதுவே பிரமமென்பதாயிற்று. முனிவன்போல ஆகமா,
கனவைய்போலச் சங்கற்பம், சதிகேனிமயக்கம்போலத் திரிபுடிகள்.

தானேதிருக்குத் திரிசியமுமாயின் திரிபுடிவாக் கணக்கென்றையென்ற
வினாவிற்குத்தாங்குதல்.

வெண்பா.

அறிவா னறித லறிவனவீம் மூன்றும்
அறிவான் மறையி லறிவான்—மறையாக்காற்
காண விரண்டுமெனிற் காணுவா நெற்பெனென
மாண வலுதுரைப்ப மற்று.

(எ-து.) காண்பான் வெளிப்படாவிடத்துக் காணப்படுவனவாகிய
திரிசியமே ஞாதரு ஞான ஞேயமென மூன்றாக விகற்பித்தாக்காட்டும்.
காண்பான் வெளிப்பட்டவிடத்துத் திரிசியமில்லாமையால், ஏனைய ஞாதரு
ஞான ஞேயமாகிய இரண்டும் இன்னதிசையெனக் காணுமற்போகுமென்று
ஆசிரியர்கூற, அங்கனங்கூறில் அவை காணுமற்போனவீதம் எவ்வாறென்று
மாணக்கன்வினாவ, அதற்காசிரியர் மாணுக்கனே! அதனையாம் வினங்கக்
கூறுதுங்கேளுதி:—

ஞாதரு ஞான ஞேயமென்பவற்றுள் ஞாதருவையன்றி ஞானமும்,
ஞானத்தையன்றி ஞேயமும் இல்லாமையானும், ஞாதருவின் புணப்பெயர்ப்
பே ஞானமாதலினால், ஞானமாவது தொழிற்பெயரென்பது தோன்றக்

காட்சிபென்பதிருந் இதனையறிவாது ஞானநுலைப்போல் தீர்மானிப்பொருளாகக்கொண்டானா மறுதலற்கு அறிதலென்றும், ஞானாகதப் பிரத்திபட்சம் விடமாகதப் பிரத்திபட்சமென்றும் தீர்ண்டனான், விடமாகதப்பிரத்திபட்சத்தில் அங்விடமும் அசேதன மாபுஞ் சடமாயமிருத்தல்பற்றிக் காண்பாங்காட்சி வேறுள்ளவாப் அறுவானித்தல் மாத்திரமேயன்றிப் பிரத்தியட்சமாய் அறுபவத்தச் விடபத்தையாதலால் அறிவான் அறிதல் அறிவன இவ்முன்ற மறவான் மறைமெலன்றும், ஞானாகதப் பிரத்தியட்சத்தில் விவாகம் அறிவானிப், அறிபன்பொருளும் அதுபற்றிக்காணும் அறிதலும் இவ்வாகமால், அறிவான் மறைமாக்கார் காண இரண்டிமென்றும் கூறினார்.

மேல்கவிக்குத்திருட்டாந்தங்கூறல்.

சித்திரநாட்டத்தார் செயலொடுசெய் வான்காணுஞ்
சித்திரிக் குட்டத்தார் செய்கையொடு—சித்திரமும்
இல்லாத துன்போல மீங்கிவந்து ஞானுண்மை
இல்லாத தெனிய் கிசை.

(௭-து) ஓட்டத்தில் வரைத்திருக்குஞ் சித்திரத்தை எந் நாட்டில் போல் உதாரணமாகவும் வரைதற்கத்தவுக் காணவிடிலும் அனுமானத்தார் உள்வானவாகக் காணப்படுவர். சித்திரிகளுகிய வரைதற்கத்தாவை எந் நாட்டில்தால் வரைதலாகிய செய்கையும் வரையப்பட்டனவாகிய சித்திரமும் அவனைப்பற்றி மில்லாமைபோற் காணப்படுவனவாம். இதனையறிந்து தீர்க்கேகூறிய திருக்குறிரிகைய மென்பவற்றி லுள்ளதियाது? இல்லாததियाது? அதனையறிந்துச் சித்தித்துச் சொல்லுதி. எ.று.

சித்திரம் அசேதனமுஞ் சடமுமாதலிற் செய்கையுஞ் செய்வாணும்கூறல் அமைமாததபற்றி அனுமானத்தார் காணுமென்றார். இதனால் அனுமானித்தவாத காணுமை மெய்யெனவும், காண்டல் மெய்யெனவுக்கருதி, அவனையறிவ வினாவியதென்பது தோன்றக்கிடந்தது.

சித்தமுமிக்கன முயவ்யேண்டுமென்றீர். முடிவின்றேவென்ற காணுந் தீர்மானிக்கக் காலவரையறை மீக்கவிழ் கூறுகின்றார்.

எத்தனை எண்ணுதாவு ஞானமு மிருக்கு மென்பை
யத்தனை என்னும் வேண்டு மப்பாளோர் செயலும் வேண்டா
சித்தமும் வெளிப்போற் பற்றா ஞேயமாத் திரமாய்ச் சேவன்
முத்தார னவாய்வி தேக முத்திபெற் றிருப்ப ரென்றும்.

(௮-ள்.) எத்தனைஎண்ணுதாவு ஞானமுமிருக்குமென்பை. எ.து. உய்வனவாகவும் காண்பாணுங்காட்சிய மென்னேவிட் டகவிலிலை யென்பை யொ—அத்தனைஎன்றும் வேண்டிமப்பாளோர் செயலும்வேண்டாம். எ.து.

அவ்வாறுகாலமு மிவ்விடைவிடாமுபட்சி வேண்டியென்றித் திரிபுபற்
பொய்லோர்முயற்சியம் வேண்டுவதென்க. இத்தமும் வெர்போற்பற்றே யெ
யாத்விடமடச் சிவன்முத்தரானவர், எ-து. எப்போது? தன்னெவ்வென்ற
பற்றினுர் தானென்றையும்பற்றாத புகாகாயம்போலச் சகலகற்பிதங்களுந்
தன்னப்பற்றினுந் தானென்றையம்பற்றாத சிதாகாயமாத்விடமாகச் சிவந்
புத்தகடர்த சிவன்முத்தர்கள் விதேகமுத்திபெற் றிருப்பவென்றும், எ-து.
விதேகமுத்திபெற்றுக் காலவமையென்பின்றித் தானேதானாக விரிந்திற்
எ-து.

விடயம்பயனுகப்பெற்றின் ஞாதுரு ஞானம்வேண்டும், ஆதலிதன்னைத்
தானே பயனுகப்பெற்றின், ஞாதுரு ஞானம் யாதுக்கு? எனவே, தானே
ஞாதுரு ஞான ஞேயமெனப்பெற்றும், விடயத்தனது கற்பிதமாதலின்,
திரிபுபுவேண்டும். ஞானம் தனத்திட்டான மாதலின் திரிபுபுவேண்டு
திருந்து. திரிபுபுவைத்தனது விருத்திஞானத்தைக் கொடுத்திக்கானும்,
அனைத்துஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கும். அங்கனங்காணுவிடும் திரிபு
மாயப் பிற்தும். இதனைத் தினவனுபவத்திற் காணலாம். பாரணம் போ
னம்பிக்கையென்று. பிரத்தியட்சம். சி முன்னர்க் கற்பிதமாய்விடத்துந்
திரிபுபுபுக் கற்பிதமாயிற்று. நீயிப்போது சொப்பிரகாசமாகப்பழுவில் திரி
புபுபுஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கும். அங்கனமாயதும் நினது முயற்சி
காரணமாகவன்றோ? இங்கனமாவதும் நினது முயற்சி காரணமாகவேனக
கூறவேண்டியோ? அப்போது விடயமானதுபோல, இப்போது சின்மய
மாகவ யென்பதுறுதியாதலால், சின்மாத்விட மயமாகச் சின்னுப்புகில்
திரிபுபுபுமங்கனமாம். ஆதலின் அப்பாலோர் செயலும் வேண்டியென்ற
றார். பகிர்முகத்தில் ஞேயம் வியத்தையும், அந்தர்முகத்தில் ஞேயம் ஞானத்
தையும் குறிக்கின்றது. ஆதலிற் சிதாகாயமென்றும்.

(க-து.) பொன்னிப் பற்பலபணிபேதங்க ளாக்கற்குப் பன்னாள்
வேண்டும். அவையனைத்தையும் பொன்னுருக்கற்கு சிமிடமாகிற சின்
னாவேண்டும். அதுபோலத் தன்னைக் கற்பிதமாகிய சகலபாமாக்கற்குப்
பன்னாள்வேண்டும். அவற்றைத் தானாக்கற்குத் தவமுடித்தோனுக்குச் சின்
னாவேண்டும். ஆதலினீ பழருகவென்பது. இங்கனமாய முயற்சிவிடா
தோரே சிவன்முத்தராகிப் பின்னர் விதேகமுத்தரானார். இதனைய முணர்நி
யென்பார். ஞேயமாத்விடமாய்ச் சிவன்முத்தரானவர் விதேகமுத்தி பெற்
ற்றிருப்பவென்றார். இதுகாறுமுரைத்த துபதேசமார்க்கமென டுணர்க.

பிரமகீதை சாத்தோக்கிய உபநிடதார்த்தமுரைத்த அத்தியாயம்.

காண்பவன் ஞானே யாகுங் காண்பவை யென்ற யாவுங்

காண்பவன் றன்னில் வேறென் றின்மையிற் றனையே காணுங்

பூன்பொன் நின்று நின்ற பூரண மதுகீ யென்ற
மாண்டவார்த் தைக்கு முள்ள பொருளிது மற்றொன் நிலை,
கீயென் கின்ற வார்த்தைக்கும் பொருளா யென்று நிற்பதுவே
கானென் கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய் நின்று காடுவது
கானென் கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய் நாடி நிற்பதுவே
கீயென் கின்ற வாசகத்தி னிற்கும் பொருளு நிலைபெறவே.

கானே முழுது மென்பொழிப நாடிற் சிறிதும் வேறில்லை
பான பொருளை யருமறைதா னறையும் படியா எதனாலும்
பாணு மிசைத்த படியாலு மிதுவே இடமா யுளபொருடா
ஊன மின்றி கான்முகனு முரைத்த துங்கட் குண்மையிதே.

தன்னிலை பாக்கப் பட்ட கனவினி லுலக மெல்லார்
தன்னுணர் கனவ தாகத் தனிலவை படங்கு மாபோற்
றன்னிலை தோன்றுமெல்லாப் பொருள்களுந் தானே யானுந்
றன்னிலை தன்னிற் றானே யாமதே தனில்வே நின்றே.

தாயுமானா ளுகாரபுலனம் சிதம்பராகசியம்.

தானு தன்மயமே யல்லா லொன்றைத் தலைபெடுக்க வெட்ட
டாது தலைப்பட் டாங்கே, போனாலும் கற்பூர தீபம் போல போ
பொளிப் பதல்லாது புலம்வே நின்ற, ஞானகா சத்தினொடு ஞேப
யற்று ஞானருஷ நமுவாம னமுவி நிற்கு, மானாலு மிதன்பெருமை
பெவர்க்கார் சொல்வா ரதுவானு லதுவாவ ரதுவே சொல்லும்

ஆரண மார்க்கத் தாகம வாசி யற்புத மாய்நடர் தருளுங் [கண்ணே
காரண முணர்த்துங் கையுநின் மெய்யு கண்கண்முன் றுடையவென்
பூரண வறிவிற் கண்டில மதனாற் போற்றியிப் புந்தியோ டிருந்து
தராணி புள்ள மட்டுமே வணங்கத் தமிழனேன்வேண்டிடத்தருமே.

தத்துவஞானதீபிகை.

மலர்புரையு நயனமுளஞ சீவனெனு முன்றும் மருளிலவா
யசைவறநின் றிமொயி னந்த, நலமமரு நிலைதானே பதிகிலைபா
மலைதாம் நகையொடுசற் றசையிலது பசுநிலையாம் விடயத், தல
கறவுந் திடினதுவே பாசநில யாகும் ஆதவின லாரியனு விற்கிலைதே
கறிஞர், சலமுறவே பெய்பொழுது முதனிலைவிட் டயர்வாய் சற்றே
னு மிடைகடைபா நிலைகளில்வர் தமிழார்.

மண்ணுக்காரர் தக்கவர்க்கு நிறையா துக்கே, மாற்றியென
கூட மாமவற்றின் வேர்ப், விண்ணுமறி வாய்நிறைய பசுக்கிளவா
மக்க ஓயப்பணர்ந்து மருளுகையான் நனைப்பவையாவா, நண்ணு
பொரு பொருளெனவே சங்குணர்ந்தம மயமாய் நுழைந்தபகி பதி
கிலையா மெனபுணர்மா தவர்கா, அன்னாநில கதிபெனவொர்
தக்கைமதர் துறங்கார் அறிவினா மருவார் மனைவொருவருங்கார்.

நாதுருநா னஞ்ஞெய் பென்றுரைசெய் பேதம் விடுவதக்
கறகிலையே பாசிலையா மர்க், நாதுருவா திகடென்று கிலையா
கிலையாம் நண்ணுமவற் றென்றசன் சகலீயா மெனவே, அதா
வொடறிநிறுமெய் படியவொரு பொழுதும் அறிவார நுதல்
விட்டுக்கத் தலையும், பாதுகர்பொ வரசிற்பன் மொழிகடந்தெ ம
றைப் பாழ்நாகில் விழாதறிமார் பந்தமெனக் கண்டே.

அறிபொருள் தற்பெயொர் பொருள்கென் மனநா அகலீய
யேசகலீயா மவைகாரிண் டுனையும், குறிபென்கென் மிகக்களங்
களாநிறிந்து வேறுக் கொளுகிலையே யுயிர்கிலையாங் கூறியவப் பொ
ருள்கள், செந்நெயொரு பாசிலையாம் பொருளெனநன் குணர்ந்த
சிலகிலையா மென்றறிவொர் சிலகிலையிட் டேனை, உறுகிலைகடமைப்
பொருளா மதித்தவற்றி னுதலார் உழல்பவற்றி னைப்பொனகீ யுற்று
ணர்வாய் மன்றே.

வையமதி கெயுள்ள பொருள்கொன தென்றும் வாஞ்சையத
மாயைகிலை மருவுமனைத் துனையும், கீழ்மற வடைபவனு னெனுமக
ந்தை தானே ஆணவத்தி னிலையிவைதா மற்றகிலை ஞானம், துய்ப
சில ஞானத்தார் சோகிமய மாண சுகசொருபக் கிடப்படிதன் முத்தி
கிலை மற்றை, கையுமிரு கிலைகள்பெத்த கிலையெனவே கூறி நாய
பேற் கருளுமொரு நாதனருள் வாழி.

ஜீவன்முத்திக்குச் சொருபமென்ன? அதற்குப் பிரமாணமென்ன?
ஜீவன்முத்தி எந்தச்சாதனத்தார் சித்திக்கும்? ஜீவன்முத்தி சித்தித்ததினால்
பிரயோசனம் யாது? என்னும் வினாக்களுக்கு விடைகள் வருமாறு:—

1—கருத்துருத்துவ போக்குருத்துவ சுகதுக்காதிரூபமான சித்ததரும
துக்கரூபமானபழியினுலே பந்தமென்று சொல்லப்படும், சிவித்திருக்கிற புரு
ஷனுக்குச் சித்ததருமமான அந்தக்கருத்துருத்துவாதிபர்தம் சிங்குறாதே சிவன்
முத்திக்குச் சொருபம்.

2—கடம்பம், பிரகதாண்னிபம், தாபரீயம் முதலானசுருதிகள் ஜீவன் முத்திபற் பிரமாணம், ஸ்மிருதிகளும் பிரமாணம். ஸ்மிருதிகளில் ஜீவன்முத் தன், திடப்பிரகஞன், பகவத்பகதன், குறுதிதன், பிராமணன், அதிவாஞ்சு சிவம்பென்று இதுமுதலான எயக்களாலே ஜீவன்முத்தி யண்டென்று சொல்லப்படுகின்றது. வாசிட்டத்தில் ஏ ராமா! வெளக்க வவதீக மான சகல கரும த்தை தயம விட்டுப்போட்டு ஆத்மவிசாரத்தையே சதா பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பருஷாளுக்கு முத்திச் சிவன்முத்தியுண்டாய் ப்ன்பு விதேகமுத்தி யுண்டாகும். தேகேத்திரியாதி யிருக்கிறது மில்லா ததுமே போதம். அநுபவகாலத்தில் தொயதப்பிரதிநிபில்லாதது இரண்டிற் குஞ்சரியென்று வசிட்டர் கூறுபண்ணார்.

3—சிவன்முத்திக்குச்சாதனம்: தத்துவஞானம், வாசனாட்சயம், மனோ ராசமுன்னுமாம். இம்முன்றுஞ் சமமாக அப்பியாசிக்கப்பட்டதேயானால், ஜீவன்முத்தியாகிய பலத்தைக்கொடுக்கும். தனித்தனி யெவ்வளவுகால மப்பியாசித்தாலும் பலத்தைக் கொடுக்கமாட்டா. ஏனெனில், பஞ்சாக்ஷ ராதி மத்திரங்கனில் முதல்நாள் ஓரக்ஷரம் மறுநாள் ஓரக்ஷரம் அதற்குமுறுநாள் ஓரக்ஷரமாக எவ்வளவுகாலஞ் செபித்தாலும், அவைகொன்பபடி சாஸ்திரத்திற் சொன்னபடி பலத்தைக்கொடாவோ; வேகத்தில் கறிபருப்பு, அன்னமுத லானவைகளில் ஒன்றென்று கிடைத்ததுகொண்டு எப்படித் திருப்திக்கேது யான போசனஞ் சித்திக்கமாட்டாதோ அதுபோல வெகுநாள்ஞ் சமமாக வப்பியாசியாத தத்துவஞானதிகளுஞ் சித்தியைக் கொடுக்கமாட்டா.

இத்தமுன்றுக்குள்ளே பிரண்டிரண்டாகச் சேர்த்து மூன்று துவத்துவ முண்டு. அவைகளாவன:— மனோராசமின்றேல் வாசனாட்சயமின்று; வாசனாட்சயமின்றேல் மனோராசமின்று; தத்துவஞானமின்றேல் மனோராச மின்று; மனோராசமின்றேல் தத்துவஞானமின்று; வாசனாட்சயமின்றேல் தத்துவஞானமின்று; தத்துவஞானமின்றேல் வாசனாட்சயமின்று என்றும் வாசிட்டத்தில் உபசார்திப் பிரகாசனத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது.

இனி யுத்திசொல்லுகிறோம்: தீபச்சுவாலையின் பரம்பரைபோலே வீர்த்திகளுடைய பரம்பரைரூபமாகப் பரிணாமத்தையடைகிறதே மனது. இத்த மனமானது அது இது அப்படி இப்படி அதுகூடும் இதுகூடாது அதுநல் வது இதுபொல்லாது அனதப்பண்ணவேண்டும் இதைவிடவேண்டுமென்று இவைமுதலானவை மனனம் பண்ணுகிறபடியினாலே மனதென்று பெயர். இத்த மனத்தினுசேமதெனில்? வீர்த்திருப பரிணாமத்தை விட்டுப்போட்டு ங்ரோதகாசமாகப் பரிணமிக்கிறதே மனோராசம்.

இத்தப்படி பதஞ்சலிபகவான் யோகசாஸ்திரத்திற் சூத்திரம்பண்ணியிருக்கின்றார். அதாவது: வாசனையாவதென்றால் முன்பின்னென்றையு மாலோசியாமற் சீக்கிரத்தி னுண்டாகாதின்ற ரூரோதாதிவீர்த்திக்கேதுவான

சுத்தத்தினை உடைய குறையாக அகத்தமாகிய சமஸ்காரமானது வாசனையென் றென்கொல்லப்படும். இது அனுகூலமாக இருதயத்திற் வசிக்கிறபடியாக. இத்தகு வாசனையென்று பெயர்.

இதனுடைய கூப்பமாகத்தெனறால்: மிதவக சென்றியமாய்ருக்கிற சாந்தியாதிவாசனா திடமாகும்போது பாகிய மித்தச்சத்தினாலே குரோதாதி விர்த்தி புண்டாகாமல்ருக்கிறதே வாசனாகூப்பம்.

இப்படியாகவண்ணவில் விர்த்திகளுடைய கூட்டக்கமாகிய மனோநாச மில்லாவிட்டால் விர்த்திகளுண்டாகும்போது ஒருக்காற் பாகிய மித்தத்தாற் குரோதாதி புண்டாகுமானதால் வாசனாகூப்பமில்லை. அப்படியே வாசனாகூப மில்லாதபோது விர்த்திகள் மேன்மேலுண்டாகுமானதால் மனோநாசமில்லை. இப்படியே மனோநாசவாசனாகூபத் துவத்துவத்தில் யுத்திசொல்லப்பட்டது.

தோன்றலின் ரூபரகாதியான சகலங்கத்தும் பரமார்த்தமாகப் பிரத்தி யகயின்ன பரப்பிரமசொரூப மித்தச்சகத்து வேறுகத்தோன்றினபோதிஓம், மாபாமயமானதால் எதார்த்தமாக இல்லவேயில்லைபென்கிற சிச்சமமே தத வவஞானம். இது எதார்த்தத்துவத்தை யறிகிறபடியினாலே தத்துவஞான மென்றுபெயர்.

இத்த ளானமெப்போது சித்திக்குமென்றால்: தோன்றலின்ற காமரூ பம் பிரபஞ்சமெல்லாம் எப்போது சச்சிதநாசத் சொரூபமாகத் தோன்றுகிற தோ டப்போதுசித்திக்கும். இத்தத் தத்துவஞான மில்லாதபோது ரூபரகா திவியுடையக்கள் சப்தியமென்கிற பிரமை திடமாய்ருக்கும். ஆனதால், அத்த ரூபரகாதி கோசாவித்திகள் விரகுபோடப்போட அக்கினிச்சவாலே சமியா தருபோல சகிக்கமாட்டா. ஆனதால், தத்துவஞான மில்லாவிட்டால் மனோ நாசமில்லை. அப்படியே மனோநாசமில்லாதபோது விர்த்திகளினாலே ரூப ரகாதிவியுடையக்கள் கிளிக்கப்படுமானதால், பிரமத்தைத்தவிர வேறென்று மில்லை. பிரமமேயிருக்கிறதென்கின்ற தத்துவஞான முண்டாகமாட்டாது. இப்படியே தத்துவஞானம் மனோநாசத்துவத்துவத்தில் யுத்திசொல்லப்பட்டது.

குரோதாதிவாசனைகள் சமியாதபோது சாந்தியாதிவாசனை இல்லாதபடி யினாலே தத்துவஞான முண்டாகமாட்டாது. அப்படியே பரமார்த்தவைத மான பிரமசொரூபமேயெல்லாம், அப்பிரமமே காமென்கிற தத்துவஞான மில்லாவிட்டாற் குரோதாதிவாசனைக்கு மித்தத்தமான பாகியவியுஞ் சுத் தியமென்கிற பிரமை போகாததினாலே வாசனாகூபமில்லையென்கிறதே சிச் சயம். வாசனாகூபம் தத்துவஞானமென்கிற துவத்துவத்தில் யுத்திசொல் லப்பட்டது. இப்படியே வியதிரேகமுகமாக அண்ணியோன்னிய காரணத்துவ றும் யுத்தியுஞ்சொல்லப்பட்டன.

இனி அந்நுபலமுமாக தீர்த்தமுன்று துவத்துவங்களுக்கும் ஒன்றுக் கொன்று சாஸனத்துவமுண்டென்கிறதில் புத்திசொல்லுகிறோம்.—அஃகேத மன்றால், மனோசம்வத்தால் வாசனையைக் கிணப்பிவிடுகிறதில் மிகத்த னான பாகிவவிஷடக் கோன்றுதபமயினுலே வாசனாகூயித்துப்போம். அப் படி வாசனாகூய்த்தால் எதுயில்வாதநினுல் குரோதாதிவிர்த்தி யுண்டாக மாட்டாத. ஆனதால் மனதுசித்தம். இது மனோராச வாசனாகூயத் துவத்துவம்.

அகண்டாகாரவிர்த்தி யொன்றினுலே, பிரத்தியகயின்ன பிரமசொரு பத்தை அறிப்பெய்க்கெமென்று சுருதியம் சொல்லியிருக்கிறபடியினுலே பிரமாகாரவிர்த்தி யொன்றைத்தவிர மற்றசகல மனோவிர்த்தியின் சாசம்வத் தால் தத்துவஞானமுண்டாகும். அப்படியே தத்துவஞானம் வந்தால், மித் தியாருபமான சகத்திற் சசகிருக்கத்தைப்போல விர்த்தியுண்டாகாதபடியினு லும், ஆத்மசொருபம் அறிந்திருக்கிறபடியால் ஹபடி விர்த்திக்குப் குபயோக யில்வாதபடியினுலும் விரகில்வாத அக்கினிபோல மனது கசித்துப்போம். இது மனோராச தத்துவஞானத் துவத்துவம்.

சத்துரு, மித்துரு, பத்துவிடத்திலும், தன்னுடைய தேகத்திலும், பின் னும் உத்தம, மத்திம, அதமங்கனாயிருக்கிற உபாநிகளிலுஞ் சமமாயிருக்கிற ஆத்மா ஒருவரே; அவரே காமென்று திடாபசோகூ ஞானமுள்ளவனுக்குத் தன்னுடைய சரீர அகயவத்தைப்போலப் பிறருடைய சரீரத்திலும் ஏன் கோபம்வரும் வாமாட்டாதென்று வார்த்திகாசாரியால் சொல்லியிருக்கிற படியினுலே தத்துவஞானம்வந்தால் வாசனாகூயிக்கும். அப்படியே குரோ தாதி வாசனாகூயருபமான சாத்தியாதிவந்தால் தத்துவஞான முண்டாகும். இது வாசனாகூய தத்துவஞானத் துவத்துவம்.

இந்நிலைவிட்டர் சங்கிரகித்துச் சொல்லியதாவது:—வாரீர் ராமா! தத் துவஞானத்துக்குச் சிவஞானி சாதனம். வாசனாகூயத்துக்குப் பிரதிகூல வாசனாப்பழக்கம் சாதனம். மனோராசத்திற்குத் திபானஞ் சாதனம். ஆனபடியால் இத்தன்மைக்கென்று பிரித்தறிந்துகொண்டு சகல போகத் தாகசையுள் தூரத்தில் விட்டுப்போட்டு, ஏவ்வருத்தப்பட்டாகிலும் எந்த உபாயத்தாலாகிலும் இத்தமூன்றையுஞ் சம்பாதித்துப் போடுவோமென்கிற உற்சாகமாகிய மூயற்கைய கடுவிலே யிட்டெயிடாமல் திடமாகப் பலன்கிடை க்குடவரைக்கும் பண்ணுவதே தத்துவஞானநிழன்றுக் கிடைக்கிறதற்குச் சாதனம்.

4—ஞானாகூ, தவம், வீஷ்ணுவாதயில்லாமை, துக்கநாசம். ககாயிற் பாவம் என்னும் ஐந்தும் ஜீவன்முத்திக்குப் பிரயோசனம்.

ஞானோதயத்திற் சகங்காநுநிசுக்கப் பிரார்த்தவம் எவ்வனம் துரீவ தென்ற வினாவிற்ரு நிருவகைப்பிரமையால் விடைபகர்கின்றது:—

இடைமீவந்த பிராந்தியொழிந்த அக்கணமே கிளிஞ்சில் காரணமாக
சந்திய வெள்ளிப்பிராதி பெருகவை காணதொழியுமோ, அதுபோல விசார
ஞானத்தினால் அஞ்ஞானங்கெட்ட அக்கணமே, கிந்தவுலகமெனல் சற்றுமே
காணப்படுதல்வீலை; இவ்வாதிருக்க எவ்வாறும் பிரார்த்துவதொக துகத்தற்
கையமெனக்கேட்கில், மறு பிராந்திகாரணமாக கிளிஞ்சலிற் றுற்றிய
வென்றியானது நிருபாதிசுப் பிரமையெனப்படுவதாம். அதுனால் இவ்வா
மாய குணங்காரணமாக விசாரித்துணர்ந்த அக்கணமே வெள்ளியென்கின்ற
பிராந்தியுலக மொழிந்துவிடும். அக்கணமாகாது பந்தமுற்றுகையெந்த இச்சக
த்து சோபாதிசுப்பிரமை பெணப்படு. அக்காரணத்தால் இது முன்னர்
கூறிய நிருபாதிசுப் போல்வதன்றும். அக்கேதெனவெனின், ஓர் தடாகத்தி
னுயர்ந்த கையிலிருப்போன் தடாகஜலத்திற் றுன்றலேசேதாச இருக்கக்காண்
பது பொய்யெனவே, தான்கொண்ட தெளிந்த சித்தத்தோடிருப்பினும் நீரி
லேதாமுகமாகக்காணா தனதுவடிவம் நீங்காதுதோன்றாத வெகவையோ
அதுபோல, மூலவகங்காரம் காரணமாக அத்தையடித்துவருகின்ற சேவபாவ
முதலியவைகளே முழுதுயித்தை, அவைதானல்ல. விலட்சணமாக சிந்தி
யுங் கூடாத்தன்ருவென்றே கையத்திப்பற வுணர்நிலம், சேவபாவ முதல்வலை
கள் சம்பந்தித்த வுலகம் காணப்பட்டுக்கொண்டிருத்தலாற் சேவன்ருத்த எண்
போலுக்கு அனுபவித்தந்திகையெந்த பிராரத்தாதுபவ போகத்தையெற்று விவகரி
ப்ப துடன்பாடாகும். இதனால் சகத்திலவையிலீலை. நிருபாதிசும=உபாதி
யின்மை. எனவே, சகத்தோற்ற மன்மைமெனவு, சோபாதிசும=உபாதி
யிருத்தல்போலத் தோற்றவெனவும், தடாகச்சாயை பொய்யாயினும் நீங்
காதுசிற்றல்போல, தேகாதிப்பிரபஞ்சம் பொய்யாயினும் நீங்காதுசிற்றலின்
பிராரத்துவமகலாதென்பதுங் வருத்தாயிற்று. இச்சித்தப்பிராந்தி நிருபாதிசுப்
பிரமையாதலின் நீங்கும். இச்சகஞ் சோபாதிசுப்பிரமையாதலின் நீரின்கண்
தானதோமுகமாக இருத்தல் யித்தைமெனத்தெரித்து, அத்தோற்ற நீங்காதது
போலச் சித்தருவமாகியதான் சகலபரமாயத் தோற்றவதல் மத்தையெனத்
தெரித்தும், அவை நீங்காமற் றோற்றலின் பிராரத்தப் புசிப்பிருத்தற் கைய
யின்றென்க. நிருபாதிசுப்பிரமையாகிய சத்திகாரிசுத் தோற்றவல்மாதிரமே
யன்றிப் பிரதிபலியாமையி னின்றவனமாகை நீக்கிச்சோபாதிசுப்பிரமை சகத்தற்
பிரதிபலித்தசாயை அச்சவமுன்னபரியாதத் தோற்றவல்போல மாயாப்பிரதிபல
னஞ் சகத்தாதலினாலும் அஃதுள்ளட்டும் இஃதுத் தோற்றவதனாலும் அஃ
தும் பிராரத்தமுடியில் நீங்குதலினாலும் அப்பிராரத்தானுபவத்தை மைய
யின்றியங்கேரிக்கவேண்டுமென்பது.

சேவன்ருத்தர்க்குரிய சற்குணங்கள் காண்காவன:—மைத்திரி, கருணை,
முதிதம், உபேட்சையெனப்படும். அவற்றுள்: சத்துக்கள் தனதுருவமா நின்ற
லின் அவரிடத்துநீங்காத அன்பே மயித்திரியும், பவக்கடலிற் கழல்வாரை
சேக்கி யேனாவானா துக்கிக்கின்றார்கள். இவர்க்கென்று இத்தீங்கொழியு

மென்னு மிரக்கமோடுணவும், ஈகாற்பணமாகச்செய்யும் புண்ணியத்தி லவ்ரோகநுச் சித்தசத்திக்கேதுவாய் அகமுகப்படுங் குறியால்வரும் வீரும்ப றே முதினையும். இராகத்துவெஷிக்கனாற் கதாக்கங்களை யனுடவிகருட பாவிகளைத் துருப்பென விருப்பு, வெறுப்பு இன்றி விதேலே யுபேட்சையமாக். இங்ளான்தம் உலோகாணக்கிரக சிமித்தமாகச் செவ்முத்தனிடத்தி னிகரூ டென்பது.

செவ்முத்தர்க்குரிய பதினேந்தினிலக்கணமாவன :— வாசனாட்சயமான மனது தத்துவஞானத்திற் கார்த்த சிற்றலாகிய ஞானரங்கையும், அம்மனத் தித்திரிடக்கட் கொருகையால் அபரோட்சஞானத்தை நாமசிற்றலாகிய தவ மும், இங்ஙனஞ்செய்தல் மெய்த்தவமென புலனோர் வழிபடலாகிய சம்வாத மும், இவற்றுள் மனோதுன்ம இன்னையாகிய துக்கவொடுக்கமும், அதனாற் சகல பாதமும் கீழ்க் கீத்தியாவந்த முண்டாதலாகிய சகாவிற்பாவமுமாகிய ஐந்துமாம்.

இவையன்றியுஞ் செவ்முத்தர்க்குரிய தசவித அடையாளக்கணாவன : குரோதமின்மையும், வைராக்கியமும், பஞ்சேந்திரியக்களை யடக்குதலும், என்னெனிகளையே தாட்பாலனவாகிய சமையும், தமையும், யாவர்க்கும் பிரிய மாகக் காண்கையும், லோபகுணமின்மையும், உதாரத்துவமும், கிர்ப்யமும், துக்கவாமின்மையமென அறிதி.

தனக்குவெருள வஸ்துவொன் நின்மையினால் குரோதமின்மையும், தன் னுத்தவிரப் பிரியவஸ் தொன்றின்மையின் திராசையுற்றிருப்பதே வைராக்கிய மும், பெருநிலை விடயங்களிற் செல்லவொட்டாமற் மெய்யுணர்வீற் செலுத் துவதே ஐம்பொருளடைக்கலும், அகத்திற் கற்பினையெழாமலடக்கி யதார்த்தத் திற் செலுத்துவதே சமையும், புறத்திற் பிரியத்தி லெழுகொட்டாமல் அவர் நினைவன் சத்திவீறுத்துவதே தமையும், மகான்கன் சங்கத்திற் கூடி ரமித்தலே ஜனப்பிரயத்துவமும், தற்பிரியத்தைச் சேவர்க்கடைய வேண்டுமென்கண் ட அன்பிருத்தலின் அலோபமும், தனக்குள்ள வஸ்துக்களியாவையும் வீரும்பி னுர்பாற் கொடுத்துவிடுவதே கொடையும், சம்சாரதுக்கப்பயத்தினற் சரணாகதி யடைக்கவிரைக் காக்குத்தன்மையே அபயமும், தனதுவிச்சய மிக்நனமென உறித்திருந்துஞ் செருக்கின்மையே நீருமதமும் ஆம். செவ்முத்தனது என் னுருபக் தெரிந்தையுரிமித்த மவாதையாணக்களை கூறிபது :—“தெர்விரிய செவ்முத்தனால் சீடர்க்குமுத்தியும், பத்தர்க்கு கல்வினையும், உதாரணர்க்குப் புண்ணியமபமும், பாவிக்ருப் பாவவிரிவு முறுமென்பது” தீவிரதர பக்குவத் தால் இவரோம்மை யீடாட்சிக்கத்தக்கவரென நம்பிச் சரணாகதியடைந்து இவ ரது அனுக்கிரகமாகிய பிரமோபதேசத்தினற் பிரமமேதானாககிற்றலிற் சீடர் க்குமுத்தியும், பிரியில்லாத அன்பினால் இவரோகம் அடையத்தக்க கதியை அடைவிக்கத்தக்கவரென வழிபடுகைய பத்தர்க்குஞ் ஈகார்ப்பணமாகச் செய்யும் கல்வினையும், அவரது சரித்திரத்தினால் வினங்கிய பரிசுத்தாடை

வைக்கண்டு செவ்வச்செருக்கினால் ஓர் லட்சியப்பண்ணுதவர்களுக்குப் புண்ணியகூடியமும், அவரதுவடிவை நேரேதரிசிக்குப்போது அவர் கடாக்கூத்தகவீற் பாவிகட்குப் பாவவிரிவும் உண்டாமென்க. அனுக்கிரகமுடையார்க்கு தருமகூயமான நிக்கிரகம் வரலாமோ? காமியத்தருமத்தாலுண்டான ஐசுவரியமடைதயால் மகாங்களை லட்சியஞ்செய்யாது அவமதிக்கவேரிமே; அதனுல் புண்ணியநிபுலரும்; வரின் பின் அன்புண்டாதற் கேதுவாதலின் அஃதுங் கிருபையெயனக்கொன்க.

பதினொன்றுஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

அவ்வான்மா மலமரீங்கிச் சிவஞானத்தைப்பெறுதற்குச் சிறந்த சாதனமாயுள்ள சாதகசங்க முதலியவற்றை இச்சூத்திரம் தொகுத்துக் கூறுகின்றது.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்.

செம்மலர் நோன்றான் சேர லொட்டா
வம்மலங் கழிஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மனிக்தவர் வேடமு
மாலயத் தானு மானெனத் தொழுமே.

(இ-ள்.) செம்மலர்நோன்றான் சேரலொட்டா வம்மலங்கழிஇ=சீவவேடம்பூண்ட அவ்வான்மா பரமசிவத்தினது சிவந்த தாமரைமலர்போன்ற வலிய திருவடிஞானத்தைப் பெறுதற்குத்தடையாயுள்ள அப்பஞ்சமலங்களை யும் ஞானரீராற்கழுவீ, அத்திருவடி ஞானத்தைப்பெறுதற்கு, அன்பரொடு மரீஇ=அத்திருவடி ஞானத்தைப் பெற்றிருக்கும் அடியார்களுடன் கூடியும், மாலறநேயமலிந்தா=மயக்கமறமனத்தி லன்புநிறைத்தும், அவர்வேடமும் ஆவயத்தானு மானெனத்தொழும்=அவ்வடியார்களது மெய்வேடங்களையும், சிவாலயங்களையும் பரசிவமாகவேகண்டு வணங்குதல்வேண்டும். எ-று.

(ப-ம்.) ஒப்புயர்வற்றதென்பார் — செம்மலரெனவும், பிறவிக்குக் காரணமாகிய பஞ்சமலங்களையு நீறுபடுத்தும் வலியுடையதென்பார்—கோன்

நனெனவும், அக்ரிருஷ்டிநுணத்திற்றதத் தண்டயாயுள்ள மலங்களைக் கெடுத்து
தல்கெண்டென்பார்—சோலொட்டா வம்மலங்கழிதுமெனவும், அதிற்றத
கார்தி, வசாரம், சரீதோடம், சாதுசங்கமாதிய சாதனங்க ளின், பனமபாது
தென்பார்—அன்பொபெரீது எனவும், ஆதரவில்லையாமி லினைததம் பயர்
படாதென்பார்—மாலநசேமலித்தெனவும், அரங்கியபக்தி யுடையவர்களு
பிரவிலோணபக் கெடுத்தந்திரிய திருமுழுதவிய சாதனங்களைப் புண்டிரு
க்கும் அடபர்களைப் சிவவங்கப் பெருமானது ஆலயங்களையும் புராணபாட
னைப் வக்கிடசொருபமாகவே காணவேண்டுமென்பார் — அவர் வேறு
மாலயத்தாறு மானெனத்தொழுமே யெனவங்குறிஞர்.

ஒப்பயர்வற்றதும் பிரவீப்பிணிக்கு மருத்தாயம் என்பகத்து உதாரணம்
—“தாதாய மூவே யுலகுத்தர் தாயே நாயேன் றினையாண்ட, பேதாய பிர
வீப்பிணித்தோர் மருத்தே” என்ற திருவாசகத்தானுணர்க.

பாடுதுறை.

முத்தே வருத்தேநி மூலப் பொருடன்ன மொய்குழு லாயடி கேளாட்
சித்தா முபாதிப் பெருந்துயர்ப் பவ்வப் பிறவிப்பிணிக்கோர்மருந்தா
மத்தாநி மைம்பலன் றன்னின் வறிமாநி மனவுரை மாண்ட வருசே
சித்தா யொளிநுஞ் சிவப்பிர காசர் திருவடித் தாமரை காணே,

ஷெ, தரவுக்கொச்சகக்கலிப்பா.

இறையுணர்த்து மளவினிலெக் காலமுமெய் யுணர்வானேன்
கறையுடல மாவெனமுன் கலங்குவதங் கென்னேடி
நிறைபவனல் விறகிருக்க நிகழ்மதன மில்லாக்காந்
சிறுகறையா னரித்துணல்போற் நிகழ்ந்திடுங்காண் சாழலோ.

ஒப்பரியா னென்மலர்க்கதா ளளித்தலுமே யுலகுயிர்மற்
றெப்பொருளுங் கண்டதுலை யென்செய்தவா நியம்பேடி
யெப்பொருளு மாய்கின்ற திணையடிபே யாதவினான்
மெய்ப்படவே கண்டவர்க்கு வேறினிகாண் சாழலோ.

தேவாரம்.

விறகிற் றீயினன் பாவிற் படுநெய்ப்போன்
மறைய சின் றுளன் மாமணிச் சோதிய
ஹவடி கோனட் டொர்வு கபிற்றினான்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே,

திருமந்திரம்

கண்டேன் கமத்தரு கொன்றையி னுடைய
கண்டேன் கரியுரி யான்றன் கதலினை
கண்டேன் கமல பருநறை வானம்
கண்டேன் கழல்தெ னன்பினுள் பானே.

உரையற்ற தொன்றை யுரைசெய்ய முடர்கார்
கரையற்ற தொன்றைக் கரைகாண லாகுமோ
துரையற்ற நீர்போற் சிந்தைதெளி வார்த்ருப்
புரையற் றிருந்தனன் பரிசடை போனே.

திருவடிவயச சோவொட்டாதது பஞ்சமலங்கள் என்பதற்கும்,
அவை நீக்குதற்கும் உதாரணம்.

சிவஞானவள்ளலார் சித்தாந்ததரிசனம்—பாசலியல்.

பாசலிய லெந்து பகுப்பா றிருக்குமதை
பரிசனருள் கொண்டியம்பு வாம்.

மலமாயை கன்மமா மாயை திரோதாற்
குலமொன்று வேறாக் குணம்.

ஆணவம்.

தண்ணிலத்தைச் சிவனுமியுந் தாம்பிரத்தைக் காசிதழு
மண்டுதல்போ லாவிமறைக் கும்.

ஈச னருளுதய காலத் திறக்குமிது
பேசுவா மாயைப் பெயர்.

ஆறு றுக்குள்ளா யகப்பட் டெயிர்கழறு
மாறாப் பிரானை மறந்து.

இம்மாயை நட்ட மெழிற்சோகம் பாவனையாற்
கன்மமலக் கட்டுரைப்பேன் காண்.

ஊழ்வினையாற் சஞ்சிதமு முலவில்பிரா தக்கமுடே
விழுமா காமியமு மே.

விருப்பும் வெறுப்புமாய் ஸேண்டல்வேண் டாமை
மரிப்போ டிதிப்பும் வரும்.

சஞ்சிதமுன் கடலினை சற்குருகைக் காட்சிபட
பஞ்சமலை பட்டகொழு பாய்.

உன்னப் பெரிசென்பெல்லா முண்டொழிப்ப தன்
தன்னப் படாதெவர்க்குத் தான்.

கொடுப்பாறு மீசனதைக் கொள்வாறு மீச
மடுக்க வெதிர்வினைகள் வந்து.

அனிகாரி மீசனருளுதய காட்டு
சனிமாருங் கண்மமலர் தான்.

தூரதிவாக்கா புயிரறிவுக் கூதியா
மாமாயை தன்னவகுப் பாய்.

வேதாக மங்கலைகள் விஞ்ஞானர் மாலாதி
நாதர்க் குடனாதி நாடு.

எண்பத் தொருபதமு மேழ்கோடி மாமனுவு
மைம்பத்தே ரக்காமு மாம்.

சரிதாதி மூவர்க்குச் சாலோக மாதி
விரிபதமுன் ருகியுமே வும்.

இரவிலேழு சந்திரன்போ லென்றாழ் வருமளவும்
விரிஅபா ஞானமாம் விந்து.

இந்தவிந்து ஞானமின்றே லெவ்வுயிர்க்கு மேஞ்ஞான் றும்
பந்தமுத்தி யில்லைபாம் பார்.

மாமாயை மீசனருள் மாரு தெதிர்ந்தன்றிப்
பேரமாத முண்டோ புகல்.

மறைப்புருவ மரபறிவின் மாறுசெயும் பொல்லாச்
சிறப்புமலஞ் சொல்வாந் தெரித்து.

அன்னை பருட்சத்தி யாவிமலம் பொன்றப்
பின்னைத் திரோதானப் பேர்.

திருவினை பொப்பாவிக் கெய்தனவுஞ் செய்யுந்
திருமயக்க மா

சுதந்தை மறைத்துச் சிவங்காட்டப் பின்னர்
அதத்தை மறையா தருள்.

மொழிந்த காலத்து மாறு இரோத
சுமில் சிவஞானத் தாப்.

பஞ்சமலத் தாவிடுக்கண் பட்டுயிர்க ளொருமான்
நஞ்சணிகண் டத்தனைநா டா.

கீகாடிசிவ புண்ணியத் தாற்குவியும் தின்னாமன்
காடுஞ் சிவனை நனி.

சாத்தியாதிகாசனங்கட் குதாரணம்;

திருவாசகம்.

உடையா ஞன்ற னடுவிறுக்கு முடையா னடுவு னீயி நத்து
மடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தான ஷடியேனான்
னடியார் நடுவு ளிருக்குமரு னீப்புரி யரப்பொன்னம்பலத்தெ
ழுடியா முதலே யென்கருத்து முடிய வண்ண முன்னின்றே.

வாசிட்டம்.

சுதுகின்ற பொருண்முழுது முன்பின் கூட்டி

யுணர்பவர்க்கல் வதுபசுவை யொப்போர்க் கெல்லா

தீதகன்ற குருவுண்மை செப்பா னன்றே

திகழ்சாந்தி விசாரமொடு செறிசர் தோடஞ்

சாதுசங்க மெனவீட்டின் வாயில் காக்குஞ்

சதுஷ்டயரு முறவாகிற் றடைவே றுண்டோ

மேதினிகா வலர்மனையிற் கடைகாப் பாளர்

விடுவதுபோல் வீட்டிலவர் விடுவ னன்றே.

(பே-ரை.) ஆசிரிய ணுகொக்குசெய்கின்ற அருத்தங்களியாவன
தவக்குங்கருத்தையு முடிக்குங்கருத்தையுஞ்சேத்து அழிபலர்க்கேயன்றி,
பார்த்த விடயமயமாகும் பசுத்தன்மையை யெப்பான சேவத்தன்மையை
முடைய சகலருக்கும் குற்றமற்றவாசிரியர் தத்துவஞானத்தைச் சொன்னார்.
பிராஸியாகின்ற சாத்தியும், விசாரனையும், யிஞ்சுத சந்தோஷமும், சாதுசங்க
முமென்று சொல்லப்பட்ட மோஷத்தின் வாயிலுக்காக்கின்ற கால்குபேர்
களும் இஷ்டமானால் மோஷமுடைதற்கு வீக்கிமுண்டோ? பூமியைச்

சாத்திர உபாசகரின்விடிகள் வாயிலக்கப்பட்டவர்கள் தூதரதரிசு ௧௪௧௪, பரிபொருள மொகந்திலவர்கள் விவரங்கள். ௪-௮.

(க-நா.) முழுச்சுக்களுஞ்சு சாத்திரமதைய மான்து துண்புட
மென்மென்பதாம்.

மன்னுந் தமிவொருவ சன்பாறு
மனைவருமொத் தன்பாவ சாதலாலே
பன்னுரு மிகமுபன்று பாதுகீத்தும்
பற்றிவொரு வரைபேனும் பழக வேண்டு
மன்னுத பிறப்பறுக்க கல்லோர் கண்ணன்
மாதவத்தா லுறியைமுதல் வளர்க்கவேண்டு
மின்னுத மாபையெனு நஞ்சும் போத
மென்மென்ற காருடம் திரத்தான் மீளும்.

(பொ-நா.) அத்தால்வர்களில் ஒருவனன்பானால் கால்வருமாத
தன்பாடார்கள். ஆகையினால் சதாகாலமு மிகவுமுபற்சித்து, அதற்கு
பாணவகாரி வேதானுத்தரளி மொருவரையாவது பிடித்துக்கொண்டு
பழக்கஞ்செய்யவேண்டும். சிலையில்லாத சன்னத்தைக்கெடுக்க சத்துக்கள்
சங்கத்தினாலும், ஆத்மஞானசாஸ்திர விசாரணையினாலும், மகாநிஷ்டையின
ாலும் பிரக்கஞ்ஞம முதன்மையாக விருத்திசெய்யவேண்டும். துன்பமாகிய
சம்சாரமென்கின்ற விடமானது ஞானமென்கிற கலுழமத்திரத்தினால்
திரும்பும். ௪-௮.

(க-நா.) சாத்திராதி ஞானங்களைப்பெற்றுச் சுருதிசுருகவாஜாபவத்
தாரினால் வானுருனத்தினால் மாபையைக் கெடுக்கவேண்டுமென்பதாம்.

சாத்தியுமதைதயடைத்தல னிலக்கணமுங் கூறல்.

கல்வருத் தீயவரு மனை போல
நம்புதற்கு யமுதுண்ண நண்ணி னாலு
மல்லன்மவர் மகப்புணர்த்த போது மொவ்வா
மகிழ்ச்சிதருஞ் சாத்தியுளோர் மாணஞ் செல்வம்
கொல்லமொப் தினுமசையர் புலனைர் தாலுங்
கும்பமுதன் மையுதகர்ந்து குளிரார் வாடார்
தொல்லறிஞர் மகம்புரிந்தோர் முனிவர் மொய்ப்பர்
துபவரிபா ரினும்விளங்குந் துய்மை போரே.

(4-11.) சகலசெல்வங்களும் வலியவருமகிழ்ச்சிக்கு மேலானமகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தின்ற சாத்தியுன்னவ னென்றினாலுஞ் சகதுக்கமடையாமல் நெருந்துதலான சகலருக்கு மேலானவனென்பதாம்.

சாத்தியையடைதலும் ஆத்மவிசாரமுமுறைத்தல்.

ஆரியர்பே னுவதாகி பயலோர்க் செல்லா

மரிதான சாத்தியமு தருந்தி மேலோர்

பிரியவிட் டுனையுற்றார் கீயு மந்தச் செயல்புரிவாய்

நன் னூலாற் றெளிந்த சுத்த

நெரிபபுந் தியினுலே விசாரந் தன்னை

நிறைத்திடுக வதுநிறைந்தா னிகரில் புந்தி

கூரியதாய் ிரினாரும் விசாரந் தானே

கொடும்பவநோய்க் கருமருந்தாந் குறிப்பு னோர்க்கே.

(4-12.) சாத்தியையடைந் தாத்மவிசாரஞ்செய்தால் சன்னநாசமாம் என்பதாம்.

விசாரணையின்பலமும் சந்தோடவிலக்கணமுங்கூறல்.

கருகியகங் குலின்மறையாக் கதிர்க்கு மட்காக்

காண்பரிப பொருளெல்லாந் காணுங் கண்ணுந்

மெருளுநர னுருலகம் வந்த வாறென் செறிபிறவி

யாரதெனுந் திகழ்வி சார

மிருளுறுமா பத்தினுக்கு மருந்தா மப்பா

லேற்றமுள சந்தோட மேதென் றோதில்

வருபொருளி லின்பமறத் துய்த்து வாரா

வனபொருளிற் றுன்பமிலா மகிழ்ச்சி தானே.

(4-13.) விசாரஞானத்தினுந் சித்தையுஞ் சடத்தையுஞ்சிற்சடமான மாயையையும் விசாரித்து அஞ்ஞானத்தைக்கெடுத்து ஆர்த்தத்தை யடைவ ிவண்டுமென்பதாம்.

சந்தோடத்தின்பலமும் சாதுசங்கமுங்கூறல்.

நிகரறுசந் தோடவமு தமையப் பெற்று

னெடும்பேரக நஞ்சாமந் நிறைசந் தோட

மகதவநவா னைச்சிவம் பூஞ்செந் சநிதவ கோக்கி
 "பூஞ்செந்நவா னைச்சிவம் பூஞ்செந்
 மகிழ்நுண்பெய் திடமுட - மகிமை பொனை
 மாதவரு கராகிபரும வணங்கா கிற்பர்
 - கமெனாமா பைபைமெல்லுத தக்கோக மெனா
 தப்பாத சகாபமாரு சாது சக்கம.

க-நா.) பூணமகிழ்ச்சிசீங்க விடயசகத்தி வழுச்சகம் த மாத
 மதமஞானத்தைப் பார்க்கில் களங்கமுள்ள கண்ணடியில். முகத்தைப்போ
 தோன்றாததால், முழுட்சக்கள் சகலபோகங்களும் எக்தும்படியான
 பூணசந்தோடத்தையும் சம்சாரத்தை வெல்லத்தக்க சாதுசகத்தையும்
 அடைபடுமென்பதாம்.

சாதுசங்கத்தின் பலன்கூறல்.

அதற்கு அவ சிறைவாக்குஞ் சம்பத் தாக்கும்
 ஆபத்தைச் சுபமாக்கு மகபந் தன்னைச்
 கிறக்குமுயர் தவர்கட்ட மென்னுங் கங்கைச்
 சிதரீ ராடினர்க்குச் செந்தி வேள்வி
 மீறக்கரிய தவந்தானந் தீர்த்தம் வேண்டா
 மிடர்ப்த மறுத்தெவர்க்கு மினியோ ராகிப்
 மீரப்பெனும்வே பைபுணையா முணர்வு சான்
 பெரியோனா பெய்வகையும் பேனல் வேண்டும்.

(ப-நா.) மிகவுழற்பமான அறிவைப் பூணமாக்குவதாயும், விட
 யர்களால் வருமாபத்துக்களை அவினின்றிய சம்பத்தாக்குவதாயும், ஒன்றி
 யுட்கபோத அமங்கலத்தை சர்வத்திலுஞ் சகிக்கின்ற மங்கலமாக்குவதாய்
 மிருக்கின்ற சிறந்தபகான்கள் சங்கமென்கின்ற சானவியினது குளிர்ந்தசுவத்
 தில் மாராநுசெய்தவர்களுக்கு சிவந்த அக்கினிகாரியமான யாகங்களும்
 கொடுத்தபகளும், மகாதானங்களும், புண்ணியதீர்த்தங்களும் வேண்டிய
 தில்லை. துக்கமாகிய பந்தாசஞ்செய்து யாவர்க்குமினிமையுள்ளவாயும்,
 சானமென்னுஞ் சமுத்திரத்தைக் கடப்பதற்குக் கப்பலாயுமிருக்கின்ற அறி
 வுசிறந்த மகான்களை பெய்வித்ததினாலுஞ் சோவேண்டும். எ-து.

பயன்பெறுவாகுநயகப்படுத்தி யவகூட்டுந் துன்பத்தை யறிவித்தீர்.

ஆகையால் பாசத் திராவிடர் கடலின் உருப்பொருள் மிக்காகக் கருவியைப் பெற்றுப் போகக்கூடாததானபொத்தான் உலகம் துறிகொண்டிருக்கின்ற காலம் கருவச் சென்றிலே யழுத்திக்கொடுக்கக்கூடாட்டி உலகம் துறியிடுமா என்பதைப் பாசத் திராவிடர் அறிவதும் வீரனே வேறு சீமருது.

சீவனைக்கறையேற்ற வேண்டுமெனல்.

போய்று தன்பப்பெருஞ்சுமைசுமந்து மீட்டுபொக்கியவபுடற்புள்ளிற் சென்று பதனிக குழியிலிழி சிவ வேருத்தினை மிக் குழி பின்பு பொயனின் முயல்வா வெடுப்பதெவையாமுயர்ந்தருளிக் குறையுள்ளே னுயிசர் நாவாய்த் தருவபோ தாக நஞ்ருவர் பவக்கடல் கடக்க.

(க-நா.) சிவன் சிவமாதத்த மகான்களதுசகாயமன்றி உலகம் சகாயமும் வேண்டிமெனல்.

சீவன் சீவமாதத்த மகான்களது சகாயமன்றியு

மனதின் சகாயமும் வேண்டிமெனல்.

எவ்விடத் தில்லை நல்லரு ளானா மீர்க்கனி மகர்ருளிச்சொல் பவ்விடம் *கானன் மேடதா மாங்கை யமர்பவ ராந்திரா ளன்றோ கவ்விப செவ்வ கட்டிதால் சுற்றங் கருமமா திகளொருமுதவாச செவ்விப மனமே யுதவுறல் வேண்டுஞ்சீவனைச்செய்க இயைந்த.

*கானன்மேடு = பேய்த்தெனையுடைய பாலைவனம்.

அன்பில்லையாயின் யாவும்பயன்படவென்பதற் ததராமன்.

பிரபுலிங்கலீலை.

துறவற மனைப நஞ்சீர் துபநந் கவ்வி நல்லோ

ருறவொடு மகங்க டான மொண்டவம் விரதம் பூச

பறிவிவை யனைத்து மில்லை யாதா மில்லை யாயிற்

பெருவன மெய்வ ருத்தம் பெரும்பொரு ளழிவு மாநீதா

அவ்விடியவிலேடத்தையும், ஆவயத்தெயுரானெனத்

தொழுதற் ததராமன்.

திருவினையாடற்பாணம்.

ஆதிக் கல்வற கிற்பதென் தழுவ்தனை யுருக்க
 ஸ்திக மாஞ்சுவ பண்ணியஞ் சிவார்ச்சனை மயர்ந்
 ஸ்திக மாஞ்சுவ பூசையு ளடிபவர் பூசை
 பதிக மென்றநிர் தன்பரை யர்ச்சனை செம்மாய்.

வினையாடற்கு முது தியிக பாமென்ப வவைகொடுப்பா நெய்
 ஸ்திகாது, பனைத்துயிர்க்கு முயிராகு மாமென்ப வவையுமார்ச்
 சங்கம யாத்து, மனத்துறுமெய்ப் பத்திவழி வருமென்ப வப்புகு
 விநிற் பார்ந்து, வினையாடற்குத் திடவெடுத்த வடிவென்ப தந்
 உடைய வெட மன்றே.

திருமந்திரம்.

படமாடக் கோயிற் பகவற்கொன் றிய
 னடமாடக் கோயி னம்பர்க்கங் காகா
 படமாடக் கோயி னம்பர்க்கொன் றியிற்
 படமாடக் கோயிற் பகவற்க தாமே.

ஆறிடம் வேள்வி யருமறை நூலவர்
 கூறிடு மந்தணர் கோடிபே ருண்பதி
 னீறிடுந் தொண்டர் நினைவின் பயனிலை
 பேரெணி லோர்பிடி பேறது வாகுமே.

ஏறுடை யாயிறை வாவெம்பி ரானென்று
 நீறிடு வாசடி யார்க்கிழ் தேவர்க
 ளாறணி செஞ்சடை யண்ண விவரென்று
 வேறணி வார்க்கு வினையிலை தானே.

உன்னம் பெருங்கோயி லூனுடம் பாலயம்
 னன்னம் பிரானுக்கு வாய்கோ புரவாசற்
 நென்னத் தெளிந்தார்க்குச் சிவன் சிவவிங்கங்
 கன்னப் புனைந்துவ காளா மணிவிளக்கே.

தீருவாசகம்.

புத்தர் முதலாய புல்லறிவிற பல்சமயர்
தத்த மதங்காரிற் றட்டுஞ்ப்புப் பட்டுகிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு
மத்தன் கருணையினுற் றேணோக்க மாடாமோ.

பாடுதறை.

உப்படிவே றறவிறைவன் பாவையுர்தா னாய் ருக்க
மெய்ப்படவே சமயங்கள் பிணங்குவதென் னினம்பே
செப்பிடவே துமிரமுறு நயனத்தோர் மதுபலவா
மப்படியே பறுசமய மலத்திடுங்கான் சாழலோ.

திருமந்திரம்—பக்தியுடைமை.

பெத்தத்துர் தன்பணி யில்லை பிறத்தலான்
முத்தத்துர் தன்பணி யில்லை முறைமையா
லத்தற் கிரண்டு மருளா லளித்தலாற்
பத்திப்பட் டோர்க்குப் பணிபொன்று மில்லையே.

வரைவுமாட்சி.

தான்வரை வற்றபின் னாரை வரைவது
தானவ னானபி னாரை நினைவது
கரமான வென்றகண் னாரை யுகப்பது
துமொழி வாசகஞ் சொல்லுமி னீரே.

மனமரையை மரையயிம் மாயை மயக்க
மனமாயை தான்மாயு மற்றொன்று மில்லை
பினைமாய்வ தில்லை பிதற்றவும் வேண்டா
தனையாய் திருப்பது தத்துவர் தானே.

அணைந்தோர் தன்மை.

மலமில்லை மாசில்லை மாண்பி மானக்
குலமில்லை கொள்ளுங் குணங்களு மில்லை
நலமில்லை நந்தியை ஞானத்தி னாலே
பலமன்னி யன்பிற் பதித்துவைப் பேரர்க்கே.

ஞானவிளக்கம்—சிவஞானவள்ளலார்.

மலமில்லை மாசில்லை மாண்பு மாணக்
குலமில்லை யென்னநின் கூற்றிற்—கூட
மலமுண்டு மாசுண்டு மாண்பு மாணக்
குலமுண்டு திரிசுபக்கூற்றில்.

சம்பந்தர் போற்றியும் வாகீசர் தன்னுடைய
மந்திர ரூபம் எட்டினையு—மன்புருவார்
திண்ணனார் போன்புற் சிறுத்தொண்டர் பந்தியை,
மண்ணிலே பெற்கென் தருள்.

திருவாத ஆர்க்கு வைத்ததிரு நோக்கன்
கருவாதை போயொழியக் காட்டி—யொருவாக
பஞ்சமலக் கொத்தைப் பறித்த திருக்காததை
யஞ்சலிசெப் தர்போமை யம்.

ஆகாயம் போலும் னறிவுபரி பூணமா
பேகாணு பூதி பெழுந்தாது—மாகாயம்
போமளவு மாளவந்த புண்ணியனைப் போற்றுகினை
தாமளவுற் செய்வர்ச் சனை.

வாழி திருச்சனகர் வாழி சனற்குமார்
வாழி சனகர் மறைச்சனகர்—வாழிமனகர்
கல்லாரின் சிழிந்த கண்ணுதலார் மாபேரு
விடலார் மணிச்சிலம்பு மே.

நாயுமானார்.

ஆரண் மார்த்தகக் காசம் வாகி யற்பக மாய்கடர் தருளுக், கா
மாய்க் கருகக் காசகின் மெட்டும் கண்கண்மூன் றுடைப்பென்
கண்ணை, ஆரண் வறியிற் கண்டில மதனாற் போமறியிற் பந்தியோ
புருந்து, தாசணி புள்ள மட்டுமெ வணங்கத் தமிழனென் கொண்
புடத் தருமெ.

சிவஞானசித்தியார்—2-ஆ. 32-௧௧.

ஞானமென நூனகிட்டை புடைபோ ருக்கு
கண்மைபெயரி திணைமில் ருநெதென் திரிசு

விடும் தவமிடில் விசநோடாச் சீரரசு
செய்யில்லை இயானமலை சித்தமான் மிடல்

கொண்டில் புலனில்லை கரண மிடல்
தூய்மில்லை சூழியில்லை குலமு மிடல்

பாபநாட னுன்டக்கர் சோசுரநா மாநாதி
பாடநிலை டாடநிலை பன்னிடினும் பரிசுவர்

(பொ-நா.) மேற்படுத்தி ஞானத்தையுடைய சிவன்முத்தர்
= 5, புவியுக்கத்தின்கண் எவ்விறைவினைகளாகிய இருவினைகளையிலக.
பினைகளாச்செய்தாராய்வும் ஒருபயனை காணவதுமில்லை. பல்புனைக்கருதா.
வினைகளாச்செய்துக்காலத்தும், சமயாசாரங்கள், தவம், விசதம், ஜுர்செய்து
மம், தியானபாடுகளும், சித்தசஞ்சலம், தாளிற்றுச் சமயத்திற்கேத்.
மேலும், விடபக்கியத்தெய்துதல், அந்தக்காணங்களைப்பாடக்கல், சமயப
குணத்திற் மேம்பட்டிருக்க வேண்டுகின்ற நியமம், ஒருதர்மயன்களையே
: னக்கைதிறுத்ததல், துயாசாரதருமத்தில் ஒருகுதலாகிய இலையாயுமில்லை.
இவ்வொன்றுமின்றிப் பாபநாடப்போல இவையெல்லாஞ் செய்யாதிருப்
பிறுப்துப்பா; ஒருக்கால்கெட்டினும் பித்தர்போல உபகிபின்று தேர்க்க
பாறு செய்வா. அவ்வாறு செய்யுக்காலத்தும் பெய்திடுக்கப்பட்டவன்போல்
தேகத்தில் தானென்னும் போதம் அற்றுச் சிவமேதானாக நின்றசெய்வார்.
ஆதலின் பரமான்ந்தமேட்டால் பாடலாடக்களைச் செய்திடுகனுஞ் செய்
வர். ௭-று.

பால் சிவதொழில்க்கெட்டினும் பயன்கருதாதுசெய்வார். ஆதலாவல்
அவ்வமை மாயாமல் கீக்கத்தையும், பித்தர் விருப்புவெறுப்பின்றி ஒரு தொழி
ல்க் செய்வாராதலால் அவ்வவமை கன்மமலகீக்கத்தையும், பேய்ப்பிடிபண்ட
வன் தன்னாமறத்து தொழிற்செய்வனாதலால் அவ்வவமை ஆணவமலகீக்கத்
ததபுத் குறித்தவாறாக.

ஷெ 12-ம் சூத்திரம் 3-ம் செய்யுள்.

அறிவரிபான் றிணையறிய பாக்கை பாக்கி
பக்கக்கே புயிர்க்குயிரா பறிவுகொடுத்தருளார்
செறிதலினும் நிருவேடஞ் சிவனுருவே யாகுஞ்
சிவோகம்பா விக்குமத்தார் சிவனு மாவர்
குறிபதஞ் விதபத்தே யானைக் கூடுங்
கொன்னையினுலானவர் குறிபொடுதா மழியு

செய்ததற்குச் சிலவேளாம் நான் தலை கொடுத்தேன்.

பேசுத்தாற் றெழுதின பாசத்தார் மிடமே.

[illegible]

அத்வைதிகளே சிவனடியார்கள் எனும் சாதுக்களும்.

[illegible]

செய்து விட்டு, ந. குரீடன், விசாகர், சுப்பிரமணியர், தம்பாச் முதலிய சேவகப்பத்திராரர் சாதனமாம்; இப்படிப்பட்ட சாதனங்களைப் போலேயே, வேதத்திக்கு விசேஷமல்லாதபடி ஆகமோகதமாகலாத செயலாம்.

குதசங்கிதை வேதாலரோதமுரைத்த அத்தம்பாயம், 7-ம் செய்யுள்.

அறிதமனா பானவமிச்சி பாநதொகு காட்சிமுத ளளவைகட்டுத் தவித்தலிலேகா சாமாய் முக் கிப்பப்பயர் ளாததாய்த் தங்கனாலே யயிர்தமனா முக் கிப்பவனவை யன்றுது; தத்திற்கா யினுமய்வேதம் அறிதத்தைய பவாத முன்செய்தத் துவிதமே சொல்லுமீற்றில்.

என்று வேதத்தின்சித்தாதமான அத்வைதத்தைச்சொல்லி, விவதுசெய்யுளில்.

விநாபுராணங்கையா கமந்தருக்கம் பாதமுன் வினம்பு நான்கர் ளாநது நமக் துவிதபா மேயுரைக்குந் சேசநுதி கமயஞ் ஞானப் பெருசிவர்த்தி மூலமா கவம்பேசுஞ் சிலநுதி பிறங்கா நிற்கும் ளாநவில்விதி மூலமா கவமத்து விதப்பொருளை யுரைக்கு மாநோ.

என்றும், பிரமோக கெனோபிடலார்த்தத்தில் 29,30,31வது செய்யடிகளில்

இதுவே முடிந்த சிலமெல்லாத் தர்க்கங் களுக்குங் காட்சிபே யுசலாம் பிரமா ணங்களுக்கு மொழியும் வேதார்த்தங்களுக்கும் பிசமாம் பராண மீணத்தினுக்கு மிருதி களுக்கும்வேதத்தின் மதமாம் விச்சை பீணத்தினுக்கு மன்னு மாபா ரதத்துக்கும்.

“பர் ளசவா கமங்கட்கும் அரிபாகமத்துக் குமெனது பொயின் நியவா கமத்துக்கும் புத்தா கமங்கட் குமருகன் செப்ப மாந மத்துக்குந் சித்த ரியக்கர் கந்தருவ நய்யம் பரிப- மந்துள்ளோ றுரைத்த வாக மங்கட்கும்.

“உவனமயிற் பரமாத் துவிதமா மிந்தவொண் பொருள்.”

என்றும், வேதமுகலிபகிலகளில் சிவபக்திமுதலிய சாதனங்களெல்லாம் அத்வைதாரூபம் பெறும்பொருட்டே விதிக்கப்பட்டனவெனக் கூறுகின் றவாயினாலும், துவிதஞானம் வேதசாஸ்திரசம்மதமும்’ புத்தியுபவசம்மத மும் அல்லவென்பதற்கு வேண்டியவாயமும், பிரமாணங்களும், காரும் பற்றாவதெனக் காட்டியிருக்கின்றோமாகலின், ஐடி சாதனங்கள் யாவும் அத் தவாத சித்தார்த்தத்திற்கே புரியவென்பதற்கு யாதும் ஐயமின்றென்க. மாயா வாத துவித தாத்திரிக ளைவசித்தார்த்தினும் சில சாதனங்களைச் செய்கின் றார்களே அதுமஹாவிஷ்ணு பவனையேனுமடையலாட்டார்களாவென்னின்?

நாடபர்கள். அவர்கள் சதா வேதர்க்கு, சாஸ்திரர்க்கு, வேதசம்பந்தமான கருமர்க்கு, வேதார்த்தர்க்கு, அந்வைதர்க்கு, பெரியோர்க்கு, முதல்ப பவர்க்கு, தகைச்செய்து அபிபாதகத்தைத் தெடிக்கொள்ளுகின்றார்கள். எனதால், அவர்களது வஞ்சக்செய்கைபொதிந்த சாதனங்கள் சாதனம் போல மேலுக்குத்தோன்றினும் உண்மையிலது சாதனமாகவேமாட்டாது; பின்னைப் பாதகமேயாமென்க.

இனிச்சுருதி ஸ்மிருதி புராண இதிகாச ஆகம சாஸ்திரங்கட்கு அத்துவிதமே சித்தார்த்தமென்றும், அப்படிப்பட்ட அந்வைத சித்தார்த்தத்திற்கே மோட்சரிபவைகள் சாதனங்களாமென்றும் ஷே சுருதியாதிகளைக்கொண்டே சித்திக்கின்றோம்.

திருவிளையாடற்பராணம்.

உண்மாதகமுதலது சித்தார்த்தபெயரெத நுணரப்பக்கேடநிம்.

தேவாம்.

வேதத்திலுள்ளது சீறு வெந்துயர்தீர்ப்பது சீறு.

அதர்வணவேதம்—நாரதபரிவிராஜகோபரிஷத், 7-ம் உபதேசம்.

துரியாதீதனுக்குப்பஸ்ம் (விபுதி) ஸ்ரானம்.....பகடதஸ்க்ருத்திரிபுண்டாம். ஹம்ஸனுக்கு ணார்த்தபுண்டாமும், திரிபுண்டாமும். பரமஹம்ஸனுக்குப் பஸ்மதுளளமும்.

கங்கிலயாகிவேதம் பைங்கனோபரிஷத் 4-ம் அந்தியாயம்.

அநேகமானகருமம், செனசம், பக்ரிபம், ஜபம், அப்படியே தீர்த்தபாத்ரினா முதலிடவைகளைத் தத்துவத்தை பறிநிரவனாயி ணுடிக்கவேண்டியது.

யசுர்வேதம் வராகோபரிஷத் 4-ம் அந்தியாயத்தின்

அந்வைதஞான சாதனத்துக்காக அஷ்டாங்கவேதஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் சிமயத்தில் ஆஸ்திக்கமும், ஈசுவரபூசகம், தியானத்தில் ஈசுவரதியானமும் சொல்லப்பட்டன.

ஈசுவரகீதை—பத்திமை அந்தியாயம்.

சந்ததம் வேத மிபாவையும் பரபாசு சாற்றவும் படுவதுங் கெனைபே அந்தண ரெல்லாம் வேள்வியி னானும் அங்கெயிற் பிபற்றுவதெனையே எந்தலோ கத்தும் பிதாமகன் முதலாயிராவரு மறைஞ்சுவதெனையே சிந்தையை பொருக்கி போகிக ஞாந்திர திடானமுற் திரும்புத

[மெய்யிபெ]

அகலுந் தொன்ற பாணை பெய்நா ஹையவர்த் து
 உதா உய்யாதி பவந் துள்ளை இகனாப் செயலாதி செட்டி
 பாகிபெய மெனக்குறித்தே செபுந் துள்ளை இகனாப்
 பாரப் பெயர்வெ னுனவ னுந் பபனுக்கொடுக்கப்படுவது.

ஷெ. மெ.க அத்தியாயம்.

உத்திரா ஸ்டர் காட்டமா துகர்ப் காண்புதற் றவர்களா காயத்
 துத்திரா ஸ்டர் காட்டமா துகர்ப் காண்புதற் றவர்களா காயத்
 துத்திரா ஸ்டர் காட்டமா துகர்ப் காண்புதற் றவர்களா காயத்
 துத்திரா ஸ்டர் காட்டமா துகர்ப் காண்புதற் றவர்களா காயத்

மூல குதிகாசமாயி சலாகசியம் 6-ம் அம்சத்தி னான

புதிதான 34-ம் அத்தியாயம்.

பாபாந் துன்பு டினை பாசியத்தைப் பாங்காது ஆராகித் தருள்
 பெற துன்பு டினை பாசியத்தைப் பாங்காது ஆராகித் தருள்
 பெற துன்பு டினை பாசியத்தைப் பாங்காது ஆராகித் தருள்
 பெற துன்பு டினை பாசியத்தைப் பாங்காது ஆராகித் தருள்

ஷெ. ஷெ. ஷெ. 35-வது அத்தியாயம்

பாபாந் துன்பு டினை பாசியத்தைப் பாங்காது ஆராகித் தருள்
 பெற துன்பு டினை பாசியத்தைப் பாங்காது ஆராகித் தருள்
 பெற துன்பு டினை பாசியத்தைப் பாங்காது ஆராகித் தருள்
 பெற துன்பு டினை பாசியத்தைப் பாங்காது ஆராகித் தருள்

ஷெ. ஷெ. ஷெ. 36-வது அத்தியாயம்.

பொருவிச்சிவ பூசனையே முதலாம் பத்தி புரிந்ததனால் சிவ
 சநான பொருத்தி னோர்க்கே, சருவமுமே பிரமமென்று மதுரா
 மென்றும் சாத்திரியிவ வகண்டபா ஞானந் தோன்றி, மருவமிச
 வரிசான முத்திப் பேரூம் மற்றவருக் கிலபெனவே முன்பு தந்தன்,
 ஆரியசில பத்திவிருந் துசகி சம்பந் கருவிபவா நகிநர்க்கு மறைந்
 துந் துதன்.

ஷே ஷே ஷே 43-ம் அத்தியாயம்.

அன்றிபுமே விதியுடனே நியமமாக அமையதாம் விபூதியிஞ் ஸங்கமெல்லாம், நன்றறனை யணிந்துகிரி புண்டரத்தை நலமாகச் சந்தமூர் தரிப்போருக்கே, துன்றியுற பாமசிவ கருணையுண்டாம் தோன்றிவக கருணையினும் சித்தர் துய்தாய், என்றுமொரு விக்கினமு மின்றி நன்ற யிருமையில அகம்பரமஞானத்தோன்றுப்

பத்தியுடன் விபூதியுடைத்தாரணத்தான் பாசபத விரதமெவப் பகரலாகும், சத்தியமாய் விபூதியுடைத்தாரணத்தார் சபு. திபினி லகண்டபா ஞான சூண்டாம், உத்தமனிய் பாசபத விரதத்தன்னை ஒருவருட மனுட்டித்துன் பாதம் பெற்றேன், அத்தனின தருளாவின் நகண்ட ஞானம் அடைந்தவனாய் ஆன்பரவி வமர்த்து நின்றேன்.

ஷே ஷே ஷே 44-ம் அத்தியாயம்.

உலகினிடை யந்தணரே யாதி யாக வுற்பத்தி பொருத்தியிடுந் சிவ ரெல்லாம், இலகுமறை விதித்தபடி முன்பு கன்ம மிகழாது செயலேண்டுஞ் செய்யுங் காலத், திலகமதா மறைமுடிவின் விதிக்கப் பட்ட திவ்வியமாம் விபூதியினை நியமமோடு, சுவனமறச் சந்தமூர் தரிக்க வேண்டுஞ் சற்றுமிதி லுதாவே செய்ப வொண்ணு.

பூதியிஞ் ஸங்கமெலா நன்றாய்ப் பூசிப் பொருநிநி புண்டாரு மணிந்து கொண்டு, பாதவனே நியமமுட னுருத்தி சாக்க பாலை களுஞ் சிரமுதலி நரித்துக் கொண்டிக், கோதியிடு முருத்தியாந சாக்ஷ ராதி யுத்தமமா மந்திரமுஞ் செபித்துக் கொண்டு, சீதியுடனிகழுமகா லிங்கத் தின்கண் நித்தியமா யர்ச்சனையுஞ் செய்ய வேண்டும்.

அத்தனுடைப் பூசனைபோ லன்பர் பூசையறதினமு மாநாடா யிபற்ற வேண்டும், உத்தமமா யோஜிபயோர் சிவந லத்தி லுண்ண பரியத்தம் வசிக்க வேண்டும். சத்தமாஞ் சிவாரம கீர்த்தனத்தைச் சோர்வறவே சந்தமூஞ் செய்ய வேண்டும், மெத்தலமே யுத்தமமாஞ் சாய்ப் பூர்த்தி மேனியுடைப் பாடினையும் பண்ண வேண்டும்.

சூதசங்கிதை, சூதகிதை, சர்வவேதாந்தசங்கிரகம்.

வேகவே தாங்க மாதி விரும்பத்தி யபனஞ் செய்கல்
போதமற் றவைசெய் வித்தல் பொனிர்தலே தார்த்த பத்தி
மேதகு மறைவி ரோத பேவுநா லுபேட்சை சாந்தி
காதலர் தாந்தி மற்ற ஞானங்க மென்பர் கற்றோர்.

சிவமயி ஞானங் கங்க னெவற்றினுந் தேவர் போற்றும்
சிவவிங்கப் பூசை யாற்றல் சிவவிங்கப் பதிட்டை செய்தல்
சிவனமர் தலங்க டோறுஞ் சென்றுசென் றன்பிற் போற்றல்
சிவனடி யார்கள் பூசை சிறப்புற காளுஞ் செய்தல்.

பண்ணிய சீறு ருத்தி ராக்கம்பொற் புறத்த ரித்தல்
கண்ணிய ஞான வாசான் கழலினை சேவை செய்தல்
ண்ணிய ஐக்கெழுத்து முதலான் மனுச்செ பித்தல்
ளண்ணிய விவைநன் கென்பா ரிருவினை பொருவி னோரே.

கூடி கடவல்லிபோடு சுவேதாகவதரம்.

காணக முதலான புண்ணிபத்தா விபோகசித்தி தழைய வுண்டாய்
ஆனவத னுஞான முண்டாகு முத்திபத னுலுங் டாகும்
கனமிலிப் பிரமவித்தை விபூகிபக்க மணிபுனையின் சார்த ருக்கும்
கூரலமார் அத்திபாச் சிரமிகட்கும் போன்பிற் சொல்லல் வேண்மே.

பிரமகிதை சாந்தோகசிய உபநிஷத்

அன்பா யுள்ளீர் கேண்மி னறிவித்த பொருண்மெய் பன்றே
லென்சிர மிற்று வீழ்வ தென்றன னிதுவு மன்றி
சிற்பமே யாசிக்கு மீச னிவ்விடர் தன்னின் வந்து
தன்பெருங் கருணை யாலுந் தனர்வறப் பண்ணு கின்றன்.

அப்பொழு தனவி லாத வருளுரு வாய விசன்
செப்பிடு மூவ ரேத்துந் திருவுரு வுடைய சோதி
பொப்பிலா மதியுஞ் சூடி யுமையொரு கூற னாகி
யிப்படி வானோர் காணும் படியுள விபல்பின் வந்தான்.

தீத்தரா யுள்ள வானோர் நிறைமலர் மாரி மேன்மே
துபத்தனர் பிக்க வன்பா லுரைத்தனர் துதிசு னெல்லாம்
பத்தர்வே தங்கன் சொன்ன படியிலே பணிந்து வாழ்த்தி
பித்தன்மைத் தாய வேறுஞ் செய்தன ரிறைவர் காண.

14. னுச்சிவவர் ஓக்க நின்றவர்க ளொருவ னோடொருவர் தழுவியுந்
 உடையொண்புடவைமேலெறிந்துசிலர்கொண்டு கொண்டுவிடாது. னு
 டையவ்வுயிரி பத்தி னோடொருவ னொருவ ருச்சிவை முகத்தனா
 ஆக னுக்கர்சில ஶம்பி னுலறிவ தொன்றி வாதபடி யாகவே.

உமைபோதி கூடி புளனுப விச நொதிபாத தேவர் செயல்கள்
 உமையாத வன்பு மிகவாகி யங்கை யருளோடமைக்க வயன்பா
 ளுமையேர்க ளோடு முனியாயி னோர்க ளிடர்திரும் வண்ணமுடா
 மையாத வங்க ணதுவைத்தக்கண்டதருள் பெற்றுநின்றதனைவோர்

சத்திய மாகி வேத மொன்றுமே யளவை யாத
 மித்தன்மைப் பொருளை பெல்லா வுலகரும் அறியும் வண்ண
 சித்தரா மன்ப றோத்து நிறைந்தமெய்க் கருணை ரிசன்
 மெய்த்தகு பொருள் தென்றே விளம்பிடல் செய்ய னுற்றான்.

உலக மியாவு முயிர்பலவு காணே சிறிதும் வேறில்லை
 யலகி லறிவா வாய்ந்திடுவ மாபா விடத்து மருத்தமிதே
 திலக மாய மறைதுணிந்து திகழ்த்தும் பொருளு மிதவென்ற
 னிலருந் தன்மை யனுபவமு மிதிலோ னாய முநதன்றால்.

இவ்வாறு பலசெய்யுட்களில் தேவர்கள் பிரமதேவனும் அத்வைதனும்
 முபதேசிக்கப்பெற்ற அப்போது அக்குலத்த பரமசிவனைத்தர்சித்து, ஆராத
 சாகரத்திலுமுங்கி ஆரப்பரிக்கப் பரமசிவன் பிரமதேவன் உட்கட் குபதேசி
 தது மெய்யேமெனத் தெளிவுதத்திய விஷயஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

திருவிளைபாடற்புராணம். வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்தது.

ஆதியி லான்ம தத்துவ மாண வலர்மகன் பாகமு நடுவி
 னீதியில் விச்சா தத்துவ மாண செடியவன் பாகமு முடவி
 லோதிப சிவதத் துவமென வான விருத்திர டாகமு முதிக்குந்
 பேதியிற் மூன்றி லெண்ணிறத் துவங்கள் பிறக்குமிந் மூன்றிது
 [முறைபாட்டு]

ஒதரு மகார முகாமே மகார முதித்திடும் பிரணவம் வித்து
 ஶாதமோடு திக்கும் விபத்ததா யகத்தி னல்லகா பத்திரி மூன்று
 பேதமாம் பதத்தாற் பிறக்குமிக் காமத் திரிபிரு பேதமாம் பேதம்
 யாதெனிற் சமட்டி விபட்டமென் றிரண்டு பேதமாம் வேட்டமாவக்
 [செய்து]

இன்னவை பிரண்டு மிவன நர்வலிபரலீன்றான்மறைபைராந்து
பின்னிவ னருநா வளவில் வான பிரணவ மாதிமர் திரமு
மன்னவா றுன தாகத் தகரா மாதிபக் காங்களு முதித்த
சொன்னவக் காத்திற் சிவாகம நூலிச் சரவா னநி முகத் துதித்த.

கீட்டிசைமுகத்தென்றநித்தராணீந்திரகிளைத்ததாலிருக்கதுதென்ப
கீட்டியவிரண்டாயவேதநுறுநுலோடெழுந்ததுகுடதிசைமுகத்தி
னீட்டிய சாம மரபி முகத்தா னிமிர்ந்தது வடதிசை முகத்தி
னுட்டிய வொன்ப துருவொடு கிளைத்து நடத்தது நான்கதாமறைபே.

அருமறை நால்வே றுகையால் வருண மாச்சி மங்களு நான்கா
தருமம்பாகா திகருமமுமறையின்றகைமுபீற்றோன் நினைமறையுங்
கருமநான் ஞான நூலென விரண்டாவ் கருமநா விவனருச் சனைக்கு
வரும்வினையுணர்ந்துஞானஸ்விவன்றன்வடிவிலாவடிவினையுணர்ந்தும்

முதனுக் கோற் கிளை குழைத் தாங்கிம்முழுமுதற்கருத்தாநல்லவியின்
பதமிவன்வடிவப்பண்ணவர்பிறர்க்குத்திருத்தியாம்பாணிவன் முகத்தி
விதமுறுகித்தமா திமுவினைக் கும்வேண்டியங்குலகவர் போகங் [ன்
கதிபெற விபற்றுஞ் சிவார்ச்சனை வினைக்குங் காரண மிச்சிவவேகரசம்.

மறைபல முகக்கொண்டலறிவாயினேத்துமயங்கவேறகண்டபூரணமாய்
இறைபாம் பிரம மாகுமிக் குறிபைக் கருமநன் னெறிவழாப் பூசை
முறையினு ஞான தெரியினிப் பொருளையருளினு முயக்கறமுயங்கு
மறிவினுந் தெளிவ துமக்குரா முறைத்த வருமறைப் பொருள்பிறர்க்
[கரிதால்.

கருமத்தான் ஞானமுண்டாவ் கருமத்தைச் சித்தகத்தி
தருமத்தா லிகந்ததித்த சுத்தியைத் தருமநல்கு
மருமைத்தார் தருமத்தாலே சாந்தியுண் டாகுமாண்ட
பெருமைத்தாஞ் சாத்தியாலே பிறப்பதட் டாங்கயோகம்.

கிரியையான் ஞானந்தன்னுந் கிளர்சிவ பத்தியூசை
தரிசனஞ் சைவலிங்க தாபனஞ் செய்தவீசற்
சூரியமெய் பன்பர்பூசை யுருத்திர சின்னத்தாங்கம
லரிபதே சிகன்பாற்பத்தி யனைத்தையுந் தெரியலாகும்.

மறைவழி மதங்கட்கெல்லா மறைபிர மானம்பின்சென்
றறைதரு மிருதியெல்லா மவைக்கனு குணமாயின்ன

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம். ௨௮௫

முறையினுன் மார்த்தமென்று மொழிந்ததம் மார்த்தஞ்சேர்த
துறைகன்வை திகமாமேலாச் சொல்வதுச் சுத்தமார்த்தம்.

நெருட்பெறு பேரக விகிர ரணமாப்ச் சிவமய மாமறைப்பொருளை
நெருட்கெட வுரைத்தே மிப்பொருட் கதிக மில்லையிப் பொருளைலா
[முமக்கு

மருட்கெடத் தெளிவ தாகென வினைப வழிவழி மாதவர் புறத்தை
மருட்கைபாற் றடவி யிலிங்கத்துட் புருந்தா னருள்பழுத் தன்னதே
[சிகனை.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரம்—திருக்கமூலம்.

பத்திப்போர் வித்திட்டே பார்த்தமீம் புலன்கள்வாய்ப்
பாலேபோகா மேகாவாய்ப் பகையறு வகைநினைபா

முத்திக்கே விக்கத்தே முடிக்குமுக் குணங்கள்வாய்
முடரவூடா காலந்தக் கண்ணமு மொருநெறியாய்ச்

செத்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்த்தமெய்ப் பரம்பொருள்
சேர்வார்தாமே தானாகச் செயுமவ னுறையுமிடம்

செத்திட்டோர் சட்டங்கம் கலர்நிலங்கு நற்பொருள்
காலேபோவா தார்மேவுந் கமூல வளாகரே.

இலங்கபுராணம்—தியானலிதி.

அருத்தியின் ஞான மின்றி முத்தியி டடைதல் கூடா
விரிப்பரு ஞானர் தானுந் தியானத்தா லன்றி மேவா
துரைத்திடு தியானர் தானும் ஒங்கிய ஞானம் வல்ல
குருத்தனி பருவி னல்லாற் கூடுத லரிய தாமால்,

வாயுசங்கிதை—திருடிகள் பிரமலோகமடைந்தது.

அருளுகான் மறைக ஞுரைத்திடு தரும மாணசயின்ருயந் தியற்றல்
தெரியுமற் றதனார் பாவபுண் ணியங்க னொத்திடுமொத்திபுற்செற்ற
பொருவறு சிவமா யோகம்வந் தெய்து மெய்திபுற் புரணுறற்கரிதாய்
மருவொணு தாகி யுயர்வற வுயர்ந்த மாசின முத்தியெய் திமொக்.

செய்யுபுகவான் அடைத்தது.

யாங்கன்முடி காலை ஞானமொன் றின்றியன்னவாகனன் றனைமெட்டுத்
திக்கப் ஞான முதலென வுரைப்பத் திக்கள்வே ணியன் பு முன்னி
நுங்கிடு வென்றி புரிவினக் காலை புலவையேர் தும்முழை யடைத்து
யாங்கினில் ஞான முமதுளவ் கொள்ளப் பார்படப் பகர்வனென்
[அரைத்தான்]

குதசங்கிதை—சமாதிவிதி.

கடந்தாறு மிருந்தாலும் கவின்றுவர் துயில்கொண்டு
கிடந்தாறுர் விழித்தாலும் கிளர்முடிமன் னவழமுதலொர்
தொடர்ந்தாறுர் தொழுதாறுர் துதித்தாலு மவமதித்துக்
கடந்தாலும் மெய்ஞ்ஞானி காலவிலைப் புனல்போல்வான்.

வினையுள்ளி தலைப்பானென் றெண்ணுதேவ னவமதித்தான்
அனையபாவி செடுங்கால் மன்னலனைத்து மழுந்திடுவான்
வன்னு ஞானி மெய்வன்னைச் செல் வானச்செல்கை மாத்திரத்தான்
வினையும் போகம் பற்பலவு கிரம்பவுறுமம் மனைபாணி.

தின்றுமவன்றன் பிதிர்குழு வேற்றமாகி முத்தியிடை
மன்னுஞானி பருட்பார்வை வயங்கவேவன்மேற் படினுமவன்
அன்னுபாவ மொலாமாழித்தோன் அயஞானிதா னுதித்த
யின்னுருளழும் புனிதமுறு மேவுவாளன் னையுமுத்தி.

செய்பஞானி தரிசனமே தேவதேவன் றரிசனமாம்
சீமவவன்றங் கிடுபூமி யமைந்தசிவபுண் ணியபூமி
தெய்வவவனை வணங்கிடுதல் சிவபிரானை வணங்கிடுதல்
பொய்யிலவனுக் கிபற்றுபணி பூதகாதற் கிபற்றுபணி.

மருவுகுதலை மழவுமணி வள்ளத்தருமை யறிபாது
பெருகவிசமு மதுபோலப் பித்தின்முழுமுகும் பேருலகம்
பொருவின்றானி பருமைதனைப் போற்றுகழ்ந்துபுகரடையும்
கருவன்மலத்தை யிருங்கயிலைக் கடவுளஞான லறுத்துள்ளிர்.

அன்றுதடவிற் கொதித்தெழுந்த வால்கால மமுதாக்கி
கன்றுபொய்யு கம்பெருமா னனினமலர்த்தா னிடைப்பத்தி
பொன்றுமவர்க்கேமெய்ஞ்ஞானமுறுமற்றோருக்குருதென்றும்
அன்றுஞான மகிமைபொலாந் சொல்லப்புகிஞன் பலசுழியும்.

பிரமகீதை—கேடுபுரிஷத்.

பரமாத்மவித ஞானியே பரதேவதைதா னவனேயித்
கிரமாமுத்தி யானிங்குச் செப்பும்பொருள்செய் வினைபாது.
முரமார்த்திசி கௌதமனா லுண்டாஞ்சரப வுரையாலங்
காமாமனிதர் நெஞ்சதனிற் காதல்செய்பா தொருகாலும்.

ஆரணத்தன் அபயமில்லாச் சிவன்றன் பாது மத்துவித வேத
பாத்து மடைதற்றான், காரணமாஞ் சிவலிங்கார்ச் சனத்துஞ் சா
லக் காய்வதுவு மெய்ந்நி யுருத்திராக்க, தாரணத்துர் திரிபுண்டா
தாரணத்துஞ் சர்வாவிகோத் துளனத்துர் தாமேகாயவர், சிரி
னக்குஞ் சிவனென்னு முரையுர் தங்கள் செவியாலங் கேளார்செய்
வினைபாற்றி யோர்.

தொல்லைநல் வினைபாற் சுருதுன் மிருதி சொன்னவா துணிர்
தவத் துயோ, தொல்லைபிற் பரமாத்மவிதவே தனத்தை யுள்ளவா
முண்டாவே புணர்வர், நல்லவிப் பரமாத்மவிதஞா னிபையா ராயண
னுருத் திரனும், எல்லையில்லாத தேவரும் பூசத் தேத்தவும்
படுமிய நென்றும்.

ஒதுப தோட மெல்லா மொழிந்துள ராகி புற்ற

வேதவே தார்தர் தன்னின் மிககிட்டை யுடைய நல்லோ
ரியாதுர்தம் மிதயத் துள்ளா யிரண்டலா ஞான மத்தைப்
பொதகஞ் செய்பத் தக்கோ ராவர்கள் புரையற் றேர்க்கே.

சுரிலுத் தமரே பெல்லாத் துக்கழர் தொலைப்ப தாகிப்
பரிவொடொண் ஞாவன் பார்த்த பொழுதினே பரமா னர்தப்
பொருவினாச் சிவரு பத்தை மடையித்துப் புரண மாக்கும்
பெரியவத் துவித ஞான முங்கட்குப் பேச லானேம்.

இவ்வாறு சூசகங்கிதைமுதலிய பலமகாபுராணங்களிலும் முடிவாக அத்
வைத சித்தாந்தஞ்சொல்லி, த்வைதசித்தாந்தத்தமறுத்து, ஷே அத்வைத
சாதனமாகச் சிவபூசை, சக்திபூசை, அடியார்பூசை, சிவாலயதரிசனம், வரு
ணசிரமதருமம், தீர்த்தமானியம், பிராயச்சித்தம், தானம், எண்வகையோ
கம், ஞானிபணிவிடை, கருமமாகம், பிரணவம், காயத்திரி, பஞ்சாக்ஷரமுத்
லிய வாசகமாகம், மானசமாகம், ஞானமாகம், சிவப்பிரசாதம், சிவபக்தி, சிவந
வத்தில் வசித்தல், பஸ்மஞ்ஞாபிதாரணம், சிவநாமசேத்தனம், சாதன
சதுஷ்டயம், சிவவண, மனன, நிதித்தியாசன, சமாதி, சாக்ஷாத்நாம வஸா
யில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

தீயப்பயிற்சிப் பிரமாணங்களினாலேயெல்லாம் அத்தைவத ஞானிகளுக்குச் சிவஞானபாதிகள் சாதனமாகவும், சாத்தியமாகவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அப்படிப்பட்ட அத்தைவதஞானியின் தரிசனத்தால் பாய்க்கப் போமென்றும், அவனதுதரிசனம் சிவதரிசனமென்றும், அவன்தங்கிய பூம் சிவந்தவமென்றும், அவனிலுணங்குதல் சிவனை வணங்குதலென்றும், அவனதுபணி சிவபணிமென்றும், அவனைப் பழக்பவரின் சாகடைவார்களென்றும், அவன் பரதேவதைமென்றும், அவனை சாரான் சிவன்பிரமனும் எல்லையிலாத் தேவர்களும் பூசிக்கத்தக்கவர்களென்றும், அவனிருக்குமிடத்திலிருப்பது முத்தியென்றும், அவனுக்குச்சிவனும் காணனும் பிரமனுஞ் சமானமாகின்றனும், அவனுக்குடல்பொரு ளாலியைக் கொடுப்பவர்கள் ஞானந்தரப்பெற்றுப் பிறவியறுப்பார்களென்றும், அப்படிப்பட்ட பரமாத் துவிதத்தைத் தத்சி, கௌதமர், கண்ணுவர், பிருகு முதலியோர் சாபத்தைப் பெற்றவர்கள்மனம் காதுச்செம்பாதென்றும் ஏற்படுகின்றமையால், அப்படிப்பட்ட மகாத்தமாக்களோ மாயாவாதிகளென்றும் சிவபக்திமுதலிய சாதனங்க ளவர்களுக்கில்லையென்றுஞ் சொல்வது என்னபாதகப்பயனோ? இங்ஙன மாய வதிபாதகத்தொழிலை மேற்கொண்ட அசாத்துக்களது அசாஸ்திர அயோக்கிய வார்த்தைகளோ உத்தமரெகருக்கண்டு மயங்கிக் கெட்டுப்போகா வண்ணம் உதா துணைமையச் சாஸ்திரப் பிரமாணங்களோடு எடுத்துக்கூறுவது எமது கடமையாயிற்றென்க.

வேதமுதலிய சாஸ்திரங்களில் முடிவாக அத்தைவதமே சொல்லுகின்ற தென்பதற்கும், துணைவதத்தை தும்சஞ்செய்கின்ற தென்பதற்கும், அத்தைவத ஞானத்திற்குச் சிவபக்திமுதலியன சாதனமாமென்பதற்கும் பிரமாணங்க ளரிது உணுகமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றமையானும், சாத்தியமான அத் தையதானமும், அதற்குச் சாதனமான சிவபக்திமுதலியனவும் வேதாந்தச செம்மட்களுக்கே புரியனவென்பதாலிற்று.

துவிததார்திரிக னசைசித்தார்திகள் சருதிமுதலிய துல்களுக்குமாறுகத் தப்பரை தப்புறுவ்களாக் கற்பித்துக்கொண்டு மற்றையர்களையெல்லா நியாய மின்றித் துஷிக்கின்றனர். இவர்களுக்குச்சாதகமாகச் சத்பிரமாணங்கள் இடைபடா. அதுவது, சிவஞானபோதமுலத்துக்கு விரோதமாக எழுதிக் கொண்ட துவிதவஸாயும், அதற்கணுகவமான சிவஞானசித்திதார் முதலிய துல்களுமேயன்றிச் சருதிமுதலிய பிரமாணங்க ளிவர்கட்கில்லையென்றா யிற்று.

ஆனால் அத்தைவதத்திற்குச் சாதனமாகச் சொல்லியிருக்குஞ் சாதனங் களை மாத்நிரம் தக்கனாக்குரியதெனப் போலியாகக்கொள்வதோடு, தேவாந, திருவாசக, திருமந்திரங்களையும், தின்னுமவைபோன்ற துல்களையுந் தக்க னுக்குமாத்திரா முரியனபோலவும், அத்தைவதிகளுக்கு முரியனவல்லபோலவும்

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம். உடிக

ஓங்காஞ்சம் பேசிக்கொள்ளுகின்றார்கள். இது குடிக்கலிக்கு வந்தவன் வீட்டுச்சீட்டுப் பிறப்பித்துக்கொள்ளப் பார்ப்பதுபோலவே யிருக்கின்றது.

ஐடிவியூதி உருத்திராஷ்டாதினின் சூட்சுமார்த்தத்தைப் பார்க்குமிடத்து அவைகளும் அத்தைதபஃஷமாகவே யிருக்கின்றமையான், அவற்றானுமிவரது தலைவத்திற்கு ஏதுஞ் சாதகமில்லையென்க. ஸ்தூலார்த்தமேனும் பயன்படாதோவென்னின், அதுவுமத்தை சாதனமாயிருப்பதாலும் அவ்வத்தை மிவர்கட்கு விரோதமாயிருப்பதோடு, அதையிவர்கள் சதாநாஷிப்பதாலும் பாவமேயதிகரித்து அடையவேண்டிய சாத்தியமில்லாமற் போதலாலும், ஐடி ஸ்தூலப்பயனு மிவர்களுடையமாட்டார்க ளென்பதுவே திண்ணம். வேதாந்திகளுக் கத்தைதஞானமும், அதற்குச்சாதனமான விபூதி, உருத்திராஷ்டாதி சாதனங்களுமுன்னன. இவர்களுக்கோ வத்தைதஞானமுயில்லை; அவ்வத்தைதத்திற்குச் சாதனமான விபூதிருத்திராஷ்டாதி சாதனங்களும்ல்லை ஆதலால் பூர்வபக்திகள் சாதனத்தைக் கைக்கொண்டு மேற்கொள்வது போலையாடென்பதைக்கூட மாயவர் சுபாவங்கள், சீலங்கள், குறிகளா லாய்ந்தற்ப வேண்டும்.

சண்மத சட்சாத்திரங்களின் அபிப்பிராயமுணர்த்தல்.

மந்த வைராக்கியத்தையுடைய சுபசத்தியென்னுமாசன் ளவஷ்ணவம், சைவம், காண்பத்தியம், சாத்வேதம், செனாம், ஸ்மார்த்தம்முதலிய மதவாதி களையழைத்து தூங்காமல் விழித்திருக்கும் தேவன் யாவனென்று கேட்க:-

விஷ்ணுவுபாசகனது உத்தரம்.

கேடும் தாசனே! சகல வேதாந்த சிரோமணியான வாகதேவனைச் சிவனும், பரமனும் சித்தியம் சேலிக்கிறார்கள். வாகதேவன் பரோபகாரி; பத்தருக்கு ஹிதஞ்செய்வார்; சங்குசக்கர கதாபத்மதாசி; மங்கல ஸ்வரூபி; தயாசிதி. இப்படிப்பட்ட மகாவிஷ்ணுவானவர் சிஜுபத்தர்க்கையறித்து, அவர்களுக்குக் கூேமத்தை யுண்டுபண்ணுகிறார். சக்தி, கணேசர், சூரியன், சிவன் என்னும்வர்க ளவர்களுப்படி நடக்கிறார்கள் என்று பாரதமும், பத்மபுராணமும் சிருசிம்ஹதாபனீ, ராமதாபனீ, கோபாலதாபனீ என்னு முபநிஷத்துகளும் சொல்லுகின்றன. விஷ்ணுவே சகத்காரணன்; அவரே உபாலிக்கத்தக்கவர்; மற்றவரன்று. விஷ்ணுவுக்குச் சிவன் உத்தமபத்தரு யிருந்தாலும் முபாலிக்கத்தக்க சொரூபத்தைத் தரிசிக்கவியில்லை. சிவன் சயப் போல் அங்கன ஸ்வரூபி. சாம்பல், உடுக்கை, யானைத்தோல், மண்ணடையோடு இவைகளைத் தரிக்கப்பட்டவன்; யாருக்குத்தான் கூேமத்தை யுண்டி பண்ணப்போகிறான்? அவன் பிள்ளையாகிய கணபதியும் மனுஷ்ய பிருக ரூபக்களைத் தரிக்கிறான். சடர்ஸ்டம்மம் சித்திக்கத்தக்க ஸ்திரீயாயு மசமியாயும், அவருணவிசித்திர கபடஸ்வரூபியாயர், பராதனைமாயிருக்கிற தேவ

வைத்திடப்பட்டு அகலமான ரூபத்தாத்தரித்தது அப்போது விரும்பிச்செய்தும் நான் கருணைமயப்பென்றேன். சூரியனே இராப்பகலொய்வில்லாது விளக்குகிறது. இவ்வை யுபாஸிப்பவனு மப்படியேயல்லவான். ஆகையால் உபாஸிப்பவனே செலிக்கத்தக்கவர். சாரதபாஞ்சாரத்திரத்தில் விஷ்ணு ஸ்ரீநாதபிரபானவிகள் விபரித்துள்ளான். இவைகள் நான்கையு விஷேதித்ததினால் மிகுந்த உபாஸிப்பவன் விஷேதிக்கப்பட்டதாய்விட்டது. ஏனெனில் சிவன்முதல் சாரததேவதைகளும் விஷ்ணுவுக்குச் சமானமென்று சம்பந்தமிடின் உபாஸிப்பதாலென்க.

சிவபுராணிகனு உத்தரம்.

சிவ உபாசகாகிடமுனி மேற்சொள்ளதைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டு கண்டித்துச் சொல்லுகிறார்:—அரசனே! நான்சொல்வதற்கு அநேககோடி பரிமாணங்களுண்டு. கேட்கும் உரக்கனெல்லாம் கொடுத்தருளும் பாமசிவனுக்குச் சமானம் யார்? மகாவிஷ்ணுவால் பாசிக்கப்பட்டுத் தன்னுடைய சகல சகவாட்டங்களையும் கொடுத்தான்; பஸ்மத்தைத் தரித்தார். இக்காரணத்தினாலேயே தோலாதிமையுத்தரித்தார். அவருக்கு எல்லது பொல்லாது கொட்டாது; எல்லாஞ்சமந்தான். எக்கின மாயிருந்துகொண்டு வைராக்கிபத்துக்குச் சமானமான சகமின்றென்றுபதேசிக்கிறார். ஞானமாகிய பெருங்கோனட மளிக்கின்றார். நானும் காரியும் காகியிவற்றால் கற்பவாச சங்கடத்தைவிட்டு சாயுஜ்யமொகூத்தை யடைகிறார்கள். சிவசமானமாகிச் சர்வ நிவ்வியபோகக்கோடி மனுபவிக்கிறார்கள். அப்போது லிங்கசீர்த்தைவிட்டுப் பிராபுத்ததை மனடையும்படியான அத்தைவதபோதத்தைச் செய்கிறார். உபாஸிப்பவனுக்குச் சமையிரகித்து முக்தியளிக்கின்றார். சிவனுக்குச் சமானமான சாரத ஒருவருய்விலை. விஷ்ணுதனது பக்தர்களைமாத்திர மிராசிக்கிறார். ஹரிச்சேவன், ஹான் செவிமனென்று வியாஸர் கந்தப்புராணத்திற்கொல்லி யிருக்கிறார். இராமேச்சுத்தில் இராமச்சந்திரன் பாமசிவனைப் பூஜித்திருக்கிறார். பாரதபதம்புராணவகனித் சகலதேவர்களைவிட ஹரிசிரோஷ்டனென்ற தீன் தாம்பரியத்தை யுற்றுக்கோக்குமிடத்துச் சிவனுக்கே ஈசுவரத்துவம் பிரதிபலிக்கின்றது. இவ்வாறு அப்பயசீக்கிதர் சகலபுராண மிதிகாசங்களுக்குத் தாம்பரிய மெழுதியிருக்கின்றார். அங்குப் பாரதத்திலுள்ள பிரசங்கமாவது: அசுவத்தாமாவால் காராயணத்திரமும், ஆக்ஷினையாஸத்திரமும் பிரயோகித்ததில் வெகுசேனைகளைமரித்தும் பஞ்சபாண்டவர்கள் மரிக்காமையால், அப்போது ரதத்தைவிட்டுத் தனுர்வேகத்தையும் ஆசாரியரையும் திராஸ்கரித்து உணர்த்துஞ்சென்றபோது அவரை வியாஸர் சுத்தித்து, ஓ! பிராஹ்மண! நீ ஆசாரியரையும் வேதத்தையும் நிர்நிக்கலாகாது. அர்ச்சனனும் கிருஷ்ணனும் காராயணரூபங்கள். இவர்கள் சிவனைமிகப்பூஜித்திருக்கிறார்களாதலினால்கள் பக்திக்கதினமாகித் திரிருலியான மகாதேவன் இவர்களுக்குத் தத்துக்கு முன்னின்று இவர்களுடைய பிரயோகிக்கு மஸ்திராஸத்திரங்களின் சாமர்த்தி

பத்தை எடுத்துச் செய்திட்டு வரப்பதாம். இதனால் மகாபாரதத்தில் மகாதேவருடைய கிருபையால் காராயணரூப கிருஷ்ணனுக்கு விபூதி புண்டாயிருக்கிறதென்பது சித்திக்கிறது. ஆதலால் விஷ்ணுசரித்திரத்தைப் பிரதிபாதிக்குந் தீர்த்தம் சிவனுடைய ஆதிக்கத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றது. எவ்வளவளின் விஷ்ணுசேவியன் சிவபக்தன் ஆனதால் சிவனே பரமசேவியனாகிறார். ஐயர் பத்தர்களுக்கும் உத்தமமானவர். சிவனுக்கே மகாதேவனென்றும் மகேசனென்றும் பெயர், மற்றத் தேவர்களுக்குத் தேவவென்றும், ஈசனென்றும் பெயர் அமக்களரூபதேயவர்களைவிட்டு மக்களவரூப சிவனை யுபாஸிக்கவேண்டியது விஷத்தையுண்டு தேவர்களின் பயத்தை நீக்குவித்தார். சிவருடைய ருமாரான கணேசர் சகலவிக்கினங்களுக்கும் உடனே போக்குகிறார். காரியத்தில் காரணகுணமிருத்தலால் விக்கினங்களைப் போக்குபவர் சிவனென்றறியவேண்டியது. ஜனனமரணதுக்கஞ் சிவத்தியானத்தால் தாசமாகும் சேவிக்கத்தக்கவன் சதாசிவனே விவேகியானவன் சமாதியோடு விழிக்கக் கடவன். பாசபத தந்திரத்தில் சிவபூஜாவிதிகள் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விதிப்படிபூஜித்து தியானஞ்செய்க. காரதபாஞ்சரத்திரமதமபெயர். அது சூத்திரபாஷியத்திற் கண்டித்திருக்கிறது. அதனை யஹசுரத்த இராமானுஜாதி கவீன எவ்வுணவர்கள் மதமும் கல்பநருவினுரையாகிய பரிமளத்திற் கண்டித்திருக்கிறது. ஆதலால் சிவசேவையில் சித்தந்தைச் செலுத்தி விருப்பிய புருஷார்த்தத்தினை யடைக.

கணேசபூஜகனது உத்தரம்.

கணேசன் சிவனது புத்திரனென்றும், காரதத்தின் குணம் காரியத்திலிருப்பதாகவுஞ் சொன்னதைக்கேட்டுக் கணேசபூஜகன் கோபத்துடன் சொல்லுகின்றான். அரசனே! இவ்விருவரும் பொய்யை உஜ்ஜெனசாதிக்கின்றார்கள். அல்தாவது, கணேசன் சிவபுத்திரனென்றும், பாரதினென்றஞ் சொல்வது. இவ்விஷயமாய் வியாஸர் புராணத்திற் சொல்லியிருக்கிற ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக:—திரிபுரசங்கரத்தில் ஹரி ஹாரதி தேவர்களெல்லாம் கணேசனைப் பூஜிக்காடையால் வெற்றிபெருதவர்களாய்ப்பின் கணேசனைப் பூஜித்துத் திரிபுரங்களை ஜயித்தார்கள். எவ்வாறாதித்து வெற்றிபெற்றனரோ, அவனே சேவிக்கத்தக்கவனென்றறிக்க, தசாதனுக்கு ராமன் புத்திரனானதுபோல் பரமசிவனுக்குக் கணபதி புத்திராயிருந்து விக்கினங்களைப் போக்கினார். கணேசபுராணம் வியாஸனால் சொல்லியது. அதிற்கணேசனே பெல்லாவற்றிற்குக் காரணமென கூறியுள்ளார். அவருடைய துதிக்கையிலிருந்து ஹரி, ஹரன், விதி, ரவி, சத்திமுதலாயாவருஞ் ஜனிட்தார்கள். கூணகோர் தியானிக்கிலும் விக்கினங்களைப் போக்குவார். இப்படி யிரவும்பஹும விழிப்புள்ள விராமசுக்கடவனைப் பக்தியுடன் நிஷ்காமமாய் பூஜிக்கவேண்டியது.

தேவிபக்தனுடைய உத்தரம்.

கணேசன் சத்திசநந்தராமமென்ற தக்கேகிட்ட பகவதிபக்தன் துறா
வன்! இவனுக்குத் சொல்லித் தெல்லா மப்பிராணம். ஏனெனின் சத்தி
யில்லையாயின், சகல தேவர்களும் மிணக்குக்குச் சாரணமாவார்கள். சத்தி
யில்லாதவர் அசுமர்த்தரானதா ஒப்பமக்காயித்ததை புண்பெண்ணும்.
சத்தியை அதிகமாக உபாசித்ததால் ஸ்ரீ, ஸ்ரீராம், சூரியன், கணபதி முக்தி
யானவராய் சகலத்திற்கு மதிதாயாய் தானுபித சக்தியைபுடைமவராவா
கள். சக்திப்பென்பதே பகவதியின்றாயமாய் சாமானியம் விசேஷமொ
ன்றும்.

1. எல்லாப்பதார்த்தங்களிலும் தத்தக்காரிபதார்தச் செம்பஞ்சக்தி பக
வதியின் சாமானிய ரூபம்.

2. அம்ம புராணிகளுடன்கூடிய மூர்த்தவிசேஷ ரூபம்.

பகவதியின் சாமானியரூப சக்தியம்சத்தின் மிருதியால் விஷ்ணு, சிவன்,
கணேசன், சூர்யன் என்னு ம்கர்களுடைய மகிமை பிரசித்தமாயிருக்கிறது.
சக்திப்பென்றே அமரகனல்புருப்பவர்கள் ஸ்ரீ நிராகார ரூபசக்திக்கு
அநேக அம்சங்கனிதும்பதுபோல, ஸாகாரரூபசக்திக்கும் அநேக அம்சக்க
ருண்டி. அவற்றுள் காள்ரூபம் பிரதானம். மகேசுவரீ, வைஷ்ணவீ,
கௌரீ, கணேசேழுதலியனவும் பிரதான அம்சங்களே. பகவதியின் உபாசனை
யால் தத்தம் மாகேசகவீழுதலிய அம்சங்களைப்பெற்று முக்திய பக்தர்களா
யிருக்கிறார்கள். ஏனெனின தியானஞ்செய்வோனுக்குத் தியேயரூபத்தை
படைவதே தியானத்தின் பரம அபதிபாதம். ஆகனால் விஷ்ணுவாதியோர்
முக்திய உபாஸகர்கள்.

மதாந்தர வயித்தமுண்டானபொது, சாரகார்களுடைய விவாதத்தைத்
தீர்க்க விஷ்ணுவருக்குச் சாமர்த்தியமில்லாமல் பகவதியி னம்சத்தைத் தியா
னஞ்செய்து, அந்த உபாஸிய (மோகினி) ரூபத்தைப்பெற்று, அவ்விவாதத்
தைதீக்குவித்தனர். அப்படியே சிவனுக்கு சமாதியிற் பகவதியையத்தியானஞ்
செய்து பாதிசீர்த்தி ஸுபாஸியபடிதத்தைப்பெற்றனர். ஒவ்வொருகாலத்து
விசேஷத்தால் சமாதியில்லாமற் போனமைமால், சிவனது முழுசரிம முபா
ஸிக்கத்தக்கதாகவில்லை. இதனால் எல்லாத் தேவர்களும் பகவதியி னுபாசகர்
களாகின்றார்கள். அவ்வுபாசனை யிருவகையில் இதுகாறும் தகவிணமர்க்கரு
சொல்லீற்று.

இனி உத்தரமாய்க்கொவது:—சகல புருஷார்த்த போகமோஷங்களைப்
பெறுதற்கு மகாமாயைமயத் தியானிப்பதற் கன்னியமான சாதனம் ஜகத்தி
யிளின, பகவதியின்பக்தன் சகலபோகங்களை யனுபவித்தும், கர்ப்பவாசத்

தை யடைகிறதில்லை. முன்னோர்க ளனுஷ்டித்துவந்த பஞ்சமகாரங்களை உ மொருபோதும் விடலாகாது. எல்லாத் தேவர்களும், ஞானிகளு முதல்மகா ரத்தை பெய்போதுஞ் சுவத்தைப்போலச் சாப்பிட்டார்கள். மகாரங்களைச் சேவிக்கும் விதிகள பரமசிவனால் பரோபகாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின் றன. விபாஸா தேவிபாகவதத்தைச் செய்திருக்கிறார். உபபாஸாத்திற் கானிபை வர்ணித்திருக்கிறார். பகவதியின் பத்திதான் டேலாகச்சொல்லி யது. ஹரி, ஹான், சூரியன், கணேசன்முதலியோர் பஞ்சமகாரங்களால் சூழ்கிய மனதுடையவர்களால் பகவதியைப் பூஜிக்கிறார்கள். ஜகத்தினுளினி யாகிய தேவியே விழிப்புணவனாதவி னிவளைச்சேவிப்பவர் பரமான்ந்தந்தைய டையவார்கள். மத்பம், மாம்சம், மைதுனம், முத்திரா, மந்திரம், பஞ்ச மகாரங்கள்.

சூரியபக்தனுடைய உத்தரம்

சூரியபக்தன் தேவிமகாத்ம் பத்தைக்கேட்டுக்கொபக்கொண்டு அரசனே! ஞானம்மையாகச் சொல்வதைக்கேள். அவர்களுடைய மதக்கொல்லாம் மிகவும் பரபரமும், இழிவுமாயுள்ளவைகள். ஜகத்திற் சொல்லப்படும் கெட்ட ருணங்கொல்லாம் தேவிமார்க்கத்தி லுத்தமமாகச் சொல்லியிருக்கின்றன. பஞ்சமகாரங்களாகிய விபரீதத்தைச்சொல்லுஞ் சம்பந்திரா மனுஷ்டிக்கத் தக்கதன்று. தகழிணசம்பிரதாயஞ் சிரோஷ்டமாம் எல்லாராலு மனுஷ்டிக் கத்தக்கதாயிருந்தாலும், இவர்களுடைய மனது எதில் கட்டுப்படுகிறதோ அந்தச்சூரியனில்லையாயின், எல்லோரும் அந்தகராவர். எஞ்ஞமிருக்கவித்து கொள்ளும். மற்றப் பிரகாசவஸ்துக்கொல்லாஞ் சூரியனுடைய அம்சங் கனே. பிறருடைய ஹிதத்தின் பொருட்டித்தான் ஆகாயத்தி லோயாமலிலே கிறான் சகலகாரியங்களுங் காலாதீனமான கால் அதனையே சென்றகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலமென்று சொல்வார்கள். எல்லாஞ் சூரியனிலிருந்தே புண்டாகின்றன. அவர் கோபத்தா லெல்லாம் பஸ்மமாகின்றன. இவருக்கு ஸாகாரம், சிராகாரமென இரண்டு ரூபங்களுண்டு. சிராகாரப்பிரகாசம் சகல காமரூபங்களிலும் வியாபித்திருக்கிறது. எதை வேதாந்தி பாதிசுபத்தநால் வியவகரிக்கிறுனே, அது சிராகாரப்பிரகாசரூபமான சூரியனுடைய சாமா னியரூபமாம். அதுவே சகத்துக்கெல்லா மதிஷ்டானமாம். அதனையறிபா ததினால் ஐசத்துவடிவவிவர்த்தமுண்டாகிறது. அந்த சிராகாரப் பிரகாசமே அந்தக்காண விருத்தியிலுள்ள பிரதிபிம்பத்தோடு ஞானமென்று சொல்லப் படும். “அகம்பாஸு (யான் சூரியன்)” என்று அந்தக்காணவிருத்தி பிரகாசத்தின் பிரதிபிம்பத்தோடுண்டாகும்போது அஞ்ஞானம் நிவிருத்தி யாக ஐசத்தம் நிவிருத்தியாகிறது. சூரியனுடைய ஸாகாரரூபமாவது — பிராதக்காலத்தில் அவருடைய தேஜசு பிரகாசிப்பது. சந்திரன், கைத்திரம், சிபமுதலிய வதனம்சமே. அதற்கு சிராகாரரூபம், கிருபம், ஸாகா ரூபம், திரேயம் (திரிபாணிக்கப்படுவது) இது வேதாந்தக்காரி நிச்சுண

சுரணப்பிரமாசு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தகாரம் பிடிபடாது. பார்த்தவையொருமதங்கள் தங்கங்கடந்தசு செட்கென் ஈர்க் குருடோ லுத் துர்க்காம. விழித்திருக்கின்றார். அகரைத் தியானஞ்செய்தரு பந்தகாரமொழிந்துபோம்.

முற்கூறியமதத்தி னகவாதத்தோடு ஸ்மார்த்தமதம். இந்த பாஸகர் களும் பசுப்பாம் விருத்தவசனங்களைச் சொன்னதுபோல வேகபண்டித் தவர்தங்கத்தார் புத்திக்கெட்டியபடி விருத்தமாகவே பேசினார்கள்,

கவயம்ணமதத்தில் விஷ்ணுவக்குச் சமானமான வேறு கெட்டம்ஸீஸு எவ்வொரும விஷ்ணுபத்தர்களே. அவரது சாம, கிருஷ்ண, காராயணன் முதலிய சாமங்களுக்குச் சமானமாயப் பிறதெய்வங்களின் சாமங்களை நினைப் பவன் சாமாபராதி. அவருக்கு சாமாதி எமோச்சாரணங்களின் பதார்த்த மானுண்டானதென்றும், கசவமதத்திலும் சிவனுக்குச் சமானமான வேறு தெய்வம்மில்லை. சிவனுடைய சாம உச்சாரணத்தின் பலன் விஷ்ணுசாம உச் சாரணத்தா லுண்டாகாதென்றும், மந்தெல்லோருடைய மதங்களிலுந் தம துபாஸீய தெய்வத்துக்குச் சமானமில்லையென்றுங் கூறுவர். ஸ்மார்த்த மதத்திலோ எப்பாத் தேவர்களுஞ் சமமே. ஆதலால் மேற்சொல்லிய இந்த மதங்களுக்கும் விருத்தமாய் இருக்கின்றது.

நாமாபராதங்கள் பத்தாவன

1. சுத்புருஷர்களின்சீதை, 2. அசுத்புருஷர்களிடத்தில் சாமத்தின் மகிமைவைச் சொல்லுதல், 3. விஷ்ணு, சிவன் என்பவர்களிடத்தில் பேசு ஞானம், 4. சுருதி, 5. சாஸ்திரம், 6. குருவாக்கியத்தில் கொத்தை, 7. சாம த்தி வந்தவாதப்பிரமத்தி னதஷ்டானம், 8. அகேசு பரபங்களைப்போக்கு சாமத்தனக்கிருக்கிறதென்னும் புத்தியினால் விஷித்தகர்மங்களைச் செய்தல், 9. பெரும்புணரியத்தை புண்பெண்ணுவது சாமமென்னும் புத்தியினால் விதைகர்மங்களைவிதெல், 10. மற்றத்தருமங்களோடு சாமத்தைச் சமானமா யறிதலென்னும் பத்துமாம்,

ஆறு சாஸ்திரங்கள்

1. பூர்வசீமான்சு, 2. உத்தரசீமான்சு, 3. நியாயம், 4. வைசேஷி கம், 5. சாங்கியம், 6. யோகம். இவைகளின் விஷயம்.

1. பூர்வசீமான்சையில்:—ஐகத்த சொருபத்தால் அநாதி, அர்த்தம், ப்ரவாகருபம், சம்பயாக விபாகமுடையது. ஐகச்சாரணம்:—ஜீவாதிருஷ்டம், பரமாத்ம. சகரன்:—இல்லை. ஜீவன்:—சுட்சேதனம்மகவிபு, காசா, கந்தா, யோக்தா. பந்தவது:—விஷித்த கருமம். பந்தம்:—காகாதிதுக்க சம்பந்தம். மோட்சம்:—செயர்க்கப்பிராந்தி. மோட்ச சாதனம்:—வேத விதைகருமம். அநிகாரி:—கருமபலாசத்தன். பிரகடகர்த்தா:—ஜைமினி.

பிரதானகாண்டம்:—கருகாண்டம். வாதம்:—ஆரம்பவாதம். ஆதம்பரி
மாண சங்கியை:—விபுராசா. பிரமாணம்:—ஷட்பிரமாணம். கியாதி:—
அக்கியாதி. சத்தை:—ஜீவஜகத் பரமார்த்தசத்தை. உபயோகம்:—இத்த
சத்தி.

2. உத்தரமீமாம்சையில்:—ஜகத்து:—சாமரூபகிரியாத்மகம், மாயாபி
ரூபம், சேதனவிவர்த்தம். ஜகத்காரணம்:—அயின்ன வித்ததோ டாதாண
சசுவான். ஈசான்:—மாயா விசிட்டசேதனம். ஜீவன்:—அபித்தியா விசி
ஷ்ட சேதனம். பந்த வது:—அவித்தை. பந்தம்:—அவித்தியாதத்காரியம்.
மோட்சம்:—அவித்தியாதத்காரிய விவீர்த்தி பூர்வக பரமாணந்த பிரமப் பரா
ப்தி. மோட்சசாதனம்:—பிரமாத்த்மைக்கிய ஞானம். அக்கார:—மல
விசேஷப் தோஷாதிக் ததுஷ்டய சாதனசம்பந்தம். பிரகடகர்த்தா:—செத
விபாலர். பிரதானகாண்டம்:—ஞானகாண்டம். வாதம்:—விவர்த்தவா
தம். ஆதம்பரிமாணசங்கியை:—விபு, ஏகம். பிரமாணம்:—ஷட்பிரமா
ணம். கியாதி:—அநிர்வசகியக்யாதி. சத்தை:—பரமார்த்த ரூபாதமசத்
தை, விபாவகாரிக பிராதிபாசிக ஜகத்சத்தை. உபயோகம்:—தத்வஞான
பூர்வகமோட்சம்.

3. நியாயத்தில்:—ஜகத்து:—பரமானுவிஞ வாகம்பிக்கப்பட்ட சம்
யோகவியோக ஜ்யை ஆகிருதிவிசேஷம். ஜகத்காரணம்:—பரமானு சசுவா
நிடம். ஈசுவான்:—வித்திப இச்சாஞானிதூணவான், விபுசர்த்தா விசே
ஷன். ஜீவன்:—ஞானி சதார்த்தச குணமுடைய கர்த்தா, போக்தா, ஜு
விபு, காசா. பந்த வது:—அஞ்ஞானம். பந்தம்:—21 துக்கம். மோட்ச
ம்:—21 துக்கத்துவம்சம். மோட்சசாதனம்:—இகா பிரோதம் ஞானம்.
அதிகாரி:—துக்கஜிஞ்ஞாச குதர்க்கி. பிரகடகர்த்தா:—செனதம். பிர
தானகாண்டம்:—ஞானகாண்டம். வாதம்:—ஆரம்பவாதம். ஆதம்பரி
மாண சங்கியை:—விபுராசா. பிரமாணம்:—பிரத்தியட்ச வதுமானவுபா
ன சப்தம் கான்கும். கியாதி:—அந்யதாக்க்யாதி. சத்தை:—ஜீவசகத் பர
மார்த்த சத்தை. உபயோகம்:—மனனம்.

4. வைசேஷிகத்தில்:—ஜகத்து:—கியாமதப்படியே. ஜகத்காரண
முதல் அதிகாரிவகையில் ஷே. பிரகடகர்த்தா:—கஞாத். பிரதானகாண்
டம்:—ஞானகாண்டம். வாதம்:—ஆரம்பவாதம். ஆதம்பரிமாணசங்கியை:
விபுராசா பிரமாணம்:—பிரத்தியட்சம், அநுமானம்² கியாதி:—அந்ய
தாக்க்யாதி. சத்தை:—ஷே. உபயோகம்:—ஷே.

5. சாங்கியத்தில்:—ஜகத்து:—பிரகிருதி பரிணாமதாயோவீம்சதி
தத்வாத்மகம். ஜகத்காரணம்:—திரிகுணாத்மகப் பிரகிருதி. ஈசான்:—
இஸ்ல. ஜீவன்:—அசங்கசேதனவிபு, காசா, போக்தா. பந்த வது:—

அவிலேசம். பந்தம்:—அத்பாத்தாதி திரித்ததத்தம். மோட்சம்:—முயித
தத்தத்தம். மோட்சசாதனம்:—பிரகிருதி புருஷவிவேகம். அதிகார:
சந்திரதயஸ்தன். பிரகடகத்தா:—கபிஷ் பிரதானகாண்டம்:—ஞான
காண்டம். பாதம்:—பரிஞமாதம். ஆத்ம பரிமாணசத்தியை:—விப
கார. பிரமாணம்:—பிரத்திபட்சம், அனுமானம், சந்தம் 3. கியாதி:—
அச்சியாதி. சந்தை:—நிவஜகத் பரிமாணத்த சந்தை உபயோகம்:—தவம்
பதார்த்தசாதனம்.

3. பேரத்தி:—ஜகத்த:—சாங்கியமதப்படி. ஜகத்காரணம்:—
சுருதாசாரப் பிரகிருதி, அதன் வியாமகவிகான். சகரன்:—கிலேசகரும
விபாகாசப அசம்பத்த புருஷவிவேகன். ஜீவன்:—அசங்கசேதனவிபு,
கார, தத்தா, போத்தா. பந்தவது:—அவிலேசம். பந்தம்:—பிரகிருதி
புருஷஸம்போக ஜீவ அயத்தாதி பஞ்சக்கிலேசம். மோட்சம்:—பிரக
ருதி புருஷ சம்போகாபாபுத்தக அயத்தியாதி பஞ்சக்கிலேச நிவர்த்தி,
மோட்சசாதனம்:—நிருவிகம்ப சமாதிபூர்வக விவேகம். அதிகாரி:—விட்
சித்தசித்ததான். பிரகடகத்தா:—பதஞ்சலி. பிரதானகாண்டம்:—உபா
சஞகாண்டம். பாதம்:—பரிஞமாதம். ஆத்மபரிமாண சத்தியை:—
விபகார. பிரமாணம்:—ஸ்டி. கியாதி:—அச்சியாதி. சந்தை:—ஸ்டி.
உபயோகம்:—சித்தச கங்கிரியம், பஞ்சகிலேசம்:—அவித்தை, அஸ்மிதை
(ஸூரகந்தாரம்) திராகம், துவேஷம், அபிவிவேசம் (மாணபயம்).

உத்தரமோம்வசியின் மதமிந்நாலுளையில் விபத்தமாகச் சொல்லியிருத்
கின்றன. ஆகையால் மற்ற சாஸ்திரங்களின் மதங்களிதற்கு விருத்தம்.
என்னெனின் வேறு சாஸ்திரங்களில் பேதவாதமும், இதிற பேதங்கண்டிக்கப்
பட்டு அபேதவாதமும் உறியதாக், சகல சாஸ்திரங்களின் சித்தாந்தமும்
பான்பரம் விருத்தமாம்.

சுபசத்தநிபென்னு மாகன் மேற்கூறிய சாஸ்திரவிபுண பண்டிதர்களின்
விருத்தவசனங்களைக் கேட்டு முன்னிலுமதிக சந்தேகத்தோடும் யோசனை
யில் ஈடுகொடுத்தான். அப்போது தகப்பனிடம்வந்த தர்க்கதிருஷ்டி யியா!
சான்றியோசனை வியாகூலம் என்னவென்று கேட்க:—உபாவரிக்கத்தக்க
தெய்வமெதுவென்பதில் தூதன சமுசயங்களுண்டாயின. யார் சொல்வ
தான்மை பெய்வேளாகும் டுத்திப்பிரமானங்களுடன் பேசுகிறார்களென்ற
புடன் தர்க்கதிருஷ்டி சொல்லுகிறான்:—காரணரூப முபாவரிக்கத்தக்கது.
காரியரூபம் விடத்தக்கது. காரணரூபத்தின் காமங்கன் பல. இதுவே
வேதத்தின் முக்கிய சித்தாந்தம். இதிகாசுபரணங்களில் வியாஸர் சொல்
விய சித்தாந்தமுமிகுவே; வேறன்று. இந்த மர்மத்தைப் பண்டிதர்களிட,
பாமல் பிரசுரத்தந்தக் கண்டிக்கிறார்கள். பாரதத்துக்கு வியாக்கியான

பெருதிய நல்கண்டபண்டிதர் ஆரம்பத்தி விட்டாசங்கத்தையே தெய்வநாடு
யும். அன்றியமுத்தமமான சுருதிசெய்தார்த்தங்களும் காட்டியிருக்கிறார்.
விபாசர் வாங்கியத்தில் விசேஷமென்றையாகக் காட்டினார். விட்டாசு, விஷ்ணு
கணேசன், தேவ, சூரியன் என்னும் யாவுரும் அசுவர்த்தம். எந்தப் பிர
காரத்தில் பிரதெய்வம் கிட்டுத்திருக்கிறதோ, அதை நிரூபணமாகிறது.
நாயகவிரதத்தில் விபாசருக் கப்பிரபந்தம். விஷ்ணுவையே தான்
நிரந்தர விஷ்ணுவின் ஸ்துதியினால் விட்டாசுவர்த்தம் பிரபந்தத்தி
யும். விஷ்ணுவாதி தேவதைகளினின்றே சபாசின் விட்டாசு. சபா
சனயிற் பிரபந்தத்தித்தரும் ஹேதுமாக, சபாசுவர்த்தம். விஷ்ணுவை
நிரந்தர யதனுபாசனையைத் தள்ளுவதற்காக இருக்கக்கூடிய விஷ்ணுவை
தேவதைகளி னுபாசனைகளையே தள்ளும்படி. விஷ்ணுவை நிரந்தர
தேவதையினின்றே ஒன்றானது ஸ்துதியுபாசனையின் பிரபந்தம். விஷ்ணு
பாசனையை விட்டாசுவிரதங்காவன்று. நிரந்தரத்தம்:—தேவதையில்
கனி ஹேதாத்திரத்தத்தின் சூரியோதயத்தின் முற்றும் பிரபந்தம்
சூரியன் முற்காலப்பிரகாரத்தின் பிரகாரத்தையும், பிற்பாடு பிரகாரத்தின்
முற்காலத்தையும் கிட்டுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் தேவதையின்
விறல் கருத்தென்கொண்டி கிட்டுக்கப்பட்டதென்கொண்டி பொருத்தது. ஆக
யால் முற்காலத்தியின்பொருட்டிப் பிற்காலத்தையும், பிற்காலத்தியின்
பொருட்டி முற்காலத்தையே செய்ப்பட்டிருக்கின்றதென்கொண்டி. ஒரு தெய்வ
யதனுபாசனாப் பிரகாரத்தில் பிரதேவதையி னிரந்தரத்தத் தாப்பிரிப்
அத்தெய்வத்தின் ஸ்துதியுபாசனையாகம்: பிரதெய்வத்தினிரந்தர
தெய்வதாம். வைத்தவதம் சூரியனையும், உபதயம் மலிவிகின்றது
பொலலுமாம். 1. தேவயானம், 2. பித்தியானம், 3. ஜயவந்தியியானம்
என்னும் பேதங்களைச் சமஸ்காரமாக்கக்கூடா மென்றும்,

1. சூரியமண்டலத்தைப் பேசுத்துக்கொண்டு பிரதமலோகத்துக்குப் பொருமாச்சுத் தேவயானமாச்சுமா. இதுமே ஆச்சிமாச்சுமென்று கூறுவர்.

2. சந்திராண்டலத்தைப் பேசித்துக்கொண்டு இத்திரயோகரூபமான பிராஹ்மலோகத்துக்குப்போகு மார்க்கம் பிதியான மார்க்கமாம். இதனைப் பூமமார்க்கமென்றுக் கூறுவர்.

3. அடிக்கடி ஜனநாயகத்தைக் காணாமல் விருத்தியடிகைத்துக்கு வருமார்க்கம் தூய்மை மிடுபடைமார்க்கமாம். இம்முன் நம் சமுதாய மார்க்கங்களை, காலகாலதாபி பரிசுதியான ஸ்பந்தர்க்கம் மேலாகமார்க்கமாம்.

(வேதாந்த சூடாமணி) அவதாரிகை.

ஞானத்தான் முத்தியெற்றிருக்கும் விவரங்களை மறந்து விட்டிருக்கிற சித்திலகத் தானமியாதென்ற வினாவிற்கு உத்தர ஞானத்தின் உத.

19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 1036 1037 1038 1039 1040 1041 1042 1043 1044 1045 1046 1047 1048 104

[illegible]

ஆ. 208. உத்கலாந்தரம் தலைமேல் உருவியந்தரம்.

[illegible][illegible]

வினா:—தருமபுரம் முதலாத்தாம்பட்டி ருளின்த இரந்தி
பட்டிக்குள்ளே சாதிவாசியா?

வினா:—தனக்கெனவந்தப் பார்த்தத்தினுள் சாட்சுக்காக சாய் தரவழி உடைய அகலாண்டனயி—தற் அகம்பாய் மிருத்தவினாறு, அகலாண்டனயி—தற் அகம்பாய் மிருத்தவினாறு, அகலாண்டனயி—தற் அகம்பாய் மிருத்தவினாறு.

வினா : தஞ்சாவூரின் பாகருட் அகர்வீர நாயக்கரவர்கள் உறுவதென்
வந்தனர்?

வினா :—செய்தன விவரத்தினைக் கருவாக்விட நிச்சயம் உண்டா
யாகவொன்றி முத்தியை உண்டாக்கித்தம் அப்பாக்கியார்த்த நிச்சயத்தைச்
சுருக்கிச் சொன்னதில் மிகவுகந்தோன்றி உச்சபாநுக்கோக சாமத்தியத்தி
னது பரமமூலம். அதனாகி மொழுகுவென்ற கசாரிமதிப்படிவத்தன்
மையினின்று.

வினா:—அன்றெல் தீட்சாபனுக்கோ சாமந்திடமிடமிடாத ஞானிகம்-
யர் ஏனைய சர்விகள தூஷிப்பார்களே?

விடை:—அவர்களை விடயமோகத்தை டைடெயர் தூஷித்ததன்மூலம்
அவர்களைக் குற்றமென்றபடியே, தூஷித்தவன் தூஷிப்பினால்
தூஷிக்கோர் குற்றவுயின்மற்றன்க.

தூஷிக்கல் சாஸ்திரைய வல்லபமாகிய தீவரமனாவரர் தீட்சை
பன்னிரண்டாம்பி யவர்களால் விதிக்கப்பட்ட பிழைபடி பிழைபடி
பிழைபடி. அவர்களுக்கு இவ்வினாதுவாய் சாஸ்திரைய சாமந்திடமிட சா-
ஸ்திரையத்தினால் பண்டாமிற்றென்பது.

அவதூரிகை.

முற்பிறப்பி வன்முத்தன் பிரபந்த வசந்தாற் பவவத டைடெயர் டைடெ-
யக்குறும், அது அவனது சித்தவியாசமாகக் காரணம் என வணர்
கதகிற்றது.

உலகிற்ற சிவன்முத்த..... மாரூத், பிழைபடி.

(பொருள்.) வெண்கலையுடையவன், வலிசாண்டவன் சந்தம் உன்னக
தீட்சாமின்றிய சிவன்முத்த வெண்போன் தன்னமோன்றிற் பவவதது.
பவவத சம்பகாரத்தால் அனுபவித்தின்ற வன்முத்தோப் பவவதக் கிரகித்தும்,
பவவதவகிற்றும், பவவதவ வன்முத்தம் அனுபவித் திறக்கோப் பவவத
பவவத சித்தித்தொல்லியும், உபதேசித்த சிவவத வெண்கலாய் செப்தும்.
பிறவி கோபக்காக விசனமுற்றும், அச்சியமன்மையின் பவவதும், பவ
வத பவவத விகற்பவெடங்கோப் பவவதும், வவதிக் தவத்தப் சந்த
மின்றியம், அகலையித்தும், பவவதவ கவிகளின் பவவதும், பவ
வதவ கவிகளது மாதகலாய் பவவதவென்ம அவகிற் பவவதவதும்
பவவதவ பவவதவையாக இவ்வன் அகலிற்ற வவவதவகல் பவவதவதும்,
தீவையினத்திற் குறையிற்றை விவெயன்றே சித்தேசு சந்தம் பவ
வதவ அத்த சிவன்முத்திற் சிவவதவபவன்றே கவவவதவ, ௪-௩.

௪—தேற்றம், இவ்ருத்த பவவதவின்மற்ற என்னும்ம.

சிவன்முத்தனா செபிப்பிட்ட பவவதவ வவவதவ கவிகளாக
கவிகளவெயன்றி, அவ்வன் அவதவகோப் பவவத வின்மயின், பவ
வதவ வதவவவவவவவவவ வவவவவவவவவவ வவவவவவவவவவ.

அவதூரிகை.

விதேசமுத்தன் இவர்களுமும், அதனை வவவதவகு வதவவ சித்தி
பவவதவவ அதுவதவ மவ தீருபதவகவதவவ குறவதி வத
பவவதவவவவவவ வவவதவதவதவ.

அங்குமிங்குமிடத்திலுமிடையாருடம்பழற்சொற்று
 மிருகநாசுநாந்தகிஞ்சொருபமாக
 னன்நிதருவீர்தாங்கவழிபடுவன்நினைப்பார்
 அநிதருவிகதபெய்துமாநெய்யாடுநெய்யார்
 மொன்றிலிந்திமபருவாண்டாண்டதனா
 புள்ளிபெய்புள்ளியந்தார்நாயவொழிவதனா
 தன்நாயசிக்கசத்திபதனாப்பொய்க்குடம்பக்
 குடம்பிக்குவதனாப்பொய்க்குடம்புதவதனா

[illegible]

சாலத்ததலத்தின்பார் என்ருமொழி, சகலபுற போகக்கூடும் என்
பார் மலமிடத்திறுமொழி, சகலசுறுப்புகளையுங் பேசுதிகமென்பார் ஒரு
பத்தியொழி, துணையொழி மின்னென்புருந்தொழி, பரிபூரணமா யிருக்க
மென்பார் முன்னுமிருந்தொழி, சாலத்தியங்கத்தியும் அழிவின்றி கித்தியமா
யிருக்கதென்பார் சத்தொழி, ஆதி மந்தியாந்த சதித சதோதமாய் விளங்கு
பு சாரா சித்தொழி, தடைபற்றி சித்தியானந்தமென்பார் ஆனந்தமொ
ழி, பஞ்சமம் பரிவின்றி பொன்றும் மண்ணகரமாய் விளங்குகின்றதே பிர
மமொழி, சகலசொறுப்பொழி, அதுவே முன்னமயானதென்பார் ஆத
மொழி, அதுவே யதீதபதமான முத்தியென்பார் விதேகைவல்லியமொ
ழிக்கிறுள் மந்தொழுத்தியென்பது தேசஞ்சென்றாத்திரமாதலி, எனவே,
கீடன்னுத்தியிற் கென் னெமாய் விளங்குவதுபோலப் பிராரத்தாறுபவ கீகத்
துற்ருகர் தெயிபின் தெயுசு யானந்தமாத்திரமாய்ச் சேழுத்தித்தென்க.

வினா :—தமிழகம், உருகடாப்பிடிபாடு ஞானவான்களுக்கும் உயிர் பிரிய
மு. ந. உருகடாப்பிடித்த தெவததைத் தனது செயலுக்கு கண்டிருக்கின்றோ
டு, தவறுகள் எவ்வகைப் புரையாவியிருக்கின்றன?

வினா :—பஞ்சாபுப் போர்த்துறைப் பூங்காவுக்கு விளக்கு இத்தேசத்திலிருந்து வரவேண்டியிருக்கிறது. இப்போது அங்காதிக்கு விளக்குமென்று.

வினா :—அம்மேல், இச்சகம் புண்ணுருட்டியாய்ப் பார்த்துப் புரளாப் தென்றுவதேயன்றிப் புண்ணாய்க் களையாததென்பதத் தெனும் அங்ஙனம் பார்த்துமிடத்து அதுவாய்த் தென்றவதேயன்றி அதுவாய்க் களையவில்லையே?

விடை :—அஸ்திடாதி கழனருபமாபுண்ண இத்தேகம் புர்த்தியினும் பாபுறுருபமாபுப் பத்தனம்பண்ணின விட்டின்கண்ணின்று வெளிப்பதெல்போலச் சைதன்னிய சித்தனடாற் தேகஞ் சைதன்னிய ருபமாகத்தஞ்ச் சித்தகமென்னெயென்க.

வினா :—அம்மேல் இங்ஙனமாயின் அதற்குப் பிரமானமுண்டோ?

விடை :—பாரதத்தில் வியாச வசிட்டாதி கழனாரிஷ்டனும், இகத்தில் ஆசாரிடசுவாமிகள் முதலியோரும், இன்றும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் தேக சேடமின்றிச் சோதியாய்க் கலார்தாரென்பதும், இன்னும் அல்லமாய்ப்புதேவர் சேடமுத்தித் தகையற்றானே கோரக்கர் கட்டம் பரிசியாரின் சாயையா விருத்தாரென்பதும் இன்றும் அநேகமு முண்டென்க.

வினா :—அம்மேல், யாவரும் என அனுபவிக்கவில்லை?

விடை :—கிஞ்சித்தஞ்சுடமான சேவன் சர்க்குத்துமுண்ண சேவத்தைச் சித்தித்து அது நீயென்றும் பருப்பறச் சத்த சைதன்யமாதற்கே கருத்தித் தொட்கி யிதுகாறும் வருத்தும் வருத்தத்திற்று அளவின்மையா விருத்தவகுணம், இச்சேடத்தைச் சித்தாகக் கலார்த்தந்தன்ன வருத்தம் இவ்வளவென மட்டிடக்கடமைமாலும், எவரும் அனுபவிக்கும்படி கருதிகன் சொல்லாமையாலும், ஆசிரியரும் கிரகாமாய் அதுவடிக்கச் சொல்லவில்லையாதலாலும் ஏதேசத்தில் உண்டென்க.

வினா :—இனிச் சேவமுத்தியில் விதேகமுத்தித் தன்மையும், விதேகமுத்தியிற் சேவமுத்தித் தன்மையும் உண்டென்பது எங்ஙனம்?

விடை :—சேவமுத்தித் தன்மையாவிருத்து உபதேசாதிகள் செய்புரிடத்துத் தேகமின்றிச் சாயைமாத்திரமாயிருத்த அல்லமாய்ப்புதேவர் போல இருப்பது சேவமுத்தியின் விதேகமுத்தியெனவும், விதேகமுத்தித் தன்மையாத் பரிபூரணமாயிருத்துஞ் சகசேவரங்களை யியக்காமல் இயக்குவிக் தம் பரமேசனைப்போல இருப்பது விதேகமுத்தியிற் சேவமுத்தியெனவுகொன்க.

விதேகமுத்தித்தன்மை யிதென விளங்கக்கூறியது.

அவதாரிகை.

நிறுத்தமுறையால் முத்தி விரும்பவாதி யபதினொருவித் மாபுணர்த்து கின்றது.

முத்திவிருப் பதனுனே புறக்கரும வொடுக்க

மொழித்ததனும் போகவில் முயற்சியது தன்னுற்

பொய்த்தலறு துரியவிழை வத்துரிய விழைவாற்

புகலருமா வாக்விவா ராய்ச்சியத னுனே

[illegible]

பெறுதெனவும், தூர்தொன்றின் அம்சமாகாமையிற் சாதி பெறுதெனவும் இலங்கிய மருத்துமொழி அடைபாசமாய்மையின் குறிபெறுதெனவும் விடவெக்கும் பரபூரணமாக உணர்த்திநின்றவின் ஒன்றுகியெனவும், இவையாக்கினும் மதிக்கத்தொடங்கிற் அத்துநி முடிவுபெறுது அறிற்கவாதலின் வாக்கிற் ததெனவும், இவை மனநிலைச் சித்திக்கத்தொடங்கின் அச்சிதனை நிர்மலம் ததவாய்க் கணர்த்தபோதலின் மனமற்றத்தெனவும், இவையாய்வாய்க் கணர்த்தவீடத்து நிர்மலமானத்தாய்க் கணர்த்து நின்றவின் மரபினாந்தமயமாகிடுமெனவும், இக்கணக்கங்களைத்தும் நீக்கித் தானே தானு விளங்கலின் மறவியா விதேச சைவவல்லியமெனவும் கூறினார்.

இங்ஙனம் விதேச சைவவல்லியத்தையடைபும் சிவந்தம் முதலிய விசேஷமாயுண்டான மூதற் பாசம் கரைய மாபு இருபதில் முன்னைய எட்டில் பாசிய சாதனமெனவும், இடையின் மூன்றாம் ஆர்தரிய சாதனமெனவும், மோலொன்றுற் சாதனியமெனவும், ஏனைய எட்டும் நீக்கல் சாதனசாத்தி மெனவுங்கொள்க.

வினா :—இவற்றில் உலாது நீச்சயம் உபக்கிரமத்திலாவது, உபசங்கரத் சிவாவது கூறுது மத்தியிற் கூறியதென்னை?

விடை :—அவ்வுலாது சர்வதோமுகமாயிருந்து யாவாமாய் விளங்குதல் அனுபவமாதலினாலும், கருதிகண் மத்தியசக ஸ்வரூபமென விளம்புதலினாலும், விசாரத்திற் உலாந் சாப்பில்லாது கலிசிலையாய் விளங்குதலினாலும், சாதனத்திற் குரோட உபதேச அனுபவமானத்தில மாவிற்குஞ் சாட்சியாய்க் காண்கையினாலும், சாதனியத்தில் யாவும் பரபூரணமாய் விளங்குதலினாலும், மரபினும் மத்தியசகமே கூறினொள்க.

வினா :—இங்ஙனங்கூறிய மரபிற் சிவன்முத்தித் தன்மையைக்கூறுது விதேச சைவவல்லியத்தை மாத்திராக் கூறியதென்னை?

விடை :—சிவன்முத்தியே விதேசமுத்தி யாதலினென்க.

வினா :—அற்றேன், அஃதிரண்டாகக் கூறுவதென்னை?

விடை :—தத்தபடமென்ற மிடத்திற் படத்திற்கு காமரூபம் இருப்பதுபோலத் தோற்றுவது மாத்திரமேயன்றி, அஃதின்மைபோல, ஓரானத்தினும் நேசபாவநீக்கியும் இருப்பதுபோலத் தோற்றுவதுமாத்திரமேயன்றி, பரதில்லாமையால் அத்தோற்றத்தைச் சிவன்முத்தியெனவும், அது நீக்கினதே விதேசமுத்தியெனவும் தாவை காவென்றற்போலக் கூறினொள்க.

அது நீவிர பஞ்சவான்மாக்கண் விதேசமுத்தியடையுஞ் சோபான மரபு இங்ஙனமெனவும், இங்ஙனம் அதையடைந்த ஸ்வானுபவ உல்லாசம் இனையதெனவும் உணர்த்தியும்தன்பது.

தத்துவமல் லாத சாரசங்க ளெங்கணுள
தத்துவத்தைச் சொலித்துத் தானாதற்—கித்துறையே
அன்றப் பிழிநிலையா வாய்த்துப்பி னிந்துலை
யன்றிச் சுருக்கமெல் தாம்.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம் முற்றிற்று.

~*~

சிவஞானபோத முடிவும், வேதாந்ததீபிகையென்னுமுரையும் முற்றிற்று

~*~

